Polisiye
Gerilim

SOREN
SVEISTRUP

KESTANE ADAM

Dünyaca ünlü İskandinav polisiye dizisi *The Killing*'in yaratıcısı Soren Sveistrup'tan soluk soluğa bir macera...

Kopenhag'da kol gezen bir psikopat, kanlı cinayet mahallerine kestane ve kibrit çöplerinden yapılan bir kestane adam bebeği bırakıyor.

Kestane adamları inceleyen Adli Tıp şaşırtıcı bir keşif yapıyor: Bakan Rosa Hartung'un bir yıl önce kaçırılıp öldürülen kızının parmak izi var kestane adamların üstünde.

Bu trajik bir rastlantı mı, yoksa katilin hastalıklı oyunu mu?

Basının Kestane Adam adını verdiği katili durdurmak için birbirini hiç tanımayan iki zorlu dedektif güçlerini birleştirmek zorunda...

Soren Sveistrup birçok uluslararası ödül alan ve yüzden fazla ülkede gösterilen ünlü Danimarka televizyon dizisi *The Killing*'in (Forbrydelsen) senaryo yazarıdır. Sveistrup, Kopenhag Üniversitesi'nde edebiyat ve tarih alanlarında mastır yaptı ve Danimarka Film Okulu'nda eğitim aldı. Jo Nesbo'nun *Kardan Adam* filminin senaryosunu yazmış, *Nikolaj ve Julie*'yle Emmy, *The Killing*'le BAFTA dahil çok sayıda ödül kazanmıştır.

Çeviren: Elif Sema Mutlu

tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı

₺66

ISBN 978-605-09-8643-3

Sertifika no: 11940

9 786050 986433

Doğan Kitap

KESTANE ADAM

Orijinal adı: Kastanjemanden
© Soren Sveistrup, 2018
Yazan: Soren Sveistrup
İngilizceden çeviren: Elif Sema Mutlu
Yayına hazırlayan: Ali Kayalar

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
JP / Politikens Hus A/S ve Anatolialit Ajans aracılığıyla yayınlanmıştır.
1. baskı / Ağustos 2021 / ISBN 978-605-09-8643-3
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kestane Adam

Soren Sveistrup

Çeviren: Elif Sema Mutlu

Doğan Kitap

Sevgili oğullarım
Silas ve Sylvester'a

31 Ekim 1989 Salı

1

Güneş ışığının altında süzülerek iniyormuş gibi gözüken sarılı kırmızılı yapraklar, ormanlık alanı durgun, parıldayan kopkoyu bir nehir misali kesip geçen ıslak asfaltın üzerinde birikmişti. Beyaz devriye arabasının hızla yarıp geçtiği yapraklar yapış yapış yığınlar halinde yol kenarına kümelenmeden evvel havada şöyle bir savruldu. Marius Larsen viraja girerken hafifçe hız kesmek için ayağını gaz pedalından çekerken belediyedekilere buraya bir sokak süpürme makinesi yollamalarını hatırlatmayı aklının bir köşesine yazdı. Yol boyu kümelenmiş yapraklar uzun zaman bu halde bırakılacak olursa asfalt yolu kayganlaştırabilir, bu da birilerinin hayatına mal olabilirdi. Marius daha önceleri benzer durumlarla çok karşılaşmıştı. Emniyet teşkilatı bünyesinde geçirdiği 41 yıllık çalışma hayatının son 17 senesinde aynı karakolda kıdemli komiser olarak görev yapmış ve istisnasız her sonbahar belediyedekilere bu konuyu hatırlatmak durumunda kalmıştı. Ama şimdi bunun sırası değildi; bugün şu konuşmaya odaklanması gerekiyordu.

Marius radyonun frekans ayarlarını sinirli sinirli kurcalıyor ama aradığı istasyonu bir türlü bulamıyordu. İstasyonlar arasında gidip gelirken Gorbaçov ve Reagan hakkında haberlere denk geldi, bir de Berlin Duvarı'nın yıkılmasına dair yorumlar kulağına çalındı. Eli kulağında diyorlardı sağda solda. Yepyeni bir dönemin başlangıcı olabilirdi bu.

Şu konuşmayı yapmak durumunda olduğunun epeydir farkındaydı, ne var ki bir türlü cesaretini toplayamıyordu. Karısı bir hafta sonra emekliye ayrılacağını sanıyordu hâlâ, ona gerçeği söylemenin vakti gelmişti. İşsiz güçsüz kalmayı göze alamadığını, ha bugün ha yarın derken kendini gündelik koşturmacalara kaptırıp emeklilik kararını öteleDiğini, evdeki köşe kanepeye kurulup da *Çarkıfelek* izlemeye, bahçedeki yaprakları tırmıklamaya ya da torunlarla papazkaçtı oynamaya henüz hazır olmadığını söyleyecekti.

Söyleyeceklerini kafasında kurgularken kolay olacak gibi geliyordu ama Marius eşinin bu duruma çok bozulacağından adı gibi emindi. Kadıncağız kendini yüz üstü bırakılmış hissedecekti. Mutfak masasının başından kalkıp ocağı ovalamaya başlayacak, sırtı dönük halde ocakla uğraşırken onu anlayışla karşıladığını söyleyecekti. Ama için için anlayışla karşılamayacaktı. On dakika kadar önce polis telsizinden yapılan ihbarın ardından karakoldakilere meseleyle bizzat ilgileneceğini söylemesi de bu yüzdendi işte, böylelikle konuşmayı bir müddet daha öteleyebilecekti. Normal koşullarda, sırf hayvanlarına göz kulak olmasını söylemek için Örum denen adamın çiftliğine kadar dağ bayır demeden onca yol direksiyon sallamak zorunda kalmak canını sıkardı. Kim bilir kaçıncı defadır çiftlikteki domuzlar, inekler çitleri devirip soluğu komşu çiftliklerin arazisinde alıyordu, her seferinde ya Marius ya da adamlarından biri Örum'un meseleyi hale yola koymasını sağlıyordu. Gelgelelim meseleye bu sefer canı sıkılmamıştı. Önce adamlarına hem evini hem de yarı zamanlı çalıştığı feribot terminalini telefonla arayıp Örum'u durumdan haberdar etmelerini söylemişti elbette. Ama cevap veren olmayınca anayoldan sapıp çiftliğe doğru yola koyulmuştu.

Marius, radyoyu kurcalarken modası geçmiş Danca şarkılar çalan bir istasyona denk geldi. "Parlak Kırmızı Lastik Sandal" şarkısı eski Ford Escort'un içine yayılırken rad-

yonun sesini biraz daha açtı. Güz mevsiminin de direksiyon başında yolculuğunun da keyfini çıkarıyordu. Sarıya, kızıla yer yer kahverengiye çalan yapraklarıyla ormandaki ağaçlar her mevsim yeşil kalan ağaçlarla iç içe geçmiş, göz alabildiğine uzanıyordu. Av sezonu hazırlıkları ufak ufak başlamıştı. Arabanın camını indirdi, güneşin alacalı ışığı ağaçların en üst dalları arasından süzülüp yola vururken Marius bir an için kaç yaşında olduğunu unutuverdi.

Çiftlikten çıt çıkmıyordu. Marius arabadan inip kapıyı hızla çarptığı sırada, nedendir bilinmez buraya en son asırlar önce uğradığı hissine kapıldı. Çitlerle çevrili geniş avlu bakımsızlıktan haraptı. Ahırın pencereleri delik deşik olmuş, evin dış duvarlarındaki alçı sıva şeritler halinde dökülmüş, bakımsızlıktan uzayıp sararan çimlerin üzerine kurulmuş boş salıncak, araziyi çepeçevre saran heybetli kestane ağacının dalları arasında neredeyse kaybolup gitmişti. Avluya giden çakıl yolun her yanına yapraklar ve ağacın dallarından düşen kestaneler saçılmıştı. Marius ayaklarının altında ezilen kestanelerinin çatırtısı arasında ön taraftaki kapıya doğru yürüyüp kapıyı çaldı.

Üç kez çalıp Örum'a bir iki defa seslendikten sonra kimseden cevap gelmeyeceğini anladı. Etrafta hiçbir hayat belirtisi görmediğinden bir bloknot çıkartıp üzerine bir şeyler yazdı. Kâğıdı mektup kutusuna sokuştururken birkaç karganın avlunun üzerinden uçarak tahıl ambarının önünde park halinde duran Ferguson traktörün arkasında gözden yittiğini fark etti. Anlaşılan çiftliğe kadar onca yolu boşu boşuna gelmişti, Örum'u bulmak için şimdi bir de ta feribot iskelesine kadar direksiyon sallaması gerekiyordu. Neyse ki öfkesi uzun sürmedi; arabaya doğru yürürken ansızın aklına bir fikir geldi. Marius bu tür olaylarla çok sık karşılaşmazdı, karısıyla o konuşmayı yapmak üzere doğrudan eve gideceğine buralara kadar direksiyon sallamasının altında iyi bir neden vardı

belli ki. Kalıcı bir çözüm olmasa da karısına kısa bir Berlin turu yapalım diyecekti. İşlerini ayarlayabildiği ilk fırsatta bir haftalığına, en azından bir hafta sonu için oraya gidip bir kaçamak yapabilirlerdi. Arabalarına atlayıp giderler, hem şu yeni devrin başlangıcına, bir nevi tarihe tanıklık ederler hem de tıpkı çok uzun zaman önce çocuklarla birlikte Harzen'e yaptıkları kamp yolculuğunda olduğu gibi lahana turşusuyla mantı yerlerdi. Kargaların neden traktörün arkasındaki yere konup durduklarını ancak arabasının yanına yaklaştıktan sonra anladı. Kargalar yerdeki solgun ve şekilsiz bir şeyin üzerinde sekip duruyorlardı, bunun bir domuz olduğunu ancak iyice yaklaştığında fark etti. Domuzun gözleri donuktu ama bedeni, başının hemen arka kısmındaki kurşun yarasının üzerine üşüşen kargaları korkutmak istercesine hâlâ sarsılıp titriyordu.

Marius çiftlik evine geri dönüp ön taraftaki kapıyı açtı. Koridor karanlıktı, içerdeki rutubet ve küf kokusu burnuna çarptı, durumun ne olduğunu tam anlayamasa da bir şeyler olmuş gibiydi.

"Örum, polis."

Cevap veren olmadı ama evin içerisinde bir yerlerden su sesi geliyordu, mutfağa gitti. İçerde genç bir kız vardı. On altı, on yedi yaşında gösteriyordu. Bedeni masanın hemen yanındaki sandalyenin üzerinde hareketsiz, öylece dimdik duruyordu, paramparça olmuş suratından geri kalan ne varsa önündeki lapa kâsesinin içinde yüzüyordu. Masanın öteki tarafındaki muşambanın üzerinde bir başka beden duruyordu. O da gençten bir çocuktu, kızdan belki biraz daha büyüktü, göğsünün tam ortasında bir kurşun yarası vardı. Başının arka kısmı sobaya doğru devrilmiş, öylece yatıyordu. Marius kaskatı kesildi. Mesleği gereği elbette bir sürü ceset görmüştü görmesine ama böylesine hiç şahit olmamıştı, belindeki kılıftan beylik tabancasını çekip çıkarana kadar bir müddet donup kaldı. "Örum?"

Marius, artık tabancasını doğrultmuş, bir yandan Örum'a sesleniyor, bir yandan da evin içine doğru ilerliyordu. Hâlâ bir cevap yoktu. Banyonun hemen yanında bir başka cesede denk geldi, gördüğü manzara karşısında kusmamak için elleriyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. Musluktan akan su küveti ağzına kadar doldurmuş, taşıyordu. Mozaik zemine dökülen su yerdeki kan gölüne karışarak tahliye borusundan gidere akıyordu. Çırılçıplak kadının, muhtemelen çocukların annesinin bedeni paramparça halde yerdeydi. Kadının bir kolu ve bacağı gövdesinden ayrılmıştı. Sonradan yapılan otopsi raporunda kadının ölmeden önce defalarca balta darbesi aldığı tespit edilecekti. İlk balta darbesini küvette almış, küvetin dışına çıkıp emekleyerek kaçmaya çalışırken de öteki darbelere maruz kalmıştı. Otopsi raporu kadının kendini elleri ve ayaklarıyla korumaya çalıştığını, kollarıyla bacaklarının bu yüzden bedeninden ayrıldığı ortaya çıkaracaktı. Kafatasını çökerten balta darbeleri yüzünden kadının suratı da tanınmayacak haldeydi.

Marius, gözünün ucuyla belli belirsiz bir hareket hissetmemiş olsa gördüğü manzara karşısında donup kalabilirdi. Banyonun bir köşesine fırlatılıp atılmış duş perdesinin altında birilerinin olduğunu yarım yamalak fark etti. Temkinli bir şekilde perdeyi hafifçe araladı. Bir çocuk. Saçları karman çorman olmuş, 10-11 yaşlarında bir oğlan. Vücudu kan gölünün ortasında hareketsiz uzanıyordu ama ağzının ucunda duran perdenin köşesi belli belirsiz titreşiyordu. Marius çocuğun bedeninin üzerine nazikçe uzanarak perdeyi üzerinden çekti, nabzını yoklamak için sarkık kolunu kaldırdı. Çocuğun kolları, bacakları kesik ve sıyrıklarla doluydu, üzerinde kanlı bir tişört ile iç çamaşırı vardı. Görünen o ki başının hemen kenarından balta darbesi almıştı. Çocuğun nabzının attığını fark eden Marius ayağa fırladı.

Oturma odasına koşturup ağzına kadar izmaritle dolu kül

tablasının hemen yanındaki telefonu telaşla kaldırırken kü tablasını yere devirdi. Karakola ulaşmaya çalışırken kafası nı biraz olsun toplayabilmiş, gerekenleri doğru düzgün söyle meyi becermişti. "Ambulans. Polis ekibi. Acil. Örum ortalık ta yok. Hadi çabuk olun. Çabuk!" Ahizeyi yerine bıraktığında aklına ilk gelen çocuğun yanına geri koşturmak oldu ama bir çocuk daha olması gerektiğini hatırladı aniden. Küçük oğla nın ikizi vardı bir de, bir kız.

Marius ön taraftaki hole, birinci kata çıkan merdivene seğirtti. Mutfağın ve bodrum katına inen açık kapının önünden geçerken aniden durdu. Bir ses duydu. Ayak sesi ya da gıcırtıyı andıran bir ses gelmişti ama şimdi ortalık sessizdi. Marius tabancasını yeniden doğrulttu. Kapıyı ardına kadar açıp beton bir zemine ulaşana kadar dar basamaklardan ayaklarını sürüyerek temkinle indi. Gözlerinin karanlığa alışması biraz vakit aldıysa da koridorun sonundaki bodrum kat kapısının açık olduğunu fark etti. Kararsızlıktan bocalıyordu, içinden bir ses olduğu yerde kalmasını, ambulansı ve meslektaşlarını beklemesini söylüyordu ama Marius'un aklı küçük kızdaydı. Yaklaşınca fark etti ki kapı zorlanarak açılmıştı. Kilit de sürgü de yerlerinden sökülüp bir köşeye fırlatılmıştı, Marius üst taraftaki kirle kaplı pencerelerden sızan ışığın ancak loş bir aydınlık verdiği odadan içeri adımını attı. Yine de köşedeki masanın epey kuytusuna gizlenen ufak karaltıyı seçebildi. Tabancasını indirip aceleyle oraya koştu, eğilip dikkatle masanın altına baktı.

"Yok bir şey. Geçti artık."

Küçük kızın yüzünü seçemiyordu ama zavallıcığın büzülüp sindiği o kuytu köşede tir tir titrediği görünüyordu; çocuk kafasını çevirip bir an bile yüzüne bakamamıştı.

"Ben, Marius. Polisim, buraya sana yardım etmeye geldim."

Küçük kız olduğu yerde ürkek ürkek duruyordu, onu duymuyor gibiydi, Marius ansızın bulundukları odanın neresi

olduğunun farkına vardı. Etrafa bir göz gezdirip odanın ne amaçla kullandığını anlayınca midesi bulandı. Derken gözü bitişikteki odaya açılan kapının hizasındaki eğri büğrü ahşap raflara takıldı. Şahit olduğu manzara karşısında bir an kızın varlığını unutarak kapının eşiğinden geçti. Kaç tane olduğunu göremiyordu ama gözle sayabileceğinden çok daha fazlası vardı. Kestaneden yapılma oyuncak bebekler, kızlı erkekli. Hayvan figürleri da vardı. Kimi büyük kimi küçük, kimi çocuk elinden çıkmışçasına acemi işi, kimi tüyler ürpertecek kadar korkunç. Oyuncakların çoğu tamamlanmamıştı, sakat gibi duruyorlardı. O kadar çok sayıda ve o kadar farklı çeşitteydiler ki... Marius karşısındaki raflarda duran dizi dizi oyuncağa tedirginlik içinde bakakalmışken oğlan arkasındaki kapıdan içeri adımını attı.

Bir an Marius bodrum kattaki kapının içeriden mi yoksa dışarıdan mı kırılmış olduğunu olay yeri incelemedekilere sormayı atlamaması gerektiğini düşündü. İriyarı bir şeylerin –belki de tıkıldıkları ağıldan kurtulan hayvanların– firar etmiş olabilecekleri de aklına geldi ama oğlanla göz göze geldiğinde tüm düşünceler, minik, şaşkın bulutların göğe karışıp kaybolması gibi zihninden uçup gitti. Balta çenesine inince etraf karardı.

5 Ekim Pazartesi

2

Ses karanlığın içinden, her yerden geliyordu. Kulağına hafifçe fısıldıyor ve onunla alay ediyordu. Düştüğünde onu yerden kaldırıyor, rüzgârda fırıl fırıl döndürüyordu. Laura Kjær artık hiçbir şey göremiyordu. Ne ağaç dalları üzerinde ıslık çalan yaprakları duyabiliyor ne de ayağının altındaki serin çimleri hissedebiliyordu. Sadece kalın sopanın darbeleri arasında fısıldamaya devam eden o sesi işitiyordu. Direnmeyi keserse ses de susar diye düşündü ama öyle olmadı. Ses de kesilmedi darbeler de. Kadın nihayet hareket edemeyecek hale gelene kadar ikisi de sürdü. Testerenin keskin dişlerinin bileğine dayandığını çok geç fark etmişti. Bilincini kaybetmeden önce kemiklerinin bedeninden ayrıldığını hissederken testerenin ağzından yükselen mekanik sesler kulağındaydı.

Kadın, sonradan orada ne kadardır öyle bilinçsiz vaziyette kaldığını bilemedi. Hâlâ karanlıktı. Ses de hâlâ geliyordu. Sanki kadının toparlayıp kendine gelmesini beklemişti.

"İyi misin Laura?"

Sesin tınısı hayli yumuşak ve şefkatliydi, üstelik bu sefer kulağının hemen dibindeydi. Ama bir cevap beklediği yoktu. Sesin sahibinin ağzını tamamen tıkayan o şeyi bir anlığına çekmesiyle yalvar yakar aman dileyen Laura kendi sesini duydu. Ne olup bittiğini bir türlü kestiremiyordu. Ne is-

tenirse yapardı. Hem tüm bunlar niye onun başına gelmiş ti, kime ne yapmıştı ki? Ses, kadına bunu kendisinin de gâ. yet iyi bildiğini söyledi. İyice dibine sokulup kulağına fısılda dı, kadın sesin öteden beri tam da bu anı dört gözle bekledi ğini hissedebiliyordu. Kelimeleri duymak için dikkatini ver mesi gerekiyordu. Sesin ne söylediğini anlıyordu anlamasın ama inanamıyordu. Yaşadığı acı, aldığı yaraların hepsinden daha güçlüydü. Mesele bu olamazdı. Bu olmamalıydı. Onu bu karanlığın içinde çepeçevre sarmalayan cinnet halinin parça larıymış gibi duran kelimeleri zihninden uzaklaştırdı. Aya ğa kalkıp göğüs germek, mücadeleye devam etmek istiyordu ama bedeni pes etmişti, hıçkırıklar içinde hüngür hüngür ağ lamaya başladı. Aslında bir süredir farkındaydı ama ses fı sıldayınca olan bitenin gerçek olduğunun iyice ayırdına var dı. Olanca gücüyle feryat etmek istese de içindeki korku bo ğazında düğümlenmişti, kalın sopanın yanağına indiğini his settiğinde kendini var gücüyle yüzükoyun yere attı, çaresizli ğe iyice gömüldü.

6 Ekim Salı

3

Dışarıda hava aydınlanmaya başlamıştı ama Naia Thulin elini aşağılara uzatıp yanındaki adamı içine yönlendirdiği sırada adam uykusundan daha yeni uyanıyordu. Adamı içinde hissedince ileri geri hareket etmeye başladı. Adamın omuzlarını tuttu, onun da elleri uyanmıştı ama bedeninde biraz aheste ve beceriksizce dolaşıyordu.

"Dur, bekle..."

Adam halen uyku sersemiydi ama Naia ayılmasını beklemedi. Gözlerini açtığında hep bunu isterdi, daha da ısrarla hareket ediyor, tek eli duvara dayalıyken çok daha kuvvetli bastırıyordu. Adamın biçimsize bir vaziyette uzandığının, kafasını ikide bir yatak başına çarpıp durduğunun, yatak başının duvara çarparken ses çıkarttığının da farkındaydı ama umurunda değildi. Naia devam ediyor, adamın pes etmeye yaklaştığını hissediyordu, tam boşalırken tırnaklarını adamın göğsüne geçirdi, ikisi de kaskatı kesildiklerinde adamın hissettiği acı ve zevkin ayırdına vardı.

Kadın kısa bir süre sonra kendini soluk soluğa öylece bırakıvermiş, evin arka tarafındaki avluya yanaşan çöp kamyonunun sesini dinlemeye koyulmuştu. Ardından adamın sırtında dolaşan ellerinin durmasını beklemeden yataktan yuvarlanarak çıktı.

"O uyanmadan gitsen iyi olur."

"Niye? Burada olmamdan hoşlanıyor."

"Hadi. Kalk artık."

"Ancak ikinizin de benim evime taşınmanız kaydıyla."

Naia adamın gömleğini kafasına fırlatıp banyoya yönel
ken adam yüzünde bir tebessümle başını yastığa geri koyd

4

Ekim ayının ilk salı günü. Sonbahar hayli geç gelmişti ama koyu gri bulutlar bugün şehrin üstüne basık bir tavan gibi çökmüştü. Naia arabadan çabucak inip caddenin kalabalığına karıştığında bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Cep telefonunun canhıraş çaldığını duyuyor ama paltosunun cebine uzanıp da telefonunu çıkartmıyordu. Elini kızının sırtına koymuş, kalabalığın arasındaki küçük boşluklardan kendilerine yol açarak hızla ilerlemeye çalışıyordu. Oldukça yoğun bir sabahtı. Le, *League of Legends* denen şu bilgisayar oyunundan bahsetmeyi çok seviyordu, yaşı aslında anlamaya çok uygun olmasa da oyun hakkındaki her şeyi öğrenmişti. Yerlere göklere koyamadığı Park Su adındaki Koreli profesyonel oyuncudan "kahramanım" diye bahsediyordu.

"Parka gidecek olursanız çizmelerin okulda. Seni bugün Büyükbaba alacak ama yoldan karşıya kendin geçmen gerekiyor. Önce sola, sonra sağa, ardından da..."

"Ardından da tekrar sola, ha bir de paltomu üzerime geçirmem lazım ki üzerindeki fosforlu parçacıkları görebilsinler."

"Düzgün dur da şu bağcıklarını bağlayayım."

Okulun önüne varmışlardı, bisiklet koymak için yapılmış kulübenin sundurmasının altında kendilerini yağmurdan korurken Thulin eğilmiş Le'nin bağcıklarını bağlıyor, Le

de ayağında botları, su birikintisinin içinde düzgün durmaya çabalıyordu.

"Sebastian'ın evine ne zaman taşınacağız?"

"Onun yanına taşınacağımızı söylemedim ki."

"İyi de akşamları bizdeyken nasıl oluyor da sabahları olmuyor?"

"Yetişkinler sabahları telaşlı olur, Sebastian'ın da işe yetişmek için koşturması gerekiyor."

"Ramazan'ın bir erkek kardeşi daha oldu, aile ağacında tam 15 fotoğraf var, benimkindeyse sadece üç."

Thulin kızına ters ters baktı, öğretmenin sonbahar yapraklarıyla süsleyip ebeveynlerle çocukların bakması için sınıfın duvarına astığı şu aile ağacı zımbırtısına sövdü içinden. Öte yandan laf ne zaman aileden açılacak olsa, Le'nin Büyükbaba'yı ailelerinin bir parçası olarak sayması hoşuna gidiyordu. Aslında Büyükbaba Le'nin gerçek büyükbabası değildi.

"Olur mu hiç? Hamsterla muhabbet kuşunu da sayacak olursan senin aile ağacında da tam beş fotoğraf oluyor."

"Ama sınıftakilerin ağaçlarında hayvanlar yok ki."

"Haklısın, öteki çocuklar o kadar şanslı değil."

Le cevap vermedi, Thulin doğruldu.

"Biliyorum kalabalık bir aile değiliz ama mutluyuz, önemli olan da bu. Tamam mı?"

"O zaman bir muhabbet kuşum daha olabilir mi?"

Thulin dalgın gözlerle kızına baktı. Konuşmanın nasıl olup da buralara kadar geldiğini ve kızının sandığından daha zeki bir çocuk olup olmadığını düşündü şöyle bir.

"Bu konuyu sonra konuşuruz. Bir saniye tatlım."

Cep telefonu yine çalmaya başlamıştı, bu sefer cevap vermesi gerekiyordu.

"On beş dakikaya orada olurum."

"Telaş etme" dedi hattın öteki ucundaki ses, arayan Nylan-

der'ın sekreterlerinden biriydi, sesinden tanımıştı. "Nylander bu sabahki toplantınıza katılamayacak, bu durumda toplantı haftaya salı gününe kalacak. Ama şu yeni elemanı yanında götürmeni istediğini söyledi bana, kendisi oralardayken bir işin ucundan tutacak hale gelsin istiyormuş."

"Anne, ben Ramazan'la gidiyorum sınıfa."

Thulin kızının Ramazan isimli çocuğa koştura koştura gidişini izledi. Kızı bir kadın, bir erkek, erkeğin kucağında yeni doğmuş bir bebek, peşlerinden yürüyen iki çocuktan oluşan Suriyeli ailenin geri kalanıyla gayet güzel uyum sağlamıştı. Thulin'e göre karşısındaki aile, kadın dergilerindeki örnek aile makalelerinden birinden çıkıp gelmiş gibiydi.

"Ama Nylander toplantıyı ikidir iptal ediyor, oysa sadece beş dakikasını alacak bir şey. Peki kendisi nerede şu an?"

"Bütçe toplantısına katılmak üzere çoktan yola koyuldu sanırım. Ha bir de ne hakkında konuşacakmışsınız, onu öğrenmek istedi."

Thulin, cinayet ekibi olarak da bilinen Büyük Suçlar Şubesi'nde geçirdiği o dokuz ayın polis müzesini ziyaret etmek kadar heyecanlı olduğunu anlatacağını söylemeyi bir an için aklından geçirdi. Verilen özel görevlerin nasıl da bıkkınlık verdiğinden, departmanda kullanılan teknolojinin Commodore 64'ten* hallice olduğundan ve görev yerinin değişmesini nasıl da dört gözle beklediğinden de bahsedebilirdi pekâlâ.

"Önemli bir şey değil, teşekkürler."

Telefonu kapatıp okula doğru koşan kızına el salladı. Yağmur damlalarının paltosundan içeri süzülmeye başladığını hissedebiliyordu. Ana caddeye doğru yürürken bir dahaki salı günkü toplantıyı bekleyemeyeceğini fark etti. Kalabalıktan kurtulup arabasına ulaşmış, kapıyı açmıştı ki aniden takip

* İlk versiyonu 1982'de çıkan, sınırlı sayıda işlem yapabilen fakat öncü bir kişisel bilgisayar. (yay.n.)

edildiği hissine kapıldı. Yaya geçidinin karşı tarafında, tampon tampona bekleyen yüzlerce otomobil ve kamyonun arasında belli belirsiz bir siluet takıldı gözüne. Trafik açılıp da konvoy ilerlediğinde bir an için gördüğü o siluet de gözden kaybolup gitmişti. Sezgilerini bir yana bırakıp arabasına bindi.

5

Ters istikamette yürüyen bir grup dedektifin yanından geçen iki adamın ayak sesleri polis karakolunun geniş koridorunda yankılanıyordu. Büyük Suçlar Şube Müdürü Nylander, koridor sohbetlerinden nefret ederdi. Gün boyu başka fırsatı olmayacağından gururu kenara bırakıp emniyet müdür yardımcısının adımlarına ayak uydurmuştu, sıkıcı cümleleri birbirini kovalıyordu.

"Nylander, kemerleri sıkmak durumundayız. Bu durum teşkilatın tüm departmanları için geçerli."

"Bizim birimde daha fazla memur görevlendirilir sanıyordum ama..."

"Mesele zamanlama. Adalet Bakanlığı başka departmanlara öncelik vermiş durumda. NC3'ü tüm Avrupa'nın en iyi siber suçlar birimi haline getirmek için gayret ediyorlar, dolayısıyla başka departmanların kaynaklarından kesinti yapıyorlar.

"Ama sorumlu olduğum birimin bundan dolayı mağdur edilmemesi lazım. Mevcut kadronun iki katına ihtiyaç duyuyoruz şu son..."

"Vazgeçmiş değilim ama üzerindeki yükü yakın zamanda hafiflettik, sen de biliyorsun durumu."

"Yükümün hafifletildiği falan yok. Europol kıçına tekmeyi bastığı için birkaç günlüğüne burada görev yapmak duru-

munda kalan tek bir dedektifle mi yürüyecek onca iş?"

"Gönderdikleri dedektif duruma göre daha uzun süre bu rada kalabilir. Aslına bakarsan bakanlık personel sayısınd pekâlâ kesintiye gidebilirdi, sen de biliyorsun durumu. Bü layısıyla, asıl iş, zor koşullar altında elinden geleni yapmak Tamam mı?"

Emniyet müdür yardımcısı söylediklerinin altını çizmek istercesine dönüp ona baktığı sırada Nylander "Hayır, nesin tamam diyeyim bunun" diye cevap vermek üzereydi. Biri de daha geniş bir kadroya ihtiyacı vardı, bu konuda kendisi ne söz de verilmişti ama NC3'teki dangalakların Ulusal Si ber Suçlar Merkezi diye fiyakalı bir kısaltma kullanabilme leri uğruna kaç zamandır talebi göz ardı ediliyordu. Dahası nicedir Lahey'ın gözünden düşmüş, işi bitmiş bir dedektifle idare etmesi için gördüğü bürokratik baskı, suratına koskoc bir şamar indirilmişti.

"Biraz zamanınız var mı?" Thulin nasıl olduysa yanın da bitiverdi, emniyet müdür yardımcısı da fırsattan istifade toplantı odasına sıvışıp kapıyı arkasından kapattı. Nylander adama ardından dik dik bakıp koridorun öteki tarafına yö neldi.

"Şimdi değil, kaldı ki senin de zamanın yok. Nöbetçi me murun yanına uğrayıp Husum'dan gönderilen şu rapor için bir görüş. Europol'den gelen adamı da yanına almanı istiyo rum, hadi işe koyul."

"Ama sizinle konuşacağım şey..."

"Şu anda konuşmaya vaktim yok. Yeteneklerini görmü yor değilim ama bugüne dek bu birime ayak basan en genç dedektifsin, dolayısıyla kafanı takım lideri olmaya ya da benimle görüşmek için can attığın şey her neyse ona takmanı istemiyorum."

"Takım lideri falan olmak istediğim yok. NC3 için bir tavsiye mektubuna ihtiyacım var."

Nylander irkildi.

"NC3. Siber suçlar departmanı."

"Evet, ben de biliyorum ne departmanı olduğunu. Neden?"

"Çünkü NC3'teki görevlerin ilgi çekici olduğunu düşünüyorum."

"Neye kıyasla ilgi çekici."

"Bir şeye kıyasla değil. Aslında öyle derken ben sadece..."

"Burada işe başlayalı şunun şurasında ne oldu ki daha? Kaldı ki NC3, ya tutarsa diye başvuru yapanları kabul eden bir departman değil, dolayısıyla hiç boşuna uğraşma."

"Oradakiler özellikle başvuru yapmamı istediler."

Nylander şaşkınlığını gizlemeye çalıştıysa da karşısındaki kadının doğru söylediğini hemen anlamıştı. Önünde dikilip duran ince yapılı kadını inceledi. Kaç yaşındaydı? Olsa olsa 29-30, o civarlarda mıydı? Ufak tefek, tuhaf bir kadın, pek göz alıcı bir tarafı da yok. Onu tanımadan önce nasıl da hafife almış olduğunu hatırladı. Yakın zamanlarda yaptığı personel değerlendirme toplantısında, emrinde çalışan dedektifleri A ve B diye takımlara ayırmıştı. Departmanın takviye vermesi gereken Jansen ve Rick gibi yetişmiş dedektiflerinin yanında A takımına aldığı ilk isimlerden biri, genç yaşına rağmen Thulin olmuştu. İşin aslı, Nylander kadını takım liderliği için düşünmüştü gerçekten de. Kadın dedektiflerden pek de hazzettiği söylenemezdi, dahası kadının sergilediği o mesafeli tavra biraz da gıcık olmuştu. Ne var ki çok zeki bir kadındı, geldiğinden beri elindeki vakaları öyle hızla çözmüştü ki departmanın en tecrübeli dedektifleri bile yerlerinde sayıyor gibi gözüküyorlardı. Thulin departmanda kullanılan teknolojinin Taş Devri'nden kalma olduğunu düşünüyordu muhtemelen, Nylander Thulin'in departmanda kendisi gibi teknoloji kurtlarına fazlasıyla ihtiyaç duyulduğunu dile getirdiğinde, onunla hemfikir olmuştu. Departmanın çağa ayak uydurması gerekiyordu. Nylander'ın ona hâlâ toy bir dedektif

olduğunu hatırlatmak amacıyla aralarında geçen konuşmaları kendi çıkarları için kullanması da bu yüzdendi: Kızın departmandan kaçıp gitmesini istemiyordu.

"Kim istedi seni?"

"Departman şefi, bir saniye adı neydi... Isak Wenger."

Nylander öfkeden köpürdü.

"Buraya geldiğimden beri keyifle çalışıyorum ama en geç önümüzdeki haftanın sonuna kadar başvurumu göndermek istiyorum."

"Bunu enine boyuna bir düşüneyim."

"O zaman cuma diyelim mi?"

Nylander arkasını dönüp sinirli sinirli yürümeye başlamıştı bile. Bir an için kadının gözlerini ensesinde hissetti, cuma günü gelip çattığında o tavsiye mektubunu almak için peşine düşeceğinden adı gibi emindi. Demek iş bu noktaya varacaktı. Sorumlusu olduğu departman, bakanlığın yeni gözdesi NC3'teki elitlere eleman yetiştiren bir altyapı olup çıkmıştı. Birkaç dakika sonra bütçe toplantısına girdiğinde, bakanlığın pek de önem verdiği şu öncelik meselesi bir kez daha gözüne sokulacak, rakamlarla ve bütçe kısıtlamalarıyla üzerinde baskı kurulacaktı. Nylander'ın Cinayet Masası'ndaki üst düzey görevi kabul etmesinin üzerinden bu yılbaşında tam üç yıl geçmiş olacaktı, ne var ki işler şimdilerde neredeyse durma noktasına gelmişti. Eğer bir şeyler değişmezse bir zamanlar hayallerini süsleyen bu terfinin Nylander'ın kariyeri açısından herhangi bir gelecek vaat ettiği de yoktu.

6

Silecekler camın üstünden akıp giden suları kenara savuruyordu. Polis arabası trafik lambası yeşile döner dönmez araç konvoyunun arasından sıyrılıp, özel hastanelerin meme estetiği, botoks, yağ aldırma gibi muhtelif hizmetlerini gösteren reklamlar giydirilmiş otobüslerden uzaklaşarak, kenar mahallelere doğru yol aldı. Radyo açıktı. Programı sunanlar seks, popo ve şehvetten başka bir şeyden bahsetmeyen yeni pop şarkıları kâh dinleyenlere ulaştırıyor kâh şarkılar hakkında yorumda bulunuyordu ki, haber saatinin gelmesiyle program kesildi. Spiker, bugünün ekim ayının ilk salı günü, dolayısıyla parlamentonun açılışı olduğunu duyuruyordu. Günün en önemli haberi, beklenildiği üzere Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Rosa Hartung'la ilgiliydi. Hartung'un yaklaşık bir yıl kadar önce kızının başına gelen, ülke çapında herkesin soluğunu tutarak takip ettiği trajik olayın ardından görevinin başına dönüşünden bahsediliyordu haberde. Spiker haberi okumaya devam ederken Thulin'in yanında oturan yabancı, radyonun sesini kıstı.

"Yanında makas gibi bir şey var mı?"

"Hayır, yok."

Thulin gözlerini bir anlığına trafikten uzaklaştırıp yan koltuğunda oturan ve kucağında tuttuğu yeni cep telefonu paketini açmakla uğraşan adama baktı. Karakolun hemen

karşısındaki park yerine vardığında adam arabadan çok uzaklaşmadan dikilmiş, sigarasını tüttürüyordu. Sopa yutmuş gibi dik duran uzun boylu bir adamdı, yine de biraz pek mürde bir hali vardı. Yağmurdan sırılsıklam olmuş saçlarını tarak yüzü görmemiş gibiydi, ayaklarında yıpranmış, ıpıslak Nike ayakkabılar, üzerinde ince kumaştan, bol bir pantolon çekmiş gibi dar duran siyah bir kapitone ceket vardı. Havaya uygun da giyinmemişti. Lahey'den direkt buraya gelmiş olmalı diye düşündü Thulin. Yanında duran eski püskü, küçük seyahat çantası bu izlenimi doğruluyordu. Thulin istasyona varalı henüz 48 saat bile olmadığını biliyordu zira sabah kahvesini kantinden aldığı sırada iş arkadaşlarının onun hakkında yaptıkları dedikodulara kulak misafiri olmuştu. Europol'ün Lahey'deki genel merkezinde "irtibat amiri" olarak görev yaparken aniden görevden alınmış ve yaptığı birtakım acemice hataların cezasını çekmek üzere Kopenhag'a sürülmüştü. Thulin, iş arkadaşlarının konuyla ilgili alaycı bir iki yorumunu duymuştu. Polis teşkilatı ile Europol arasındaki ilişki, Danimarkalıların birkaç yıl önceki bir referandumda, üyesi oldukları AB'nin bir uygulamasından muafiyetten feragat etmeyi reddetmelerinden bu yana iyice gerilmişti.

Thulin park yerinde karşılaştıklarında adam düşüncelere dalmış, öylece duruyordu, kendini tanıttığında elini üstünkörü sıkarak "Hess" demekle yetinmişti. Konuşkan olduğu söylenemezdi. Normalde kendisi de pek konuşkan değildi ama Nylander'la yaptığı konuşma beklediği gibi geçmişti. Departmandaki günlerinin sayılı olduğundan artık emindi, dolayısıyla güç durumda kalmış bir meslektaşına azıcık cana yakın davranmaktan bir zarar gelmezdi. Arabaya bindikten sonra görevle ilgili bildiği ne varsa aceleyle anlatmış ama adam sadece kafasını sallamakla yetinmiş, anlattıklarıyla pek ilgilenmemişti. Yaşı 37 ile 41 arasıdır diye tahmin etti. Adamın sokak çocuğu gibi hırpani görüntüsü Thulin'e bir aktörü çağ-

ştırmıştı ama kim olduğunu bir türlü çıkartamıyordu. Parmağında yüzük vardı, muhtemelen bir alyans. Gelgelelim ezgileri adamın çoktan boşanmış olduğunu ya da en azından boşanma sürecinin devam ettiğini söylüyordu. Onunla tanışmak, Thulin'de beton bir duvarda top sektirmekten pek farklı bir his uyandırmadıysa da şu ana dek keyfini kaçıran bir şey de olmamıştı. Kaldı ki uluslararası polis işbirliği konusu Thulin'in gerçekten de ilgisini çekiyordu.

"Ee, ne kadar sonra döneceksin?"

"Muhtemelen birkaç güne. Bir yolunu bulmaya çalışıyorlar."

"Europol'de olmaktan memnun musun?"

"Evet, memnunum. Hava da daha iyi.

"Europol'ün siber suçlar biriminin takip edip yakaladığı bilgisayar korsanlarını istihdam etmeye başladığı söyleniyor, doğru mu?

"Bu konuda bilgim yok, bizim departmanda olmadı. Olay yerinde işimiz bittiğinde kısa bir süreliğine tüysem bir mahzuru var mı?"

"Tüymek derken?"

"Sadece bir saatliğine. Kalacağım dairenin anahtarlarını almam gerekiyor da."

"Tabii ki."

"Teşekkürler."

"Genellikle Lahey'de kalıyorsun sanırım?"

"Evet ama bana nerede ihtiyaç duyuluyorsa oradayım."

"Nereler mesela?"

"Değişiyor; Marsilya, Cenevre, Amsterdam, Lizbon..."

Adam cep telefonu paketiyle uğraşmaya başlamıştı yine ama Thulin adamın bir müddet daha şehir isimlerini saymaya devam edebileceğini seziyordu. Kozmopolit bir tarafı vardı bu adamın. Büyük şehirlerin, uzak ufukların ışıltısını bir zamanlar taşısa da çoktan yitirmiş, bavulsuz seyahat eden bir gezgin gibiydi.

"Ne kadardır dış görevdesin?"

"Yaklaşık beş yıldır. Ben de bunu mazeret gösterece zaten."

Hess koltukların arasındaki bardaklıkta duran tüken kalemi alıp paketi açmaya koyuldu.

"Beş yıl mı?"

Thulin şaşırmıştı. Bahsini duyduğu çoğu irtibat amiri lıksız en fazla iki yıllığına dış görevde bulunuyorlardı. G süresini dört yıla uzatanlar varsa da beş yıldır dış göre olan bir irtibat amirini hiç duymamıştı.

"Zaman hızla akıp gidiyor."

"Polis teşkilatındaki reform yüzünden o halde."

"Ne bunun yüzünden?"

"İşten ayrılman. Mutlu olmadıkları için departmanda a rılan o kadar çok insan duydum ki."

"Yo, o yüzden değil."

"Neden peki?"

"Canım öyle istedi."

Thulin yanındaki adama baktı. Adam da kısa bir anlığ na ona bakınca gözlerinin farkına vardı ilk kez. Soldaki ye şil, sağdaki maviydi. Nahoş bir tavırla cevap vermemişti am son noktayı da koymuştu, daha fazla bir yorumda bulunma dı. Thulin, sinyal verip meskun mahalle doğru ilerledi. Ge mişi gizemli, maço ajanı oynamak istiyordu demek. Peki. Ka rakol onun gibilerden geçilmiyordu zaten, birleşseler raha rahat bir futbol takımı kurarlardı.

Beyaza boyalı ev kendi garajı olan, modern görünümlü bir binaydı. Husum'daki konut, sık aralıklara dikilmiş bodur ağaçtan çitlerin çevrelediği, intizamla yerleştirilmiş mektup kutularının caddeye baktığı evlerden oluşan, daha ziyade ailelerin oturmayı tercih ettiği bir mahallenin tam ortasındaydı. Orta gelir sahibi insanların çekirdek ailelerini kur-

ktan sonra, maddi imkânları da el veriyorsa, yerleştikle-
bir semtti burası. Uyuşuk polislerin hiçbir arabanın saat-
50 kilometreyi aşmasına izin vermediği, güvenli bir semt.
ylerin bahçelerinde tramplenler, ıslak asfaltın üzerinde te-
eşir izleri... Thulin devriye arabalarının ve olay yeri taşıtla-
ının yanında durduğu sırada kafalarında kask, üzerlerinde
bsforlu ceketler bulunan birkaç öğrenci yağmur altında bi-
iklet sürerek yanlarından geçip gitti. Birkaç mahalle sakini,
llerinde şemsiyelerle bariyerin biraz gerisinde birikmiş, mı-
ıldanıyordu.

"Buna bakmam lazım." Hess elindeki yeni telefona daha iki dakika önce SIM kart takmış ve bir mesaj yollamıştı, demeye kalmadan telefon çalmaya başladı.

"Sorun değil, acele etme."

Thulin yağmurun altında arabadan inerken Hess içeride kalmış ve telefonda Fransızca konuşmaya başlamıştı. Thulin, bahçedeki parke taşı patikayı koşar adım geçip eve yaklaşırken, departmanla yollarını ayırmayı neden iple çektiğine dair sebep daha bulmuş olabileceğini fark etti.

7

Sabah haberleri programının sunucusu, stüdyonun rahat kanepede kahve eşliğinde edecekleri yeni sohbete hazırlanırken, sesleri Österbro'nun dışındaki şık ve büyük villanın içinde yankılanıyordu.

"Evet, parlamento bugün açılıyor, yeni yasama dönemine başlama vuruşu da böylece yapılmış olacak. Bu açılış günü öteden beri özel bir gün olmuştur ama bu sene özellikle bir politikacı için hayli özel bir gün olacak. Kastettiğim isim, geçen yıl 18 Ekim'de 12 yaşındaki kızını kaybeden Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Rosa Hartung. Rosa Hartung kızını kaybettiği günden bu yana izinde..."

Steen Hartung elini uzatıp buzdolabının yanındaki duvarda asılı duran televizyonu kapadı. Fransız mimarisinden esinlenen çiftlik evi tarzındaki geniş mutfağın ahşap zeminine gelişigüzel bırakıverdiği mimari çizimleriyle yazı gereçlerini toparladı.

"Hadi, hazırlan. Annen çıkar çıkmaz biz de yola koyulacağız."

Oğlu, kahvaltıdan kalanlarla dolu geniş mutfak masasında daha halen oturuyor, matematik kitabına çalakalem bir şeyler karalıyordu. Gustav'ın salı sabahları okula normalden bir saat daha geç gitmesi planlanmıştı. Steen de her salı, ödevlerini sabaha bırakmaması gerektiğini oğluna hatırlatmak zorunda kalıyordu.

"İyi de neden bisikletimle gidemiyorum?"

"Bugün salı, okuldan sonra tenis dersin var. Dolayısıyla seni ben alacağım. Tenis kıyafetlerini aldın mı?"

"Yanımda."

Filipinli ufak tefek çocuk bakıcısı mutfağa girip elindeki spor çantasını yere bıraktı. Ortalığı toparlamaya giriştiğinde Steen onu bir süre minnettar gözlerle izledi.

"Teşekkürler, Alice. Hadi bakalım, Gustav."

"Öteki çocukların hepsi bisikletle gidiyor ama."

Steen, büyük siyah arabanın garaj yolundan ilerleyip dışardaki su birikintilerinin ortasına park ettiğini gördü.

"Baba, sadece bugünlük lütfen?"

"Hayır, her zamanki gibi yapacağız. Araba kapıda. Annen nerede?"

8

Steen eşine seslenerek birinci kata çıkan merdivene yö
neldi. Bir zamanlar aristokratlara ev sahipliği yapan yüz yıl
lık villa yaklaşık 400 metrekareydi. Binanın restorasyonu
nu bizzat yürüten Steen evin her yerini köşe bucak biliyor
du. Geniş bir evde yaşamak istedikleri için burayı satın al
mışlardı ama şimdi ev onlara çok büyük geliyordu. Fazlasıy
la büyük. Steen önce yatak odasına sonra banyoya girip eşine
bakındı, derken tam karşısındaki kapının aralık durduğunu
fark etti. Bir an tereddüt ettiyse de kapıyı açtı ve bir zaman
lar kızının olan odaya dikkatle baktı.

Karısı üstünde paltosu ve fularıyla duvara yaslı örtüsüz
yatağın üzerinde oturuyordu. Gözlerini boş duvarlarda ve kö
şede istiflenmiş vaziyette duran karton kolilerde gezdirdi.
Ardından karısına baktı.

"Araba geldi."

"Teşekkürler."

Başıyla onaylamıştı ama hâlâ olduğu yerde oturuyordu.
Steen bir adım daha atıp ona yaklaştı, odadaki serinlikten
ürpermişti. Karısının ellerinin arasında tuttuğu sarı bir ti
şörtü ovuşturup durduğunu fark etti.

"İyi misin?"

Saçma bir soruydu bu, kadın iyi görünmüyordu.

"Pencereyi dün açmıştım, sonra da kapatmayı unutmu
şum, şimdi fark ettim."

Eşinin söyledikleri sorusunun cevabı olmasa da "Anlıyorum" dercesine başını salladı. Aşağıdan, evin öteki ucundaki salondan oğulları seslenip, Vogel'in geldiğini söyledi. Ama ikisi de oralı olmadı.

"Kokusunu bile hatırlayamıyorum artık."

Sarı kumaş parçasını okşayıp duruyordu, kumaşın dokularının arasında gizlenmiş bir şeyleri arıyor gibiydi.

"İçime çekip duruyorum. Ama kokusu uçmuş artık. Her şeydeki kokusu gitmiş."

Steen eşinin yanına çöktü.

"Belki de olması gereken budur. Belki de böylesi daha iyidir."

"Nasıl iyi olabilir, söylesene... Hiçbir şeyin iyi olduğu yok."

Steen cevap vermedi, sesindeki o yumuşak tona rağmen eşinin kocasını terslediğine pişman olduğunu hissedebiliyordu.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Yanlış gibi geliyor bana."

"Yanlış değil. Yapman gereken bu. Kendin de söyleyip duruyordun."

Oğulları aşağıdan bir kez daha seslendi.

"O da olsa git derdi. Her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Sen harika birisin derdi."

Rosa cevap vermedi. Elinde tişörtle bir müddet daha öylece oturdu. Ardından Steen'in eline avuçlarının arasına alıp gülümsemeye çalıştı.

"Tamamdır, harika. Sonra görüşürüz." Rosa Hartung'un özel danışmanı onun merdivenden aşağıya inip salona geldiğini görünce telefonunu kapattı.

"Çok mu erken geldim yoksa? Kraliyet ailesinden açılışı yarına kadar ertelemelerini rica etsem mi acaba?"

"Gerek yok, artık hazırım."

Rosa, Frederik Vogel'in enerjik halini tebessümle karşıladı, değişiklik iyi gelecek diye düşündü. Vogel varken, aşırı duygusallığa yer olmazdı.

"Harika. O zaman programın üstünden bir geçelim. Sonuçların ardı arkası kesilmiyor... Bazıları gayet hoş, bazılarını tahmin edilebilir cinsten, bazıları da magazin basınının..."

"Onlara arabada bakarız. Gustav, unutma bugün salı, sen baba alacak. Eğer bir şeye ihtiyaç duyarsan haber ver. Oldu mu tatlım?"

"Biliyorum."

Oğlan bıkkınlıkla kafa salladı, Vogel kapıyı açıp kendisine yol verirken Rosa oğlunun saçlarını aceleyle okşadı.

"Bu arada yeni şoföre de bir merhaba de istersen. Şu görüşmeleri nasıl sıraya koyacağımızı konuşmamız lazım."

Steen, eşinin yeni şoförü başıyla selamlayıp arabanın arka koltuğuna geçişini mutfak penceresinden izlerken yüzüne bir tebessüm kondurmaya ve eşine cesaret vermeye çalıştı. Araba garaj yolunda ilerlerken içinin rahatladığını hissetti.

"Çıkıyor muyuz artık?"

Oğlu sesleniyordu, Steen onun koridorda paltosunu giydiğini, botlarını ayağına geçirdiğini duyabiliyordu.

"Tamam, geliyorum şimdi."

Buzdolabını açıp küçük içki şişelerinin durduğu kutuyu aldı. Şişelerden birinin kapağını açıp kafasına dikti. Alkolün yemek borusunu tırmalayarak midesine inişini hissetti. Kalan şişeleri çantasına koyup buzdolabının kapağını kapattığında aklına mutfak masasının üzerinde duran araba anahtarlarını almak geldi.

9

Thulin, bu evde hoşlanmadığı bir şeyler olduğu hissine kapılmıştı. Ellerinde koruyucu eldivenler, ayaklarında mavi galoşlar, aile üyelerinin ayakkabılarının palto askısının altına düzgünce yerleştirildiği karanlık antreye adımını atar atmaz içine yerleşmişti bu his. Koridor duvarlarında gayet hoş çerçeveler içinde nefis çiçek resimleri asılıydı, yatak odasına girdiğinde, kapalı duran pembe storlar dışında baştan aşağıya beyazın tonlarında döşenmiş odanın son derece kadınsı ve masum bir havası olduğunu düşündü.

"Kurbanın adı Laura Kjær. 37 yaşında, Kopenhag'da bir diş hekiminin yanında hemşire. Yatmaya gittiğinde ufak bir sürprizle karşılaşmış gibi görünüyor. Dokuz yaşındaki oğlu koridorun sonundaki odada uyuyormuş ama anlaşılan ne bir şey görmüş ne de duymuş.

Thulin, kendinden yaşça büyük üniformalı memurdan bilgi alırken, sadece tek tarafında yatıldığı belli olan çift kişilik yatağa dikkatle bakıyordu. Komodinin üzerindeki gece lambası yere düşmüş, kalın beyaz halının üzerinde sapasağlam duruyordu.

"Çocuk uyanınca evin bomboş olduğunu görmüş, kimse yokmuş. Kahvaltısını hazırlayıp giyinmiş, sonra da annesini beklemeye koyulmuş. Gelen giden olmayınca evden çıkıp komşuya gitmiş. Komşu da çocuğu alıp onu eve geri götür-

müş, o da evde kimseyi bulamamış. Oyun alanının oralarda bir köpeğin havlayıp durduğunu duyunca oraya gitmiş. Küçük banı bulunca da bizi aramış."

"Babayla iletişime geçildi mi?"

Thulin memurun yanından geçti, çocuğun odasına şöyle bir göz gezdirip koridora geri döndü. Memur da arkasından geldi.

"Komşu kadının anlattığına bakılırsa, baba birkaç yıl önce kanserden hayatını kaybetmiş. Kurban altı ay sonra yeni biriyle tanışmış ve birlikte bu evde beraber yaşamaya başlamışlar. Adam Zilend'de bir yerlerde bir ticaret fuarında çalışıyormuş. Geldiğimizde kendisine haber verdik, birazdan burada olur sanıyorum."

Banyonun açık duran kapısından içeri göz atan Thulin yan yana dizili üç elektrikli diş fırçası, seramik döşeli zeminde giyilmeye hazır bir çift terlik ve askılara asılı iki bornoz gördü. Koridoru geçip, tepeden tırnağa beyaz giymiş olay yeri uzmanlarının kanıt ve parmak izi aradığı açık plan mutfağa girdi. İçerideki mobilyalar evin bulunduğu semt kadar sıradandı. İskandinav tarzı, muhtemelen çoğu Ikea ve Ilva'dan alınmıştı. Masada, üzeri boş üç servis altlığı, vazo içinde güz temalı küçük bir demet dekoratif dal, kanepenin üzerinde minderler ve mutfak adasının üzerinde, içinde süt ve mısır gevreği kalıntılarının bulunduğu, çocuğun kullandığını tahmin ettiği bir kâse vardı. Oturma odasında, küçük ailenin fotoğraflarını kısa aralıklarla döndürüp duran dijital fotoğraf çerçevesi, hemen yanı başındaki boş koltuğa çevrili vaziyette duruyordu. Anne, oğul, yanlarındaki de muhtemelen aynı evde yaşayan erkek arkadaş. Üçü de gülümsüyor ve mutlu gözüküyorlar. Laura Kjær uzun kızıl saçlı, gayet hoş gözüken, ince yapılı bir kadındı ama cana yakın ve şefkatli bakan gözlerinde bir kırılganlık vardı. Hoş bir ev ama Thulin'in kesinlikle sevmediği bir şeyler vardı burada.

"İçeri zorla girildiğine dair bir emare var mı?"

"Yok. Kapıları, pencereleri kontrol ettik. Görünen o ki kadın televizyon izlemiş, yatağa gitmeden önce de bir fincan kahve içmiş."

Thulin mutfaktaki mesaj panosunu gözden geçirdi, panoya sadece okulun ders programı, takvimler, mahalledeki havuzun programı, bir ağaç bakım uzmanının el ilanı, mahalle sakinleri birliğinin düzenlediği Cadılar Bayramı partisinin davetiyesi ve Rigshospital pediatri bölümünden alınmış muayene randevusuna dair bir hatırlatma notu iliştirilmişti. Mesaj panoları normalde Thulin'in yeteneğini konuşturduğu bir ayrıntıydı. Önemli olduğu sonradan ortaya çıkan ufak tefek şeyleri fark etmekte üstüne yoktu. Bir zamanlar buna gayet alışkındı. Eve gelip de ön kapının kilidini açtıktan sonra günün iyi mi kötü mü geçeceğine dair kehanette bulunan emareleri okumaya aşinaydı. Ne var ki bu olayda dikkat çekecek hiçbir şey yoktu. Gayet sıradan bir ailenin huzurlu gündelik hayatı. Asla kabullenemeyeceği bir şeydi bu, bir anlığına kendisini evde hoşuna gitmeyen şeyin bundan ibaret olduğuna ikna etmeye çalıştı.

"Peki ya bilgisayarlar, tabletler, cep telefonları?"

"Görebildiğimiz kadarıyla çalınan hiçbir şey yok. Genz'in adamları evdeki tüm cihazları çoktan toparlayıp incelemeye gönderdi."

Thulin başıyla onayladı. Çoğu saldırı ve cinayet bu şekilde aydınlatılabiliyordu. Genel bir kural olarak, işlerin neden bu noktaya vardığını izah eden bir mesaj, bir telefon görüşmesi, e-posta veya bir Facebook mesajı olurdu mutlaka, Thulin de bulgulara bir an önce ulaşmak için sabırsızlanmaya başlamıştı.

"İçerdeki bu koku da neyin nesi? Kusmuk kokusu mu?"

Thulin, evde gezinirken peşinden gelen keskin, nahoş kokunun farkına varmıştı ansızın. Yanında gezinen memur

mahcup olmuş gibiydi, Thulin adamın renginin de atmış olduğunu fark etti.

"Kusura bakmayın. Olay yerinden henüz geldim. Alışkın olduğumu sanıyordum ama... Neyse size yolu göstereyim."

"Kendim giderim. Şu erkek arkadaş geldiğinde bana haber verin."

Thulin arka bahçeye çıkan teras kapısını açtığı sırada adam cağız minnetle başını sallıyordu.

10

Teras kapısının solunda kalan ve içerisindeki bitkilerin birbirini örttüğü minik sera da bahçedeki tramplen de epey eskimişti. Terasın sağ tarafından başlayan ıslak çimenlik alan, hayli kullanışlı olmasına rağmen modern tarzda inşa edilmiş beyaz bina ile hiç uyumlu görünmeyen parlak metal garajın arka duvarına kadar uzanıyordu. Thulin bahçenin uzak tarafına doğru yürümeye başladı. Çitlerin öte tarafındaki ışıldakları, üniformalı memurları, beyaz giyimli olay yeri uzmanlarını rahatlıkla ayırt edebiliyordu, ateş kırmızısı ve sarı yapraklarıyla önünde uzanan ağaç ve çalılara doğru yavaş yavaş ilerledi ve bir çocuk bahçesine vardı. Hurdası çıkmış oyuncak evin yanında flaşlar patlayıp duruyordu. Thulin, arada epey bir mesafe olmasına rağmen, olay yerinin detaylı fotoğraflarını harıl harıl çekerken ekibine talimatlar yağdırmaktan da geri kalmayan Genz'i rahatlıkla seçebiliyordu.

"Bir şeyler buldun mu?"

Simon Genz fotoğraf makinesinin vizörü üzerinden göz ucuyla baktı. Yüzü gayet ciddiydi ama Thulin'i görünce belli belirsiz bir tebessümle aydınlandı. Muhtemelen 30'lu yaşlarında, oldukça çevik bir adamdı Genz; dediklerine bakılırsa sadece bu yıl tam beş maraton koşmuştu. Aynı zamanda Adli Tıp'ın gelmiş geçmiş en genç patronuydu. Thulin, ku-

lak vermeye değer birkaç kişiden biri gözüyle bakıyordu o
Keskin zekâlı, biraz da asosyal tarafları olan bir adamdı a
Thulin onun sezgilerine güvenirdi. Adamı yanına pek de y
laştırmamasının tek nedeni, bir müddet önce birlikte ko
ya gitmeyi teklif etmiş olmasıydı ki zaten bunu geri çevir
ti. Thulin'in cinayette görev yaptığı dokuz aylık süre boy
ca muhabbeti ilerlettiği tek insan Genz olmuştu ama aynı
yerinden birisiyle ilişki yaşamanın hayal dünyasında en uf
bir cazibesi yoktu.

"Selam, Thulin. Eli kulağında diyebilirim. Yağmur işle
biraz zorlaştırıyor, zaten olayın üstünden de epey bir vak
geçmiş."

"Ölüm saati hakkında bir şeyler söylediler mi?"

"Henüz söylemediler. Adli tabip gelmek üzeredir. Am
yağmur hemen hemen gece yarısında başladı, ben de olayı
üç aşağı beş yukarı aynı saatlerde gerçekleştiği kanaatinde
yim. Toprak üzerinde belirgin izler kaldıysa bile, yağmurla
tümüyle silinip gitmiştir, yine de peşini bırakmıyoruz. Gör
mek ister misin?

"Evet, lütfen."

Çimlerin üstündeki cansız bedenin üzeri Adli Tıp depart
manının beyaz çarşafıyla örtülüydü. Ceset oyuncak evin ön
verandası üzerindeki sundurmayı destekleyen iki direk-
ten tekine yaslı vaziyetteydi, neredeyse huzurlu denebile-
cek bir manzara vardı: arka taraftaki sarılı kırmızılı sarma-
şığın yaprakları yoğun çalıların arasında iyice göze çarpıyor-
du. Genz kadını göstermek için beyaz çarşafı dikkatle sıyır-
dı. Kadın paçavradan yapılma bir bez bebek gibi yığılmıştı,
altındaki iç çamaşırı ve aslen bej renkte olan ama yağmur
ve koyu renkli kan lekeleri nedeniyle sırılsıklam olmuş kom-
binezonu hariç tamamen çıplaktı. Thulin cesede biraz daha
yaklaştı, daha yakından görmek için çömeldi. Laura Kjær'ın
başı çepeçevre siyah bez bantla sarılmıştı. Kaskatı kesilmiş,

çık ağzının olduğu noktada kesintiye uğrayan bant, kafasının arka kısmının ve ıslak kızıl saçlarının etrafında defalarca dolandırılmıştı. Gözlerinden teki göz çukuruna kadar oyulmuştu, diğer gözü sabit bir şekilde boşluğa bakıyordu. Maviye çalan teni sayısız çizik, yırtık ve ezikle zedelenmişti, çıplak ayaklarının dış kısmı çizilmiş, kan içindeydi. Elleri kucağındaki ufak yaprak yığının altında gömülüydü, geniş plastik şeritlerle bilek hizasından sıkıca tutturulmuştu. Thulin cesede şöyle bir bakınca yaşlı memurun neden dayanamadığını anladı. Ceset incelemeyi genelde pek dert etmezdi. Cinayet Masası'nda görev yapmak ölüme karşı duygusuz bir yaklaşım sergilemeyi gerektirirdi, ceset inceleyemeyecek hassasiyetteki biri kendine başka bir departman bulsa iyi ederdi zaten. Ne var ki Thulin, meslek hayatı boyunca oyuncak evin direğine yaslı duran şu kadın kadar vahşice zulmedilen birine daha rastlamamıştı.

"Gerçi adli tabip sana da söyleyecektir ama bana kalırsa aldığı yaraların bazıları kadının bir noktadan sonra ağaçların arasında koşarak kaçmaya çalıştığına işaret ediyor. Ya evden uzaklaşmaya ya da eve dönmeye çalışmış. Ama ortalık zifiri karanlıktı, kaldı ki ampütasyon yüzünden halsiz düşmüş olmalı. Bu hale getirilmeden önce yapıldığını düşünüyorum."

"Ampütasyon mu?"

"Şunu bir tutsana."

Genz, kayıtsızca elindeki ağır kamera ile flaşı Thulin'in eline tutuşturuverdi. Cesede yaklaşıp hafifçe çömeldi, kadının bileğini saran bağın bir kısmını elindeki fener marifetiyle nazikçe kaldırdı. Ölüm sertliği başlamıştı, kadının kaskatı olmuş kolları yerli yerindeydi ama Thulin, Laura Kjær'ın sağ elinin olmadığını görebiliyordu artık. Sandığı gibi yaprakların arasında gömülü değildi. Kadının kolu bileğin hemen altında garip bir biçimde son buluyordu, tam o noktada görülen eğik ve tırtıklı kesi kemiği ve kas liflerini açığa çıkartıyordu.

"Şimdilik bu işin burada yapılmış olduğu kanaatinde çünkü ne garajda ne de evde bir damla kana rastlayamad Adamlarımdan garajı dikkatlice incelemelerini istedim, öz likle bez bant, bahçe araç gereçleri ve kablo kelepçelerine ba malarını söyledim ama şu ana kadar bariz bir şey bulama Söylemeye elbette gerek yok ama eli hâlâ bulamamış olma da kafamızı kurcalıyor. Ama aramaya devam ediyoruz."

"Belki de köpeğin teki alıp kaçmıştır."

Hess'in sesiydi bu; bahçe çitlerinin orada belirivermiş Omuzları yağmur altında zangır zangır titrerken etrafa g gezdiriyordu. Genz şaşkınlık içinde gözünü dikmiş, ona b kıyordu. Az evvel yaptığı yorum, nedendir bilinmez Thulin öfkelendirmişti, gerçi adamın haklı olabileceğinin de farkı daydı.

"Tanıştırayım, Genz. Bu Hess. Birkaç günlüğüne bizimle çalışacak."

"Günaydın. Hoş geldin." Genz elini sıkmak için Hess'e doğ ru hamle yapmış ama o kafasıyla yan taraftaki kapıyı işare etmekle yetinmişti.

"Bir şey duyan eden olmuş mu? Komşular falan?"

Gök gürlemesini andıran bir çatırtı koptu, ıslak rayları üzerinde hızla ilerleyen bir tren aniden çocuk bahçesinin öte yanından geçince Genz de bağırarak cevap vermek durumun da kaldı.

"Hayır, bildiğimiz kadarıyla kimse bir şey duymamış! Banliyö trenleri geceleri buraya çok sık sefer yapmıyor ama bu hat üzerinde işleyen az da olsa birkaç yük treni var!"

Treninin sesi uzaklaştığında Genz bir kez daha Thulin'e baktı.

"İşini görecek bir sürü kanıt olsaydı keşke elimde, ama şu an söyleyebileceğim başka bir şey yok. Yalnızca bu denli vahşice dövülmüş birini daha önce hiç görmedim diyebilirim."

"Şu ne?"

"Şu derken?"

"Oradaki."

Thulin hâlâ cesedin yanında çömelmiş duruyordu ama şimdi Genz'in görmek için öteki tarafa dönmesini gerektiren bir şeye işaret ediyordu. Ölü kadının arka tarafında, oyuncak evin verandasının üstündeki kirişte, kendi ipine dolanmış, rüzgârda sallanan bir şey vardı. Elini kirişin altına uzatan Genz dolaşmış ipi çözerek nesnenin ileri geri serbestçe hareket etmesini sağladı. Birbiri üstüne yerleştirilmiş koyu renkte iki kestane, altta olan biraz büyük, üstteki ona kıyasla biraz küçükçe. Ufak olanın üzerine göz gibi iki delik açılmıştı. Alttaki büyük kestaneye de kol ve bacak gibi dört kibrit çöpü saplanmıştı. İki yuvarlak ve dört çöpten ibaret basit bir bebekti bu, ama nedendir bilinmez Thulin'in yüreğini ağzına getirmişti.

"Kestane adam! Sorguya alalım mı kendisini?"

Hess, saf gözlerle Thulin'e baktı. Polis camiasının klasik esprilerinin Europol'de de yapıldığı besbelliydi, beğeni de toplardı ama Thulin onu cevapsız bıraktı. Thulin ve Genz, ekibindekilerden biri yanına gelip de Genz'e bir şey sormadan önce birkaç saniyeliğine bakışma fırsatı buldu. Hess yeniden çalmaya başlayan telefonunu çıkartmak için ceketinin cebine uzanmıştı ki evden bir ıslık sesi yükseldi. Evde gördüğü polis memuru bahçede duran Thulin'e işaret ediyordu. Thulin ayağa kalkıp gözlerini bronz yapraklı ağaçların çevrelediği çocuk bahçesinde dikkatle gezdirdi ama etrafta dikkat çekecek fazlaca bir şey yoktu. Yağmur altında bata çıka ilerleyerek araziyi tarayan memur ordusu ve onlarca teknik elemana rağmen ıssız ve hüzünlü duran ıslak salıncaklar, tırmanma kafesleri ve bir yürüme parkuru vardı sadece. Thulin eve döndü. Hess'in yanından geçerken adamın telefonda yine Fransızca konuştuğunu duymuştu ki bir başka tren gümbürtüyle geçti.

11

Vogel, makam aracıyla şehir merkezine doğru yol alırk
ken o günkü programın üstünden geçiyordu. Bakanlar k
rulunun tamamı, geleneksel törenin yapılacağı Kraliy
Şapeli'ne geçmeden önce hemen yakındaki Christiansborg
bir araya gelecekti. Toplantının ardından Rosa, Christian
borg Palace Meydanı'nın tam karşısına düşen Holmens K
nal Caddesi'nde bulunan ofis binasına geçerek personelini
yaret edecekti. Ardından da parlamentonun resmi açılış töre
nine yetişmek için Christiansborg'a dönecekti.

Program günün kalanında da hayli yoğundu ama Rosa
araya girerek iPhone'unun takviminde bir iki düzeltme ve
güncelleme yaptı. Aslında bunu yapmasına hiç gerek yoktu
zira sekreteri onun adına her şeyin kaydını tutuyordu ama
Rosa bunu tercih ediyordu. Böylelikle detaylara daha hâkim
olabiliyor, gerçeklere tutunup hayata sarılabiliyor, kontro
kendisindeymiş gibi hissedebiliyordu. Özellikle de bugün.
Ancak makam aracı parlamentonun dış tarafındaki avluya
hızlıca girdiği sırada Vogel'i dinlemiyordu artık. Danimarka
bayrakları ana kulenin tepesinde dalgalanıyordu, avlunun
dört bir yanında canlı yayın araçları vardı; habercilerin yayı
na hazırlanışlarını, fotoğrafçılarının şemsiye altında ışık tut
tukları kameralara bakarak kayıt alışlarını izledi bir süre.

"Asger, devam et, arka taraftaki girişe dönelim."

Yeni şoför başını sallayıp Vogel'in söylediklerini onayladı, ama Rosa bu fikirden pek hoşlanmamıştı.

"Hayır. Ben burada ineyim."

Vogel şaşkın gözlerle Rosa'ya döndü, şoför de dikiz aynasından göz ucuyla baktı. Rosa, genç yaşına rağmen şoförün ağzının kenarlarında derin çizgiler olduğunun ancak şimdi fark etti.

"Bunu şimdi yapmazsam, bu teraneye bütün gün devam ederler. Doğruca giriş kapısına git ve beni orada indir."

"Rosa, emin misin?"

"Eminim."

Makam aracı kaldırımın kenarına kadar yanaştı, şoför seri hareketlerle inip Rosa'ya kapıyı açtı. Rosa arabadan inip de parlamento binasının önündeki geniş basamaklardan çıkmaya başladığı sırada her şey sanki ağır çekimde hareket ediyordu: Kameralarını neredeyse gözüne sokan kameramanlar, önünü kesmek için hücum edercesine yanına koşturan haberciler, başına üşüşen ağzı açık yüzlerce surat ve kulağına çarpan çarpıtılmış kelimeler.

"Rosa Hartung, bir saniye!"

Gerçekler onu hırpalıyordu. Etrafını saran kalabalık gitgide büyüyor, kameralar burnunun dibine kadar sokuluyor, habercilerin soruları yağmur gibi iniyordu. Rosa iki basamak daha çıktıktan sonra kalabalığa yüzünü döndü, bir müddet izleyerek gördüklerini sindirdi. Sesler, ışıklar, mikrofonlar, kırış kırış bir alnın üzerine indirilmiş mavi bir şapka, dikkatini çekmek için sallanan bir el, olan biteni arka sıralardan takip etmeye çalışan koyu renkli bir çift göz.

"Hartung, bir açıklama yapacak mısınız?

"Geri dönmek nasıl bir duygu?"

"Bize birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?"

"Rosa Hartung, buraya bakın lütfen!"

Rosa son birkaç aydır çok sayıda yazı işleri toplantısın-

da konu edildiğinin farkındaydı. Özellikle de şu son birkaç gündür yegâne gündem kendisiydi ama hiç kimse ondan böyle bir hareket beklemiyordu. Hazırlıksız yakalanmışlardı, zaten Rosa da bu yüzden karşılarına çıkmıştı.

"Geri çekilin! Sayın Bakan açıklama yapacak."

Vogel, kalabalığı dirsekleyerek kendine yol açıp Rosa'nın yanına gelmiş, gazetecilerin belli bir mesafede durmasını sağlamıştı. Kalabalıktakilerin çoğu denileni yapıyordu, Rosa insanların yüzlerini incelemeye koyuldu. Çoğu önceden tanıdığı kişilerdi.

"Hepinizin bildiği üzere, oldukça zor bir dönemdi. Ailem ve ben bu süre zarfında bizlere sunulan destek için minnettarız. Yeni bir parlamento yılının başındayız ve artık geleceğe bakmanın zamanı geldi. Bana duyduğu güvenden ötürü Sayın Başbakan'a teşekkürlerimi sunmak ve bizi bekleyen siyasi görevlere hevesle başlamak için sabırsızlandığımı dile getirmek isterim. Umarım hepiniz buna anlayış gösterirsiniz. Teşekkür ederim."

Rosa Hartung, önden gidip kendisine yol açmaya çalışan Vogel'in ardından basamakları çıkmaya devam etti.

"Ama Sayın Hartung, göreve başlamaya hazır mısınız?"

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Katilin kızınızın parçalarını gömdüğü yerleri asla ifşa etmediğini bilmek size ne hissettir..."

Vogel, Rosa'nın büyük kapının önüne kadar gelmesini bir şekilde sağlamıştı, eşikte kendilerini bekleyen ve elini uzatan sekreterin yanına vardıklarında, kendini azgın dalgalarla köpüren bir denizden kurtarılmış ve sağ salim kıyıya ayak basmış gibi hissetmişti.

12

"Gördüğünüz üzere, yeni gelen koltuklardan ötürü yerleşim planını bir parça değiştirmek durumunda kaldık, ama ötekilerin geri getirilmesini isterseniz..."

"Yo, hayır. Bunlar iyi. Yeni bir şeyler olması hoşuma gitti."

Rosa, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı binasının dördüncü katındaki yer alan makam odasına ancak gelebilmişti. Gerek Christiansborg'daki toplantıda gerekse şapeldeki törende meslektaşlarının pek çoğuna denk gelmiş, dikkatlerin bir süreliğine de olsa üzerinden çekilmiş olması hoşuna gitmişti. Kimileri ona sarılmış, kimileri başlarıyla nazikçe selam verip merhametli gözlerle bakmıştı. Rosa, piskoposun vaazına odaklanmak için elinden geleni yaptığı tören haricinde sürekli hareket halinde olmaya gayret göstermişti. Devamında Vogel bazı milletvekilleriyle görüşmek için arkada kalmış, bu sırada Rosa bakanlıktaki sekreteri ile birkaç asistanı tarafından karşılanmış, beraberce saray meydanından karşıya geçerek Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın büyük, gri-kahverengi binasına girmişlerdi. Vogel'in yanı başında olmaması biraz da işine gelmişti, personeliyle selamlaşmaya ve bakanlıktaki sekreteriyle iki satır laf etmeye odaklanabilirdi artık.

"Bunu nasıl sorabilirim bilmiyorum açıkçası, dolayısıyla doğrudan soracağım. Nasılsınız, nasıl gidiyor?"

Rosa, sekreterini kendi iyiliğini düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordu. Çin asıllı, Dave adında biriyle evli, iki çocuk annesi Liu, Rosa'nın tanıdığı en kibar insanlardan biriydi. Yine de bu denli kişisel bir soruyu geçiştirmek durumunda hissediyordu kendisini hâlâ.

"Sorun değil, sorabilirsin. Şartlar göz önüne alındığında iyi gidiyor, fena değilim. Kolları sıvayıp işe başlamak için sabırsızlanıyorum. Peki sen nasılsın?"

"Her şey yolunda. Ufaklıkta kolik var, büyükte de... Ama her şey gayet iyi gidiyor."

"Şu duvar biraz çıplak duruyor, sence de öyle değil mi?"

Rosa eliyle duvarı işaret ederken Liu pot kırmamak için kıvranıp duruyordu.

"Aslında duvarda fotoğraflar asılıydı. Bunun kararını sizin vermeniz gerekiyor sanırım. Sizin, yani hepinizin birlikte olduğu bir fotoğraftı. Ben de onu tekrar duvarda görmek ister misiniz, bilemedim açıkçası.

Rosa duvarın yanındaki kutuya göz gezdirdi, Kristine'le çekilmiş olan bir fotoğrafın köşesini fark etti.

"Daha sonra ilgilenirim bununla. Bugünkü toplantılara kadar ne kadar vaktim var, sen onu söyle."

"Pek vaktiniz yok aslında. Birazdan personelle bir araya geleceksiniz, sonrasında başbakanın yapacağı konuşmanın ardından resmi açılış gerçekleştirilecek, ardından da..."

"Tamam ama toplantılara bugün bir an önce başlayalım. Çok önemli değil, biraz gayriresmi şekilde programların arasına serpiştirelim. Yolda gelirken birkaç kişiye e-posta yollamaya çalıştım ama sistem çökmüştü."

"Hâlâ da öyle, maalesef."

"Tamam, o halde Engells'i çağır da gelsin, kimlerle görüşmek istediğimi söyleyeceğim ona."

"Engells bir iş için dışarıda şu an, maalesef."

"Bugün mü?"

Rosa gözlerini sekreterinin üzerinde gezdirdi ve birden bire kadıncağızın bu denli tereddütlü ve gergin olmasının ardında başka bir sebep olabileceği geldi aklına. Normal koşullarda böylesine önemli bir günde özel kalem müdürünün çoktan burada hazır ve kendisini bekliyor olması gerekirdi. Burada bulunmamasının pek de hayra yorulacak bir durum olmadığı hissine kapıldı.

"A, evet, şey... Aslında gitmek durumunda kaldı çünkü... Döndüğünde kendisi size izah edecektir."

"Nereden döndüğünde? Neler oluyor?"

"Ben de bilmiyorum tam olarak. Bir şekilde halledileceğinden de eminim ama dediğim gibi..."

"Liu, neler oluyor?"

Sekreter tereddüt etti, son derece keyifsiz görünüyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm. Size destek veren ve iyiliğinizi gönülden isteyen insanlardan güzel cümlelerle dolu bir sürü e-posta gelip duruyor ne zamandır, ama birilerinin nasıl olup da böyle bir şeyi gönderebildiğini aklım almıyor."

"Neyi gönderdiğini?"

"Gözlerimle görmüş değilim. Ama sanırım bir tehdit mektubu. Engells'in söylediğine bakılırsa, kızınızla ilgili bir şeymiş."

13

"Ama daha dün gece konuştum onunla. Yemeğimi yemiştim, sonra da eve telefona açtım, sıra dışı bir durum yoktu."

Laura Kjær'ın 43 yaşındaki hayat arkadaşı Hans Henrik Hauge ıslak paltosu halen üzerinde, mutfakta bir sandalyeye oturmuş, arabasının anahtarlarını elinde sıkıca tutuyordu. Kan çanağına dönmüş şiş gözlerle pencereden dışarı bakıyor, bahçede ve aşağı taraftaki çitin oralarda işlerini yapan beyaz kıyafetli görevlileri darmadağın bir halde izliyordu, derken gözlerini yeniden Thulin'e çevirdi.

"Olay nasıl olmuş?"

"Orasını henüz bilmiyoruz. Telefonda ne konuşmuştunuz?"

O sırada bir çatırtı koptu. Thulin, Europol'den gelen adama yan yan baktı, adam mutfaktaki çekmeceleri açık dolapların arasında aylak aylak dolanıp duruyordu. Thulin, bu adamın konuşmuyorken bile kendisini çileden çıkaran bir tarafı olduğuna kanaat getirdi.

"Öyle özel bir şeyden konuşmadık. Magnus ne diyor? Onu görmek görmek istiyorum."

"Birazdan. Seni şüpheye sevk edecek bir şey söyledi mi peki? Ya da sesinde bir tedirginlik veya başka bir şey..."

"Hayır. Sadece Magnus hakkında konuştuk, sonra yorgun olduğunu, yatıp uyuyacağını söyledi."

Hans Henrik Hauge'un sesi titriyordu. Uzun boylu, iri

cüsseli, düzgün giyimli bir adamdı, oldukça yumuşak başlı biri gibi duruyordu. Thulin bu tempoda devam edecek olursa, adamın görüşmeyi tamamlamakta zorlanabileceğini düşündü.

"Birbirinizi ne kadardır tanıyorsunuz?"

"On sekiz aydır."

"Evli miydiniz?"

Thulin'in gözleri Hauge'un elleri üzerindeydi, adam parmağındaki yüzükle oynamaya başlamıştı."

"Nişanlıydık. Ona yüzük takmıştım. Kışın Tayland'da evlenecektik."

"Neden Tayland?"

"İkimizin de başından evlilik geçmişti. Bu sefer farklı bir şey olsun istemiştik."

"Yüzüğünü hangi eline takıyordu?"

"Ne?"

"Yüzüğü diyorum. Hangi eline takıyordu?"

"Sağ eline sanırım. Neden sordunuz?"

"Soruyorum sadece ama cevaplaman önemli. Dün neredeydiniz?"

"Roskilde'deydim. Bilişim sektöründe çalışıyorum, geliştirme tarafında. Dün sabah arabayla gitmiştim ve sadece bugün öğleden sonrasına kadar da fuarda olmam gerekiyordu.

"O halde dün gece yanınızda birileri vardı?"

"Evet, patronumla beraberdim. Saat 9-10 sularında arabaya atlayıp otele geçtim. Onu da otelden aradım."

"Arabaya atlayıp neden eve dönmediniz peki?"

"Çünkü şirket gece de orada kalmamızı istemişti. Sabah erken saatlerde toplantı yaptık."

"Laura ile aranız nasıldı? Herhangi bir sorun yaşıyor muydunuz ya da..."

"Hayır. Her şey gayet iyiydi. Dışarıdakiler garajda ne yapıyorlar?"

Hauge'un dalgın, gözü yaşlı bakışları yeniden pencereden dışarıya yönelmişti, bu sefer de birkaç olay yeri uzmanının kapısının dibinde durdukları garajın ilerisine bakıyordu.

"Kanıt var mı diye bakıyorlar. Laura'ya zarar vermek isteyecek birileri geliyor mu aklınıza?"

Hauge, Thulin'e bakıyordu bakmasına ama tamamıyla başka bir boyutta gibiydi.

"Belki de onun hakkında bilmediğiniz bir şey vardır? Bir başkasıyla görüşüyor olabilir miydi?"

"Hayır, imkânı yok. Artık Magnus'u görmek istiyorum. İlaçlarını alması gerek."

"Nesi var?"

"Bilmiyoruz. Aslında... Bir müddet önce Rigshospital'da tedavi gördü, bir tür otizmi olduğunu düşünüyorlar. Kaygılarını gidermesi için bir şeyler verdiler. Magnus uslu bir çocuktur ama çok da içine kapanıktır, o daha dokuz..."

Hans Henrik Hauge'un sesi yine titredi. Thulin bir soru daha sormak üzereydi ki Hess erken davrandı.

"Aramız gayet iyiydi demiştiniz. Hiç mi sorununuz yoktu?"

"Az evvel söylediğim de buydu zaten. Magnus nerede? Onu derhal görmek istiyorum."

"Kilidi neden değiştirttiniz?"

Soru beklenmedik bir anda gelmişti, Thulin Hess'in suratına dik dik baktı. Mutfak çekmecesinden çıkardığı şeyi gösterirken, sorduğu soru gayet iyi niyetle, neredeyse düşünmeksizin çıkıvermişti ağzından. Bir kâğıt parçası ve yanına iliştirilmiş iki parlak anahtar.

Hauge, Hess'e ve elinde tuttuğu kâğıda boş gözlerle bakakaldı.

"Bu bir çilingir makbuzu. Makbuza bakılırsa kilit 5 Ekim öğleden sonra 3.30'da değiştirilmiş. Yani dün öğleden sonra. Diğer bir ifadeyle, sen ticaret fuarına gittikten sonra."

"Bilmiyorum ki. Magnus'un bir iki sefer anahtarlarını attı-

ğı olmuştu, aramızda bunun lafı da geçmişti. Ama Laura'nın kilidi değiştirdiğini bilmiyordum."

Thulin bakmak için ayağa kalktı, makbuzu Hess'in elinden aldı. Evi daha sonra eni konu aradığında makbuzu kendisi de bulurdu, öfkelenmesine rağmen ortamdaki gerginliğin üzerine gitmeye karar verdi.

"Laura'nın kilidi değiştirttiğini bilmiyordunuz yani?"

"Hayır."

"Telefonda konuştuğunuzda size bundan bahsetmedi mi?"

"Hayır. Yani, hayır, sanmıyorum."

"Bahsetmemesinin başkaca bir sebebi olabilir mi?"

"Muhtemelen söyleyecekti. Hem bunun ne önemi var ki?"

Thulin cevap vermeden yüzüne baktı. Hans Henrik Hauge de ona şaşkın, anlamaz gözlerle bakıyordu. Derken ansızın ayağa fırladı, oturduğu sandalye devrildi.

"Beni burada böyle tutamazsınız. Magnus'u görme hakkım var. Onu görmek istiyorum, hem de derhal!"

Thulin tereddüt etti, ardından geride, kapının yanında bekleyen görevliye başıyla işaret etti.

"Daha sonra tahlil için sizden örnek almamız gerekecek, bir de parmak izlerini kontrol edeceğiz. Bu kısım önemli, böylelikle burada olması gereken izlerle olmaması gerekenleri ayırt edebileceğiz. Anlıyor musunuz?"

Hauge şaşırmış bir halde kafasını salladı, ardından da görevliyle birlikte gözden kayboldu. Hess elindeki kauçuk eldivenleri çıkartmış, ceketinin fermuarını çekmiş ve koridora bıraktığı seyahat çantasını yerden kaldırmıştı.

"Adli tabibin ofisinde görüşürüz. Şu herifin mazeretini de bir soruşturmak fena olmaz."

"Sağ ol, iyi ki hatırlattın."

Hess istifini bozmadan kafasını salladı, bir başka görevlinin içeri girdiği sırada mutfaktan çıktı.

"Çocukla şimdi görüşecek misiniz? Şu an komşunun evin-

de, pencereden bakarsanız görebilirsiniz."

Thulin komşunun evine bakan pencereye doğru ilerleyip derme çatma çitlere ve ilerdeki seraya şöyle bir göz gezdirdi. Çocuk beyaz bir masanın hemen yanındaki bir sandalyede oturuyor, oyun konsolunu andıran bir şeylerle oynuyordu. Thulin çocuğunun yüzünü sadece yandan görebiliyordu ama bu kadarı bile suratında ve hareketlerinde bir tekdüzelik, bir ifadesizlik olduğunu anlamaya yeterdi.

"Pek bir şey söylemiyor, açıkçası biraz da geç kavrıyor gibi. Neredeyse sadece tek hecelik kelimelerle konuşuyor."

Thulin, kulağı görevlinin anlattıklarında, uzaktan çocuğu gözlüyordu, Ufaklığın hem bugün hem de önündeki uzun yıllar boyunca hissedeceğinden emin olduğu, uçurumu andıran o tanıdık yalnızlığı düşündü bir an için. Çocuk tam o sırada, seradan içeri giren yaşlıca bir kadının, muhtemelen komşusunun ve onun peşinden giden Hans Henrik Hauge'in arkasında gözden kayboldu. Hauge çocuğu görür görmez hıçkırıklara boğuldu; yere çömelip elleri oyun konsolunun üstünde dimdik oturmaya devam eden çocuğu kollarıyla sarmaladı.

"Alayım mı onu?"

Polis memuru sabırsız gözlerle Thulin'e bakıyordu.

"Dedim ki..."

"Hayır, onlara biraz zaman tanı. Ama gözün şu erkek arkadaşın üstünde olsun, ayrıca birilerini bul da mazeretini soruştursun."

Thulin pencerenin yanından ayrıldı. Vakanın görüldüğü kadar dolambaçsız olmasını umuyordu. Oyun evindeki kestaneden yapılma şu ufak oyuncak bebeğin görüntüsü bir an zihninde dolaştı. Şu NC3 işi bir an önce hallolsaydı keşke.

14

Mimarlık firmasındaki panoramik pencereler şehrin manzarasını göz alabildiğine sergiliyordu. Çalışma masaları, çatı penceresinin aydınlattığı geniş mekân boyunca küçük adalar halinde yerleştirilmişti. Çalışanların büyük çoğunluğu ofisin bir köşesinde, tavandan sarkan düz ekran televizyonun başına üşüşmüş olduğundan mekân alabora olmuş gibiydi. Steen Hartung eli kolu çizimlerle dolu, merdivenlerden tırmandığı sırada ekranda açık olan haber kanalı eşinin Christiansborg'a varış görüntülerini yayınlanmayı henüz bitirmişti. Çalışanların çoğu Steen'in geldiğini fark edip o ofise girmeden aceleyle masalarının başına geçerek kafalarını kaldırmadan çalışıyormuş süsü vermişlerdi. İçeri girdiği sırada kendisine bakan tek insan, yüzünden mahcup bir tebessüm yayılan ortağı Bjarke olmuştu.

"Ah, merhaba, bir saniyen var mı?"

Birlikte Steen'in odasına geçtiler, Bjarke kapıyı kapattı.

"Bana kalırsa, durumla gayet iyi baş ediyor."

"Teşekkürler. Müşteriyle görüştün mü?"

"Evet, gayet memnunlar."

"O halde imzayı atıp işi neden bağlayamadık?"

"Çünkü çok temkinli ilerliyorlar. Daha fazla çizim istiyorlar ama senin bunun için daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu söyledim."

"Daha fazla çizim mi?"

"Evde durumlar nasıl?"

"Çizim işini hızlıca halledebilirim, o kısmı sorun değil."

Steen broşürlere yer açmak çizim masasının üzerini parladı, ortağı gözlerini dikip başında durdukça içindeki kıntı daha da artıyordu.

"Steen, kendine çok yükleniyorsun. Ayağını gazdan çek kendine biraz zaman ayırmana hepimiz anlayış gösteriri Bırak da başkaları üstlensin bu baskıyı. Zaten bu yüzden iş almadık mı onca insanı?

"Sen müşteriye teklifi birkaç gün içinde netleştireceğimi söyle, yeter. Bu işi almamız lazım."

"Ama şu an önemli olan bu değil ki. Steen, senin için end şeleniyorum. Bana kalırsa yine de..."

"Buyrun, ben Steen Hartung."

Steen daha ilk çalışta telefonu açmıştı. Hattın öteki ucun daki ses avukatının sekreteri olduğunu söylemişti. Steen, or tağının sırtını dönmesinden anlayacağı umuduyla konuşma ya başladı.

"Yo, şu an müsaitim. Konu neydi?" Telefonun öteki ucun daki ses anlatmaya devam ederken, Steen camdaki yansıma sından ortağının ofisten ağır adımlarla çıktığını gördü.

"Sadece size daha önce aktarılmış olan bilgiler hakkında görüşmek için aramıştım ama elbette hemen bir yanıt ver mek zorunda değilsiniz. Beklemek için bir sürü iyi sebep ola bilir ama olayın üzerinden neredeyse bir yıl geçti, kızınızın ölmüş olduğunun ilan edilmesi için gerekli olan süreçleri ar tık başlatabileceğinizi size hatırlatmak istedik sadece."

Nedense Steen Hartung'un duymak istediği şey bu değil di. Midesinin bulandığını hissetti, kıpırdamadan yüzünün yağmur damlalarının lekelediği penceredeki yansımasına ba kıyordu.

"Sizin de bildiğiniz üzere, kayıp kişinin bulunamadığı

ıma akıbeti konusunda hiçbir şüphenin kalmadığı durumlarla atabileceğimiz birtakım adımlar var. Bu aşamada her şeyin üzerine bir sünger çekmek isteyip istemediğinize elbette ki siz karar vereceksiniz. Sizi arayıp bilgilendirmek istedik ki konuyu eşinizle de..."

"İstiyoruz."

Hattın öbür ucundaki ses bir müddet sessizliğe büründü.

"Dediğim gibi, bu hemen şu anda karar vermeniz gereken bir şey..."

"Eğer bana evrakları gönderirseniz imzalar, ardından da eşime durumu kendim izah ederim. Teşekkürler."

Telefonu kapattı. Islanmış iki güvercin pencerenin pervazında minik adımlarla dolanıyordu. Boş gözlerle bir müddet onları izledi, nihayet yerinden kımıldadığında güvercinler de kanat çırpıp uzaklaştılar.

Steen, broşürler üzerinde çalışmaya koyulmadan önce çantasından bir şişe çıkartıp kahve fincanına boşalttı. Elleri titriyordu, ölçü cetvelini ancak iki eliyle tutarak çıkartabildi. Aldığı kararın doğru olduğunu biliyordu, meseleyi bir an önce sonuçlandırabilmeyi diledi. Ufak bir adımdı ama önemliydi. Ne de olsa ölülerin yaşayanları gölgelemesine izin vermemek gerekirdi. Psikologlarla terapistlerin söyleyip durduğu şey buydu, dahası her hücresi onların haklı olduklarını haykırıp duruyordu.

15

"Bu sabah erken saatlerde geldi, parlamentodaki resmi e-posta adresinize gönderilmiş. İstihbarattakiler göndereni izini bulmaya çalışıyorlar, bulacaklarından da adım gibi eminim ama biraz vakit alabilir. Gerçekten de çok üzgünüm" dedi Engells, nazik bir ses tonuyla.

Rosa personeliyle merhabalaşıp ofisine geri döndüğünde kendisini bekliyordu. Çalışma masasının arkasındaki pencerenin önünde dikiliyorken özel kalem müdürünün kendisine acıyan gözlerle baktığından adı gibi emindi, Rosa bu bakışlara katlanamıyordu.

"Daha önce de nefret kusan mektuplar aldım. Kendilerini tutamayan, mutsuz insanların gönderdiği mesajlardı."

"Bu farklı. Çok daha kindar. Kızınızın, bundan bir yılı aşkın bir süre önce... Kayıplara karıştığı zaman silinen Facebook sayfasından birtakım görüntüler kullanmışlar. Bu da sizi uzun zamandır kafaya takmış birilerinden geldiğini gösteriyor."

Rosa kendisine aktarılan bilgi karşısında sarsılmıştı ama yaşadığı şaşkınlığı kararlılıkla bastırdı.

"Mesajı görmek istiyorum."

"Mesaj İstihbarat ve Güvenlik ekiplerine teslim edilmiş durumda, onlar da halihazırda üzerinde..."

"Engells, elindekilerin en az yedi kopyasını çıkartmadan iş yapmazsın sen. Görmek istiyorum dedim."

Engells önce kararsız gözlerle baktı ama sonra yanında getirdiği dosyayı açarak içinden bir kâğıt çıkarıp masanın üzerine koydu. Rosa kâğıdı kaldırdı. Sayfanın orasına burasına beceriksizce serpiştirilmiş, renkli, ufak parçalara ilk başta bir anlam veremedi. Ama sonra anladı. Kristine'in çektiği selfie'leri tanımıştı. Üzerindeki hentbol kıyafetleri terden sırılsıklam, spor salonunun zemininde uzanmış gülerken, yeni dağ bisikletine binmiş sahile doğru yol alırken, evin bahçesinde Gustav'la kar topu savaşı yaparken, banyo aynasının önünde iki dirhem bir çekirdek, manken edasıyla poz verirken... Gülümseyen ve mutlu onlarca fotoğraf. Rosa, fotoğraflara bakarken içini keder kapladığını hissetti, derken gözleri kendisine yazılmış olan cümleye kaydı. "Tekrar hoş geldin. Öleceksin, sürtük." Kırmızı harflerle yazılı kelimeler fotoğrafların üzerinde bir yay oluşturacak şekilde yerleştirilmişti, mesaj bu haliyle çok daha kötücül bir görüntü veriyordu zira kargacık burgacık, çocuksu bir el yazısıyla kaleme alınmıştı.

Rosa ağzını açıp yeniden konuşmaya başladığında sesinin normal çıkması için epey çabaladı. "Bugüne kadar rastladığımız ilk çatlak değil ki. Çoğu zaman abartılacak bir şey çıkmıyor."

"Ama bu ..."

"Birilerinin tehditle gözümü korkutmasına izin vermeyeceğim. Ben işimi yapacağım, istihbarattakiler de kendi işlerini yapabilirler."

"Hepimiz koruma talep etmeniz gerektiği kanaatindeyiz. Onlar sizi koruyacaklardır, olur da..."

"Hayır, koruma falan istemiyorum."

"Peki ama neden?"

"Çünkü buna ihtiyaç olduğunu düşünmüyorum. Laf olsun diye yazılmış bir mesaj bu. Bir ekranın ardında saklanan, iflah olmaz bir ezik tarafından yazılmış bir şey. Her neyse, şu sıralar evde bir de bununla uğraşacak halimiz yok."

Engells, özel hayatından bahsettiği nadir zamanlarda olduğu gibi hafif şaşkınlıkla baktı Rosa'ya.

"Yola devam etmek istiyorsak işlerin normale dönmesi lazım."

Özel kalem müdürü bir şeyler söylemek üzereydi, Rosa adamın gözlerinden kendisiyle aynı fikirde olmadığını görebiliyordu.

"Engells, endişeni anlayabiliyorum, beni düşündüğün için de minnettarım ama eğer başka bir şey yoksa başbakanın açılış konuşması için meclise geçmek istiyorum artık."

"Elbette. Talimatlarınızı ileteceğim."

Rosa, Liu'nun kendisini bekleyip durduğu kapıya doğru ilerledi. Rosa, kendisinin odadan çıkışını izleyen Engells'in uzun müddet orada öylece ayakta bekleyeceğinden adı gibi emindi.

16

Bitişiğinde kilise olan dikdörtgen şeklindeki uzun bina, Nörrebro ve Österbro bölgeleri arasında kalan, trafiğin adım adım ilerlediği bir anayolun üzerindeydi. Binanın giriş kapısının pek de uzağında kalmayan cıvıl cıvıl şehir, otomobillerle ve koşturup duran yayalarla dolup taşıyor, bir taş atımlık mesafedeki Common'daki oyun bahçeleri ve buz pateni pistlerinden yükselen keyifli sesler havaya karışıyordu. Oysa içinde dört otopsi odası ve bodrum katında morg olan binada ölümü ve her şeyin gelip geçici olduğunu hatırlamamak imkânsızdı. İnsanda gerçek dışılık hissi bırakan bir yerdi burası. Thulin, Adli Tıp Departmanı'na kim bilir kaçıncı defadır geliyordu ama buraya öteden beri alışamamıştı. Her seferinde, şu anda adımlamakta olduğu uzayıp giden koridorun sonundaki kanatlı kapıdan bir an önce geçip hayata karışmak için sabırsızlanırdı. Adli tabibin Laura Kjær'a yaptığı otopsiyi az önce izlemiş, Genz'e ulaşmaya çalışıyordu. Genz'in sesli mesaj kutusu otomatik mesaj bırakma çağrısını tekrar etmeye başlamıştı yine ama Thulin sabredemeyip kapatmış, ardından bir kez daha denemişti. Genz, Laura Kjær'ın e-posta yazışmalarının yanı sıra gönderdiği mesaj ve yaptığı telefon görüşmelerine ait ön deşifre metinlerini öğleden sonra 3'e kadar kendisine ulaştırmaya söz vermişti, ama saat üç buçuk olmuş, henüz bir ses çıkmamıştı. Normalde Genz, bakıp sa-

atinizi ayarlayabileceğiniz kadar dakik bir insandı, Thulin onun bir işi zamanında teslim etmediğini bugüne kadar hiç görmemişti. Aslına bakılırsa, telefonuna cevap vermediği de hiç olmamıştı.

Ceset üzerinde yapılan incelemenin gün yüzüne çıkardığı önemli herhangi bir yeni kanıt olmamıştı. Europol'den gelen –ya da her nereden geliyorsa oralı– misafirleri, anlaştıkları saatte zahmet edip gelmemişti ama Thulin de lütfedip ancak yarım saniye beklemiş, ardından da adli tabipten otopsiye başlamasını rica etmişti. Laura Kjær'dan geriye kalan parçalar otopsi masasının üzerine konuldu, adli tabip bir yandan ekrandaki görüntüyü kaydırarak notlarının üzerinden geçerken, alışılmadık dereceden yoğun geçen mesaisinden bahsediyordu. Dediğine göre bir sürü trafik kazası olmuştu, muhtemelen yoğun yağıştan ötürü yaşanmıştı hepsi de. Neden sonra konuşmayı bırakıp, gayet sistemli bir şekilde işe koyuldu. Kadının midesinden çıkanlar, balkabağı çorbası ile tavuk ve brokoli salatasından oluşan bir akşam yemeği yediğini, yediklerini de muhtemelen bir fincan çayla hazmettiğini gösteriyordu, gerçi çayı yemekten önce de içmiş olabilirdi. Thulin, sabırsızlanıp adli tabipten ileri sarıp, işe yarar kısımlara geçmesini rica etti. Tabip bu türden taleplere aksilikle tepki verirdi hep. "Thulin, bu söylediğin şey Per Kirkeby'dan tablolarını izah etmesini istemek gibi bir şey" deyince Thulin ısrarcı oldu. Gün, bulmayı umduğu yanıtları henüz getirmemişti ona. Adli tabip notlarını yüksek sesle okurken kulakları çatıya vuran yağmur sesini ayırt etti, damlalar bir tabutun üzerinde tempo tutuyor gibiydi.

"Kesiklerden oluşan birtakım derin yaralar ve yırtıklar var, çelik ya da alüminyumdan kalın bir sopa ile elli ila altmış kez darbe almış. Ne tür bir sopa olduğunu kestiremiyo-

rum ama bıraktığı izlere bakarak, yaklaşık olarak iki ila üç milimetre boyunda küçük çivilerin sık aralıklarla çakılı olduğu, yumruk büyüklüğünde bir topla aynı boyutta olduğunu söyleyebilirim."

"Gürz gibi bir şey mi?"

"Esas itibarıyla evet ama gürz değil. Bahçe işlerinde kullanılan bir tür alet olabileceğini düşündüm ama bunu destekleyecek bir şey de bulamadım. Bileklerinin etrafında sarılı olan kablolar kendisini korumasına engel olmuş. Defalarca da yere düşmüş, bu da ilave yaralanmalara yol açmış."

Thulin, sabah saatlerinde Genz'le yaptığı görüşmenin ardından bu bilgilerin çoğuna zaten biliyordu. Daha ziyade Laura'nın erkek arkadaşı Hans Henrik Hauge'a işaret eden herhangi bir kanıt olup olmadığıyla ilgileniyordu.

İyice aksileşen tabip, "Hem evet hem hayır" diye yanıtladı. "Şu ana dek yaptığım inceleme, kadının iç çamaşırında, kombinezonunda ve vücudunda adamın DNA'sı olduğunu ortaya çıkarttı ama kadın ortak kullandıkları çift kişilik yatakta bir süredir uyuyorduysa, bu kadarı beklenir zaten."

"Tecavüz?"

Adli tabip bu olasılığa itibar etmedi, eldekiler cinsel bir motivasyondan fazlasını gösteriyordu. "Tabii sadistlik boyutundaki bir cezalandırmanın ardında bir parça cinsel bir arzu yattığı kanaatinde değilsen" dedi. Thulin'in adli tabipten bu görüşlerini biraz açmasını istemesi üzerine adam Laura Kjær'ın işkence gördüğüne dikkat çekti.

"Adam işkence yaptığı sırada kadının acı çektiğini izlemiş olmalı. Şayet tek derdi kadını öldürmek olsaydı, bunu çabucak yapabilirdi. Kadın saldırı esnasında defalarca bilincini yitirmiş olsa gerek, gözüne aldığı o darbeden önce –ki ölümünün en muhtemel sebebi bu gibi gözüküyor– yaklaşık olarak yirmi dakika tartaklanmış."

Halen bulunamamış olan kayıp sağ elinden geriye kalan

yara izi de yeni bir ipucu vermemişti. Adli tabip eli ampü-
te etmek için ne türden bir alet kullanılmış olduğunu kesti-
remiyordu ama mevcut durum, uzuv kesme olaylarının ço-
ğunlukla motosiklet çeteleri arasında görüldüğünü akla ge-
tiriyordu. Gerçi bu motosiklet çeteleri daha ziyade parmak-
lara takıntılı olurlardı, genel prensipleri parmakları birer bi-
rer kesmek suretiyle borç tahsilatı yapmaktı, bunu da terci-
hen et makası, samuray kılıcı gibi aletlerle gerçekleştirirler-
di. Adli tabip bu vakada da aynısının geçerli olup olmadığını
teyit edemiyordu.

Husum'daki garajda gördüğü alet edevatı hatırlayan Thu-
lin, "Çalı budama makası? Bahçıvan makası?" diye sordu.

"Hayır. Kesinlikle bir tür testere kullanılmış. Muhteme-
len de daire testere veya dalma testere. Katilin çocuk bahçe-
sinin ortasında rahatça kullanmış olduğuna bakılırsa, kuv-
vetle muhtemel bataryalı bir testereymiş. Görünüşe bakarak
elmas bıçak gibi bir şey diyebilirim."

"Elmas bıçak mı?"

"Testere bıçaklarının, kullanım yerlerine göre pek çok
farklı türü vardır. Elmas olanlar en sağlamlarıdır. Genellik-
le fayans, tuğla veya kiremit kesmek için kullanılır, çoğu ya-
pı marketten de rahatlıkla satın alınabilir. Bu kesik çok hız-
lı yapılmış. Öte yandan, bıçağın ağız kısmının kalın dişli ol-
duğu besbelli, zira açılan derin kesik oldukça tırtıklı. Ayrıca
ince dişli bir bıçakta görebileceğimizden çok daha düzensiz.
Hangisi kullanılmış olursa olsun, ampütasyon kadını epeyce
halsiz bırakmış olmalı."

Laura Kjær ampütasyon sırasında hayattaymış; bunun
düşüncesi bile o denli berbattı ki Thulin sonraki birkaç cüm-
leyi güç bela duydu, bu yüzden adli tabipten söylediklerini
tekrarlamasını rica etti. Aldığı diğer yaralara bakılırsa, La-
ura Kjær, ampütasyonun ardından kaçmaya çalışmıştı fa-
kat sersemlemiş ve kan kaybı nedeniyle gitgide güçten düş-

müştü, bir müddet sonra o denli güçsüz kalmıştı ki katil onu oyun bahçesindeki infaz mahalline hiçbir karşı koymayla karşılaşmadan götürebilmişti. Thulin, kadının, kendisini kovalayan kişi ensesinde, zifiri karanlığının içinde kaçtığını gözünün önüne getirdi bir an için. Daha çocukken, bir yaz günü şahit olduğu manzara geldi gözlerinin önüne: Bir arkadaşının ailesinin çiftliğindeki avluda kafası kesik bir tavuk, panik içinde koşuşturuyor. Hatırladığı manzarayı güç bela zihninden uzaklaştıran Thulin, kurbanın tırnakları, ağzı ve derisi üzerindeki sıyrıklar hakkında bir şeyler sordu ama adli tabibin şu ana dek bahsettiği yaralar dışında katille fiziksel temasa dair herhangi bir kanıt yoktu. Ne var ki tabip, buna yağmurun da sebep olabileceğini özellikle belirtmişti.

Thulin, koridorun sonundaki kanatlı kapıya ulaştığında, üçüncü defadır Genz'in sesli mesaj kutusunu dinliyordu. Bu sefer kısa bir mesaj bırakarak Genz'in ilk fırsatta kendisine dönmesi gerektiğini açık açık söylemişti. Yağmur halen bardaktan boşanırcasına yağıyordu, Thulin paltosunu üzerine geçirirken en iyisi arabaya atlayıp karakola geri gitmek diye içinden geçirdi, nasılsa beklemesi gerekiyordu. Şu ana kadar, Hans Henrik Hauge'un ticaret fuarından önceki akşam saat 9.30 sularında arabasıyla ayrıldığını, patronlarından biri ve Jutland'dan gelen iki meslektaşıyla birlikte oturup, bir kadeh beyaz şarap eşliğinde yeni güvenlik duvarı hakkında sohbet ettiğini teyit etmişlerdi. Ne var ki bu buluşma sonrasında, Hauge'un suç anında başka yerde olduğu iddiası şüpheliydi. Otele gerçekten de giriş yapmıştı ama kimse siyah renkli, Mazda 6 steyşın aracının gece boyunca orada park halinde olup olmadığını kesin olarak söyleyemiyordu. En azından teoride, Husum'daki eve kadar arabasıyla gidip geri dönmüş olabilirdi pekâlâ ama Hauge ve arabasını daha etraflı-

ca araştırabilmeleri için henüz ellerinde yeterli delil yoktu. Genz'e de onun kriminal inceleme sonuçlarına da acilen ihtiyaç duymasının sebebi buydu.

"Kusura bakma. Biraz uzun sürdü."

Hess nihayet morg binasına gelebilmişti, kanatlı kapıdan içeri giriyordu. Üzerindeki kıyafetlerden süzülen sular yerde minik su birikintileri oluşturmuştu, sırılsıklam olmuş ceketinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Emlakçıma ulaşamadım da bir türlü. Her şey yolunda mı?"

"Evet, sorun yok."

Thulin ardına bile bakmadan kanatlı kapıdan hızla çıktı. Dışarı çıkıp da yağmurla burun buruna gelince, yok yere daha fazla ıslanmamak için az da olsa hız kesip, arabasına doğru yavaş tempoda koşmaya başladı. Hess'in arkasından seslendiğini duyabiliyordu.

"Böyle aceleyle nereye gitmek zorundasın bilmiyorum ama kurbanın iş yerindekilerden ifadelerini alabilirim ya da..."

"Alındı bile, dert edecek bir şey yok."

Thulin arabanın kilidini açıp bindi, tam kapıyı çarparak kapatmak üzereydi ki Hess ona yetişip engel oldu. Yağmurun altında tir tir titriyordu.

"Ne dediğimi anlamadın sanırım. Gecikme için üzgünüm, ama..."

"Yo, anlamayacak ne var. Lahey'de işleri eline yüzüne bulaştırdın. Birileri de sırf adresin belli olsun diye seni bizim buraya gönderdi, Lahey'e geri dönmen için yeşil ışık yanana kadar karakola uğrayıp kart basmanı tavsiye etti. İşi umursadığın falan yok, elini taşın altına koymadan zaman öldürüyorsun."

Hess kıpırdamadı. Orada öylece duruyor ve Thulin'in henüz alışamadığı gözlerini dikmiş, ona dik dik bakıyordu. "Aslına bakarsan, bugünkü işin pek de zorlu bir tarafı yoktu."

"İşleri senin için kolaylaştırmaya çalışıyorum. Sen Lahey'e

ve oturacağın daireye odaklan, ben de Nylander'e bir şey söylemeyeyim. Tamam mı?"

"Thulin!"

Thulin binanın girişine doğru baktı, adli tabip dışarı kadar çıkmış, elinde şemsiyeyle duruyordu.

"Genz sana bir türlü ulaşamadığını haber verdi ama senin derhal kriminal incelemeye doğru yola koyulman gerekiyor."

"Neden? Arayıp da söylese olmuyor muymuş?"

"Mutlaka görmen gereken bir şey varmış. Söylediğine bakılırsa bizzat kendi gözlerinle görmen lazımmış yoksa seninle dalga geçtiğini zannedebilirmişsin."

17

Kriminal İnceleme Departmanı'nın küp şeklindeki yeni genel merkez binası şehrin kuzeybatı tarafındaydı. Huş ağaçlarının arasındaki otoparka akşam çökmeye başlamıştı ama devasa garajın üst katındaki laboratuvarda insanlar yoğun bir koşturmacanın içinde çalışmaya devam ediyorlardı.

"Kısa mesajlar, e-postalar, telefon görüşmeleri, hepsini kontrol ettiniz mi?"

"Bilgi işlemciler henüz kayda değer bir şey bulamadı, zaten işin bu kısmı sana göstermek istediğim şey kadar önemli değil."

Thulin, danışmaya kadar gelip Hess ile kendisini karşılayan, ikisinin de kendi misafiri olduğunu söyleyen Genz'in peşi sıra gitti. Hess buraya beraber gelmekte ısrarcı olmuştu, sırf Thulin'den soruşturmayı ihmal ettiği konusunda laf işitmemek için gelmek istemiş olmalıydı. Yol boyunca otopsi raporunu gözden geçirmişti geçirmesine ama kendini konuya pek de verdiği söylenemezdi, zaten Thulin de onunla vaka hakkında konuşmanın pek de gerekli olduğunu düşünmüyordu. Bu havada direksiyon sallıyor olmak sinirlerini germişti, Genz'in gizemli cevabı da cabası. Üstelik Genz ancak laboratuvara geldiklerinde daha detaylı açıklama yapabileceğinin sinyalini vermişti.

Her yerde buzlu camdan geniş bölmeler vardı. Kriminolo-

ji uzmanları, çalışma masalarının etrafında küçük beyaz arılar gibi vızır vızır dolaşıyor, duvarlardaki klima bolluğu dikkat çekiyordu. Farklı cam bölmelerde gerçekleştirilen testlerin uygun ısı ve nem koşullarında yapılabilmesi bu cihazlar sayesinde mümkün olabiliyordu. Suç mahallinden toplanan her türlü materyalin incelenip değerlendirmeye tabi tutulduğu yer Kriminal İnceleme Departmanı'ydı. Vakaların gidişatını belirleyen şey çoğu zaman adli kanıtlar oluyordu, Thulin departmandaki kısa görev süresi boyunca Kriminal İnceleme'nin kılık kıyafet, çarşaf ve yastık kılıfı, halı, duvar kağıdı, gıda, taşıtlar, bitki örtüsü ve toprak numunesi gibi pek çok materyali, son derece titiz bir incelemeden geçirdiğine şahit olmuştu; sonu gelmek bilmeyen bir liste söz konusuydu. Yürütülen her soruşturmanın adli tıp ve kriminal incelemeden oluşan iki bilimsel kademesi bulunur; bu departmanların her ikisi de savcının ileride mütalaa vermek için kullanacağı kanıtları tespit ederdi.

Kriminal İnceleme Departmanı, 1990'lı yıllardan itibaren bünyesinde oluşturduğu ve kurban ile şüphelilere ait teknolojik gereçleri inceleyen bir alt birim vasıtasıyla dijital kanıtların sorumluluğunu da üstlenmişti. Ne var ki küresel siber suçların, bilgisayar korsanlığının ve uluslararası terörizmin çok daha yakından mercek altına alınmasıyla, söz konusu sorumluluklarını 2014'ten başlayarak aşama aşama NC3'e devretmeye başlayan Kriminal İnceleme Departmanı, Laura Kjær'ın evinde bulunan bilgisayarlarla cep telefonlarının incelenmesi gibi daha ufak çaplı kimi soruşturmaları, uygulama kolaylığı açısından fiilen kendi bünyesinde yürütmeye devam ediyordu.

"Peki diğer kanıtlardan bir şey çıktı mı? Yatak odası, garaj?" diye sordu Thulin. Genz'in onları götürdüğü büyük laboratuvarın kapısında sabırsızlıkla ayakta dikiliyordu.

"Hayır. Ama daha fazlasını anlatmadan, yanındaki adama güvenip güvenemeyeceğimizi öğrenmek isterim."

Kapıyı kapatan Genz başıyla Hess'i işaret etti. Thulin Genz'in yanlarındaki yabancıya karşı ansızın böyle aleni bir çimde tedbirli davranmasından son derece memnun kalsa da bir yandan da gafil avlanmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana anlatacaklarım öyle böyle değil, cidden sansasyonel bir haber. Bu yüzden bilginin dışarı sızmasını riske edemem. Kişisel bir şey değil, umarım anlayış gösterirsin." Son dediklerini ifadesiz bir suratla dikilip duran Hess'e söylemişti.

"Kendisine soruşturmada görev veren Nylander. Kaldı ki bizzat burada olduğuna göre ona güvenebiliriz diye düşünüyorum."

"Söylediklerimde ciddiyim, Thulin."

"Sorumluluğu ben üstleniyorum. Ne biliyorsan anlat."

Genz klavyesinin başına dönmeden önce bir müddet tereddüt ettiyse de bir eliyle erişim şifresini hızlı hızlı girerken, öteki eliyle de masasının üstündeki okuma gözlüğüne uzandı. Thulin, Genz'i daha önce hiç böyle görmemişti, aynı anda hem ağırbaşlı hem de kabına sığmayan bir hali vardı. Bu garip, alışılmadık tavrının ardında, heybetli çalışma masasının üstündeki duvarda asılı HD ekrana az evvel yansıyan ve gayet sıradan gözüken parmak izinden çok daha sansasyonel bir sebep olmasını bekliyordu.

"Aslında tamamen tesadüfen denk geldim buna. Katilin direklere yaslanıp destek almış olabileceği, belki çivi ya da benzeri bir şeyle kendisini yaralamış olabileceği düşüncesiyle, cesedin konulduğu oyun evinden de parmak izi almaya karar verdik. Vakit kaybıydı, elbette. Ne de olsa her yer oyun evine girip çıkan çocukların parmak izleriyle doluydu muhtemelen. Ama tam da bu sebeple, şu küçük oyuncak bebek, yani kestane adam üzerinde de rutin bir kontrol yaptık, çünkü cesede son derece yakın bir yerde asılıydı."

"Genz, bu kadar önemli olan şey ne, söylesene?"

"Parmak izi alttaki kestanenin üzerindeydi. Yani oyuncak bebeğin vücudu olarak adlandırılabilecek kısımda. Bebeğin üstündeki tek parmak izi buydu. Bu ayrıntıya hâkim olup olmadığını bilmiyorum ama parmak izinden kimlik tespiti yaparken normalde on adet karşılaştırma noktasına bakarız. Bu parmak izinde maalesef sadece beş nokta tespit edebildik çünkü iz lekelenmişti. Ama beş nokta, ilkesel olarak yeterli olmalıydı. Zaten, şimdiye dek pek çok davada da bunun yeterli bulunduğu..."

"Ne için yeterli bulunduğu, Genz?"

Genz bir yandan anlatırken bir yandan da elindeki elektronik kalemle çalışma masasının üzerindeki dijital tablette parmak izindeki beş noktayı gösteriyordu. Ama şimdi kalemi bırakmış, Thulin'e bakıyordu.

"Kusura bakma, uzattım biraz. Kestane adamın üzerindeki parmak izinin, en azından üstündeki beş noktanın Kristine Hartung'un parmak izlerinin bire bir aynısı olduğunu ispat etmeye yeterli olduğunu."

Thulin bir müddet nefes almayı unuttu. Genz'in nasıl bir bomba patlatacağını pek kestiremiyordu ama açıkçası bu denli uçuk kaçık bir şey duymayı da beklemiyordu.

"Eşleşme, bilgisayar bahsettiğim şu beş noktayı aşama aşama tespit ederken geldi. Bu, tamamen otomatik olarak gerçekleşen bir süreç, incelenen materyal önceki vakalardan alınan binlerce izi bünyesinde barındıran bir veri tabanına bağlı. Normal koşullarda elbette ki daha fazla nokta görmek isteriz. En yaygın olanı, on nokta olmasıdır ama dediğim gibi, beş nokta da hayli yeterli."

"Kristine Hartung'un öldüğü tahmin ediliyor."

Thulin sakinlemiş, kendini toparlamıştı ama konuşmaya devam ederken sesi öfkeli çıkıyordu. "Soruşturmada, kızın yaklaşık bir yıl kadar önce öldürülmüş olduğu sonucuna varıldı. Vaka çözüldü, dahası katil de tutuklandı."

"Biliyorum."

Genz okuma gözlüğünü çıkartıp Thulin'i süzdü.

"Benim tek söylediğim parmak izinin..."

"Ama bunda bir hata olmalı."

"Hayır, hiçbir hata yok. Son üç saattir tekrar tekrar inceleyip durdum, emin olmadan hiçbir şey söylemek istemedim. Ama artık eminim. Beş noktadan yapılan karşılaşmaya göre, eşleşme tam."

"Hangi programı kullanıyorsun?"

Hess ofisin gerisinde bir yerlerde oturduğu, geldiklerinden beri cep telefonunu kurcalayıp durduğu koltuktan kalktı. Thulin, Hess'in yüzüne yansıyan taze ve tetikte ifadenin ayırdına da o zaman vardı. Genz'in kullandığı daktiloskopik sistemi ihtiyatlı biçimde izah edişini dinliyordu, derken Hess parmak izinden kimlik tespiti için Europol'de de aynı sistemin kullanıldığını söyledi.

Genz birden canlanmış, heyecana kapılmıştı, misafirinin bu sistemi biliyor olmasına hem şaşırmış hem de bundan memnun olmuştu ama Hess onun heyecanına ortak olmadı.

"Kristine Hartung kim?" diye sordu sadece.

Thulin başını ekrandaki parmak izinden kaldırıp karşısında duran mavi-yeşil gözlerin içine baktı.

18

Yağmur dinmiş, futbol sahasında kimsecikler kalmamıştı. Adam, tek başına bir siluetin ağaçların arasından çıktığını ve projektörlerin altında ışıl ışıl parlayan ıslak yapay çim zemine basarak halı sahaları geçtiğini gördü. Kız son kalenin yanından geçip de boş otoparka giden beton bariyere iyice yaklaşana kadar, adam gördüğü kişinin gerçekten de o olduğundan emin olamamıştı. Ortadan kaybolduğu gün üzerinde olan kıyafetlerin aynısını giymiş, aynı edayla yürüyordu, adam kızın bu yürüyüş şekline o denli aşinaydı ki binlerce çocuğun arasında onu rahatlıkla ayırt edebilirdi. Kız otomobili fark edince koşmaya başladı, adam kapüşonu açılıp da ışık yüzüne vurduğunda kızın yüzündeki kocaman gülümsemeyi izlemeye koyuldu. Yanakları soğuktan kıpkırmızı olmuştu; kızın kokusu ta oradan geliyordu adamın burnuna, onu sıkıca sarıp sarmaladığında kızın kollarının arasında kendini nasıl hissedeceğinden adı gibi emindi adam. Kız kahkahayla gülerek daha önce pek çok defa yaptığı gibi adama seslendi, adam kapıyı hızla açıp, onu sarmalayıp etrafında döndürmeye başladığında, içinin taşkın bir duyguyla dolduğu hissine kapıldı.

"Ne yapıyorsun? Sürsene hadi!"

Arka kapı şiddetli bir gürültüyle kapandı. Steen Hartung altüst olmuş bir halde gözlerini açtı. Başı yan cama dayalı, öylece uyuyakalmıştı. Oğlu, üzerinde antrenman kıyafetle-

riyle, çanta ve raketlerin arasında arka koltukta otururken dışarda bisiklet süren çocuklar Steen'e dik dik bakıyor, aralarında gülüşüyorlardı.

"Sen bitirdin mi şu..."

"Hadi sür de gidelim."

"Önce anahtarı bulmam lazım."

Steen, kapı ışığının içeri sızması için arabanın kapısını karanlığa doğru aralayıp anahtarı aramaya koyuldu. Bir süre arandıktan sonra direksiyonun alt tarafındaki paspasın üzerine düşmüş olduğunu gördü. Öğrencilerden son birkaçı da yanlarından geçip giderken oğlu arka koltuğa iyice gömüldü.

"Buldum... Meğer buradaymış."

Steen kapıyı kapattı.

"Söyle bakalım nasıl geçti şu..."

"Bundan böyle beni okuldan senin almanı istemiyorum."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Arabanın içi leş gibi kokuyor."

"Gustav, ben... Bilmiyorum..."

"Onu ben de onu özlüyorum ama içki içmiyorum!"

Steen donup kalmıştı. Karşıdaki ağaçlara bakakaldı, dalından düşmüş, ıslanmış binlerce yaprağın olanca ağırlığıyla üstüne çöktüğü hissine kapıldı. Dikiz aynasından baktığında oğlunun merhametsiz gözlerle arabanın camından dışarıya baktığını görebiliyordu. Şunun şurasında 11 yaşında bir çocuktu, ağzından dökülen cümleler komik olmalıydı ama değildi. Steen bir şeyler söylemek, bunun doğru olmadığını, oğlunun yanıldığını anlatmak istedi. Kahkahayla, içinden gelerek gülmek, oğluna da kahkaha attıracak birtakım şakalar yapmak istedi ama oğlu artık hiç gülmüyordu, kahkaha atarak gülmesinin üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki...

"Üzgünüm... Haklısın."

Gustav'ın suratındaki ifade değişmedi. Gözlerini boş otoparka dikmiş, öylece bakıyordu.

"Hata yaptım, kabul. Kendimi toparlayacağım..."

Halen bir cevap yoktu.

"İnanmamanı anlayışla karşılıyorum ama söylediklerimde ciddiyim. Bu bir daha olmayacak. Seni mutsuz etmeyi hiç istemem. Tamam mı?"

"Yemekten önce Kalle ile oynayabilir miyim?"

Kalle, Gustav'ın en yakın arkadaşıydı, yollarının üzerinde, yakınlarında bir evde yaşıyordu. Steen anahtarı çevirip motoru çalıştırmadan önce dikiz aynasından son bir bakış attı oğluna.

"Tamam, tabii ki."

19

"Ee, sonra ne oldu peki?"

"Ne olacak, muhalefet verdi verişti. Ortalık iyice kızıştı. Kırmızı Yeşil İttifak'taki* şu hoş kadını hatırlıyor musun, hani şu kemik çerçeveli gözlüğü olan?"

Steen büyücek gazlı ocağın yanında duruyor, bir yandan yemeğin tadına bakıp bir yandan da yüzünde bir tebessümle başını sallıyordu. Arka planda radyo çalıyor, Rosa kendine bir kadeh şarap koyuyordu. Tam ona da bir kadeh doldurmak üzereydi ki Steen elini sallayarak istemediğini işaret etti.

"Noel partisinde içkiyi fazla kaçırdığı için evine gönderilen kadından mı bahsediyorsun?"

"Evet, ta kendisi. Kabul Salonu'nun orta yerine fırlayıp başbakana hakaretler yağdırmaya başladı, meclis başkanı kadını yerine oturtmaya çalıştı ama nafile. Bu sefer meclis başkanına saydırmaya başladı. Kraliçe içeri girdiğinde de ayağa kalkmamıştı zaten. Hepsi üst üste gelince Kabul Salonu'ndakilerin yarısı bunu yuhalamaya başladı. Sonunda o kadar öfkelendi ki elindeki notları fırlatıp attı, kâğıtlarla birlikte kadının kalemi, gözlük kılıfı, ne varsa havalarda uçuştu."

Rosa gülüyor, Steen de gülümseyerek ona eşlik ediyordu. En son ne zaman mutfakta bir araya gelip de böyle sohbet

* Eko-sosyalist Kırmızı-Yeşil İttifak, Danimarka parlamentosundaki en sol uçta yer alan parti sıfatıyla hem ülke çapında hem de uluslararası alanda sosyalist demokrasiyi savunur. (ç.n.)

ettiklerini hatırlamıyordu, asırlar öncesinde kalmış gibiydi. Öteki konuyu zihninden uzaklaştırdı. Aklına getiremediği, karısını mutsuz o edecek o şeyi. Gülümserken gözleri bir an buluştu, ikisi de bir müddet sessiz kaldı.

"Gününün iyi geçmesine sevindim."

Rosa başıyla onaylayıp şarabını yudumladı. Steen, içinden "Biraz hızlı içiyor" diye geçirdi ama gülümsemeye devam etti.

"Halk Partisi'nin yeni sözcüsünün yaptıklarından haberin yok daha senin."

Rosa'nın mutfak masasında duran cep telefonu çalmaya başladı.

"Neyse, onu da sonra anlatırım. Şimdi gidip üstümü değiştireyim, o sırada da yarın yapılacakları Liu'ya not ettireyim."

Rosa telefonunu eline aldı, Steen karısının merdivenden birinci kata çıkarken telefonla konuştuğunu duyabiliyordu. Pirinci kaynayan suyun içine boşalttı. Kapının zili koridorda çınladığında pek de şaşırmadı. Gelen Gustav olmalıydı, Kalle'lerden dönmüş, anahtarlarını çıkartmaya üşendiğinden zile basmıştı.

20

Villanın ön kapısının açılmasıyla Steen Hartung'la karşı karşıya kalan Thulin, adamın yüzüne bakarken oraya geldiğine anında pişman oldu. Adam belinde bir mutfak önlüğü, elinde içinde birkaç pirinç tanesi kalmış bir ölçme kabıyla karşısında duruyor, başka birini beklediği gözlerinden okunuyordu.

"Steen Hartung?"

"Buyurun?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Polis."

Adamın yüzü allak bullak oldu. Sanki içinde bir şeyler yerle bir olmuş ya da bir anlığına zihninin gerisine attığı gerçeklerle burun buruna gelmişti.

"İçeri girebilir miyiz?"

"Konu neydi?"

"Sadece bir dakikanızı alacağız. İçeride konuşsak daha iyi."

Thulin ve Hess, Steen Hartung'u bekledikleri sırada ferah oturma odasına göz gezdirdiler, aralarında tek kelime konuşmadılar. Verandaya açılan cam kapının ardındaki bahçe karanlıktı. Arne Jacobsen işi büyükçe bir lambanın aydınlattığı yemek masasında üç kişiye servis açılmıştı, mutfakta pişen yemekten yükselen baharat kokusu oturma odasına ka-

dar geliyordu. Thulin, Steen Hartung yanlarına dönmeden kapıdan fırlayıp çıkmak, kaçarcasına oradan uzaklaşmak istedi bir an. Ortağına göz ucuyla şöyle bir baktı, Hess'in sırtı dönük vaziyette dikilip durduğunu görünce ondan da kendisine bir fayda gelmeyeceğini anladı.

Thulin, Kriminal İnceleme'de Genz'le yaptıkları görüşmenin ardından ilk iş Nylander'a telefon etmişti. Nylander toplantı sırasında rahatsız edildiği için telefonu bir hışımla açmış, Thulin arama nedenini izah ettiğinde dahi siniri yatışmamıştı. Anlattıklarına ilk başta inanmamış, mutlaka bir hata olduğunda ısrar etmişti. Ama Genz'in sonucu her açıdan tekrar tekrar kontrol ettiğini anlayınca sesini kesmişti. Thulin, departman hakkında genel anlamda olumsuz bir izlenime sahip olsa da Nylander'ın hiç de aptal biri olmadığından emindi, dahası patronunun kendisine sunulan bu bilgiyi ciddiye aldığı da çok belliydi. Nylander bunun mantıklı bir açıklamasının olması gerektiğini, farkında olmadıkları ufak birtakım bağlantılar bulunabileceğini söyleyerek ikisini Hartungların evine yollamıştı. Thulin'e kalırsa bunun hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

Hess pek bir yorumda bulunmamıştı. Thulin, Hartungların evine gitmek üzere yola koyulduklarında Kristine Hartung olayının özetini geçmişti. O tarihte henüz departmanda görev yapmıyordu ama olay, haliyle karakolun genelinde konuşulan, dosya kapandıktan çok sonra bile medyada geniş yer bulan bir mesele olmuştu. Aslında halen de öyleydi. Kristine Hartung, siyaset sahnesine daha yeni dönüş yapan Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Rosa Hartung'un kızıydı. On iki yaşındaki kız, bundan bir yıl kadar önce bir antrenman dönüşü ortadan kaybolmuştu. Çantası ve bisikleti ormanlık alana atılmış olarak bulunmuş, olaydan birkaç hafta sonra, teknoloji manyağı Linus Bekker adında bir genç tutuklanmıştı. Bekker'ın sabıkası hayli kabarıktı, adının karıştığı

bir sürü cinsel saldırı olayı vardı, üstelik aleyhindeki kanıtlar da oldukça güçlüydü. Bekker, karakolda yapılan bir sorgulama esnasında, Kristine Hartung'u boğarak öldürmeden ve cesedi bir pala marifetiyle parçalamadan önce –ki katilin garajında bulunan suç aletinin üzerinde Kristine'nin kanına rastlanmıştı– kurbanına tecavüz ettiğini itiraf etmişti. Katil, verdiği ifadede cesedin farklı parçalarını Kuzey Zilend'deki ormanlık alanların farklı bölgelerine gömdüğünü söylemişti. Ancak, paranoid şizofren teşhisi konulan Bekker, ceset parçalarını tam olarak nereye gömdüğünü polislere göstereme-miş, ifadelerden yola çıkılarak yürütülen soruşturmayla geçen iki ayın sonunda, dondurucu ayazların başlamasıyla birlikte görevin yerine getirilmesi imkânsız hale gelmiş ve araştırmalara son verilmişti. Bekker, olayı gündemde tutan medyanın yoğun takibi altında ilkbaharda tutuklanmış, olabilecek en ağır cezaya çarptırılarak süresiz olarak akıl hastanesine kapatılmıştı. Bu da en az 15-20 yıl hapiste kalacağı anlamına geliyordu.

Thulin mutfaktaki radyonun kapatıldığını duydu, ardından da Steen Hartung yeniden yanlarına geldi.

"Eşim yukarıda. Şayet gelme sebebiniz..."

Hartung kekeliyor, kem küm ediyordu.

"Şayet bir şeyler bulunduysa eşim gerçeği öğrenmeden ben duymak isterim."

"Bir şey bulunmuş değil. Burada olmamızın bununla bir ilgisi yok."

Adam gözlerini dikmiş kadına bakıyordu. Rahatlamıştı ama yine de şaşkın ve tetikte bir hali vardı: Burada bulunmalarının bir sebebi olmalıydı elbette.

"Bugün erken saatlerde, bir başka olay yeri incelemesi yaptığımız sırada, üzerinde büyük olasılıkla kızınıza ait par-

mak izinin bulunduğu bir objeye rastladık. Ayrıntı vermek adına parmak izinin kestaneden yapılma ufak bir oyuncak bebeğin üzerinde bulunduğunu söyleyebilirim. Bir fotoğrafını getirdim, sizin de bir göz atmanızı rica edeceğim."

Thulin fotoğrafı uzattı, Steen Hartung gözlerini karşısında duran kadına tekrardan çevirmeden önce afallamış bir halde, sadece göz ucuyla bakabildi fotoğrafa.

"Parmak izinin kızınıza ait olduğu yüzde yüz kesin değil fakat olasılık yeterince yüksek olduğundan, o izin neden orada olduğunu izah edebilmemiz gerekiyor."

Hartung, Thulin'in yemek masasının üzerine koyduğu fotoğrafı eline aldı.

"Anlamıyorum. Parmak izi mi?"

"Evet. Oyuncak bebeği Husum'daki bir çocuk bahçesinde bulduk. Tam olarak Cedervænget, 7 numarada. Bahsettiğim çocuk bahçesi ya da o adres sizin için bir anlam ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"Peki Laura Kjær adında bir kadın? Veya oğlu Magnus? Ya da Hans Henrik Hauge adında bir adam?"

"Hayır."

"Kızınız aileyi tanıyor olabilir miydi peki? Ya da o bölgede oturan başka bir aileyi? Belki de oyun oynamak için buluştuğu arkadaşları vardı, veya birinin ziyaretine gitmişti, ya da..."

"Hayır. Biz burada yaşıyoruz. Bu anlattıklarınızın ne anlama geldiğini çözemiyorum."

Thulin bir an için ne diyeceğini kestiremedi.

"Bunun mantıklı bir açıklaması vardır büyük olasılıkla. Eğer eşiniz evdeyse, belki de kendisine konu hakkında bir şey bilip bilmediğini..."

"Hayır, eşime bir şey sormayacaksınız." Hartung ikisini de ters ters süzdü, gözleri düşmanca bakıyordu.

"Çok üzgünüm ama meselenin özünü öğrenmek, nedenini bulup çözmek durumundayız."

"Hiç ama hiç umurumda değil. Eşimle görüşmeyeceksiniz o kadar. Onun cevapları da benimkinden farklı olmayacaktır. Ne şu parmak izi hakkında bir şeyler biliyoruz ne de o bahsettiğiniz yer hakkında bir fikrimiz var. Ayrıca bunun neden bu kadar önemli olduğunu da anlayamıyorum!"

Steen Hartung, Thulin ile Hess'in hemen arkasındaki bir şeye baktıklarının farkına vardı aniden. Karısı merdivenden aşağıya inmiş, koridorda durmuş, onlara bakıyordu.

Bir müddet kimse ağzını açmadı. Rosa Hartung oturma odasına girip Steen'in hışımla köşeye fırlattığı fotoğrafı eline aldı. Thulin bir kez daha kapıdan kaçıp gitmeyi geçirdi aklından, tek kelime etmeden geri planda durup işten kaytaran Hess'e giderek daha da sinirleniyordu.

"Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz. Biz..."

"Konuştuklarınızı duydum."

Rosa Hartung bir şeyler bulmayı umut edercesine elindeki kestane adam fotoğrafını inceliyordu. Kocası, ikiliye ön kapıya doğru eşlik etmeye başlamıştı.

"Onlar da gidiyordu zaten. Bir şey bilmediğimizi belirttim ben de kendilerine. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Anayolun kenarında satardı bunları..."

Steen Hartung antrede durmuş, başını eşine doğru çevirmişti.

"Her sonbahar. Sınıfından bir başka kızla, Mathilde'le. Birlikte burada oturur, bunlardan yüzlercesini yaparlardı..."

Rosa Hartung başını fotoğraftan kaldırıp kocasına baktı. Thulin aynı anının bir anda adamın gözlerinde de belirdiğini görebiliyordu.

"Satardı derken? Nasıl?" diye sordu Hess, daha yakına gelerek. İlk kez konuşuyordu.

"Ufak bir tezgâhları vardı. Yoldan gelip geçen insanlara

duran arabalara... Kek de pişirirlerdi, balkabağı peltesi yaparlardı bir de. Satılanları bunlardan biriyle birlikte alabilirdiniz..."

"Geçen yıl da aynısını yapmışlardı, öyle mi?"

"Evet... Burada, bu masada oturmuşlardı. Bir süredir bahçeden kestane topluyorlardı, o kadar güzel zaman geçiriyorlardı ki. Yazın bitpazarında da tezgâh açmışlardı ama... En çok sonbaharda yapmayı seviyordu bunu, hele de birlikte bir şeyler yapabilecek vaktimiz varsa. Hâlâ hatırımda, o hafta sonundan önceydi, tam da..." Rosa Hartung aniden anlatmayı bıraktı.

"Neden bunun üzerinde duruyorsunuz ki?"

"Araştırmamız gereken bir şey sadece. Farklı bir davayla ilgili."

Rosa Hartung hiçbir şey söylemedi. Kocası sadece bir adım uzağında duruyordu, ikisi de yere çakılmış gibiydi. Thulin can simidine sarılırcasına fotoğrafa uzandı.

"Çok teşekkürler. İhtiyacımız olan bilgiyi aldık sizden. Rahatsızlık verdiğimiz için tekrar özür dileriz."

21

Thulin gaza basıp uzaklaşırken dikiz aynasından göz ucuyla Hess'e baktı. Garaj yoluna bıraktığı arabasının kapısını açtığı sırada Hess arkasını dönüp eve bir kez bakmış, ardından yürümeyi tercih ettiğini söyleyerek arabaya binmemişti. Thulin'in de işine gelmişti doğrusu. Mahalleden çıkarken gördüğü ilk ara sokağa saptı, şehir merkezine dönerken iki telefon görüşmesi yaptı. İlk olarak Nylander'ı aradı, adam bu kez anında açtı telefonunu. Belli ki telefon başında, aramasını bekliyordu. Thulin, karısı ile çocuklarının arkadan gelen seslerini duyabiliyordu. Kristine Hartung'un anne ve babasına yaptıkları ziyaret sırasında öğrendiklerini tek tek aktardı, Nylander'ın öğrendiklerinden memnun kaldığı sesinden anlaşılıyordu. Yine de telefonu kapamadan önce bu bilgilerin gizli tutulması gerektiğini Thulin'e hatırlatmadan duramadı. Medyanın konuyla ilgisi olmayan bir şeyleri diline dolayarak kızın ailesine rahatsızlık vermesini istemiyordu ama Thulin Nylander'in söylediklerine pek de kulak asmadı, o kadarını kendisi de akıl edebiliyordu ne de olsa.

Nylander'la görüştükten sonra aile ağacındaki şu üçüncü fotoğrafı, kızının büyükbaba diye hitap ettiği adamı aradı. Aksel, her zaman vefakâr davranan, her zaman güven veren, Thulin'in her şeyi borçlu olduğu adamdı. Telefonun öteki ucunda onun o dingin, huzur veren sesini duymak iyi gelmiş

ti Thulin'e. Ufaklıkla son derece karmaşık bir Güney Kore oyunu oynadıklarından bahsetmiş, oyundan en ufak bir şey anlamadığını da söylemeden edememişti. Arkadan Le'nin sesi geliyordu; gece büyükbabasında kalıp kalamayacağını sorup duruyordu. Thulin o gece bir başına kalmak istemese de sonunda pes etmişti. Aksel sesinden anlamıştı durumu ama Thulin her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek telefonu kapattı. Arabanın camından ellerinde alışveriş torbaları, ağır ağır evlerine dönen aileleri izlerken, bastırmakta zorlandığı huzursuzluğun içinde gitgide büyüdüğünü hissetti.

Yol kenarına kurulu bir çardakta kestane adam satan bir kız çocuğu, hikâye nasıl oluyorsa Husum'da bir yerlerde bir çocuk bahçesinde nihayet buluyor. Bu kadar, hikâyenin sonu. Thulin fikir değiştirip yönünü Store Kongensgade Caddesi'ne çevirdi.

Üzerinde kürk palto, kollarının arasında bir köpekle ön kapıda beliren yaşlıca adam, zili çalmadan girişteki hole adımını atan Thulin'i kuşkulu gözlerle izledi. Thulin büyük, lüks dairelerin önünden geçerek geniş merdivenlere kadar yürüdü, basamaklardan çıkıp ikinci kata vardığında Sebastian'ın dairesinden yükselen müzik sesi kulağına çalındı. Kapıyı bir kez vurdu ama beklemeden açıp içeri girdi. Sebastian elinde telefon, ayakta duruyordu. Çalıştığı sektörde kabul gören tek üniforma olduğu anlaşılan takım elbisesi hâlâ üzerindeydi, yüzünde şaşkın bir ifadeyle Thulin'e gülümsedi.

"Selam?"

Thulin paltosunu omuzlarından attı.

"Üstündekileri çıkar, yarım saatim var."

Elleri adamın fermuarını indirmiş, kemerini çözmekle meşguldü ki ayak seslerini duydu.

"Tırbuşonu nereye koyuyorsun, evlat?"

Yüz hatları keskin, yaşlıca bir adam elinde bir şarap şişesiyle kapının ağzında beliriverdi, Thulin müziğin ansızın kesilmesiyle içerdeki oturma odasından yükselen ahenksiz seslerin ayırdına vardı.

"Tanıştırayım, babam. Baba, bu da Naia." Durumdan gayet hoşnut olan Sebastian ikisini tanıştırdığı sırada iki çocuk koridorda koşturuyor, mutfağa girip çıkarak yakalamaca oynuyordu.

"Tanıştığıma memnun oldum. Hayatım, buraya gelsene!"

Thulin daha ne olduğunu anlamadan, kendini Sebastian'ı annesi ve ailenin diğer fertleri tarafından çepeçevre kuşatılmış buldu. Akşam yemeğine kalması için yapılan teklifi üçüncü kez geri çevirdikten sonra birden, o yemeği hep birlikte yemekten kaçışı olmadığını fark etti.

22

Yağmur ince ince yağıyordu, bisiklet kulübelerindeki floresan lambalar basketbol sahasının bir ucunu aydınlatıyordu. Üstleri başları ıslanmış çocuklar oyunlarına ara verip karşıdan gelen şahsı izlemeye koyuldular. Dış Nörrebro'daki Odin Park mahallesinde beyaz ırktan pek kimse yaşamazdı, dolayısıyla mahalleye bir beyazın yolu düştüğünde herkes dikkat kesilirdi. Gelenler de genelde üniformalı ya da sivil polis olurdu. Ama onlar da çiftler halinde gelirdi. Elinde bir paket servis torbası, sitenin köşesindeki bloğa doğru ağır ağır yürüyen adam gibi asla bir başına gelmezdi buralara.

Hess binanın dış merdivenini kullanarak üçüncü kata çıktı, koridorda dümdüz ilerleyerek son kapının önünde durdu. Kattaki diğer kapıların önünde çöp poşetleri, bisikletler ve ıvır zıvır döküntüler duruyordu, hafifçe aralanmış pencerelerden Arapça konuşmalar ve Hess'e Paris'teki Tunus mahallesini hatırlatan baharatlar kokuları geliyordu. Koridordaki son kapı olan 37C'nin önünde kötü hava koşullarından yıpranmış, eski püskü bir bahçe masası ile ayakları sağlam olmadığından sallanan beyaz bir plastik bir sandalye duruyordu. Hess anahtarını çıkartıp kapıyı açtı.

Daire karanlıktı, düğmeye basıp ışığı açtı. İki oda vardı, kir içindeki seyahat çantası duvarın kenarında duruyordu, emlakçı günün erken saatlerinde anahtarı kendisine teslim ettikten sonra çantayı alelacele oraya bırakıvermişti. Daire-

nin son kiracısı Bolivyalı bir öğrenciydi ama genç adam nisan ayında ülkesine dönmüştü, emlakçının anlattığına bakılırsa o tarihten sonra da Hess'in evini kiraya vermek mümkün olmamıştı. Gerçi bunda pek de şaşılacak bir taraf yoktu. Ev, taraftaki odada bir masa, iki sandalye, taşınabilir iki göz ocağın bulunduğu ufak bir mutfak, delik deşik ve eğri büğrü bir zemin ile leke içinde dört boş duvardan ibaretti. Köşede duran hurdası çıkmış eski model televizyon dışında odanın içinde hiçbir şahsi eşya yoktu, site sakinleri derneğinin kablo paketine bağlandığı için, analog dış görünüşüne rağmen televizyondan yayın alınabiliyordu.

Hess orada hiç yaşamadığından dairede tadilat yaptırma gereği de duymamıştı, aldığı kira yıllar içinde kredi borcunu da kapatınca, daireyi elinden çıkartmamıştı. Ceketini, tabanca kılıfını ve sigara paketini çıkardı, kuruması için ceketi sandalyelerden birinin sırtına astı. Son yarım saattir François'ya telefon açıyordu, tam üç kez aramıştı. Sadece birbiriyle görüştükleri numaradan arıyor ama çağrı her seferinde cevapsız kalıyordu. Hess yine de mesaj bırakmadı.

Masanın başına oturdu, eve gelirken aldığı Vietnam yemeğini paketinden çıkartırken televizyonu açtı. Karton kaptaki tavuk ve eriştеyi iştahsız iştahsız yerken sürüsüne bereket kanalların arasında haberlere gelene kadar rastgele gezinip durdu. Nihayet denk geldiği haberde Rosa Hartung'un sabah saatlerinde Christiansborg'da kaydedilen görüntüleri ekrana yansıtılırken, kızının hikâyesi dış ses tarafından anlatılıyordu. Hess kanallar arasında gezinirken doğa belgeseli gösteren bir kanala gözleri takıldı. Belgeselde, yumurtadan çıkar çıkmaz annelerini yemeleriyle bilinen, Güney Afrika'ya özgü örümceklerden bahsediliyordu. Program ilgisini çekmediği gibi, Lahey'e mümkün olduğunca çabuk dönmenin bir yolunu bulmakla meşgul zihnini de düşüncelerden uzaklaştıramamıştı.

* * *

Hess'in son günleri hayli gerilimliydi. Geçen hafta sonu, Europol'deki Alman patronu Freimann tarafından durduk yerde görevden alınmıştı, hem de derhal geçerli olmak üzere. Aslında, iş pek de öyle durduk yerde bu noktaya varmış değildi ama patronunun aşırı tepki gösterdiği de kesindi. En azından Hess'in nazarında. Malum kararın kurum bünyesinde resmiyet kazanmasının ardından, dedikodular hızla Kopenhag'a ulaşmış, Hess de diyet ödemek üzere pazar akşamı itibarıyla merkeze çekilmişti. Hess'in Danimarkalı amirleri pazartesi sabahı karakolda yapılan toplantıda Hess'in yaptığı açıklamaları makul bulmayarak reddetmiş ve Danimarka polisi ile Europol arasında şu malum referandumdan bu yana iyice gerilen ilişkiler ve halihazırda yaşanan sıkıntılı durum göz önüne alındığında, sergilediği davranışların hiç de uygun düşmediğini ona hatırlatmışlardı. Diğer bir deyişle, Hess durumu zora sokuyordu, kurumlar arasındaki işbirliği Europol'ün kara listesine girmemelerine bağlıydı. Nitekim, amirlerinden biri Hess'in sergilediği davranışların yüz kızartıcı olmanın sınırına dayandığını vurguladığında, Hess de kendini hizaya girmiş gibi göstermeye çalışmıştı. Ardından Hess'in işlediği kusurların üzerinden bir bir geçilmişti: Amirleriyle tartışmaya girmek de dahil disiplinsiz davranışlar, işe gelmeme, görevi savsaklama, görev başında alkol aldığına ve göreve gönderildiği Avrupa başkentlerinde zamanını eğlenceyle geçirdiğine dair suçlamalar ve tüm bunların sebebi olarak gösterilen tükenmişlik. Hess bir bardak suda fırtına kopartıldığını söyleyerek her şeye itiraz etmiş ve soruşturmanın kendi lehine sonuçlanacağından adı gibi emin olduğunu belirtmişti. Oysa zihninde 15.55 Lahey uçağına çoktan binmişti bile. Biletini çoktan ayırtmıştı, rötar olmazsa, tam da ertelenen Ajax-Dortmund Şampiyonlar Ligi maçının başlayacağı saatte Zeekantstraat'taki ikinci kat dairesine varacak, kanepeye kurulup maçı izlemeye

koyulacaktı. Ama asıl bombanın patlaması uzun sürmemişti. Hess, işler rayına oturana kadar, eski görev yerine, Büyük Suçlar Şubesi'ne sürülmüştü. Hem de ertesi sabah görevi başında olmak üzere.

Yanına neredeyse hiçbir şey almadan gelmişti Kopenhag'a. Yola koyulmadan önce, ihtiyaç duyacağı üç beş parça kıyafeti seyahat çantasına tıkmış, o korkunç toplantının ardından biraz olsun kafa dağıtmak için daha birkaç saat önce çıkış yaptığı, tren istasyonunun yanındaki Metodist oteline gitmişti doğrudan. İlk işi ortağı François'yı aramak olmuştu; ona hem durumu izah etmiş hem de yaşanan gelişmeler sonrasında Lahey'deki havayı sormuştu. Marsilya doğumlu François 41 yaşında kel bir adamdı, aile mesleğini sürdüren Fransız, polis teşkilatının eski kurtlarındandı. Altın gibi bir kalbi olan François, Hess'in teşkilatta en sevdiği ve en güven duyduğu meslektaşıydı. François, soruşturmanın başlatıldığını, Hess'i gelişmelerden haberdar edeceğini ve onun hatalarını mümkün olduğunca gizleyeceğini söyledi. Ama ifadeleri arasında bir tutarsızlık varmış gibi gözükmemesi için, kimin ne söylediğinden birbirlerini her dakika haberdar etmeleri gerekiyordu. Konu bir disiplin meselesi haline gelecek olursa telefon görüşmeleri dinlenebilirdi, dolayısıyla en akıllıcası ikisinin de yeni birer telefon edinmeleriydi. Hess, telefon görüşmesinin ardından mini bardan bir kutu bira çıkartmış ve kafasına dikmişti. Bir yandan da evinin anahtarlarının durduğu emlakçıya ulaşmaya çalışıyordu. Birkaç gece daha otele lüzumsuz yere para ödemenin anlamı yoktu. Ne var ki emlak ofisinde mesai çoktan bitmişti, Ajax'ın Almanlar karşısında uğradığı rezalet ötesi 3-0 sıfırlık hezimeti izlerken üstünde kıyafetleriyle otel yatağının üzerinde sızıp kalmıştı.

Yeni telefonu çalmaya başladığında, belgeseldeki şu örümcekler annelerini çoktan silip süpürmüşlerdi. François'nın İngilizcesi pek akıcı değildi, Hess kendi kendine öğrendiği

Fransızcası yarım yamalak da olsa François ile anadilinde konuşmayı tercih ediyordu.

"İşteki ilk günün nasıl geçti bakalım?" diye sordu François.

"Süperdi."

Kısaca, birlikte nasıl bir yol izleyeceklerinden konuştular, Hess raporunda belirttiği hususları François'ya kısaca özet geçerken, François da onu son gelişmelerden haberdar etti. Konuşacakları şeyler bitmişti bitmesine ama Hess François'nın zihninde bir şeyleri ölçüp biçtiği hissine kapıldı.

"N'oldu?"

"Duymak istemezsin."

"Hadi dökül, söyle ne olduysa."

"Bir şey olduğundan değil aslında... Sadece yüksek sesle düşünüyorum. Neden işleri oluruna bırakıp biraz Kopenhag'da kalmıyorsun? Buraya geri döneceğinden eminim ama belki de senin için en iyisi budur. Her şeyden tamamen uzaklaşmak. Gücünü toplamak. Bir iki Danimarkalı hatunla takılmak ve..."

"Haklısın. Duymak istemiyorum. Hele sen yazdığın şu rapora bir odaklan, bir an önce de Freimann'ın masasının üstüne koy."

Hess telefonu kapattı. Kopenhag'da kalma ihtimali gün içinde gitgide dayanılmaz bir hal almıştı. Europol'de görev yaptığı yaklaşık beş yıllık süre hiç de kolay geçmemişti ama hiçbir yer buradan kötü olamazdı. Aslına bakılırsa, Danimarka polis teşkilatını temsil eden bir irtibat amiri olarak, Genel Merkez'deki ofisinde bilgisayar ekranı karşısında oturmakla pekâlâ yetinebilirdi ama Hess vazifeye başladıktan kısa bir süre sonra, uluslararası özel görev komitesi bünyesinde dedektif olmaya uygun görülmüştü. Vakaların biri bitip diğeri başladığı için yılın ortalama 150 gününü seyahat halinde geçirmiş olmalıydı. Görev yeri kâh Berlin oluyor kâh Lizbon, oradan Kalabriya'ya, oradan da Marsilya'ya gönderiliyordu. Lojman olarak kullanması için kendisine daire tahsis edildi-

ği Lahey'de kaldığı kısa süreler hariç, süreç bu şekilde devam edip gitmişti. Arada bir hazırladığı ve organize suçların Kuzey Avrupa, özellikle İskandinavya ve Danimarka ile bağlantılarını özetlemesi gereken raporlar vasıtasıyla Danimarka sistemiyle pek de yoğun olmayan bir iletişim halindeydi. Bu iletişimi ilke olarak e-posta vasıtasıyla kuruyordu, kimi nadir durumlarda da Skype üzerinden konuşuyordu. İşin gereği olarak kurulan bu yüzeysel iletişim biçimi tam da Hess'e göreydi. Tıpkı hiçbir yerde kök salmama hissi gibi. Zamanla, Avrupa polis teşkilatında işleyen mevcut sisteme bile alışmıştı. Görünmez kusurları olan dev bir heykelden farksız bu teşkilat, karşı karşıya kaldığı her seferinde kendisine çok daha aşılmazmış hissi veren binlerce hukuki ve siyasi engelin bir araya geldiği bir çarktan ibaretti aslında. Tükenmiş miydi peki? Belki de evet. Bir dedektif olarak organize adaletsizliğin, kötü niyetin ve ölümün türlü türlüsüne şahit olmuştu. Kurşunların izini sürmüş, kanıt toplamış, farklı onlarca dil konuşarak insanları sorguya çekmişti ama suçlamalar, ulusal cephede görüş birliği sağlayamayan politikacılar tarafından çok defa hasır altı edilmişti. Öte yandan, Hess çoğu zaman kendi imkânlarıyla baş başa bırakılmıştı. Sistem öyle uçsuz bucaksız ve öyle dolambaçlıydı ki ne yaparsanız yapın yakanızı kurtarabiliyor, yaptığınız da yanınıza kâr kalıyordu. Durum yakın zamana kadar böyleydi. Görev yaptığı şubenin başına yeni bir patronun gelmesiyle birlikte işler değişmişti; eski Doğu Almanya kökenli genç bir bürokrat olan Freimann pan-Avrupa polis teşkilatı işbirliğine inanan biriydi, koltuğuna oturur oturmaz operasyonları düzene koymak ve departmandaki başıboşluğu ortadan kaldırmak için durup dinlenmeden çalışmaya koyulmuştu. Kopenhag'daki ilk iş gününden sonra şu Freimann denen adamla ıssız bir adada birkaç gün geçirmek bile kulağa cazip geliyordu.

Açıkçası, mesai günü tahammül edilir gibiydi en başta

Karakola gittiğinde eski mesai arkadaşlarına denk gelmemeye çalışmış, neyse ki daha mesainin ilk saatlerinde bir görevlendirilmeyle dışarı gönderilmişti. Ortağı olan kadın dedektif karakoldaki çoğu dedektiften çok daha zekiydi, dahası Hess'in görevi başında olup olmaması da belli ki pek umurunda değildi, bu da işine gelmişti doğrusu. Ne var ki, bodur ağaçtan çitlerin arasında işlenen, gayet sıradan gibi duran bir cinayet, işin içine bir parmak izinin girmesiyle karmakarışık bir hal almış ve Hess daha ne olup bittiğini anlayamadan kendini hüznün kalın bir katran gibi duvarlarına yapıştığı bir evin önünde buluvermişti. Böyle yerler kendini bildi bileli haykırarak kaçma isteği uyandırırdı onda.

Hartunglara yaptıkları ziyaretten sonra biraz hava almak istemişti. Onu rahatsız eden bir şeyler vardı burada, tedirginliğinin tek sebebi eve sinmiş hüzün de değildi. Sadece bir detaydı. Henüz endişe haline gelmemiş bir şey; kim bilir belki de çoktan gelmişti. Onu rahatsız eden her neyse, bilinçli zihninin telaşla uzaklaştırmak istediği yığınla soruyu kar fırtınası gibi beraberinde getirmişti. Oysa Hess bu soruları yanında taşımayı hiç mi hiç istemiyordu.

Artık tanıyamadığı bu şehrin iç kısımlarına uzanan dolambaçlı yollara girip çıkarak yağmurun yıkadığı sokaklarda dolaşmıştı bir müddet. Her yanda cam ve çelikten yapılma binalar yükseliyor, yol çalışmaları şehrin geçirdiği dönüşüme tanıklık ediyordu. Esas itibariyle diğerlerinden farksız bir Avrupa başkentiydi burası ama güneydeki başkentlerin çoğuna nazaran çok daha küçük, çok daha taşra ve ve çok daha güvenliydi. Çocuklu, mutlu aileler sonbahara ve yağmura meydan okuyarak Tivoli bahçelerinin cazibesine kaptırmışlardı kendilerini. Oysa göllerin kenarındaki kestane ağaçlarının altında kümelenen yaprak yığınlarının Hess'in aklına düşürdüğü şey Laura Kjær olmuştu.

Masalsı güzelliğiyle kartpostaldan fırlamış gibi duran bu

güvenli topraklar bir kez daha çatırdamaya başlamıştı, Kraliçe Lousie Köprüsü'ne vardığında bu kez kendi hatıraları sataşıp duran ufak hayaletler gibi gözünün önünde belirlemeye başlamış ve Dış Nörrebro'ya varana kadar da kaybolmamıştı.

Hess bunun kendisini ilgilendirmediğini biliyordu. Bu onun sorumluluğu değildi. Kafadan çatlak tipler her yerde vardı, her gün karşılarına çocuğunu kaybeden bir ebeveyn, anne babasını kaybeden bir çocuk çıkıyordu. Dünyanın farklı şehirlerinde, farklı ülkelerinde, hatırlamak bile istemediği nice farklı yüzde, bunca zamandır kim bilir kaç defa görmüştü bunu. Nasıl olsa birkaç güne kalmaz Lahey'den içini rahatlatan bir telefon gelecekti, o yüzden bugün şahit olduklarının bir önemi yoktu. Kendisine verilen sınırlıları belli bir başka görevi yerine getirmek üzere uçağa mı yoksa trene mi atlar gider, yoksa arabayla mı yola koyulurdu, bilmiyordu ama tek bildiği o an gelene dek, zaman geçirmesi gerektiğiydi.

Hess rengi atmış duvarlardan birine kayıtsız gözlerle bakıp durduğunu fark etti, huzursuzluk hissi kendisini tekrar sürükleyip çekiştirmeden önce kalan eriştenin durduğu kutuyu çöp kutusuna atıp kapıya yöneldi.

23

Nehru Amdi'nin oturma odasından Bob Usta'nın sesleri yükseliyordu, evin en küçüğü ekranın içine düşmüşçesine favori dizisini izliyordu. Nehru, kapı çalındığı sırada eşi ve dört çocuğuna pişireceği körili kuzu ve ıspanak yemeğinin malzemelerini hazırlamakla meşguldü. Karısı içeriden seslenmiş, telefonda kuzeniyle iş konuştuğunu, kapıya bakıvermesini söylemişti. Belinde önlükle sinirli sinirli kendisine söyleneni yapan Nehru, bir hışımla kapıyı açtığında 37C'deki beyaz tenli adamı karşısında buldu. Sabahın erken saatlerinde sitede görmüştü adamı.

"Buyurun?"

"Kusura bakma rahatsız ettim, oturduğum daireyi boyamak istiyorum da, 37C."

"Boyamak mı? Şimdi mi?"

"Evet, lütfen. Emlakçı bina görevlisi olarak bu tür işlerle senin ilgilendiğini söyledi, boya malzemelerinin nerede olduğunu biliyorsundur diye düşündüm." Nehru adamın gözlerinin iki farklı renkte olduğunu fark etti, biri yeşil diğeri mavi.

"Ama öyle aklınıza esince boyayamazsınız ki. Bu tür işler için ev sahibinden izin almanız gerek, ev sahibi de uzakta yaşıyor."

"Ev sahibi benim."

"Ev sahibi siz misiniz?

"Anahtarı versen de olur aslında. Malzemeler aşağıda, bodrumda mı duruyor?"

"Evet, tabi. Ama karanlıktır şimdi. Lambanız var mı peki?"

"Yok ama vaktim sadece şimdi müsait" diye cevap verdi sabırsızlanarak. "Birkaç günlüğüne Kopenhag'dayım, hazır buradayken daireye biraz çekidüzen vermek istiyorum ki satışa çıkarabileyim. Eğer sana çok sıkıntı olmayacaksa, anahtarı alsam?"

"Bodrumun anahtarlarını izinsiz hiç kimseye veremiyorum. Beni koridorda bekleyin, hemen geliyorum." Adam tamam dercesine başını sallayıp gitti. Nehru'nun karısı telefonu kulağından uzaklaştırıp anahtarları bulmak için etrafı altüst etmeye başlayan kocasına şöyle bir baktı. Aklı başında hiçbir beyaz Odin'de yaşamak şöyle dursun, kendi isteğiyle burada mülk sahibi olmazdı, dolayısıyla adama karşı tetikte olmak için haklı sebepleri vardı.

Boya rulosu duvarın üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, kalın mukavva serili zeminin üstüne damlalar saçılıyordu. Nehru elinde ikinci bir boya kutusuyla kapıdan girdiği sırada, haldır haldır çalışmaktan yüzü gözü ter içinde kalmış adam işinin başına tekrar dönmeden önce rulodaki boya fazlasını tablanın etrafına bastırarak alıyor, etrafa boya sıçratıp duruyordu.

"Bir kutu daha vardı ama benim vaktim yok, o yüzden renk kodu aynı mı değil mi, sizin bakmanız lazım."

"Fark etmez, nihayetinde hepsi beyaz."

"Fark eder. Renk kodlarının aynı olması lazım."

Nehru boya kutusuna yer açmak için adamın ceketini kaydırdı, boyanın koduna bakacaktı. Tam bu sırada silah kılıfını fark etti ve öylece donakaldı.

"Çekinecek bir şey yok. Polisim ben."

"Ha, tamam. Öyledir muhakkak" dedi Nehru; karısının az önceki bakışı da aklına gelince ayaklarını geri geri sürüyerek kapıya doğru yanaştı.

Adam, benek benek beyaz boya içinde kalmış parmaklarının ucuyla rozetini çıkartıp gösterdi.

"Gerçekten de. Polisim."

Rozeti incelemeye koyulan Nehru'nin içi şimdi bir parça rahatlamıştı, uzun boylu adamsa ruloyu aşağı yukarı hareket ettirmeye yeniden başladı.

"Sivil polis misiniz? Daireyi gözetleme amaçlı mı kullanıyorsunuz?"

Odin, suç çeteleriyle İslamcı teröristlerin yuvalandığı bir yer olmakla suçlanırdı çoğu zaman, dolayısıyla Nehru'nun sorduğu soru çok da manasız değildi.

"Hayır. Mülkiyeti bana ait, o kadar. Gözetleme falan yok. Ama ben şu sıralar yurtdışında görev yapıyorum, daireyi elimden çıkartmanın bir yolunu arıyorum. Giderken kapıyı aralık bırak, içeri biraz hava girsin."

Aldığı cevap Nehru'nun şüphelerini gidermişti. Gerçi adamın hangi akla hizmet Odin gibi bir yerden gayrimenkul satın aldığını hâlâ anlayamıyordu ama çıkarken kapıyı aralık bırak demiş olması içini rahatlatmıştı. Danimarkalılara has bir tavırdı bu ve gayet normaldi. Karşısındaki adamı dikkatle süzen Nehru dayanamadı. Uzun boylu adam arkasından atlı kovalıyormuş gibi boyuyordu duvarları. Sanki bu iş onun için ölüm kalım meselesiymiş gibi.

"Çok fazla bastırarak boyuyorsunuz. Şu ruloya bir bakabilir..."

"Yo, gerek yok."

"Işık olmadan bir şey göremiyorsunuz ki?"

"Sıkıntı yok."

"Olduğu gibi bırakın, benden size söylemesi. Eğer size yardım etmezsem yaptığınız işten memnun kalmayacaksınız."

"Memnun kalırım, sen merak etme."

Ama Nehru rulonun sapına asılmış, adam elini gevşetmediği halde evire çevire gövdesini incelemeye koyulmuştu.

"Tahmin etmiştim. Ruloyu değiştirmek lazım. Hemen halledeyim."

"Gerek yok, idare eder."

"Etmez. Boya konusunda tecrübeliyimdir, gayet iyi anlarım bu işlerden. Burada öyle durup da işi yüzüne gözüne bulaştırmanızı seyredemem."

"Boş ver, alt tarafı bir iki kat boya geçeceğim, o kadar."

"İyi de öyle durup izleyemem ki ben. İnsan yardım edebiliyorsa etmeli. Kusura bakma ama benden hiçbir şey yapmadan durmamı bekleme."

Adam elini yavaşça gevşetti. Sanki Nehru hayatının anlamını elinden almışçasına bir müddet öylece boşluğa baktı. Nehru da fırsattan istifade ruloyu adamın elinden kaparcasına alarak, fikrini değiştiriverir telaşıyla aceleyle evi terk etti.

Koştur koştur evine giden Nehru, koridordaki bir dolabın arkasında, içinde birkaç çalışma lambasıyla yeni bir boya rulosunun durduğu bir kovayı eliyle koymuş gibi buldu. Karısı çocuklarla birlikte mutfak masasının başında oturuyordu. Nehru'nun bu telaşlı haline bir anlam veremiyordu; 37C'deki şu adam, yemeklerini yiyip bitirene kadar kendi başının çaresine bakabilirdi pekâlâ. "Adam düpedüz yalan da söylüyor olabilir, bilmem farkında mısın? Belediyenin siteye yerleştirdiği zavallı bir çatlak da olabilir?"

Nehru, boya işinin doğru dürüst yapılması gerektiğini karısına izah etmeye çalıştıysa da bir müddet sonra pes etti. Evden toparladığı alet edevatı koltuğunun altına sıkıştırıp ön kapıyı ardından çekti. Tam eğilip paspasa serili gazetenin üstüne bıraktığı boya rulosunu yerden alacaktı ki, 37C'deki adamın dışardaki basketbol sahasının yanından aceleyle geçtiğini fark etti.

Nehru şaşkına dönmüş, ne yapacağını bilmez bir halde kalakaldı bir müddet. Bugünlerde kimsenin kimseye saygısı kalmadı diye geçirdi içinden, belki de bir bildiği vardı karısının... Dediği gibi, belediyenin yerleştirdiği çatlağın teki olabilirdi. Belki de ev sahibiydi gerçekten. Neyse ne, iyi ki satıyordu evi.

24

Thulin, beklediğinin aksine Sebastian'ın lüks dairesindeki yemekten keyif almaya başlamıştı. Sebastian, hayli itibarlı ve varlıklı, hukukçu bir aileye mensuptu, babası ailenin gelmiş geçmiş en etkileyici aile büyüğüydü. Yaklaşık on yıl kadar önce bölge yargıçlığına getirilen adamın aile şirketini şimdilerde Sebastian ve ağabeyi birlikte yönetiyordu ama bu, her konuda anlaştıkları anlamına gelmiyordu. Bu kadarı yemek masasında da apaçık hissediliyordu zaten. Ağabeyinin ülke ve toplum hakkındaki münasebetsiz neoliberal gözlemleri masada soğuk duş etkisi yarattı ancak söyledikleri Sebastian'ın anında yapıştırdığı sert cevaplarla ve bizzat karısının hukuk eğitimini tamamladıktan sonra duygusal hayatının resmen sona erdiğini hatırlatan iğneli sözleriyle karşılık buldu. Sebastian'ın babası, Thulin'e cinayet masasında tam olarak ne yaptığını sordu, NC3'e başvurma kararını çok yerinde bulduğunu, köhne ve tutucu Büyük Suçlar Şubesi'nin aksine geleceğin NC3'te olduğuna kendisinin de inandığını söyledi. Ağabeyi ise 20 yıl içinde polis teşkilatındaki tüm işler özelleştirilmiş olacağından, bahsettikleri departmanların hiçbirinin kalmayacağında diretti. Ana yemeğin ortasına geldiklerinde ağabeyin ilgi alanı nedense değişti, bu sefer de Thulin'in kardeşini yeterince çekici bulmadığı için mi onunla aynı evde yaşamaya ayak dirediğini kurcalamaya başladı.

"Sana istediğini verecek kadar erkek değil galiba, ha?"

"Yo, erkekliğine diyecek yok. Aksine ben bir ilişkinin içinde onu sık boğaz etmektense ondan cinsel anlamda faydalanmayı tercih ediyorum."

Thulin'in cevabı karşısında kahkahalara boğulan karısının ağzından püsküren kırmızı şarap ağabeyin bembeyaz Hugo Boss gömleğini leke içinde bıraktı, adam da telaşla peçetesiyle üstünü silmeye koyuldu.

"Buna kadeh kaldırırım işte" diyen kadın, ötekiler daha ilk yudumlarını almadan kadehini bitirdi. Sebastian Thulin'e gülümseyerek baktı, annesi de sevgiyle elini tuttu. "Seni tanımış olmaktan hepimiz çok mutluyuz, Sebastian'ın da çok mutlu olduğuna adım gibi eminim."

"Tamam, anne. Bırak şimdi bunları."

"Ben ne dedim ki şimdi?"

Annesinin bakışları Sebastian'a benziyordu. Thulin'in dört aydan biraz fazla bir zaman önce mahkeme salonunda, davalarından biri görüldüğü sırada izleyici bölümünde otururken üzerinde hissettiği sıcak, koyu renk parıltılı bakışların aynısıydı. Sebastian Valeur'ü ön duruşma esnasında bizzat izlemek, klasik otomobil müzesinde fabrikadan yeni çıkmış pırıl pırıl bir Tesla'ya bakmak gibiydi. Thulin daha adamı görür görmez bir kibir abidesi olduğunu düşünmüş fakat sonradan bunu düşündüğü için kendinden utanmıştı. Somali bir sanığın mahkemece atanan avukatı sıfatıyla müvekkilini caka satar bir tavır içine girmeksizin savunmuş, hatta öyle sağduyulu davranmıştı ki sanığı, kendisine isnat edilen aile içi şiddet suçunu kabul etme konusunda ikna etmişti. Sebastian davanın karara bağlanmasının ardından Thulin'i mahkeme binasının dışında yakalamıştı. Adam birlikte bir yerlere gitme teklifini kabul ettiremediyse de Thulin kendini onun çekimine kaptırmıştı bir kere. Haziran başında bir akşamüstü Sebastian'ın Amaliegade'deki ofisine çat kapı gi-

divermiş, yalnız kaldıkları anda da adamın pantolonunu yır-tarcasına çıkartmıştı. Thulin ilişkilerinin daha öteye gidece-ğini, başka bir boyuta evrileceğini sanmıyordu ama sevişme-leri şaşılacak derecede iyiydi, zaten Sebastian da Thulin'in birlikte sahilde uzun yürüyüşlere çıkacağı birini aramadığı-nın farkındaydı. Ama şimdi bu masanın başında oturuyor ve tuhaf ailesiyle birlikte kahkahalarla gülüyor olduğuna göre, işin o tarafı her zamanki kadar korkutucu gelmiyordu.

Yüksek perdeden çalan bir telefonla masadakiler birden bire sessizliğe büründü, Thulin cebine uzanıp telefonu açmak zorunda kaldı.

"Alo, buyurun?"

"Selam, Hess ben. Çocuk nerede şu an?"

Thulin masadan kalkıp, yalnız konuşmak için koridora yöneldi.

"Çocuk derken?"

"Evdeki çocuk, şu Husum'daki. Ona sormam gereken bir şeyler var, hem de şimdi."

"Onunla şimdi görüşemezsin. Olayın ardından çocuğu mu-ayene eden doktor büyük olasılıkla şok geçirdiğini düşünü-yor, o yüzden acil servise alındı."

"Hangi acil servis?"

"Neden soruyorsun ki?"

"Neyse sorun değil, kendim bulurum."

"İyi de sen şimdi neden bununla..."

Hat kesildi. Thulin elinde telefon bir müddet öylece kala-kaldı. Yemek masasındakiler sohbetlerine devam ediyordu ama Thulin artık ne dediklerini dinlemiyordu. Sebastian ters giden bir şeyler olup olmadığını sormak üzere yanına geldi-ğinde, paltosunu çoktan sırtına geçirmiş, kapıdan çıkmak üzereydi.

25

Thulin, Glostrup Hastanesi'ndeki Çocuk ve Yetişkin Psikiyatri Merkezi'nden içeri adım attığında koridorlar bomboş ve yarı aydınlıktı. Danışma masasının yanına varınca Hess'in arka ofiste yaşlıca bir hemşireyle tartıştığını gördü. Sesleri cam bölmeyle ayrılmış odanın kapısının altından dışarı taşıyordu, ayaklarında terliklerle koridorda gezen birkaç genç çocuk durup olan biteni izlemeye koyulmuştu. Thulin çocukların yanından hızla geçip odanın kapısını çaldı, ardından içeri girdi.

"Benimle gel."

Thulin'in geldiğini fark eden Hess, yüzünde hırçın bir ifadeyle kendisini izleyen hemşirenin bakışları altında, isteksizce onun ardına düştü.

"Çocukla konuşmam gerekiyor ama geri zekâlının teki bugün bir daha rahatsız edilmeyeceğine dair söz vermiş çocuğa."

"Bendim o sözü veren. Çocukla ne konuşman gerekiyor ki?"

Thulin, bir müddet Hess'i inceledi, nedendir bilinmez yüzünde ve ellerinde beyaz boya lekeleri vardı.

"Çocuk bugün bir kez sorguya alındı zaten, onunla ne hakkında konuşacağını bana söyleyemiyorsun madem, konuşacakların o kadar da önemli olmasa gerek."

"Sadece birkaç soru soracağım. Eğer hemşireyi ikna edebilirsen, karşılığında hasta olduğumu söyleyip yarın işe gelmem, seni yalnız bırakırım."

"Ona ne sormak istiyorsan bana söyle."

26

Çocuk ve Yetişkin Psikiyatri Merkezi'ndeki koğuş, sağa sola saçılmış oyuncak kümeleriyle çocuk boyu masa ve sandalyelerin arkasında dizili kitaplar hariç, yetişkin koğuşlarının tıpatıp aynıydı. Gerçi içerideki oyuncaklar ve kitaplar da yavanlığı gidermiyordu, içerisinin hüzünlü bir havası vardı. Ama Thulin buradan çok daha kötü yerler olduğunu kendi deneyimlerinden biliyordu.

Hemşire, çocuğun odasından nihayet çıktı, Hess'i görmezden gelerek doğrudan Thulin'e baktı.

"Ona beş dakikanız olduğunu söyledim. Pek fazla konuşmuyor, biliyorsunuz. Geldiğinden beri de aynı durumda. Üstüne fazla gitmeyin. Anlaştık mı?"

"Teşekkürler, tabii."

"Gözüm saatte olacak."

Hemşire bileğindeki saati gösterip, içeri girmek üzere çoktan kapının koluna uzanmış olan Hess'e hoşnutsuz gözlerle baktı.

Magnus Kjær içeri girenlere kafasını kaldırıp bakmadı. Üzerinde yorgan, yatağın içindeydi, ellerinin arasında arka tarafında hastanenin kocaman bir logosu bulunan bir dizüstü bilgisayar, yükseltilmiş yatak başına sırtını dayamış, oturuyordu. Özel bir odaydı burası. Perdeler çekiliydi, komodi-

nin üzerinde duran gece lambası açıktı ama çocuğun yüzünü asıl aydınlatan bilgisayar ekranının ışığıydı.

"Merhaba, Magnus. Seni rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Benim adım Mark, yanımdaki de..." Hess göz ucuyla Thulin'e baktı. Thulin, Hess'in de bir ismi olduğuna şaşırmıştı.

"Naia."

Çocuk cevap vermedi, Hess yatağın yanına kadar gitti.

"Ne yapıyorsun? Şuraya bir dakikacık otursam olur mu?"

Hess yatağın yanındaki koltuğa oturdu, bu sırada Thulin odanın öte tarafında oyalanıyordu. Mesafesini koruması gerekiyor gibiydi. Hissettiklerini kelimelere dökemiyordu ama için için doğrusunun bu olduğunu düşünüyordu.

"Magnus, sana bir şey sormak istiyorum. Eğer izin verirsen. Sorun olmaz değil mi, Magnus?"

Hess çocuğu bir müddet izledi. Çocuğun en ufak bir tepki vermediğini gören Thulin, zamanı boşa harcadıklarını düşündü. Magnus tamamıyla önündeki ekrana odaklanmıştı, parmaklarını klavyenin üzerinde hevesle gezdiriyor, tuşlara hafif hafif vuruyordu. Kendini korumaya almış, sanki etrafına baloncuklardan bir çember örmüş gibiydi, ancak Hess cevap alamadığı halde yorgunluktan bitkin düşene kadar soru sormaya devam edecek gibi görünüyordu.

"Ne oynuyorsun? İyi gidiyor mu bari?"

Çocuktan hâlâ bir cevap yoktu ama Thulin kızının bilgisayar ekranından aşina olduğu *League of Legends* oyununu anında tanımıştı.

"Bilgisayar oyunu bu. Bak şöyle yaparsan..."

Hess, gözlerini çocuğun önündeki ekrandan ayırmadan elini kaldırıp susmasını işaret etti.

"*Summoner's Rift* haritasını oynuyorsun demek. Benim de en sevdiğim harita bu. Lucian the Purifier mısın yoksa?"

Çocuk yine cevap vermedi, bunun üzerine Hess ekranın alt tarafındaki sembollerden birini gösterdi.

"Eğer Lucian sensen, ilerlemene pek bir şey kalmamış, öy. le gözüküyor."

"Çoktan ilerledim ki. Bir sonraki seviyeyi bekliyorum."

Çocuğun mekanik ve monoton bir sesi vardı ama Hess al. dırmadan bir kez daha ekranda bir şeyler gösterdi.

"Dikkat et, minion'lar geliyor. Eğer bir şeyler yapmazsan Nexus esir düşecek, 'sihir' tuşuna basmazsan yanarsın."

"Yandığım falan yok, sihir tuşuna da önceden basmıştım."

Thulin şaşkınlığını gizledi. Karakolda tanıştığı diğer mes. lektaşları bilgisayar oyunlarına Çince bir şeylere bakar gi. bi bakıyorlardı ama görünen o ki Hess anlıyordu bu işlerden. Magnus'un bütün gün boyunca ettiği en güzel sohbetin bu ol. duğunu düşünmeden edemedi. Çocuğun hemen yanındaki koltukta oturan ve kendini olaya kaptırdığı her halinden belli olan adam için de aynısının geçerli olabileceği geçti aklından.

"Gayet iyi oynuyorsun. Oyuna ara verdiğinde sana bir baş. ka görev vermek istiyorum. Ama *League of Legends*'dan biraz farklı bir şey bu. Tüm yeteneklerini kullanman gerekecek."

Magnus dizüstü bilgisayarı anında kucağından indirip göz göze gelmeksizin Hess'i beklemeye koyuldu. Hess cebinden üç tane fotoğraf çıkarıp resimli tarafları gözükmeyecek şe. kilde çocuğun tam göz hizasına, yorganın üzerine yerleştirdi. Thulin biraz daha yakınlarına geldi.

"Seninle böyle konuşmamıştık ama. Fotoğraflardan bah. setmemiştin."

Hess, Thulin'i görmezden gelip bakışlarını çocuğa çevirdi.

"Magnus, birazdan fotoğrafları birer birer çevireceğim. Her fotoğrafa bakmak için on saniyen olacak, sonra bana o fotoğrafta yanlış yerde duran bir şey var mı onu söyleyecek. sin. Orada olmaması gereken bir şey. Tuhaf bir şey, oraya ait olmayan bir şey. Sanki evlerin arasına sinsice sokulmuş bir Truva atı arıyormuşsun gibi, tamam mı?"

Dokuz yaşındaki çocuk, gözlerini yorganın üzerinde di.

zili fotoğrafların arkalarına kararlılıkla dikip tamam dercesine başını salladı. Hess fotoğraflardan ilkini çevirdi. Cedervænget'teki mutfağın bir kısmını gösteren bir fotoğraftı bu, baharatların ve çocuğun anksiyete ilaçlarının durduğu raf gözüküyordu. Muhtemelen Genz veya diğer kriminal inceleme uzmanlarında biri çekmişti. Thulin, ansızın Hess'in hastaneye gelmeden önce fotoğrafları almak için karakola uğradığını anladı. Henüz farkına vardığı bu durum biraz daha diken üstünde hissetmesine sebep olmuştu.

Magnus'un gözleri detaydan detaya atlıyor, fotoğraftaki görüntüyü otomatiğe bağlamış gibi analiz ediyordu, derken kafasını iki yana salladı. Hess yüzünde onaylayan bir tebessüm, ikinci fotoğrafı çevirdi. Rastgele çekilmiş bir fotoğraftı bu da, oturma odasının bir köşesini gösteriyordu, birkaç kadın dergisi ve kanepenin üzerinde katlanmış duran bir battaniye. Fotoğrafın arka planında, dijital bir fotoğraf çerçevesinin durduğu pencere pervazı gözüküyordu. Bu fotoğraf çekildiğini anda dijital çerçevede çocuğun kendisi görünüyordu. Magnus az önce yaptıklarını tekrarladı, ardından kafasını yine iki yana salladı. Hess sonuncu fotoğrafı çevirdi. Bu kez oyun evinin bir kısmı gözüküyordu, Thulin, Laura Kjær'a dair herhangi bir şey görünüp görünmediğinden emin olmak için fotoğrafı dikkatle incelerken midesinin altüst olduğunu hissetti. Fotoğraf, arka taraftaki salıncakları ve bronz renkteki ağaçları kadraja alan bir açıdan çekilmişti ama çocuk fotoğrafa bakmasının üzerinden daha bir saniye geçmeden fotoğrafın sağ üst köşesinde gözüken kirişten sarkan küçük kestane adamın üzerine parmağını koydu. Thulin'in gözleri çocuğun parmağına takıldı, midesine sessizce oturan o düğümü için için hissederken Hess sessizliğini bozdu.

"Emin misin? Daha önce hiç görmedin mi bunu?"

Magnus Kjær başını iki yana salladı.

"Dün çay içmeden önce annemle çocuk bahçesine gittik. Kestane adam yoktu."

"Harika... Sen çok akıllısın. Peki onu oraya kimin koyduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Görev tamamlandı mı artık?"

Hess çocuğa bakıp, tekrardan ayağa kalktı.

"Evet. Teşekkürler... Büyük yardımın dokundu, Magnus."

"Annem geri gelmiyor mu?"

Hess bir an ne diyeceğini kestiremedi. Çocuk halen onlara bakmıyordu, soru bir müddet havada öylece asılı kaldı, ta ki Hess çocuğun yorganın üzerinde duran elini avuçlarının arasına alıp gözlerinin içine bakana kadar.

"Hayır, gelmiyor. Annen artık başka bir yerde."

"Cennette mi?"

"Evet. O artık cennette. Güzel bir yerde."

"Peki sen bir daha gelip benimle oynayacak mısın?"

"Evet, tabii ki. Başka bir gün gelirim yine."

Çocuk bilgisayarını yeniden açarken Hess avucunda duran ufak eli bırakmak zorunda kaldı.

27

Hess sırtı çıkış kapısına dönük vaziyette durmuş sigara içiyordu, rüzgâr sigaranın dumanını binaların ve ağaçlarından arasından savuruyordu. Durduğu yerin hemen ilerisinde karanlık bir otopark ve burgu gibi kıvrılan kökleri asfaltın hemen altında çıkıntı yapan yaşlı, kara ağaçlar vardı. Thulin otomatik cam kapılar önünde açıldığı sırada asfalt yolu sarsıla sarsıla geçip yeraltındaki otoparka inen bir ambulans fark etti.

Görüşmenin ardından Thulin'in hemşirenin yanına gidip olan biteni aktarması gerekmişti. Bir yandan da çocuğun orada mümkün olan en iyi bakımı alacağından emin olmak istiyordu. Hemşireyle konuşmaları bittiğinde Hess çoktan ortadan kaybolmuştu. Dışarı çıkıp otoparka varınca Hess'in kendisini orada bekliyor olmasına sevindiğini fark etti.

"Peki, çocuğa ne olacak şimdi?"

Hess'in bunu içtenlikle sorulduğunu düşündü, onu şunun şurasında daha 24 saattir tanıdığını göz önüne aldığında, bu hisse kapılmış olması gerçekten tuhaftı. Ama samimiyetine şüphe yoktu.

"Top artık sosyal hizmet uzmanlarında. Çocuğun maalesef başka akrabası yok, dolayısıyla üvey babayı işin içine katan bir çözüm bulacaklardır muhtemelen. Eğer üvey baba suçlu değilse, tabii."

Hess, Thulin'e baktı. "Sence suçlu mu?"

"Suçun işlendiği sırada başka yerde olduğunu gösteren bir mazereti yok. Kaldı ki bu tür vakaların yüzde doksan dokuzunda suçu işleyen kocadır. Umulmadık bir şey bulmuş değiliz."

"Bulmadık mı sence?" Hess gözlerini Thulin'den kaçırmadan konuşmaya devam etti. "Eğer çocuk doğruyu söylüyorsa, üzerinde parmak izi olan o oyuncak bebek muhtemelen cinayetin işlendiği gece cinayet mahalline getirildi. Bu, en hafif tabiriyle, biraz garip bir durum, birilerinin o oyuncak bebeği bir yıl önce, yol kenarındaki bir tezgâhtan tesadüfen satın aldığını söyleyerek geçiştirilebileceğimiz bir konu değil bence. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bir şeylerin illa birbiriyle bağlantılı olması gerekmez. Gerçekten de kadını üvey baba öldürmüş olabilir, çocuk da oyuncak bebek hakkında yanılıyor olabilir. Demek istediğim, kulağa daha mantıklı gelen başka hiçbir şey yok."

Hess tam bir şeyler söyleyecekti, son anda vazgeçti, sigarasını ayağının altında ezerek söndürdü. "Evet. Muhtemelen yok."

Birden Thulin'i başıyla selamlayıp gitti, Thulin otoparkın içinde yorgun argın ilerleyen adamın arkasından bakakaldı. "Seni de şehre kadar bırakayım istersen" diye seslenecekti ki çıkan ani rüzgârla arkasındaki taş döşemenin üstüne bir şeylerin düşmesi bir oldu. Thulin geriye dönüp baktığında kahverengi-yeşilimsi tonlarda dikenli bir topun sigara izmaritlerinin atıldığı çöp kutusunun hemen yanındaki çukura, onlarca benzerinin yanına doğru yuvarlanarak gittiğini gördü. Başını kaldırıp kestane ağacına dikkatle bakıp rüzgârda bir o yana bir yana sallanan dalları ve yere düşmeyi bekleyen kahverengi-yeşilimsi dikenli topları seyretti. Gözünün önüne Kristine Hartung geldi, oturma odasındaki masanın başında kestane adamlardan yapıyordu. Veya bambaşka bir yerde.

12 Ekim Pazartesi

28

"Aynı şeyi söylemekten bıktım usandım. Otele geri döndüm ve uykuya yattım. Magnus'la ne zaman eve dönebileceğimi öğrenmek istiyorum artık!"

Cinayet Masası'nın uzun koridorunun sonundaki küçük oda fazlasıyla aydınlık ve havasızdı. Hans Henrik Hauge hıçkırarak ağlıyor, ellerini ovalayıp duruyordu. Kıyafetleri buruş buruş olmuştu, üzerinden terle karışık idrar kokusu yayılıyordu. Laura Kjær'ın bedeninin bulunmasının üstünden altı gün geçmişti, Thulin yaklaşık iki gündür gözaltında tutuyordu adamı. Yargıç, adamı suçlamaya yetecek kanıtların bulunması için Cinayet Masası'na 48 saat süre tanımıştı ama şu ana dek bir kanıt bulamamışlardı. Thulin, Hauge denen adamın anlattıklarından çok daha fazlasını bildiği kanaatindeydi ama adam faka basacak bir tip değildi. Güney Danimarka Üniversitesi'nde bilgisayar bilimleri okumuştu, işini eskiden kalma, öngörülebilir yöntemlerle yapan biri olsa da beceriksiz değildi. Çok fazla iş değiştirmişti, Laura Kjær'la tanışana kadar bilişimde geliştirici olarak serbest çalıştığını iddia ediyordu. Bir süre sonra, Kalvebod Rıhtımı'ndaki liman bölgesinin orada, orta ölçekli bir bilişim şirketinde kalıcı bir iş bulmuş, çalışmaya başlamıştı.

"Pazartesi akşamı otelde kaldığını kimse teyit edemiyor, arabanın ertesi sabah saat yediye kadar otelin otoparkında durduğunu gören de olmamış. Neredeydin?"

Hauge gözaltına alındığında yasal avukat ataması hakkından yararlanmıştı. Genç, zeki ve mis gibi kokan bir kadın. Cevap ondan geldi.

"Müvekkilim bütün gece boyunca otelde olduğunu söylüyor. İşlenen suçla hiçbir ilgisinin olmadığını tekrar tekrar sabırla anlattı, dolayısıyla elinizde yeni bir bilgi yoksa en kısa zamanda serbest bırakılmasını talep ediyorum."

Thulin'in bakışları sadece Hauge'un üzerindeydi.

"İşin doğrusu, suç mahallinden başka bir yerde olduğuna dair bir mazeretin yok, kaldı ki fuara gitmek üzere ayrıldığın gün Laura Kjær senin rızan dışında kilitleri değiştirtmiş. Neden?"

"Anlattım ya. Magnus anahtarları atmıştı birkaç sefer..."

"Laura başkasını bulduğu için mi?"

"Hayır!"

"Ama kilidi değiştirdiğini sana telefonda söylediğinde sinirlendin..."

"Kilidi değiştirdiğini söylemedi."

"Hem Magnus'un rahatsızlığı da ilişkiniz üzerinde gerginlik yaratmıştır. Laura huzuru başka kollarda arayacağını sana ansızın söylediyse bu denli sinirlenmeni anlayabilirim."

"Başkası hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ayrıca Magnus'a hiçbir zaman öfkelenmedim."

"O halde Laura'ya öfkeliydin."

"Hayır, öfkeli falan değil..."

"Ama Laura seni artık istemediği için kilidi değiştirdi, sana telefonda söylediği de buydu. Kendini yüzüstü bırakılmış hissettin, hem Laura hem de çocuk için çok şey yapmıştın, bu yüzden eve döndün..."

"Eve dönmedim."

"Kapıyı çaldın ya da pencereye tıklattın, Laura açtı çünkü çocuğu uyandırmanı istemiyordu. Onunla konuşmaya çalıştın. Ona parmağındaki yüzüğü hatırlattın."

"Bu doğru değil."

"Bir süre önce ona verdiğin yüzüğü... Ama o çok soğuk ve umursamaz davrandı. Onu dışarı çıkarttın, oysa sana cehennemin dibine kadar yolun var demeye devam etti. İkinizin arasındaki şey bitmişti. Hiçbir şey üzerinde hakkın yoktu, çocuğu görmene izin vermiyordu çünkü sen artık bir anlam ifade etmiyordun. En sonunda..."

"Doğru değil, size söyledim!"

Thulin avukatın ters bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama hâlâ sadece Hauge'a bakıyordu. Adam ellerini tekrardan ovuşturmaya başlamış, yüzüğünü kurcalıyordu.

"Bu iş bu şekilde bir yere varmayacak. Müvekkilim nişanlısını kaybetti, düşünülmesi gereken bir de çocuk var ortada. Dolayısıyla müvekkilimin burada daha fazla tutulması çok insafsızca. Bir an önce evine dönmek ve çocuğa kendini güvende hissedebileceği, alıştığı ortamı sağlamak istiyor. Çocuk taburcu edilir edilmez..."

"Bizim tek istediğimiz eve dönmek, Tanrı aşkına! Daha ne kadar evimizde duracaksınız? Bizimle işiniz şimdiye kadar çoktan bitmiş olmalıydı!"

Hauge'un bu ani parlamasında Thulin'in kafasını karıştıran bir şeyler vardı. Bu, 43 yaşındaki bilişim uzmanının evin içinde halen sürdürdükleri incelemeye ve eve girmesine izin müsaade edilmemesine verdiği ilk sabırsız tepki değildi. Oysa mantıklı düşününce, polisin evdeki tüm kanıtları sağlama almak için hiç acele etmeden itinalı çalışıyor olmasına memnun olması gerekirdi. Öte yandan, evin köşe bucak her yeri kim bilir kaç sefer kontrol edilmişti; Hauge bir şeyler saklamaya çalışıyor olsaydı şimdiye kadar çoktan bulmuş olurlardı. Dolayısıyla Thulin, adamın sadece çocuğun iyiliğini düşündüğünü kabullenmek zorundaydı.

Hans Henrik Hauge gergin bakışlarla Thulin'i süzdü. Thulin adamın gitmesine izin vermek durumunda olduğu-

nun farkındaydı, dahası Laura Kjær cinayetinde halen havanda su dövdüğünü Nylander'a da çok geçmeden söylemesi gerekiyordu. Nylander'ın küplere bineceği kesindi, boşa zaman geçirmeyi bırakıp işe sarılmasını, daha fazla zaman ve kaynak harcamamasını söyleyecekti. Bununla da kalmayacak, muhtemelen Hess denen adamın hangi cehennemde olduğunu soracaktı. Thulin'in haklı olarak buna verecek bir cevabı yoktu. Geçen salı akşamı Glostrup Hastanesi'nin önünde yollarını ayırdıklarından beri, Hess neredeyse hiçbir işin ucundan tutmamış, hafta boyunca işe de istediği gibi gelip gitmişti. Hafta sonu telefon açmış, davayla ilgili bir şeyler sormuştu, arka planda birilerinin boya ve renk kodları hakkında çene çaldığına bakılırsa yapı market gibi bir yerdeyken aramış olmalıydı. Thulin telefon görüşmesinin ardından, Hess'in sırf davayla halen ilgileniyor gözükmek için hafta içinde karakola gelip kart bastığı hissine kapılmıştı. Elbette bunu Nylander'a söyleme niyetinde değildi, ama adamın ortalıkta gözükmemesi, muhtemelen patronunu Hauge'u boşuna gözaltına almış olması kadar kızdıracaktı. Cuma günü tekrar konuşmak üzere anlaştıkları ama Nylander'ın bir türlü vakit bulamadığı şu NC3'e tavsiye işini hatırlatıp da konuşmayı bitirdiğinde, bu iki durum da Thulin'in aleyhine işleyecekti.

"Müvekkiliniz artık gidebilir ama ev, incelememiz tamamlanana kadar yasaklı kalacak, dolayısıyla müvekkilinizin başka bir çözüm bulması gerekiyor."

Avukat, yüzünde hoşnut bir ifadeyle evrak çantasını kapatıp ayağa kalktı. Thulin, bir an için Hauge'un buna da itiraz edeceği hissine kapıldıysa da avukatıyla kısa bir süre göz göze gelen adam sesini çıkarmadı.

29

Sarı yapraklı uzun huş ağaçları rüzgârın etkisiyle şiddetle sallanırken, Hess altındaki devriye arabasını adli tıp binasının ana girişinin önünde durdurup olduğu yere park etti. Birinci kattaki danışma masasına vardığında içeri alınmama ihtimaline karşı erken davranarak rozetini çoktan cebinden çıkarmıştı. Danışmadaki kişiye randevusunu olduğunu söyledi. Birkaç dakika sonra, üzerinde koruyucu bir beyaz üniformayla danışma masasına gelen Genz, Hess'in yüzüne bakakaldı.

"Ufak bir deneyde yardımına ihtiyacım var. Çok fazla vakit alacak bir şey değil ama iş görecek kadar steril bir oda ve mikroskop kullanabilen bir teknisyen lazım bana."

"Öyleyse herhangi birimiz senin işinin halledebilir. Konu neydi?"

"Her şeyden önce sana güvenebileceğimden emin olmam lazım. Büyük olasılıkla bir sonuç çıkmayacak, aslında vakit harcamaya da değmeyecek bir şey ama dışarıya bilgi sızması riskini almak istemiyorum."

Geldiğinden beri Hess'i kuşkuyla süzüp duran Genz, zoraki gülümsedi.

"Eğer geçen gün söylediğim şeyi ima ediyorsan, dikkatli olmam gerektiğini umarım anlayışla karşılarsın."

"Aslına bakarsan, dikkatli olması gereken bu sefer benim."

"Ciddi misin sen?"

"Ciddiyim."

Genz, masasının üstüne dağ gibi yığılmış, kendisini bekleyen işleri hatırlamışçasına omzunun üstünden hızlıca baktı.

"Eğer yapabileceğim bir şeyse ve yasa sınırları dahilindeyse tamam."

"Sanırım öyle. Vejetaryen değilsen. Peki, arabayı içeriye nereden sokabilirim?"

Binanın yanındaki elektronik kapıların sonuncusu da kayarak açıldı, Hess arabayı geri geri içeri sokar sokmaz Genz bir düğmeye bastı, kapı ağaçlardan dökülen yaprakların içeri dolmasına fırsat kalmadan sıkıca kapandı. Oda, tamir atölyesi büyüklüğündeydi. Departmanın taşıt muayene odalarından biriydi burası, gerçi Hess'in incelemek istediği şey araba değildi ama bu da işine yarardı. Odanın tavanında oldukça güçlü neon ışıklar vardı, zeminde de bir pis su borusu.

"Analiz etmek istediğin şey nedir?"

"Şunun ucundan bir tutabilirsen."

Hess'in bagajı açmasıyla birlikte kendini kalın, şeffaf bir plastikle sarılıp sarmalanmış solgun bir gövdeye bakarken bulan Genz'in şaşkınlıktan nefesi kesildi.

"Bu da neyin nesi?"

"Bir domuz. Yaklaşık üç aylık. Et pazarından aldım, daha bir saat öncesine kadar soğuk hava deposunun birinde kancaya asılı duruyordu. Hadi ucundan tut da şuradaki masanın üstüne koyalım."

Hess domuzun arka bacaklarından tutarken Genz biraz da tereddüt ederek hayvanı ön paçalarından kaldırdı. Var güçleriyle hareket ettirerek bagajdan çıkardıkları domuzu odanın kenarındaki çelik masanın üstüne koydular. Domuzun göbek kısmı açılmış, tüm organları alınmıştı; ölgün gözleri duvara bakıyordu.

"Anladığımı sanmıyorum. Bu uygun bir iş değil, yok eğer bu bir şakaysa, saniye vaktim yok, bilesin."

"Şaka falan değil. Şu gördüğün, kırk beş kilo çekiyor, başka bir ifadeyle, aşağı yukarı 8-12 yaşlarındaki bir çocuk kadar. Bir kafası ve dört bacağı var, kıkırdakları, kasları ve kemikleri insanınkinden biraz farklı olsa da alet edevatı karşılaştırmak açısından iş görür. Parçalarına ayrıldıktan sonra."

"Parçalarına ayırmak derken?"

Arabanın yanına gidip arka koltuktan bir dava dosyasıyla birlikte paketli, uzun bir obje aldı. Dava dosyasını kolunun altına sıkıştırmış, bir yandan da getirdiği o uzun objenin paketini açıyordu. Nihayet paketin içinden yaklaşık bir metre uzunluğunda bir pala çıktı.

"İşimiz bittikten sonra incelememiz gereken bir diğer şey de bu. Bu pala, Hartung vakasındaki failin evinde bulunan palanın neredeyse aynısı, ikimizin yapacağı şey, şu domuzu, herifin sorgu esnasında verdiği tariflere mümkün olduğunca uyarak parçalarına ayırmak. Şuradan bir önlük alacağım kendime."

Hess, duvardaki kancalara asılı önlüklerden birini almadan önce silahıyla Hartung dava dosyasını Genz'in yanındaki çelik masanın üstüne koydu. Genz önce rapora baktı ardından gözlerini Hess'e çevirdi.

"Ama neden? Hartung davasının bağlantılı olmadığını sanıyordum. Thulin'in bana söylediğine bakılırsa..."

"Bağlantılı değil. Eğer birileri soracak olursa, yılbaşı için derin dondurucuya atacağımız domuzu kesiyoruz deriz. Sen mi başlarsın, ben mi?"

Hess, geçen hafta bu zamanlar, kırk yıl düşünse kendini bir domuzu parçalarına ayırırken gözünün önüne getiremezdi ama sonra Laura Kjær cinayetine tamamıyla farklı bir bakış açısından bakmasına sebep olan bir şeyler olmuştu.

Magnus'u Glostrup Hastanesi'nde ziyaret ettikten sonra his-
settiği o huzursuzlukla bir ilgisi yoktu bunun. Eğer üzerinde
Kristine Hartung'un parmak izi olan bir kestane adam, cina-
yetle hemen hemen aynı zamanlarda suç mahallinde bırakıl-
mışsa bunun olağandışı bir tesadüf olması gerekirdi. Ne var
ki Glostrup'tan trene binip eve doğru giderken kendini dava-
yı bir kez daha gözden geçirirken bulmuştu. Thulin'in ken-
disine aktardığı üzere, Hartungların kızının bir yıl önce öl-
dürülüp parçalarına ayrılmış olmasını sorgulamıyordu. Da-
nimarka polis teşkilatında çalışmak pek de öyle kolay bir iş
değildi, bunu kendi deneyimlerinden biliyordu. Ama cinayet
masasının kusursuzluğu ve vaka çözme oranı uzun yıllar bo-
yunca Avrupa'nın kalburüstü polis teşkilatları arasında yer
almıştı. İnsan hayatı bu ülkede halen bir anlam ifade ediyor-
du, özellikle de konu çocuklar olduğunda ve önde gelen bir
milletvekilinin kızı söz konusuysa. Kristine Hartung'un bir
bakanın kızı olması, dedektiflerin, kriminal inceleme uzman-
larının, genetik bilimcilerin, özel timin ve istihbarat servis-
lerinin gecelerini gündüzlerine katarak çalıştığı büyük çap-
lı, titiz bir soruşturma yürütülmüş olduğu anlamına gelirdi.
Kıza karşı işlenen suça muhtemelen demokrasiye yönelik po-
tansiyel bir saldırı gözüyle bakılmış, dolayısıyla tüm olanak-
ları seferber etmiş olmalıydılar. Esas itibariyle, Hess soruş-
turmaya da soruşturmadan elde edilen sonuçlara da güveni-
yordu. Ne var ki şu tesadüfen denk gelen parmak izi mesele-
si ortadaydı hâlâ; bir de Odin'deki sığınağına geri döndükten
sonra bile içini kemirmeye devam eden huzursuzluk.

Günler geçtikçe kuşkular, mantık çerçevesinde erkek ar-
kadaş Hans Henrik Hauge üzerinde yoğunlaşmıştı, daha-
Hess de bunu kabullenmişti. Soruşturma hem tedbirli hem
de kararlı bir duruş sergileyen Thulin'in sorumluluğundaydı
belli ki departmanındaki görevini noktalayarak kariyer basa-
maklarında yükselecekti. Thulin açıkça mesafeli davranıyor

du ama öte yandan kendisi de Magnus Kjær'a yaptıkları şu plansız programsız ziyaret dışında önemli bir çaba göstermemiş, ortalıkta görünmemek için her fırsattan yararlanmıştı. Mesaisinin çoğunu Europol'deki patronuna vereceği raporu François ile ağız birliği içinde oluşturmaya harcamıştı. Birkaç düzeltmeden sonra her ikisi de raporlarını Freimann'a sunmuşlardı. Alman patronunun kararını beklerken Hess de evinin tamirat işlerine girişmişti. Hatta çok yakında göreve iade edileceği umuduyla bir emlakçıyla görüşmüştü. Aslına bakılırsa pek çok emlakçıyla görüşmüştü. Aradığı ilk üç emlakçı daireyi portföylerine dahil etmek istemedi. Dördüncüsü tamam demesine demişti ama bu işten pek de hızlı bir sonuç alamayacağı konusunda uyarmıştı Hess'i. "Bölgenin pek de iyi bir şöhreti olmadığını siz de biliyor olmalısınız" demiş, ardından da "Tabii İslamcı değilseniz ya da genel anlamda hayattan bıkıp usanmadıysanız" diye eklemeden edememişti. Gayretkeş apartman görevlisi de elbette ne yapmış etmiş, evin elden geçirilmesi konusunda Hess'i ikna etmişti. Pakistanlı ufak tefek adam daireyi boyarken Hess'i paylayıp durduysa da onarım işleri olabildiğince iyi gitmişti.

Derken, bir gece önce bir şeyler olmuştu. İlk önce Lahey'den bir telefon gelmiş, hattın öbür ucundaki antipatik sesli sekreter İngilizce konuşarak Freimann'ın ertesi gün öğleden sonra saat 3'te kendisiyle bir telekonferans görüşme yapmak istediğini söylemişti. Patronuyla iletişime geçme olasılığı Hess'i epey keyiflendirmişti. Bu olumlu gelişmenin de etkisiyle canlanmış, normalde hiç uğraşmayacağı halde kendini kaptırıp tavanı boyamaya başlamıştı. Yere serebileceği kartonlar tükendiğinden, apartman görevlisi karton yerine kullanabileceği bir yığın eski gazeteyi bodrumdan çıkarıp getirmişti. Mutfak tarafındaki tavanın boyasını tamamlamak üzereydi ki merdivenin üstünden şöyle bir aşağıya bakınca Kristine Hartung'un gazete sayfalarının birinden kendisine bakan gözlerini fark etti.

Bu kadarı da biraz fazlaydı, gel de şimdi yoldan çıkma der gibiydi. Merdivenden inip boyalı parmaklarıyla gazete sayfasını yerden kaldırdı. "Kristine nerede?" yazıyordu manşette, bir süre sonra kendini makalenin geri kalanını ararken buldu, neyse ki tuvaletin hemen yanında serili sayfaların arasındaydı. Geçen yılın 10 Aralık tarihini taşıyan bir ön sayfa haberiydi bu; olayın kısa bir özetini veriyor ve Kristine Hartung'un cesedini bulmak üzere yürütülen ancak henüz netice alınamayan çalışmalardan bahsediyordu. Kristine'in başına neler geldiği makalenin yazıldığı tarih itibariyle polis tarafından tespit edilmiş olmasına rağmen, makaleye oldukça gizemli ve korkutucu bir ton hâkimdi. Katil Linus Bekker bir ay önce yapılan sorgulaması sırasında kıza cinsel saldırıda bulunduğunu, kızı öldürdüğünü ve bedenini parçalara ayırdığını itiraf etmiş ancak parçalar henüz bulunamamıştı. Makalenin yanına iliştirilmiş puslu siyah beyaz fotoğrafta polislerin ormanlık alanı taradıkları görülüyordu. İsmini vermeyen çok sayıda polis kaynağına dayandırılarak aktarılan haberlerde, ormandaki tilki, porsuk veya diğer hayvanların parçaların gömülü olduğu yerleri kazıp parçaları yemiş olma olasılığının yüksek olduğundan, henüz hiçbir şeyin bulunamamasının da bu olasılığı desteklediğinden bahsediliyordu. Bununla birlikte, Nylander'ın yorumlarında çok daha iyimser bir ton seziliyordu, gerçi o da hava koşullarının çalışmaları baltalayabileceğini dile getirmişti. Gazeteci, aramalardan bir sonuç alınamadığına işaret ederek Linus Bekker'in itirafının asılsız olma olasılığının olup olmadığı sorusunu yöneltmiş, Nylander ise bu iddiayı reddetmişti: İtirafın yanı sıra Bekker'in cinayetin işlendiğine ve kurbanın parçalara ayrıldığına dair somut kanıtlara ulaştıklarını ancak detay paylaşamayacağını belirtmişti.

Hess boyama işiyle oyalanmaya çalışmıştı, fakat nihayet dayanamamış, karakola uğraması gerektiğini kabullenmek

zorunda kalmıştı. Gidip bir devriye arabası alması da gerekiyordu zaten, çünkü sistire makinesi almak için ertesi gün bir yapı markete uğraması lazımdı. Kısmen devriye arabasını almak üzere ama biraz da içine su serpmek için yollara düşmüştü.

Pazar saat 10 sularıydı koridorlar neredeyse bomboştu. Neyse ki şansı yaver gitmişti de nöbetçi idari görevlilerin sonuncusunu çıkmadan yakalayabilmişti. Yarı aydınlık departmanın en uzak köşesindeki bir ekranda veri tabanı sistemine giriş yaptı. Nöbetçi görevliye Laura Kjær davasıyla ilgili bir şeyleri okuması gerektiğini söylemişti ama adam gözden kaybolur kaybolmaz sistemden Kristine Hartung davasıyla ilgili kısma bakmaya koyuldu.

Sistemde yer alan bilgiler oldukça detaylıydı. Yaklaşık 500 kişi sorgulanmıştı. Yüzlerce yer aranmış, kriminal incelemeye sayısız materyal gönderilmişti. Ama Hess sadece Linus Bekker aleyhindeki kanıtların özetini arıyordu, bu da araştırmasını biraz kolaylaştırmıştı. Tek sorun, okuduğu özetin peşinde olduğu iç huzurunu ona verememiş olmasıydı. Tam tersine, daha da huzursuz olmuştu.

Midesini bulandıran ilk şey Linus Bekker'ın, sırf isimsiz bir ihbar üzerine şüpheli kişi haline gelmiş olmasıydı. Sabıkalı bir cinsel suçlu olarak, rutin bir sorgulamadan elbette çoktan geçirilmişti ancak sorgulama isimsiz ihbar gelene kadar bir netice vermemişti. Dahası, ihbarın arkasında kimin olduğunu da hiçbir zaman tespit edememişlerdi. Hess'i rahatsız eden bir diğer husus da Bekker'ın kızın vücudundan ayırdığı parçaları tam olarak nereye gömdüğünü hatırlayamıyor olmasıydı. Görünen oydu ki bunun sebebi hem karanlık hava hem de Bekker'ın o anlarda son derece dengesiz bir ruh hali içinde olmasıydı.

Bekker'ın ikâmet ettiği Bispebjerg'deki zemin kat dairenin garajında arama esnasında bulunan ve görünüşe bakılır-

sa Kristine Hartung'u parçalamak için kullanılan silah, aleyhine kanıt olarak sunulmuştu; Nylander'ın gazetedeki makalede bahsettiği müspet delil belli ki buydu. Garajda ele geçirilen doksan santimetre uzunluğundaki pala, adli tıp genetikçileri tarafından incelenmiş, silahın üzerinde bulunan kanın Kristine Hartung'un kanıyla yüzde yüz eşleştiği ortaya çıkarılmış, ardında da Bekker cinayeti itiraf etmişti. Kızı arabasıyla ormanlık alana kadar takip ettiğini, orada etkisiz hale getirdiğini, sarkıntılık ettiğini ve boğduğunu anlatmıştı. Cesedi arabasının bagajından çıkarttığı siyah plastik torbalara sardıktan sonra evin garajından söz konusu palayla bir kürek almak üzere arabayla eve gittiğini söylemişti. Bununla birlikte, hafıza kaybına uğradığını ısrarla vurgulayarak olayı sadece kısa anlar halinde hatırlayabildiğini belirtmişti. Karanlık çökmüştü, diye anlatmıştı polislere, yanında ceset, arabayla dolaşırken Kuzey Zilend'de bir ormanda bulmuştu kendini. Orada bir çukur kazmış, cesedi parçalamış ve bir kısmını, muhtemelen gövdeyi, oraya gömmüş, ardından ormanın içine doğru ilerlemiş ve cesedin kollarıyla bacaklarını başka yerlere gömmüştü. Adli tıp genetikçilerince gerçekleştirilen ve garajda bulunan palanın Kristine Hartung saldırısında kullanıldığı konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmayan analize istinaden de vaka çözülmüştü.

Ancak o sabah Hess'in yolunu et satılan pazara düşüren şey tam da bu analiz oldu. Şehre doğru yol alırken, cinayet masasında görev yaptığı dönemden hatırladığı Gammeltorv yakınlarındaki av ve balıkçılık malzemeleri satan dükkâna da uğradı. Dükkânda egzotik silahların satışına halen devam ediliyordu, Hess satılan silahların yasal olup olmadığını düşünmeden edemedi. Garajda bulunan palaya orada rastladı, Hartung vakasında kullanılanla bire bir aynı olma-

sa da, aşağı yukarı aynı bıçak uzunluğuna, ağırlığa ve kıvrımlara sahipti, ayrıca aynı malzemeden imal edilmişti. Kafasında planladığı deney için hangi kriminal inceleme uzmanının yardımını isteyebileceği konusunda epey kararsız kalmıştı ama Genz'in bizzat Europol'ün uzmanları arasında dahi kabul gören bir saygınlığı olduğunu bildiğinden, tercihini ondan yana kullanmıştı. Bunun bir başka avantajlı tarafı da Hess'i eski mesai arkadaşlarından hiçbiriyle muhatap olmak zorunda bırakmamasıydı.

Domuzu parçalarına ayırmayı neredeyse tamamlamışlardı. Hess bir diğer bacağı, bu sefer ön bacaklardan birini, kürek kemiğinin hemen altındaki ekleme indirdiği sert ve isabetli iki darbeyle ayırır ayırmaz alnını silip çelik masadan bir iki adım uzaklaştı.

"Şimdi ne yapıyoruz? Bitti mi?"

Hess'in rahat çalışabilmesi için domuzu tutan Genz ön bacağı ve gövdeyi bırakıp saatine baktı. İşini bitiren Hess bu sırada bıçağı ışığa tutmuş, kemikle temasın bıçakta nasıl bir iz bıraktığını görmeye çalışıyordu.

"Daha değil. Önce şunu tertemiz olana kadar kazımamız gerekiyor, umarım ince detay gösterebilecek kadar güçlü bir mikroskop vardır burada."

"Ne için? Burada tam olarak ne yaptığımızı hâlâ anlayabilmiş değilim."

Hess cevap vermedi. İşaretparmağının ucunu dikkatle palanın bıçağı üstünde gezdirdi.

30

Thulin, önündeki yassı ekrana yansıyan bulguları hayal kırıklığı içinde kaydırarak gözden geçiriyor, Laura Kjær'dan geriye kalan elektronik mesajların gözünün önünden hızla geçişini izliyordu. Kriminal İnceleme'deki bilgisayar uzmanları, Thulin'e içinde Kjær'ın mesajlarının, e-postalarının ve Facebook'ta yapılan yeni paylaşımların bulunduğu üç dosya hazırlamışlardı. Geçtiğimiz hafta boyunca tüm bu bulguların üzerinden defalarca ama defalarca geçmişti, yakın zamanda Hauge'un salıverilmesiyle Thulin de soruşturmanın ne yöne gideceğini kestiremez olmuştu. Ofisten içeri adımını atar atmaz kendisine davada yardımcı olmak üzere görevlendirilmiş iki erkek dedektiften Hauge haricinde kimin suçlu olabileceğine dair özet bilgi geçmelerini istedi, böylelikle tüm bilgileri Nylander'a sunabilecekti.

"Çocuğun destek eğitimi öğretmeni bir olasılık olabilir" dedi dedektiflerden biri. "Çocuk tamamen içe kapanma ve ani saldırganlıkla şiddet arasında gidip geldiğinden öğretmen Laura Kjær ile sık sık bir araya gelip görüşmüş. Anlattıklarına bakılırsa, çoğu toplantıda çocuğun mutlaka özel bir okula gönderilmesi gerektiğini söylemiş ve anneye tavsiyelerde bulunmuş. İlişkilerinin bu şekilde başlayıp gelişmiş olma olasılığı var."

"Gelişmiş derken, nasıl?" Thulin bu kısmını da duymak istiyordu.

"Belki de anne öğretmenle arada bir takılmaya başladı, sonra bir akşam adam, şansını bir kez daha denemek için haber vermeden kadının evine gitti, sonra da olan oldu. Ne de olsa, bela geliyorum demez."

Thulin söylenenleri dikkate almadı, önündeki ekrandan hızla geçip giden sayısız mesaj ve cümleye odaklanmaya çalıştı.

Kriminal inceleme uzmanları, cinayetin işlendiği zamana kadar olan dönemde, Laura Kjær'ın iletişim trafiğinin, işe yarar yeni bir kanıtın ortaya çıkartılması bakımından pek de ilginç bir tarafı bulunmadığı konusunda haklı çıkmışlardı. Özellikle kendisi ve Hans Henrik Hauge arasındakiler olmak üzere bir yığın hava sudan yazışma. Thulin, bu nedenle kadının iki yıl önce eşini kaybettiği döneme kadar uzanan tüm mesajlarını, e-posta gelen kutusunu ve Facebook paylaşımlarını görmek istemişti. Polis karakolundaki ekranının başına oturup Genz'in telefonda kendisine verdiği şifreyi kullanarak sisteme giriş yapmış ve veri önbelleğine ulaşmıştı. Genz, telefonda görüşürlerken şaşırtıcı bir şekilde Kristine Hartung'un parmak izine rastlanmış olmasının davayı nasıl etkilediğini de fırsattan istifade sormuştu. Soruşturmadaki konumu itibarıyla Genz'in bunu sormaya elbette ki hakkı vardı ama yaptığı hatırlatma Thulin'in canını sıkmıştı, üst perdeden nezaketsiz bir tavır takınarak mantıklı bir açıklaması olmadıkça buna vakit harcamalarına değmeyeceğini söylemişti. Ama hemen ardından böyle karşılık verdiğine pişman olmuştu. Genz, şu departmanda vakaları takip etme zahmetine giren üç beş uzmandan biriydi, onunla koşuya gitme konusunu tekrar değerlendirmeye karar verdi.

Thulin veri önbelleğindekilerin tamamını okumadı ama rastgele alınan örnekler maktulün sosyal ilişki anlamında

bir profilini çıkartmaya yeterli olmuştu. Ne var ki bu da pek işe yaramadığından cinayetin ardından bir de Laura Kjær'ın işyerine gitti. Ama şehir merkezinin gösterişli yaya bölgelerinden birinde yer alan steril diş kliniğindeki, kaygılı ve kederli mesai arkadaşları Laura'nın ailesine düşkün, özellikle de oğlu Magnus'la yakından ilgilenen bir kadın olduğunu teyit ettiler sadece. Birkaç yıl önce eşini kaybetmesinin ardından büyük bir mutsuzluğun içine düştüğünden, daha önceleri etrafına neşe saçan yedi yaşında bir çocuk olan oğlunun babasının kaybının ardından neredeyse dilsiz denebilecek, son derece içine kapanık bir çocuğa dönüşmesinde bu mutsuzluğunda büyük payının olduğunu anlattılar. Yalnızlıkla baş edemediği için, genç bir kadın meslektaşı aşkı yeniden bulabileceği bir sürü çöpçatanlık sitesine girmeye teşvik etmişti Laura'yı. Thulin'in de e-postalarından gördüğü kadarıyla, ilk başlarda *Tinder*, *Happn* ve *Candidate* gibi arkadaşlık uygulamaları vasıtasıyla pek çok kişiyle flört denemelerinde bulunmuştu. Ne var ki Laura, bu sitelerde kalıcı bir ilişki yaşama niyetinde olan birini bir türlü bulamadığı için şansını *My Second Love* adında bir başka çöpçatanlık sitesinde denemeye karar vermiş ve başarısız birkaç denemenin ardından yolu tesadüfen Hans Henrik Hauge ile kesişmişti. Daha önceki namzetlerden farklı olarak oğlunu kabul edecek kadar yumuşak başlı biri çıkmıştı Hauge denilen adam, görünen o ki Laura adama enikonu âşık olmuş ve aile hayatına geri dönebildiğine çok mutlu olmuştu. Ne var ki Magnus'un sosyal ilişki kurmakta yaşadığı zorluklar giderek daha belirginleşmeye başlayınca klinikteki kanal tedavisi ile diş beyazlatma işlemleri arasında su soğutucusunun başında yapılan sohbetlerin yegâne konusu da bu olmaya başlamış ve Laura aradan geçen zaman zarfında bir tür otizm teşhisi konan oğluna yardımcı olabilecek uzmanları bulma konusunda gitgide takıntılı hale gelmişti.

İş çıkışlarında Laura'yı almaya arada bir kliniğe gelen Hauge hakkında mesai arkadaşlarının ağzından tek bir kötü söz dökülmedi. Görünen o ki Hauge Laura'ya büyük destek olmuş, küçük çocuğun mutluluğu konusunda sabırlı ve özverili davranmıştı. Mesai arkadaşlarının pek çoğu Hauge hayatına girmemiş olmasaydı Laura'nın çoktan darmadağın olacağı düşüncesindeydi. Bununla birlikte, son birkaç haftadır oğlu hakkında her zamankinden daha az konuşur olmuştu. Cinayetten önceki cuma günü, oğluyla biraz vakit geçirebilmek için tüm gün izin istemiş ve birkaç mesai arkadaşıyla birlikte bir kursa katılmak üzere bir geceliğine Malmö'ye gitme planını iptal etmişti.

Thulin bunların hepsini Laura'nın mesajlarından biliyordu. Hauge işyerindeyken ona mesaj göndermiş, kendini soyutladığını ve oğluyla birlikte olmak için insanları kendinden uzaklaştırdığını söyleyerek endişelerini dile getirmişti, Laura ise ya kaçamak cevaplar vermiş ya da Hauge'u tümden yanıtsız bırakmıştı. Buna rağmen Hauge hiçbir öfke belirtisi göstermemişti. Dikkatini çekmek için mesaj üstüne mesaj göndermiş, her birinde ona sabırla "hayatımın aşkı", "sevgilim", "balım" diye seslenerek Thulin'de kusma hissi yaratan bir sürü başka şey yazmıştı.

Thulin, Hauge'un gözaltından salıverildiği dönemdeki iletişim trafiğini incelemesine imkân veren yetki sayesinde adamın farklı bir yönünü ortaya çıkartacağını düşünüyor, aslında bunu daha çok umut ediyordu. Fakat ümitleri burada da boşa çıktı. Elde ettiği bulgular, kendini işine adamış bir adam, Kalvebod Rıhtımı'ndaki bir teknoloji şirketinde el üstünde tutulan bir çalışan portresi çiziyordu. Laura ve Magnus dışında eviyle, bahçesiyle ve garajıyla haşır neşir olan bir adamdı. Görünen o ki evin temelini kazıp binayı inşa eden de kendisiydi. Hauge'un Facebook sayfası epeyce savsaklanmış görünüyordu, üzerinde tulumları bahçesinde verdiği bir

poz ile Laura ve Magnus'la birlikte bir el arabasının yanındaki çektirdikleri fotoğraf dışında fazla bir şey yoktu sayfasında. Kuşku uyandırabilecek hiçbir şey yoktu. İnternet geçmişinde porno aramaları bile yoktu. Thulin ilk sorgulamaların birinde sosyal medyaya bu kadar ilgisiz kalmasının sebebini sormuştu kendisine, adam da mesai boyunca ekran karşısında yeterince fazla zaman geçirdiği için boş vakitlerinde daha fazla tercih ettiği şeylere odaklandığını söylemişti. Mesai arkadaşları ve birkaç kişiden ibaret arkadaş çevresinin anlattıkları da adamın sergilediği bu tehlikesiz, masum imajı destekliyordu. Yakınındaki hiç kimse ne fuarda ne de daha öncesinde ters giden herhangi bir durum fark etmişlerdi.

Araştırmalarından olumsuz bir sonuca varamayan Thulin bu sefer Genz'e ve kriminal incelemeye bel bağlamıştı: Hauge'un arabasının yanı sıra bazı kıyafetlerine ve ayakkabılarına el konulmuş, hepsi Laura Kjær'ın kanı veya cinayetin işlendiği geceden kalma diğer kanıtlar yönünden dikkatle incelenmişti. Bunlardan da bir şey çıkmamıştı. Dahası, Genz Laura'nın ağzını örten bantın da bileklerinin etrafındaki kabloların da Hauge'un garajındaki raflarda bulunanlarla eşleşmediğini kesin bir dille söyleyince Thulin umudunu yitirmeye başlamıştı.

Cinayette kullanılan kalın sopa ile kadının elini ampüte etmek için kullanılan testere de kesilmiş el de hâlâ bulunamamıştı.

Thulin bilgisayar oturumunu kapatırken bir karara vardı. Yapacak bir şey yoktu, Nylander'ın biraz beklemesi gerekecekti. Ayağa kalkıp paltosunu eline almış, destek öğretmeni hakkındaki teorilerini birbirlerine anlatıp duran iki dedektifin sohbetini böldü.

"Şu öğretmeni boşverin, Hauge'a odaklanın. Trafik kamerasının görüntülerini tekrar tarayın, cinayet gecesi saat 10

ile ertesi sabah 7 arasında kongre merkeziyle Husum arasındaki güzergâhtan Hauge'un arabası geçmiş mi, bir bakın."

"Hauge'un arabası mı? İyi de zaten bakmıştık buna."

"O zaman bir daha bakın."

"Hauge'u daha yeni salıvermedik mi?"

"Bir şey bulursanız beni arayın. Hauge'un patronuyla tekrar konuşmaya gidiyorum ben."

Thulin dedektiflerin itirazları arasında uzaklaşırken Hess kapının girişinde belirdi.

"Bir dakikan var mı?"

Huzursuz bir hali vardı, ofisin ilerisindeki memurlara şöyle bir göz attı.

"Hayır, açıkçası pek yok" diye cevap verdi Thulin yanından geçip giderken.

31

"Kusura bakma, bu sabah orada bulunamadım. Anladığım kadarıyla Hauge'u salıvermişsiniz ama bu bir sorun teşkil etmeyebilir.

"Şu parmak izi hakkında tekrardan konuşmamız lazım."

"Parmak izinin bir önemi yok."

Thulin uzun koridorda ağır adımlarla yürürken Hess'in arkasından seslendiğini duydu.

"Çocuk, oyuncak bebeğin cinayetten önce orada olmadığını söyledi. Bunu teyit edebilecek bir başkasının daha olup olmadığını araştırman lazım. Oralarda yaşayan insanlar, bir şeyler gören olabilecek..."

Thulin binanın ana avlusuna çıkan dönen merdivene yaklaşmak üzereydi. O sırada cep telefonu çalmaya başladı, yavaşlamak istemediği için açmadı, ardından koşturan Hess'e aldırmadan basamaklardan hızla indi.

"Gerek yok, bunu çoktan açıklığa kavuşturduk. Bu departmanda çözülmemiş vakalara zaman ayırmanın çözülmüş olanlara vakit ayırmaktan daha uygun olduğunu düşünürüz genelde."

"İşte konuşmamız gereken tam da bu. Bir dakika bekle, Tanrı aşkına!"

Thulin merdivenlerin sonuna ulaşmış, bomboş ana avluya adımını atmıştı ki Hess'in onu omzundan tutarak durdurma-

ya çalıştığını hissetti. Omzuna dokunan elden kurtulup karşısındaki adama dik dik baktığı sırada Hess'in elindeki bir dosyayı işaret ettiğini gördü, bir dava özeti dosyasıydı bu.

"Başlangıçtaki analize göre, Linus Bekker'ın Kristine Hartung'un cesedini parçalarken kullandığı kesici alette hiçbir kemik tozu izine rastlanmamış. Aletin üstünde kızın kanının izi bulunmuş, bu bulgunun üzerine bir de Bekker'ın ifadesi eklenince, bunun parçalama işleminin akla yatkın bulunması için yeterli olduğuna hükmetmişler."

"Sen neyin peşindesin, onu bir söylesene. Ayrıca o raporu nereden buldun?"

"Adli Tıp'taydım, şimdi geldim. Sağ olsun, Genz bir deneyde bana yardımcı oldu. Bir kemiği kestiğinde, ne kemiği olduğunun bir önemi yok, bıçağın üzerindeki çatlak ve çentiklerde mikroskobik boyutta kemik tozunun kaldığını görürsün. Deneyde kullandığımız palanın büyütülmüş fotoğrafına bir bak. Aleti ne denli derinlemesine temizlersen temizle, partiküllerden arındırman neredeyse imkânsız. Ama başlangıçta kriminal incelemede yapılan genetik analizinde sadece kan izine rastlanmış. Kemik tozunun esamisi bile yok."

Hess, metal bir yüzeyin üzerine yapışmış küçük partikülleri andıran görüntülerin olduğu birkaç yakın plan fotoğrafı Thulin'in eline tutuşturdu. Muhtemelen palanın üzerinde kalan partiküllerin görüntüleriydi bunlar. Ama Thulin'in asıl dikkatini çeken şey öteki fotoğrafların birindeki parçalanmış uzuvlar olmuştu."

"Şu geri planda görünen şey ne? Domuz mu?"

"Sadece bir deneydi. Kanıt niteliği yok, ama asıl önemli olan..."

"Bunun kayda değer bir şey olduğunu düşünmüş olsalardı, muhtemelen daha önce dile getirirlerdi, değil mi?"

"O zaman önemli değilmiş ama şimdi önemli olabilir, parmak izini bulduğumuza göre!"

Ana kapının açılmasıyla olanca şiddetiyle esen soğuk rüzgâr içeri doldu, aynı anda kahkahalarla gülen iki adam içeriye girdi. Biri, genellikle sadece ortağı Martin Ricks'le birlikte görülen uzun boylu, sağlam yapılı dedektif Tim Jansen'dı. Jansen, teşkilatta keskin zekâlı ve tecrübeli bir dedektif olarak tanınsa da Thulin'e göre aşırı milliyetçi domuzun tekiydi, o kış gerçekleştirilen muharebe eğitimi sırasında kasıklarını kendisine nasıl sürtüp durduğunu, adamın elinden karın boşluğuna dirseğini saplayarak kurtulabildiğini dün gibi hatırlıyordu. Jansen aynı zamanda ortağı ile birlikte Linus Bekker'dan zorla itiraf alan dedektifti. Thulin, bu ikilinin departmanda hesap sorulamaz bir konumda olduklarını düşünüyordu.

"A, şuna bak Hess de buradaymış. Kafa izninden yeni mi döndün yoksa?"

Hess kendisini selamlarken yüzüne yapmacık bir gülümse yapıştırmayı ihmal etmeyen Jansen'a karşılık vermedi. Thulin'e tekrar bir şey söylemeden önce Jansen'la Ricks'in avluyu geçip uzaklaşmalarını bekledi, Thulin bu kadar tedbirli davranmasının gülünç kaçtığını söylemeyi düşündü bir an.

Hess, Thulin'in gözlerinin içine bakarak "Belki de en ufak bir önemi yoktur. Sonuçta aletin üstünde kızın kanı vardı, kaldı ki ister öyle ister böyle olsun, şahsen benim hiç umurumda değil ama patronuna gidip durumu izah edecek olan sensin. Bu aşamadan sonra nasıl bir yol izleyeceğine karar verecek olan da sensin" dedi.

Thulin itiraf etmek istemese de Magnus'u Glostrup Hastanesi'nde ziyaret ettikten sonra, arşiv sistemine girmeden ve Hartung vakasını sil baştan okumadan edememişti. Göz önünde bulundurması gereken hiçbir şeyi atlamadığından emin olmak istemişti, ona kalırsa atladığı en ufak bir şey yoktu. Birkaç gün önce Hess ile birlikte evlerinin kapısına dikildiklerinde bunun kızın anne babası için ne denli üzü-

cü olduğunu düşünüyordu sadece, bunun dışında onu huzursuz eden bir şey yoktu.

"Ve sen, Lahey'deki işin sayesinde cinayet vakalarında uzman kesildiğin için mi anlatıyorsun bana bunları?"

"Hayır, bunu sana anlatıyorum çünkü..."

"O zaman burnunu sokma. Bunu mesele yapıp ortalığı karıştırmanı istemiyorum, sen işini yapmazken sırf başka birileri işini yaptı diye insanların acıları üzerinden gürültü koparmanı da istemiyorum."

Hess gözlerini kaldırıp Thulin'e baktı. Thulin, Hess'in apışıp kaldığını gözlerinden okuyabiliyordu. Adamın kendi fikirlerinde bunca zamandır takılıp kalmış olmasının ve iyilikten ziyade kötülük yaptığını bu yüzden fark edemiyor olmasının hafifletici bir sebep olduğunu düşündü ama bu elbette durumu değiştirmiyordu. Tam kapıya yönelmek üzereydi ki avlunun öteki ucundan bir ses yankılandı.

"Thulin, bilişim uzmanları sana ulaşmaya çalışıyor!"

Thulin kafasını kaldırıp merdivenlere baktığında memurlardan birinin elinde bir cep telefonuyla kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

"Bir dakika sonra arayacağımı söyle onlara."

"Önemliymiş. Laura Kjær'ın cep telefonuna az önce bir mesaj gelmiş."

Thulin memura yüzünü döndüğü sırada Hess'in de dikkat kesildiğini fark etti, cep telefonunu adamın elinde aldı.

Hattın öbür ucunda bir bilgisayar uzmanı vardı. İsmini duyamadığı genç bir adam. Hızlı hızlı konuşuyor, durumu açıklamaya çalışırken geveleyip duruyordu.

"Kurbanın cep telefonuyla ilgili bir şey oldu. Genelde incelemelerimizi tamamlar tamamlamaz telefon şirketiyle görüşüp hattı kapattırırız ama bu birkaç gün alabiliyor, dolayısıyla hat halen aktif ve aslında daha halen..."

"Mesajda ne yazdığını söyle, yeter."

Thulin avluyu çevreleyen sütunları, havada uçuşan bronz renkli yaprakları izledi bir müddet, teknisyen mesajı kendisine okurken Hess'in gözlerinin ensesinde gezindiğini hissetti. Doğru düzgün kapanmayan kapıdan sızan soğuk hava akımının uğultusu içinde mesajı gönderenin izini bulup bulamadıklarını soran kendi sesini duydu.

32

Hükümeti destekleyen siyasi partinin lideri Gert Bukke ile toplantıya gireli henüz 15 dakika olmuştu ki Rosa Hartung bir şeylerin ciddi ciddi ters gittiğini fark etmeye başladı.

Son birkaç gündür Christiansborg'da işler hayli yoğundu, gelecek yılın bütçe kanununda yer alacak sosyal politikalar bütçesine yapılan çeşitli eklemeler bakanlıkla Bukke'nin makamı arasında bir müddet gidip gelmişti. Vogel'le gecelerini gündüzlerine katarak çalışmış, hem hükümeti destekleyen partiyi hem de hükümeti memnun edecek orta bir yol bulmaya uğraşmışlardı. Gerçi başını kaldırmadan çalışmak Rosa'ya iyi gelmişti. Son altı günü, evlerine gelen şu iki polis memurunun içinde yaktığı o ufacık umut ışığını zihninden uzaklaştırmaya çalışarak geçirmişti; tüm enerjisini, başbakanın da beklentisi doğrultusunda sosyal politikalar konusunda bir uzlaşıya varmak için harcamıştı. Başbakanın kendisine duyduğu güveni boşa çıkarmamak Rosa için her şeyden önemliydi, özellikle de bakanlık görevini bir kez daha üstlenmeye hazır olduğu konusunda bizzat güvence veren o olduğu için. İşin aslı tam olarak bu değildi belki de ama Rosa'nın göreve geri dönmesinde belirleyici olan da bu olmuştu. Neyse ki o hafta başkaca bir tehdit gelmemiş, işlerde başka bir aksaklık yaşanmamıştı, Rosa da her şeyin nihayet düzgün yürüdüğü hissine kapılmıştı. Ta ki meclisin yanındaki toplantı odasında oturmuş Gert Bukke'yi gözlemlemeye koyulduğu şu ana

kadar. Vogel önerilen değişiklikleri izah ederken Bukke anlatılanları onaylarcasına başını nazikçe sallıyordu sallamasına ama Rosa adamın anlatılanlardan çok önündeki not defterinde duran karalamalarla ilgilendiğini görebiliyordu. Konuşmaya başladığında ise afallayıp kalmıştı.

"Ne dediğinizi gayet iyi anlıyorum ama bunu bir de grupla müzakere etmek durumundayım."

"İyi ama zaten grubunuzla görüşmüştünüz bunları. Hem de defalarca."

"Şimdi tekrardan görüşüyorum, ne var ki bunda? Buna neden bu gözle bakmıyorsunuz?"

"Ama grup sen ne dersen onu yapıyor, Bukke. Bir uzlaşıya varma olasılığımız olup olmadığını önceden bilmem gerekiyor ki..."

"Rosa sürecin nasıl işlediğini biliyorum. Ama dediğim gibi."

Rosa, masadan kalkmak üzere toparlanan adamı izledi bir müddet. Açıkçası, Bukke'nin kurduğu bu cümlelerin zaman kazanmak için ağırdan almak anlamına geldiğinin farkındaydı ama neden böyle yaptığını anlamıyordu. Bukke siyaset sahnesinde pek de arka çıkılan biri değildi, genel seçimlerde aldığı destek de ortadaydı ama Rosa'ya uzlaşı için bir adım atabilmiş olsaydı, teoride de olsa işleri yeniden yoluna koyabilmesi mümkün olacaktı.

"Bukke, seninle orta noktada buluşmayı biz de arzu ediyoruz, bundan memnun da kalırız ama bize şantaj yapılmasına daha fazla seyirci kalamayız. Neredeyse bir haftadır pazarlık edip duruyoruz, üstelik sana birtakım tavizler de verdik ama bu durumda biz artık..."

"Kanımca, asıl manevi baskı yapan başbakanın kendisi ve ben de bundan hiç hoşnut değilim, dolayısıyla ihtiyacım olan zamanı kullanmak niyetindeyim."

"Ne baskısından bahsediyorsun?"

Gert Bukke tekrardan yerine oturup öne doğru eğildi.

"Rosa, bilirsin seni severim. Kaybın için de gerçekten üzgünüm. Ama dürüst olmam gerekirse, acı reçeteyi kolaylaştırmak için seni yeniden ringe sürmüşler gibi gözüküyor ve bu hiç de doğru değil."

"Açıkçası, ne demek istediğini pek anlamadım."

"Görevinin başında olmadığın yıl boyunca hükümetin başı beladan kurtulmadı, her taraftan itiraz sesleri yükseldi. Kamuoyu yoklamalarında dibe vurdular, başbakan çaresiz. Şimdilerde şu bütçe kanununu büyük bir sadaka haline dönüştürmeye çalışıyor, bu yüzden de halkın en sevdiği bakanını, yani seni Noel Baba gibi hediye dağıtasın diye zorla göreve getirdi. Seçim öncesi seçmenleri tekrar saflarına çekmek için bile bile yaptı bunu."

"Bukke, ben zorla getirilmedim. Geri dönmeyi kendim istedim."

"Sen öyle diyorsan doğrudur."

"Bu arada teklifin sadaka olduğunu düşünüyorsan, o zaman oturup bunu konuşmalıyız. Yasama döneminin tam ortasındayız. İki yıl süreyle daha dayanışma içinde tek cephe olmak durumundayız, bu yüzden benim bütün çabam iki tarafı da memnun edecek bir çözüm bulmak. Ama görünen o ki işleri yokuşa süren biraz da sensin."

"İşleri yokuşa sürmüyorum. Benim tek söylediğim burada birtakım zorlu görevler olduğu. Benim önümde zorlu işler var, görülüyor ki senin de kendine göre başa çıkman gereken şeyler var, dolayısıyla işlerin çetinleşmesi gayet anlaşılabilir bir durum."

Bukke yüzüne nazik bir tebessüm yerleştirirken Rosa gözlerini dikip baktı. Başından beri ortamı yumuşatma çabaları boşa çıkan Vogel bir kez girişimde daha bulundu.

"Bukke, şayet birkaç hususu daha kırparsak belki de oturup tekrar gözden geçirme imkânı..." diye lafa başlamıştı ki Rosa aniden ayağa kalktı.

"Hayır, burada bitiriyoruz. Grupla görüşmesi için Bukke'ye zaman tanıyalım."

Bukke'yi başıyla selamlayıp, Frederik Vogel bir kelime daha edemeden kapıya yöneldi.

Christiansborg'un ana lobisi ağzına kadar ziyaretçi doluydu, ziyaretçilere eşlik eden rehberler eski devlet başkanlarının tavana çizilmiş portrelerini heyecan içinde gösterip bilgi veriyordu. Rosa sabah saatlerinde binaya geldiğinde ziyaretçi otobüslerini fark etmişti, demokratik şeffaflıktan yana bir siyasetçi olduğu halde kalabalığın arasında kendine yol açıp yüzünde gergin bir ifadeyle merdivenlerden çıktı. Vogel yarı yolda onu yakalamayı başardı.

"Onların desteğine ihtiyaç duyduğumuzu hatırlatmak isterim. Bu adamların desteğine göbekten bağlı durumdayız. Hükümetin parlamentodaki yerini sağlam tutanlar onlar. Böyle tepki verip, kestirip atamazsın. Adam sizin şu durumunuzdan bahsedecek bile olsa..."

"Hepsi de bu denli göbekten bağlı olmamız yüzünden ya zaten. Koskoca bir haftayı boşa harcadık. Onun bütün derdi beni işi beceremiyormuş gibi göstermek, böylelikle görüşmelerden sonuç çıkmadığında kendi tabanına sunabileceği bir mazeret olacak elinde, ardından da erken seçime gitmek durumunda kalacağız."

Rosa, Bukke'nin hükümetle işbirliği yapmaktan bıkıp usandığını açıkça görebiliyordu. Muhtemelen muhalefetten çok daha cazip bir teklif almıştı. Eğer seçimi zorlayacak olursa, Bukke'nin merkez partisi rahatlıkla yeni bir ittifaka girebilirdi, şu son söylediği şey, "Görülüyor ki senin de kendine göre başa çıkman gereken şeyler var" cümlesi yaşanan keşmekeşin sorumluluğunu Rosa'ya atmak için elinden geleni yapacağına işaret ediyor gibiydi.

Vogel yürürken Rosa'ya şöyle bir baktı.

"Muhalefetten teklif aldığını mı düşünüyorsun? Eğer öyleyse, görüşmeleri bu şekilde terk ederek ona teklifi göz önüne alması için haklı bir sebep sunmuş oluyorsun. Başbakanın bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Görüşmeleri terk etmiş falan değilim. Ama eğer üzerimizde baskı kurmaya çalışıyorsa, bizim de aynı şeyi yapmamız lazım."

"Peki nasıl?"

Rosa çok büyük bir hata yaptığının farkına varmıştı. Göreve başladığından bu yana medyadan uzak durmuş, personelinden, gelebilecek tüm röportaj taleplerini nazik ama kesin bir dille geri çevirmelerini istemişti. Kısmen röportajlarının asıl konusunun ne olacağını kestirebildiğinden kısmen de bakanlıktaki mesaisini bütçe görüşmelerine ayırmak istediğinden. Ama daha çok ilk sebepten ötürü röportaj vermek istememişti. Vogel fikrini değiştirmek için çok uğraşmış ama o kararında diretmişti; ancak şimdi durumu dışarıdan değerlendirdiğinde, medyanın karşısına çıkmamakla sergilediği bu düşük profile, görüşmeler başarısızlığa uğrayacak olursa bir zayıflık gözüyle bakılabileceğinin farkına varmıştı.

"Birkaç röportaj ayarla. Bugüne sığdırabileceğimiz kadar çok sayıda. Sosyal-politika önerilerimizi bizzat biz dile getirelim ki olabildiğince çok sayıda kişi duysun. Böylece baskıyı kendi omuzlarımızdan Bukke'ye yükleriz."

"Tamamdır. Ama röportajların odak noktasını siyasetle sınırlı tutmak hayli zor olacak, benden söylemesi."

Rosa'nın cevap vermeye fırsatı olmadı. Genç bir kadının omzuna çarpmasıyla adeta savrulmuştu, düşmemek için duvardan destek alıp dengesini ancak koruyabildi.

"Hey, n'apıyosun!"

Vogel, Rosa'yı kolundan tuttu, yavaşlama zahmetine bile girmeden başını çevirip ikisine bakan kadını öfkeli gözlerle bir süre izledi. Kadının üzerinde bir jile ve kapüşonlu, uzun

kollu kırmızı bir tişört vardı, kapüşonu kafasına geçirmişti. Rosa, ziyaretçi gruplarından birine yetişmek üzere koşturuyor gibi gözüken kadının koyu renk gözlerini kalabalığın içinde gözden yitmeden önce şöyle bir görmüştü.

"Geri zekâlı. Sen iyi misin?"

Rosa başını sallayıp yürümeye devam ederken Vogel cebinden telefonunu çıkardı.

"Röportaj işiyle derhal ilgileniyorum."

Vogel telefonda ilk gazeteciye ulaştığı sırada merdivenlere gelmişlerdi. Rosa omzunun üzerinden şöyle bir etrafa baktı, kadını ziyaretçi gruplarının arasında göremiyordu artık. Gözleri kadını bir yerlerden ısırıyor gibiydi sanki ama onu daha önce nerede ve ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu.

"İlk röportaj için on beş dakika sonra hazır olabilecek misin?"

Vogel'in sesiyle irkilip gerçek dünyaya döndü, zihnine üşüşen düşünceyi de çok geçmeden unutup gitti.

33

Sonbahar rüzgârı, trafiğin kilit olduğu Jarmers Meydanı'ndaki bina iskelesini kaplayan branda bezini ürpertici şekilde şişirip çekiştiriyordu. Tepe lambası yanıp sönen beyaz devriye arabası, siren çalarak parke yolu hızla aşmış, ıslak yapraklarla tepeleme dolu bir belediye kamyonunun arkasında trafiğe takılıp kalmadan önce ortaçağdan kalma kalıntıların yanından uçarcasına geçmişti.

"Daha açık konuş. Sinyal şu an tam nerede!"

Thulin direksiyonun başına, bir yandan telsizin ucundaki teknisyenin koordinatı bildirmesini sabırsızlık içinde bekliyor, bir yandan da belediye kamyonunun arkasından kurtulmaya çalışıyordu.

"Telefon sinyali Tagensvej ve göller bölgesinden çıktı, şu an Gothersgade tarafına yönelmiş durumda, büyük olasılıkla bir arabadan alıyoruz sinyali."

"Göndericinin detayları neymiş?"

"Bir şey tespit edemedik. Mesaj tescil edilmemiş, ön ödemeli kart takılı bir cep telefonundan gönderildi ama siz kendiniz de görün diye mesajı yollamıştık."

Thulin'in sıkışık trafiğin arasında ufacık bir boşluk görür görmez kornaya asılıp gazı köklediği sırada yan koltukta oturan Hess cep telefonunun ekranına düşen mesajı yüksek sesle okuyordu.

"Kestane Adam, gelsene içeri. Kestane Adam, gelsene içeri. Bugün benim için hiç kestane getirdin mi? Çok teşekkür ederim, gelmez misin içeri?"

"Çocuk şarkısından alınma bu sözler. 'Elma Adam, Gelsene İçeri.' Çocuklar şarkıyı söylerken 'elma adam' kısmını 'erik adam', 'kestane adam' ya da canları ne istiyorsa, onunla değiştirirler. Kaldır kıçını da hareket et be adam, kahretsin!"

Thulin avucunun içiyle kornaya dibine kadar basıp bir eşya kamyonunu solladı. Hess dikkatle onu süzüyordu.

"Cinayet mahallinde şu kestane adamı bulduğumuzu kim biliyordu? Herhangi bir yerde bahsi geçti mi bunun, bir raporda, analizde veya..."

"Hayır. Nylander konuyu kapattı, dolayısıyla herhangi bir yerde bahsi geçmedi."

Thulin, Hess'in neden bu soruyu sorduğunu biliyordu. Üzerinde Kristine Hartung'un parmak izinin olduğu, kestaneden bir oyuncak bebek buldukları bilgisi şayet dışarı sızdıysa, tahtası eksik birilerinden mesaj alıyor olabilirlerdi. Ama durum pek de böyle gibi gözükmüyordu. Hele de mesajın doğrudan Laura Kjær'ın telefonuna gönderilmiş olduğu düşünülünce. Bu fikir aklından geçince sesinin son perdesinden telsize yeniden bağırdı.

"Nedir şimdi durum? Nereye gidiyoruz?"

"Sinyal Christian IX Caddesi'ne yönlendi, sinyali bir binanın içinden alıyor gibiyiz. Giderek zayıflamaya başladı."

Trafik lambası kırmızıya döndü ama Thulin kaldırıma çıkıp gaz pedalını kökledi. Yaya geçidinden son sürat geçip gitti, yolun ilerisi bomboş gözüküyordu.

34

Arabadan fırlarcasına inip yokuş aşağı hızla koşarlarken, otoparka girmek üzere bariyerin arkasında kuyruk olmuş, bekleyen bir dizi araba gördüler. En son güncellemeye göre, sinyal kesilmeden önce telefon bu tarafa doğru yönelmişti. Ama park yeri neredeyse ağzına kadar doluydu. Pazartesi günü öğlen saatleri biterken insanlar park halindeki araçların arasında dolanıp duruyor, aileler ellerinde koca alışveriş torbaları ve Cadılar Bayramı için oyulmaya hazır balkabaklarıyla arabalarını aranıyorlardı. Hoparlörlerde muzak* çalıyor, coşkulu bir ses arada bir müzik yayını keserek rakipsiz fiyatlar nedeniyle kapanın elinde kalacak sonbahar fırsatlarının, perakende satış mağazasının zemin katında müşterileri beklediğini duyuruyordu.

Thulin, kestirmeden hızlıca park yerinin en uzak ucundaki otopark görevlisi kabinine gitti. İçerde genç bir adam yan dönmüş oturuyor, bir yandan da elindeki dosyaları rafa yerleştiriyordu.

"Polis, derhal bilgi almam lazım!"

Thulin görevlinin kulağında kulaklık olduğunu fark etti, cama gürültülü bir şekilde vurduğunda ancak tepki alabil-

*"Asansör müziği" olarak da bilinen Muzak popüler müzik türlerinin enstrümantal düzenlemelerle alışveriş merkezi, metro istasyonu, havaalanı, bekleme salonu gibi mekânlarda çalınması için tasarlanan bir müzik türüdür. (ç.n.)

mişti. Neden sonra kafasını çeviren adama rozetini gösterdi.

"Son beş dakika içinde hangi arabalar girdi, öğrenmem lazım!"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ekranda görülüyor ya kimin girdiği, çabuk ol!"

Thulin adamın arkasındaki duvarda asılı küçük ekranları eliyle işaret ederken, görevli de meselenin aciliyetini yavaş yavaş kavramaya başladı.

"Geri sar, çabuk dedim sana!"

Binaya girişin ardından sinyal takip edilemez olmuştu ama eğer Thulin son beş dakika içinde hangi arabaların içeri girdiğine bakabilirse, plakaları da görebilir ve böylelikle aramayı daraltabilirdi. Thulin aklından bunları geçirirken otopark görevlisi de kabinin altını üstüne getirerek uzaktan kumandayı arıyordu.

"Bir Mercedes'in girdiğini hatırlıyorum, sonra bir de kargo aracı, bir iki de sıradan araba."

"Hadi diyorum sana, hadi, çabuk!"

"Thulin, sinyal Kobmagergade'ye yöneldi!"

Thulin, telefonu kulağına yapıştırmış vaziyette takip cihazının ilettiği bilgileri dinleyen Hess'e dönüp baktı. Arabaların arasında zikzak çizerek çıkışa doğru gidiyordu. Thulin, nihayet kumandayı bulmayı başaran otopark görevlisine döndü.

"Tamam, önemli değil. Perakende mağazalarındaki kameraları göster bana, zemin katta olanları, Kobmagergade çıkışını gösterenleri!"

Otopark görevlisi en üstteki üç ekranı işaret etti, Thulin siyah beyaz görüntüleri gözlerini ayırmadan izlemeye koyuldu. Düzensiz bir insan güruhu yuvasındaki karıncalar gibi mağazanın içinde boş boş dolanıp duruyordu. O insan kalabalığı içinde tek bir kişiye odaklanmak mümkün değil gibi gözüküyordu, ta ki bir başına dolanan biri aniden gözüne ili-

şene kadar. Mağazada dolanıp duranlardan çok daha kararlı yürüyordu, çalışanların arasından geçerek Kobmagergade çıkışına doğru yöneldi. Sırtını CCTV kameralarına dönük tutuyordu. Koyu renk saçlı, takım elbiseli adam bir sütunun arkasında gözden kaybolduğu anda, Thulin koşmaya başladı.

35

Erik Sejer-Lassen kadının üç adım gerisinde yürüyor, parfüm kokusunu hissedebiliyordu. Kadın, 30'lu yaşların başındaydı, üzerinde siyah bir etek ve siyah uzun çoraplar vardı. Victoria's Secret kabinine kadar ardından ayrılmadığı kadının yüksek topuklu Louboutinlerinin tıkırtısı gitgide dayanılmaz olmaya başlamıştı. Oldukça bakımlı bir kadındı, vücudunun orantısı tam istediği gibiydi, iri göğüsler ve ince bel. Aynaların, bakım yağlarının, sıcak terapi taşlarının ve benzeri ıvır zıvırın bulunduğu bir yerde, onu alıp dekoratif bir mobilya gibi evin bir köşesinde yerleştirecek zengin bir adam bulana kadar vakit geçirdiği bir işte çalıştığını tahmin ediyordu. Sejer-Lassen kadına neler yapmak istediğini hayal etmeye başladı, onu tuttuğu gibi kapıya yapıştırmak, eteğini zorla sıyırıp, boya sarısı uzun saçlarını kavradığı sırada arkadan içine girmek ve onu çığlık çığlık bağırtana kadar gidip gelmek istiyordu. Vaat edilmiş topraklara başka yollardan da ulaşabilirdi muhtemelen; şık bir restoran ardından da asortik bir gece kulübü... Hayranlık içinde kıkırdayıp durur, platin kredi kartını makineden her geçirdiğinde çamaşırı ıslanırdı, ama adamın istediği bu değildi. Kadının hak ettiği de bu değildi. Cep telefonunun çaldığını fark etti, omuz çantasına elini sokup alelacele ekrana bakmasıyla kapıldığı fantezilerden sarsılarak uyanması bir oldu.

"Ne var?"

Sesi oldukça mesafeliydi, tonundan karısının da bunu hissedeceğinden adı gibi emindi, ama böyle olmasının, ona böyle davranıyor olmasının sebebi karısının kendi kusuruydu. Durup Louboutinli kadını arandı ama bulamadı, çoktan kalabalığa karışmış olsa gerekti.

"Rahatsız ettiysem kusura bakma."

"Ne istiyorsun? Şu an konuşamam. Zamanımın olmadığını biliyorsun."

"Kızları bugün anneme götürsem olur mu diye soracaktım. Gece de orada kalırdık."

Adam kuşkulanmıştı.

"Neden böyle bir şey istiyorsun?"

Kadın bir müddet sessiz kaldı.

"Hiç. Onu görmeyeli öyle uzun zaman oldu ki. Hem belki sen de eve gelmeyeceksindir diye düşündüm."

"Eve gelmemi mi istiyorsun, Anne?"

"Evet, elbette istiyorum. Aslında, ben... Hani sen demiştin ya bugün geç vakte kadar çalışacağım diye, yani bu yüzden..."

"Yani ne, Anne?"

"Özür dilerim... Evde kalırız biz de o halde. Yani sen bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsan..."

Bu kadındaki bir şeyler öfkelendiriyordu onu. Sesinde bir şey vardı sanki, adamın güvenemediği bir şey. Oysa böyle olmamasını çok isterdi; her şeyi başa sarıp sil baştan başlamak, ama bu sefer her şeyi tamamen farklı yapmak. Aklından bunları geçirirken, mermer zeminin üstündeki topuk tıkırtılarını duydu birden, arkasını dönüp baktığında Louboutinli kadının elinde minicik şık bir torbayla kozmetik kabininden çıktığını ve Kobmagergade çıkışının hemen yanındaki asansöre yöneldiğini fark etti.

"Tamam, neyse ne. Git."

Erik Sejer-Lassen bir yandan telefonu kapatırken, kapılar kapanmadan ucu ucuna asansöre yetişti.

"Ben de sizinle yukarı çıkabilir miyim?"

Yüzü yapma bebekleri andıran kadın asansörün içinde bir başına durmuş, şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Karşısındaki kadın, kendisi hakkında hızla bir kanıya varmıştı; kadının bakışlarını yüzü, koyu renk saçları, üzerindeki pahalı takım elbise ve ayakkabılarda gezdirdiğini görebiliyordu. Demeye kalmadan ışık saçan bir tebessüm yerleşmişti kadının yüzüne.

"Elbette."

Erik asansörden içeri adımını attı. Kadının gülümsemesine gülümsemeyle karşılık verip asansörün düğmesine basmış, yüzünü tekrardan kadına dönmüştü ki, son derece haşin bir ifadeyle bakan bir adam kolunu kapının arasına uzattı, Erik'i tuttuğu gibi ayna kaplı duvara yapıştırıp burnunu soğuk cama dayayarak yamyassı etti. Kadın dehşet içinde bağırıyordu. Erik arkasındaki adamın olanca ağırlığıyla üzerine abandığını, elleriyle üzerini yokladığını hissedebiliyordu, bir an için adamın gözlerinin rengini görür gibi oldu, aklını kaçırmış olmalı diye düşünmeden edemedi.

36

Steen, çizim konusunda müşterinin en ufak bir fikri olmadığından adı gibi emindi. Bu durum daha önce defalarca yaşanmıştı ama adamın tavırları bu sefer gerçekten sinir bozucuydu çünkü cehaletini bir halt sanıyor, dahası cehaletinden küstahça güç alıp kendi fikirlerinin "özgün", "etraflıca düşünülmüş" ve "ezber bozan" nitelikte olduğunda ısrar ediyordu.

Büyük toplantı odasındaydılar, Steen ve ortağı Bjarke müşterilerinin bir diğer çizime daha uzun uzun bakıp, sonrasında lütfedip görüşünü kendileriyle paylaşmasını bekliyordu. Toplantı bitmek bilmemişti. Steen beş dakika önce arabaya binmiş okula doğru yola koyulmuş olmalıydı. Ama karşısındaki müşteri, 23 yaşında, teknolojiden inanılmaz para yapmış katmerli bir milyonerdi. Steen, üzerindeki kapüşonlu uzun kollu tişört, yırtık kot ve beyaz spor ayakkabılarıyla 15'lik delikanlı gibi giyinmiş bu adamın, masanın üzerine koyduğu ama ikide bir kurcalamadan edemediği son model iPhone'nundaki otomatik düzelt yardımı olmaksızın işlevsellik kelimesini doğru yazamayacağından adı gibi emindi.

"Beyler, bunda pek fazla detay yok ki ama."

"İyi ama geçen sefer de çok fazla detay olduğunu söylemiştiniz."

Steen, Bjarke'ın suratını buruşturduğunu hissetti, ortağı az önceki sözlerini yumuşatmak üzere atıldı.

"Her zaman daha fazla detay ilave edebiliriz, sorun değil."

"Etseniz de etmeseniz de daha fazla *işte bu*, daha fazla *bam* bir şeyler lazım.

Bir süredir tam da bu anı kollayan Steen, bir köşeye kaldırdığı eski çizimlerin hepsini çıkarttı.

"Bunlar en son yaptığımız çizimler. Şu dediğiniz "işte bu" ve "bam", hepsinde vardı ama o zaman çok fazla olduğunu söylemiştiniz?"

"Evet, fazlaydı. Ya da çok azdı, belki de."

Steen karşısında duran adama baktı, adam da yüzünde sırıtık bir ifadeyle Steen'e gözlerini dikti.

"Belki de sorun, çizimlerin haddinden fazla arada bir yerlerde kalması. İkide bir yenisini getirip koyuyorsunuz önüme; tamam işin erbabı sizsiniz ama gereğinden fazla nüans var, oysa çok daha şartsız şurtsuz bir şey olmalı. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?"

"Hayır, anlayamıyorum. Ama belki de garaj yolu boyunca kırmızı plastikten hayvanlar yerleştirebilir, giriş holünü korsan gemisine dönüştürebiliriz, tabii eğer öylesi daha iyi olacaksa."

Bjarke, durumu yatıştırma telaşıyla bir kahkaha patlattı. Elinde olmadan biraz üst perdeden gülmüştü. Ama genç Sun King hiç oralı olmamıştı.

"Fena fikir olmayabilir. Ya da bu akşamki teslim sürenizden önce daha iyi bir fikirle çıkıp gelmeyecek olursanız rakiplerinizden birine sorarım."

Steen birkaç dakika sonra arabasına atlayıp okula doğru giderken avukatının ofisini arayıp ölüm karinesini teyit eden belgenin henüz kendisine ulaşmadığını söyledi. Konuşmasına bakılırsa sekreter duruma şaşırmış gibiydi, tam özür dilemek üzereydi ki Steen lafı ağzına tıkayıp açıklama yapmasına fırsat vermedi. Ama kadın mesajı almıştı, konunun takipçisi olacağını söyleyerek telefonu kapattı.

Okula varıp da arabayı dışarıya park edene kadar küçük içki şişelerinden üçünü kafasına dikmişti ama bu sefer yanına sakız almayı unutmamış, yol boyunca da arabanın camını açık tutmuştu. Gustav'ın her zamanki gibi ağaçların altında beklemediğini görünce, cep telefonundan ulaşmaya çalıştı. Okula çok mu erken geldiğini ya da çok mu geç kaldığını kestiremedi bir an. Okul bahçesi bomboştu. Steen saatine baktı. Son zamanlarda okulun içine nadiren giriyordu; aslına bakılırsa en son ne zaman girdiğini bile hatırlamıyordu. Onun dışarda beklemesinin daha iyi olduğunu kendisi de oğlu da farkındaydı. Ama çocuk şu an ortalıkta gözükmüyordu, dahası Steen'in de Sun King'in çizimlerini düzeltmek için yarım saat içinde ofise geri dönmüş olması gerekiyordu. Ayakları geri geri gider vaziyette, sıkıntıyla arabanın kapısını açtı.

37

Gustav'ın sınıfının kapısı aralıktı ama içerisi bomboştu. Steen koridor boyu aceleyle yürüdü, bir yandan da neyse ki ders arasına denk gelmedim diye geçiriyordu içinden, koridorlarda meraklı gözlerle bakan kimse yoktu. Kapıların önünden birer birer geçip uğultulu seslerin yükseldiği anaokulu sınıflarına doğru yürürken, dekoratif sonbahar dallarını ve kestaneden yapılmış hayvanları görmezlikten gelmeyi başarmıştı. Polislerin geçen gün eve uğramaları tam bir kâbus olmuştu onun için. Şu parmak izi. Ne söylediklerinin ayırdına vardığında içinde uyanan o his. Yüreğini kabartan, şaşkınlıkla karışık umut. Kendisi de Rosa da o kadar çok yaşamışlardı ki bunu. Kim bilir kaç defa başladıkları yere geri dönmüşlerdi, hem de her seferinde tokat yemiş gibi. Ama bu sefer çok daha umulmadık bir şekilde gelmişti o tokat. Polisler gittikten sonra Rosa'yla oturup konuşmuşlardı. Olan olmuştu artık. Kızlarını hatırlatıp duran böylesi zorlu zamanların ve sıkıntıların her zaman olabileceğini, ama en azından Gustav için bunlarla savaşacak kadar güçlü olmaya çalışmaları gerektiğini düşünmüşlerdi. Bu zor zamanlar ve sıkıntılar ne şekilde gelirse gelsindi. Dahası, her şeye rağmen, yaşamlarına kaldıkları yerden devam edeceklerine dair birbirlerine söz vermişlerdi. Steen, okulun ortak alanına uzanan köşeden dönerken, kestane hayvanların bakışlarını ensesinde hissetse

de bunun kendisini etkilemesine izin vermemeye kararlıydı.

Birden durdu. Ortak alanda oturan çocukların kızının sınıf arkadaşları olduğunu anında fark etti. Onları görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama yüzlerini tanımıştı.

Kahverengi halının üzerine yerleştirilmiş beyaz masalarda sakin sakin oturmuş, gruplar halinde çalışıyorlardı; ama içlerinden biri Steen'i fark eder etmez odadaki herkesin dikkati dağıldı ve tüm yüzler aniden kendisine çevrildi. Kimse ağzını bile açmadı. Steen ne yapacağını bilmez bir halde kalakaldı kısa bir an, sonra geldiği tarafa dönüp yürümeye koyuldu.

"Merhaba."

Steen, koridora en yakın masada, okul kitapları önünde düzgünce sıralanmış, bir başına oturan kıza dönüp baktı. Kendisine seslenen kızın Mathilde olduğunu fark etti.

"Gustav'a mı bakınıyordun?"

"Evet."

Bugüne dek kızı binlerce kez görmüştü, evlerine o kadar sık girip çıkardı ki onunla da kendi kızıyla konuşuyor gibi sohbet etmeyi alışkanlık haline getirmişti neredeyse. Ama durum artık öyle değildi, bir şeyler söylemeye çalıştı fakat bir türlü uygun kelimeleri bulamadı.

"Sınıfça buradan geçtiler epey önce ama birazdan dönerler sanırım."

"Sağ ol. Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Hayır."

Steen kaç olduğunu bildiği halde saatine bakmadan edemedi.

"İyi madem. Onu arabada bekleyeyim en iyisi."

"Nasıl gidiyor?"

Steen gözlerini kaldırıp Mathilde'ye baktı ve gülümsemeye çalıştı. Bu tehlikeli soruya o kadar sık maruz kalıyordu ki bir çırpıda cevap vermesi gerektiğini zamanla öğrenmişti.

"İyidir. Biraz yoğunum, ama iyi yani. Sen nasılsın peki?

Mathilde başını sallayıp zoraki gülümsedi ama keyifsiz görünüyordu.

"Üzgünüm, sizi bir türlü daha sık ziyaret edemedim."

"Üzülme. Hepimiz iyiyiz."

"Selam, Steen. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Steen kafasını çevirip baktığında kendilerine doğru gelenin kızının öğretmeni Jonas Kragh olduğunu gördü. Kırklarındaydı, üzerinde blucin ve dar bir siyah tişört vardı. Nazikçe izliyor olsa da bakışlarının ihtiyatlı ve sorgulayan bir tarafı da vardı. Steen, onun kendisine neden böyle baktığını gayet iyi biliyordu. Sınıftaki çocukların tamamı olan bitenden etkilenmiş, okul da o zamandan beri öğrencilerin bu durumun üstesinden gelebilmeleri için didinip durmuştu. Kragh, öğrencilerin anma törenine katılmamalarının kendileri için çok daha iyi olacağını düşünenlerden biriydi. Tören mantıklı sebeplerden ötürü Kristine'in ortadan kaybolmasının üzerinden birkaç ay geçtikten sonra yapılmıştı. Kragh, öğrencilerin törene katılmasının onlara faydadan çok zarar getireceğini düşünüyor, yeni yeni kabuk tutmaya başlayan yaralarının tekrar açılabileceğini ileri sürüyordu. Düşüncelerini de o zamanlar Steen'e açıkça söylemişti. Okul yönetiminin, katılıp katılmayacaklarına öğrencilerin kendilerinin karar verebileceğini açıklaması üzerine Kristine'in hemen hemen tüm sınıf arkadaşları çıkıp gelmişlerdi.

"Hayır, bir sıkıntı yok. Ben de çıkıyordum zaten."

Steen arabanın kapısına elini uzatmıştı ki zil çaldı. Kapıyı kapatıp, okulun ana kapısından akın akın çıkan çocukların arasında Gustav'ı bulup bulamayacağıyla meşgul etmeye çalıştı kendini. Doğru olanı yaptığını biliyordu ama Mathilde'yi görünce, polisin yaptığı şu ziyaret zihninde ne var ne yoksa hepsinin önüne geçivermişti. En son gittiği terapistin söylediklerini hatırlattı kendine: Kederin evsiz bırakılmış bir sev-

gi olduğunu, insanın kederine katlanması ve kendini buna zorlaması gerektiğini hatırlattı bir kez daha kendine.

Gustav'ın arabaya binip arka koltuğa oturduğunu fark etti, Danca öğretmenlerinin onca yol yürütüp onları ta kütüphaneye götürdüğünü ve boş vakitlerinde okumaları için kütüphaneden kitap aldırdığını, bu yüzden biraz geciktiğini anlatıp duruyordu. Steen sorun değil der gibi başını sallamak, motoru çalıştırıp kaldırımın kenarından uzaklaşmak istiyordu ama olduğu yerde kalakalmıştı, tek bildiği okulun içine geri girmek zorunda olduğuydu. Zil çaldı, içine gelip yerleşen o dürtüyle savaştı bir müddet. İçindeki dürtüye yenik düşerse sonuçta kendi elleriyle çektiği sınırın ötesine geçeceğini biliyordu ama bunu eğer şimdi yapmazsa Mathilde'ye asla soramayabilirdi. Kaldı ki soracakları arasında önemli bir şeyler de vardı, belki de dünyadaki her şeyden daha önemli olan bir şeyler.

"Ters giden bir şeyler mi var?"

Steen arabanın kapısını açtı.

"Yapmam gereken bir şey var. Bir yere ayrılma sakın."

"Ne yapacaksın ki?"

Steen kapıyı sertçe kapatıp binanın ana girişine yöneldi, yapraklar etrafında fırıl fırıl dönüyordu.

38

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Derhal bir açıklama istiyorum" diye haykırdı Erik Sejer-Lassen.

Hess, Sejer-Lassen'ın omuz çantasını oturma grubundaki beyaz deri kanepelerden birinin üzerine boşaltırken Thulin de adamın Samsung Galaxy telefonunun mesajlar simgesine basıp mesajlarına göze gezdirdi.

Adamın binanın en üst katındaki ofisindeydiler. Aşağılarındaki katlarda muzak çalmaya devam edip perakende satış mağazasındaki insan kalabalığı adım atacak yer aranırken, gökyüzüne en yakın bu katın tamamı Sejer-Lassen'ın yatırım firmasının gösterişli ofislerine ayrılmıştı. Güneş batmak üzereydi, çalışanlar yüzlerinde endişeli bir ifadeyle Sejer-Lassen'ın odası ile büyük salonun arasındaki cam bölmenin gerisinde toplaşmış, daha birkaç dakika önce asansörden yaka paça çıkartıldığına bizzat şahit oldukları CEO'larını izlemeye koyulmuşlardı.

"Bunu yapmaya hakkın yok. Telefonumla ne yapıyorsun?"

Thulin adama aldırış etmeksizin telefonu kapatıp çantanın içindekileri tekrardan karıştırmaya başlayan Hess'e baktı.

"Mesaj burada yok."

"Silmiş olabilir. Sinyalin halen buradan geldiğini söylüyorlar."

Hess, Erik- Sejer-Lassen Thulin'e doğru bir adım yaklaştı·

ğı sırada çantanın içinden beyaz bir 7-Eleven poşeti çıkarttı.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Ya buradan defolup gidersiniz ya da burada ne yaptığınızı bana..."

"Laura Kjær'la ilişkin ne?"

"Kim?"

"Laura Kjær, 37 yaşında, diş kliniğinde hemşire. Onun telefonuna az önce bir mesaj göndermişsin."

"Adını bile duymuş değilim!"

"Öbür cep telefonuna ne yaptın?"

"Tek telefonum var benim!"

"Pakette ne var?"

Thulin, Hess'in poşetten A5 boyutunda, beyaz dolgulu bir zarf çıkartığını ve Sejer-Lassen'a doğru tuttuğunu gördü.

"Hiçbir fikrim yok, daha yeni aldım! Tam bir toplantıdan çıkıyordum ki kargo şirketinden mesaj geldi, adıma bir paket geldiğini, paketin 7-Eleven'da olduğunu... N'oluyor yahu!"

Hess dolgulu zarfı yırtarak açtı.

"Ne yapıyorsun? Bu da nesi anlamıyorum?!"

Hess paketi olduğu gibi beyaz deri koltuğun üstüne attı. Thulin paketin ağzındaki açıklıktan, içinde üzerinde pıhtılaşmış koyu renk lekelerin olduğu plastik bir şeffaf torba ile sinyal veren eski model bir Nokia telefon bulunduğunu hemen gördü. Nokia telefon gri renkte tuhaf bir yumruya bez bantla tutturulmuştu, Thulin parmağın üzerinde bir yüzük olduğunu fark edene kadar Laura Kjær'ın kesilmiş eline baktıklarını anlayamamışlardı.

Erik Sejer-Lassen da gözleri yuvalarından fırlamış, pakete bakıyordu.

"Şimdi dikkatlice düşünmeni istiyorum. Laura Kjær..."

"Yahu, bakın, ben hiçbir şey bilmiyorum!"

"Sana paketi kim yolladı?"

"Daha henüz aldım paketi. Dedim ya bilmiyorum."

"Geçtiğimiz pazartesi akşamı neredeydin?"

"Pazartesi akşamı mı?"

Thulin bağırış çağırış seslerini duymazdan gelerek adamın ofisini gözden geçirmeye koyuldu. Bu konuşmanın hiçbir yere gitmeyeceğini anlamıştı. Tüm bu karmaşa maksatlı olarak ayarlanmış gibi duruyordu. Onlar bir şişenin içine tıkılmış böcekler gibi ortalıkta sersem sersem dolanırken birileri kahkahalar atarak izliyor gibiydi. Thulin neden buraya getirildiklerine odaklanmaya, içinde bulundukları bu mekânın nasıl olup da bir yandan doğru yer ama bir yandan da yanlış yer gibi gözüktüğünü anlamaya çalıştı.

Birileri, onları buraya çekip tuzağa düşürmek için kasıtlı olarak mesaj yollamıştı. Birileri Nokia'da gelen sinyali takip etmelerini ve Laura Kjær'ın sağ elini Erik Sejer-Lassen'ın ofisinde bulmalarını istemişti. Peki ama neden? Yardımcı olmak için olmadığı belliydi, görünen o ki Sejer-Lassen'dan olayı aydınlatacak bir şeyler çıkacağı için de değil. Yine de neden doğrudan bu adama yönlendirilmişlerdi?

Thulin'in gözü çalışma masasının arkasındaki ahşap rafın üzerinde, hoş bir çerçevenin içinde duran fotoğrafa takıldı, Erik Sejer-Lassen yanında karısı ve çocuklarıyla kendilerine bakıyordu. Buraya getirilmelerinin asıl korkunç sebebinin ne olabileceği birden kafasına dank etti.

"Karın nerede?"

Thulin'in söze karışmasıyla birlikte bir anda seslerini kesen Hess ve Erik Sejer-Lassen dönüp ona baktılar.

"Karın diyorum! Şu an nerede?"

Sejer-Lassen şaşkınlık içinde, bilmiyorum der gibi kafasını sallarken Thulin'in bakışlarını yakalayan Hess raftaki aile fotoğrafına baktı. Thulin, Hess'in aklından da aynı şeyin geçtiğini fark etmişti. Sejer-Lassen omuzlarını silkip güldü.

"Ben nereden bileyim nerede olduğunu. Evdedir, muhtemelen. Neden?"

39

Ev, Klampenborg'un en büyük konutlarından biriydi, Anne Sejer-Lassen, kocası ve iki çocuklarıyla birkaç ay önce buraya taşındıklarından beri günlük koşusunu görkemli, elektronik metal kapıların dışında tamamlamayı, son turu ise ön kapıya uzanan çakıl taşlı yolda yürüyerek yapmayı alışkanlık haline getirmişti. Ön kapıya geldiğinde nefesini düzlemiş olur, nabzı da normale dönerdi. Ama koşusunu bugün böyle tamamlamadı. Cesaretini toplayıp Erik'e telefon ettikten sonra hızlıca eve koştu, çakıl yola doğru devam ederek düzgünce budanmış çalılıkların, su mermerinden fıskiyenin ve Land Rover'ın yanından geçerek bahçeye girdi. Bahçe kapısının açık kalmasını umursamadı çünkü birkaç dakika sonra arabaya atlayacağını ve bu kapıdan son bir kez daha geçerek çıkıp gideceğini biliyordu. Çocuk bakıcısını çoktan aramış, Lina ile Sofia'yı bugün anaokulundan ve okul sonrası etütten kendisinin alacağını söylemişti. Evin önündeki taş kaplı basamağa vardığında köpek her zamanki gibi ayağa fırlayıp oyun oynamak istercesine keyifli keyifli havladı ama Anne hayvanı telaşlı bir şekilde okşamakla yetindi. Ardından da taş saksının altındaki anahtarı alıp kapıyı açmıştı.

Akşam karanlığı yavaş yavaş evin içine çöküyordu, güvenlik sistemini devre dışı bırakmadan önce ışığı açtı, hâlâ nefes nefeseydi. Koşu ayakkabılarını fırlatırcasına çıkartıp, pe-

şinde köpek, ne yapacağından gayet emin adımlarla merdivenlerden çıkmaya başladı. Nelere ihtiyaç duyacağını, yanına neler alması gerektiğini biliyordu çünkü zihninde çantasını defalarca ama defalarca toplamıştı. Çocukların birinci kattaki odalarına girip gardırobun arkasında hazır tuttuğu iki kıyafet torbasını aldı, ardından banyoya seğirtip diş fırçalarını ve banyo malzemelerini toparladı. Cep telefonu çaldığında arayanın kocası olduğunu görünce cevap vermedi. Çabuk davranıp oyalanmadan evden çıkarsa kocasını yolda arayabilir ve araba kullandığı için cevap veremediğini söylerdi. Kocası, ertesi sabah eve dönüp gece annesinde kalmadıklarını öğrenene kadar ne olup bittiğini büyük olasılıkla anlamazdı. Acele içinde koşturmaya başladı, kızların kıyafetlerini ebeveyn yatak odasında duran, kendi kıyafetleriyle kırmızı pancar renkli üç pasaportu çoktan koyup hazır ettiği siyah seyahat çantasına tıkıştırdı. Çantanın fermuarını çekip merdivenlerden aşağıya, ormana bakan camları yerden tavana kadar uzanan ön taraftaki oturma odasına kadar koşturdu. Ansızın bir şeyleri almayı unuttuğunu fark etti. Çantayı yere, telefonunu da çantanın üzerine bırakıp koşturarak birinci kata çıkan merdivenlere gitti. Karanlık çoktan çocukların odasına çökmüştü. Telaş içinde yorganların, yatakların altında aranmaya başladı, çocukların illa ki yanlarında istediği iki küçük panda ayıcığı neden sonra pencere pervazında buldu. Oyuncakları bu kadar çabuk bulduğuna için için sevinerek merdivenlerden aşağıya indi, bir yandan da artık tek yapması gereken şeyin cüzdanıyla arabanın anahtarını almak olduğunu kendine hatırlatıp duruyordu. İkisi de mutfakta, Çin ahşabından yapılma büyük, rustik masanın üzerinde onu bekliyordu. Onları da toparladıktan sonra soluğu oturma odasında aldı ama orada tutulup kaldı.

Odanın ortasında, daha az önce siyah seyahat çantasının durduğu yerde hiçbir şey yoktu. Ne çanta ne de cep telefonu.

Bahçede yanan lambaların teras kapısından süzülerek cilalı ahşap zemine vuran mavimsi ışığı ve yerde duran, kestaneden yapılmış küçük bir oyuncak bebek vardı sadece. Bir an eli ayağına dolaştı. Belki de kızlardan birinin çocuk bakıcısıyla yaptığı kestane adamlardan biriydi yerdeki, belki de seyahat çantasını başka bir yere koymuştu; ancak böyle olmadığını anlaması uzun sürmedi.

"Kim var orada?.. Erik, sen misin?"

Ev sessizdi. Cevap veren olmadı, bakışlarını, hırıltılar çıkartmaya başlayan köpeğe doğru çevirdiğinde, köpeğin, gözlerini karanlığın içinde arkasında duran bir şeye sabitlemiş olduğunu fark etti.

40

Sınıfın kapısı açıldığında Kragh, Tim Berners-Lee'den Bill Gates ve Steve Jobs'a kadar tüm detaylarıyla anlattığı internet tarihinin özetini geçmekle meşguldü. Pencere yanındaki sırasında otururken kapıya göz atan Mathilde eşikte durmuş, içeriye bakan kişinin Kristine'in babası olduğunu gördüğünde şaşırdı. Dersi böldüğü için özür dilerken bir hayli mahcup çıktı sesi, kapıyı tıklatmayı unuttuğunu sanki yeni fark etmiş gibiydi.

"Mathilde'yle bir görüşmem lazım. Bir dakikalığına sadece."

Mathilde, öğretmen daha ağzını açmadan ayağa kalktı. Kragh'in dersinin bölünmesinden pek de hoşnut kalmadığını hissedebiliyor, dahası sebebini de kestirebiliyordu.

Koridora çıkıp kapıyı arkasından kapattığında, daha Steen'in yüzüne bakar bakmaz bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Bir yıl kadar önce evlerine gelip de Kristine'nin nerede olduğunu bilip bilmediğini kendisine sorduğu o gün, daha dün gibi aklındaydı. Elinden geldiğince yardımcı olmaya çalıştıysa da verdiği cevapların Steen'i daha da endişeye sevk ettiğini fark etmişti. Steen kendini Kristine'in muhtemelen başka bir arkadaşıyla eve gittiğine ikna etmeye çalışsa da içindeki huzursuzluk gözlerinden okunuyordu.

Mathilde, Kristine'nin yokluğuna alışmakta halen zorlanıyordu. Kimi zaman onu aklına getirdiğinde, olan bitenin uza-

dıkça uzayan bir rüya olduğu hissine kapılıyor, Kristine'nin buralardan taşındığını, artık başka bir yerde yaşadığını ve hiç kuşku yok ki günün birinde onunla yeniden kahkahalarla güleceğini hayal ediyordu. Ama ne zaman Gustav'ı okulda görse, nadiren de olsa Rosa ya da Steen'e denk gelse, bunun bir rüya olmadığı kafasına dank ediyordu. Kristine'nin ailesini uzun zamandır tanıyordu. Evlerine gitmekten bir zamanlar çok keyif alırdı ama yaşadıkları kederin onları ne hale getirdiğini görmeye dayanamıyordu artık. Onlara bir şekilde yardım edebilmeyi gönülden arzu etse de sınıfın kapısının önünde Steen'le böyle bir başına kaldığı şu dakika içine bir korku çöreklenmişti. Steen'in pek de kendinde olmadığı çok belliydi. Aklı karışmış, yılgın bir hali vardı, özür dilemek için ağzını açar açmaz nefesinden keskin bir alkol kokusu yükselmişti. Geçen sonbahar Kristine'le birlikte yaptıkları kestane adamları sormaya gelmiş, anlatacaklarını bekliyordu.

"Kestane adamlar mı?"

Mathilde, Steen'den bizzat ne beklediğinden emin değildi ama bu soruyla sinirleri daha da gerilmiş, hatta ilk başta Steen'in ne demek istediğini dahi anlayamamıştı.

"Onları nasıl yaptığımızı mı soruyorsun?"

"Hayır. Demek istediğim oyuncak bebekleri yapan sen miydin yoksa o muydu?"

Mathilde bir an için durup düşündü ama bir türlü hatırlayamadı, Steen bu esnada tedirgin bir halde onu izliyordu.

"Bunu öğrenmem lazım."

"İkimiz de yapmıştık, galiba."

"Galiba mı?"

"Yo hayır, ikimiz yapmıştık, kesinlikle. Neden soruyorsun?"

"Yani, o da yapmıştı, öyle mi? Emin misin?"

"Evet. Birlikte yapmıştık."

Mathilde, adamın duymayı umduğu yanıtın bu olmadığını

yüzüne bakar bakmaz anlamıştı, adını tam koyamasa da bir şekilde kendini suçlu hissediyordu.

"Hep sizin eve gelir, sizde yapardık, sonra da..."

"Biliyorum. Evet, sonra ne yapardınız onlarla?"

"Sonra yol kenarına gider, satardık. Yanında bazen kek olurdu, bazen de..."

"Kime satardınız?"

"Bilmem. Kim almak isterse ona satardık. Bunu neden..."

"Ama hep tanıdığınız insanlara mı satıyordunuz, yoksa başkaları da var mıydı?"

"Bilemiyorum ki..."

"Başkalarının olup olmadığını hatırlayabilirsin belki?"

"Ama onları tanımıyordum ki..."

"O halde yabancı birileriydi, öyle mi? Ya da onun tanıdığı birileri, başka kimler olabilir?

"Bilmiyorum."

"Mathilde, bu çok önemli olabilir."

"Steen, neler oluyor?"

Steen kapının ağzında beliren Kragh'a sert sert bakıp yüzünü yeniden Mathilde'ye döndü.

"Yok bir şey. Birkaç dakika daha ancak..."

"Steen, benimle gelir misin?"

İkisinin arasına giren Kragh Steen'i oradan uzaklaştırmaya çalışıyor, Steen ise geri çekilmiyordu.

"Eğer Mathilde'ye söyleyecek önemli bir şeylerin varsa, bunu doğru yoldan giderek yapmak durumundasın. Herkes için zor bir süreç oldu, özellikle de ailen için ama bil ki Kristine'ın sınıf arkadaşları için de zor zamanlardı."

"Sadece birkaç soru soracağım. Bir dakika ancak sürer."

"Sorularının neyle ilgili olduğunu bilmek istiyorum. Yoksa buradan gitmeni istemek zorunda kalacağım."

Kragh başında dikilip sorgulayan gözlerle ona baktıkça Kristine'in babasının soluğu kesilir gibi olmuştu. Steen, pe-

rişan gözlerle önce Mathilde'ye ardından da kapının aralığından kendilerini şaşkınlıkla izleyen diğer öğrencilere baktı.

"Özür dilerim. Böyle olsun istememiş..."

Steen bir an tereddütte kaldı, ardından geriye döndü. Koridorda ilerlerken Gustav'ın ortak alanın en ucunda durmuş kendisini seyrettiğini fark edince şaşkınlıkla irkildi, Mathilde de onun bu halini uzaktan görmüştü. Gustav hiçbir şey söylemeden durup gözlerini babasına dikmişti, derken birden dönüp gitti. Steen de onun peşinden gitmeye başladı, tam köşeden dönmek üzereydi ki Mathilde arkasından seslendi.

"Bekle!"

Steen yavaşça arkasını dönünce Mathilde ona doğru ilerlemeye başladı.

"Her şeyi hatırlayamadığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Asıl ben üzgünüm."

"Aslında şöyle bir düşündüm de geçen sene onunla kestane adam yaptığımızı hiç ama hiç hatırlamıyorum."

Steen bakışlarını sabitlemiş, yere bakıyordu, omuzları çökmüş, vücudunun tamamı görünmez bir ağırlığın altında iki büklüm olmuş gibiydi. Ama Mathilde'nin söyledikleri zihnine işledikçe bakışlarını yerden kaldırıp kızın gözlerinin içine baktı.

41

O günkü yedinci röportajını bitiren Rosa yanında Engells ile koridorda seri adımlarda yürüyorken cep telefonu çaldı. Paltosunu üzerine geçirirken ekranda kocasının ismini gördü ama konuşmaya vakti yoktu. Özel kalem müdürüyle birlikte bakanlığın son raporundaki birtakım rakamların üzerinden geçmeleri gerekiyordu.

Röportajların hepsi de iyi geçmişti. Bakanlık olarak benimsedikleri tüm girişimlere neden ihtiyaç duyulduğunu açıklamış, kendilerine destek sunan partiyle birlikte çalışma konusunda son derece iyimser olduğunu özellikle vurgulamıştı. Tüm bunları hesaba katarak, Bukke'nin tekrar hizaya gireceğini tahmin ediyorlardı. Gücünü tüketse de özel hayatını kurcalayan sorulara katlanmıştı. "Geri dönmek nasıl bir şey?", "Yaşananlar hayatınızda neleri değiştirdi?" ve "Bu denli vahim bir durumu nasıl atlattınız?" İşin tuhaf tarafı, bu son soruyu soran genç gazetecinin sırf bakanlık görevine geri döndüğü için Rosa'nın kızının kaybını tamamen atlattığını düşünmüş olmasıydı.

"Acele edin! Bakan hanım yetişsin istiyorsak yolda bunların üzerinden geçmemiz lazım."

Liu asansörün yanında sabırsızlıkla bekliyordu, Rosa'nın omzuna dokunarak iyi şanslar dileyen Engells'in elindeki raporu aldı.

"Vogel nerede?" diye sordu Rosa.

"Bizimle daha sonra DR* binasının önünde buluşacağını söyledi."

Haber kanallarında canlı yayınlanacak iki röportaja evet demişlerdi. Röportajların ilki DR'da olacak, diğeri ise TV2'de yapılacaktı; programları hayli sıkışıktı. Binanın arka tarafındaki kapıya inen asansöre bindiler, şoförün onları trafiğin tıkalı olduğu ana giriş yerine buradan alması daha kolaydı. Liu zemin kat düğmesine bastı.

"Başbakan yaşanan gelişmelerden haberdar ama Vogel yine de sizin Bukke ile tartışmaya girmenizi istemediklerini söyledi."

"Bukke ile tartışmaya girmeyeceğiz elbette ama direksiyonda oturan biz olmalıyız, o değil."

"Ben Vogel'in söylediklerini iletiyorum sadece. Dahası, asıl önemli olan sizin şimdi nasıl bir izlenim bırakacağınız. İşin rapor kısmı başka bir şey, bu kısmı..."

"Ne yaptığımın farkındayım, Liu."

"Elbette biliyorsunuzdur ama bu röportajlar canlı yapılacak ve politika dışında da birtakım şeyler soracaklardır size. Bir başka deyişle, kendilerini hiç de ilgilendirmeyen sorular yönelteceklerdir, Vogel böyle soruların gelmeyeceği garantisini veremiyor maalesef."

"Bu tarz sorularla baş etmek gerek. Eğer şimdi vazgeçersem, hiçbir anlamı kalmaz. Araba nerede kaldı?"

Rosa asansörden inmiş, peşinde Liu arka girişteki güvenlik görevlilerinin yanından geçip dışarı adım atmıştı. Fazlasıyla rüzgâr alan Admiralgade kapısında durmuş bekliyorlardı ama makam arabası her zamanki yerinde yoktu. Liu her zamanki gibi her şey kontrol altındaymış gibi davransa da Rosa onun gözlerindeki şaşkınlığı okuyabiliyordu.

* Danimarka'nın kamu radyo televizyonu. (yay.n.)

"Biraz bekleteceğim sizi, şimdi bulurum şoförü. Mola verdiği zamanlar genelde yan sokaklardan birine park eder."

Liu parke taşların üstünden koştura koştura geçip, bir yandan çantasından cep telefonunu çıkartmaya çalışırken bir yandan da sağa sola bakındı. Rosa'nın cep telefonu bir kez daha çaldı. Liu'nun peşinde giderken telefonu açtı. Rüzgâr insanın içine işlercesine esiyordu, Boldhausgade'i geçerlerken kanalın karşı tarafındaki Christiansborg'un ilerisini görebiliyordu.

"Merhaba, hayatım. Pek fazla vaktim yok. DR'a doğru gitmek üzereyim, arabada hazırlanmam gerekiyor."

Telefon hattında sıkıntı olduğu için kocasının sesini çok az duyabiliyordu. Sesi sarsılmış ve afallamış gibiydi, ilk başta sadece "önemli" ve "Mathilde" dediğini duyabildi. Rosa az önce söylediklerini tekrar etti, hiçbir şey duyamadığını anlatmaya çalıştı ama Steen çaresizlik içinde ona bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Küçük bir avluya açılan kemerin oralarda Liu'nun aniden durduğunu ve nedendir bilinmez, onları almak üzere arabayı getirmeyen yeni şoförle telaşlı bir şekilde konuştuğunu gördü.

Rosa olduğu yerde durdu; Steen'in sesi tekrardan gidip gelmeye başladı.

"Alo? Steen?"

Midesinin düğümlendiğini hissetti ama telefon hatlarında hâlâ sıkıntı vardı, çok geçmeden de telefonun kapandığını gösteren kısa sinyal sesi geldi. Rosa, gözlerini dikmiş avlunun içindeki bir şeye bakan Liu'ya doğru yürümeye koyuldu. Liu, ancak şoför koluna hafifçe dokunup da başıyla Rosa'nın geldiği yönü işaret edince baktı.

"Geldiniz demek, en iyisi bir taksiye binip gidelim."

"Steen'i aramam lazım. Arabayla neden gidemiyoruz?"

"Yolda anlatırım, buyurun lütfen."

"Hayır, ne olmuş söylesene?"

"Buyurun lütfen, acele etmemiz lazım."

Ama artık çok geçti. Rosa makam arabasını görebiliyordu. Arabanın ön camı parçalanmış, motor kapağının üzerine iri, biçimsiz kırmızı harflerle bir şeyler yazılmıştı. Rosa, kanla boyanmış gibi gözüken harfleri nihayet bir araya getirebildiğinde dehşet içinde kaskatı kesildi: KATİL

Liu, Rosa'yı kolundan tutup uzaklaştırdı.

"Şoföre güvenlikçileri aramasını söyledim. Gitmemiz lazım."

42

Önlerinde uzanan karanlıkta ormanın silueti belli belirsiz görünürken Hess sokak numarasını işaret ettiğinde Thulin yavaşlamaya fırsat bile bulamadı. Araba Klampenborg'daki saray yavrusu evin garaj yoluna hızlı girip bir müddet çakıl yolun üstünde kaydı. Thulin arabayı doğruca ön kapıya sürdü ama Hess daha araba durmadan hızlıca kapıyı açıp dışarı fırladı. Thulin, çağırdığı bölge devriye ekip aracının dışarıya park etmiş olduğunu görünce rahatladı, taş basamaklardan koşarak çıkıp giriş holüne adım attığında, polis memurlarından biri birinci kattaki merdivenlerden iniyordu.

"Evin her tarafına baktık. Ön taraftaki odada bir şeyler olmuş."

"Thulin!"

Thulin ön taraftaki odaya seğirtti, içeri adım atar atmaz ilk gördüğü şey duvardaki kan izleri ve yerde cansız yatan, başı ezilmiş köpek oldu. Eşyalardan bir kısmı devrilmiş, pencerelerden biri paramparça olmuştu. Kapı çerçevesinde ve zeminde kan izleri vardı, yerde de iki oyuncak panda duruyordu. Siyah bir seyahat çantası bir kapı kuytusunda duruyor, hemen yanında yerde de bir cep telefonu görülüyordu.

"Memurların bir kısmını ormana gönder, yanlarına polis köpeklerini de alsınlar. Çabuk ol!"

Thulin, derhal dercesine başını sallayıp el yordamıy-

la telefonunu aranan polis memuruna talimatlar yağdırırken Hess de teras kapısını çekiştiriyordu. Bahçe sandalyelerinden teki devrilmiş, kapıya dayanmıştı. Hess bir tekmeyle sandalyeyi savurdu, ardından çimlere doğru seğirtip son sürat ormanlık alana koşmaya başladı. Thulin de aynı hızla peşinden gitti.

43

Anne Sejer-Lassen karanlığın içinde can havliyle koşuyor, ağaçların dalları yüzüne çarpıyordu. Çam iğneleriyle dikenlerin çıplak ayağına battığını hissediyor yine de koşmaya devam ediyordu. Laktik asit biriken bacaklarına kramp girmeye başladığı halde kendini daha da ileri gitmeye zorluyordu. Her köşesini avucunun içi gibi bildiği ormanlık alanda tanıyabileceği herhangi bir detayı yakalama umuduyla koşuyordu. Ama karanlık ve kendi soluğunun sesi, bir de üzerlerine bastıkça çıtırdayarak nerede olduğunu ele veren ince dallar dışında hiçbir şey yoktu.

Yüksek bir ağacın yanında durdu. Ağacın soğuk ve nemli gövdesine yaslanıp kulağını ormandan gelen seslere vererek nefesini düzenlemeye çalıştı. Kalbi fırlamak üzereydi, neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı. Çok uzaklarda bir yerlerden birtakım sesler geldiğini duyar gibiydi ama bir türlü kendine gelemiyordu. Çığlık atacak olsa onu kovalayan kişi sesini duyabilirdi. Epeydir koştuğunun farkındaydı, peşindekinin ona yetişip yetişmediğini hesaplamaya çalıştı. Ormanın derinlerinde kaybolmuştu ama geçip gittiğini yerlere baktığında ne titrek bir ışık ne bir fener görebiliyordu. Karanlığın içinde ne bir ses ne bir hareket vardı... O halde tüm bunlar kurtulduğu anlamına gelmeliydi.

Derken ileride bir yerlerde, uzaktaki ağaçların arasında

aniden bir ışık gördü. Kavis çizerek yavaşça hareket ediyordu, çok geçmeden epey ötede bir yerlerden bir motor sesi geldiğini fark etti; tam olarak nerede olduğunu da o an anladı. Gördüğü ışık huzmesi, ada kavşaktan başlayıp su kenarına kadar uzanan dar yolda ilerleyen bir arabanın farları olmalıydı. Kaslarını gerip cesaretini toplayarak koşmaya başladı. Dar yolun yaklaşık 150 metre kadar uzağındaydı ama yoldaki keskin virajın tam olarak nerede olduğunu biliyordu, tam o noktada arabanın önüne çıkacaktı. Elli metre daha gittikten sonra bağırmaya başlayacaktı. Önünde sadece 30 metre kalmıştı artık, araba hareket halinde olmasına rağmen şoför sesini duyabilirdi, kendisini kovalayan her kimse o noktada pes etmek durumundaydı.

Darbe ön tarafından geldi. Yanağını sivri bir şey delmişti. Peşinde olduğunu düşündüğü kişinin aslında tam önünde durduğunu, ışığa doğru hamle yapmasını beklediğini o an anladı. Yere düştüğünü fark etti, ağzına demir tadı yayıldı. Telaş içinde dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı ama tam o sırada yüzüne aldığı ikinci bir darbeyle emekler vaziyette yığılıp kaldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"İyi misin, Anne?"

Ses kulağının hemen dibinde fısıldıyordu ama daha cevap veremeden darbe üstüne darbe inmeye başladı. Aradan birkaç saniye geçmemişti ki iniltiler içinde sorular sormaya başlayan kendi sesini duydu. Neden o? Ne yapmış olabilirdi ki bunu hak edecek? Kulağının dibindeki ses nedenini nihayet söylediğinde gücünü tüketmişti. Kolunu ezerek bastıran bir bot onu yere yapıştırdı, bileğine keskin bir bıçağın dayandığını hissedebiliyordu. Yalvarıp yakarmaya başladı, kendisi için değil ama çocuklarının hatırına hayatını bağışlaması için ağladı. Siluet bir anlığına durumu değerlendiriyor gibi gözükse de Anne çok geçmeden yanağına bir şeyin indiğini hissetti.

44

Thulin, karanlığın içinde kadının ismini haykırdıkça elindeki fenerin ışığı ıslak ağaçların üzerinde geziniyor, kâh ağaç köklerine değiyor kâh dallara dokunup geçiyordu. Oldukça ilerisinde, sol tarafında epeyce uzakta bir yerlerde Hess'in de aynı şeyi yaptığını duyabiliyor, elindeki fenerin ışıltısının da sürekli olarak hareket ettiğini görebiliyordu. Uzun bir mesafe, neredeyse kilometrelerce koşmuşlardı, Thulin kadının ismini bir kez daha haykırmak üzereydi ki ayağında, kızgın demirle dağlanmışçasına yoğun bir acı hissetti. Ayağı bir ağaç köküne takılmış, yüzükoyun yere kapaklanmıştı. Sanki karanlığın içine çekiliyor gibiydi; el yordamıyla etrafını yokluyor, fenerini bulmaya çalışıyordu, yere kapaklandığı sırada sönmüştü büyük olasılıkla. Dizlerinin üzerinde doğrulup, ağaçların altındaki ıslak çalılıkları elleriyle deşelemeye, düştüğü yerin etrafını yoklamaya koyuldu. Derken, birden bire silueti karşısında gördü ve kaskatı kesildi. İleride kıpırtısız duruyor, sadece yirmi metre ileride, karanlıktan neredeyse ayırt edilemeyen açıklık alanın diğer tarafından Thulin'i gözetliyordu.

"Hess!"

Çığlığı ormanın içinde yankılanmıştı, belindeki kılıftan tabancasını el yordamıyla çıkartmaya çalıştığı sırada Hess elinde fener ona doğru koşuyordu. Hess varana kadar Thulin

tabancasını siluete çoktan doğrultmuştu bile. Hess de fenerin ışığını aynı yöne tutmuş, kesik kesik nefes alıyordu.

Anne Sejer-Lassen küçük bir koruluğun içinde asılıydı. Hırpalanmış bedeni kollarının altına sıkıştırılmış iki ağaç dalının desteğiyle dik duruyordu. Çıplak ayakları toprak zeminin hemen üstünde sallanıyor, başı göğüs kafesinin üstüne sarktığından rüzgârda dalgalanan uzun saçları yüzünü kapatıyordu. Thulin cesede yaklaştıkça dikkatini çeken tuhaflığın ne olduğunu anladı: Anne Sejer-Lassen'ın kolları normalden kısaydı. Ellerinin ikisi de yerlerinde değildi. Ardından bir şey daha takıldı gözüne. Anne Sejer-Lassen'ın sol omzunda, etinin arasından fırlamış gibi gözüken o küçük kestane adam. Thulin, kestane adamın yüzünde pis pis sırıtan bir ifade olduğu hissine kapıldı.

13 Ekim Salı

45

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Koyu renk kıyafetli bir memur ordusu, ellerindeki fenerleri yere tutmuş ormanlık araziyi didik didik ararken, ağaç tepelerinin üstünde ara vermeksizin dolaşan helikopter de projektörüyle ağaçları tarıyordu. Hess ve meslektaşları neredeyse yedi saattir görev başındaydılar, saat gece yarısını geçmişti. Üç operasyon yöneticisi arama yapılacak araziyi ayrıntılarıyla planlamış, ormanı beş farklı mıntıkaya ayırmıştı. Mıntıkaların her biri çok güçlü Maglite fenerli ve polis köpekli ekipler tarafından aranacaktı.

Anne Sejer-Lassen'ın cesedi bulunur bulunmaz tüm giriş ve çıkışlar kapatılmış, farklı anayol çıkışlarına barikatlar yerleştirilmişti. Seyir halindeki arabalar durduruluyor, insanlar sorgulanıyordu ama Hess çalışmanın tamamıyla boşa çıkmasından endişeleniyordu. Olay yerine çok geç ulaşabilmişlerdi, hâlâ da geriden geliyorlardı. Yağmur, ormanlık araziye girmelerinin hemen ardından başlamış, kanıt niteliği taşıyabilecek her şeyi; ayak izleri, araba lastiği izi ne varsa çoktan alıp götürmüş, polis memurlarının payına düşen gökyüzü tanrılarının da desteğini yanına alan bir hayaleti yakalama çabası olmuştu. Hess'in aklında Anne Sejer-Lassen'ın cesedi vardı; omzuna sokuşturulmuş o küçük oyuncağı düşündü bir müddet. Kendini gözlerinin önünde oynanan tu-

haf bir gösteriyi terk etmek için çıkış kapısını arayan heve-si kırılmış bir tiyatro gediklisi gibi hissediyordu. Üstü başı sırılsıklam, ormanlık alanın en kuzeyinde kalan uçtan baş-layıp operasyon yöneticilerinin elindeki haritada işaretlemiş olduğu ana patikalardan birine yorgun argın geri yürümüş-tü. Yaşça daha genç bir memur ağaçlardan birinin arkasında işemek için ekipten ayrılmış, Hess de onu terslemişti. Memu-run, sorumluluk alanını öncelikle bir kanıt bulduğunda terk etmesi gerekirdi. Memur koşturarak geri dönüp ekibe katıl-dığında, Hess adama patladığı için pişman olmuştu. Paslan-dığının farkındaydı. Vücudu yorgunluktan kırılıyor, beyni zonkluyor, zihni bulanıyordu. Böylesi bir vakaya bakmayalı uzun zaman olmuştu; aslına bakılırsa bugüne kadar böylesi bir vakaya şahit de olmamıştı, şu an Lahey'deki ufak, boktan dairesindeki düz ekran televizyonda futbol maçı izlemek ya da Avrupa'nın herhangi bir yerinde ipe sapa gelmez bir baş-ka görev için yollara düşmek yerine, Kopenhag'ın kuzeyinde bir yerlerde, yağmurun demir çubuklar misali tepelerine inip her şeyi olduğu yere mıhladığı ormanlık alanda boş boş dola-nıp duruyordu.

Hess cesedin bulunduğu bölgeye, yoğun projektör ışıkla-rının aydınlattığı ve ağaçların arasında dolanıp duran Kri-minal İnceleme uzmanlarının uzun gölgelerinin yansıdığı koruluk alana kendi imkânlarıyla ulaştı. Gerçi Anne Sejer-Lassen'ın cesedi birkaç saat önce kaldırılmış ve inceleme için Adli Tıp'a götürülmüştü ama Hess aslında Thulin'i arıyordu. Bir süre sonra ormanlık alanın batısında kalan taraftan yü-rüyerek geldiğini gördü, saçları nemden darmadağındı, bir yandan yüzündeki çamur lekelerini silerken elindeki telefo-nu kapatıyordu. Thulin, Hess'in orada olduğunu fark edince başını iki yana sallayarak ormanın batısında da bir şey bula-madıklarını ima etti.

"Ama Genz'le görüştüm."

Genz, Anne Sejer-Lassen'ın cesedinin bulunmasının ardından ormana gelir gelmez Hess onu bir köşeye çekmiş ve kestane adamı doğruca laboratuvara götürmesini istemişti. Yağmur damlaları arasında Thulin'e bakarken, kadın daha ağzım açıp tek kelime etmeden Genz'in incelemesinden çıkan sonucu tahmin etmişti.

46

Sabah saatleri yeni geride kalmıştı. Polis karakolunun ikinci katındaki özel görev timi kumanda merkezinin penceresinden dışarıya bakan Nylander, ana avlunun girişine yakın bir noktada, ellerinde telefonları, kameraları ve mikrofonlarıyla bekleyen, her fırsatta ifade özgürlüğünden dem vuran akbabaları bu saate kadar ancak idare edebilmişti. Yönetimin ekipteki herkesin kulağını defalarca çekmesine rağmen, Nylander sistemin uzun zamandan beri kevgire döndüğünü bir kez daha anlamış, bugünün de istisna olmadığını görmüştü. Cesedin ormanlık alanda bulunmasından sadece 12 saat sonra basın, "ismini vermek istemeyen polis kaynaklarına" dayandırarak bu cinayetle Husum'da işlenen Laura Kjær cinayeti arasında bir bağlantı olduğu yönünde spekülasyonlara başlamıştı. Ardından, basın tarafından kuşatıldığı yetmezmiş gibi Nylander, bir de emniyet müdür yardımcısının telefonuna çıkmak durumunda kalmış, en kısa sürede kendisini arayacağını kesin bir dille belirterek şimdilik olsa vartayı atlatmıştı. Şu an asıl önemli olan soruşturmanın doğru yürümesiydi, vakayla ilgilenen dedektif ekibine son gelişmeleri aktaran Thulin'e sabırsız gözlerle baktı.

Dedektiflerin pek çoğu tüm gece boyunca çalışmış, sadece birkaç saat uyuyabilmişlerdi ama son derece ciddi bir durum söz konusu olduğundan Thulin'in geçtiği özet bilgileri can kulağıyla dinliyorlardı.

Nylander için de uzun bir gece olmuştu. Anne Sejer-Lassen olayıyla ilgili telefon, Yönetim Topluluğu aldı sosyal grupla Bredgade'de bir restoranda akşam yemeği yedikleri sırada gelmişti. Yemekli toplantıda bir sürü kodaman vardı, Nylander bunun iş çevresini geliştirmek açısından son derece büyük bir fırsat olduğunu düşünüyordu. Ne var ki, telefon geldince tatlı servisinin ortasında ayrılmak zorunda kalmıştı. Aslına bakılırsa uygulamada olay yerine bizzat gitmesi gerekmiyordu. Emrinde bunu yapacak bir sürü insan vardı ama olay yerine bizzat gitmeyi öteden beri prensip haline getirmişti. Bunun, hem ekibindekilere iyi bir örnek olmak hem de işleri düzenli ve disiplinli bir şekilde yönetmek açısından önemli olduğunu düşünüyordu. İşleri bir kez akışına bırakıp ihmal etti mi arkası gelir, olmadık yerden darbe alabilirdi insan. Nylander da bu konuda hayli tedbirli davranan biriydi. Bugüne değin hazırlıksız yakalanan sayısız patronu olmuştu, güç zehirlenmesinden kibir abidesi haline geldikleri için kariyerlerini berbat eden nice devlet memuru görmüştü. Ne var ki Laura Kjær vakasında bütçe toplantıları yüzünden olay yerine bir türlü gidememişti, Thulin telefonda parmak izinden ilk kez bahsettiğinde ukalalık yapıyor gibi gelmiş, sinirlenmişti. Ama dün akşam gelen telefonun ardından en ufak bir öfkeye kapılmadan anında restorandan ayrılmıştı. Zaten, tatlı faslına geçildiğinde çoktan zil zurna sarhoş olmuş takım elbiselilerden en işe yaramayanı illa ki başarılarından dem vurmaya başlardı. Nylander mangalda kül bırakmayan bu tiplerin çoğunu geride bırakabilecek vasıflara sahip olduğunun farkındaydı ama bunu yapabilmek için, tıpkı dün gece alarm zilleri çaldığında olduğu gibi soğukkanlılıkla hareket etmeli ve ne olup bittiğinden haberdar olmalıydı. Ormandaki olay yerini bizzat gördüğünden beri kafasının içinde farklı senaryolar dönüp duruyordu fakat olan biten fazlasıyla karmaşık olduğu için henüz bir strateji belirleyememişti. Parmak izi saptamalarında netice itibarıyla bir

yanlışlık olduğunu ümit ederek daha o sabah Genz'e, ardından da Kriminal İnceleme Birimi'ne uğramıştı fakat şansı yaver gitmemişti. Genz, her iki vakada da Kristine Hartung'un parmak iziyle eşleşme olduğunu ispatlamaya yeterli karşılaştırma noktası bulduklarını söylemişti, artık Nylander'ın emin olduğu tek şey, şayet kayalıklara bindirmeden yol almak istiyorsa bu sularda dikkatli gezinmesi gerektiğiydi.

"Kurbanların her ikisi de 30'lu yaşlarının sonlarında olup beklenmedik olayla kendi evlerinde karşılaştılar. Adli tabibin yaptığı ön incelemeye göre, kadınlar saldırıya uğradı ve göz çukurlarından beyinlerine doğru kuvvetle itilen bir aletle öldürüldüler. İlk kurbanın sağ eli kesilmişken, ikinci kurbanın ise iki eli birden ampüte edilmişti. Her iki kadın da ampütasyon esnasında hayattaydı."

Toplantıya katılan dedektifler, Thulin'in masalarda dolaştırdığı ceset fotoğraflarını dikkatle inceliyor, görece daha tecrübesiz olanlardan bazıları ya yüzlerini ekşitiyor ya da görmemek için kafalarını çeviriyordu. Fotoğrafları Nylander da görmüştü ama etkilenmemişti. Polis memuru olarak göreve ilk başladığı zamanlarda bu tarz görüntülerden etkilenmiyor olmak onu endişelendirmişti ancak şimdilerde buna sadece bir avantaj gözüyle bakıyordu.

Thulin'in sözünü hırçın bir tavırla keserek "Cinayet silahıyla ilgili ne biliyoruz?" diye sordu.

"Kesinleşmiş bir şey yok. Üzeri küçük çivilerle dolu ağır bir metal topa tutturulmuş bir tür sopa. Gürz değil ama aynı kökenden bir alet. Şayet ampütasyonları soruyorsanız, elmas ya da benzeri bir bıçağı olan, bataryayla çalışan bir testere olduğunu tahmin ediyoruz. Yapılan ön incelemeler aynı aletin kullanılmış olduğunu gösteriyor, her iki..."

"Peki Laura Kjær'ın cep telefonuna gönderilen şu kısa mesaj? Gönderen?"

"Mesaj, herhangi bir yerden rahatlıkla satın alınabilecek

ön ödemeli, tescil edilmemiş bir kartın takılı olduğu eski model bir Nokia'dan gönderilmiş. Laura Kjær'ın sağ eline bantla tutturulan telefondan başka bir ipucu elde edemedik. Telefonun üzerinde malum mesaj dışında hiçbir veri yoktu, Genz'e göre, telefonun seri numarası havya marifetiyle yakılmış."

"Peki ya, telefon sinyalleri vasıtasıyla izini sürdüğünüz şu paketi teslim eden kurye? Paketin kimin tarafından gönderildiğine dair kargo şirketinin elinde bir bilgi vardır muhtemelen?"

"Evet var ama sorun şu ki kayıtlarda gönderici olarak Laura Kjær gözüküyor."

"Nasıl yani?"

"Kargo şirketinin müşteri hizmetleri birimi dün öğle arasına yakın saatlerde birinin aradığını ve 7 Cedervænget Husum adresindeki evin ön basamaklarında Laura Kjær'dan bir paket alınması için kurye talep ettiğini söylemiş. Verilen adres Laura Kjær'a ait. Kurye, öğleden sonra 1 sularında adrese gittiğinde paketi kargo ücretiyle birlikte teslim alınmaya hazır bir şekilde söylenen yerde buluyor. Ardından paketi perakende satış mağazasına getirip zemin kattaki 7-Eleven'a teslim ediyor. Burası Sejer-Lassen'ın şirketinin sevkıyat için kullanıldığı bir teslim noktası. Kuryenin bize verebildiği tüm bilgi bundan ibaret, paketin üzerinde de kuryenin parmak izinin yanı sıra 7-Eleven memuru ve Sejer-Lassen'ın parmak izlerine rastlayabildik sadece."

"Peki kargo şirketini arayan kişi?"

"Müşteri hizmetleri, arayan kişinin kadın mı yoksa erkek mi olduğunu bile hatırlamıyor."

"Cedervænget'tan bir şey çıkmadı mı? Paketi oraya bırakan kişiyi birileri görmüş olmalı?"

Thulin başını iki yana salladı. "Şüphelendiğimiz ilk kişi, Laura Kjær'ın erkek arkadaşı Hans Henrik Hauge oldu ama Hauge'un suç saatinde başka yerde olduğunu gösteren bir

kanıtı var. Adli tabip, Sejer-Lassen'ın akşamüstü saat 6 sularında öldürdüğünü söylüyor, Hauge'un avukatına göre, kendisi ve Hague avukatlık bürosunun oradaki otoparkta o saatte birliktelermiş. Hauge'un eve girmesine izin vermediğimiz için hakkımızda şikâyette bulunup bulunmayacaklarını konuşuyorlarmış."

"Yani elimizde hiçbir halt yok, öyle mi? Ne bir tanık ne bir telefon, hiçbir şey?"

"Henüz yok. Dahası, kurbanlar arasında bir bağlantı var gibi de gözükmüyor. Tamamen farklı yerlerde yaşıyorlar, tamamen farklı sosyal çevrelerdenler. Görünen o ki, şu iki kestane adam ve parmak izleri dışında ortak hiçbir yönleri yok. Sonuçta biz ilk iş olarak..."

"Parmak izleri derken?"

Nylander soruyu soran Jansen'a göz ucuyla baktı. Sadık iş ortağı Martin Ricks'in yanında oturuyordu her zamanki gibi. Thulin'in bakışlarının kendisinin üzerinde olduğunu hissetti: bu haberi özellikle kendisinin vermek istediğini Thulin'e önceden belirtmişti.

"Birileri her iki kurbanın yakınlarında bir yerlere birer kestane adam koymuş. Her iki vakada da oyuncak bebeğin üzerinde parmak izine rastlandı. Daktiloskopik analizlere göre bu parmak izleri büyük olasılıkla Kristine Hartung'un izleriyle aynı."

Nylander kasten his ve heyecandan yoksun, yavan bir tonda konuşmuştu. Bir müddet kimse tek kelime etmedi. Ardından Tim Jansen ve birkaç dedektif kendi aralarında hararetli hararetli konuşmaya başladılar. Onların bu şaşkın halleri salondaki herkese bulaşıp şüpheyle karışık bir afallama haline dönüşüyordu ki Nylander tekrardan lafa girdi.

"Dinleyin beni. Kriminal İnceleme halen çeşitli testler yapıyor, dolayısıyla biz daha fazla bilgi edinene kadar içinizden kimsenin alelacele fikir beyan etmesini istemiyorum. Şu an-

da hiçbir şey bilmiyoruz. Belki de parmak izlerinin konuyla hiç ilgisi yok, bu yüzden aranızdan biri bu dört duvarın dışında bir yerlerde bu konu hakkında en ufak bir gevezelik edecek olursa, bilsin ki buraya geri dönüşü asla mümkün olmayacak. Anlaşıldı mı?"

Nylander durumu nasıl idare edeceğini düşünüp duruyordu bir süredir. Çözülmemiş iki cinayet, işleri çoktan baş edilmesi zor bir noktaya taşımıştı. Nylander her ne kadar kabullenmekte zorlansa da cinayetlerin faili pekâlâ da aynı kişi olabilirdi. Gelgelelim parmak izinin kime ait olduğu konusunda bir belirsizlik olduğu müddetçe de, bunun suyu bulandırmasını istemiyordu. Hartung vakası Nylander'ın imza attığı en büyük başarılarından biriydi. Gerçi bir zamanlar bu davanın kariyerini mahvedeceğini düşünmüştü ama sonrasında önemli bir ilerleme kaydedilmiş ve Linus Bekker tutuklanmıştı.

"Ama Hartung davasını tekrardan açman gerekecek."

Nylander ve toplantıdakiler sesin kimden geldiğini anlamak için etrafa bakındılar. Gözleri Europol'den gelen adama takıldı. Şu ana kadar hiç sesini çıkarmamış, elden ele dolaştırılan fotoğraflara kendini kaptırmış vaziyette bir köşede durmuştu. Ormanlıktaki kıyafetleri hâlâ üzerindeydi, keçeleşmiş saçları kir içindeydi, görüntüsü bir haftadır ormanda yatan birini andırsa da gayet çevik, kendine hâkim ve soğukkanlı bir hali vardı.

"Tek parmak izi tesadüf olabilir. Ama iki parmak izi tesadüf olamaz. Kaldı ki parmak izleri Kristine Hartung'a aitse, kızın ortadan kaybolmasıyla ilgili önceki soruşturmada yanlış bir sonuca varılmış olabilir."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

Tim Jansen arkasını dönmüş, bir aylık maaşının üstüne yatmak istiyormuş gibi duran Hess'i sakınan ve dikkatli bakışlarla süzmeye başlamıştı.

"Jansen, bana bırak."

Nylander rüzgârın hangi yönden eseceğini tahmin edebiliyordu, savuşturmak istediği şey tam da buydu aslında. Ama lafına devam edemeden Hess aklından geçenleri çekinmeden anlatmaya başladı.

"Senin kadar bilgi sahibi değilim. Ama Kristine Hartung'un cesedi bulunmuş değil, dahası vaktiyle yapılan kriminal testlerin kızın kuşkuya yer bırakmayacak şekilde öldüğünü kanıtlamaya yeterli olmadığı çok açık. Şimdi bir de şu parmak izleri çıktı ortaya, benim tek söylediğim bunun birtakım soruları akla getirdiği."

"Hayır, söylediğin şey bu değil Hess. Sen, bizim işimizi belki de yeterince iyi yapmadığımızı söylüyorsun."

"Bunu kişisel bir şey olarak algılamayın. Ama iki kadın öldürüldü ve eğer bunun bir daha yaşanmasını istemiyorsak bizlerin bir şeyler..."

"Kişisel algıladığım falan yok. Vakanın çözülmesine yardım eden diğer üç yüz dedektifin de kişisel algılayacaklarını sanmıyorum. Ama Lahey'deki görevinden kovulduğu için buraya gelmek zorunda kalan birinden kışkırtıcı bir tavır görmek de biraz tuhaf kaçıyor, ne dersin?"

Jansen'ın meslektaşlarından birkaçı kıs kıs gülmeye başladı. Nylander ise ifadesiz gözlerle Hess'e bakmaya devam ediyordu. Hess'in söylediklerini aklına yazmış, gerisine kulak asmamıştı bile.

"Sen asıl 'Eğer bunun bir daha yaşanmasını istemiyorsak' derken ne demek istiyorsun, onu söyle?"

47

Karakolun kadın iletişim danışmanı izlenecek yol haritası konusunda Nylander'a seve seve yardımcı olabileceğini ilettiyse de Nylander meseleyi kendisinin halledeceğini söyleyerek kestirip attı. Normalde böyle bir fırsatı asla kaçırmazdı çünkü karakola geldiği ilk günden beri kadından etkilenmiş, tavsiye bahanesiyle ikide bir departmanından çıkıp soluğu kadının yanında alır olmuştu. Ama avluya inen merdivene yöneldiği şu dakikalarda, basının karşısına çıkmadan önce kafasını boşaltmak istiyordu. Kadının medya çalışmaları alanındaki lisans derecesinin de üç yıl sürmesi muhtemel, latte kahve ve gündelik seksten ibaret bir ilişkinin de ona şu an bir faydası dokunmayacaktı. Hele de Hess ve Thulin'le birlikte makam odasında henüz yaptıkları can sıkıcı toplantının ardından hiçbirinin bir faydası yoktu.

Nylander üstü sundurmayla kaplı avluya adım atmadan önce Bakan Rosa Hartung'un günlük programında bir boşluk yarattığını ve karakola gelmek üzere yola çıktığını haber almıştı. Bakan ve eşinin arka kapıdan getirilmesi ve kendisi dışında hiç kimseyle görüştürülmemeleri konusunda sıkı talimat vermişti.

Thulin'in verdiği brifingin ardından konuşmalarına özel olarak devam edebilmeleri için Nylander'ın ofisinde üçünün bir araya gelmesini öneren Hess olmuştu. Hess, Laura Kjær

ve Anne Sejer-Lassen cinayetlerine ait olay yeri fotoğraflarını Nylander'ın masasına koymuştu.

"İlk kurbanın bir eli kayıp. İkincisinin ise iki eli. Oraya giderek işini aksatmamış olsaydık katilin Anne Sejer-Lassen'ı daha da parçalaması pekâlâ da mümkün olabilirdi ama ya kurbanları tam olarak bu halde bulmamızı kasıtlı olarak planladıysa?

"Anlamıyorum. Dilinin altındaki baklayı çıkar, bütün günümü sana ayıramam" dedi Nylander.

Toplantıya girmeden önce birtakım sırları Hess'e aktarmış olduğu her halinden belli olan Thulin, Nylander'a kestane adamın yakın plandan çekilmiş iki fotoğrafını göstermişti, oysa Nylander aynı şeyleri görmekten bıkmış usanmıştı.

"Kestane adam bir kafa ve gövdeden oluşur. Kafa kısmında gözler olur, bunlar ya tığ ya da başka bir keskin aletle yapılır. Beden kısmında ise kollar ve bacakları temsilen dört tane kibrit çöpü bulunur. Ama bir kestane adamın elleri olmaz. Keza ayakları da."

Fotoğraflardaki kestane adamlara ve uçları kesilmiş kollarına gözlerini diken Nylander sessizliğe bürünmüştü. Anaokuluna giden bir çocuğa anlatır gibi anlatmaları yüzünden gülse mi ağlasa mı bilememişti.

"Söyleyeceğini tahmin ettiğim şeyi söylemiyorsun."

Hastalıklı bir düşünceydi bu. İnsanın böyle bir şeyi aklına getirebilmesi için kendisinin de hasta ruhlu biri olması lazımdı ama Nylander, brifing sırasında Hess'in tekrar yaşanmasını engellemekle neyi kastettiğini birdenbire kavrayıvermişti. İkisi de cevap vermemişti ama katilin, belki de kendi kestane adamını etten kemikten yapıyor olabileceği düşüncesinden sıyrılmak hayli zor olmuştu.

Hess, Hartung davasının yeniden açılması gerektiği konusunda yine ısrarcı olmuştu. Soruşturmadan bahsederken sürekli olarak "sen" diye vurgulamıştı: "Senin yapman gere-

kir", "Sen göz önüne almak zorundasın." Nylander iki hususu kendisine uygun bir şekilde anlatana kadar da susmamıştı. Birincisi, Hess de artık departmanın bir üyesi ve tüm diğer dedektiflerle birebir aynı konumdaydı, Nylander'ın bildiği kadarıyla kimsenin de kendisini Lahey'e dönsün diye kışkırttığı yoktu. Hatta tam tersine bir durum söz konusuydu. İkincisi, Hartung davasının yeniden açılması söz konusu bile olamazdı. Parmak izleri neye işaret ediyor olursa olsun Hartung vakası kapanmıştı. Ellerinde bir itiraf, hüküm giymiş bir mahkûm vardı ve bütün dünya bir araya gelse bu süreci sil baştan başlatmaya kimsenin gücü yetmezdi. Nylander, tam da bu nedenden Hartunglarla yapılacak görüşmeyi bizzat yürütmekte karar kılmış ve aileyi yeni parmak izinden bizzat haberdar etmeyi uygun bulmuştu. Ortaya çıkan bu yeni durum, fazla dramatize edilmemeliydi. Zaten istihbarat birimi de bakanın oldukça çok zorlu bir hafta geçirdiğini; kim olduğu bilinmeyen bir ya da birkaç kişinin bakanı bir süredir taciz ettiğini, son olarak da makam arabasının ön camının patlatıldığını ve motor kapağının hayvan kanıyla sıvandığını bildirmişti.

Nylander, Hess ve Thulin'in işin bu kısmına dahil olmalarını gerektirecek bir durum olduğunu düşünmüyordu, Thulin'le tek başına konuşabilmek için Hess'i de kapı dışarı etmişti zaten. Lafı hiç dolandırmadan Thulin'e Hess'in davada yer alacak kadar akıllı olup olmadığını sordu. Hess'in kendiliğinden departmandan ayrılmasına neden olan trajik olayı eski personel dosyasından okumuştu. Europol'de hayli deneyim edinmiş olmasına rağmen, yetki konusunda ciddi bir problemi olduğu ortadaydı ki görünüşe bakılırsa bu da eski güzel günlerinin çok geride kaldığı izlenimini yaratıyordu. Adamdan pek de hazzetmediği apaçık ortada olmasına rağmen Thulin olumlu konuşmuştu, dolayısıyla Nylander da Thulin'in ve Hess'in vakayla ilgilenmeye devam etme-

lerini istemişti. Fakat tek bir şartı vardı; Hess'ten kaynaklanan en ufak bir problem çıkacak olursa durumdan derhal haberdar edilmek istiyordu. Nylander, şu NC3'e tavsiye işinin ortalık yatışana kadar askıya alınmak durumunda olduğunu belirtmeyi elbette atlamamıştı. Thulin'in bunu tam da kastettiği şekilde anlayacağından gayet emindi. Tavsiye mektubunu alması göstereceği sadakate bağlıydı.

Karakol binasından çıkan Nylander, pencereden birileri düşer umuduyla dolanıp duran akbabalara yanaştı. Basın konferansı düzenlemek yerine gazetecilerle böyle yüz yüze görüşmek Nylander'ın fikriydi çünkü binanın dışındayken görüşmeyi sona erdirmek de kendi kovuğuna çekilmek de daha kolaydı. Ne var ki flaşlar birer ikişer yanıp sönmeye başladığında yüzünün o alışıldık ifadesine büründüğünü fark etti, ilginin üzerinde olmasını özlemişti sanki. En iyi yaptığı şey de buydu. Teşkilattaki konumunu tehlikeye attığı doğruydu ama bir yandan da kazanacağı çok şey vardı. Birkaç güne kalmaz herkesin özellikle hakkında konuşmak isteyeceği kişi kendisi olacaktı, davanın kötü şöhreti de dikkate alındığında Nylander'ın arayıp durduğu fırsatı tam karşısına çıkarabilirdi. Olur da işler tersine dönerse zamanı gelince kullanmak üzere Mark Hess'i el altında bulundurmak işine bile yarayabilirdi.

48

Üst katta ağlayan iki kızın sesi geniş evin her köşesine yayılıyordu. Laura Kjær'ın kesik elinin bir önceki gün ofisinde bulunduğu sırada üzerinde olan kıyafetler halen sırtında, Çin ahşabından gösterişli masada oturan Erik Sejer-Lassen'ın bulunduğu mutfağa kadar geliyordu. Yanı başında oturan Hess, adamın gece yatağa bile girmediğinden emindi. Kan çanağına dönmüş gözleri şişmiş, üzerindeki gömlek kirlenmiş ve buruş buruş olmuş, kızların oyuncakları yerlere saçılmış, tam arkasında duran fırının üzeri kirli tencere ve tavalarla dolup taşmıştı. Hess, masanın öteki tarafındaki sandalyede oturan Thulin'in adamın dikkatini çekmek için uğraştığını fark etti ama çabası nafileydi.

"Fotoğrafa lütfen bir daha bak. Karının bu kadını tanımadığından emin misin?"

Sejer-Lassen, Laura Kjær'ın fotoğrafına şöyle bir göz gezdirdi fakat boş bakıyordu.

"Peki ya bu kadın? Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Rosa Hartung. Karının tanıdığı ya da bahsettiği biri miydi? Ya da belki de ikinizin birden tanıştığınız biri, veya..."

Ancak Sejer-Lassen, Thulin'in masanın üstünden kaydırarak önüne ittiği Rosa Hartung fotoğrafına da ilgisiz gözlerle bakıp başını iki yana salladı. Hess, oturduğu yerden Thulin'in öfkesini bastırmaya çalıştığını görüyor, dahası onu

gayet iyi anlıyordu. Sorduğu sorulara boş gözlerle bakar gibi gözüken dul bir erkekle aynı hafta içinde ikinci kez yüz yüze gelişiydi bu.

"Bay Sejer-Lassen, yardımına ihtiyacımız var. Hatırlayabileceğin bir şeyler olmalı. Karının herhangi bir düşmanı, korkup çekindiği birileri var mıydı, ya da..."

"Ama bildiğim başka bir şey yok. Onun hiçbir düşmanı yoktu. Ev ve çocukların dışında bir şeyle ilgilenmezdi..."

Thulin derin bir nefes alıp sorularına devam ettiyse de Hess, Sejer-Lassen'ın doğruları söylediği kanaatindeydi. Çocukların ağlama sesini dikkate almamaya çalışıyordu, günün erken saatlerinde karakolda hazır yeri de gelmişken, Nylander'a başının çaresine bakmasını söylemediği için bin pişmandı. Ama artık geri dönüşü yoktu bu işin; kestane adamlar ve kesik kollar, bacaklarla dolu kâbuslarla geçen sadece üç saatlik bir uykunun ardından sabah gözlerini açmıştı. Daha iki dakika geçmeden apartman görevlisi kapısında bitmiş, boya fırçalarıyla yer cilasını apartman koridorunun orta yerinde bıraktığı için söylenip durmaya başlamıştı fakat Hess'in bunlarla uğraşacak vakti yoktu. Karakola giderken yolda Lahey'e telefon etmiş ve bir önceki gün öğleden sonra aklından uçup giden şu konuşmayı, Freimann ile telefonda yapacakları görüşmeyi kaçırdığı için elinden geldiğince özür dilemişti. Hattın öbür ucundaki sekreterin buz gibi bir tavırla konuştuğu besbelliydi. Bir müddet sonra hatasının nedenini açıklamak için uğraşmayı bırakmış ve Anne Sejer-Lassen'ın cesedine ait fotoğraflara daha detaylı bakabilmek için aceleyle tren istasyonuna gitmiş, sabah telaşı içinde insanları iterek trene binmişti. Meseleyi gece boyu zihninde tartıp durmuş ve en nihayet kadının el bilekleri dışında başka yerlerde de kesik izlerine rastlayacak olursa endişe etmesini gerektirecek bir durum olmadığı kanaatine varmıştı. Kurbanın ellerini ampüte etmekte kullanılan alet vücudu-

nun başka yerlerinde de belirgin birtakım izler bıraktıysa şayet, sabah gözünü açar açmaz aklına üşüşen şu hastalıklı düşüncenin peşinden gitmesini gerektiren bir sebep kalmayacaktı muhtemelen. Fakat katilin Anne Sejer-Lassen'ın vücudunun başka kısımlarını ampüte etmeye çalıştığını gösteren hiçbir bulgu yoktu. Hess durumdan emin olmak için adli tabibi ofisinden arayacak kadar peşine düşmüştü bu işin: alet her iki cinayette de sadece elleri ampüte etmek için kullanılmıştı, korkuları böylece teyit edilen Hess durumdan son derece tedirgin olmuştu. Başka kurbanların da olacağına dair öngörüsünde haklı çıkıp çıkmayacağını kestiremiyordu ama içindeki endişe gitgide büyüyordu. Bu aşamada elindeki vakaya bir ara vermeyi ve kendine yeni bir yön tayin etmeden önce Kristine Hartung davasına iyice yoğunlaşmayı tercih ederdi ama Nylander onu sert bir dille uyarmış, o da Thulin'le birlikte Sejer-Lassen'ların evine gitmek durumunda kalmıştı, gerçi burada da bir ilerleme kaydedememişlerdi.

Malikâneyi andıran evle çevresindeki araziyi iki saat boyunca aramışlardı. İlk olarak, evin kuzeyinde kalan ormanlık araziyi kayda alan CCTV kameralarının devre dışı bırakıldığını tespit etmişlerdi. Anne Sejer-Lassen'ın günlük koşusundan dönüp de alarmı kapattığı dakikadan itibaren, birileri bahçe çitlerini aşıp kimselere görünmeden eve girmiş olabilirdi. Komşulardan bir şey gören olmamıştı, cadde boyunca uzanan şatafatlı evler birbirlerine o kadar uzak konumlanmıştı ki emlakçılar bu bölgeyi mesleklerine özgü "gözlerden uzak" ifadesiyle tanımlasalar abartmış sayılmazlardı. Dolayısıyla komşuların hiçbir şey görmemiş olmaları gayet inandırıcıydı.

Genz ve beraberindeki kriminal inceleme uzmanları evin bahçesini, ön taraftaki odayı ve girişteki antreyi olası kanıtlar için baştan aşağı tararken Thulin ile Hess, Anne Sejer-Lassen'ın yaşantısına dair birtakım bilgiler toplayabilmek

umuduyla yatak odalarını, çekmeceleri ve gardıropları incelemek üzere üst kata çıktı. Spa ve elbise odası da sayılacak olursa, evin birinci katında tam dokuz oda vardı. Hess lüks ürünlerden pek anlamazdı ama sırf yatak odasındaki Bang&Olufsen marka ekran bile Odin'deki birkaç dairenin kaporasını karşılamaya yeter de artardı. Mimari kaygılarla olsa gerek, evin yüksek, ihtişamlı pencerelerinde içerisinin görünmesine engel olacak ne bir perde ne de jaluzi vardı. Odanın orta yerinde duran Hess, katilin yağmurun yeniden şakır şakır yağmaya başladığı loş bahçede gizlenerek Anne Sejer-Lassen'ı ve onun akşam rutinlerini bu pencerelerden gözetleyip gözetlemediğini düşünmeden edemedi.

Birinci kattaki diğer odaların düzeni de incelikle düşünülmüş, malzemeler titizlikle seçilmişti: Anne Sejer-Lassen'ın elbise odası sıra sıra yüksek topuklu ayakkabılar, bir örnek ahşap askılara asılmış elbiseler ve yeni ütülenmiş pantolonlarla inanılmaz bir düzen içindeydi; kadının çorap ve iç çamaşırları çekmecelerin içinde yine aynı kusursuz düzende dizili duruyordu. İki lavabo, İtalyan seramiklerin çevrelediği geniş gömme bir küvet ve ayrıca bir spa odasıyla saunanın yer aldığı ebeveyn banyosu, beş yıldızlı otellerin banyolarından farksızdı. Çocukların odasında ise Hans Scherfig'in orman hayvanları temalı çizimleriyle dolu büyük, renkli duvarlar iki küçük yatağı çevreliyor, yataklar gezegenler ve aylak aylak dolanan uzay roketlerinin rengârenk resmedildiği yıldızlarla bezeli bir gökyüzüne bakıyordu.

Ne var ki evi köşe bucak aramalarına rağmen Anne Sejer-Lassen'ı kendi evinde kimin neden gafil avladığını, ormana dek kovaladığını ve iki elini birden kestiğini açıklayan herhangi bir şey bulamadılar.

Hess ve Thulin evi aramaktan vazgeçip Ordrup Lisesi'nde okudukları sırada Anne ile nasıl tanıştıklarından az önce bahseden Erik Sejer-Lassen'ın sorgusuna odaklandılar. Çift, Ko-

penhag İşletme Okulu'nu bitirir bitirmez evlenmiş, ilk önce Yeni Zelanda, sonrasında ise Singapur'a yerleşmeden önce dünya turuna çıkmışlardı. Erik, birkaç biyoteknoloji firmasına yaptığı yatırımlardan iyi para kazanmıştı. Anne'ın en büyük arzusu ise çocuk sahibi olup ailesini genişletmekti. Çiftin iki kızı olmuş, kızlardan büyük olanı okul yaşına gelince de kendi ülkeleri Danimarka'ya geri dönmüşler, ilk başta Islands Brygge'de inşa edilen yeni evlerden birini kiralamışlar, Erik'in doğup büyüdüğü semte yakın olan Klampenborg'daki bu evi satın almaya güçleri yetene kadar da orada yaşamışlardı. Hess, ailenin yaşam standardının daha çok Erik'in kazancına bağlı olduğu izlenimini edinmişti. Anne, birkaç yıl önce iç mimarlık eğitimi almış olmasına rağmen daha çok annelikten besleniyor, evi çekip çevirmekten ve çoğu esasında Erik'in arkadaşları olan dost çevreleriyle bir araya gelebilecekleri buluşmaları organize etmekten keyif alıyordu. Bir diğer dedektif de Anne Sejer-Lassen'ın annesinin yaşadığı Helsingør'a gönderilmişti. Hess kadınla yapılan görüşmenin özetinden Anne'in çok yoksul bir ailede büyüdüğünü, babasını çok küçükken kaybettiğini ve çocukluğundan beri bir aile kurmaya takıntılı olduğunu öğrenmişti. Hıçkırıklar içinde konuşan annesi, Asya'dan ülkeye dönüş yaptıktan sonra kızını da torunlarını da umduğu kadar göremediğinden bahsetmiş, bunu da Erik'in kendisinden pek hoşlanmamasına bağlamıştı. Aslında ne Erik ne de Anne bundan bahsetmişti ama kızını ve torunlarını çoğu zaman ancak Erik işteyken ya da kızı çocukları da yanına alıp bir merhaba demek için kendisine uğradığında görebiliyordu. Anne, kızıyla Erik arasındaki güç dengesinin son derece tek taraflı olduğu izlenimi edinmişti; ne var ki kızı her zaman kocasını savunmuş ve ayrılmaya yanaşmamıştı. Yaşlı kadın, eğer kızını görmeye devam etmek istiyorsa bu tür fikirleri kendisine saklaması gerektiğini çok net anlamıştı. Fakat dün yaşanan olaydan sonra kızını bir daha göremeyecekti.

Mutfaktaki iki büyük Smeg fırından birinin üstündeki dijital saat bir dakika daha ilerlemişti, Hess üst kattaki ağlama seslerinin yerine Thulin'in sorularına kulak verebilmek için kendini zorluyordu.

"Ama eşin çanta hazırlamış. Kapıdan çıkıp gitmek üzereymiş, çocuk bakıcısını arayıp kızları kendisinin alacağını söylemiş, karın nereye gidiyordu?"

"Söyledim ya. Annesini ziyarete gidecekti. Gece de orada kalacaklardı."

"Ama pek öyle gözükmüyor. Hazırladığı çantanın içinde pasaportlar ve bir haftadan uzun bir süreye yetecek kadar kıyafet var. O halde ne yapacaktı? Evi neden terk etmek istedi?"

"Evi terk etmek istemedi."

"Bana kalırsa terk etmek istedi, kaldı ki insanlar haklı sebepleri olmadıkça böyle kaçmazlar. O yüzden ya şimdi bana sebebin ne olduğunu söylersin ya da cep telefonunla, internet trafiğini incelemek üzere bir arama emri çıkarttırır, sebebi kendim bulurum."

Erik Sejer-Lassen'ın sabredecek gücü kalmamış gibi gözüküyordu.

"Karım ve benim harika bir ilişkimiz vardı. Ama bazı sorunlar da yaşıyorduk, yani ben yaşıyordum."

"Ne gibi sorunlar?"

"Benim birtakım ilişkilerim oldu. Aslında bir anlam ifade ettiklerinden değil. Ama... Belki de bunu öğrenmiştir."

"İlişkiler dedin. Kimlerle?"

"Farklı kişiler."

"Kim, nasıl? Kadınlarla mı, erkeklerle mi?"

"Kadınlarla. Gündelik şeyler. Yeni tanıştığım birileri veya bir yerlerde online mesajlaştığım kişiler. Hiçbir anlamı olmayan kişiler."

"Öyleyse neden yaptın bunu?"

Sejer-Lassen duraksadı.

"Bilmiyorum. Bazen hayat insanın umduğu gibi gitmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Sejer-Lassen dalgın dalgın boşluğa bakıyordu. Hess, adamın son söylediklerine kesinlikle katılıyordu katılmasına ama Sejer-Lassen gibi bir adamın hayattan ne beklemiş olabileceğini düşünmeden de edemiyordu. Serveti ve konumu yüzünden kendisiyle evlenmiş olsa da genç bir karısı, bir ailesi ve 35 milyon kronu aşkın değerde bir evi vardı nihayetinde.

"Peki eşin bunu ne zaman ve ne şekilde öğrenmiş olabilir?"

"Bilmiyorum, ama öğrenmiş midir diye sormuştun ya biraz önce..."

"Bay Sejer-Lassen, eşinin telefonunu, e-postalarını ve sosyal medya hesaplarını inceledik. Eğer bize söylediğin şeyi öğrenmiş olsaydı, ihanetten birilerine bir şekilde bahsetmiş olurdu, akla yatkın olan bu. Ya doğrudan sana ya annesine veya bir arkadaşına. Ama bundan hiç bahsetmemiş bile."

"Tamam..."

"Dolayısıyla kaçmasının sebebi büyük olasılıkla bu değildi. Bu yüzden bir kez daha soracağım sana: Karın seni neden terk etmek istedi? Neden bir çanta hazırlayıp..."

"Bil-mi-yo-rum! Bana bir sebep sordun, benim de düşünebildiğim tek sebep bu, kahretsin!"

Erik Sejer-Lassen'ın yaşadığı öfke patlaması Hess'e bir an için aşırı bir tepki gibi geldi. Öte yandan, adam büyük olasılıkla duygularını zar zor bastırıyordu. Epey uzun bir gün olmuştu, Hess sorgunun devam etmesi için hiçbir sebep göremiyordu, o yüzden araya girdi.

"Teşekkürler, şimdilik burada bitirelim. Aklına başka bir şey gelecek olursa, derhal bizi haberdar edersin, tamam mı?"

Sejer-Lassen minnetle başını salladı. Hess sırtını dönmüş ceketini aranırken az önce araya girmesinden Thulin'in hiç de hoşnut kalmadığını hissedebiliyordu. Neyse ki araya giren bir ses daha hızlı davranıp olası bir tepkinin önüne geçmişti.

"Kızları dondurma yemeye götürebilir miyim?"

Çocuk bakıcısı yanında kızlarla aşağıya inmişti, çocuklar dışarı çıkacak şekilde giyinmişlerdi. Hess ve Thulin çocuk bakıcısıyla çoktan görüşmüşlerdi. Kadın dün sabahtan bu yana Anne'ı görmemişti, Filipin Bağımsız Kilisesi'nde öğle yemeğini yemiş, öğleden sonra ise Anne onu arayarak kızları kendisinin alacağını söylemişti. Bakıcının Sejer-Lassen ailesine, özellikle de polise büyük saygı duyduğu her halinden belliydi, Hess kadının oturma izninin pek de usulüne göre olmadığını tahmin edebiliyordu. Kızlardan küçük olanı kadının kucağındaydı öteki ise elini tutuyordu. Çocukların ikisinin de gözleri kan çanağı gibi olmuş, yüzleri ağlamaktan ıslanmıştı. Erik Sejer-Lassen ayağa kalkıp onlara doğru yürüdü.

"Evet, iyi olur, Judith. Teşekkürler."

Sejer-Lassen kızlardan birinin saçını okşayıp diğerine zoraki gülümserken, dördü birlikte mutfağın giriş holüne açılan tarafına yöneldiler.

"Bir görüşme bittiğinde, bunu kendim söylemek isterim."

Thulin, Hess'in yanına gelmiş, gözlerini kahverengi gözlerinden kaçırmasına fırsat vermeyecek şekilde karşısına dikilmişti.

"Bak, dün öğleden sonra Anne Sejer-Lassen saldırıya uğradığı sırada ikimiz de adamla birlikteydik, dolayısıyla adamın bunu yapmış olmasına imkân ihtimal yok."

"Bu iki cinayet arasında ortak bir nokta arıyoruz. Kurbanlardan biri kapının kilidini değiştirdi, öteki ise arazi olmaya çalışıyordu."

"Ben ortak bir nokta aramıyorum. Katili arıyorum."

Hess, Kriminal İnceleme uzmanlarının raporladığı hususları öğrenmek için ön taraftaki odaya geçmeye hazırlanıyordu ki Thulin önünü kesti.

"Bu sorunu hemen şimdi halledelim. Bununla ilgili bir sıkıntın var mı? İkimizin birlikte çalışması, koordineli olmamız?

"Hayır, bir sıkıntım yok. Ama işleri paylaşalım ki iki ahmak gibi halat çekme yarışı yapmayalım?"

"Pardon, sizi bölüyor muyum?"

Giriş holüne açılan krem renkteki kayar kapının ağzında, üstünde uzay elbisesini andıran beyaz giysisi, elinde bir alet çantasıyla Genz belirdi.

"Artık toparlanıyoruz. Kimseyi peşinen ümitsizliğe sevk etmek istemiyorum ama görünüşe bakılırsa Laura Kjær vakasında elde ettiklerimizin ötesinde bir şey çıkmayacak buradan. Tespit ettiğimiz en ilginç bulgu giriş holündeki çatlaklardaki kan izleri. Gelgelelim izler eski ve Anne Sejer-Lassen'ın kan grubuyla uyumlu değil, dolayısıyla bunların cinayetle ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Thulin ve Hess, Genz'in tam arkasında kalan giriş holünün zeminindeki luminol izlerini durdukları yerden görebiliyorlardı. Uzmanlardan biri fosforışıl ışıkların altında yeşil yeşil parlayan izlerin fotoğraflarını çekmekle meşguldü.

"Giriş holünün zemininde neden kan izleri var?"

Thulin, mutfağın giriş holüne açılan kısmından az önce yanlarına geri dönen ve sağa sola saçılmış oyuncakları kayıtsız bir tavırla toparlamaya koyulan Sejer-Lassen'a yöneltmişti soruyu.

"Merdivenlerin yanındaysa, Sofia'nın, büyük kızımızın olabilir. Birkaç ay önce düşüp burnunu ve köprücük kemiğini kırmıştı, hatta bir süre hastanede yattı."

"Olabilir. Hess hazır aklıma gelmişken söyleyeyim, bizim ofis partilerini düzenleyen ekibin sana selamları var, şu domuz için özellikle teşekkür ettiler."

Genz, beyaz kıyafetli öteki astronotların yanına dönüp kayar kapıyı çekerek kapattı. Hess'in aklına ansızın bir şey gelmişti, merak dolu bakışlarla gözlerini Erik Sejer-Lassen'a dikmişti ki Thulin erken davrandı.

"Sofia hangi hastanede yatmıştı?"

"Rigshospital. Sadece birkaç gün yatmıştı."

"Rigshospital hangi bölüm peki?"

Soruyu soran bu sefer Hess olmuştu. İki dedektifin de birdenbire konuya ilgi göstermesi Sejer-Lassen'ı besbelli ki afallatmış, elinde üç tekerlekli bir bisiklet odanın ortasında öylece kalakalmıştı.

"Pediatri bölümüydü. Yani sanırım. Ama hastane işleriyle daha ziyade Anne ilgilenmiş ve kliniğe de o gitmişti. Neden?"

İkisi de cevap vermedi. Thulin topallayarak ön kapıya gitti, Hess direksiyona geçmesine bu kez de izin vermeyeceğinden adı gibi emindi.

49

Blegdamsvej Caddesi üzerindeki Rigshospital'in pediatri koğuşunu ziyaret eden hiç kimse koridordan geçerken şöyle bir durup da hastanede yatan çocukların duvarlara çizdiği büyüklü küçüklü, rengârenk sayısız resme bakmadan edemez. Hess de öyle yaptı. Bunca ıstırap ve yaşam sevincinin bir araya geldiği böylesi bir mekânın içinde Hess gözlerini duvardan alamazken Thulin geldiklerini haber vermek üzere doğrudan danışma masasına yönelmişti.

Sejer-Lassen, büyük kızlarının Rigshospital'da tedavi gördüğünden bahseder bahsetmez ikisinin de aklına Laura Kjær'ın mutfağındaki mesaj panosuna iliştirilmiş şu hatırlatma yazısı gelmişti. Hess, şehre dönüş yolunda pediatri departmanına telefon etmiş ve hem Laura Kjær'ın oğlunun hem de Anne Sejer-Lassen'ın büyük kızının orada tedavi gördüklerini teyit etmişti ama telefonda görüştüğü hemşire çocukların hastanede yattıkları dönemin çakışıp çakışmadığını söylemek şöyle dursun, işe yarayacak bir bilgi bile verememişti. Ne olur ne olmaz düşüncesiyle yine de hastaneye gelmişlerdi, zira birincisi peşine düşmeleri gereken tek ortak nokta buydu, ikincisi de karakola geri dönerken hastane zaten yollarının üstündeydi. Gün içinde yaptıkları onca sorgu suale, araştırmaya rağmen şu an dek işe yarar bir bilgi elde edememişler, dahası Nylander'ın söylediklerine bakılırsa

Hartunglardan da Anne Sejer-Lassen davasına katkı sunacak herhangi yeni bir bilgi çıkmamıştı. Hâlâ oldukları yerde sayıyorlardı.

Hess, danışma masasından ayrılan Thulin'i bir müddet izledi. Kendisiyle göz göze gelmemeye çalışan kadın, ziyaretçilerin kullanımına sunulan kahve termosuna yöneldi. "Başhekime ulaşmaya çalışıyorlar. Dosyalara bakılırsa, çocuklarının ikisiyle de kendisi ilgilenmiş."

"O halde şimdi onunla mı görüşeceğiz?"

"Bilmiyorum. Yok eğer sen başka bir şey yapmak istersen, benim için hava hoş."

Hess cevap vermek yerine meraklı gözlerle etrafa bakındı. Her yerde hasta ve zor durumda bir sürü çocuk vardı. Yüzleri yara bere içinde kalmış, kolları askıya alınmış, bacakları alçılı çocuklar. Başlarında tek tel saçı kalmamış çocuklar, tekerlekli sandalyeye mahkûm dolaşanlar. Serum askılarına bağlı vaziyette koridorları arşınlayan çocuklar. Büyük bir cam bölmeye koridordan ayrılmış faaliyet odasının mavi kapısı balonlar ve sonbahar dallarıyla kaplanmıştı. İçeride şarkı söyleyen çocukların kuş cıvıltısını andıran seslerinin albenisine kapılan Hess aralık duran kapıya iyice yanaştı. Yüzleri elinde sevimli bir kırmızı elma resmi tutan bir kadına dönük, şarkı söylüyorlardı bir ağızdan.

"Elma adam, gelsene içeri. Elma adam, gelsene içeri. Bana hiç elma getirdin mi bugün? Çok teşekkür ederim, biraz daha kalmaz mısın?"

Kadın başını sallayarak çocukları yüreklendiriyordu. Çocukların bir ağızdan şakıyan minik kuşlar misali nakaratı tamamlamalarının ardından, elma posterini bırakıp üzerinde kestane resmi olan diğer posteri havaya kaldırdı.

"Hadi en başından bir daha!"

"Kestane adam, gelsene içeri. Kestane adam, gelsene içeri. Hiç kestanen var mı?"

Çocukların dudaklarından dökülen kelimeler Hess'in tüylerini diken diken etmişti. İrkilerek kapıdan uzaklaştığı sırada Thulin'in kendisini izlemekte olduğunu fark etti.

"Siz Oskar'ın anne babası mısınız? Röntgen için gelmiştiniz sanırım?"

Hemşirelerden biri yanlarına geldi. Tam o sırada elindeki plastik bardaktan bir yudum alan Thulin boğazına kaçan kahve yüzünden öksürmeye başladı.

"Hayır, değiliz," diye cevapladı Hess. "Polis karakolundan geliyoruz. Başhekimi bekliyoruz."

"Başhekim halen vizitelerini yapıyor, maalesef."

Hemşire gayet hoş bir kadındı. Işıl ışıl parlayan koyu renk gözleri ve atkuyruğu yaptığı uzun kahverengi saçları vardı. Otuzlarında ya var ya yoktu ama yüzündeki temkinli ifade, onu olduğundan daha büyük gösteriyordu.

"Vizitelerini kısa kesmek zorunda. Acelemiz olduğunu iletir misiniz lütfen kendisine."

50

Başhekim Hussein Majid, beyaz kahve kupaları, el izi içinde kalmış iPad'ler, tatlandırıcılar, lekelenmiş günlük gazeteler ve sandalye sırtlarına öylece bırakılmış kabanların bulunduğu personel odasında kendilerine bir yer bulup oturmalarını rica etti. Hemen hemen Hess ile aynı boydaydı. Kırklı yaşlarının başında, bakımlı ve temiz görünümlü bir adamdı. Üzerindeki doktor gömleğini iliklememiş, stetoskopunu boynuna asmıştı, köşeli siyah gözlükleri vardı. Parmağındaki sarı altın yüzüğe bakılırsa evliydi ama Thulin'in elini sıkarken hiç de evli biriymiş gibi bir izlenim bırakmamıştı. Başhekimin Hess ile el sıkışırken takındığı aceleci tavır, Thulin'e döndüğü an, yüzünü kaplayan bir tebessüme ve kesintisiz bir göz temasına dönüştü. Bir an için doktorun Thulin'i çekici bulmuş olabileceğini düşünen Hess buna şaşırmıştı çünkü kendisi Thulin'e hiç o gözle bakmamıştı. Thulin'i başından beri özellikle sinir bozucu bulmuştu ama doktorun oturacak bir sandalye bulmak için sırtını dönen kadının ince beli ve biçimli poposu üzerinde gezinen ısrarlı bakışlarının nedenini şimdi anlamış, dahası istemeyerek de olsa doktora hak vermişti. Hess, bir an için Majid'in hasta çocuklarıyla pediatri servisine gelen Laura Kjær ve Anne Sejer-Lassen'a da aynı gözlerle bakıp bakmadığını düşünmeden edemedi.

"Tam da vizitelerimin ortasındaydım, bunu çabucak halle-

debilecek olursak sizlere yardımcı olmak isterim elbette."

"Çok naziksiniz. Teşekkürler" diye cevap verdi Thulin.

Majid, yanında getirdiği iki hasta dosyasıyla cep telefonunu masanın üzerine koyarken Thulin'e bir fincan kahve isteyip istemediğini sormuş, Thulin de işveyle teklifini kabul etmişti. Hess'e kalırsa Thulin neden burada olduklarını unutmuş gibiydi ama kızgınlığını bastırıp oturduğu sandalyeden öne eğildi.

"Daha önce de belirttiğimiz üzere, Magnus Kjær ve Sofia Sejer-Lassen hakkında bir iki sorumuz olacak, sizden de bildiğiniz her şeyi eksiksiz anlatmanızı bekliyoruz."

Bakışlarını Hess'in üzerinde gezdiren Hussein Majid, görünüşe bakılırsa daha çok Thulin'in gözüne girmek için güler yüzlü bir tavırla ama "Buralar benden sorulur" dercesine konusuna hâkim bir ses tonuyla cevap verdi.

"Elbette. Her iki çocuğun da her ne kadar farklı sebeplerden ötürü de olsa burada tedavi edildiği konusunda haklısınız. Öncelikle sorularınızın sebebini öğrenebilir miyim?"

"Hayır."

"Peki. Sorun değil."

Doktor Thulin'e anlamlı bir bakış atmış, karşılığında o da Hess'in küstah tavırlarının hoş görülmesini istercesine omuz silkmişti. Hess sorularına doludizgin devam etti.

"Burada nasıl bir tedavi gördüler?"

Majid ellerini çocukların hasta dosyalarının üzerine koyduysa da dosyalara bakmak için en ufak bir girişimde bulunmadı.

"Magnus Kjær, yaklaşık bir yıl kadar önce başlayan uzun soluklu bir tedavi süreciyle bağlantılı olarak buraya gelmişti. Pediatri Bölümü ile ortaklaşa çalışan ekipler, hastaları uygun departmanlara yönlendirme işlevi görürler, bu yönlendirme neticesinde Magnus'a nöroloji bölümümüzdeki uzman hekimlerce otizm tanısı konularak takibine başlanmıştı. Öte

yandan, Sofia Sejer-Lassen, birkaç ay önce yaşanan bir ev kazası neticesinde oluşan ufak bir kırıkla hastaneye yatırılmış, kısa sürede de taburcu edilmişti. Diğer hastaya kıyasla çok daha az karmaşık bir vakaydı, gerçi sonrasında bir müddet rehabilitasyona ihtiyaç duyduğunu da söylemeliyim, bu tedaviyi de çoğunlukla hastanemizin fizyoterapi bölümünde almıştı.

"O halde, her iki çocuk da pediatri servisinde yattılar" diye üsteledi Hess. "Çocukların birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını biliyor musunuz? Ya da ailelerinin?"

"Takdir edersiniz ki bu konuda kesin bir şey söyleyemem ama farklı teşhislerle hastanede yattıkları için birbirleriyle karşılaştıklarına pek ihtimal vermiyorum."

"Çocukları hastaneye kim getirmişti?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla, her iki çocuğun da daha çok anneleri gelip gitti buraya fakat bundan kesin emin olmak istiyorsanız kendilerine doğrudan sorsanız daha iyi olur."

"Ama ben size soruyorum."

"Evet, ben de sorunuzu yanıtladım zaten."

Majid cana yakın bir şekilde gülümsedi. Karşısındaki adamın ortalamanın üzerinde bir zekâya sahip olduğuna hükmeden Hess, kendisinin annelere bir şey soramayacağını pekâlâ da bilip bilmediğini düşünmeden edemedi.

"Ama burada, hastanedelerken annelerle irtibat halinde olan sizdiniz, değil mi?"

Bu masum soruyu soran Thulin'di, başhekim de Hess yerine Thulin'le muhatap olmaktan memnun gibi görünüyordu.

"Burada pek çok ebeveynle irtibat halindeyim ama evet, onlar da vardı. İşimizin önemli bir tarafı da annelere ya da babalara kendilerinin emin ellerde olduklarını hissettirmektir. Bu son derece hayati olabilir, tedavi sırasında güven vermek ve bunu inandırıcı kılmak önemlidir. İlgili tarafların hepsinin menfaatinedir bu. Özellikle de hastanın."

Doktor Thulin'e gülümseyip, sanki Maldivler'e iki kişilik romantik bir tatil pazarlıyormuşçasına fütursuz bir tavırla göz kırptı. Thulin de gülümseyerek karşılık verdi.

"O halde anneleri gayet yakından tanıdığınızı söylemek yanlış olmaz."

"Yakından mı?" Majid bir parça afallamış gibiydi ama halen Thulin'e gülümsüyordu. Thulin'in ağzından dökülenler Hess'i de şaşkına uğratmıştı fakat Thulin sorguya asıl şimdi başlamıştı.

"Evet. Onlarla baş başa görüştün mü? Onlara âşık mı oldun yoksa sadece yatağa mı attın?"

Majid gülümsemeye devam etse de duraksamıştı. "Pardon, anlayamadım?"

"Dediğimi duydun. Soruya cevap ver."

"Bu da ne demek oluyor? Mesele nedir?"

"Şu an için sadece soruyorum. Dahası, bize gerçeği söylemen çok önemli."

"Bunu çabucak yapabilirim. Bu serviste kapasitemizin yaklaşık yüzde onu üzerinde çalışıyoruz. Bu da vizitelerim sırasında her bir çocuğa ayırabileceğim çok kıymetli birkaç dakikam olduğunu anlamına geliyor. Dolayısıyla bu vakti, annelere, babalara, polis memurlarına harcamıyorum, burada yatan çocuklara harcıyorum."

"Ama daha az önce annelerle yakın irtibat halinde olmanın önemli olduğunu söyledin."

"Hayır, söylediğim bu değildi, kaldı ki sorularınızla ima ettiklerinizi hiç hoş karşılamıyorum."

"Benim bir şey ima ettiğim yok. Asıl ima, daha az önce bana göz kırpıp güvenden itimattan dem vurmandır. Oysa benim, herhangi bir imada bulunmaksızın sorduğum soru şu: Onları yatağa attın mı atmadın mı?"

Majid şaşkınlık içinde gülümseyerek başını hayır anlamında salladı.

"O halde anneler hakkında edindiğin izlenimden bahset."

"İkisi de çocukları için endişeleniyordu, buraya gelen çoğu ebeveyn gibi. Ama bana bu şekilde sorular yönelteceksen, zamanımı harcayacağım başka işlerim var."

Hussein Majid kalkmaya hazırlandı fakat sürüp giden bu didişmeyi keyifle izleyen Hess, üzeri kahve lekeli bir gazeteyi başhekimin önüne doğru itti.

"Bir yere gitmiyorsun. Senin de çoktan haberdar olmuş olabileceğin sebeplerden buradayız. Yürüttüğümüz soruşturmadaki tek ortak nokta, şu an için sensin."

Başhekim, ormanda çekildikten sonra basına servis edilmiş olan ve iki cinayeti ilişkilendiren manşetteki fotoğrafa göz gezdirdi. Gördükleri karşısında bir parça sarsılmış gibiydi.

"İyi ama, size anlatabileceğim daha fazla bir şey yok. Magnus Kjær'ın annesini daha iyi hatırlıyorum çünkü oğlunun tedavisi çok daha uzun sürmüştü. Çocuğa nöroloji departmanında farklı tedaviler de denendi ama anne hiçbir şeyin fayda etmediğini düşünerek büyük hayal kırıklığına uğradı, sonra birdenbire çocuğu getirmemeye başladı. Tüm bildiğim bunlar."

"Kadına asılıp kur yaptığın için çocuğu getirmemeye başladı, ya da..."

"Kadına asılmadım! Beni o aradı, sosyal hizmetlerin oğluyla ilgili olarak kendisine ulaştığını, bir müddet konuya yoğunlaşmak istediğini söyledi. Geri döneceğini düşündüm fakat bir daha hiç uğramadı buraya."

"Ama Laura Kjær tüm zamanını oğlunun tedavisine adamıştı, dolayısıyla seni artık görmemek için çok sağlam bir gerekçesi olması lazım."

"Görmek istemediği ben değildim. Benimle hiçbir ilgisi yok bunun! Size söylediğim gibi, sosyal hizmetlerden yapılan bir bildirimle ilgili bir şeydi."

"Ne tür bir bildirim?" Hess'in sesinde ısrarcı bir ton vardı

ama tam o sırada az önce gördükleri şu genç hemşire kafasını kapıdan içeri uzatıp başhekime baktı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama dokuz numaralı oda için bir cevap almamız lazım. Hastayı ameliyathanede bekliyorlar."

"Geliyorum. Burada işimiz bitti zaten."

"Ne tür bir bildirim diye sormuştum sana?"

Hussein Majid ayağa kalkmış, apar topar masanın üstündeki eşyalarını toplamaya koyulmuştu. "Hiçbir şey bilmiyorum. Sadece anneden duydum. Galiba sosyal hizmetlerden birileri arayıp çocuğa doğru düzgün bakmamakla suçlamış kadını."

"Ne demek istiyorsun? Neyle suçlamışlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Şoke olmuş gibi geliyordu sesi, bir süre sonra hastaneyi de bir sosyal hizmetler görevlisi arayıp çocuğun durumu hakkında ifademize başvurdu, biz de ifademizi verdik. Tedavisi hakkında yani, çocuğunun sorununu nasıl çözmeye çalıştığımıza dair. Şimdilik hoşça kalın, çok teşekkürler."

"Kadının evine uğramadığından emin misin? Onu biraz rahatlamak için falan?" Thulin, sandalyesinden kalkıp adamın önünü keserken bir kez daha denemişti.

"Evet, eminim! Artık gitmem gerek, kusura bakmayın."

Hess de ayağa kalmıştı. "Laura Kjær kendisini kimin ihbar ettiğini sana söylemiş miydi?"

"Hayır. Hatırladığım kadarıyla, isimsiz biriymiş ihbar eden."

Hussein Majid elinde hasta dosyaları, Thulin'in hemen yanından geçip koridorun köşesinde gözden kaybolurken, Hess çocukların bir kez daha şarkıya sil baştan başladıklarını duydu.

51

Sosyal hizmetler uzmanı Henning Loeb telefonla arandığı sırada Belediye Binası'nın bodrum katındaki neredeyse boş sayılabilecek kafeteryasında oturmuş, yemeye ancak fırsat bulduğu öğle yemeğini yeni bitirmişti. Berbat bir sabah geçirmişti. Bisikletiyle işe giderken yağmura yakalanmıştı, çalıştığı binanın arka tarafındaki bisiklet kulübelerine nihayet ulaştığında üstündekiler de ayakkabıları da sırılsıklam olmuştu. Buna rağmen, patronu, çocuk ve genç yetişkin hizmetleri bölüm başkanı çocuklarının devlet koruması altına alınmasına hükmeden yerel yönetim kararını tersine döndürmek için uğraşan Afgan bir aile ve avukatlarıyla yapılacak acil toplantıya katılması için talimat vermişti.

Henning Loeb, davanın içini dışını biliyordu, çocuğun aileden alınmasını öneren de kendisiydi ama buna rağmen bir buçuk saatini harcayıp ailenin saçma sapan konuşmalarını ve münakaşalarını oturup dinlemek durumundaydı. Son günlerde çıkartılan devlet koruması altına alma kararları çoğunlukla göçmen ailelerin çocuklarıyla ilgiliydi. Afgan aileyle yapılacak toplantıya bir tercümanın da katılması gerekiyordu ki bu da toplantının uzadıkça uzaması demekti. Aslına bakılırsa toplantı baştan sona vakit kaybıydı. Dava çoktan karara bağlanıp kapatılmıştı: göçmen baba on üç yaşındaki kızına Danimarkalı bir erkek arkadaşı olduğu için de-

falarca şiddet uygulamıştı. Fakat demokratik toplumlarda bu baba gibi canilerin bile birtakım hakları vardı; karşı dava açabiliyorlardı, tartışmalar masa başında uzayıp giderken, Henning üzerinde halen nemli ve serin kıyafetleri olduğu halde dalgın gözlerle belediye binasının pencerelerinin dışında akıp giden hayatı izliyordu.

Toplantının ardından Henning, üstü başı ıslak vaziyette kolları sıvayıp kendi dosyalarıyla ilgilenmek zorunda kalmıştı. Aklı saatte, vakit su gibi akıp giderken, günlük işlerinin dahi çok gerisinde kalmış, yetiştirmeye çalışıyordu. İkinci kattaki Teknoloji ve Çevre Dairesi'ndeki iş görüşmesine sadece bir mülakat uzaktaydı, gitmek için can attığı bu departmanda iş akışı çok daha düzenliydi, en azından çok daha hoş kokan bir yerdi. Öğleden sonra yapılacak mülakatı iple çekiyordu. Birikmiş işleri tamamlayabilirse, hazırlanmaya biraz zamanı kalırdı, hele bir de iş görüşmesi iyi gidecek olursa, toplumun kıyısından gemiye atlayan tüm o zorba, ensest ve/veya psikozlu yolcuların yarattığı yükün altında, gemi batmadan kaçıp kendini kurtarma imkânı bulması an meselesiydi. Bu tiplerle uğraşacak yerde yaz kış demeden bütün yıl mini etek giyen, yüzünde şımarık bir tebessüm dolaşıp duran şu mimarlık öğrencisi kızıl saçlı stajyer kızın her daim gözünün önünde olacağı bir ofiste, kentsel dönüşüm ve belediye parklarında yapılacak iyileştirmeler hakkında öneriler sunabilseydi ne güzel olurdu. Şu stajyer kız düzgün birini hak ediyordu. Bu özel hizmeti yerine getirecek isim Henning olmayabilirdi elbette ama kızın o görünüşü ve onun hakkında kurduğu fantezileri kimse elinden alamazdı.

Henning, aradan bir saniye geçmeden telefonu cevapladığına bin pişman olmuş, hattın ucundaki şu dedektif bozuntusu heriften yakasını bir türlü kurtaramamıştı. Herif,

Henning'in en nefret ettiği tarzda konuşuyordu: Otoriter bir tonda, emrederek. Dahası, ihtiyaç duyduğu bilgileri derhal istediğini de açıkça belirtmişti. Bir dakika bile bekleyemezdi, bilgileri öğleden sonra bir ara alması ise söz konusu bile olamazdı. Dolayısıyla Henning'in elindeki iş her neyse onu bırakıp, koştur koştur ofisindeki bilgisayarın başına gitmesi gerekiyordu.

"Magnus Kjær adında bir erkek çocuğuyla ilgili davada elinde ne varsa hepsini istiyorum."

Dedektif bozuntusunun elinde çocuğun kimlik numarası vardı, Henning bir yandan bilgisayarını açarken bir yandan da buna benzer yüzlerce dosyadan sorumlu olduğunu, dolayısıyla müfettişin dosyalardan biri hakkında şüphesi olması durumunda, hepsini birden böyle rastgele hatırlayabilmesinin mümkün olmadığını izah etmeye çalışıyordu.

"Sen önce orada ne yazdığını oku bakalım bana."

Henning, ekranda beliren dava notlarını gözden geçirmeye koyuldu, cevap vermeden önce bir müddet oyalandı. Gördüğü kadarıyla, dava bizzat ilgilendiklerinden biriydi, neyse ki çarçabuk toparlanıp kolayca özetlenebilecek türden bir davaydı.

"Haklısınız. Bizim ilgilendiğimiz davalardan biriymiş. Bize bildirilmiş, daha doğrusu çocuğun annesi Laura Kjær hakkında anonim bir e-posta gönderilmiş. Kadının oğlunun bakımını üstlenmeye uygun olmadığı belirtilmiş. Bunun üzerine konuyu araştırmış ve rapordaki iddianın asılsız olduğu kanaatine varmışız. Bu durumda, size yardımcı olabileceğim başkaca bir şey var gibi gözük..."

"Vaka ile ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Hem de derhal."

Henning oflamamak için kendini zor tuttu. Dedektifin isteği şey biraz vakit alabilirdi, bu yüzden biraz hızlanmış ve dosyaya göz gezdirdiği sırada çıkartabileceği en özet bilgileri dedektif bozuntusuna aktarmıştı.

"Dosya, yaklaşık üç ay kadar önce e-posta vasıtasıyla departmana ulaştırılmış. Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın ülke çapındaki tüm yerel yönetimlerde oluşturduğu, insanların telefon ya da anonim e-postalar vasıtasıyla istismara uğrayan çocukları bildirebileceği ihbar sistemi üzerinden bize ulaştırılmış bir şikâyet. Dolayısıyla bu şikâyeti bize kimin gönderdiğini bilmiyoruz. Esas olarak, çocuğun annesinin gözetiminden derhal alınması gerektiği belirtilmiş çünkü annenin –tam olarak burada yazıldığı şekilde alıntılıyorum– 'bencil bir sürtük' olduğu yazılmış. Annenin, yine burada yazılanlardan alıntılayarak söylüyorum, 'durumunu gayet iyi bildiği halde', çocuğun problemlerini görmezden geldiğine, tek derdinin birileriyle düşüp kalkmak olduğuna dair bir şeyler de var. E-postada, evde buna dair kanıtlar bulabileceğimiz de ayrıca belirtilmiş."

"Evde ne buldunuz peki?"

"Hiçbir şey. Protokole bağlı kaldık ve çocuğun ihmaliyle ilgili iddiaları araştırmak için epeyce bir zahmete girerek hem içine kapanık şu çocukla hem de ihbar karşısında şaşkına dönmüş ebeveynlerle görüştük, anne ve bir de üvey baba vardı sanırım. Ama şüphe duyulmasını gerektiren bir şey çıkmadı, bu türden öç almaya yönelik ciddiyetsizlikler sık sık rastladığımız şeyler maalesef."

"Gönderilen e-postayı görmek istiyorum. Bana bir kopyasını yollar mısın?"

Henning'in başından beri beklediği soru da buydu.

"Yollayabilirim. Bana bir mahkeme kararı gönderir göndermez ulaştırırım size. Bu durumda, başka bir şey yoksa..."

"Gönderen hakkında hiçbir bilgi yok mu yani?"

"Hayır. 'Anonim'den kasıt da bu zaten. Daha önce söylediğim gibi..."

"E-postanın intikam güden bir içeriğe sahip olduğunu sana düşündürten ne peki?"

"Aslına bakarsanız, bir şey bulamadığımızdan ve insanlar bu ihbar sistemini çoğunlukla bu amaçlar için kullandıklarından. Vergi ve Gümrük İdaresi'ne de sorsanız aynısını duyarsınız. Siyasetçiler teşvik etti bunu. İnsanlar incir çekirdeğini doldurmayacak şeyler için, hatta ortada kanıt namına bir şey yokken, birbirlerini gammazlar oldular. Bu tür adamlar bize gönderdikleri ipe sapa gelmez şeyleri, birilerinin oturup, vakitlerini ve kaynakları boşa harcayarak araştırmak durumunda olduğunu durup bir düşünmüyorlar bile. Her neyse, dediğim gibi, eğer başka bir şey yoksa..."

"Var. Hazır telefonun başındasın, başka iki çocuk hakkında da sizin departmana ulaşan bir rapor var mı bir bakmanı istiyorum."

Dedektif bozuntusu Henning'e iki kimlik numarası daha verdi, bu sefer iki kız kardeş, Lina ve Sofia Sejer-Lassen. Aile halihazırda Klampenborg'da ikamet ediyordu ama adam, ailenin kısa bir süre öncesine kadar Islands Brygge'da-Kopenhag Yerel Yönetimi'nin yetki alanı dahilinde ikamet ettiklerini biliyordu. Bilgi almak istediği dönem de buydu zaten. Henning, sinirli sinirli bilgisayarını taradı yeniden, bir yandan da göz ucuyla kolundaki saate baktı. İşleri biraz hızlandırırsa, mülakat için hazırlanmaya hâlâ biraz vakti kalabilirdi. Bilgisayar nihayet yanıt vermişti, Henning, dedektifin tekrarladığı kimlik numaralarını dinlerken dava notlarını şöyle bir gözden geçirdi. Dosyayı hatırladığını söylemek üzereydi çünkü bu da kendi baktığı dosyalardan biriydi. Ama tam o esnada ekrandaki bir şey, daha önce hiç dikkatini çekmeyen bir şey gözüne ilişti. Ekrandaki görüntüyü hızla kaydırırken, içine doğan önseziyi, biraz da isimsiz e-postadaki üslubu kontrol etmek için Magnus Kjær dosyasına tekrar göz atmadan edemedi. Henning Loeb tam olarak anlayamadığı bir şeylere rastlamış, bu da onu tedbirli davranmaya itmişti.

"Hayır, üzgünüm. Kızlarla ilgili bir şey yok. En azından görebildiğim kadarıyla."

"Emin misin?"

"Sistem kimlik numaralarını tanımıyor. Başka bir şey var mıydı? Epey yoğunum da."

Henning Loeb'in içine bir burukluk çökmüştü. Ne olur ne olmaz düşüncesiyle bilişim departmanına bir e-posta göndererek sistemin çöktüğünü, bu yüzden özel bir talep için polise yardımcı olamadığını belirtti. İleride konu olacağını düşündüğünden değil ama belli mi olurdu? Henning, kariyer basamaklarını tırmanmaya, tüm bu saçmalıklardan kurtulup uzaklaşmaya sadece bir mülakat uzaktaydı. Çok çok uzağında kalacaktı bu deli saçmalarının. Ta ikinci kattaki Teknoloji ve Çevre Dairesi'ne kadar tırmanacak ve belki de kartlarını iyi oynayacak olursa, kızıl saçlı afetin içine kadar uzanacaktı.

52

Karanlık, Husum'daki yerleşim bölgesine iyiden iyiye çökmüştü. Mahallenin, hız limitleri ve uykucu polisleri sayesinde çocuk dostu kalmış küçük sokakları boyunca tüm sokak lambaları yanmış, sıcacık mutfaklarında akşam yemeklerini pişiren aileler tekdüze hayatlarından sıkıcı bir günü daha sona erdirirken aralarında sohbete koyulmuştu. Mutfak pencerelerinden sızan huzurlu ışıklar evlerin bahçelerini aydınlatıyordu. Thulin, Cedervænget Caddesi üzerinde park ettiği devriye arabasından inerken, Kjær'ların komşularından birinin davlumbazından dışarı sızan kızarmış köfte kokusunu duydu. Bir tek, modern tarzda inşa edilmiş, parlak metal garajlı bina ile üzerinde yedi numara ibaresi bulunan posta kutusu karanlıklar içinde, terk edilmiş ve sahipsiz duruyordu.

Thulin, şiddetli yağmura rağmen Hess'in arkasından ön kapıya koşturmadan önce Nylander'ın telefonun ucunda homurdanarak verdiği kesin direktifleri dinliyordu.

"Anahtar sende mi?"

Hess elindekini uzattı. Evin girişine varmışlardı, ön kapının önündeki sarılı siyahlı güvenlik şeridi, karanlıkta bile görülebiliyor, olay yerini işaret ediyordu. Thulin paltosunun cebinden anahtarı çıkarttı.

"Sosyal hizmetlerin Laura Kjær hakkında yapılan isimsiz ihbarın ardından konuyu araştırdığını ama suçlamala-

ra inanmalarını gerektirecek tutar bir taraf bulamadıklarını söylüyorsun öyle mi?"

"Aynen öyle. Çekil, ışığı kapatıyorsun."

Hess, Thulin'in elinden anahtarları almış, sokak lambasının ölgün ışığı altında anahtarı deliğe sokmaya çalışıyordu.

"O halde burada ne işimiz var?"

"Söyledim ya. Sadece evi görmek istedim."

"Ben evi gördüm. Hem de defalarca."

Thulin kısa süre önce Nylander'la konuştuğunda, adam gün içinde elde ettikleri sonuçlardan, daha doğrusu herhangi bir sonuç elde edememelerinden gayet hoşnutsuzdu. Tekrar neden Cedervænget'e gittiklerini de anlamamıştı. Hoş, Thulin de pek anlamamıştı ya. Hans Henrik Hauge'un, Anne Sejer-Lassen cinayetinin işlendiği saatte başka yerde olduğuna ilişkin mazereti ellerini kollarını bağlıyordu ama Thulin durumu kabullenmişti. Oysa şimdi buraya tekrar gelmiş, her şeyin başladığı o kasvetli eve gözlerini dikmiş bakıyordu.

Hess, doktorla görüşmelerinin ardından, otoparka yürürken yolda aradığı belediyenin sosyal hizmetler uzmanının kendisine anlattıklarından Thulin'e bahsetmişti. Cama vuran yağmurun sesleri kulaklarında Rigshospital'ın önünde, arabanın içinde otururlarken Laura Kjær'ı çocuğunun mutlaka elinden alınması gereken berbat bir anne olmakla suçlayan isimsiz e-postadan haberdar olmuştu. Sosyal hizmetlerin konuyu araştırmasının ardından ihbarın asılsız olduğu kanıtlanmıştı. İhbara safsata gözüyle bakılmış ve ciddiye alınmamıştı, Thulin de gerisini pek merak etmemişti. Laura Kjær'ın söz konusu ihbardan sadece Rigshospital'daki doktora bahsetmiş olması şaşırtıcıydı ama bir yandan da anlaşılır bir şeydi: Doktorlara göre Laura Kjær'ın oğlu otizmden yakınıyordu, oysa çocuğun sergilediği davranışlar, okuldakilerin anlattıkları dikkate alınacak olursa annenin çocuğun bakımıyla yeterince ilgilenmediği gibi yanlış bir izleni-

me pekâlâ da yol açabilirdi. Bu da, birilerini ihbarda bulunmaya özendirmiş olabilirdi. Dahası, Laura Kjær kendisini ihbar eden isimsiz kişinin, okuldaki ya da işyerindeki arkadaşlarından biri olup olmadığını da bilemezdi elbette, dolayısıyla kadının bu konuyu sağda solda dillendirmemiş olması pek de tuhaf değildi. Nereden bakılırsa bakılsın, Laura Kjær bir annenin çocuğu için yapabileceği her şeyi yapmış gibi görünüyordu. Thulin, her ne kadar Hans Henrik Hauge'dan pek hazzetmese de adamın yardım ve destek konusunda güvenilir biri olduğunu kabul etmek durumundaydı. Dolayısıyla bu uyarı hakkında edindikleri bilgiler ne işlerine yarayacaktı? Dahası, sosyal hizmetler uzmanı Anne Sejer-Lassen için benzer bir ihbar olduğunu doğrulamamıştı: Bu da ortada araştırılacak ortak bir nokta olmadığı anlamına geliyordu.

Tüm bunlara rağmen Hess, Laura Kjær'ın evini tekrar görmek istemişti. Yolda giderlerken Thulin hazır elinde fırsat varken adama vakadan el çektirtmemiş olmanın pişmanlığını yaşıyordu. Gerçi, Hess'in katilin daha işin başında olduğuna dair önsezilerine tamamen gözünü kulağını kapatmış değildi, dahası ormanın kuytularında Anne Sejer-Lassen'ın cesedinin yanında dururlarken aynı tehlikeyi içgüdüsel olarak kendisi de hissetmişti. Ama iş soruşturmada izlenen yaklaşımlara geldiğinde birbirlerinden o kadar farklıydılar ki. Ne var ki Thulin'in, Hess'in yanlış yola saptığını ve burnunu Hartung davasına sokmaya başladığını Nylander'a çıtlatarak, muhbirlik yapmaya da hiç niyeti yoktu. NC3'e tavsiye mektubu bu şarta bağlı olsa bile bunu yapmak niyetinde değildi.

"İki cinayet işleyen bir katili arıyoruz, başka cinayetlerin de işlenebileceğini sen kendin de söyledin, öyleyse zaten didik didik aranmış bir evin altını üstüne getirmeye ne demeye geldik? Vaktimizi niye boşa harcıyoruz?"

"Benimle birlikte içeri girmek zorunda değilsin. Komşula-

ra şu ihbar ya da bunu kimin yapmış olabileceği hakkında bir şey bilip bilmediklerini sorman daha işime gelir açıkçası. Böylece daha hızlı yol almış oluruz, ne dersin?"

"Neden ilk önce komşulara soruyoruz ki?"

Hess'in kapıyı açmasıyla beraber kapıyı saran güvenli şeridi koptu. Yağmurdan kurtulup kuru eve giren Hess kapıyı arkasından kapatırken Thulin de artık şakır şakır yağan yağmurun altında ilk eve doğru hızla seğirtti.

53

Kapıyı arkasından kapatınca evdeki sessizlik Hess'in dikkatini çekti. Gözleri karanlığa alışmaya çalışıyordu. Üç farklı anahtara basıp sonuç alamayınca elektrikleri dağıtıcı şirket kesmiştir diye düşündü. Ev Laura Kjær'ın adına kayıtlıydı, ölümü kayıtlara geçmiş ve insanın geride bıraktıklarını yavaş yavaş ortadan kaldıran yasal süreç normal seyrini izlemişti.

Hess fenerini cebinden çıkarıp koridor boyunca yürüyerek evin içine doğru ilerlemeye başladı. Sosyal hizmetler uzmanının telefonda anlattıkları halen canını sıkıyordu. Doğrusu Hess telefonda kendisine aktarılanların ne anlama geldiğini çözememişti. Herhangi bir anlama gelip gelmediğini de. Bildiği tek şey, evi tekrar görmesi gerektiğiydi. Canını sıkan bu durum dışında Rigshospital'da başhekimle yaptıkları görüşme iyi gitmişti. Bir an için doğru yeri ve doğru kişiyi nihayet buldukları düşüncesine kapılmıştı. Her iki kurban da doktorla temasa geçmişti, çocukların ortak nokta olduğuna dair önsezisinde de haklı çıkmıştı. Ama sonrasında, doktor şu ihbardan bahsetmişti.

Evi sil baştan aramak karanlığa kurşun sıkmak gibi bir şeydi. Farklı dedektifler ve teknik uzmanlar evin dört bir yanını defalarca aramıştı. Üstüne üstlük, ihbarın üzerinden tam üç ay geçmişti, dolayısıyla ortaya çıkarılabilecek herhan-

gi bir şey vardıysa da yerinde yeller esiyor olması kuvvetli olasılıktı. Ama çocuğun annesinin elinden alınmasını önerecek kadar nefret dolu bir e-posta yazan birileri Laura Kjær'ı ihbar etmişti işte. Hess zihnindeki soruları yanıtlayabilecek birtakım ipuçlarını evde bulabileceğini umut etmekten kendini alamıyordu. Koridorda ilerlerken kriminal inceleme ekibinin çalışmalarının izlerinin halen durduğunu fark etti. Parmak izi almak için kullanılan beyaz toz, halen kapı kulpları ve çerçevelerin üzerindeydi, üzerinde sayı bulunan işaretler farklı objelerin üstünde olduğu gibi duruyordu. Laura Kjær cinayetiyle bağlantılı bir dava açılabilirse kullanılabilecek –ya da kullanılmayacak– objelerin üzerinde. Hess odaları teker teker dolaştıktan sonra, kendini küçük misafir yatak odasında buldu. Ofis olarak kullanıldığı belli olan oda, şu an ürkütücü bir şekilde bomboştu, masanın üstünden sökülüp alınan bilgisayar halen polisin elindeydi. Odadaki dolapları, çekmeceleri açtı, ortalıktaki notları ve kâğıt parçalarını okudu, ardından banyo ile mutfağa geçti. Sağı solu etraflıca aradı ama işe yarayacak bir şey bulamadı. Yağmur olanca hızıyla çatıyı döverken, karanlık koridordan geçip, ebeveyn yatak odasına girdi. Yatak dağınıktı, halının üstünde bir lamba vardı. Laura Kjær'ın çamaşır çekmecelerinden birini açmıştı ki ön kapıdan bir ses geldi, ardından da Thulin gözüktü.

"Komşuların hiçbiri bir şey bilmiyor. İhbarı duyan da olmamış. Hepsi annenin ve üvey babanın çocuğa gayet iyi davrandığını söylüyor.

Hess başka bir dolabı açıp didik didik aramaya koyuldu.

"Ben gidiyorum artık. Şu doktoru bir soruşturmamız lazım, ayrıca Sejer-Lassen'ın olaylar hakkında anlattıklarına da bir bakmak gerek. İşin bittiğinde anahtarı geri getir."

"Tamamdır. Görüşürüz."

54

Thulin, Cedervænget 7 numaradaki evin ön kapısını biraz da kasten hızla çarparak çıkmıştı. Yağmur altında arabasına doğru koştururken, koyu renk kıyafetli bir bisikletçiden kendini sakınıp arabasına bindi. Komşuların evleri arasında dolanıp dururken üstü başı sırılsıklam olmuştu. Hess şehre dönmek istiyorsa karakola kadar yürümesi gerekiyordu ama madem evde kalmak istemişti, nasıl döneceği de kendi sorunuydu. Baştan sona fiyasko bir gün geçirmişti. Ortada kanıt namına halen bir şey yoktu, onlar havanda su döverken şakır şakır indiren yağmur sanki her şeyi silip götürüyordu.

Thulin, kontak anahtarını çevirdi, vitese takıp tam gaz yola koyuldu. Gün içinde ekipten aldığı tüm geribildirimlerin üstünden geçmesi gerekiyordu ama aslında tek yapmak istediği, bir an önce karakola varıp vaka dosyalarını baştan sona okumaktı. Konuyu sıfırdan ele almak. Her şeyin üzerinden tekrar geçmek. Bir bağlantı bulmak. Belki de Hans Henrik Hauge ve Erik Sejer-Lassen ile yeniden temasa geçip onlara, her iki kurbanı da tanıyan Hussein Majid hakkında sorular sormak. Thulin, Cedervænget ayrımından çıkıp anayola yönelmek üzereydi ki dikiz aynasında bir şey görüp frene asıldı.

Elli metre kadar gerisinde duran aracı son anda fark etmişti. Araç, Cedervænget Caddesi'ne bağlanan yolun trafiğe kapalı çıkmaz ucundaki heybetli alaçam ağaçlarının altında

park halindeydi. Arabayı yol kenarındaki ağaçlardan ve ilerideki çocuk bahçesini çevreleyen çitlerden ayırt etmek neredeyse olanaksızdı. Thulin arabayla aynı hizaya gelene kadar geri geri gitti. Siyah renkte steyşın bir arabaydı. Ne dışında ne de içinde göze çarpan bir özelliği vardı. Ama Thulin yağmur altındaki motor kaputundan yükselen belli belirsiz buhardan, motorun sıcak olduğunu anlamıştı. Araba en fazla birkaç dakika önce park edilmiş olmalıydı. Thulin etrafa göz gezdirdi. Araba cadde üstündeki evlerden birine gelen birine ait olsa, gideceği evin hizasında bir yerlere park edilmiş olması gerekirdi. Fakat bu araba çıkmaz sokağın hemen öncesindeki daracık girintiye adeta sıkıştırılmıştı. Bir an plakadan arabanın sahibini tespit etmeyi aklından geçirdiyse de o sırada telefonu çaldı. Ekrana bakıp arayanın Le olduğunu görünce çocukcağızı büyükbabasından almayı tamamen unuttuğunu fark etti. Telefona cevap verip arabayla uzaklaştı.

55

Magnus Kjær'ın yatak odası Sejer-Lassen'ların kızlarının şatafatlı odasına kıyasla oldukça sadeydi ama Hess elindeki fenerin zayıf ışığında bile bu odanın çok daha sıcak, samimi bir havası olduğunu fark etmişti. Duvarlarda Donald Duck ve Mickey Mouse posterleri, beyaz rafların üzerinde iyilerin kötülere karşı mücadele verdiği o masalsı dünyalardan fırlama bir sürü karakterin plastik figürleri duruyordu. Çalışma masasının üzerinde içi kurşunkalem ve renk renk keçeli kalemle dolu bir çanak vardı, masanın hemen yanındaki ufak kitaplıktan anlaşıldığı kadarıyla Magnus Kjær satranca da ilgi duyuyordu. Hess, kitaplıktan bir iki kitap çekip sayfalarını çevirdi, doğrusu bunu neden yaptığını bile bilmiyordu. İnsana güvenli bir yer hissini veriyordu bu oda, belki de evin en güzel odasıydı.

Hess'in bakışları yatağa takıldı, eskiden kalma bir alışkanlıkla dizlerinin üstüne çöktü, meslektaşlarının orayı çoktan kontrol ettiklerini bildiği halde, elindeki feneri yatağın altına tuttu. Karyola direği ile duvar arasında sıkışmış duran bir şey dikkatini çekti. Zar zor yerinden çıkardığı şeyin *League of Legends*'ın el kitapçığı olduğunu fark edince içine bir vicdan azabı çöktü, hastaneye yeniden uğrayacağını söylemiş ama sözünü tutmamıştı.

El kitabını bırakıp, hazır elinde fırsat varken Thulin'le

birlikte şehre dönmediğine hayıflanmaya başladı. İsimsiz ihbarcıyla ilgili haberlerin vakaya ışık tutacağını, bazı şeyleri su yüzüne çıkaracağını zannetmişti ama şimdi kendisini ahmak gibi hissediyordu çünkü şehir merkezine inmek ya da en azından en yakın tren istasyonuna gitmek, o da olmadı bir taksi çevirmek için şu yağmurda yorgun argın yürümek zorundaydı. Bedeni bitkinlikten kırılıyordu, Hess çocukcağızın teskin edecekmiş hissi veren rahat yatağına kıvrılıp azıcık kestirse mi yoksa vakit kaybetmeksizin polis karakoluna gidip bu geceden tezi yok Lahey'e dönmesi gerektiği konusunda Nylander'a yalan dolan bir hikâye mi uydursa bilemedi.

Doğrudan gerçeği de söyleyebilirdi elbette. Bu işin altından kalkacak durumda olmadığını. Kristine Hartung, parmak izi meselesi ve tüm o zırvaların kendisiyle hiçbir ilgisinin olmadığını. Kesilmiş kollar, bacaklar ve kestane adamlarla dolu o kâbus gibi teorilerin hepsinin muhtemelen uykusuzluktan kaynaklandığını. Şansı biraz yardım ederse akşam 8.45'teki son Lahey uçağına atlayıp gidebilir, en geç ertesi sabah Freimann'ın önünde yalvar yakar diz çökebilirdi. Bu fikir şu an öyle cazip geliyordu ki...

Hess, pencereden son bir kez daha bahçeye ve Laura Kjær'ın cesedinin bulunduğu çocuk bahçesine baktığı sırada gördü onları. Yeşil perdenin arkasında bir yerlerde bir demet A4 kâğıdı asılıydı, kısmen perdenin arkasında kalan kâğıtların üzerinde de birtakım çocuk çizimleri vardı. Kâğıtların ilkine bir ev çizilmişti, Magnus Kjær'ın birkaç yıl önce çizdiği bir resim olmalıydı bu. Hess çizimlere yaklaşıp elindeki feneri üzerlerine tuttu. Çizgiler son derece basitti. Dokuz on çizgiyle ön kapısı olan bir ev resmedilmişti, evin tepesinde güneş ışıldıyordu. Hess, bir dürtüyle bir sonraki sayfayı çevirdi, kâğıdın üzerinde yine bir ev vardı ama bu sefer beyaza boyanmış, biraz daha belirgin ve detaylı çizilmişti. Hess, bunun Cedervænget'teki ev olduğunu fark etti.

Üçüncüsünde de aynısı resmedilmişti: Malum beyaz ev, güneş ve garaj. Dördüncü ve beşinci resimlerde de aynısı vardı, her resimle birlikte Magnus biraz daha büyüyor, o büyüdükçe çizgileri de gelişiyordu. Hess gördükleri karşısında çok etkilenerek kendi kendine gülümsedi, ta ki son resmi görene kadar. Resmedilenler yine aynıydı. Ev, güneş, garaj. Ama bu sefer bir tuhaflık vardı. Garaj orantısız bir biçimde büyük çizilmişti, evin kendisinden bile büyük duruyordu. Kalın ve siyah duvarları binanın çatısının üzerinde bir kule gibi yükseliyor, hantal simetrisi göze batıyordu.

56

Hess teras kapısını hızla çarparak dışarı çıktı. Hava epey serindi, yağmur altında bahçedeki taş döşemeleri geçip evin arkasına doğru elinde fenerle yürürken nefesinin buğusunu görebiliyordu. Köşeyi döner dönmez kendini garaj girişinin önünde buldu. Komşu evlerden yükselen ızgara köfte kokusu garaj kapısını açana kadar da burnundan gitmedi.

Tam içeri adımını atmak üzereydi ki kapıyı açtığı sırada güvenlik şeridinin o bildik kopma sesini duymadığını fark etti, oysa garaj kapısı da polislerce mühürlenmişti. Aklına gelenlere aldırmadan kapıyı arkasından kapattı.

Garaj geniş ve yüksek tavanlıydı, hemen hemen 6 metreye 4 metre ölçülerindeydi. Çelik iskelet üzerine sıfır malzemeler kullanılarak inşa edilen garajın duvarları tabaka metalden yapılmıştı. Hess, yapı malzemeleri satan mağazanın kataloğunda bu garaj modelini gördüğünü hatırlıyordu; içeriye rahat rahat bir araba sığabilir hatta fazladan yer de kalırdı. Şeffaf plastikten düzinelerce saklama kutusu beton zeminin hemen her santimetrekaresini kaplıyordu. Kutuların bazıları tekerlekliydi, diğerleri ise kule misali üste üste yerleştirilmişti. Hess, yıllar boyunca biriktirdiği ve Amager'deki bir kiralık depoda neredeyse beş yıldır mukavva kutular ve naylon torbalar içinde karman çorman duran ıvır zıvırını hatırladı birden. Yağmur çatıyı döverken plastik kulelerin yanından

geçip garajın içerilerine doğru ilerledi ama fener ışığında görebildiği kadarıyla saklama kutularının içinde kayda değer bir şey yok gibiydi. Kıyafetler, battaniyeler, eski oyuncaklar, mutfak eşyaları, tabaklar çanaklar... Hepsi düzenli bir biçimde yerleştirilmişti. Bahçe alet edevatı duvarlardan birine takılı geniş alüminyum kancalara neredeyse eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Duvar boyunca devam eden kancaların arasında yüksekçe bir çelik raf sistemi duruyordu, rafların üzerine boya kutuları, alet edevat ve bahçecilik malzemeleri diziliydi. Başka hiçbir şey yoktu. Gayet normal görünen bir garajdı. Oysa Magnus'un garaj çizimleri hayli dikkat çekiciydi. Garajın ortasında durup etrafına bakınan Hess gördüğü çizimlerin, Magnus Kjær'ın ciddi tıbbi rahatsızlıklar yaşayan, sosyalleşmekte sıkıntı çeken bir çocuk olduğunun bir başka kanıtı olduğunu düşünmeden edemedi.

Topuklarının üzerinde sinirle dönüp kapıya yönelmek üzereydi ki beton zeminden biraz yüksekte duran yumuşak bir yere bastığını fark etti. Fazla yüksek değildi, olsa olsa birkaç milim yüksekti. Feneri zemine tuttuğu sırada, aşağı yukarı bir metreye yarım metre boyutlarındaki dikdörtgen siyah paspası gördü. Çelik rafların tam önüne öylece serilmişti, sanki rahat bir çalışma yüzeyi olsun diye özellikle oraya konulmuş gibiydi. İnsanın üzerinde etraflıca düşüneceği bir şey değildi; tabii Hess gibi samanlıkta iğne arayan biri değilseniz. Bir adım geri çekildi, nedendir bilinmez içgüdülerinin yönlendirmesiyle öne eğilip paspası yana çekti. Ama paspas kımıldamıyordu. Hess paspasın kenarlarından sadece parmak uçlarını, o da ancak iki üç santim kadar sokabildi, kenarları boydan boya el yordamıyla yoklarken beton zeminle aynı hizada ince bir çatlak hissetti. Çelik raflardan bir tornavida aldı, feneri dişlerinin arasında tutarak tornavidayı paspasın altına sokuşturup çatlağa kadar itti, tornavidanın sapına asıldı. Beton zeminin o kısmı, üzerine yapıştırıl-

mış paspasla birlikte hafifçe kalktı, Hess ellerini rahatlıkla altına sokabileceği kadar bir açıklık oluşmasıyla ambar kapağı olduğu anlaşılan çıkıntıyı yukarı doğru kuvvetle çekti.

Hess kuşku dolu gözlerle bir kapağa bir de beton zemindeki dikdörtgen şeklindeki siyah açıklığa baktı. Kapağın öbür tarafında, içerden kapatılmasına imkân veren bir kulp vardı. Dişlerinin arasındaki feneri alıp deliğe tuttu. Fenerin ışığı birkaç metre aşağısını aydınlatıyordu, Hess'in tek görebildiği, iç duvara monte edilmiş merdivenin bitiminde bir tür zemin kaplamasıydı. Beton zemine oturup feneri tekrar dişlerinin arasına sıkıştırdı, ayağını merdivenin en üst basamağına koyup aşağıya inmeye başladı. Neyle karşılaşacağına dair hiçbir fikri yoktu ama aşağıya doğru her adımda, içindeki tedirginlik duygusu büyüyordu. Derken, burnuna belirgin bir koku çarptı, inşaat malzemesi kokusuyla parfümlü bir şeylerin karışımı, tuhaf bir kokuydu. Ayağının altında sert zemini hisseder hissetmez ellerini merdivenden çekip feneri etrafa tuttu.

Oda fazla büyük değildi ama yine de Hess'in beklediğinden daha genişti. Hemen hemen dört metreye üç metre boyutlarındaydı, dik durduğunda kafası tavana ancak değiyordu. Süpürgeliklerin biraz yukarısında elektrik prizleri vardı, odanın duvarları kireç badanalı yerler ise desenli laminant parke kaplıydı. Etraf tertemizdi. Yerin dibinde böyle bir odanın var olması dışında, odanın ilk bakışta ürkütücü bir yanı yoktu. Birileri ölçüp biçmiş ve yerin dibini kazmıştı. Malzeme satın almış, bunları taşımış ve içeriye yerleştirmiş, ardından da ağır ve ses geçirmez bir ambar kapağıyla son noktayı koymuştu. Ambar kapağını açık bıraktığı halde çatıya vuran yağmurun tıkırtısı da yukarıdaki hayatın sesi de çoktandır kesilmişti. Hess, zihninin bir köşesine Kristine Hartung'un kesik kol ve bacaklarını burada bulma korkusu düştüğünü fark etti ama etrafına bakınıp odanın neredeyse bomboş olduğunu görünce rahatladı. Zeminin tam ortasında gayet şık bir beyaz bir or-

ta sehpa duruyordu, üzerinde de tuhaf biçimli, üç ayaklı, siyah bir lamba vardı. Duvarların birine yüksekçe bir beyaz gardırop dayanmıştı, gardırobun kulpunda bir havlu asılıydı. Odanın en uç tarafında, üzerinde düzgünce serilmiş beyaz bir nevresim takımı bulunan bir yatak, yatağın dayandığı duvarda ise kırmızımsı bir duvar dekoru vardı. Fenerin ışığı titreşmeye başladı. Tekrar ışık vermesi için Hess feneri salladı. Yaklaşınca lambaların özellikle yatağa çevrilmiş şekilde yerleştirildiğini fark etti ama asıl dikkatini çeken yerdeki mukavva kutu oldu. Hess dizlerinin üstüne çöküp feneri kutunun içine tuttu. Kutudaki her şey karmakarışık duruyordu, ne var ne yoksa telaşla içine tıkılmış gibiydi. Nemlendiriciler, kokulu mumlar. Thermos marka bir matara, kirli bir kupa ve bir asma kilit. Kablolar ve WiFi ekipmanı. Bir sürü WiFi ekipmanı. Kablosu hâlâ üzerinde takılı bir MacBook Air dizüstü bilgisayar. Bilgisayarın laminant zemin boyunca ilerleyen ve orta sehpanın üstündeki lambaya kadar uzanan kablosu. Kabloyu gözleriyle takip eden Hess orta sehpanın üzerinde duran şeyin lamba olmadığının ancak o zaman farkına vardı. Bir kameraydı bu. Tripod üzerine yerleştirilmiş ve tıpkı lambalar gibi onun da merceği yatağa çevrilmiş bir kamera.

Hess midesinin bulandığını hissedip ayağa kalkmaya yeltendi. Buradan çıkmak, içinde durduğu bu delikten kaçıp kurtulmak ve kendini bir an önce yağmurun kollarına atmak istedi. Ama gözü bir şeye takıldı kaldı. Orta sehpanın öteki tarafındaki belli belirsiz, nemli ayak izlerinin farkına vardı aniden. Ayak izlerini kendisi de bırakmış olabilirdi ama öyle değildi. Arkasında duran gardırobun içinden biri hızla fırlayıp başının arkasına var gücüyle vurdu, ilk darbeyi hızla diğerleri izledi. Hess'in elindeki fener düştü, ışığın tavanda bıraktığı kıpırtıları görür gibi olduğunda kafatasına peş peşe aldığı darbelerden ağzı kanla doldu.

57

Hess orta sehpanın üstüne iki büklüm kapaklandı. Karanlıkta geriye doğru tekmeler savururken az önce yediği darbelerden hâlâ sersem gibiydi. Savurduğu tekmelerden birinin etkisiyle saldırganla beraber yatağa devrildi, adamın çenesini duvardaki çerçeveye yapıştırmıştı. Kafatasının içi acıdan zonkluyordu. Kulaklarından biri uğulduyordu, dengesini bulmaya çalışırken sendeleyip şiltenin üstüne düştü. Birilerinin mukavva kutunun altını üstüne getirerek bir şeyler aradığını, ardından merdivene doğru koştuğunu duyunca bir an önce toparlanıp ayağa kalkmak istedi. Ayağa kalktı ama hiçbir şey göremiyordu. Merdiveni el yordamıyla bulmak için ellerini ileri uzatıp karanlığın içinde yalpalayarak ilerlerken parmaklarını pürüzlü beton duvara sürttü. Derken sol eline kalın bir sopanın değdiğini hissetti. Üst taraftaki hareketlilikten saldırganın biraz yukarısında olduğunu hissetti, derken yukarı tırmanmaya başladı. Merdivenin neredeyse en üst basamağına ulaşmıştı ki kolunu karanlığa daldırıp saldırganın bileğini kavradı ve adamı plastik kutuların üst üste durduğu tarafa var gücüyle savurdu. Adam tekmeler savurmaya başlamıştı ama Hess sımsıkı tutunmuştu. Kendini biraz daha yukarı çektiği sırada beton zeminin üzerindeki MacBook'u fark etti. Demeye kalmadan yüzüne iki topuk darbesi aldı. Adamın ağırlığını üzerinde hissediyordu; saldırganı beklen-

medik bir hızla dizini boynuna dayamış, yüzünü zemine bastırıyordu. Hess, bedeninin alt kısmı halen delikte tüm gücüyle debeleniyor, nefes almaya çabalıyordu. Ayakları darağacının ucundan sallanır gibi seğiriyordu, kendisinin ahmaklık edip az önce yere bıraktığı tornavidaya saldırganın uzandığını hissetti. Hess, birkaç saniye içinde bayılacağını anladı, gözleri kararmaya başlamıştı ama tam o sırada bir ses duydu. Thulin'in sesi. Kendisine sesleniyordu, sokakta da olabilirdi evin içinde de fakat çabalasa da ona cevap veremiyordu. Husum'un ücra bir köşesinde bir yerlerde, soğuk bir garajın zemininde üzerindeki 100 kiloluk ağırlıktan nefesi kesilmiş halde yatıyordu. Üzerindeki ağırlık hiç kıpırdamıyordu. Kollarını sağa sola savurdu, derken sağ eliyle bir şeye değdi. Soğuk, çelikten bir şey. Dokunduğu nesneyi yerinden oynatıp da kendini korumak için kullanamayacağı besbelliydi, bu yüzden var gücüyle asıldı. Çeliğin yerinden kurtulmasıyla boya kutularının durduğu raf, kulakları sağır eden bir sesle devrildi, tepetaklak yere inen kutular yuvarlanarak kulaklarının dibine kadar geldi.

58

Thulin teras kapısında durmuş, yağmurun altında karanlığa ve sessiz bahçeye bakıyordu. Defalarca seslendi Hess'e. Önce evin içine girip seslendi, şimdi de sesini dışarıdan duyurmaya çalışıyordu. Hess'ten yanıt gelmeyince kendini iyice salak gibi hissetmeye başlamıştı. Yolda denk geldiği şu siyah steyşın arabanın sahibinin kim olabileceği aklına düşer düşmez geri dönüp buraya kadar gelmek dert değildi ama şu an canını asıl sıkan şey Hess'in evden ayrılırken ön kapıyı kilitlemeyi dahi unutmasıydı.

Thulin, kapıyı bir kez daha çarparak kapatmak üzereydi ki birdenbire garajda büyük bir gürültü koptuğunu duydu. O tarafa yönelip Hess'e yeniden seslendi. Bir an için Hess'in amaçsızca etrafı kolaçan ettiğini düşündüyse de garajın en uzak ucundan karanlık bir siluetin arka bahçeye doğru hızla kaçtığını ve yağmurun içinde gözden kaybolduğunu gördü. Bir solukta bahçeye vardı, silahını çekmişti bile. Thulin canını dişine takıp tüm gücüyle koşmasına rağmen çocuk bahçesine ulaştığında siluet çoktan gözden kaybolmuştu. Yağmurdan sırılsıklam olmuş, soluk soluğa etrafına bakınıyordu ki yaklaşan yük treninin sesini duyup demiryoluna doğru baktı. Siluet, rayların kenarındaki toprak dolgunun üzerinden atladı, rayların kenarından koşmaya devam etti. Thulin arkasından koştu, tren de onun arkasından geliyordu.

Tren korna sesleri eşliğinde son sürat yanında geçerken, Thulin çimenlerin üstüne yuvarlandı. Siluet tam o sırada hızla başını çevirip baktı, tren yanına ulaşmadan doksan derecelik bir açıyla sola doğru ok gibi fırladı, rayların üzerinden atladı. Thulin de dönüp, rayların karşı tarafına geçip silueti takip edebilmek niyetiyle trenin ters yönünde koşmaya başladı. Ne var ki vagonlar bitmek bilmiyordu, Thulin sonunda durmak zorunda kaldı. Peş peşe geçen vagonların arasındaki bir boşluktan Hans Henrik Hauge'un telaş içinde kendisine bakan suratının gözüne ilişmesiyle adamın ağaçların arasında gözden kaybolması bir oldu.

59

Mavi ışıkları yanıp sönen polis arabaları her iki uçtan yolu tıkamış, küçük çıkmaz sokağa girişi engellemişti ama hevesli polis muhabirlerinden ilk birkaçı olay yerinin yakınına çoktan varmıştı bile. Bazıları yanlarında fotoğrafçılar ve naklen yayın araçları getirmiş, polis kordonunda gördüklerinin dışında polisten hiçbir bilgi edinemeyeceklerini bildikleri halde, bir sonraki haber bülteninde kullanmak üzere görüntü kaydetmeye koyulmuştu. Toplaşanlar arasında bir kısım mahalle sakini de vardı, üzerinden daha bir hafta geçmeden ikinci kez dehşet dolu gözlerle 7 numaralı eve bakıyorlardı. Thulin, sokak partileri ve çöp toplama faaliyetleri dışında fazlaca bir hareket yaşanmadığını düşündüğü bu mahallede şu bir hafta içinde yaşananların uzun yıllar boyunca unutulamayacağını tahmin ediyordu.

Thulin, büyükbabasıyla bir gece daha geçirme teklifini bayıla bayıla kabul eden Le'yi telefonla arayıp iyi geceler demek için evin ilerisindeki yolda durdu. Le, telefonda bulduğu yeni uygulamadan ve Ramazan'la oyun oynamak için buluşacaklarından bahsedip gevezelik ederken Thulin akşam olup bitenleri zihninden geçiriyor, kızının anlattıklarına bir türlü odaklanamıyordu. Direksiyonun başında çevre yolundan şehre doğru ilerlerken aklına şu siyah arabanın Hans Henrik Hauge'un Mazda 6'sı olabileceği gelivermiş, tam da bu yüz-

den geri dönmüştü. Ama Hauge kaçmayı başarmıştı. Thulin de kovalamacanın ardından Hess'i garajın beton zemininde bulmuştu. Hess halen sersem gibi ve yaralı olmasına rağmen, Hauge'un alıp götürmek istediği MacBook'un yerinde olup olmadığına bakacak kadar dikkatini odaklayabilmişti. Thulin, Kriminal İnceleme'yi aramış, Nylander'ı son gelişmelerden haberdar etmiş ve Hans Henrik Hauge için yakalama emri çıkarttırmış ancak henüz bir netice alınamamıştı.

Evin bulunduğu arazi beyaz kıyafetli kriminal inceleme uzmanlarıyla çoktan dolup taşmıştı. Garajın içi ve dışı arasında mekik dokuyan uzmanlar bu kez yanlarında kendi güç kaynaklarını getirmiş, keskin ışık veren projektörler kurmuşlardı. Evin önündeki araba giriş yoluna beyaz bir tente monte edildi, yeraltı sığınağına rahat erişim sağlamak için garajdaki plastik saklama kutularının büyük kısmı buraya taşındı. Thulin kızıyla telefon konuşmasını bitirip garajdan içeri adım attığı sırada Genz elinde kamerasıyla ambar kapağının başında belirdi. Hayli bitkin görünüyordu, maskesini yüzünden indirerek tespitlerini sıralamaya koyuldu.

"Odanın yapımında kullanılan malzemeler, yeni garajla hemen hemen aynı zamanlarda inşa edildiğine işaret ediyor. Çok fazla kazma kürek işi gerektiren bir iş gibi gözükmüyor, şayet Hauge garajın temelini kazmak için bir BobCat ekskavatör kiraladıysa, bu kısmı da onunla halletmiş olabilir. Bu işin birkaç günden fazla zamanını aldığını sanmıyorum, dolayısıyla tek başınayken rahat rahat çalışabileceği bir zaman ayarlamış olsa gerek. Ambar kapağı kapatıldıktan sonra odanın tamamen ses geçirmez olduğunu söylemeye gerek yok, ki ben de Hauge'un tercihinin bu olduğunu varsayabileceğimizi düşünüyorum."

Genz tespitlerini aktarırken Thulin sessizce dinledi. Odadaki kremlerin, soda şişelerinin, kokulu mumların ve diğer öteberinin yanında Magnus Kjær'ın oyuncaklarından birka-

çı bulunmuştu. İçeride elektrik kaynağı ve WiFi erişimi vardı. Şu ana dek yapılan incelemelerde küçük çocukla Hans Henrik Hauge dışında kimsenin parmak izine rastlanmamıştı. Olanlar Thulin'in aklına sığmıyordu. Bu türden vakalar hakkında birkaç şey okuduğu olmuştu, adları Josef Fritzl mi Marc Dutroux mu her ne karın ağrısıysa, bu tür psikopatlar hakkında basında yer alan haberleri de görmüştü. Böyle tiplerin bugüne değin kendisine hep gerçek dışı gibi gelmiş olduğunu şimdi şimdi fark ediyordu.

"Odada neden WiFi düzeneği var?"

"Henüz bilmiyoruz. Görünen o ki Hauge buradaki birkaç şeyden kurtulmak için gelmiş ama açıkçası neyi almaya geldiğini şu an bilmiyoruz. Öte yandan, mukavva kutuda bulduğumuz bir defterde bazı şifrelere rastladık. Uçtan uca şifreli bir sistem kullanmış gibi gözüküyor. Muhtemelen internet üzerinden yayın yapmak için."

"Neyin yayınını yapmak için?"

"Hess ile bilişim uzmanları Mac'i açmaya çalışıyorlar ama şifre epey uğraştıracak, kırmak için bilgisayarı departmana götürmemiz gerekecek gibi gözüküyor."

Thulin, Genz'in elinden bir çift tek kullanımlık eldiven aldı, yanından geçip gidecekti ki Genz elini omzuna koyup onu durdurdu.

"Bırak da bu işi bilişimciler halletsin, böylesi daha iyi olur. İşleri biter bitmez seni arayıp neler bulduklarını haber verirler."

Thulin, Genz'in bunları iyi niyetle söylediğini koyu renk gözlerinden okuyabiliyordu. Onu korumak istediği her halinden belliydi ama söylediklerine kulak asmayıp delikten aşağıya süzüldü.

60

Thulin yukarısında kalan son basamağı da bıraktı. İki ayağını birden laminant zemine koyduktan sonra toprak altındaki odaya bakmak için yüzünü çevirdi, dört bir köşeye yerleştirilmiş güçlü lambalar içerisini gündüz gibi aydınlatmıştı. İki uzman MacBook ve WiFi donanımının durduğu orta sehpanın yakınında Hess'le fısıltıyla konuşuyordu.

"Kurtarma modunda çalıştırmayı denediniz mi?" diye sordu Thulin.

Hess hızla sesin geldiği tarafa döndü. Bir gözü şişmişti, parmak eklemleri sargı beziyle sarılmıştı, kan içinde kalmış bir mutfak havlusunu dertop etmiş, tek eliyle başının arkasına bastırıyordu.

"Evet ama herifin FileVault kullandığını söylüyorlar, bu yüzden burada açamıyorlar."

"Siz çekilin. Ben hallederim."

"Dediklerine göre en iyisi..."

Hess, Thulin'e şöyle bir baktı, MacBook'un yanından uzaklaşırken bilişim uzmanlarına başıyla onların da çekilmesini işaret etti.

"Eğer bir şeyleri yanlış yapacak olursanız, programın içindeki bazı materyallerin silinmesine yol açabilirsiniz."

Fazla uzun sürmemişti. Thulin her tür işletim sistemine aşinaydı, elinde kauçuk eldivenlerle Hauge'un erişim kodu-

nu sıfırlayacak satırları bilgisayara girmesi iki dakikasını bile almamıştı. Bilgisayarın nihayet açılmasıyla masa üstünde farklı Disney karakterlerinin büyük resimleri belirdi. Goofy, Donald Duck, Mickey Mouse. Ekranın sol tarafında 12-13 tane dosya duruyordu, her birine farklı ayların isimleri verilmişti.

"En yakın tarihli olanı bir dene bakalım."

Thulin, üzerinde "Eylül" ibaresi olan, en yakın tarihli dosyanın üstüne iki kez tıklamıştı bile. Yeni bir pencerenin açılmasıyla, bu kez de her biri bir oynatma işaretiyle etiketlenmiş beş farklı simge seçeneği çıktı karşılarına. Thulin rastgele birinin üzerine çift tıklayıp ekrana gelen videoyu izledi. Aradan 30 saniye geçmemişti ki midesi bulantıdan altüst olmuştu, Genz'in sözünü dinlemediğine bin pişmandı.

61

Radyodaki haber bülteni birtakım varsayım ve tekrarlardan ibaretti, ayrıca Hans Henrik Hauge'nun arandığı anons edilip duruyordu. Thulin, haber bülteninin ardından tesadüfen çalmaya başlayan pop şarkısının anal sekse neşeli göndermeler yapan sözlerini fark edince radyoyu kapatmaya karar verdi. Hiç de sohbet edecek havada değildi, Hess'in telefonuna gömülmesi de bu yüzden işine gelmişti.

Husum'dan ayrılıp doğrudan Glostrup Hastanesi'ne, Magnus Kjær'ın halen yattığı servise gittiler, personel odasında görüştükleri kadın doktora durumu anlattılar. Thulin, kadın doktorun duydukları karşısında gerçekten sarsıldığını ve çocuk için endişelendiğini görünce biraz olsun rahatladı. Olur da hastaneye çıkıp gelecek olursa, Hans Henrik Hauge'un hiçbir surette Magnus Kjær'ın yanına dahi yaklaştırılmaması yönünde kesin talimat verdi. Gerçi, kaçak durumda olduğu ve polis tarafından arandığı dikkate alındığında Hauge'un hastaneye gelmesi pek olası gözükmüyordu. Doktor, mevcut koşullar altında çocuğun durumunun yine de iyi olduğunu söylemişti ama Thulin de Hess de hastaneden ayrılmadan önce kapının dışından çocuğa şöyle bir bakmadan edememişlerdi. Çocukcağız yatağında uyuyordu, kapının üstündeki dikdörtgen pencereden onu bir süre izlediler.

Yaklaşık 14-15 ay boyunca defalarca eziyet görmüş, onca

zaman boyunca pek çok doktor çocuğun insanlarla iletişim kurmakta yaşadığı zorluğu, otizme bağlamıştı. Thulin, elde edebildiği bilgilerden hareketle, çocuğun babasını kaybedip de annesi Hauge ile birlikte yaşamaya başlayana kadar yaşıtı çocuklardan farksız davrandığını düşünüyordu. Hauge, çöpçatanlık sitesinde Laura Kjær'ı özellikle seçmiş olmalıydı çünkü kadın küçük bir oğlu olduğunu profilinde belirtmişti. Bazı erkeklerin bakış açısıyla dezavantaj gibi görünen bu özellik, Hauge'un onu hedef almasına neden olmuştu. Thulin, Hauge'un çöpçatanlık sitesindeki geçmişinden, özellikle çocuklu bekâr kadınlara mesaj yollamış olduğunu çoktan öğrenmişti öğrenmesine ama altında böyle bir sebebin yatabileceği şimdiye dek hiç aklına gelmemişti; dışarıdan bakıldığında Hauge'un tek amacı kendi yaşlarında bir hayat arkadaşı bulmak gibi gözüküyordu.

Thulin'in Hauge'un MacBook'unda izlediği görüntülerden, sessiz kalması için çocukcağıza nasıl baskı yapmış olduğu çok net anlaşılıyordu. Yer altındaki o odada, o gerçek üstü kırmızı dekorun asılı olduğu duvara dayalı yatağın üzerinde otururlarken, öğretmenlik taslayan bir ses tonuyla Magnus'a sorumluluklarını hatırlatmış ve onun da annesini, babasının öldüğü zamanlardaki gibi mutsuz görmek yerine mutlu görmek istediğinden emin olduğunu belirtmişti, yoksa öyle değil miydi? Ardından da, son derece neşeli ve doğal bir sesle, Magnus'un annesinin canını yanmasını elbette ki asla istemediğini eklemişti; istemezdi, değil mi?

Magnus bu sözlerin ardından gerçekleşen tecavüze direnmemişti ama Thulin seyretmek istememişti. Ama tecavüz gerçekleşmişti, dahası Thulin, Hauge'un I2P* günlüğünden, bu görüntüleri paylaştığını veya internet üzerinden çevrimiçi yayınladığını anlamıştı. İlk baştaki konuşmaları ve

* Anonim internet trafiği oluşturmak amacıyla sunulan bir bağlantı protokolüdür. (yay.n.)

Hauge'un kendi yüzünün görülebileceği kısımları kesilerek elbette. Üstelik bir sefer yapmamıştı bunu. Tam tersine, defalarca tekrarlamıştı.

Laura Kjær oğlunun uğradığı bu istismardan haberdar olamazdı ama sosyal hizmetlere yapılan isimsiz ihbar, alarm çanlarını çalmış olmalıydı. Oğlunun kötü muameleye uğradığı yönündeki suçlamaları reddetmişti fakat tüm bunlar kadını huzursuz etmiş olmalıydı. Belki de şüphe tohumları yüreğinde kök salmaya başlamıştı çünkü ihbarın zamanlamasıyla, kadının çocuk yanında veya okulda olmadıkça evden çıkmaya giderek daha fazla direnmesi örtüşüyordu. Belki de kendisi de Hauge'dan korkuyordu; nihayetinde adam fuara gittiğinde ilk işi kilidi değiştirtmek olmuştu. Gerçi kilidi değiştirtmesi de bir işe yaramamıştı, maalesef.

"Teşekkürler, hoşça kalın." Hess telefonu kapattı. "Sosyal hizmetler uzmanına ya da belediyeden herhangi birine ulaşabilecekmişiz gibi görünmüyor. Anlaşılan yarın sabaha kadar bize daha fazla bilgi verebilecek birileri yok."

"Peşinde olduğumuz kişinin şu isimsiz ihbarcı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir. Bir bakmaya değer."

"Onları öldüren neden Hauge olmasın?" Thulin bu sorunun cevabını aslında biliyordu ama sormadan da edemedi. Hess ise cevap vermek için pek acele etmedi.

"İki cinayetin de tek bir katil tarafından işlendiğini gösteren önemli bir kanıt var. Hauge'un Laura Kjær'ı öldürmek için bir gerekçesi olduğu düşünülebilir ama Anne Sejer-Lassen cinayeti için bir gerekçesi yok. Üstüne üstlük, bu cinayet esnasında başka yerde olduğunu kanıtlayabiliyor. Sığınaktaki bilgisayarda gördüklerimizden yola çıkarak Hauge'un pedofil olduğunu biliyoruz. Çocukları cinsel olarak istismar etmekten zevk alıyor. Ama işin içinde şiddet, kol bacak kesme veya kadın cinayeti yok."

Thulin cevap vermedi. İçinde Hauge'a karşı korkunç bir öfke birikmişti, keşke şu an imkânı olsaydı da tüm zamanını o herifi bulmak için harcayabilseydi.

"İyi misin?"

Thulin, Hess'in o esnada yüzünü dikkatle incelediğini hissetti ama canı ne Hauge'dan ne de MacBook'undaki görüntülerden bahsetmek istiyordu artık.

"Asıl ben sana sormalıyım."

Hess, biraz şaşarak Thulin'e baktı, gözünü yoldan ayırmadan Hess'in kulağının kenarından sızan kanı parmağıyla gösterdi. Direksiyonu evine çevirirken, Hess de elindeki mutfak havlusuyla kulağındaki kanı sildi. Thulin'in aklına birden bir şey geldi.

"Peki ama kimse bilmezken, ihbarcı nasıl olur da Magnus'un istismara uğradığını bilebilir?

"Bilmiyorum."

"Diyelim ki ihbarcı durumdan haberdar, hatta annenin neler olup bittiğini fark etmediğini de gayet iyi biliyor; o zaman neden Hauge'u değil de anneyi öldürdü?"

"Açıkçası bunu da bilmiyorum. Ama meseleye bu çerçeveden bakacaksan, belki de sebebi şudur: Bir anne nasıl olur da böyle bir durumun farkında olmaz diye düşünüyordur. Belki de anne ihbar sonrası tutulan rapora rağmen tepki vermedi. Neresinden bakılırsa bakılsın yeterince hızlı tepki vermedi."

"Belkiler biraz fazla sanki."

"Yo, bana kalırsa fazla değil. Özellikle de sosyal hizmetler uzmanının Anne Sejer-Lassen hakkında böyle bir ihbar olmadığını belirttiğini dikkate alacak olursak. Taşlar tamamen yerine oturuyor bana kalırsa."

Hess, telefonunun ekranını kontrol edip gelen çağrıyı reddettikten sonra kinayeli cümlelerine devam etti. Thulin o sırada arabayı yanaştırıp motoru durdurdu.

"Öte yandan, Anne Sejer-Lassen elinde bir seyahat çan-

tası, çocuklarıyla birlikte evden kaçmak üzereydi. Magnus Kjær'ın gerçekte başına neler geldiğini artık bildiğimize göre, kadıncağızın büyük kızının geçirdiği kazanın konuyla alakasız mı yoksa tamamen başka bir şeyin belirtisi mi olduğunu bir kontrol etsek iyi olur."

Hess, yüzünü çevirip Thulin'e baktı. Thulin, Hess'in durumu anladığını gözlerinden okuyabiliyordu. Hess anında cevap vermedi, ama Thulin az önce söylediklerinin Hess'in zihnini bambaşka yönlere sevk ettiğini hissedebiliyordu.

"Belkiler biraz fazla demiştin sanırım?"

"Belki de değildir."

Laura Kjær'ın garajında buldukları şeylerden sonra gülmek pek hoş bir davranış değildi ama Thulin kendini tutamadı. İşin içine biraz nükte karıştığında, akıl sır ermeyecek şeylere biraz da dışarıdan bakabilmesi mümkün oluyordu. Dahası, nihayet iz üstünde oldukları hissine tutunuvermişti birdenbire. Birilerinin arabanın camına biraz da hızlıca tıklattığını duyunca başını o yana çevirdi, Sebastian'ın ağzı kulaklarında, kapının kenarında durduğunu fark etti. Üzerinde takım elbise ve siyah bir trençkot vardı. Bir elinde jelatin ve kurdeleyle sarılmış bir çiçek demeti, öteki elinde ise bir şişe şarap tutmuş, kendisine bakıyordu.

62

Thulin, dizüstü bilgisayarını oturma odasındaki masanın üzerinde açıp, ekipteki diğer müfettişlerin gün içinde toparladığı bulguları gözden geçirmeye koyuldu, dikkatini özellikle Erik Sejer-Lassen ile ilgili bilgilere yoğunlaştırmıştı. Sebastian gitmişti, gerçi Thulin'in istediği de buydu ama buluşmaları biraz daha iyi geçebilirdi.

Eve yaklaşırlarken Sebastian, "Telefonlarıma dönmediğinde böyle oluyor işte, çat kapı gelmek zorunda bırakıyorsun beni" diye takılmıştı. Thulin mutfağın ışığını yakar yakmaz yaşadığı yeri nasıl bu denli ihmal edebildiğine kendi bile şaşırdı. Klampenborg'daki arama sırasında üzerinde olan nemli kıyafetler bir köşede üste üsteydi, o sabah yoğurt kaşıkladığı kâse kabuk bağlamış, mutfak masasının üzerinde duruyordu.

"Bugün eve geleceğimi nereden bildin?"

"Şansımı bir deneyeyim dedim, neyse ki yaver gitti."

Evinin önünde sokakta yaşadıkları garip kaçmıştı, Thulin, Sebastian arabanın camını tıklatmadan önce onun gri Mercedes'ini evin ön kapısının hizasındaki park yerinde görmediği için kendisine halen kızıyordu. Arabadan inmişti, Hess de inip şoför tarafına geçmişti. Gelirlerken Hess'in evine dönmek için arabayı almasını kararlaştırmışlardı. Hess ve Sebastian bir müddet bakışıp Thulin evinin ön kapısı-

na yönelmeden önce başlarıyla birbirlerini selamladılar. Sebastian gayet rahat ve samimiyken, Hess biraz daha çekingen görünüyordu. Gerçi çok da önemli bir mesele değildi ama Hess'in Sebastian'la tanışmasından ve özel hayatının bir kısmını bir an için de olsa görmesinden rahatsız olmuştu. Yoksa asıl Sebastian'dan mı rahatsız olmuştu? Onunla karşılaşmak başka bir gezegenden bir varlıkla karşılaşmak gibi olmuştu biraz ama normalde onun en çok da bu yanını seviyordu.

"Bak, gerçekten de işle ilgilenmek durumundayım bu akşam."

"Yanındaki yeni ortağın mıydı yoksa? Şu Europol'den sepetledikleri adam?"

"Europol'den olduğunu sen nereden biliyorsun ki?"

"Adli takibattan biriyle yemek yedim bu öğlen. Lahey'de başını belaya sokan, sonra da gerisingeri cinayet masasına şutlanan birinden bahsetti. Ben de olaylar arasında bağlantı kurdum çünkü sen de geçenlerde sizin birime gelen ama lütfedip bir işin ucundan tutmayan aptalın tekinden bahsedip duruyordun. E, vaka nasıl gidiyor?"

Thulin, geçen hafta boyunca birkaç kez telefon eden Sebastian'a Hess hakkında bir şeyler söylemiş olduğuna bin pişmandı. Vaka yüzünden buluşmaya hiç fırsat bulamıyorlardı, normalden çok daha meşgul olduğunu çünkü yeni ortağının işle pek de ilgilenmediğini söylemişti. Ama artık bunun çok da adil bir değerlendirme olduğunu düşünmüyordu.

"Akşam haberlerinde izlediğim kadarıyla ilk olay yerinde birtakım karışıklıklar olmuş. Adamın suratı o yüzden mi enkaz gibiydi?"

Sebastian dibine kadar sokulmuş ama Thulin kendini geri çekmişti.

"Gitmen lazım. Okumam gereken o kadar çok şey var ki."

Sebastian onu okşamaya çalışmış ama Thulin adamı terslemişti. Adam bir kez daha denemiş, onu özlediğini ve arzula-

dığını söylemiş, hatta kızının evde olmadığını bile hatırlatmıştı. Diledikleri yerde yapabilirlerdi. Mutfak masasında mesela?

"Ama neden? Le yüzünden mi? Sahi o nasıl, neler yapıyor?"

Ama Thulin hiç de Le'den bahsedecek havada değildi, bir kez daha gitmesini rica etti Sebastian'dan.

"Demek böyle olacak? Ne zaman ve nasıl olacağına sen karar vereceksin, benim de hiç söz hakkım olmayacak, öyle mi?"

"Başından beri böyleydi zaten. Eğer buna katlanamıyorsan, bu işe bir son verebiliriz."

"Benden daha eğlenceli birini bulduğun için mi?"

"Hayır. Ama öyle birini bulursam seni haberdar ederim. Çiçekler için teşekkürler."

Sebastian gülmüştü bu söylediklerine, yine de onu kapıdan çıkarıp göndermek epey zor olmuştu. Elinde bir buket çiçek ve bir şişe şarapla çıkıp gelen birisini kapının önüne koymak pek sık rastlanan bir şey olmasa gerek diye geçirdi içinden. Belki de tuhaf olan kendisinin böyle bir tavır sergilemiş olmasıydı. Kafasından bu düşünceler geçerken ertesi gün ilk iş onu aramaya karar verdi.

Thulin, elinde yarım bir elma, bilgisayarının başında çalışırken telefonu çaldı. Arayan Hess'ti. Arabadaki konuşmalarının ardından Sejer-Lassenların kızının başına gelen kazayı onun araştırmasında karar kılmışlardı, dolayısıyla telefon etmesi hiç de garip değildi. Garip olan, rahatsız edip etmediğini kibarca sormasıydı.

"Yok, hayır, sorun değil. Sen ne söyleyecektin?"

"Haklı çıktın. Rigshospital'ın acil servisinden birisiyle görüştüm az önce. Büyük kızın hastanede yatmasını gerektiren burun ve köprücükkemiği kırığı olayının dışında, Sejer-Lassenların iki kızı da Islands Brygge ve Klampenborg'da yaşadıkları dönemde ev kazaları nedeniyle sık sık hastaneye götürülmüşler. Bir bulgu olmasa da kızların taciz edilmiş olma

olasılığı var. Magnus Kjær'ın uğradığı tacizden farklı bir taciz söz konusu olabilir."

"Kaç defa kaza geçirmişler ki?"

"Henüz tam bir rakam alamadım. Ama çok fazla."

Thulin, Hess'in araştırma neticesinde ulaştığı bilgileri dinledi. Tıbbi raporlarda yazanların tamamını dinledikten sonra şu sığınakta hissettiği mide bulantısının yeniden kendini göstermeye başladığı hissine kapıldı. Hess, ertesi sabah erkenden Gentofte'daki yetkili makamları ziyaret etmeyi önerirken onu dinleyecek halde değildi.

"Sejer-Lassen'ın Klampenborg'daki evi Gentofte Belediye Meclisi'nin gözetimi altında olan bölgede, yerel yönetime Anne Sejer-Lassen hakkında isimsiz bir ihbar yapıldıysa, o zaman durumu tamamen doğru anladığımızdan emin olabiliriz."

Hess anlatacakları bitince kendinden hiç beklenmeyen bir şey yapıp "Bu arada, söylemeyi atlamış olabilirim, çıkıp eve geldiğin için teşekkür ederim" diyerek onu şaşırttı. Thulin de tam telefonu kapatmak üzereydi ki kendini "Önemli değil, görüşürüz" derken buldu.

Hess'in telefonda anlattıklarından sonra sakinleşmekte hayli zorlandı. Hazır dikkati dağılmışken buzdolabına gidip bu sefer bir Red Bull aldı, böylelikle hiç değilse uykuya yenik düşmeyecekti. Mutfak penceresinin yanında öylece dururken gözü dışarı takıldı.

Thulin dördüncü kattaki dairesinden çoğu zaman çatıları ve şehirdeki kuleleri görebiliyordu. Pencereden baktığında neredeyse gölleri bile net bile şekilde seçebiliyordu. Ama karşı taraftaki binaya geçen ay kurulan iskele, manzaranın çoğunu kapatmıştı. Rüzgârın, tıpkı bu akşamki gibi sert estiği zamanlarda, iskelenin üzerindeki brandaların hepsi yalpalanır ve iskele sanki az sonra yerle bir olacak gibi metal ek yerlerinden çatırdayıp gıcırdamaya başlardı. Ama bu akşam Thulin'in dikkatini çeken ne bu çatırtılar ne de gıcırtılar

olmuştu; gözüne bir karaltı çarpmıştı. Gerçekten de biri mi vardı orada? Tam dairesinin karşısına denk gelen iskele merdiveninde, brandanın arkasında bir siluet görür gibi olmuştu. Sanki gözlerini dikip ona bakıyormuş gibiydi. Kızını okula bıraktığı gün, yoğun trafiğin içinde kendisini gözetleyen şu siluet geldi birden aklına. Tüm taşlar yerine oturmuştu; içgüdüleri her ikisinin de aynı kişi olduğunu söylüyordu. Ne var ki rüzgâr brandayı bir kez daha sallayıp büyük bir dalgayla şişirince karaltı da gözden kayboldu. Esinti dinip branda eski şekline döndüğünde ortada siluet falan kalmamıştı. Thulin ışığı söndürüp bilgisayarını kapattı. Gözleri karşıdaki iskeleye kilitli, karanlık salonda dakikalar boyu öylece dururken, nefes almayı hatırlatıp durdu kendisine.

16 Ekim Cuma

63

Sabahın erken saatleriydi ama Erik Sejer-Lassen saatin kaç olduğunu bilmiyordu. 45 bin avroluk TAG Heuer marka kol saati, kemeri ve ayakkabı bağcıkları, dün geceden beri polis karakolunun ikinci katında bir kutunun içinde kilitli tutuluyordu. Erik de bodrum kattaki bir hücrede kilit altındaydı. Hücrenin ağır demir kapısı açıldı, polis memurlarından biri tekrar sorguya alınacağını söyledi. Erik ayağa kalkıp bodrum katında ilerlemeye başladı, kendisini günışığı ve medeniyete taşıyacak merdivenin başına vardı. Yukarı çıktığı an öfkesini kusmaya hazırlanıyordu. Polis gece aniden evinde bitivermişti. Yataklarının üstünde ağlayıp duran kızlarıyla konuştuğu sırada çocuk bakıcısı aşağıdan seslenerek onu ön kapıya çağırmıştı. İki polis memuru kendisini sorguya götürmek üzere kapıda bekliyordu. Çocukları gecenin bu vaktinde evde yalnız bırakamayacağını söyleyerek itiraz ettiyse de dinletememişti. Karakola gelmek dışında bir seçeneğinin olmadığını söyleyen polisler, kızlara göz kulak olması için yanlarında kayınvalidesini getirerek Erik'i biraz da hazırlıksız yakalamıştı. Anne'nın ölümünden bu yana kayınvalidesiyle hiç görüşmemişti. Erik, yaşlı kadının torunları için endişelenip kendisini soru yağmuruna tutacağından ve yardım etmek isteyeceğinden adı gibi emindi ama o, kadının yardımını asla istemiyordu. Fakat kadın işbirlikçi gibi polis

memurlarının arkasında, taş basamakta durmuş, kızını öldüren damadıymış gibi ürkek gözlerini ona dikmiş, bakıyordu. Erik devriye arabasına götürülürken eşikten geçip evine girmiş, kızlar da koşarak anneannelerinin yanına gelip bacaklarına yapışmışlardı.

Polis karakolunda, kendisine herhangi bir açıklama yapılmadan sorguya çekilmişti, kızların neden sık sık kaza geçirip yaralandıklarını sormuşlardı. Erik kendisine yöneltilen sorulara hiçbir anlam verememişti. Olan bitenle bunların ne ilgisi var diye çileden çıkmış, amirleriyle görüşmek istediğini haykırmış, kendisini derhal evine geri götürmelerini istemişti. Ama bunun yerine "Anne Sejer-Lassen cinayetiyle ilgili bilgileri sakladığı" suçlamasıyla gözaltına alınmış, yetmezmiş gibi adi bir suçluymuş gibi tıkıldığı o bodrum katındaki hücreye tahammül etmek durumunda kalmıştı.

Erik Sejer-Lassen eşine ilk kez düğün gecelerinde vurmuştu. Erik, d'Angleterre'deki süit dairelerinin kapısından içeri adımlarını atmadan önce karısının koluna yapışmış, koridor boyu çekiştirip sarsarak odaların önünde sürüklerken, gıcırdayan dişlerinin arasından nefret kusmuştu. Paranın hesapsızca harcandığı bir düğün yapmışlardı. Anne'nın ailesi meteliksiz olduğu için tüm masrafları Erik'in ailesi üstlenmiş, dünyaca tanınan şefe, on iki ayrı egzotik yemek ikramına, Havreholm Kalesi'nde tutulan odalara ve diğer tüm debdebelere su gibi para akıtmıştı. Peki ya Anne nasıl teşekkür etmişti kendisine? Erik'in yatılı okuldan oda arkadaşıyla gereğinden uzun ve fazla samimi konuşarak. Erik kendini o kadar aşağılanmış hissetmişti ki içinde biriken öfkeyi düğün yemeği bitip de nihayet bir başlarına kalacakları d'Angleterre'ye varana kadar bastırmıştı. Anne, gözyaşları içinde durumu izah etmeye çalışmış, okul arkadaşıyla sadece dostane bir şekilde sohbet ettiğini söylemişti. Erik ise sinir krizi geçirip karısının gelinliğini paramparça etmiş, ona de-

falarca vurup tecavüz etmişti. Ertesi gün ise yaptıkları için özürler yağdırmış, onu deli gibi sevdiğine yeminler etmişti. Kahvaltı masasında bir araya geldikleri misafirleri Anne'nın kıpkırmızı olmuş yanaklarını tutkulu geçen ilk gecelerine yormuştu. Erik'in karısına duyduğu nefretin tam olarak başladığı an da buydu muhtemelen. Çünkü olan biteni kabullenmişti, çünkü uzun kirpiklerini kırpıştırırken kocasına hâlâ hayranlık dolu gözlerle bakıyordu.

Singapur'da geçirdikleri yıllar en mutlu oldukları zamanlardı. Erik biyoteknoloji firmalarına yaptığı birkaç akıllı yatırım sayesinde yükselen bir yıldız haline gelmiş, hem kendisi hem Anne Singapur'da yaşayan İngiliz ve Amerikalıların arasına, jet sosyeteye kabul edilmişlerdi. Erik'in arada bir öfkeden küplere bindiği oluyordu yine; Anne, kocasının sadakatle özdeşleştirdiği birtakım standartlara uymadığında, örneğin yaptığı her şeyden onu haberdar etmeyi atladığında genellikle bu öfke patlamalarından nasibini alıyordu. Erik, yaptıklarının karşılığında ortamı yumuşatmak için karısını ya Maldivlere seyahate götürüyor ya da birlikte Nepal'e gidip dağ yürüyüşleri yapıyorlardı. Çocukların dünyaya gelmesiyle hayatları tamamen değişmişti. Erik ilk başlarda Anne'nın bu en büyük arzusuna karşı çıkmıştı ama zamanla bu üreme meselesinde ataerkil ve cazip bir taraf olduğunu görmeye başlamış, bunu kendisinin bile sık sık dillendirmeye başlamış, biyoteknoloji firmalarında yaptıkları yönetim toplantılarında da konunun dönüp dolaşıp buna geldiğine şahit olmuştu. Sperm kalitesinin düşük olduğundan tüp bebek kliniğine başvurmak zorunda kalmaları canını çok sıkmıştı. Fikir Anne'dan çıkmıştı; sırf konuyu gündeme getirdiği için çatı katındaki evlerinde karısını tokatlamıştı. Dokuz ay sonra minik kızları Raffles Hastanesi'nde dünyaya gözlerini açtığında en ufak bir mutluluk hissetmemiş, mutluluğun ilerleyen zamanlarda geleceğini sanmıştı. Gelmemişti. İki numa-

ra doğduğunda da gelmemişti mutluluk. Doktorların Lina'yı doğurturken yaptıkları kesiklerle Anne ciddi zarar görmüş, Erik'in arzu ettiği erkek çocuğa sahibi olma umudu söndüğü gibi cinsel hayatları da bitmişti.

Doğumların ardından Singapur'da geçirdikleri yıllar boyunca kendini sayısız gönül macerasıyla ve kâr getirecek işin kokusunu halen alabiliyor olmasıyla avutmuş fakat sırf Anne çocukların Danimarka'da okula gitmesini istedi diye Asya'dan ayrılıp Island Brygge'daki geniş, lüks apartman dairesine taşınmışlar, Klampenborg'daki ev hazır olana kadar da bir yıl orada yaşamışlardı. Kopenhag'ın Hobbitler gibi sığ sosyal çevresi, Singapur'da alıştığı kozmopolit ve özgür ortama kıyasla çok daha kısıtlayıcı ve klostrofobikti, kökten bir değişimi de zorunlu kılmıştı. Bir müddet sonra Bredgade'de takılan eski arkadaşlarına rastlar olmuştu; küçük, boktan bir geri kalmış bölge gözüyle bakıp aşağıladığı bir yerdi burası. Tüm o değersiz statü sembolleri, yaşadıkları evler ve çocukları hakkında boş boş konuşan, parası ve toplumdaki konumu için yaşlı adamlarla evlenmiş kadınlarının takıldığı Bredgade, böylesi bir aşağılamayı sonuna kadar hak ediyordu. Yaşadığı hayal kırıklığı yetmezmiş gibi kızlarının günbegün annelerinin birer kopyası haline geldiğinin farkına varmıştı; naif cümleleriyle annelerinin o ağlak ve aşırı duygusal hallerini taklit eden, zarafetten yoksun, sakar klonlar. Daha da beteri, evlendiği kadının sergilediği karaktersiz tavrın aynısı kızlarında da vardı.

Bir akşam tam uyku saatinde, ipe sapa gelmez bir şey için salya sümük ağlamaya başlamışlardı. Çocuk bakıcısıyla Anne dışarı çıktıklarından iki küçük baş belasıyla evde tıkılıp kalan o olmuştu. Sonunda dayanamayıp suratlarına birer tokat indirmiş, ağlama sesi o an kesilmişti. Bu olaydan birkaç hafta sonra büyük kız, defalarca dikkat etmesi söylendiği, hatta nasıl yapılacağı gösterildiği halde yemeğini dökmeden

yemeyi bir türlü becerememişti. Dayanamayıp öyle bir vurmuştu ki kızcağız oturduğu sandalyede düşmüştü. Apar topar gittikleri acil serviste kız beyin sarsıntısı nedeniyle tedavi görürken, Erik, Judith'i karşısına almış ve ilk uçakla çeltik tarlalarına dönmek istemiyorsa, çenesini kapalı tutması gerektiğini söylemişti. Annesini ziyaretten döner dönmez soluğu hastanede alan karısına kızının sakarlığı hakkında bir şeyler uydurmanın ne kadar da kolay olduğunu fark edince şaşırmıştı. Kısıtlı zekâsına rağmen çocuk da gerçeği annesine söylememeyi bir şekilde akıl etmişti.

Islands Brygge'da yaşarlarken bir sürü kaza olmuştu, belki de haddinden fazla kaza yaşanmıştı ama bunun bir faydası da olmuştu. Anne'nın, kocasını arada bir kuşkuyla süzerdi ama kazalar hakkında hiçbir şey sormazdı. En azından, yerel yönetimdeki sosyal hizmetler uzmanı tam taşınma arifesinde çıkıp kapılarına gelene kadar. Yerel yönetime, kızların kötü muamele gördüğüne dair isimsiz bir ihbar ulaşmış, Erik epey bir süre işlerine burnunu sokup duran sosyal hizmetler uzmanına tahammül etmek zorunda kalmıştı. Neden sonra, avukatının da yardımıyla adamı sepetlemiş ve ona bir daha da bu işlere burnunu sokmamasını sıkı sıkıya tembihlemişti. Bu arada Erik kendi kendine de bir söz vermişti; bundan böyle kendine çok fazla hâkim olacaktı. En azından ihbarı yapma cüretini gösterenin kim olduğunu bulana kadar.

Sonrasında, Anne karşısına geçmiş ve kazaların sorumlusunun kendisi olup olmadığını ilk kez lafı hiç dolandırmadan sormuştu. İnkâr etmişti elbette ama Klampenborg'a taşındıktan bir süre sonra koridora inen merdivende yaşananların ardından kocasına inanmayı bırakmıştı. Anne gözyaşlarına boğularak kendini suçlamış ve boşanmak istemişti. Erik, haliyle buna hazırlıklıydı. Eğer boşanma davası açacak olursa, avukatlarını karısının üstüne salacak ve çocukları bir daha asla görmemesi için elinden geleni ardına koyma-

yacaktı. Anne'nın uzun yıllar önce imzaladığı evlilik sözleşmesi uyarınca Erik kazandığı her ne varsa kuruşu kuruşuna elinde tutabilecekti, dolayısıyla eğer Klampenborg'daki yaldızlı kafesinden memnun değilse, annesinin evindeki kanepenin üzerinde, hükümetin verdiği sadakalarla geçireceği bir hayat onu bekliyordu.

Araları bir daha hiç düzelmemişti ama Erik, Anne'nın pes ettiğini düşünmüştü. Ta ki polis, karısının aslında annesini ziyarete gitmediğini, kaçmaya yeltendiğini söyleyene kadar. Meğer onu terk etmenin planlarını yapıyormuş bir süredir, meğer onu göt gibi ortada bırakıp gidecekmiş ama sonrasında sanki sihirli bir şey olmuş ve kendisi devre dışı kalmıştı. İşin o kısmına hâlâ akıl sır erecek gibi değildi ama Erik'e göre bir şekilde hak yerini bulmuştu. Çocuklarla olan ilişkisine bundan böyle kimse karışamayacaktı, dolayısıyla bu aşamadan sonra muhtemelen her şey daha kolay olacaktı. Kimsenin fikirlerini dikkate almak zorunda değildi artık.

Erik Sejer-Lassen, Büyük Suçlar Şubesi'nin sorgulama odasına girerken kendine güveni tamdı. İçerideki iki dedektif önceki sorgulamayı yapanlardı. Şu gözleri farklı renkteki herifle, ceylan bakışlı minyon hatun. Farklı bir ortamda tanışmış olsalar hatuna hiç unutamayacağı bir tecrübe yaşatırdı. İkisi de berbat görünüyorlardı. Yorgun ve bitkindiler, özellikle de adam; suratı mavi sarı bir renk almıştı, yakınlarda sıkı bir dayak yemişe benziyordu. Erik içeri girdiği anda karşısındakilere dilediği gibi davranabileceğini biliyordu. Onu hemen salıvereceklerdi zaten. Ellerinde onu suçlayabilecek hiçbir şey yoktu.

"Erik Sejer-Lassen, evdeki çocuk bakıcısıyla tekrar konuştuk, çocuklarını en az dört farklı olayda nasıl dövdüğünü bize detaylarıyla anlattı bu kez."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum bile. Eğer Judith kızlara el kaldırdığımı söylediyse, bil ki yalan söylüyordur."

Erik, karşısındaki dedektiflerle biraz çekişeceğini sanmıştı ama görünen o ki bu iki salak az önce söylediklerini dikkate bile almıyordu.

"Çocuk bakıcısının doğruyu söylediğinden eminiz. Hatta Singapur'da yaşadığınız dönemde yanınızda çalışan iki Filipinli çocuk bakıcısıyla da telefonda görüştük. Birbirlerinden habersiz, üçü de aynı hikâyeyi anlattı. Dolayısıyla adli takibat birimi, Danimarka'da bulunduğun dönemde hastaneden alınan yedi farklı rapordaki olaylara dayanarak, seni kendi çocuklarına saldırı ve yaralamayla suçlamaya karar verdi."

Sejer-Lassen ceylan gözlü hatunun soğuk bakışlarının üzerinde gezdiğini hissederken erkek dedektif konuşmaya devam ediyordu.

"Gözaltı süresi için şimdilik 48 saatlik bir uzatma talep ettik. Avukat talep etme hakkın var. Eğer avukat tutacak durumda değilsen, mahkeme senin için bir avukat görevlendirecek. Hakkında karar verilene kadar sosyal hizmetler, torunlarının velisi olmayı talep eden anneanneleriyle yakın işbirliği içerisinde, çocuklarının çıkarını gözetecek. Suçlu bulunup cezaya çarptırılman halinde ebeveynlik haklarını elinde tutup tutamayacağın veya çocukları denetimli ziyaretlerde görmene izin verilip verilmeyeceği karara bağlanacak."

Bir an her yanı sessizlik kapladı. Erik Sejer-Lassen bir müddet öylece boşluğa bakakaldı. Ardından gözlerini indirdi. Önündeki masanın üstünde hastane raporları duruyordu; doktorların muayene bulguları, kızların yaralandığını gösteren görüntüler ve röntgenler... Sejer-Lassen bir an için her şeyin aleyhinde olduğunu düşündü. Ceylan gözlünün sesi kulağına uzaktan bir yerden gibi geliyordu; Judith'in anlattıklarına ilaveten, Island Brygge'dan taşınmadan kısa bir süre önce sosyal hizmetlere yapılan isimsiz ihbarın ardından, bir sosyal hizmetler uzmanın eve ziyarete geldiğini de belirttiğinden bahsediyordu. Dava başkasına devredilmeden önce

Sejer-Lassen'la bu konu hakkında konuşmak istiyorlardı sadece.

"İhbarı kimin yaptığını biliyor musun?"

"Kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Çocuklarını dövdüğünü bakıcı dışında başka kim bilebilir?"

Suratı mavi sarı şişliklerle dolu dedektif bu soruya cevap vermesinin ne denli önemli olduğunun altını ısrarla çizip duruyordu ama Erik Sejer-Lassen tek kelime edemedi. Gözlerini dikmiş, önündeki görüntülere bakıyordu sadece. Birkaç dakika sonra dışarı çıkarıldı, hücresinin kapısı arkasından kapatıldığında darmadağın olmuş ve hayatında ilk defa kızlarını özlemişti.

64

Hess'in kafası çatlayacak gibiydi, belediye binasını çevreleyen duvarların dışında bir yerde, serin rüzgârın altında durmadığına bin pişmandı. Hans Henrik Hauge'la birbirlerine giriştikten sonra kafatasında başlayan o akut uyuşukluk hissi son günlerde dirençli bir baş ağrısına bırakmıştı yerini. Hauge'un halen bulunamamış olması yetmez gibi, daha bu sabah koştur koştur belediye binasına gelip de sosyal hizmetler uzmanı Henning Loeb ve onun amiriyle görüşmesi, öncesinde karakola uğrayıp Erik Sejer-Lassen'ın sorgulamasına katılmak zorunda kalması baş ağrısını iyice şiddetlendirmişti. Çocuk ve Genç Yetişkin Hizmetleri'ndeki sosyal hizmetler görevlisi Henning Loeb ve amiriyle görüşmek üzere oturdukları aşırı sıcak ofis, resmiyet kokan havası ve maun rengi lambri kaplamalarıyla insanda pek de çocuk dostu izlenimi uyandırmıyordu.

Sosyal hizmetler uzmanı müthiş bir gayretle kendini savunuyordu, muhtemelen bunu da daha çok, oturduğu yerde huzursuz huzursuz kıpırdanan, gergin olduğu her halinden anlaşılan bölüm başkanına laf gelmesin diye yapıyordu.

"Dediğim gibi, sistem çöktü. Size de o yüzden yardımcı olamadım ya zaten."

"Salı günü konuştuğumuzda bana böyle demedin. Anne Sejer-Lassen'ın çocukları hakkında bir ihbar olmadığını söylemiştin, oysa varmış."

"Galiba sistem şu an için göstermiyor demiştim."

"Hayır, öyle demedin. Sana kızların kimlik numaraları verdim, sen de..."

"Tamam, şöyle izah edeyim o halde. Tam olarak hangi kelimeleri kullandığımı pek hatırlayamıyorum."

"Bana gerçeği neden söylemedin, asıl onu anlat."

"Şey, aslına bakarsanız herhangi bir şeyi saklamak gibi bir niyetim yoktu."

Henning Loeb ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmez halde kıvranıp duruyor, gözünün ucuyla patronuna endişeli gözlerle bakıyordu. Hess, günler önce ilk aklına geldiği anda adamı görmeye belediye binasına gelmediği için kendine sövüp sayıyordu.

Laura Kjær vakasındaki isimsiz ihbarcıya ilişkin şüphelerini, garajın altındaki odayı tespit ettikten sonra bir müddet önemsememişlerdi çünkü görünüşe bakılırsa Anne Sejer-Lassen hakkında benzer bir ihbar yoktu. Hess, Sejer-Lassenların Islands Brygge'da yaşadıkları dönemde yerel yönetime herhangi bir ihbar yapılmadığını, ilk ağızdan, sosyal hizmetler uzmanı tarafından teyit etmiş, bu sebeple Thulin'le birlikte ailenin daha sonra taşındığı Klampenborg bölgesine bakan Gentofte yerel yönetimini mercek altına almışlardı. Gentofte'daki yetkililerin de Anne Sejer-Lassen hakkında bir ihbar olmadığını belirtmesi üzerine, iki cinayetin çocuk istismarıyla bağlantılı olabileceğine dair teorileri suya düşmüştü: Sejer-Lassenların yakın çevresindeki hiç kimse kızların başına gelenlerin kaza dışında bir sebebi olduğunu düşünmüyordu. İçlerinde bir tek çocuk bakıcısı tereddütlü yanıtlar vermişti ama önceki gün öğleden sonra Hess ve Thulin, kadını Erik Sejer-Lassen'ın hiddetinden koruyacaklarına söz verince kadın gözyaşlarına boğularak içinde ne var ne yoksa dökmüştü. Kadın, Islands Brygge'daki eski adreslerinde oturdukları dönemde Kopenhag yerel yönetiminden bir sosyal hizmetler

uzmanının çıkageldiğini, Anne'yi çocuklarına doğru düzgün bakmamakla suçlayan isimsiz bir ihbardan dolayı birtakım sorular yönelttiğini anlatmıştı. Kadının anlattıkları karşısında bunca kıymetli zamanı boşa harcamış olduklarını fark eden Hess içten içe kendine kızmaya başlamıştı.

Hess, salı günü yaptıkları telefon görüşmesinden sonra sosyal hizmetler uzmanı hakkında pek de iyi bir izlenim edinmemişti, adam yüz yüze yaptıkları görüşmede de olumlu bir izlenim bırakmamıştı. Hess bütün bu görüşmeleri bir başına yürütüyordu çünkü Thulin, Çocuk ve Genç Yetişkin Hizmetleri'ne yapılan ihbarın dijital kanıtlarını bulmak üzere bilişim uzmanlarıyla birlikte departmandaki tüm bilgisayarları araştırmaya başlamıştı. Sosyal hizmetler uzmanı "teknik bir hatadan" ötürü yanlış bilgi verdiğini savunuyordu ama Laura Kjær ve Anne Sejer-Lassen'a yönelik isimsiz ihbarların ikisini okuduğunda, Hess'in zihninde Loeb'in telefonda neden öyle kaçamak cevaplar verdiğine dair yeni bir teori oluşmuştu.

Anne Sejer-Lassen hakkındaki ihbar, Laura Kjær hakkındaki ihbardan yaklaşık iki hafta sonra, Sejer-Lassen ailesi Klampenborg'a taşınmadan kısa bir süre önce şu malum ihbar sistemine gönderilmişti. İhbar metninde epey bir laf kalabalığı yapılmıştı, yazılanlar A4 kâğıdının tek tarafını dolduracak kadar ayrıntılıydı. Esas itibarıyla, Anne Sejer-Lassen'ın Lina ve Sofia adında iki kızının istismar edildikleri gerekçesiyle annelerinin himayesinden alınması talep ediliyordu. Ama gönderilen e-posta konudan konuya atlıyordu, metinde neredeyse hiç virgül kullanılmamıştı, Laura Kjær hakkında yapılan ürpertici ve duygusuz ihbar metninin tam tersine, duygu ve düşünceler, bilinç akışından çıktığı haliyle kaleme alınmış gibiydi. Anne Sejer-Lassen'dan, kaymak tabakaya mensup kuş beyinli bir kadın olarak bahsediliyor, kızlarından ziyade kendisiyle alakadar olduğu belirtiliyordu.

Kadının para ve lüksle aklını bozduğu vurgulanıyor, çeşitli hastanelerden alınan raporlara bakma zahmetinde bulunan herhangi birinin çocukların devlet himayesine alınması gerektiğini açıkça görebileceği belirtiliyordu. İhbar metinlerinde kullanılan yazı karakteri ve büyüklüğü de birbirlerinden oldukça farklıydı ama ihbarları peş peşe okuyan birinin, her iki vakada da ihbarı gönderen kişinin "bencil sürtük" ve "durumunu gayet iyi bildiği halde" ibarelerini kullandığını fark etmemesi olanaksızdı. Aslına bakılırsa bu ifadeler Anne Sejer-Lassen hakkındaki ihbarda defalarca kullanılmıştı. Bu durum, göndericilerin aynı kişi olduğunu, ihbar metinlerindeki farklılıkların ise özellikle yapılmış olabileceğini akla getiriyordu. Hess, Hennig Loeb'i tedirgin eden ve Sejer-Lassen'ların kızları hakkında yalan söyleyemeye iten şeyin bu olabileceği kanısındaydı.

Loeb kuralların arkasına sığınıyor, vakayı ele alma biçimini savunuyordu. Her şey kitabına göre yapılmıştı, kaldı ki ebeveynler de istismara dair hiçbir bilgilerinin olmadığını söylemişlerdi. Loeb bunu o kadar sık dillendiriyor ve bunun ardına o kadar çok sığınıyordu ki duyan da sosyal hizmetler kapılarına dayandığında ebeveynlerin olan biteni tüm açıklığıyla anlattıklarını sanırdı.

"Ama polisin yürüttüğü soruşturma, vakaları açıklığa kavuşturabilecek hususları ortaya çıkarıyor. İç denetleme sürecinin gecikmeksizin başlatılması ve her şeyin titizlikle incelenmesi yönünde talimat vereceğimden emin olabilirsiniz" diye araya girdi bölüm başkanı.

Sosyal hizmetler uzmanı amirinin yaptığı bu çıkış karşısında sessizliğe bürünürken adam kendinden emin bir edayla konuşuyordu. Hess kafa derisinin iyice gerildiğini hissetti yeniden. Salı akşamı acil servise gittiklerinde yapılacak en doğru şeyin iyice muayene olmak olduğunu maalesef şimdi fark ediyordu. Ama o, bunun yerine Odin'e dönmüş, durup

dururken başına bela ettiği şu boya badana işleriyle meşgul olmuştu. Elinde bir buket çiçek ve bir şişe şarapla Thulin'in yolunu gözleyen adamı düşünürken uykuya yenik düşmüştü. Buna nedense şaşırmış olması, sinirlerini bozmuştu, oysa Thulin işten çıktığında kendisini bekleyen birisinin olması son derece doğaldı. Kaldı ki kendisini hiç de ilgilendiren bir şey değildi bu.

Ertesi gün dünyanın en dayanılmaz baş ağrısıyla uyanmış, daha gözlerini açar açmaz cep telefonu çalmaya başlamıştı. Arayan François'ydı, sonuçsuz kalan telefon görüşmelerinden sonra neden Freimann'la konuşmak için gayret göstermediğini soruyordu. İşini geri istemiyor muydu? Ne akla hizmet böyle davranıyordu ki? Hess onu arayacağını söyleyerek telefonu kapattı. 34C'de oturan, şu her şeye burnunu sokan, münasebetsiz Pakistanlı adam uyandığını duymuştu muhtemelen çünkü dakikasında kapıda bitmiş, içerdeki dağınıklığa göz ucuyla bakarken önceki gün emlakçının evi görmeye geldiğini ama pek de bir sonuç çıkmadığını anlatmaya başlamıştı.

"Kat holündeki şu boya kutularıyla zemin cilası da neyin nesi? Hepsini ortalık yerde bırakmışsın, apartmandaki diğer sakinleri de düşünmek durumundasın, biliyorsun."

Hess aklına düşen her şeyi yapmaya kalmış ama hiçbirini de tamamlayamamıştı; Thulin'le birlikte Sejer-Lassen'ın tekerine çomak sokmakla öyle meşguldüler ki başka hiçbir şeye zaman bulamamıştı.

"Peki ihbarcı hakkında bana neler söyleyebilirsin? Ziyaret ettiğini iddia ettiğin ailelerin evlerine gittiğinde işin iç yüzüne dair herhangi bir şey buldun mu?" Hess, Loeb'ı konuşturmayı bir kez daha deniyordu.

"Gerçekten de gittik ve araştırmalarımızı yaptık. İddia falan değil, ziyaret gerçekleşti. Ama dediğim gibi..."

"Maval okumayı bırak. Çocukcağız yerin altında bir oda-

da tecavüze uğruyordu ve o küçücük kızlar defalarca tartaklanıp ayaküstü tedavi edilmişti. Her yerden pis kokular yükseliyordu ama açıkça görülüyor ki sen bunun niye ortaya çıkartılmadığını gayet iyi biliyorsun. Benim saptamaya çalıştığım tek şey, ihbarı yapan kişi hakkında senin bir bilgin olup olmadığı."

"Başka bir şey bilmiyorum ben. Ayrıca konuşma tarzından da, ses tonundan da hiç hoşlanmadım. Dediğim gibi..."

"Bu kadarı tamam. Bir ara verin."

Nylander gelmişti. İçeri girmeden, ofisin kapısında dikiliyordu, başının bir işaretiyle Hess'ten dışarı gelmesini istedi, belli ki onunla bir şeyler konuşacaktı. Hess, sauna gibi odadan nihayet kaçıp kurtulacağına memnun oldu. Nylander'la merdiven boşluğunda konuşurlarken telaşlı adımlara yanlarından geçen çalışanlar meraklı gözlerle onlara bakmaktan kendilerini alamıyorlardı.

"Sosyal hizmetlerin iş yapma biçimini değerlendirmek senin işin değil."

"Bu işin ucunu bırakayım, o halde."

"Thulin nerede?"

"Hemen şurada, yan odada. Bilişimcilerle her iki ihbarı yapan herif kimmiş, onu bulmaya çalışıyorlar."

"Biz de katilin bu herif olduğunu mu düşünüyoruz?"

Hess patronun kullandığı "biz" ibaresine öfkelenmişti ama üzerinde durmamaya çalıştı. Freimann da hep böyle konuşurdu, Hess Freimann ile Nylander'ın aynı yönetici eğitimine katılıp katılmadıklarını merak etti.

"Öyle olduğunu düşünüyoruz. Rosa Hartung'la ne zaman görüşebiliriz?

"Ne hakkında görüşeceksiniz?"

"Şu öteki mesele var ya, onun hakkında..."

"Bakan hanımla çoktan görüşüldü. Ne Laura Kjær hakkında bir bilgisi var ne de Anne Sejer-Lassen."

"Ama geldiğimiz nokta, kendisiyle tekrar görüşmeyi gerektiriyor. Her iki kurban da çocuklarının devlet himayesine alınması amacıyla isimsiz olarak ihbar edildi. Belki de katilin asıl amacı bununla uzaktan yakından ilgili değildi. Belki de işe yaramayan bir sisteme dikkat çekmek istiyordu ama neresinden bakılırsa bakılsın, bunun Rosa Hartung'la bir ilgisinin olduğunu görmemek için insanın hakikaten geri zekâlı olması lazım. Kadın nihayetinde aile ve sosyal hizmetler bakanı. Kaldı ki meseleye kafa yordukça, tüm bunları başlatan cinayetin, üç aşağı beş yukarı bakan olarak işinin başına döndüğü günlerde işlenmiş olması çok daha dikkat çekici bir boyut kazanıyor."

"Hess, gayet iyi bir iş çıkartıyorsun. Sırf şöhreti biraz kötü diye, öyle durduk yerde düşene bir de ben vurayım diyen biri değilimdir. Ama bana geri zekâlı diyorsun gibime geldi."

"O halde beni yanlış anladınız. Ama olay yerinde bulunan iki kestane adamın üstündeki parmak izlerinin Rosa Hartung'un kızına ait olduğu gerçeği de dikkate alındığında..."

"Şimdi beni iyi dinle. Lahey'deki patronun senin mesleki yeterliliğini değerlendirmemi istedi benden, görevine geri dönebilmen için sana yardımcı olmak isterim elbette. Ama bu da senin asıl önemli olan şeye odaklanman gerektiği anlamına geliyor. Rosa Hartung'la tekrar bir görüşme yapılmayacak çünkü meseleyle hiç ilgisi yok. Anlaşıldı mı?"

Lahey'deki patronuyla ilgili bilgiler Hess'in boş bir anına denk geldi. Duydukları karşısında o kadar şaşırdı ki bir an ne cevap vereceğini bilemedi. Nylander, yanında departmanın masaüstü bilgisayarları, yandaki odanın kapısında beliren Thulin'e baktı.

"Ee, ne buldunuz bakalım?"

"Her iki ihbar da Ukrayna'daki bir sunucun üzerinden gönderilmiş ama sunucu hizmetini veren şahıslar, yetkili

makamlarla pek de işbirliği yapan tipler değiller. Hatta tam tersi bir durum söz konusu. Birkaç hafta içinde bir IP adresine ulaşabiliriz gibi görünüyor fakat o zamana kadar bunun da bir önemi kalmayacaktır."

"Adalet bakanına Ukrayna'daki mevkidaşıyla iletişime geçmek ister mi bir sorsam, size bir faydası olur mu?"

"Emin değilim. Ukrayna'dakiler yardım etmek isteseler bile, vakit alacaktır. Açıkçası bizim de pek vaktimiz yok."

"Bilmez olur muyum! İlk cinayetle ikincisi arasında sadece yedi gün vardı. Eğer katil dediğiniz gibi kafadan çatlağın tekiyse, hiçbir iş yapmadan burada boş boş oturamayız."

"Belki de boş boş oturmamız gerekmiyordur. Her iki ihbar da sosyal hizmetler birimine şu ihbar sistemi üzerinden yollanmış. İlki üç ay önce, ikincisi ise ondan iki hafta sonra. İhbarların ikisinin de katilden geldiğini ve katilin tekrar deneyeceğini varsayarsak..."

"Bu durumda bir sonraki kurban hakkında ihbarı çoktan göndermiş olmalı."

"Aynen öyle. Yine de bir sorun var. Anlatılanlara bakılırsa, ihbar sistemi üzerinden, sırf Çocuk ve Genç Yetişkin Hizmetleri'ne haftada ortalama olarak beş isimsiz ihbar geliyor. Bu da yılda toplam iki yüz altmış ihbar demek. Bu ihbarların tamamı çocukların devlet himayesi altına alınmasıyla ilgili değil elbette ama buna dair bir sistematik olmadığı için, gerçekte kaç ihbarla karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz."

Nylander başıyla onayladı.

"Bölüm başkanıyla konuşurum. Bize yardımcı olmak için haklı nedenleri var. Neye ihtiyacınız var?"

"Hess?"

Hess'in beyni zonkluyordu, dahası Freimann ve Nylander arasındaki ittifaka dair haberler durumu daha da iyileştirmiyordu. Thulin'e cevap vermek için kafasını toplamaya çalıştı.

"Son altı ay zarfında ihmal ve çocuk istismarıyla ilgili ihbarlara. Özellikle 20 ile 50 yaş arasındaki anneler hakkında olanlar. Çocukların anne gözetiminden alınmasının talep edildiği ihbarlar. İhbar neticesinde ele alınan fakat müdahale edilmesi için bir gerekçe bulunamayan vakalar."

Bölüm başkanı odanın kapısında belirmiş ve kendi aralarında görüşen küçük grubu sabırsızlıkla izlemeye koyulmuştu. Nylander onu görünce fırsatı kaçırmayıp ihtiyaç duydukları şeyleri bir bir anlattı.

"Ama o vakalar tek bir yerde dosyalanmış değil. Bulup çıkarmak biraz vakit alacak" diye cevap verdi bölüm başkanı.

Nylander, sauna gibi odaya doğru yürümeye başlayan Hess'e baktı göz ucuyla.

"O halde departmanın tamamını bu işte görevlendirsen iyi olur. Yapacak başkaca hiçbir halt yok, dolayısıyla bir saat içinde istiyoruz bu bilgileri."

65

Çocuklu kadınlar hakkında Kopenhag yerel yönetimine yapılan isimsiz ihbarların epey revaçta olduğu anlaşılıyordu. Oldukça fazla sayıda ihbar vardı, dosyaları taramakla görevlendirilen çalışanlar kırmızı listedeki dosyaları getirip masanın üzerinde duran dosya yığınına ekledikçe, Hess de başta yaptıkları planlamanın doğru olup olmadığından şüphe etti. Ama Nylander'la yaptıkları görüşmenin ardından bir başlangıç noktası belirleyip işe koyulmaktan başka çare de kalmamıştı. Thulin, açık planlı geniş ofiste oturup vakaları önündeki Acer marka dizüstü bilgisayardan okumayı tercih ederken Hess toplantı odasına karargâh kurmuş, yazıcıdan henüz çıkan sayfaları tek tek çevirerek vakaları inceliyordu.

Hess'in izlediği yöntem oldukça basitti. İlgili vaka dosyasını açıyor ve sadece isimsiz ihbarı gözden geçiriyordu. Eğer ihbar konuyla ilişkili gibi görünmüyorsa dosyayı sol tarafındaki yığının üstüne bırakıyordu. Yok eğer ihbar konuyla ilintili gibi görünüyorsa, yani daha özenli incelenmesi gerekiyorsa dosyayı sağ taraftaki yığının üstüne koyuyordu.

Ne var ki ihbarları kabaca sınıflandırdığı bu sürecin tahmin ettiğinden çok daha zor olduğunu anlaması uzun sürmedi. Dosyaların hepsi, Laura Kjær ve Anne Sejer-Lassen aleyhindeki suçlamalardan artık aşina olduğu, annelere yöneltilmiş aynı öfke dolu suçlamalarla doluydu. Genellikle kızgın-

lıkla kaleme alınmış ihbarlardı bunlar ancak kimilerinde bazı şeyler o kadar belirgin bir şekilde açığa vurulmuştu ki annenin kusurlarını sıralayan isimsiz bir mesajı yazmaya kendini mecbur hisseden eski bir koca tarafından mı yoksa bir teyze veya büyükanne tarafından mı gönderildiğini tahmin etmek işten bile değildi. Hess yine de pek emin olamıyor, bu yüzden de sağ tarafındaki yığın gitgide büyüyordu. Gönderilen e-postalar ise insanı dehşete düşüren durumları ifşa ediyordu. Bunların çoğu çocukların ortasında kaldıkları savaşın kanıtlarıydı. Çocuklar dört duvar arasında sürüp giden bu savaşa maruz kalmaya devam edecek gibi görünüyordu çünkü Hess'in görmeyi talep ettiği vakaların tamamında suçlamalara itibar edilmemişti. Bununla beraber departman yine de bir araştırma yapmak durumunda kalmıştı, araştırmanın yapılmış olması Henning Loeb'ı sorumluluklarından kurtarmasa da Hess sosyal hizmetler uzmanının ihbarları pek de önemsemeyen kuşkucu tavrını artık çok daha iyi anlayabilecek noktaya gelmişti. İhbarların çoğu çocuklarının iyiliğini gözetmenin ötesinde bir amaç güdülerek yapılmıştı.

Hess, son altı ay zarfında yapılan ve olaya müdahil olunmasını öneren birbirinden tuhaf tam 48 isimsiz ihbarı dikkatlice okuyup bitirdiğinde, kendisi de bitip tükenmişti. Baştan sona her şey tahmin ettiğinden çok daha oyalayıcı olmuştu, karşılaştırma yapmak için baştaki asıl vaka dosyasına ikide bir dönmesi gerektiğinden neredeyse iki saatini harcamıştı. Daha da beteri, ihbarların çoğunu kaleme alan teorik olarak katilin ta kendisi olabilirdi. Fakat ihbarların tekinde bile ne şu "bencil sürtük" ne de "durumunu gayet iyi bildiği halde" ifadesi vardı.

Çalışanlardan birinin Hess'in kendilerine verdiği kriterlere uyan başkaca bir dosya kalmadığını söylemesi üzerine, Hess de dosya yığınlarını tekrar gözden geçirmeye koyuldu. İkinci turu da nihayet tamamladığında belediye binasının bayrak-

larla süslü pencerelerinin dışında çoktan karanlık çökmüştü. Saat henüz akşamüstü dört buçuk olmasına rağmen H.C. Andersen Bulvarı'ndaki tüm sokak lambaları yanmış, led ampuller Tivoli bahçeleri boyunca uzanan koyu renkli, cılız ağaçların arasında parlamaya başlamıştı. Hess, bu sefer biraz zorlanarak da olsa yedi dosya seçebilmişti ama seçtiklerinin arasında doğru dosyanın olup olmadığından emin olamıyordu. Dosyaların hepsi de birbirinden o kadar farklıydı ki. Kimi kısa, kimi hayli detaylıydı. Birinin üzerinde biraz daha düşününce, ihbar e-postasının bir aile üyesinden gelmiş olabileceğini fark etti, bir başka dosyadaki ihbar da bir öğretmenden gelmiş gibi görünüyordu çünkü okul sonrası etkinliğinde yapılan bir toplantıda ele alınan bilgilerden bahsedilmişti.

Son beş dosyayı ise bir türlü deşifre edip yorumlayamamıştı. Eski zamanlardan kalma ifadeler kullanıldığı için aile büyüklerinden biri tarafından kaleme alınmış gibi duran bir dosyayı elerken, bir başkasını da baştan sona yazım hatalarıyla dolu olduğu için gözden çıkardı. Böylece elinde üç dosya kalmıştı: İhbarcının çocuklarını çalıştırmak suretiyle sömürmekle suçladığı Gambiyalı bir kadın, esrarkeş olduğu için çocuklarını ihmal etmekle suçlanan engelli bir anne, kendi çocuğuyla cinsel ilişkiye girmekle suçlanan işsiz bir anne.

İhbarların üçünde de insanı dehşete düşüren iddialar yer alıyordu ama Hess'e göre ihbarlardan biri gerçekten de katil tarafından kaleme alındıysa, suçlama büyük ihtimalle doğruydu. Neresinden bakılırsa bakılsın Laura Kjær ve Anne Sejer-Lassen ihbarlarında suçlamalar doğru çıkmıştı.

Kolunun altında Acer bilgisayar, odaya giren Thulin "Bir aşama kaydedebildin mi?" diye sordu.

"Pek değil."

"Göze çarpan üç dosya var. Gambiyalı anne, engelli anne ve bir de işsiz anne."

"Evet, olabilir." Hess, Thulin'in de kendisiyle aynı dosya-

ların kokusunu almış olmasına şaşırmamıştı. Yine de şayet bu işi kendisinin yardımı olmadan bir başına yürütüyor olsaydı, Thulin'in vakanın üstesinden daha iyi gelip gelemeyeceğini düşünmeden edemedi.

"Bana kalırsa iyice bir bakmamız lazım. Hatta belki üçüne de."

Thulin sabırsız gözlerle baktı. Hess'in başı ağrıdan zonkluyordu. Saatlerdir yaptıkları araştırmalarda yerine oturmayan bir şeyler vardı sanki ama ne olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Hava gitgide kararıyordu, gün bitmeden bir şeyleri halletmek istiyorlarsa bir an önce bir karara varmak zorundaydılar.

"Katil, kurbanların yerel yönetime ihbar edilmiş olduğunu bizim bir noktada fark edeceğimizi düşünmüş olmalı. Haklı mıyım, değil miyim?" diye sordu Hess.

"Haklısın. Hatta amacının bir parçası da bu olabilir, bizim bunu düşünerek bulmamız. Ama katil, bizim bunu ne denli hızlı fark edebileceğimizi kestiremez."

"O halde katil, Laura Kjær ve Anne Sejer-Lassen hakkındaki ihbarları bizim bir noktada okuyacağımızdan da emin diyebiliriz. Doğru mu, değil mi?"

"Anladım, tamam. Yirmi Soru oyunuyla dedektifçilik oynamanın âlemi yok. Derhal harekete geçmezsek, kendimizi yine komşuları sorgular durumda bulacağız."

Ama Hess, Thulin'i dikkate almayıp devam etmiş, aklından geçenleri unutmadan söyleyemeye koyulmuştu. "Diyelim katil sensin ve ilk iki mesajı yazdın. Üstelik bizim bunları bulduğumuzun da farkındasın, ayrıca son derece zekice hareket ettiğini düşünüyorsun. Öyleyse üçüncü mesajı nasıl kaleme alırdın?"

Hess, Thulin'in anladığını bakışlarından kestirebiliyordu. Thulin gözlerini Hess'ten çekip yeniden kucağındaki ekrana yöneltti.

"Genel anlamda bakınca, anlaşılma derecesi pek yüksek olmazdı. Ama bizi kasten yanlış yollara saptırıyor olduğu düşüncesinden hareket edersek, o zaman göze çarpan iki ihbar kalıyor elimizde. Biri şu yazım hatalarıyla dolu olan diğeri de eski Danca yazılmış olan."

"En aptalca olanı hangisi?" diye sordu Hess.

Thulin'in gözleri ekranı tararken Hess de masanın üstünde duran iki dosyayı el yordamıyla bulup başparmağıyla açtı. Yazım hatalarıyla dolu ihbarı baştan sona bir kez daha okurken, sezgileri harekete geçti. Belki de Hess'in kendi kuruntusuydu. Belki de değildi. Thulin önündeki ekranı Hess'e doğru çevirdi, o da başıyla onayladı. İkisi de aynı ihbarı seçmişlerdi. Jessie Kvium hakkında olanı. Yirmi beş yaşında. Urbanplan Toplu Konutları'nda ikamet ediyor.

66

Jessie Kvium altı yaşındaki kızıyla tam çıkıyordu ki sevecen bakışlı Pakistanlı genç öğretmen koridorda peşlerinden koşarak köşeyi dönmeden kadını yakaladı.

"Jessie, seninle bir dakika konuşabilir miyiz?"

Kadın daha ağzını açıp maalesef dans dersine koşturdukları için Olivia ile kendisinin çok acelesi olduğunu söyleyemeden karşısına dikiliveren adamın suratındaki kararlı ifadeden kaçamayacağını anlamıştı. Adamı sürekli atlatmaya çalışıyordu, gerçi onun da kendisine vicdan azabı çektirmekte üstüne yoktu ama şimdi biraz uğraşıp, cazibesini kullanarak adamı yine atlatması gerekiyordu. Kirpiklerini cilveyle kırpıştırıp yüzüne dökülen saçlarını yeni oje sürülmüş, biçimli uzun tırnaklarıyla savurdu, bugün ne kadar da muhteşem göründüğünü adama göstermek istiyordu. Yaklaşık iki saati kuaförde geçirmişti. Şu Amager Bulvarı'ndaki Pakistanlı kuaföre giderdi bir tek, fiyatları gayet ucuzdu, beklemeye vaktin varsa makyajı ve ojeyi de aradan çıkarabilirdin, bugün de öyle yapmıştı. Kalçalarını sıkıca saran yeni bir sarı etek vardı üzerinde, şehir merkezindeki H&M'den 79 krona düşürmüştü daha geçen gün; yakında raflardan kaldırılacak yazlık, ince bir parça olduğundan fiyatı uygundu, dikiş yerlerinden yırtılmak üzere olduğunu satış asistanına gösterince düşeş fiyata alıvermişti. Yırtılsa da ihtiyacını görürdü nasılsa.

Fakat kadının yüzüne yerleştirdiği tebessüm ve kırpıştırıp durduğu kirpikler, öğretmende ters etki yaratmıştı. İlk başta, çocuğunu okul sonrası etüdün bitmesine yakın, saat beş civarında ucu ucuna gelip aldığı için yine azar işiteceğini sanmıştı, dolayısıyla cevabı hazırdı, üstlerinde bunca angarya yük varken insanlar nasıl yetişsinlerdi her şeye. Oysa Ali –ismi muhtemelen böyle bir şeydi– bugün Olivia'nın okula neden üstünde yağmurluk, ayağında yağmur çizmesi olmadan geldiği sormuştu.

"Ayağındaki ayakkabılar da gayet güzel elbette ama ıslandığında ayaklarının üşüdüğünü söylüyor, sonbahar için pek uygun değiller sanki."

Öğretmen Olivia'nın ayağındaki delik deşik spor ayakkabılara nazikçe göz atınca Jessie adamın suratına "Kapa çeneni" diye haykıracak gibi oldu. Bu tür şeylere harcayacak 500 kronu yoktu şu sıralar, zaten öyle bir parası olsa, kızını öğrencilerinin yarısı Arapça konuşan, akşamki veli görüşmelerinde edilen her bir kelimenin üç farklı tercüman tarafından tercüme edilmek zorunda olduğu bir sınıftan çeker alırdı. Gerçi veli görüşmelerine katıldığı da yoktu ama gidenler böyle anlatıyorlardı.

Ne yazık ki koridorda dolanıp duran birkaç öğretmen daha vardı, bu yüzden Jessie, B planını uygulamaya geçti.

"Tüh, aslında yağmurluğumuz da var, çizmelerimiz de. Kır evinde bırakmışız, bir dahaki sefere yanımıza almayı unutmayız."

İyice zırvalamıştı tabii. Ortada ne yağmurluk vardı ne de çizme; kır evi de yoktu. Urbanplan Toplu Konutları'ndaki evinde giyinmeden önce gövdeye indirdiği yarım şişe beyaz şarap vardı sadece. Her zaman olduğu gibi aklına eseni söylemesine yardım etmişti.

"Anladım, tamamdır öyleyse. Peki evde Olivia ile aranız nasıl?"

Jessie, her şeyin ne kadar tıkırında gittiğini ballandıra ballandıra anlatırken yanlarından geçen öğretmenlerin bakışlarını üzerinde hissetti. Ali sesini biraz alçaltarak biraz endişeli olduğunu, Olivia'nın diğer çocuklarla ilişkisinde pek bir ilerleme göremediğini söyledi. Kızın yalnız başına kalmış gibi bir hali olduğunu, bu yüzden fazla vakit geçirmeden bu konu hakkında tekrar konuşsalar iyi olacağını anlattı. Jessie de yüzünde aynı cana yakın tebessümle adam sanki bir gün "Hep birlikte lunaparka gidelim, tüm masraflar benden" demişçesine teklifi alelacele kabul etti.

Sonrasında minik Toyota Aygo'suna oturup camı açtı, kızı arka koltukta üstündekileri çıkartıp dans kıyafetlerini giyerken bir sigara tüttürdü. Olivia'ya öğretmeninin söylediklerinde haklı olduğunu, vakit geçirmeden ona şu yağmurlukla çizme alacaklarını söyledi.

"Ama senin kendine çekidüzen verip diğerleriyle daha çok oyun oynaman da çok önemli, tamam mı?"

"Ayağım acıyor."

"Isınınca geçer. Derse devam etmek önemli, tatlım."

Dans stüdyosu Amager Alışveriş Merkezi'nin en üst katındaydı, dersin başlamasına iki dakika kala ancak varmışlardı. Park yerinden üst kata kadar merdivenden çıkmak zorunda kalmışlardı, nihayet stüdyoya vardıklarında tüm diğer prensesler üzerlerinde son moda, pahalı dans kıyafetleriyle cilalı parke zeminin üzerinde derse başlamaya hazır, dizilmiş duruyorlardı. Olivia'nın üstünde marketten bulup aldıkları lila rengi kıyafeti vardı, geçen sene de aynı kıyafeti giymişti, omuz kısmından birazcık dar gelse de idare ederdi. Jessie, paltosunu üstünden hızla çekiştirip kızını salonun ortasına iteledi. Dans öğretmeni yüzünde sevecen bir tebessüm, Olivia'ya gülümsedi. Annelerin hepsi duvarın dibinde

sıralanmıştı; sağlık ve zindelikten bahsedip duran, sonbahar tatilinde kaçamak yapacakları Büyük Kanarya Adaları ve çocuklarının okuldaki başarılardan dem vuran, burnu havada bir sürü kaltak aralarında koyu bir sohbete dalmışlardı. Jessie nazikçe gülümseyerek hepsini selamladıysa da içinden "Cehennemin dibine kadar yolunuz var" demeden edemedi.

Kızlar dans etmeye başladığında sabırsız gözlerle etrafına bakınıp eteğini düzeltti ama o hâlâ ortalıkta yoktu, hayal kırıklığına uğramış bir halde, bir müddet diğer annelerin yanında öylece ortalıkta durdu. Geleceğinden o kadar emindi ki şu an burada olmaması, aralarında var olduğunu düşündüğü ilişki konusunda kafasını allak bullak etmişti. Diğer kadınların yanında kendini rahatsız hissetmişti, yanlarında ağzını açmaya pek de niyetli olmadığı halde ürkek ürkek gevezelik etmeye koyuldu.

"Vay canına, bugün ne kadar da tatlı görünüyorlardı. Ah, şu minik prensesler. İnsanın bir yılda bu kadar yol aldıklarına inanası gelmiyor!"

Dudaklarından dökülen her kelimede kadınların ona acıyan bakışlarının altında gitgide bir girdabın içine çekiliyor gibiydi. Derken kapı aralandı ve o içeri girdi. Yanında kızı da vardı, küçük kız aceleyle arkadaşlarının yanına koşup dansa katıldı. Bir süre kızının ardından bakan adam, yüzünde küçük bir tebessümle diğer annelere başıyla hafifçe selamlarken Jessie kalbinin küt küt atmaya başladığını hissetti. Adam kendinden gayet emin, ortalıkta salınıyor, Jessie'nin gayet iyi bildiği Audi'sinin anahtarlarını kayıtsızca sallıyordu. Diğer annelerle ayaküstü sohbet edip onları kahkahalarla güldürdüğü sırada, Jessie adamın kendinden tarafa göz ucuyla bile bakmadığını fark etti. Onu düpedüz görmezden geliyordu, üstelik hemen dibinde kuyruk sallayan bir köpek gibi durduğu halde. Adamın bu tavrı yüzünden iyice gerilen Jessie kendisiyle konuşması gereken bir şey olduğunu söyle-

yiverdi birden. Okuldaki "sınıf kültürü" hakkında önemli bir şey konuşacaktı; diğer kadınların birinden az önce duymuştu bunu. Adam şaşırmış gibi duruyordu, ağzını açmaya fırsat bulamadan Jessie çıkışa doğru yürümeye başladı. Başını çevirip şöyle bir baktı, adamın da geldiğini görünce memnun oldu. Zaten diğer annelerin yanında önemli bir şey konuşacağını söyledikten sonra gelmemesi iyice göze batardı, o yüzden kadınların yanından özür dileyerek ayrılmış ve tıpış tıpış arkasına düşmüştü.

Jessie merdivenden aşağıya inip stüdyonun arka tarafındaki koridora açılan ağır kapıyı iterken adamın ayak seslerini duyuyordu. Durup bekledi ama daha adamın suratına bakar bakmaz öfkeden kudurduğunu anladı.

"Neyin var yahu senin? Bittiğini anlamıyor musun? Düş artık yakamdan, düş!"

Jessie adamı tuttu, pantolonuna yapışıp fermuarını açtı, elini içeriye sokup aradığı şeyi hemen buldu. Adam kendisini itmeye çalıştıysa da direndi, bir müddet sonra çekip çıkarmayı başararak ağzına aldı, direnci kırılan adam inlemeye başlamıştı. Adam tam boşalmak üzereyken arkasını dönüp tekerlekli çöp tenekesinin üstüne eğildi. El yordamıyla eteğini sıyırmaya çalışıyordu ama adam ondan önce davranmış, üzerindeki yeni sarı eteği çekiştirerek yırtmıştı. Jessie kumaşın yırtıldığını duydu. Adamı içinde hisseder hissetmez kalçalarını geriye doğru ittirdi, adamın sadece kendi keyfine bakmasını istemiyordu ama işinin bitmesi birkaç saniye ancak sürmüştü. Adam doğrulmuş, nefesini toparlamaya çalışıyordu. Kadın yüzünü dönüp adamın cansız dudaklarını öpmeye, nemli organını tutmaya başladı. Ama adam sanki elektrik akımına kapılmışçasına geriye çekildi, bu arada kadının yüzüne bir tokat indirdi.

Jessie afallamıştı, tek kelime dahi edemedi. Adam fermuarını çekerken yüzünün yandığını hissetti.

"Bu son artık. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. İçimde sana karşı bir kırıntı dahi yok, ailemi de asla terk etmeyeceğim. Anladın mı?"

Jessie adamın ayak seslerini ve ağır kapıyı çarparak kapatışını duydu. Orada öylece kalakalmıştı, yanağı alev alevdi. Onu hâlâ bacaklarının arasında hissediyordu ama bu his ona utanç veriyordu artık. Duvardaki metal levhaya yansıyan darmadağın görüntüsünü fark etti, üstünü başını düzeltti ama eteği yırtılmıştı. Yırtık kısım ön taraftaydı, görünmesin diye paltosunun düğmelerini iliklemek zorunda kaldı. Gözyaşlarını silerken yukarıdaki stüdyodan belli belirsiz gelen neşeli müziği duydu, kendini topladı. Geldiği yoldan geri yürümeye koyuldu ama merdivene açılan kapı artık kilitliydi. Ne kadar uğraştıysa da açamadı, "Yardım edin" diye seslendi fakat hayal meyal gelen müzik sesinden başka bir şey duyamadı.

Sesini duyuramayınca öteki taraftan gitmeye, kalorifer borularının yan yana dizili olduğu uzun koridorda yürümeye karar verdi. Daha önce hiç geçmediği koridorun biraz ilerisinde yolun ikiye ayrıldığını fark etti, ilk seçtiği yön hiçbir yere çıkmıyordu. Jessie gördüğü bir başka kapıyı denedi, o da kilitliydi. Boruların olduğu koridoru gerisingeri yürümeye başladı ama daha 20 metre gitmemişti ki arkasında birtakım sesler duydu.

"Hey? Kim var orada?"

Bir an, kendini onun geldiğine inandırmaya çalıştı, özür dilemek için dönmüş olmalıydı. Fakat sessizlik başka bir şey anlatıyordu ona. Telaşlı adımlarla yürümeye devam etti. Bir müddet sonra koşmaya başladı. Koridorun birinden ötekine geçiyor, bu sırada da sanki arkasından birtakım ayak sesleri duyuyordu. Sesini çıkarmıyordu artık. Yanından geçtiği her kapıya kuvvetle asılmaya başladı, neden sonra bir tanesi açıldığında kendini merdiven boşluğunda, basamakların üze-

rinde buldu. Aşağıdaki kattaki kapının açıldığını duyar gibi oldu, bir sonraki kata çıktığında alışveriş merkezinin ortasına açılan kapıyı ardından öyle sert kapattı ki duvar zangırdadı.

Jessie Kvium, can havliyle en üste kata çıktığında sonbahar fırsatı anonsları arasında alışveriş arabalarını ittirerek gezinen ailelerin ortasında buluverdi kendini. Yüzünü dans stüdyosunun kapısına çevirdiğinde, kapının ağzında bir kadın, yanında da yüzü gözü yara bere içinde uzun boylu bir adam olduğunu, annelerden birine bir şeyler sorduklarını fark etti. Konuştukları kadın eliyle onun olduğu tarafı işaret ediyordu.

67

"Peki kadın o mu, değil mi?"

"Bilmiyoruz. Gerçi alışveriş merkezinde takip edildiği hissine kapılmış gerçekten de. Yalnız şöyle bir sıkıntımız var, bize yardımcı olmaya pek de hevesli değil. Belki de hiçbir şey bildiği yoktur."

Hess, tek taraflı aynadan sorgu odasına bakarken Nylander'a cevap veren Thulin olmuştu. Hess bulunduğu yerden Jessie Kvium'u görebiliyor ama Jessie Kvium onu göremiyordu. Hess çok emin değildi ama içinden bir ses, kadının katille ilgili birtakım bilgileri sakladığını söylüyordu. Bununla beraber, sorgu odasındaki kadın önceki kurbanlardan bariz şekilde farklıydı. Hess, gerek Laura Kjær'ın gerekse Anne Sejer-Lassen'ın çok daha burjuva oldukları ve görünümlerine daha fazla önem verdikleri izlenimi edinmişti oysa Jessie Kvium çok daha dik kafalı ve kavgacı biri gibi gözüküyordu. Öte yandan kadını apaçık hedef haline getiren de tam olarak bu tavırlarıydı. Bir erkek olarak yüz kadının arasından Jessie Kvium'un mutlaka farkına varır, aynı anda hem çekimine kapılır hem de böylesi bir kadından gözünüz korkardı. Aynanın öteki tarafından gördüğü kadarıyla genç kadın, kapının yanında dikilip duran zavallı polis memuruyla şiddetli bir laf dalaşına girmişti, bas bas bağırıyor, adamı konuşturmamak için elinden geleni yapıyordu. Hess duvardaki hoparlörün se-

sinin en düşük ayarda olmasına şükrediyordu. Dışarda hava iyice kararmıştı, Hess keşke imkân olsa da Nylander'ın da sesini kısmak mümkün olabilse diye düşünmeden edemedi.

"İyi ama kadının bir yardımı dokunmuyorsa, siz yanlış iz üstünde olmayasınız?"

"Belki de kadın şaşkına dönmüştür ki bu durumda biraz daha zamana ihtiyacımız olacaktır."

"Daha fazla zaman mı?"

Nylander, Thulin'in söylediklerine kafa yormakla meşgulken Hess polis şefleriyle geçen bir hayattan elde ettiği deneyimle bir sonraki adımı kestirebiliyordu.

Thulin ile Hess belediye binasından ayrılıp doğruca Urbanplan'a gitmiş Jessie Kvium'un kapısını çalmışlardı. Kapıyı açan olmamıştı. Kadın telefonunu da açmıyordu. Hiçbir akrabasının olmadığı belirten sistemdeki dosyada anne ve kızla haftada bir görüşme yapan sosyal hizmetler uzmanının telefonu vardı. Söz konusu görüşmeler de rutin kontrollerden ibaretti sadece. Sosyal hizmetler uzmanının telefonda söylediklerine bakılırsa küçük kızın her cuma akşamüstü beşi çeyrek geçe Amager Alışveriş Merkezi'nin üst katındaki dans kursuna gitmesinde karar vermişlerdi.

Thulin ve Hess, Jessie Kvium'u bulur bulmaz ters giden bir şeyler olduğunu anlamışlardı. Genç kadının, park saat diskini* arabasına koymak için aşağıya indiğinde birilerinin kendisini takip ettiği hissine kapıldığını söylemesi üzerine derhal merdiveni, koridorları ve bodrum katını kontrol etmiş ama şüpheli bir şeye rastlamamışlardı. Koridorlara herhangi CCTV kamerası yerleştirilmemişti, otopark katında ise herkes hafta sonu alışverişiyle meşgul görünüyordu.

* Bazı otoparklarda kullanılan, araçların park süresini gösteren saat (yay.n.)

Jessie Kvium polis karakolundaki sorgusu sırasında giderek agresif tavırlar sergilemeye başlamıştı. Ağzı şarap kokuyordu, paltosunu çıkartması söylendiğinde üzerindeki eteğin paramparça yırtılmış olduğunu fark etmişlerdi. Kadın eteğinin arabanın kapısına sıkıştığını söylemiş, polis karakolunda ne işim var benim diye bağırıp çağırmaya başlamıştı. Durumu izah etmeye çalışmışlardı ama Jessie işe yarar hiçbir bilgi verememişti. Başka zamanlarda takip edildiği hissine hiç kapılmadığını belirtmiş, iki ay önce sosyal hizmetlere hakkında yapılan ve kendisini Olivia'yı dövmek ve ihmal etmekle suçlayan isimsiz ihbarı yapan kişinin kim olduğunu rahatlıkla kestirebildiğini söylemişti.

"Okuldaki işgüzarlardan biridir, kim olacak? Herkesin işine burunlarını sokar, insanı kolayca yargılarlar çünkü o kıçı kırık, pislik kocaları komşunun tavuğu komşuya kaz görünür hesabı başkalarına meylediverecek diye akılları çıkar. Ama bir tarafları yiyip de uluorta dillendiremezler bunu."

"Jessie, ihbarın okuldaki annelerden biri tarafından yapıldığını sanmıyoruz. Başka kim yapmış olabilir, bir düşün."

Fakat Jessie kararından dönmüyor, inat ediyordu: olan biten bundan ibaretti. Zaten sosyal hizmetler de Jessie'nin anlattıklarının doğru olduğuna kanaat getirmişti, gerçi "Onca zaman ota boka burunlarını sokup başına bela olmuşlardı" ama sonunda onlar da dediğine gelmişlerdi işte.

"Jessie, bu aşamadan sonra bize gerçeği söylemen son derece önemli. Kendi iyiliğin için. Seni hiçbir şeyle suçladığımız yok, ama eğer e-postada yazılanlarda en ufak bir gerçeklik payı varsa, bunu yazan kişi sana zarar verme planları yapıyor olabilir."

"Siz kimsiniz de bana bunları söylüyorsunuz?"

Jessie Kvium öfkeden deliye dönmüştü. Kimsenin ona kötü anne deme hakkı yoktu. Babası olacak adamın tek kuruş yardımı olmadan kızını bir başına büyütmüştü. Gerçekten

de tek kuruş para vermemişti adam, torbacılıktan Nyborg'da hapse atıldığını bahane etmişti son birkaç yıldır.

"Eğer herhangi bir şüpheniz varsa Olivia'ya bir sorun bakalım nasıl olduğunu!"

Hess ve Thulin böyle bir şey yapmayı düşünmemişlerdi. Altı yaşındaki kız, üzerinde hâlâ dans kıyafeti, yanında bir kadın polis, kafeteryada oturmuş gazozunu yudumlayıp krakerini yerken annesinin arabasının kontrol edildiğini zannediyordu. Çocuğun üstündeki eski püskü kıyafetlerin her tarafı delik deşik olmuştu, bir deri bir kemik kalmış denecek kadar sıska ve bakımsız bir çocuk olduğu söylenebilirdi ama çocuğun istismar edildiğine dair en ufak bir emare yoktu. Bu şartlar altında çocuğun sessiz durması bile oldukça şaşırtıcıyken, annesinin kendisine nasıl davrandığına dair itici sorular sormaya başlarlarsa zorbalık yapıyor gibi olurlardı.

Jessie Kvium'un sorgu odasında yine bir dizi yakışıksız laf ettiğini, kapıdaki korumaya gitmesine izin vermesi için bağırıp çağırdığını duydular ama Nylander'ın yükselen sesi kadını bastırdı:

"Bu kadarı yeter, fazla vakit kalmadı. Doğru hamlenin bu olduğunu söylemiştin, ya bundan bir şeyler çıkartırsın ya da başka bir yön belirlersin."

"Gerçekten de gerekli olduğuna inandığımız sorgulamaları yapsak belki de daha hızlı yol alırız" dedi Hess.

"Yine Rosa Hartung'u kastetmiyorsun umarım?"

"Onunla konuşmamıza izin verilmediğini söylüyorum sadece."

"Sana kaç kere daha söylemem lazım bunu acaba?"

"Bilmem. Ben çoktan saymayı bıraktım, ama herhangi bir etkisi varmış gibi gözükmüyor."

"Dinleyin! Bir seçeneğimiz daha var."

Hess ve Nylander didişmeyi bir yana bırakıp Thulin'e çevirdiler bakışlarını.

"Jessie Kvium'un bir sonraki kurban olabileceğinde mutabıksak eğer, bu durumda teoride yapmamız gereken tek şey, kadını bırakıp hayatına kaldığı yerden devam etmesini sağlarken bir yandan da yakın takibe alıp katilin ortaya çıkmasını beklemek."

Nylander dik dik Thulin'e bakıp kafasını iki yana salladı.

"Söz konusu bile olamaz. İki cinayetten sonra ne Jessie Kvium'u öyle sokaklara geri göndermeye niyetim var ne de hiçbir şey yapmadan psikopatın tekinin ortaya çıkmasını beklemeye."

"Jessie Kvium'dan bahsetmiyorum. Kendimden bahsediyorum."

Hess şaşkın şaşkın Thulin'e baktı. Boyu olsa olsa bir altmış beşti. Aniden esen bir rüzgâr misali atik davranan ufak tefek herhangi biri, Thulin'i rahatlıkla yere devirebilirdi ama gözlerinin içine bir bakmaya görsün, insan kendi gücünden şüphe eder hale gelirdi.

"Jessie Kvium'la aynı boydayım, saç rengim de aynı. Üstelik vücut yapılarımız da hemen hemen aynı. Onun kızı yerine geçecek oyuncak bir bebek bulursak, katili kandırabileceğimizi düşünüyorum."

Nylander merak dolu gözlerle onu izliyordu.

"Bu dediğini ne zaman yapalım diyorsun peki?"

"Vakit geçirmeden. Böylelikle katil onun nerede olduğunu merak etmeye başlamaz. Eğer hedef Jessie Kvium ise katil onun günlük rutini biliyordur. Hess, sen ne düşünüyorsun?"

Thulin'in önerisi son derece basit bir çözümdü. Hess, genelde basit çözümleri severdi ama bu fikirden pek hoşlanmamıştı. Bilmedikleri çok şey vardı. Katil, başından beri hep bir adım önlerinde olmuştu, şimdi birdenbire durumu tersine çevirebileceklerini mi sanıyorlardı?

"Jessie Kvium'u tekrar sorguya çekelim. Belki..."

Kapı açıldı. Eşikte Tim Jansen'ın belirmesiyle, Nylander kapıya doğru hiddetle baktı.

"Şimdi olmaz, daha sonra, Jansen."

"Şimdi olmak zorunda. Ya da haber kanalını açar oradan izlersiniz."

"Nedenmiş o?"

Jansen gözlerini Hess'in üzerine dikti.

"Çünkü birileri Kristine Hartung'un parmak izleri konusunda çenesini tutamamış. Bütün kanallar şu an bu meseleyi deşiyor. Hartung davasının açıklığa kavuşturulmamış olabileceğinden bahsedip duruyorlar."

68

Vesterbro'daki dairenin küçük gaz ocağının üstündeki tencereler yavaş yavaş kaynarken Thulin davlumbazın gürültüsüyle kapı zilini bastırmak için haberlerin sesini açmak zorunda kaldı.

"Hadi git de Büyükbaba'na kapıyı aç."

"Bana ne... Sen kendin aç."

"Bana yardım etsen biraz. Yemekle uğraşıyorum, görüyorsun."

Le, elinden hiç düşürmediği iPad'iyle istemeye istemeye antreye yürüdü. Tartışmışlardı ama Thulin'in şu an bununla uğraşacak hali yoktu. Medya, Laura Kjær ve Anna Sejer-Lassen'ın cesetlerinin yakınında bulunan iki kestane adamın üzerinde Kristine Hartung'un parmak izleri olduğunu da öğrenmişti. Thulin, internetteki başlıklara hızlıca göz gezdirdikten sonra ilk haberin, ülkenin iki büyük bulvar gazetesinin birinde o gün öğleden sonra geç saatlerde çıkmış olduğunu fark etti ama aynı haberin rakip gazetede bu denli çabuk yer bulmasına bakılacak olursa, haberin ayrı bir kaynaktan mı elde edildiği yoksa ilkinin farklı bir şekilde tekrar mı yazıldığını kestirmek pek mümkün değildi. "Şok: Kristine Hartung hayatta mı?" manşeti orman yangını misali hemen hemen tüm medya kuruluşlarına sıçramış, hepsinde de haber kaynağı olarak bulvar gazeteleri gösterilirken içerik aynen

tekrar edilmişti. "Polis teşkilatındaki isimsiz kaynaklar", işlenen iki cinayetle Kristine Hartung olayı arasında bir bağlantı olabileceğine işaret ederken, cesetlerin yakınında bulunan kestane adamlar üzerinde rastlanan gizemli parmak izleri Kristine Hartung'un ölüp ölmediği konusunda birtakım şüpheler uyandırmıştı. Nylander ve diğer üst düzey yetkililer bu türden spekülasyonları yalanlamış olsalar da medyaya yer bulan haberler, aslında bakılırsa gerçeğin bir özetiydi. Bu ani olay o denli şaşkınlık yaratmıştı ki her yerde birinci haber olarak geçmişti. Thulin, parmak izlerini ilk duyduğunda ne denli şaşırmış olduğunu unutmuş olsa bile, gerçeklere gözünü açma zamanı kesinlikle gelmişti. Türlü türlü tahmin ve varsayımlar ortalıkta dillendiriliyordu, hatta internet gazetelerinden biri katile atfen "Kestane Adam" ibaresini kullanmaya kadar vardırmıştı işi; tüm bunlar kontrolsüz bir şekilde kaleme alınacak haber metinlerinin başlangıcı gibi duruyordu. Thulin, Nylander'ın onları neden aniden bir başlarına bırakıp da kendisini tamamen strateji toplantılarına ve basınla uğraşmaya verdiğini şimdi anlıyordu.

Bu arada Thulin de akşam gerçekleşecek Urbanplan operasyonu için hazırlık yapmaya kaptırmıştı kendini. Hess'in karşı çıkmasına rağmen katile pusu kurma planlarına Nylander'dan onay çıkmıştı. Jessie Kvium kendisi ve kızının evlerine dönmelerine izin verilmeyeceği haberi karşısında öfkeden küplere binmiş ama itirazları dikkate alınmamıştı. Diş fırçaları ve gerekli olabilecek her şey temin edilecekti, sosyal hizmetlerin düşük gelirli ailelere sunduğu bir konaklama imkânı olan Valby'deki ahşap kulübede birkaç gece yakın takip altında kalmaya hazırlanmaları gerekiyordu. Jessie Kvium ve kızı bu duruma aslında aşinaydılar çünkü aynı yerde bu yaz bir hafta tatil yapmışlardı.

Jessie günlük rutini hakkındaki soruları seve seve cevaplamıştı fakat başından beri kendisine bahsedilen şu tehditle-

rin ne denli ciddi olduğunu sorular gitgide daha detaylı ve ısrarcı hale gelince ancak anlayabilmişti. Ona soruları yönelten asıl dedektif Thulin olmuştu. Polisin de operasyonun bir parçası olarak kullandığı toplu konuta arabasıyla vardığı dakikadan itibaren tam olarak nasıl davranacağını öğrenmek amacıyla Jessie'ye Hess'le birlikte her türlü soruyu sorup bilgi edinmişti.

Thulin Urbanplan operasyonu için derhal harekete geçmeye hazırdı ama Jessie'nin rutinin farklı olduğu ortaya çıkmıştı. Jessie'nin her cuma akşamı kızının dans kursu biter bitmez, Christianshavns Torv'da yapılan Adsız Alkolikler toplantısına gitmesi ve kendisine yapılan sosyal güvenlik ödemelerinin bir kısmını oluşturan aile yardımından yararlanmaya devam etmek istiyorsa, sosyal hizmetlerin şart koştuğu üzere saat 7 ila 9 arasında bu toplantıda bulunması gerekiyordu. Annesini koridordaki bir sandalyenin üstünde bekleyen küçük kız toplantı bitene kadar genelde uykuya yenik düşüyor, annesi de onu kucağında arabaya taşıyordu. Fakat saat çoktan yedi buçuk olduğu için, bekâr annenin toplantının sözde çıkış saatinin beklenmesi ve Thulin'in bu saat itibarıyla Jessie Kvium'un yerine geçmesi kararlaştırıldı.

Operasyonda görevlendirilen ekip ve ekip lideri aradaki bu bekleme süresini kat planlarını ve Urbanplan'a geliş gidiş yollarını incelemekle geçirirken, Thulin de Le'yi Ramazanların evindeki oyun buluşmasından almış, Büyükbaba eve gelip de Le'ye göz kulak olmadan önce eve dönüp makarna pişirmeye koyulmuştu. Le, annesinin akşam evde olamayacağı haberine epey öfkelenmişti, bu *League of Legends* oyununun bir sonraki seviyesine geçmesi için annesinin o akşam kendisine yardım edecek vakti olmayacağı anlamına geliyordu. Kızının bu oyuna adeta kendisini adamış olduğunu fark eden Thulin evine yeteri kadar zaman ayıramadığını bir kez daha kabullenmek zorunda kaldı.

"Hadi gelin artık, yemek vakti! Eğer Büyükbaba da akşam yemeğini yemediyse, ikiniz birlikte yiyebilirsiniz."

Kızı yüzünde zafer kazanmış bir edayla girişteki antrede belirdi.

"Gelen Büyükbaba değil. Senin işyerinden birisi, kafasında yara bere izleri var, bir de gözlerinin renkleri farklı. Bir sonraki seviyeye nasıl geçebileceğimi bana seve seve göstereceğini söylüyor."

69

Thulin'in akşam yemeği yemekle vakit kaybetmeye pek niyeti yoktu ama Hess girişteki antrede lambanın altında beliriverince planı bozulmuştu.

"Urbanplan ve dairelerin birtakım çizimlerini elime tutuşturdular da o yüzden erkenden çıkıp geldim. Gitmeden önce senin de en son bilgilerden haberdar olman lazım."

"Ama ilk önce senin bana yardım etmen lazım" diye lafa girdi Le, daha Thulin ağzını açamadan. "Adın ne senin?"

"Mark. Ama dediğim gibi, oyun için sana şu an yardım edecek vaktim yok. Başka bir zaman, seve seve yardımcı olurum."

"Artık yemeğini yemen lazım, Le" diye usulca araya girdi bu kez Thulin.

"O zaman Mark da bizimle yesin. Hadi gelsene Mark, hem yemek yeriz hem de bana anlatırsın. Annemin erkek arkadaşının bizimle yemek yemesine izin yok ama sen annemin erkek arkadaşı değilsin, o yüzden sen yiyebilirsin."

Le mutfağa girip gözden kayboldu. Kızının teklifini görmezden gelmenin tuhaf kaçacağını düşünen Thulin biraz da tereddütle yana çekilip Hess'i içeri davet etti.

Mutfağa geçen Hess, annesi dolaptan üç tabak çıkarırken bir koşu elindeki iPad'i bırakıp dizüstü bilgisayarını kapıp gelen Le'nin yanına oturdu. Le, prenseslere layık bir cazibe ve asaletle misafirinin tüm ilgisini üstüne çekmeyi başarmış-

tı. Sergilediği cana yakın tavırla ilk başlarda Thulin'e nispet yapma niyetindeydi muhtemelen ama Hess oyun hakkında daha fazla şey anlattıkça –bu kadar çok şeyi nasıl bilebiliyordu, ona da akıl sır ermiyordu ama– 6. seviyedeki vaat edilen topraklara nasıl ulaşılabileceğinden bahsederken küçük kız onun söylediklerine iyice kendini kaptırdı.

"Peki sen Park Su kim, biliyor musun? Dünyaca tanınan biri o!"

"Park Su mu?" diye sordu Hess.

Çok geçmeden mutfak masasının üstüne Koreli delikanlının bir posteri ve plastikten küçük bir figür yerleştirildi. Yemeklerini yemeye başladılar, sohbet bir süre sonra Thulin'in kızının bildiğini hiç de fark etmediği başka oyunlara geldi ama belli ki Hess sadece *League of Legends*'ı biliyordu, diğerlerini oynamayı ise hiç denememişti. Kızı, eve konuk bir çırak gelmiş gibi hissediyor olmalıydı, bildiklerini bir çırpıda anlatarak Hess'in ufkunu genişletmişti. Konuşacak bir şey kalmadığında içeriden muhabbet kuşunu kafesiyle birlikte kapıp getirdi, onun da çok yakında bir oyun arkadaşının olacağını, böylelikle aile ağacına daha fazla isim ekleyebileceklerini anlattı.

"Ramazan'ın aile ağacında tam 15 isim var ama benimkinde sadece üç tane. Muhabbet kuşuyla hamster'ı sayarsam beş ediyor tabii. Annem erkek arkadaşlarının ismini koymak istemiyor, o yüzden benim ağacımda başka isim yok, yoksa her yanı çoktan dolardı zaten."

Thulin tam bu noktada araya girip kızına 6. seviyeyle biraz uğraşmasının zamanı geldiğini söyledi, Le de Hess'ten birkaç tavsiye daha aldıktan sonra kanepeye kurulup savaşa başladı.

"Akıllı kız."

Thulin konuyu geçiştirmek istercesine başıyla onayladı, kızın babasını, ailevi durumunu, hayata bakışını sorgulayan, hiç

de girmek istemediği şu alışılageldik sorulara kendini için için hazırlamıştı. Oysa Hess bu tarz sorular sormak yerine sandalyenin tekinin arkasına bıraktığı ceketinin yanına gidip cebinden çıkardığı bir demet kâğıdı masanın üstüne yaydı.

"İşte burada. Gel de şöyle hızlıca bir geçelim üstünden. Plana tekrar bir bakalım."

Hess her detayı titizlikle incelerken Thulin de onun anlattıklarına kulak kesilmiş dinliyor, kat planları, merdiven boşlukları ve binaların dışındaki alanların üstünde gezinip duran parmaklarını dikkatle takip ediyordu.

"Sitenin tamamı göz hapsine alınacak ama her şey uygun bir mesafeden yapılacak elbette, böylelikle operasyon timi katili korkutup kaçırmamış olacak. Herif çıkıp gelirse tabii."

Hess daha sonra oyuncak bebekten de bahsetti, Thulin uyuyan çocuğu içeri taşıyormuş gibi yapabilsin diye oyuncak bebek bir yorgana sarılıp sarmalanacaktı. Thulin, planların üstünden geçtikten sonra katilin şüphelenmesine yol açabileceği düşüncesiyle gözetleme ekibi hakkında bir iki şeye itiraz edecek olduysa da Hess bunların gerekli olduğunu söyleyerek kestirip attı.

"Hiçbir şeyi riske atamayız. Katilin öldürmeye niyetlendiği bir sonraki kurban şayet Jessie Kvium ise herif Urbanplan'ı avucunun içi gibi biliyordur. Anında müdahale edebilmek için bizim de olay yerinde olmamız gerekli. Eğer herhangi bir tehlike olursa, bize hemen haber vermek zorundasın. Bu arada istersen şu anda bile çekilebilirsin, görevi başkasının devralmasını tercih edecek olursan diye söylüyorum."

"Durup dururken neden çekileyim ki?"

"Pek de öyle tehlikesiz bir görev olduğu söylenemez de ondan."

Thulin adamın mavi ve yeşil gözlerini inceledi bir müddet, karşısındakinin nasıl biri olduğunu az çok bilmese adamın kendisi için endişelendiğini zannedecekti.

"Tamamdır. Benim açımdan sorun yok."

"Bulmaya çalıştığın kız bu mu?"

Le evin ön cephesindeki odadan onlara fark ettirmeden çıkmış ve bir bardak su almak üzere mutfağa girmişti. Bakışları, Thulin'in mutfak masasının hizasındaki duvara yasladığı iPad'ine kilitlenmişti. Bir başka haber programı daha başlamak üzereydi, gündem maddesi yine Kristine Hartung'du, haber spikeri davanın geçmişini ve şimdiki durumu ballandıra ballandıra anlatmaya koyulmuştu.

"Senin bunu seyretmemen lazım. Çocuklar için uygun değil."

Thulin ayağa kalktı, ekrana hızlıca uzanıp iPad'i kapattı. Eve geldiğinde Le'ye geç saatlere kadar çalışması gerektiğini söylemişti, ufaklık da huysuzluk edip illa nedenini öğrenmek isteyince, birini arayıp bulmaları gerektiğini anlatmıştı. Asıl peşine düştükleri kişinin katilin kendisi olduğunu söylemediğinden, Le de aradıkları kişinin Kristine Hartung olduğunu zannetmişti.

"Peki, ne oldu o kıza?"

"Le, hadi odaya git ve oyununu oyna."

"Kız öldü mü?"

Soru dolambaçsız bir masumiyetle sorulmuştu, Bornholm Adası'nda halen yaşayan dinozorlar olup olmadığını soruyormuş gibi çıkmıştı ağzından. Ama merakının altında bir endişe olduğu her halinden belliydi. Thulin bundan böyle Le ortalıktayken haber kanallarını kapatmayı unutmayacağına kendi kendine söz verdi.

"Bilmiyorum Le. Yani demek istediğim..."

Thulin ne diyeceğini bilemiyordu. Nasıl cevap verirse versin, beklenmedik tehlikeler vardı işin içinde.

"Kimse tam olarak bilmiyor. Belki de sadece kaybolmuştur. Bazen insan kaybolur ve evinin yolunu bulmakta zorlanır. Ama eğer kaybolduysa, biz onu buluruz."

Cevap veren Hess olmuştu. Akılcı bir cevaptı, kızının gözleri yeniden parlamaya başladı.

"Şimdiye kadar hiç kaybolmadım ben. Senin çocukların kayboldu mu peki?"

"Benim çocuğum yok ki."

"Ama neden?"

Thulin, Hess'in kıza gülümsediğini fark etti ama adamcağız bu sefer hiçbir şey söylememişti. Tam o sırada antreden zil sesi duyuldu, bekleme faslı sona ermişti.

70

Urbanplan, Kopenhag şehir merkezindeki belediyenin sadece üç kilometre uzağında kalan Batı Amager'de inşa edilmiş bir toplu konut sitesiydi. Siteyi oluşturan bloklar, konut eksiğini karşılamak üzere 1960'larda aceleyle inşa edilmiş ama ardından bir şeyler ters gitmiş ve bölge 2000'li yılların başında uzun yıllar boyunca devletin kenar mahalle gözüyle baktığı yoksul bir yere dönmüştü. Belediye bölgedeki sorunları halen gidememişti, dahası tıpkı Odin'de olduğu gibi sivil kıyafetlerle dolaşıyor olsalar da soluk tenli Danimarkalı polislerin varlığı fazlasıyla dikkat çekiyordu. Hess'in mevzilendiği bloğun solunda kalan karanlık otoparktaki birkaç aracın içindekiler de dahil olmak üzere çok bariz noktadaki yerlere etnik görünüşlü polislerin yerleştirilmesi de bu yüzdendi.

Zemin kattaki boş dairedeki fırının ayarsız saati neredeyse 1'i gösteriyordu. Boş daire satışa çıkarılmıştı, polis de operasyon için bu daireyi kullanmaya karar vermişti. Işıklar sönüktü, küçük mutfağın penceresinden dışarıyı gözleyen Hess, zifiri karanlık arazi boyunca yapraklarının neredeyse tamamını dökmüş ağaçları, sitenin çocuk bahçesini ve bankları seçebiliyor, Jessie Kvium'un oturduğu bloğun merdivenine ve asansörüne uzanan ışıklandırılmış giriş yolunu görebiliyordu. Gözetleme ekibi doğru yerlerde konuşlan-

mış gibi görünse de Hess tedirgindi. Jessie Kvium'un yaşadığı bloğa dört farklı erişim noktası vardı, pusulanın farklı yönlerini gösteren bu noktaların her biri ya kendisinin ya da binanın çevresinde mevzilenen polislerin gözünün önündeydi, dolayısıyla bloğa gelip giden kişileri sürekli olarak görme imkânları vardı. Çatılara, 200 metre mesafeden bozuk parayı vurabilecek kadar yetenekli keskin nişancılar yerleştirilmişti, siteye sadece iki dakikalık mesafede ise telsizden çağrıldıkları anda müdahale edebilecek görev timini taşıyan otobüs harekete hazır bekliyordu. Ama Hess tüm bu önlemlerin hâlâ yeterli olmadığını hissediyordu.

Thulin'in siteye gelişinde hiçbir aksilik yaşanmadı. Hess, minik Toyota Aygo'yu daha yoldan ayrılıp otoparka yöneldiği sırada fark etmişti, Thulin daha önceden anlaştıkları üzere arabayı, sivil bir polis aracının az önce boşalttığı park yerine bıraktı.

Thulin'in üzerinde Jessie Kvium'un şapkası, kıyafetleri ve paltosu vardı; sadece eteği sarı renkte benzer bir etekle değiştirilmişti, belli bir mesafeden bakıldığında kadının, yerine geçtiği kadın olmadığının anlaşılmasına imkân yoktu. Thulin yorgana sarılıp sarmalanmış oyuncak bebeği arka koltuktan alıp, kendini de çocuğu da arabanın kapısına dayayıp destek alarak zar zor arabayı kilitledi. Ardından Jessie Kvium kızını nasıl bezgin taşırsa bebeği öyle taşıyarak giriş yoluna yöneldi. Hess, kadının merdiven boşluğunda gözden kayboluşunu izledi, derken ışıklar yandı. Asansörün o esnada meşgul olabileceğini ve kata varmasının epey vakit alabileceğini öngörmemişlerdi, neyse ki Thulin üçüncü kattaki daireye merdivenden çıktı, kucağındaki çocuğun, her merdiven sahanlığında daha da ağırlaştığı hissini vermeyi bile ihmal etmedi.

Apartman sakinlerinden bazıları tam ters yönde yanından geçip gittiler, göründüğü kadarıyla kadını pek de dikkate almamışlardı. En nihayetinde kadın gözden kayboldu, Hess

küçük balkonlu dairenin ışığı yanana kadar nefesini tutup bekledi. Üç saatten fazla zaman geçmiş ve hiçbir şey olmamıştı. Site akşamın erken saatlerinde epey hareketliydi. İşlerinden geç vakitte çıkıp evlerine dönen, uçuşup duran pörsümüş yaprakların hışırtıları arasında dünyanın gidişatına kafalarını yoran insanlar gelip gitti, sağ taraftaki bloğun zemin katındaki yönetim odasında ufak bir parti başladı. Yüksek tonda Hint sitar ezgileri birkaç saat boyunca blokların arasında duyuldu, dairelerin ışıkları birer ikişer sönerken parti de yavaş yavaş hızını kaybetti. Saat epey geç olmuştu.

Jessie Kvium'un dairesinin ışıkları hâlâ yanıyordu ama Hess ışıkların çok geçmeden kapatılacağını biliyordu. Bu saatlerde yatağa gitmek Jessie'nin rutinleri arasındaydı; en azından nadiren evde olduğu cuma akşamlarında.

"11-7 konuşuyor. Rahibeyle Europol'ün Yedi Cüce Polisi'nin hikâyesini anlatmış mıydım size, tamam."

"Hayır. Hadi başla o zaman 11-7. Dinlemedeyiz."

Konuşan Tim Jansen'dı, bir yandan pek de saklama gayretine girmeden Hess'i iğnelerken bir yandan da telsiz üzerinden meslektaşlarını eğlendiriyordu. Hess, mutfak camının kenarında konuşlandığı noktadan Jansen'ın yüzünü göremiyordu ama batı taraftaki giriş yolundan çok da uzak olmayan bir noktada, yanında etnik-azınlık kökenli genç polis memurlarından biriyle, arabanın içinde oturduğunu biliyordu. Telsiz iletişiminin böyle şakalaşma amaçlı kullanılmasından pek hoşnut olmamasına rağmen konuşmaları duymazdan geldi. Hess Thulin'i görmeye evine gitmeden önce polis karakolunda yapılan ekip toplantısında Jansen operasyon hakkındaki çekincelerini açıkça dile getirmişti çünkü Hess, Jessie Kvium'un kesinlikle tehlikede olduğu söyleyemiyordu. Basına öten kişinin Hess olduğundan şüphelendiğini bariz bir şekilde belli etmişti, zaten böyle şeyler cezasız kalmazdı. Hess son birkaç gündür karakolda nereye uğrasa Jansen'ın

bakışlarını ensesinde hissetmiş ama o gece erken saatlerde patlayan haberlerin ardından bir sürü başka meslektaşı da kendisine kuşkulu gözlerle bakar olmuştu. Tamamıyla saçmalıktı bu. Cinayetler hakkında basında çalakalem birtakım haberler çıkması genellikle iyi bir sonuç vermezdi, dolayısıyla Hess de gazetecilerle arasına mesafe koymaya alıştırmıştı kendini. Aslına bakılırsa basına bir şeylerin sızdırılmış olmasına kendisi de sinir olmuştu, tabii eğer bir şeyler gerçekten sızdırıldıysa. Katil besbelli ki parmak izlerinden haberdardı, Hess'e kalırsa, katil cinayet masasının kamuoyunu nezdinde düştüğü bu kepaze durumu eğlenerek izliyor olmalıydı. Gazetelerin haber kaynaklarını tekrar kontrol etmeleri gerektiğini aklının bir köşesine yazıp, Jansen'ın başka bir şakayla meşgul ettiği telsiz hattına sinirli sinirli konuştu.

"11-7, operasyonla ilgili olmayan telsiz konuşmalarına ara ver."

"Yoksa n'aparsın, 7-3? Bulvar gazetelerini mi ararsın?"

Dört bir yandan kahkahalar yükselmeye başlamıştı ki operasyon timi lideri müdahale edip susmalarını emretti. Hess pencereden dışarı baktı. Jessie Kvium'un dairesinin ışıkları sönmüştü.

71

Thulin geniş, karanlık pencerelerden uzak duruyor ama katilin onun, daha doğrusu Jessie Kvium'un evde olduğunu görmesi için arada bir odadan odaya geçip içeride oyalanıyordu. Katilin dışarıda bir yerlerde kendisini izlediğini varsayarak, elbette.

Otoparkta yaptığı minik numara işe yaramıştı. Oyuncak bebek tam da Jessie'nin kızının boyutlarındaydı, bebeğin siyah yapay saçları yorganın altında belli belirsiz görünüyordu. Şu asansör meselesi biraz pürüz yaratmıştı ama Thulin, Jessie Kvium'un tabiatı gereği son derece sabırsız biri olduğuna ve asansörü beklemektense merdiveni tırmanacağına kanaat getirmişti. Yukarı çıkarken yanlarından geçtiği genç bir çift, kendisine göz ucuyla bile bakmamış, o da Jessie'nin anahtarıyla kapıyı açıp, antreye adım atar atmaz kapıyı kilitlemişti.

Thulin dairenin içine daha önce girmediği halde yerleşim planına yabancı değildi, kucağındaki oyuncak bebeği doğrudan yatak odasına kadar taşımış, yatağa yatırmıştı. Odada hem kendinin hem de kızının yatakları duruyordu. Pencerelerde perde yoktu, tüm manzara karşıdaki apartmandan ibaretti. Hess'in zemin kattaki karanlık pencerelerden birinin ardında bir yerlerde olduğunu biliyordu ama üst katlardan kimin içeriyi görebileceğini kestiremediğinden tıpkı evde

Le'yi yatağına yatırırken yaptığı gibi bebeğin üstünü çıkartarak çarşafların arasına yatırıp üstünü güzelce örttü. Kendi kızını yatağına yatırıp üstünü örtecek yerde polis memuru sıfatıyla oyuncak bir bebeğe iyi geceler diliyor olması mantığına son derece aykırı gelmişti ama şimdi böyle şeyleri düşünmenin hiç sırası değildi. Kızı yatırdıktan sonra, Jessie'nin rutinini yerine getirmek üzere evin ön tarafındaki odaya geçerek düz ekran televizyonu açtı, sırtını cama dönüp koltuğa oturmadan önce daireye şöyle bir göz gezdirdi.

Daireye en son giren kişi bizzat Jessie Kvium'du, evi biraz olsun derleyip toparlama zahmetine bile girmediği belliydi. Her yer darmadağınıktı. Ortalıkta düzinelerce boş şarap şişesi, yemek artıklarıyla dolu tabaklar, pizza kutuları ve kirli tabak çanak vardı. Pek fazla oyuncak yoktu. Thulin, Jessie Kvium'un çocuğunu gerçekten de ihmal ediyor olduğundan emin olamasa da küçük kızın yetiştiği ortam pek de hoş bir yere benzemiyordu. Burası Thulin'e kendi çocukluğunu hatırlatmıştı ama o günleri düşünecek havada olmadığından karşısındaki ekrana odaklandı.

Kristine Hartung vakası hâlâ en önemli gündem maddesiydi, ısıtılıp ısıtılıp yeniden ortaya atılan tek konu, davanın belki de hiç çözülememiş olduğuydu. Haberlerde Rosa Hartung'un herhangi bir açıklamada bulunmayı reddettiği söyleniyordu. Thulin, geride bırakmak için büyük uğraş verdikleri bir geçmişle tekrar yüzleşmek zorunda kalan bakan ve ailesi için çok üzülüyordu. Çığ gibi inen haberlerin arasında bir başka önemli anons duyuldu:

"Bizi izlemeye devam edin, Kristine Hartung'un babası Steen Hartung gece haberlerinde konuğumuz olacak."

Steen Hartung, gecenin son haber programının canlı yayın konuğuydu, soruları yanıtladığı uzun görüşme esnasında kızının bir yerlerde hâlâ yaşıyor olduğuna inandığını açıkça dile getirdi. Şayet bildikleri bir şeyler varsa insanlardan poli-

se başvurmalarını rica etti ve "Kristine'i kendilerinden koparıp alan kişilere" doğrudan seslenerek kızlarına zarar vermeden geri getirmeleri için yalvardı.

"Onu özlüyoruz. O daha çocuk, anne ve babasına ihtiyacı var."

Thulin, Steen Hartung'un bunu neden yaptığını anlıyordu ama bunun soruşturmaya nasıl bir fayda sağlayacağından pek emin değildi. Kendileriyle de röportaj yapılan adalet bakanı ve Nylander zorluğu göğüslemiş ve yapılan tüm bu spekülasyonlardan kendilerini kesinlikle uzak tutmuşlardı. Özellikle, Nylander, son derece katı bir duruş sergilemiş, medyayla neredeyse kavgalı hale gelmişti fakat olan bitenden öyle keyif alırcasına konuşmuştu ki Thulin adamın içten içe bu ilgiden hoşlandığını düşünmeden edememişti. Tüm bu gelişmelerin ortasında Genz kendisine bir mesaj yollayıp, ortalıkta ne haltlar döndüğü sormuştu, gazeteciler nedense şimdi de onu aramaya başlamışlardı. Thulin hiçbir açıklamada bulunmamasının önemli olduğunu söyleyerek cevaplamıştı Genz'i. O da şakayla karışık bir tonda, ertesi gün kendisiyle 15 kilometrelik bir koşuya çıkmayı kabul ederse konuşmayacağına söz vermiş ama Thulin bu kısmı cevapsız bırakmıştı.

Medyanın koparttığı yaygara gece yarısına doğru nihayet sona erdi, ardından tekrarları yayınlanan sıkıcı televizyon programları başladı. Thulin'in Christianshavn'dan çıkıp buraya gelene kadar hissettiği iyimserlik ve heyecan yerini yavaş yavaş şüpheye bırakıyordu. Jessie Kvium'un doğru kişi olduğundan nasıl emin olabiliyorlardı? Katilin bir şeyler yapmayı deneyeceğinden nasıl böyle emin olabiliyorlardı? Tim Jansen'ın telsiz üzerinden abuk sabuk şakalar yaparak vakit öldürmeye başladığını duyduğunda, kısmen de olsa ona hak vermişti. Jansen denen adamın zevzeğin önde gideni olduğuna şüphe yoktu ama eğer bir hata yaptılarsa, soruşturmada epey geride kalacaklarına da şüphe yoktu. Thulin tele-

fonundan saati kontrol etti, ardından ayağa kalkıp anlaştıkları saatte ışığı söndürdü. Tam koltuğa geri oturmak üzereydi ki Hess telefon etti.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet."

Thulin, Hess'in öfkesinin dindiğini hissedebiliyordu. Bir müddet durum hakkında konuştular, açıkça dile getirmese de Hess'in halen epeyce gergin ve tetikte olduğu anlaşılıyordu. En azından Thulin'den çok daha gergindi.

"Jansen'ı dikkate bile alma" derken buluverdi Thulin kendisini.

"Sağ ol. Almıyorum zaten."

"Ben başladığımdan beri Hartung vakasıyla övünüp durur. Senin, şimdi bir de basının soruşturmayı irdelemeye başlamanız onun için kısa namlulu pompalı tüfekle karnından vurulmak gibi bir şey."

"Bu söylediklerin sanki senin fantezilerini süslüyor gibi geliyor kulağa."

Thulin sırıttı. Tam cevap verecekti ki Hess'in ses tonu değişti.

"Bir şeyler oluyor. Telsize geç."

"Neler oluyor?"

"Dediğimi yap. Hemen."

Bağlantı kesilmişti.

Thulin telefonu elinden bırakırken, birdenbire ne kadar yalnız olduğunun farkına vardı.

72

Hess pencerenin kenarında nefes bile almadan bekliyordu. Dışarıdan görünmediğine emindi ama yine de kılını bile kıpırdatmıyordu. Hemen hemen 100 metre uzakta, Kvium'un oturduğu beton binanın ucundaki giriş yolunda, yanlarında bebek arabası olan genç bir çiftin bodrum kattaki bisiklet odasının kapısını açtıklarını ve içeri girdiklerini gördü. Hidrolik kapı arkalarından yavaş yavaş kapanırken Hess hemen yandaki binanın gölgesinde bir hareketlenme olduğunu fark etti. Bir an için rüzgârın ağaçları hareket ettirmiş olabileceğini düşündü, derken hareketli karaltı tekrar gözüne ilişti. Siluet yavaşa yavaş koştu, kapı tam kapanmak üzereyken içeri sızıp gözden kayboldu. Hess, telsizi eline aldı.

"Misafirimiz gelmiş olabilir. Doğu tarafındaki kapı, tamam."

"Gördük, tamam."

Hess, hiç uğramadığı binanın o tarafındaki ucunda neler olduğunu biliyordu. Giriş yolu bodrum kattaki bisiklet saklama odasına kadar uzanıyor, oradan da bloğun alt kısmından devam ederek merdivene ve asansöre, dolayısıyla üst katlara erişim imkânı veriyordu.

Hess zemin kattaki daireden çıkarak merdiven boşluğuna gidip kapıyı arkasından kapattı. Ana çıkış kapısına ve dışarıdaki açık alana yönelmek yerine, bodrum kata inen merdive-

ne ilerledi. Işıkları özellikle açmamıştı ama elinde fener vardı. Bodrum kata ulaştığında ne yöne gideceğini biliyordu, ön hazırlık esnasında her şeyi beynine kazımıştı. Fenerle önünü aydınlatarak dışarıdaki açık alanın altından Kvium'un yaşadığı bloğa uzanan koridor boyunca hızla koşmaya başladı. Elli metre kadar gitmiş ve neredeyse Kvium'un yaşadığı binanın ağır metal kapısına yaklaşmıştı ki telsizden, asansörün bebek arabalı genç çift tarafından kullanıldığı anonsunu duydu.

"Kimliği belirsiz şahıs merdivende olmalı ama ışıklar sönük, o yüzden emin değiliz. Tamam."

"En alttan yukarıya arama yapacağız o halde, derhal başlıyoruz" diye cevapladı Hess.

"Ama merdivendekinin o olup olmadığını bile..."

"Derhal başlıyoruz dedim. Gevezeliği kesin."

Hess telsizi kapattı. Ters giden bir şeyler vardı. Siluet karanlıktaki çim alandan yürüyerek gelmiş olmalıydı, böyle yapacağını pek akıl edememişlerdi. Hess, katil çatıdan iki büklüm inerek veya rögar kapağından dışarı atlayarak giriş yapmış olsa bile şaşırtıcı olmazdı diye düşünmeden edemedi. Ana giriş haricinde her yerden sızabilirdi. Hess tabancasının emniyetini açtı, metal kapı arkasından sessizce kapandığında birinci kattaki merdiven sahanlığına çoktan varmıştı.

73

Thulin pencereden dışarı bakıyordu. Misafirin geldiği anons bildirileli yedi ya da sekiz dakika olmuştu. Giriş avlusunda hiçbir şey göremiyordu, sitenin ne kadar sessiz olduğunun o an farkına vardı. Müzik sesi kesilmişti; sadece rüzgârın sesi duyulabiliyordu. Operasyonun detayları üzerinde konuşurlarken dairenin içinde kalıp beklemeye itiraz etmemişti ama bunun ne kadar aptalca bir karar olduğunu şimdi fark ediyordu. Bekleme konusunda pek sabırlı olduğu da söylenemezdi zaten. Üstüne üstlük dairenin arka kapısı yoktu; kaçmak zorunda kalırsa gidecek hiçbir yer yoktu. Aklından bunları geçirirken antredeki kapının çalınmasıyla biraz olsun rahatladı. Gelen ya Hess ya da diğer arkadaşlarından biriydi, ona yardım etmek için gelmiş olmalıydı.

Kapının gözetleme deliğinden baktı, ama gördüğü kadarıyla apartman koridoru karanlık ve boştu. Ortalıkta kimse yoktu, tek görebildiği kapının çaprazındaki girintinin yanındaki yangın dolabıydı. Bir an yanlış duymuş olabilir miyim diye düşünmeden edemedi. Ama kapı gerçekten de çalınmıştı. Tabancasının emniyetini açıp gardını aldı. Kilidin üstündeki sürgüyü geriye çekip mandalı sola çevirdi, eli silahın tetiğinde koridora adım attı.

Duvardaki birkaç elektrik düğmesi hafifçe parıldadı ama Thulin hiçbirine dokunmadı. Karanlık kendisine siper olu-

yormuş gibiydi. Muşamba kaplı geniş koridor boyunca uzanan daire kapılarının tamamı kapalıydı, gözleri loş ışığa iyice alıştıkça sol tarafında, epey uzağında kalan duvarı dahi seçebilmişti. Bir müddet sonra öteki tarafına, sağdaki merdivene ve asansöre baktı, orası da bomboştu. Koridorda kimse yoktu.

Dairenin içinde, telsizden birtakım hışırtılar geliyordu. Birileri sabırsızlıkla ismini söylüyordu, kapıya doğru gitmek üzere döndü. Ama daha sırtını koridora verir vermez, siluet yangın dolabının yanındaki girintiden üstüne atıldı. Girintiye çömelip sinmiş, hamle yapacağı anı kollamıştı, Thulin adamın olanca ağırlığıyla onu kapıya doğru çekip yere yapıştırdığını hissetti. Buz gibi soğuk ellerini boğazına dolamıştı, derken kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı.

"Siktiğimin kaltağı. Ya bana fotoğrafları verirsin ya da seni öldürürüm."

Adam daha ağzını açıp da bir şey söyleyemeden Thulin ani iki dirsek darbesiyle burnunu dümdüz etti. Adam karanlığın içinde öylece kalakaldı, sersemlemişti. Thulin bir sonraki darbeyi indirene kadar da nereden darbe aldığını kestiremedi, üçüncü darbeyle yere yığılıp kaldı.

74

Hess, Kvium'un dairesine ulaştığında kapıyı açık buldu, arkasında iki polis memuruyla içeri daldığı anda adamın acı içinde feryat ettiğini duydu. Işığı açtı. Daire savaş alanı gibiydi. Yerde, kirli çamaşırlar ve pizza kutularının arasında burnu kan revan içinde bir adam, elleri arkasına bükülü, yüzükoyun yatıyordu. Thulin adamın üstüne oturmuş, bir eliyle bileklerini kavramış, kürekkemiklerinin arasına doğru bastırıyor, öteki eliyle de üst araması yapıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen? Hay senin... Bırak beni!"

Thulin üst aramasını bitirdiğinde içerdeki iki memur, ellerini halen kürekkemiklerinin arasında tuttukları adamı sürükleyerek ayağa kaldırdı, adam çığlık çığlığa bağırdı.

Kırk yaşlarında gözüküyordu. Yapılıydı, arkaya taranmış saçlarıyla satış elemanına benziyordu, parmağında alyans vardı. Paltosunun altına sadece bir tişört ve eşofman altı geçirmişti, bu haliyle sanki yataktan çıkıp da gelmiş gibiydi. Burnu eğri büğrü olmuş, şişmişti, yerde yuvarlandığı için yüzü kan içinde kalmıştı.

"Nikolaj Möller. Mantuavej 76, Kopenhag S."

Thulin, adamın iç cebinde bulduğu cüzdanda, kredi kartlarıyla aile fotoğrafları arasına sıkıştırılmış sağlık sigortası kartının üstündeki bilgileri yüksek sesle okudu. Cebinden çıkanlar arasında bir cep telefonu ile üzerinde Audi logosu bulunan bir araba anahtarı da vardı.

"Neler oluyor? Ben hiçbir şey yapmadım."

Thulin dosdoğru adamın karşısına dikildi, gözlerini görmek için kan revan içindeki yüzünü zorla yukarı çevirip baktı. Adam hâlâ şaşkındı, karşısında Jessie Kvium gibi giyinmiş bambaşka bir kadın görünce afalladığı her halinden belliydi.

"Sadece Jessie ile konuşmak istemiştim. Bana bir mesaj yollayıp mutlaka buraya gelmemi söyledi!"

"Yalan söylüyorsun. Burada ne işin var? Anlat bakalım!"

"Ben hiçbir şey yapmadım, yapmadım diyorum size! Bana asıl oyun oynayan o!"

"Bana şu mesajı göster. Derhal."

Hess, telefonu Thulin'in elinden alıp adama uzattı. Adam, memurların ellerini bırakması üzerine, kan içinde kalmış parmaklarıyla telefonun ekran kilit şifresini girmeye çalışırken burnunu çeke çeke ağlamaya başladı.

"Hadi, çabuk ol!" Hess'in sabrı kalmamıştı. İçinden bir ses bunun en başından beri hissettiği kaygı ve kuruntuların cevabı olduğunu söylese de nasıl olduğunu bir türlü kestiremiyordu.

"Göster hadi, çabuk dedim sana!"

Hess, adam daha elini uzatmayı beceremeden telefonu kaparcasına çekip aldı ve ekrana baktı.

Göndericinin numarası yoktu, ekranda sadece "bilinmeyen numara" yazıyordu, mesaj da hayli kısa ve nazikti:

"Bana hemen uğra. Yoksa fotoğrafları karına yollarım."

Mesajın ekinde bir görüntü olduğunu fark edince, genişletmek üzere ekrana tıkladı. Fotoğraf, görünen şahsın yaklaşık dört beş yüz metre uzağından çekilmişti. Hess, fotoğraftaki tekerlekli çöp kovalarını Jessie Kvium'u buldukları şu alışveriş merkezindeki dans stüdyosunun altındaki koridorda gördüğünü hatırladı. İki kişi birbirlerine sıkı sıkı yapışmışlardı, iş üstünde oldukları her hallerinden belliydi. Önde-

ki şahıs Jessie Kvium'du, üzerinde şu an Thulin'in üstündeki kıyafetlerin aynısı vardı, arkasında ise pantolonun paçaları bileklerine yığılmış Nikolaj Möller duruyordu.

O an Hess'in aklından binlerce şey geçti. "Bu mesajı ne zaman aldın?"

"Bırakın beni. Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Ne zaman diye sordum sana?"

"Yarım saat önce. Şimdi söyler misiniz bana, burada ne haltlar dönüyor?"

Hess bir müddet adama dik dik baktı. Ardından aklından geçenleri bir yana bırakıp kapıya fırladı.

75

Valby'de bulunan ve yüzün üstünde hobi bahçesi ve kulübeden oluşan Hammock Bahçeleri kış mevsimi nedeniyle kapalıydı. Yazın şehrin en canlı ve ferah kaçış noktalarından biri olan Hammock Bahçeleri sonbahar gelip çattığında küçük ahşap kulübelerin ertesi bahara kadar kapısına kilit vurulup kendi haline bırakıldığı bir yer olup çıkardı. Karanlık bahçelerin tam göbeğinde tek bir kulübede, Kopenhag Sosyal Hizmetler Departmanı'na ait olanda ışık yanıyordu sadece.

Saat epey geç olmuştu ama Jessie Kvium hâlâ uyanıktı. Etraftaki ağaçlar ve çalılar rüzgârın şiddetiyle çatırdıyor, iki odalı küçük kulübenin çatısından yerinden sökülüyormuşçasına gürültüler geliyordu. Evin içi yazın olduğundan daha farklı kokuyordu, Jessie çoktan uykuya dalmış minik kızıyla birlikte üzerine uzandığı karanlık odadaki yataktan baktığında kapının altındaki açıklıktan büyük odanın ışığının sızdığını görebiliyordu. Kapının öte tarafında gerçekten de iki polis memurunun oturduğunu ve kendisiyle Olivia'yı koruduklarını anlamakta halen zorlanıyordu. Jessie kızının yanağını okşadı. Nadiren yapardı bunu. Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğu, kısa bir anlığına da olsa gerçeklere ayıp, şu baştan sona boktan hayatındaki anlamlı tek şeyin kızı olduğunu fark ettiği halde, işlerin yoluna girebilmesi için kızından vazgeçmesi gerektiğinin de ayırdındaydı.

Son derece hareketli ve kötü bir gün geçirmişti. Nikolaj'la olanlarla başlamıştı her şey, nasıl da aşağılamıştı onu bugün alışveriş merkezinde. Ardından koridorlarda koşa koşa kaçışı, polis karakolunda sorguya çekilmesi ve nihayetinde şu terk edilmiş hobi bahçelerine getirilişi. Jessie, suçsuzluğunu inatla savunduysa da sorgu sırasında kendisine yöneltilen suçlamalar karşısında epey sarsılmıştı. Sosyal hizmetlere yapılan isimsiz ihbarda iddia edildiği üzere kızını dövmek ve ihmal etmekle suçlanıyor olmak onu üzmüştü. Fakat onu asıl sarsan bu suçlamalar değildi belki de. Daha önce de duymuştu bunları; asıl şaşırdığı, suçlamalarla beraber ortaya çıkan tehlikeli durumdu. Şu iki dedektif, sosyal hizmetlerdeki tiplerden farklıydı. Ne olup bittiğini biliyor gibiydiler. Haksızlığa uğramış bir anneden bekleneceği üzere sinir krizi geçirme numarası yapmış, çığlıklar atıp bağırmıştı ama karşısındakileri ikna etmek için ne yalanlar söylediyse de ona inanmamışlardı. Kızıyla birlikte neden bu rutubetli ve soğuk kulübede gözetim altında tutulmaları gerektiğini bir türlü anlamıyordu fakat her şeyin kendi kabahati olduğunu adı gibi biliyordu. Başka çoğu şeyde olduğu gibi.

Jessie, yatak odasında kızıyla baş başa kaldığında kendini hemencecik toparlayabileceğini düşündü. Bir gecede değişebileceğini. Partiden partiye koşmayı, içkiyi bırakabileceğini, birilerine zokayı yutturmak için hiç durmadan kendini iki paralık etmekten vazgeçebileceğini, kendini sevgi duyulan biri haline getirebileceğini düşündü. Nikolaj'ın numarasını çoktan telefonundan silmişti, dolayısıyla onu arama hatasına düşmeyecekti bir daha. Ama bu durum sürecek miydi? Başka başka insanlar öylesine girmeyecek miydi hayatına? Nikolaj'dan öncesinde de erkeğiyle, kadınıyla başkaları olmuştu hayatında, sürdürdüğü şu boktan hayat artık Olivia'nın da hayatı olup çıkmış ve çocukcağızın tüm bunlarla baş etmesi gerekmişti. Sosyal hizmet kurumlarında geçen

uzun günlerin, çocuk parkında bir başına kalmanın, barlarda geçirilen çılgın gecelerin, hatta Jessie'nin eve getirdiği ve sırf hayatına birazcık hoşluk katsın diye canlarının istediğini yapmalarına izin verdiği, daha önce yüzünü bile görmediği yabancılarla güne başlamanın, tüm bunların üstesinden gelmek zorunda kalmıştı küçücük kız. Kızından nefret ediyor ve onu dövüyordu. Sırf sosyal hizmetlerden aldığı çocuk yardımı hatırına Olivia'ya katlandığı zamanlar olmuştu.

Ama ne denli pişmanlık duyarsa duysun, işleri hale yola koymayı ne denli isterse istesin, bunu bir başına yapamayacağından da adı gibi emindi.

Olivia'yı uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça yorganın altından süzüldü. Çıplak ayaklarının altındaki zemin buz gibiydi, yatağın etrafında dolanıp kızının üstündeki yorganı yanlarından iyice sıkıştırdıktan sonra kapıya yöneldi.

76

Pornhub sitesinin çıplak kadın görüntüleriyle dolu sayfalarını telefon ekranında kaydıran dedektif Martin Ricks'in karnından gurultular yükseldi. On iki yıldır polis teşkilatında çalışıyordu, ne zaman bu geceki gibi bir göreve gönderilse sıkıntıdan patlardı. Neyse ki Pornhub, Bet365 ve suşi vardı da insanın içini bayan bekleme işi biraz olsun keyifli hale geliyordu. Sonu gelmezmiş gibi gözüken açık saçık görüntülerin arasında gezinmeye devam ediyordu ama bu sefer ne ekranda gördüğü silikon memeler ne yüksek topuklar ne de cinsel fantezi oyuncakları Hess denen şu yavşağa duyduğu öfkeyi ve medyanın Hartung davasını yeniden diline dolamasının yarattığı gerilimi zihninden uzaklaştırmaya yetiyordu.

Martin Ricks, altı yıl kadar önce Bellahöj Polis Karakolu'ndan cinayet masasına transfer edildiği zamandan beri Tim Jansen'ın sağ kolu olmuştu. Keskin ve insanın derinine inceleyen bakışlara sahip bu uzun boylu, küstah adama ilk başlarda pek alışamamıştı. Hazırcevap bir tipti Jansen; taş atıp iğneli laf sokmakta, karşısındakini mahcup edecek bir şeyler söylemekte üstüne yoktu. Oysa Ricks'in kelimelerle arası kendini bildi bileli hiç iyi olmamıştı, sırf bu nedenden Jansen'ı da okul yıllarından beri onu ahmak yerine koyan tüm diğer salaklarla aynı kefeye koymuştu. Hoş, fırsatını bulduğunda dayaktan hepsinin pestilini çıkarırdı ya... Ama

Jansen'la ilişkileri böyle gelişmemişti. Çok daha tecrübeli bir dedektif olan Jansen, Ricks'in o bildiğinden şaşmayan inatçı tavırlarının, insanlara ve dünyaya topyekün itimatsızlığının ardında bir şeyler olduğunu görmüştü. Ricks'in ilk altı ayında, devriye arabasının içinde, sorgu odalarında, operasyon merkezlerinde, soyunma odalarında ve kantinde birlikte epeyce zaman geçirmişlerdi. Ricks'in danışmanlık yardımı aldığı dönem resmi olarak sona erdiğinde amirlerine gidip ikili olarak çalışmaya devam etmek istediklerini söylemişlerdi. Aradan geçen altı yıl zarfında birbirlerinin içini dışını iyice tanımışlardı, dahası tepelerindeki patron onlarca kez değişmesine rağmen ikisi teşkilatta öyle bir konum elde etmişlerdi ki kimse onlara meydan okumaya cüret edemez demek abartılı kaçmazdı. En azından, şu yavşak herif birkaç hafta önce çıkıp gelene kadar.

Hess, güven vermeyen biriydi. Bir zamanlar düzgün biri denilebilirdi onun için ama epey eskide, cinayet masasındaki ilk zamanlarında kalmıştı bu. Şimdilerde Europol'ün geri kalanından bir farkı yoktu, aynı hamurdan yoğrulmuşçasına seçkinci ve küstah biri olup çıkmıştı. Ricks, Hess'i aykırı bir tip, rahat ve züppe tavırlı biri olarak hatırlıyordu, dolayısıyla ondan kurtulunca rahatlamışlardı. Ama artık Europol de besbelli ki ondan bıkıp usanmıştı. Yine de Hess teşkilata fayda sağlayacak yerde, Ricks ve Jansen'ın bugüne dek üstesinden gelip çözdükleri en çetrefil vakayı sorgulamaya soyunmuştu.

Ricks geçen yıl ekim ayında yaşananları daha dün gibi hatırlıyordu. Üzerlerinde korkunç bir baskı vardı. Jansen'la birlikte gece demeden gündüz demeden çalışıp didinmişlerdi. İsimsiz bir ihbardan yola çıkarak Linus Bekker'ı sorguya çeken ve tutuklayan ikisiydi. Soruşturmayı bizzat başlatan da yine onlardı. Ricks, günler sonra Bekker'ı bir kez daha sorgularken, bu soruşturmanın istisnai bir şey olacağını sezinle-

mişti. Ellerinde iyi kozlar vardı. Adamın suratına çarpabilecekleri kanıtlar ellerindeydi. Elbette ki en sonunda başka bir seçeneği kalmamış, suçunu itiraf etmişti. İtirafın ardından ikisi de öyle rahatlamışlardı ki soluğu Vesterbro'da batakhane gibi bir bilardo salonunda almışlar, sabahın erken saatlerine kadar içki içerek kutlama yapıp kendilerinden geçmişlerdi. Çocuğun cesedini hiçbir şekilde bulamadıkları doğruydu ama bu ufak bir detaydı sadece.

Oysa şimdi sırf Hess ve Thulin denen sürtük yüzünden, Valby'deki bir hobi bahçesinde, alkolik bir bekâr anneye bebek bakıcılığı yaparken kıçı donuyordu. Jansen da dahil olmak üzere ekibin geri kalanı, en heyecanlı şeylerin olup bittiği Urbanplan'da oradan oraya koşuştururken, o burada tıkılıp kalmıştı. En iyi olasılıkla da ertesi sabah altıya kadar buradaydı.

Birden yatak odasının kapısı açıldı. Sözüm ona koruması gereken hatun tam karşısında duruyordu, üzerinde bir tişörtten başka bir şey yoktu. Ricks ekranı gözükmeyecek şekilde telefonu elinden bıraktı. Kadın şaşkın gözlerle bir müddet etrafı inceledi.

"Öteki memur nerede?"

"Memur değil. Dedektif."

"Öteki dedektif nerede?"

Karşısındaki kadını hiç de ilgilendirmediği halde Ricks durumu izah etmeye koyuldu ve adamın Valby Langgade'e suşi almaya gittiğini söyledi.

"Neden soruyorsun?"

"Hiç... Benimle bugün görüşen şu iki dedektifle konuşmak istemiştim sadece."

"Ne konuşacaksın ki onlarla? Benimle de konuşabilirsin."

Alkolik anne kanepenin arkasında durduğu halde Ricks kadının gayet biçimli bir poposu olduğunu görebiliyordu. Bir an acaba bir fırsat bulabilir miyim diye düşünmeden ede-

medi. İş arkadaşı elinde suşiyle çıkıp gelmeden önce kanepenin üzerinde şöyle şipşak bir şey için zaman olur muydu? Ricks'in onlarca fantezisinden biri de buydu. Korumakla görevli olduğu bir tanıkla sevişmek. Ama bu fanteziyi bir türlü hayata geçirememişti.

"Onlara gerçeği söylemek istiyorum. Ayrıca kendime bir çekidüzen verene kadar kızımın iyi bir ailenin yanına yerleştirilmesi konusunda birileriyle görüşmek istiyorum."

Kadının verdiği cevap Martin Ricks'i şaşırtmıştı. Umursamaz bir ses tonuyla beklemesi gerektiğini söyledi. Sosyal yardım kurumu henüz açık değildi. Öte yandan şu "gerçeği" kendisi de duymak isterdi ama daha kadın ağzını açamadan telefonu çaldı.

"Hess ben. Her şey yolunda mı?"

Hess nefes nefese kalmış gibiydi, başka birinin çalıştırdığı bir arabaya binip kapıyı çarparak kapatmış gibi sesler geldi. Martin Ricks küstah ve kibirli bir sesle cevap vermeye gayret etti.

"Neden yolunda olmasın? Asıl siz ne durumdasınız?"

Ama Ricks cevabı duyamadı çünkü tam o sırada bir arabanın alarmı çalmaya başladı. Hobi bahçesi tarafında.

Yüksek siren sesi sinir bozucu bir döngüyle uğulduyordu, Ricks dışarıya park ettiği arabasına bakmak için arkasını döndü. Arabanın farları sonbahar karanlığında Tivoli'deki lunaparktaki parkındaki gibi yanıp sönüyordu.

Martin Ricks afallamıştı. Görebildiği kadarıyla arabanın etrafında hiç kimse yoktu. Telefon halen kulağındaydı, şu yavşak Hess'e arabanın alarmının çaldığını söyleyince Hess'in sesinin daha da tedirgin geldiğini fark etti.

"Evin içinde kal, yoldayız geliyoruz."

"Neden yoldasınız? Neler oluyor?"

"Evde kal ve Jessie Kvium'u koru! Ne dediğimi duydun mu?"

Martin Ricks bir an duraksadı. Ardından telefonu kapattı,

ortalıkta bir tek alarmın sesi duyuluyordu. Eğer Hess denen şu yavşak, Ricks'in kendisinden emir alacağını zannediyorsa, bir daha düşünse iyi ederdi.

"Neler oluyor?"

Şimdi de alkolik anne tedirgin gözlerle ona bakıyordu.

"Hiçbir şey. İçeri gir ve uyu."

Aldığı cevap Jessie'yi ikna etmemişti ama itiraz etmeye fırsat bulamadan yatak odasından çocuğun ağlama sesi geldi, o da aceleyle içeri koşturdu.

Ricks telefonunu cebine sokuşturup tabanca kılıfının kayışını açtı. Telefon konuşmasından durumun tersine döndüğünü anlamıştı, kafası o kadarına basmıştı. Bu, herkesin ağzını tıkamak için tek fırsatı olabilirdi. Hess'in, Thulin'in ve özellikle şu Kestane Adam'ın... Medya, katile Kestane Adam diyordu. Operasyon timi çok geçmeden buranın kapısından içeri dalacaktı ama şu anda ortalık boşken sahne almak çok daha kolaydı.

Ricks arabasının anahtarlarını ceketinden çıkartıp kapıyı açtı. Elinde tabancasıyla bahçe yoluna sanki kırmızı halının üstünde salınıyormuşçasına, yürümeye koyuldu.

77

Olivia, ahşap kaplı duvara dayalı yatağın içinde oturduğu halde tamamen uyanmamıştı.

"Neler oluyor anne?"

"Bir şey yok aşkım. Hadi uzan yatağa."

Jessie Kvium aceleyle kızının yanına gidip yatağın kenarına ilişti, saçlarını okşamaya başladı.

Jessie'nin omzuna başını yaslayan küçük kız "Ama gürültü varken uyuyamıyorum ki" diye fısıldadı. Tam o sırada alarm sustu.

"Bak, duydun mu gürültü kesildi. Hadi artık uyu bakalım tatlım."

Olivia çok geçmeden uykuya dalmıştı. Jessie de bir yandan kızını seyrediyor bir yandan da memura bir şeyler anlatmasının işe yaradığını düşünüyordu. Her şeyi anlatmamıştı elbette, ona daha fazlasını anlatabilmeyi, içinde ne var ne yoksa döküp rahatlayabilmeyi çok isterdi. Ama birdenbire devreye giren araba alarmı konuşma ortamını bozmuştu. Jessie daha önce hiç yaşamadığı bir korkuya kapılmıştı ama artık alarm susmuştu. Memurun bahçenin bir yerlerinde çalan cep telefonunun tanıdık sesini duyduğunda saçma bir korkuya kapılmış olduğunu düşündü. Ta ki memurun telefonu bir türlü açmadığını fark edene kadar. Jessie kulak kesilip bir müddet bekledi ama zil sesi kesildi. Derken telefon yeniden çalmaya başladı, bu kez de cevap veren olmadı.

Jessie'nin saçları rüzgârda savruluyordu. Ayağına ayakkabılarını geçirmişti ama dışarısı buz gibi soğuk olduğundan kapıdan çıkmadan önce bacaklarını battaniyeyle sarmalamadığına pişman oldu. Telefonun arabanın yanında bir yerlerde çaldığını duyuyordu ama memuru halen görememişti.

"Hey, neredesin?"

Cevap gelmedi. Jessie biraz da tereddütle çitlere yaklaşıp kapının dışındaki çakılların üzerinde park edilmiş arabaya yöneldi. Bir adım daha atıp çakılları tamamen geçerse arabanın tamamını ve çok yakınlarda bir yerlerde çalmaya devam eden telefonu görebilecekti büyük olasılıkla. Ama dedektiflerin sorgulama esnasında kendisine söylediklerini hatırladı birden, ısrarla bahsettikleri tehlikenin sessizce yaklaştığı hissine kapıldı. Bahçedeki eğik ağaçların ve yaprakları dökülmüş çalıların arasında sinsi sinsi dolaşıyordu sanki. Tehlikenin çıplak bacaklarına dolandığını hisseden Jessie arkasını dönüp eve doğru koşmaya başladı, ahşap basamaklardan can havliyle çıkıp açık kapıdan içeri daldı ve kapıyı çarparak kapattı.

Polis memurunun az önce yaptığı telefon görüşmesinden yardımın gelmek üzere olduğunu duymuştu, paniğe gerek yok diyerek sakinleştirmeye çalıştı kendini. Anahtarı çevirip kapıyı kilitledikten sonra bir komodini iterek kapının arkasına dayadı. Ardından mutfağa ve küçük banyoya koşturup kapıların ve pencerelerin halen kapalı olup olmadığını kontrol etti. Mutfak çekmecelerinin birinde bulduğu uzun bıçağı eline aldı. Pencereden arka bahçeye bakınca hiçbir şey göremedi. O anda kendisinin içeride tamamen ışık altında olduğunu fark etti. Eğer dışarıda birileri varsa –ki artık bundan adı gibi emindi– yaptığı her hareketi rahatlıkla görüyor olmalılardı. Birkaç adımda oturma odasına geçti, doğru elektrik anahtarını bulmak için elini telaşla duvarda gezdirip tüm ışıkları kapatmayı başardı.

Jessie ön bahçeye kilitlenmiş, çıt çıkarmadan duruyordu. En ufak bir ses yoktu. Sadece kabini devirecek gibi sert esen rüzgârın sesi geliyordu. Elektrikli radyatörün hemen yanında dikiliyordu, elektrik düğmesini ararken yanlışlıkla onu da kapattığını fark etti. Açmak için eğilip düğmesini çevirdi. Radyatör yeniden çalışmaya başladı, Jessie gösterge ekranındaki cılız kırmızımsı ışıkta, az önce memurun oturduğu sandalyenin üstündeki küçük heykelciğin farkına vardı birdenbire.

Sandalyenin üstündeki şeyin ne olduğunu bir müddet kestiremedi. Ama çok geçmeden anladı. Kibrit çöpünden yapılma kollarını umutsuzca gökyüzüne çevirmiş gibi duran minik kestane adam masum gibi gözükse de Jessie'nin ödünü koparmaya yetti. Çok değil, daha az önce memuru bulmak için dışarı çıktığında, kestane adamın orada olmadığından adı gibi emindi. Dönüp arkasına bakınca Jessie'ye karanlığın içinde bir şeyler canlanıp önüne dikilmiş gibi geldi, olanca gücünü toparlayarak elindeki bıçağı havaya savurmaya başladı.

78

Ana kapıyı gürültüyle devirerek hobi bahçelerinden içeri dalan devriye arabası, çakıl taşı patikada ilerliyordu. Küçük kulübelerin ve hobi bahçelerinin dip dibe durduğu arazi zifiri karanlıktı, arazinin daha iç kısmındaki plakayı aydınlatan tek şey devriye arabasının ön farlarından yansıyan uzun farlardı. Thulin sivil polis arabasına doğru aceleyle yol alırken Hess arabadan atladı.

Birkaç suşi kutusu çakıllı yolun üzerine saçılmış, genç bir polis memuru birinin üzerine eğilmişti. Hess'i gören polis memuru bir yandan bağırıp yardım isterken, Martin Ricks'in boğazındaki derin kesikten fışkırırcasına akan kanı iki eliyle durdurmak için telaş içinde uğraşıyordu. Ricks, sabit bakışlarını hemen tepesindeki kara ağaçlara dikmiş, şiddetle sarsılıyordu. Hess kulübeye doğru fırladı. Kapı kilitliydi. Tekmeyle açıp içeri dalmasıyla arkasına dayalı komodini savurması bir oldu. Ön taraftaki oda karanlıktı ama elindeki tabancayı doğrulturken içerdeki eşyaların içeride bir mücadele yaşanmış gibi sağa sola devrilmiş olduğunu fark etti. Jessie Kvium'un kızı yatak odasında yorgana yapışmış kalmış, şaşkın ve yaşlı gözlerle etrafına bakınıyordu. Jessie ortalıkta yoktu, mutfak kapısının ardına kadar açık olduğunu Hess'e gösteren Thulin oldu.

Arka bahçe dik bir dönemeçle aşağı doğru kıvrılıyordu,

üç adım sonra arka taraftaki çimlerin üzerindeydiler. Hess ve Thulin çimenlerin ortasındaki yüksek elma ağacının yanından geçip komşunun arazisine bitişik zayıf çitlerin yanına kadar yürüdüler ama ortalıkta kimseyi göremediler. Rüzgârın süpürüp geçtiği bahçeler bulvarın üstündeki çok katlı binaların hizasına kadar yan yana aralıksız devam ediyordu, geldikleri yoldan geri yürüyüp eve yaklaştıklarında ancak bulabildiler onu. Elma ağacının alt dalları aslında dal değil Jessie Kvium'un çıplak bacaklarıydı. Kadının bedeni, ağacın gövdesinin çatallandığı noktaya oturtulmuştu. Ağacın en kalın dalına, ata biner gibi yerleştirilmiş kadının bacakları her iki yöne doğru biçimsizce sarkıyordu. Kafası yana yatmıştı, ağacın dallarıyla desteklenen cansız kolları gökyüzünü işaret ediyordu.

"Anne?"

Rüzgârın uğultusunun arasında allak bullak olmuş bir ses duyduklarında mutfak kapısının kenarında duran küçük kızın belli belirsiz hatlarını fark ettiler. Kız ayazın ortasında öylece duruyordu. Hess ağacın yanında öylece kalakalmışken Thulin eğimli bahçeyi uçarcasına geçip kızı kaptığı gibi içeri soktu. Ortalık zifiri karanlık olduğu halde Hess her iki kolun da normalden kısa olduğunu fark etti. Bacaklardan biri de aynı şekilde kısaydı. Bir iki adım daha atıp yaklaştığında, kibrit çöpünden kollarını ileri doğru uzatmış kestane adamın farkına vardı, Jessie'nin açık kalan ağzının içine diklemesine tıkıştırılmıştı.

20 Ekim Salı

79

Thulin yağmur altında binaların arasında koşar adım yürürken bir yandan da yön levhalarına bakınıyordu. Yağmur suları ayakkabılarının içine kadar sızmıştı, 37C yazan levhayı nihayet gördüğünde, işaretin tam ters yönü işaret ettiğini fark etti.

Sabahın erken saatleriydi, kızını az önce okula bırakmıştı. Çok değil daha birkaç gün önce Urbanplan'daki alçak blokların arasında duruyordu; Hess'in de bir toplu konutta yaşadığını o gün anlamamıştı ama nedense bu duruma pek de şaşırmamıştı. Peçeli, başörtülü kadınların sıcakkanlı ama yine de tedbiri elden bırakmayan bakışlarını üzerinde hissediyordu, belli ki dikkatlerini çekmişti. Sitenin içinde hangi yöne gideceğini kestirmeye çalışırken bir kez daha içi sıkıldı, artık kızılca kıyamet kopmuştu, bundan böyle Hess'i tutabilene aşk olsun diye geçirdi içinden.

Medyadaki tantana yaklaşık dört gündür tam gaz devam ediyordu, olay yerlerinden, Christansborg'dan, polis karakolundan ve Adli Tıp'tan yapılan canlı yayınların da röportajların da sonu gelmek bilmiyordu. Cinayete kurban giden üç kadının ve hobi bahçelerindeki çakıl taşlı yolda ölen Martin Ricks'in fotoğrafları televizyon ekranlarından eksik olmuyordu. Tanıklar, kurbanların komşu ve yakınlarıyla yapılan rö-

portajlar ekranlarda gösteriliyor, uzman görüşleri alınıyor, bununla da yetinilmeyip bu uzman görüşleri bir de eleştirmenlerce irdeleniyordu. Polis teşkilatının yaptığı açıklamalara da sık sık yer veriliyordu; özellikle Nylander tekrar tekrar mikrofonların karşısına çıkarılmış ve genellikle adalet bakanıyla örtüşen açıklamalarda bulunmuştu. Medya Rosa Hartung hikâyesini de diline dolamıştı; geçen yıl kızını kaybeden kadın, şimdi de olayın belki de hiç çözülmemiş olabileceği bilgisiyle bir kez daha altüst olmuştu. Bir süre sonra aynı şeyleri yineleyip durduklarının farkına varan haber editörleri bu sefer bir sonraki korkunç olayın ne zaman gerçekleşeceğine dair tahminlerde bulunmaya başlamışlardı.

Hess de Thulin de cuma gününden beri pek uyku yüzü görmemişlerdi. Hobi bahçelerinde işlenen cinayetlerin yarattığı şok bir sürü angaryayı da beraberinde getirmişti: Sonu gelmek bilmeyen sorgulamalar, telefon görüşmeleri, Urbanplan ve bahçe sahipleri derneği hakkında veri toplanması, Jessie Kvium'un ailevi durumuyla aşk hayatının çözülmesi... Annesinin bedenini neyse ki görmeyen altı yaşındaki kızcağız, olay yerinden alınarak sağlık muayenesine gönderilmiş, doktorlar çocukta ihmal, yetersiz beslenme ve fiziksel istismara dair pek çok bulguya rastlamıştı. Annesinin kaybından ötürü yaşadığı yas nedeniyle küçük kızla yüz yüze görüşen psikolog, çocuğun yaşadığı kaybı kelimelere dökme becerisinden gerçekten de etkilenmişti. Tüm olanlara rağmen, çocuğun Esbjerg'de oturan ve torunlarına bakmayı içtenlikle arzu eden büyükanne ve büyükbabası tarafından alınması iyiye işaretti; gerçi aile büyüklerinin torunlarını yanlarında temelli tutabilmeleri için kendilerine izin verilip verilmeyeceğini bir süre beklemeleri gerekiyordu. Thulin devreye girmiş ve küçük kızla büyükanne ve büyükbabasını medya çemberinden kurtarmıştı, zaten medya da kestane adam hakkındaki haberlere çok daha merak salmıştı.

Thulin, basının katilleri bu şekilde efsaneleştirmesinden öteden beri nefret ederdi. Özellikle de mevcut durumda katilin korku yaratmak istediğinden adı gibi emindi, basının ortalığı bu denli velveleye vermesi katilin amacına hizmet ederek korkuyu daha da tırmandırıyor olabilirdi. Gerçi kriminal incelemeler ve sayısız sorgulamaların hiçbir sonuç vermediği böylesi bir ortamda bunu engellemek de bir hayli zordu. Genz ve ekibindekiler gece gündüz çalışıyordu ama şu ana dek tutarlı bir sonuç elde edememişlerdi. Nikolaj Möller'in telefonuna gönderilen mesajın izini de bulamamışlardı, işin kötüsü CCTV kayıtlarını ikinci kez sil baştan izlemelerine rağmen, Jessie Kvium'u ne Urbanplan'da ne de o gün alışveriş merkezinde kimin göz hapsine almış olabileceğine dair tanıklık edebilecek birileri de yoktu. Tıpkı Laura Kjær ve Anne Sejer-Lassen vakalarında olduğu gibi katile dair tüm izler buhar olup uçmuştu.

Adli tabibe göre, Jessie Kvium'un sabah saat 1.20 sularında öldüğü kesindi. Ampütasyonlar diğer iki cinayette kullanılan aletlerle gerçekleştirilmişti ve kurban o sırada hayattaydı. Ellerinin kesildiği sırada hayatta olduğu kesindi en azından. Kurbanın ağzında bulunan küçük kestane adamın üzerindeki parmak izi Kristine Hartung'a ait gibi görünüyordu. Öldürülen üç kadın hakkında yapılan isimsiz ihbarların aynı kişi tarafından kaleme alınmış olduğu konusunda herkes hemfikirdi. Fakat ne sosyal hizmetlerin ne de burada görevli uzmanların fazlaca bir faydası dokunmamıştı, aynı şekilde gönderilen üç e-postadan ve gönderildikleri sunucunun labirenti andıran bağlantılarından gerçek göndericinin kim olduğuna dair en ufak bir ipucu çıkmamıştı. Durum o kadar vahim bir hal almıştı ki Nylander sosyal hizmetlerin ihbar sistemi üzerinden haklarında isimsiz ihbar yapıldığı için listeye alınan kadınları korumak üzere memurlar görevlendirmiş ve departmanda alarm seviyesini en üste geçirmişti.

Karakoldakilerin ruh hali de olup bitenden hayli etkilenmişti. Martin Ricks en parlak dedektiflerden biri değildi ama görev başında olmadığı birkaç gün dışında cinayet masasında geçirdiği altı yılın ardından ana girişteki altın yıldız gibi karakolun demirbaşı haline gelmişti. Nişanlandığını yeni duyan iş arkadaşlarının çoğu epey şaşırmıştı. Ricks'in anısına önceki gün öğle saatlerinde karakolda bir dakikalık saygı duruşunda bulunulmuştu fakat o sessizliğin içinde dahi bir gürültü vardı. İş arkadaşları gözyaşlarına boğulurken soruşturma da görev başında bir memurun hayatını kaybetmesinin ardından hep olduğu gibi güçlü bir intikam havasına bürünmüştü.

Hess ve Thulin katilin cinayet gecesi nasıl olup da hamlelerine karşılık verebildiğini bir türlü anlamıyorlardı. Operasyon timi Urbanplan'da pusuda beklerken katil durumu öğrenmişti. Thulin, bunun tam olarak nasıl olabildiğini bir türlü kestiremiyordu ama aynen böyle gerçekleşmiş olmalıydı. Katil daha sonra hobi bahçelerine gitmişti, bunun akla yatkın olabilmesi için katilin Jessie Kvium'la kızının yazın orada bir hafta geçirdiklerini önceden bilmesi, dahası anne kızın yine oraya götürüldüklerini tahmin etmesi gerekirdi. Nikolaj Möller'e giden mesaj cinayetlerden önce, tam olarak gece yarısı 12.37'de ön ödemeli kart takılı bir cep telefonundan, üstelik hobi bahçelerinde bir yerlerden gönderilmişti, işin bu kısmı çok daha ürkütücüydü. Katil, eşine ihanet eden şaşkın kocayı Urbanplan'da tuzağa düşürecek kadar serinkanlı ve uyanık davranmış, adamı polisin kollarına atmayı başarmıştı. Thulin'e kalırsa, katil bunu polislerin kendilerini alt edilmiş hissetmesi ve teşkilatın kepaze olması için yapmıştı. Tıpkı ölümünden sonra Laura Kjær'ın telefonuna mesaj göndermesi gibi. Bunun, ne zamandır yürütülen ancak sonuç alınamayan zahmetli soruşturmanın stresiyle patlak vermesi ve Nylander'la önceki gece yaşanan çatışmaya dönüşmüş olması şaşılacak bir durum değildi.

"Neden korkuyorsun anlayamıyorum ki? Rosa Hartung'la neden görüşemezmişiz?"

Hess, cinayetlerin bir şekilde Rosa Hartung'la ve kızının vakasıyla ilgili olduğunda ısrar ediyordu yine.

"Bir vakayı araştırıp ötekini araştırmamanın hiçbir anlamı yok ki. Cinayet mahallerinde bulunan üç kestane adamın üzerindeki üç parmak izi gün gibi ortada. Ayrıca belli ki iş burada da kalmayacak: ilk cinayette bir el eksikti, sonrakinde iki el, bir sonrakinde iki el ve bir ayak. Katil bir sonraki cinayet için nasıl bir plan yapıyor sence? Daha nasıl gözümüze sokması lazım anlamıyorum! Rosa Hartung bu meselenin ya kilit noktası ya da bizzat hedefi!"

Fakat Nylander soğukkanlılığını koruyarak direnmişti. Bakana bu konuda birtakım sorular yöneltilmişti zaten, kaldı ki kadının başında yeterince iş güç vardı, bir de bunlarla uğraşacak hali yoktu.

"Yeterince iş güç mü? Bundan daha önemli ne olabilir ki?"

"Sakin ol, Hess."

"Sadece soruyorum."

"İstihbarat birimlerinin söylediğine bakılırsa kendisi de son birkaç haftadır bilinmeyen birinin taciz ve tehditlerine maruz kalmış."

"Ne?"

"Sen de bizim bundan haberdar olmamıza gerek olmadığını mı düşündün?" diye araya girdi Thulin.

"Evet. Bunun cinayetlerle bir ilgisi olması mümkün değil! İstihbarata göre, aldığı en son tehdit 12 Ekim Pazartesi günü, yani katilin Anne Sejer-Lassen'a saldırmakla meşgul olduğu zaman aralığında, makam arabasının motor kapağına yazılmış."

Toplantı hırgür içinde sona ermişti. Hess de Nylander da sinirle toplantıdan çıkmıştı. Thulin, cinayet masasında duyulmaya başlanan tüm bu çatlak seslerin soruşturmanın as-

lında ne halde olduğunu gösterdiğini düşünmeden edemediyse de içindeki duyguya aldırmamaya çalıştı.

En nihayet yağmur altında yürümekten kurtulmuştu, üstü kapalı kat holünü takip ederek koridorun en sonundaki 37C numaralı dairenin önüne vardı. Boya tenekeleri, tiner ve vernik kutuları kapının iki yanında karmakarışık şekilde üst üste diziliydi, dağınıklığın tam ortasında ise Thulin'in sistre makinesine benzettiği hantal bir alet duruyordu. Thulin kapıyı sabırsızca çaldı fakat cevap veren olmadı.

"Ev sahibi zemin için sizi mi aramıştı yoksa?"

Thulin, merdivenden kat holüne henüz adım atan kısa boylu Pakistanlı adama şöyle bir göz attı, adamın bacaklarının dibinde kahverengi gözlü minik bir çocuk vardı. Adam üzerine parlak turuncu renkte bir yağmurluk geçirmişti, elindeki bahçıvan eldivenleriyle çöp torbalarına bakılırsa sitenin sağına soluna dökülmüş yaprakları toplamakla görevli biriydi muhtemelen.

"İşin erbabı olduğunuz müddetçe sıkıntı yok. Adam beceriksizin önde gideni ama kendini Bob Usta sanıyor. Eli hiç yatkın değil ki bu işlere. Bob Usta'yı duydunuz mu hiç?"

"Evet."

"Bir bakıma evi satıyor olması da iyi. Burası pek de ona uygun bir yer değil. Ama daireyi elden çıkartmak istiyorsa iyi kötü çekidüzen vermesi lazım. Duvarlarla tavanın boya işlerini ben hallettim, adam kazmayla fırçayı ayırt edemeyecek kadar uzak bu işlere. Ama şu cilalama işi beni de aşar. Gerçi kendisinin de boşuna uğraşıp vakit kaybetmesini istemem."

"Benim de boşa uğraşıp vakit kaybetmeye niyetim yok." Thulin adamdan kurtulmak için polis rozetini çıkartıp kapıyı tekrar çaldı ama adam hiç istifini bozmayıp Thulin'i izlemeye devam etti.

"Yoksa daireye siz mi taşınacaksınız? Başladığımız yere döndük öyleyse."

"Hayır, taşınmıyorum. Bob Usta evde mi biliyor musun?"

"Girip baksanıza. Kapıyı hiç kilitlemez ki."

Pakistanlı adam Thulin'i dirseğiyle yana itip tutukluk yapan kapıya hafifçe bir omuz attı.

"Bu da ayrı bir dert işte. Böyle bir yerde insan hangi akla hizmet kapıyı kilitlemez ki? Kaç sefer söyledim. 'Çalınacak bir şeyim yok, o yüzden kilitli olsa ne yazar, olmasa ne' deyip duruyor ama... Allahu ekber!"

Kısa boylu Pakistanlı adam donakaldı. Thulin adamın neye şaşırdığını anlayabiliyordu. Keskin boya kokusunun sardığı odada görülecek fazlaca bir şey yoktu. Bir masa, birkaç sandalye, bir paket sigara, bir cep telefonu, birkaç paket servis kutusu ve gazete kaplı zeminde birkaç fırça ile boya tenekesi. Hess'in uzun zaman geçirdiği bir yer olmadığı her halinden belliydi. Nedense Thulin adamın Lahey'de yaşadığı dairenin ya da evi her neredeyse oranın da bundan daha fazla bir eşyayla döşenmiş olmadığı hissine kapıldı. Gerçi asıl dikkatlerini çeken şey içerideki eşyalar değil, duvarlar olmuştu.

Her yana ufak not kâğıtları, fotoğraflar ve gazete kupürleri asılmıştı, bunların arasına doğrudan duvar kâğıtlarının üstüne birtakım kelimeler ve harfler karalanmıştı. Bulgu namına ne var ne yoksa karman çorman bir örümcek ağı gibi yeni boyanmış iki duvarı boylu boyunca kaplamış, kayıt düşülen notların bazıları göze çarpan bir kırmızı kalemle çiziktirilmiş anlaşılmaz birtakım çizgi ve işaretlerle birbirleriyle bağlantılandırılmıştı. Duvarın bir köşesinde Laura Kjær cinayetiyle başlayan işaretlemeler, Martin Ricks de dahil olmak üzere sonradan işlenen cinayetleri içine alacak şekilde genişletilmişti. Duvar boyunca eklenen, kalemle çizilmiş pek çok çizgi ve kestane adam çizimlerinin yanı sıra fotoğraflarla gösterilen veya tükenmezkalemle doğrudan duva-

ra yazılan birtakım isimlerle olay yerleri tek tek not düşülmüştü. Duvara tutturulan parçaların arasında buruşuk fişler veya pizza kutularından yırtılmış kartonlar vardı ama görünen o ki bulguların bir noktada arkası kesilmişti. En alt kısma Rosa Hartung'un gazeteden yırtılmış bir fotoğrafı iliştirilmiş, yanına da bakanlık görevine geri döndüğü tarih not edilmişti. Hess, tarihi not düştüğü yere eklediği satırı Laura Kjær cinayetine kadar uzatmış, o noktada çektiği sayısız çizgi daha da çoğalıp yayılarak duvarın ta öteki ucunda "Christiansborg: Tehditler, tacizler, istihbarat" başlığı altında oluşturduğu ayrı bir sütuna kadar varmıştı. En üst kısma ise içine büyük harflerle "LINUS BEKKER" yazılı olan bir kutucuğun hemen yanına, 12 yaşındaki Kristine Hartung'un gazetede yer alan eski bir fotoğrafı iliştirilmişti. Tükenmezkalemle duvara yazılmış birtakım notlar burada da göze çarpıyordu. Çoğu pek okunaklı değildi, Hess'in yerde duran küçük portatif merdivenle bile duvarın üst kısımlarına ulaşmakta zorlandığı belli oluyordu.

Thulin devasa örümcek ağına öylece bakakalmış, duyguları karmakarışık olmuştu. Hess, bir gece önce apar topar ayrıldığında son derece kayıtsız bir tavır içindeydi, tek kelime etmemişti. Thulin'in de sabah da ona ulaşamayınca Hess'in yapacağı iş ancak bu kadar olur diye düşünmeden edememişti. Ama duvarlara bakınca adamın pes etmediği anlaşılıyordu. Öte yandan, Hess'in yaptıklarının takıntıya varan tuhaf bir tarafı da vardı. Olayların arasındaki bağlantıyı daha net görebilmek için başlamıştı muhtemelen ama yaza çize iş bu noktaya varmıştı. Yetenekli bir kriptolog ya da Nobel ödüllü bir matematikçi bile yazılanları deşifre etmekte zorlanır, duvardaki bu örümcek ağını ören kişinin saplantılı bir halin hatta ruhsal bir bozukluğun pençesinde olduğunu söylemekten öteye geçemezdi.

Ufak tefek Pakistanlı adam duvarların halini görünce

kendi dilinde epey bir küfür saydırmış, Hess'in birdenbire kapıda belirmesiyle işler daha da karışmıştı. Üzerinde sadece siyah bir tişörtle şort, ayağında koşu ayakkabılarıyla nefes nefese çıkıp gelen Hess baştan ayağa sırılsıklamdı. Soğuk havada kapının ağzında dururken hem burnundan hem de vücudundan buhar çıkıyordu. Vücudu gayet adaleli ve güçlü gözüküyordu ama pek formda olmadığı her halinden belliydi

"Duvarları ne akla hizmet bu hale getirdin? Daha yeni boyamıştık yahu!"

"Kendim bir daha boyarım. İki kat boyanması gerekir demiştin ya sen."

Thulin, sol elini dayamış, kapıdan destek alan Hess'e göz ucuyla baktı, derken öteki elinde katlanmış bir plastik dosya olduğunu fark etti.

"Zaten iki kat boyanmıştı. Şimdi oldu üç kat!"

Kahverengi gözlü çocuk bunca zamandır babasını beklemekten sıkılmıştı, Pakistanlı adam biraz da ağırdan alarak kapıya yöneldi. Thulin adamın arkasından çıkmadan evvel Hess'e şöyle bir baktı.

"Arabada bekliyorum. Nylander bizi görmek istiyor. Bir saat içinde Rosa Hartung'la kendi ofisinde görüşeceğiz."

80

"Bölüyor muyum?"

Tim Jansen kapının ağzında duruyordu. Gözlerinin altında halkalar oluşmuş, bakışları uzaklara kilitlenmişti. Nylander geceden kalma içki kokusunu alabiliyordu.

"Yooo, gel içeri."

İçeri giren Jansen'ın arkasında cinayet masası harıl harıl çalışıyordu, Nylander bir gün önce yapılan anma töreninin ardından Jansen'ın soruşturmadaki görevine devam etme talebini zaten reddetmişti, dolayısıyla ona zaman ayırmasının sebebi bu değildi. Geçenlerde onun Hess ile Thulin odadan ayrılırken selam vermediğini fark etmişti, duymamış gibi yaparak doğrudan karşıya bakıp yanlarından geçip gitmişti, işte bu ve başka birtakım sebeplerden Jansen'la tekrar görüşmenin iyi olacağını düşünmüştü.

Nylander vakit kaybetmeksizin Thulin ve Hess'e mesajını iletti. Daha o sabah Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı ile temasa geçmiş, Bakan Rosa Hartung da kendilerine memnuniyetle yardımcı olmak istediğini, her türlü bilgiyi verebileceğini danışmanı Frederick Vogel vasıtasıyla bildirmişti.

"Ancak bakan hanımın hiçbir surette zan altında olmadığının ve itibarının hiçbir şekilde tartışmalı hale getirilemeyeceğinin bilinmesi gerekiyor, dolayısıyla biz ön şart olarak bu görüşmeden bir sorgulama olarak değil de sohbet olarak bahsedilmesini istiyoruz."

Nylander, bakan hanıma "sohbetten" de tamamen uzak durmasını salık veren Vogel'in durumu pek hoş karşılamadığını tahmin ediyordu ama anlaşılan o ki bakan şahsen yardımcı olmak için ısrar etmişti. Nylander'ın giderek antipati duymaya başladığı Hess ise görüşme haberine rağmen istifini bozmadan oturmaya devam etmişti.

"Yani bu Kristine Hartung'un kaybolmasıyla ilgili vakayı yeniden açtığın anlamına mı geliyor?"

Hess'in "Kristine Hartung'un ölümü" yerine ""Kristine Hartung'un kaybolması" ifadesini kullanması Nylander'ın gözünden kaçmamıştı.

"Hayır, bu tartışmaya açılacak bir konu değil. Eğer bunu idrak edemiyorsan, Urbanplan'a gidip kapı zillerini tek tek çalmaya devam edebilirsin."

Nylander dün gece ilerleyen saatlerde Rosa Hartung'la yapılacak görüşmeyi bir kez daha ertelemeye niyetlendiyse de cinayet masası üzerindeki baskı artık daha da artmıştı. O gece hobi bahçelerinde karşılaştığı manzara kâbustan farksızdı, dahası Ricks'ın cinayete kurban gitmesi soruşturmayı pek çok polis memurun gözünde kişisel bir mesele haline getirmişti. Her can kıymetlidir ve herhangi biriyle bir polisin öldürülmesinin arasında bir fark yoktur ama adli tabibe göre arkasından sinsice yaklaşılarak şahdamarı kesilen 39 yaşındaki dedektifin hunharca öldürülmesi, teşkilata sadakatle bağlı kalacağına yemin eden herkesin DNA'sında derin bir iz bırakmıştı.

Nylander'dan o sabah saat yedide üst düzey yönetimin bir araya geleceği olağanüstü durum toplantısında son gelişmelere dair bilgi vermesi istenmişti. Toplantıdakilere departmanca en üst alarm seviyesine geçildiğini, devreye alınan ve çoğu işe yarayacak gibi görünen çeşitli soruşturma yöntemlerini izah etmek hayli kolay olmuştu. Ama ismi bir kez bile geçmediği halde Kristine Hartung, Nylander'ın yaptığı tüm

açıklamalara gölge düşürmüştü. Üst düzey yöneticilerin hepsi de sanki Nylander'ın anlatacaklarını bitirip sadede gelmesini bekliyormuş gibiydi: Kestane adamlar üzerinde bulunan saçma sapan, kahrolası parmak izleri.

"Olan bitenler göz önünde tutulduğunda, Kristine Hartung davasının sonucu hakkında şüphe oluşturacak herhangi bir husus var mıydı?"

Emniyet müdür yardımcısı sorusunu diplomatik bir dilde ifade etmişti ama yine de aşağılama içeren, onur kırıcı bir soruydu. En azından Nylander o şekilde algılamıştı. Görüşmenin en can alıcı noktası da buydu, Nylander herkesin bakışlarının üzerinde olduğu hissine kapıldı. Toplantı odasındaki şube müdürlerinin hiçbiri onun yerinde olmak istemezdi. Kendisine yöneltilen soru, Ortadoğu'da mayınlarla delik deşik edilmiş bir ikmal yolundan farksızdı ama Nylander yine de cevap vermişti. Tek başına ele alındığında, Kristine Hartung vakasının çözüme kavuşturulmadığını akla getirecek hiçbir husus bulunmuyordu. Soruşturma son derece titizlikle yürütülmüş, toplanan kanıtlar en nihayetinde mahkemeye sunulup fail cezaya çarptırılana kadar da tüm olasılıklar araştırılmıştı.

Öte yandan, cinayete kurban giden üç kadının yakınlarında bulunan kestaneden yapılmış oyuncak bebeklerin üzerinde Kristine Hartung'a ait olduğu tespit edilen, oyuncaklara hafifçe bulaşmış üç farklı parmak izine rastlandığı doğruydu. Gerçi, bu farklı anlamlarda da yorumlanacak bir durumdu. Aile ve sosyal hizmetler bakanı ile sosyal yardım kurumlarını eleştirmek maksatlı bir tür imza niyetine de kullanılmış olabilirdi, işte bu sebeple bakanın mutlaka yakın korumaya alınması gerekiyordu. Kestane adamlar, Kristine Hartung'un hayatını kaybetmeden önce satış yaptığı çardaktan da gelmiş olabilirdi pekâlâ. Kızın halen hayatta olduğuna dair hiçbir emare olmaması dışında, şu ana dek her şey belirsizliğini ko-

ruyordu. Nylander patronlarının fazla ses çıkarmaması için, katilin asıl niyetinin şüphe tohumları ekmek ve güvensizlik yaratmak olabileceğini ileri sürmüş ve meslekleri gereği kendilerinin bulgulara ve gerçeklere odaklanmak durumunda olduklarını vurgulamıştı.

"Ama kulağıma çalınanlara bakılırsa birimindeki dedektiflerin hepsi aynı görüşte değilmiş."

"O halde kulağınıza yanlış çalınmış olmalı. Aralarından biri azıcık fazla kuruntulu ve hayalperest davranmış olabilir fakat söz konusu kişinin geçtiğimiz yıl yürüttüğümüz kapsamlı soruşturmada yer almadığı göz önünde tutulduğunda bunun çok da üzerinde durulacak bir durum olduğunu düşünmüyorum."

"Burada kimden bahsediyoruz yahu?" diye sormuştu kıdemli polis müfettişlerinden biri.

Nylander'ın yardımcısı, Lahey'de birtakım sorunlar yaşadığı için, durumunun ne olacağına karar verilene dek kızağa çekilen irtibat amiri Mark Hess'ten bahsettiklerini dürüstçe anlatmıştı. Nylander toplantıdakilerin hoşnutsuz bakışlarından, Europol'le mevcut ilişkilerin daha da bozulmasına neden olabilecek kıytırık bir irtibat amiri hakkında pek de olumlu düşünmedikleri hissine kapılmıştı. Konunun kapandığını düşünürken emniyet müdür yardımcısı lafa girip Hess'i gayet iyi hatırladığını ve adamın hiç de yabana atılacak biri olmadığını söylemişti. Hess biraz alışılmışın dışında biri olabilirdi ama zamanında departmanda görevlendirilen gelmiş geçmiş en iyi dedektiflerden biri olmuştu.

"Onun yanıldığını söylemeye çalıştığını anlıyorum. Bu, bir yandan da güven tazeleyici bir şey, özellikle de daha bir saat önce adalet bakanının Kristine Hartung davasını tekrar araştırmak için hiçbir sebep olmadığını bir kez daha radyoda dile getirdiğini duyduktan sonra. Öte yandan, elimizde tam dört cinayet dosyası var, dahası bir polis katilini arıyo-

ruz. Dolayısıyla gecikmesizin harekete geçmemiz son derece önemli. Sırf kendi paçamızı kurtarmanın derdine düşüp araştırılmamış bir şeyler bırakacak olursak bindiğimiz dalı keseriz."

Nylander bir şeylerin derdine düştüğünü kesin bir dille reddetmişti ama Parade Hall'daki maun masanın etrafında güvensizlik havası oluşmuştu bir kere. Neyse ki durumu hızla kavramıştı da Bakan Rosa Hartung'la hemen o gün detaylı bir görüşme yapılması için talimat vermek üzere olduğunu eklemişti. Bizzat bakan ve yanında çalışan kişilerin, katilin yakalanmasında işe yarayabilecek birtakım ilave bilgilere sahip olup olmadıkları, emniyet tedbiri olarak tekrar gözden geçirilecekti, hepsi bu.

Nylander, Parade Hall'dan başı dik ayrılmış, derinlerde bir yerlerde içini kemirip durmaya başlayan endişeyi çaktırmamaya çalışmıştı: Hartung davasında bir hata yapmışlardı belki de...

Soruşturma sürecinde tüm yapılanları sayısız kere aklından geçirmişti ama nerede nasıl bir hata yapmış olabileceklerini hâlâ kestiremiyordu. Yakın zamanda önemli bir ilerleme kaydetmedikleri müddetçe, görev yaptığı karakolda ya da şehirdeki başka bir birimde daha yüksek makamlara tırmanma hayallerinin üstüne bir bardak soğuk su içmek zorunda kalacağının da farkındaydı.

"Vakaya geri dönmeme izin vermek durumundasın."

"Jansen, bunu seninle konuştuk. Vakaya geri dönmüyorsun o kadar. Evine dön. Bir hafta izin al."

"Eve falan gitmeyeceğim. Yardım etmek istiyorum."

"Hayatta olmaz. Ricks'in senin için ne ifade ettiğinin farkındayım."

Tim Jansen, Nylander'ın oturması için işaret ettiği Eames marka koltuğa oturmamıştı. Bakışlarını pencereden görünen sütunlu avluya sabitlemiş, öylece ayakta duruyordu.

"Peki şu an ne durumdayız?"

"Çetrefilli bir sürü boktan işle uğraşıyoruz. Bir şey bulduğumuz zaman seni haberdar ederim."

"Her şeyi bombok edip bir halt da bulamadılar, öyle değil mi? Şu Hess denen herifle o sürtük?"

"Jansen, evine git. Sağlıklı düşünemiyorsun. Eve git ve biraz uyu."

"Hess'in suçuydu bu, hepsi onun suçu. Sen de farkındasın, değil mi?"

"Ricks'in ölümü sadece katilin suçu. Operasyona yeşil ışık yakan bendim, Hess değil. Dolayısıyla birilerine sinirleneceksen bana sinirlen."

"İşin içinde Hess olmasaydı Ricks asla o evden kendi başına ayrılmazdı. Onu bunu yapmaya iten Hess'ti."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Jansen ilk başta karşılık vermedi.

"Üç hafta boyunca ikimiz de neredeyse gözümüzü bile kırpmadık. En nihayetinde bir kanıt bulup o itirafı alana kadar da canla başla çalışıp, varımızı yoğumuzu ortaya koyduk. Ardından bu yavşak elini kolunu sallaya sallaya Lahey'den çıkıp geldi ve işleri yüzümüze gözümüze bulaştırdığımızdan dem vurup hakkımızda dedikodular yaymaya başladı..."

Kelimeler Jansen'ın ağzından birer ikişer dökülüyordu, bakışları uzaklarda bir yerlerdeydi.

"Ama bulaştırmadınız. Dava çözüldü. Dolayısıyla siz de yüzünüze gözünüze bulaştırmış değilsiniz. Öyle değil mi?"

Jansen yine karşılık vermedi. Derken telefonu çaldı, cevap vermek üzere odadan çıktı. Nylander odadan çıkarken arkasından baktı. O an, Hess ve Thulin'in bakanı ziyaretten elleri boş dönmemelerine her şeyden daha fazla umut bağlamış olduğunu fark etti birdenbire.

81

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nda görevli memurlar getirdikleri kutuları yüksek tavanlı odanın ortasındaki beyaz renkli oval masasın üzerine yerleştiriyorlardı.

"Hepsi bu kadar olmalı. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin lütfen" diye ekledi özel kalem müdürü, kapıya yönelmeden önce. "Kolay gelsin."

Kutuların üzerine vuran güneş ışığında toz zerrecikleri bir süre dans edercesine uçuşurken birdenbire bulutların toplanmasıyla içeriye karanlık çöktü. Dedektifler, Poul Henningsen tasarımı lambaların aydınlattığı odada kutuların içindeki dosyaları çıkartıp çalışmaya koyulurlarken Hess *déjà vu* duygusu içinde kalakalmıştı. Çok değil, sadece birkaç gün önce bir başka toplantı odasında bir başka dosya yığının arasında çalışıyordu. Katil onu Kafka romanlarını andıran kâbus dolu başka vakalarla bir kez daha baş başa bırakmış gitmiş gibiydi. Hess kutuların içindeki dosyaları elden geçirdikçe bu sefer tamamıyla farklı bir şeyler yapması gerektiğinin çok daha net ayırdına varıyordu. Ezberleri boz, önceden tahmin edilemeyeni yap. Ama Hess bunu nasıl yapacağını kestiremiyordu bir türlü.

O da umudunu Rosa Hartung'la yapacakları görüşmeye bağlamıştı. Hartung'un danışmanı Vogel, Thulin ve Hess'e bunun bir görüşme değil "sohbet" olduğunu özellikle vurgu-

ladı. Adamla havadan sudan bir iki gevezelik ettikten sonra hep birlikte kendilerini makam odasında bekleyen bakanın yanına geçtiler. Cinayete kurban giden kadınların üzerinden tek tek geçtikleri halde Rosa Hartung kurbanlara dair hiçbir bilgisinin olmadığını açıkça söyledi. Hess, bakanın gerek kurbanlarla gerekse aile üyeleriyle daha önce hiç karşılaşıp karşılaşmadığını gerçekten de hatırlamaya çalıştığını görebiliyordu ama anlaşılan böyle bir karşılaşma hiç yaşanmamıştı. Bakanın haline içi acımış, hatta derdini dert edinmişti ama duygularını bir tarafa bırakmak zorundaydı. Oldukça güzel ve yetenekli bir kadın olan Rosa Hartung'un kızının kaybının ardından çektiği ıstıraptan kısa sürede bitkin düşmüş ve tükenmiş biri olup çıktığını görebiliyordu. Kadıncağızın gözleri, yaralı bir hayvan gibi perişan ve savunmasız bakıyordu. Masanın üzerindeki fotoğraf ve kâğıtlara gözünü ayırmadan bakan kadının, ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın narin ellerinin titrediğini seçebiliyordu.

Kadının haline içi parçalandığı halde sesine zinde bir ton vermeye çalıştı; Rosa Hartung'un kilit kişi olduğundan adı gibi emindi. Cinayete kurban giden kadınların ortak bir noktası vardı. Her üç olayda da kadınların çocukları ya dehşet verici bir istismara uğramış ya da evde kötü muamele görmüştü. Katil, cinayetlerin hepsinde isimsiz ihbarda bulunarak çocukların devlet gözetimi altına alınmasını talep etmiş, ancak sistem şikâyetlerin tamamında aileleri şüpheden yanlışlıkla aklayarak, müdahale etmeyi ihmal etmişti. Kurbanların hepsinin yanı başında, üzerinde Rosa Hartung'un kızının parmak izlerinin bulunduğu birer kestane adam bırakıldığından, katilin Rosa Hartung'dan hesap sorma olasılığı hayli yüksekti. Dolayısıyla, cinayetler bakan için bir anlam ifade ediyor olmalıydı.

"Ama benim için bir anlam ifade etmiyorlar. Üzgünüm, ama ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Peki son zamanlarda aldığınız tehditler? Anladığım kadarıyla hiç de hoş olmayan bir e-posta almışsınız, dahası birileri makam arabanızın üzerine 'katil' yazmış. Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Ya da neden yapmış olabileceğine dair?"

"İstihbarattakiler de aynı şeyi sorup duruyorlar bana ama kimsenin bunu yapabileceğine..."

Hess, bakanın aldığı tehditleri cinayetlerle ilişkilendirmekten bilerek uzak durmuştu çünkü eğer makam aracına Anna Sejer-Lassen'ın saldırıya uğradığı sırada zarar verildiyse, bu iki olayın birbirinden bağımsız olması gerekiyordu. Tabii eğer işin içinde iki kişi yoksa ki şu ana dek bu izlenimi uyandıracak bir şey olmamıştı. Thulin'in sabrı taştı.

"Ama tüm bunların ne anlama geldiğini biliyor olmalısınız. Bakan olarak yaptıklarınızın tüm çevrelerce aynı memnuniyetle karşılanmadığı ortada, ayağına bastığınız birileri mutlaka olmuştur. Yaptığınız bir şeylerin birilerini intikam duygusuyla harekete geçirip geçirmediğini biliyor olmalısınız."

Rosa Hartung'un danışmanı Vogel, Thulin'in bu sert çıkışına tepki gösterdiyse de bakan hanım elinden geldiğince yardımcı olmakta ısrarcı olmuştu. Sadece nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Çocuklar söz konusu olduğunda her zaman elinden gelenin en iyisini yaptığı herkes tarafından bilinirdi, istismara uğrayan çocukların ailelerinden alınmasından yana olduğunu da. Zaten belediyedeki ihbar sistemi gibi sistemlerin tüm sosyal hizmetler bünyesinde oluşturulmasını istemesinin sebebi de kısmen buydu. Rosa Hartung'a göre en önemli mesele çocukların ihtiyaçlarıydı, bakan olarak göreve getirilir getirilmez yaptığı ilk şey de sosyal hizmetlerin bu cephede çok daha proaktif davranmalarını teşvik etmek olmuştu. Jutland'daki birtakım belediyelerde hiç de hoş olmayan ihmal vakalarının beklenmedik bir şekilde yaşanma-

sının ardından, ihbar sistemine duyulan ihtiyaç gün gibi ortaya çıkmıştı. Bakana düşmanlık besleyenler de pekâlâ olabilirdi, özellikle getirdiği sıkı tedbir ve kısıtlamalardan etkilenen sosyal hizmet birimleri ve aileler arasından böyle kişiler çıkabilirdi.

"Ama çocukları yüzüstü bırakmış olduğunuzu ve hayal kırıklığına uğrattığınızı düşünen birileri de olabilir pekâlâ, değil mi? diye devam etmişti Thulin.

"Hayır, böyle bir şey olacağını düşünemem bile."

"Neden olmasın? Bir bakan olarak sizi yanlış yöne sevk eden bir şeyler olmuş olabilir."

"Olamaz çünkü ben öyle biri değilim. Sizi pek ilgilendireceğini sanmıyorum ama ben de evlatlık bir çocuktum, dolayısıyla burada tehlikenin gayet farkındayım, kaldı ki çocukları yüzüstü bırakmam söz konusu bile olamaz."

Rosa Hartung'un kendisini hizaya getiren sözleri karşısında Thulin öfkelendi. Hess, Thulin'in böyle bir soru sormasına memnun olduysa da Hartung'un neden bu denli sevilen bir bakan olduğunu o anda kavradı. Bakanlık koltuğunda geçirdiği birkaç zorlu yılın ardından, tüm siyasetçilerin özellikle kameralar çalışırken sergilemeye çalıştığı o samimi tavır onda da mevcuttu ama Hartung'da bu tavır içten geliyordu.

"Peki ya şu kestane adamlar? Birilerinin sizi kestaneden yapılmış oyuncak bebeklerle veya genel itibarıyla kestanelerle karşı karşıya bırakmak istemesinin sizce herhangi bir sebebi olabilir mi?"

Katilin ardında bıraktığı imza pek de alışılageldik bir şey değildi. Dahası Hess, Hartung'un kilit nokta olduğu konusunda haklıysa, kadının bir şeyler hatırlaması gerekiyordu.

"Hayır, üzgünüm. Kristine'in sonbaharda bir tezgâhta satış yaptığını söyleyebilirim sadece. Masanın başına oturduklarında, o ve Mathilde, bir de... Ama bunlardan size daha önce de bahsetmiştim."

Rosa Hartung gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu, Vogel görüşmeyi yarıda kesmeyi denemiş ama Thulin bakanın yardımlarına halen ihtiyaç duyduklarını söyleyerek karşı çıkmıştı. Mademki bakan çocukların sosyal hizmetlerce gözetim altına alınmasını teşvik etmişti, Thulin ve Hess bakanın görev süresi boyunca ele alınan dosyaların tamamını görmek istiyorlardı. Katil, ele alınan bu vakalarla ilintili biri olabilirdi, belki de bakandan ve onun temsil ettiği sistemden intikam almak istiyordu. Rosa Hartung başıyla işaret ederek Vogel'in dışarı çıkıp özel kalem müdürüyle görüşmesini ve dedektiflerin talebini iletmesini istedi. Hess ve Thulin tam bu sırada ayağa kalkıp, kendilerine vakit ayırdığı için Rosa Hartung'a teşekkür edeceklerdi ki bakanın aniden sorduğu soru karşısında afallayıp kaldılar.

"Gitmeden, kızımın hayatta olma olasılığı var mı, bilmek isterim."

İkisi de ne söyleyeceklerini bilememişlerdi. Soru gayet açıktı fakat hazırlıksız yakalanmışlardı. En nihayet, Hess dudaklarından bir şeyler döküldüğünü fark etti.

"Kızınızla ilgili vaka çözülmüş durumda. Bir adam itirafta bulundu ve cezaya çarptırıldı."

"Ama şu parmak izleri... Hem de üç defadır?"

"Eğer katil kendince birtakım sebeplerden ötürü sizden haz etmiyorsa, size ve ailenize karşı yapabileceği en zalimce şey bu olsa gerek."

"Ama bunu bilmiyorsunuz ki. Bilemezsiniz de."

"Dediğim gibi..."

"Ne isterseniz yaparım. Ama bana kızımı bulmak zorundasınız."

"Bunu yapamayız. Dediğim gibi..."

Rosa Hartung başka hiçbir şey söylemedi, göz pınarlarında biriken yaşlarla onlara baktı bir süre. Sonra kendini toparladı, Vogel de onu almak üzere içeri girdi. Çalışmalarını

yürütmeleri için Thulin ve Hess'e toplantı odası tahsis edilmişti, Nylander'ın dosyaları gözden geçirmelerine yardım etmesi için alelacele görevlendirdiği on dedektifle birlikte kolları sıvadılar.

Thulin odaya girip kucağında getirdiği başka bir kutuyu masanın üzerine bıraktı.

"Bir tane daha vardı. Ben bilgisayardan okuyacağım, hemen yan odadayım. Bir an önce işe koyulalım!"

Bakanla görüşmelerine izin verildiğinde Hess'in kapıldığı o iyimserlik yok olup gitmişti. İşte yine bir masanın başına oturmuş, dosya üstüne dosya okuyorlardı. Berbat geçen çocukluk yılları, incinmiş duygular, sosyal hizmetlerce yapılan müdahaleler, başarısızlıkla sonuçlanan vakalar... Sayfalar dolusu hikâye duruyordu önlerinde. Belki de katilin asıl niyeti polisi de yetkili makamları da bunlarla oyalamaktı. Hess, son birkaç gündür neredeyse hiç uyumadığının ayırdına vardı. Zihni düşünceler arasında gidip geliyor, deyim yerindeyse dört nala koşturuyor ve odaklanmakta zorlanıyordu. Katili, masanın üzerinde duran vaka dosyalarındaki mağdur kişilerin arasında mı bulacaklardı? Mantıklı olan bu gibi görünüyordu ama bakalım katil mantıklı biri miydi? Polisin özellikle bu dosyaları didik didik inceleyeceğini öngörmüş olmalıydı, peki kendini riske atma pahasına dikkatleri neden kendi üzerine çekiyordu? Kestane adamları neden yapıyordu? Neden kurbanlarının ellerini ve ayaklarını kesiyordu ve neden babalar yerine annelerden nefret ediyordu? Dahası Kristine Hartung neredeydi?

Hess, plastik gömlek dosyanın hâlâ iç cebinde durduğunu düşünerek kendini rahatlattı, ardından kapıya yöneldi.

"Thulin, kalk hadi gidiyoruz. Adamlarına söyle de bir şeyler bulacak olurlarsa bize haber versinler."

"Neden? Nereye gidiyoruz ki?"

"Başa dönüyoruz."

Hess, Thulin'in arkasından gelip gelmediğini bile beklemeden koridorda gözden kayboldu. Tam dışarı çıkmak üzereydi ki Frederik Vogel gözüne ilişti, başıyla kendisini selamlayan adam, bakanın makam odasının kapısını kapattı.

82

"Nylander konuyla hiç ilgisi olmadığını söylerken neden Hartung vakasından konuşuyoruz ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Eğer işin içinde palalar, domuz parçalama falan olacaksa ben bu işte yokum, ama istersen ondan rica edebilirsin."

Thulin, laboratuvarında Genz'in tam karşısında duruyordu. Başıyla sinirli sinirli Hess'i işaret etmişti. Konuştukları duyulmasın diye kapıyı kapatmakla meşgul olan Hess'le bakanın ofisinden ayrılır ayrılmaz arabaya atlayıp şehir merkezine inmiş ve cam kabinler, beyaz gömlekli çalışanlarla dolu köşeli binaya, Gez'in yanına gelmişlerdi. Yolda Hess, Thulin'den Genz'in yerinde olup olmadığını öğrenmesi istemiş, bu arada kendisi de uzun bir telefon görüşmesi yapmıştı. Genz'in, Thulin'den gelen telefona çok memnun olduğu sesinden belliydi, özellikle de beklemediği bir anda aranmış olmak hoşuna gitmiş olmalıydı. Fakat Thulin, Hess'in kendisiyle bir iki şeyin üstünden geçmek istediğini söyleyince muhtemelen biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Thulin, Genz'in işinin başından aşkın olduğunu, kendilerine vakit ayıramayacağını ümit etmişti ama son dakikada iptal olan bir toplantı sayesinde Genz'in biraz zamanı olduğunu anlayınca Hess'in peşine takılıp buralara kadar geldiğine pişman oldu. Kristine Hartung'un ilk parmak izlerinin kendilerine gösterildiği ma-

sanın yanında duruyorlardı yine, nedense bunun üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Thulin, arka taraflardaki bir ısı kaynağının üstünde duran gereçleri ve kaynak makinesini görünce, içeri girdikleri sırada Genz'in esnekliğini test etmek için plastiği ısıtmakta olduğunu anlamıştı ama adamın durumdan memnun mu yoksa tetikte mi olduğunu bir türlü kestiremediği bakışları, masaya doğru yaklaşan Hess'in üzerindeydi artık.

"Çünkü ben Hartung vakasının konuyla ilgisi olduğuna inanıyorum. Ama ne ben ne de Thulin soruşturma sırasında burada değildik, dolayısıyla yardıma ihtiyacım var, güvendiğim tek kişi de sensin. Yok eğer başım belaya girer diye endişeleniyorsan söylemen yeter, yolumuza sensiz bakarız."

Genz ağzı kulaklarında gülümsedi. "Merak da ediyorum aslında. Bir domuz daha kesip biçmemi istemediğin müddetçe, bana uyar. Konu nedir?"

"Linus Bekker aleyhindeki kanıt."

"Biliyordum."

Thulin daha az önce oturduğu sandalyeden kalktığı sırada Hess onu elinden yakaladı.

"Sonuna kadar dinle. Şu ana dek sadece katilin bizden beklediklerini yapıp durduk. Ne yapıp edip kestirme bir yol bulmak durumundayız. Eğer eskide kalmış vakayı deşip durmak vakit kaybıysa o zaman gelin bunu hep birlikte bir kalemde ve kesin olarak kanıtlayalım. Sonrasında söz, ben de çenemi tutacağım. Hatta Kristine Hartung konusunda da tek laf duymayacaksınız benden."

Hess Thulin'in elini bıraktı. Thulin sandalyeye tekrar oturmadan bir süre öylece durdu. Thulin, Hess'in uzanıp elini tuttuğunu Genz'in de gördüğünü anlamıştı, ne akla hizmet elini çekiştirmediğine canı sıkılmıştı şimdi. Hess kalınca bir vaka dosyası açmış, okumaya koyulmuştu.

"Kristine Hartung geçen yıl 18 Ekim günü öğleden son-

ra hentbol antrenmanından çıkıp evine giderken kayıplara karışıyor. Kızın ortadan kaybolduğu derhal polise bildiriliyor, birkaç saat sonra bisikletiyle çantasının ormanlık alanda bulunmasının ardından da kapsamlı bir soruşturma başlatılıyor. Üç hafta boyunca devam eden aramalardan bir sonuç alınamıyor, küçük kız sanki buhar olup uçmuş gibi. Derken polis bir ihbar alıyor, gelen bu isimsiz ihbarda, özellikle bir adamın evinin aranması tavsiye edilerek, Bispebjerg'deki bir sitede zemin kat bir dairede yaşayan 23 yaşındaki Linus Bekker'a işaret ediliyor. Şu ana dek hepsinde tamamız, değil mi?"

"Evet. Aramada bizzat ben de yer almıştım, gayet güvenilir bir kanıt olduğu da ortaya çıkmıştı."

Hess bu yorumun üzerinde durmayıp, dosyanın sayfalarını çevirmeye devam etti. "Polis Linus Bekker'ın evine gidip, onu Kristine Hartung hakkında sorguya çekiyor ve senin de dediğin gibi evi arıyor. Adam şüpheli izlenimi veriyor. Hiçbir işi, eğitimi yok, sosyal bir çevresi de yok. Tek başına yaşıyor, günün tamamını bilgisayarın karşısında geçiriyor, gelirinin çoğunu da online poker oynayarak elde ediyor. Daha da önemlisi, 18 yaşındayken hırsızlık amacıyla girdiği Vanlöse'daki bir evde bir anne ile genç kıza tecavüz ettiği için üç yıl hapis cezasına çarptırılmış. Bekker'ın, uygunsuz davranışlarından birkaç ufak mahkûmiyeti daha var, psikolojik sorunları nedeniyle yerel bir klinikte tedavi de görmüş ama Kristine Hartung'a karşı işlenmiş herhangi bir suç hakkında bilgisi olduğunu en başından beri reddetmiş.

"Sanırım, artık normal biri olduğunu dahi söylemişti. Ama sonrasında dizüstü bilgisayarını açmıştık, tabii ki. Teknik adamlar açmıştı, demek daha doğru olur."

"Aynen öyle. Anladığım kadarıyla, Linus Bekker'ın birinci sınıf bir bilgisayar korsanı olduğu ortaya çıkmış. Kendi kendini eğitmiş ama sebat da göstermiş. İşin garip tarafı, bilgi-

sayarlara duyduğu bu ilgi, hapishanede katıldığı bilişim kursunda iyice alevlenmiş. Polisin olay yeri fotoğraflarının yer aldığı dijital arşivine sızmayı başardığı ve en az altı aydır ceset fotoğraflarına baktığı sonradan anlaşılmış."

Thulin zaman kaybetmemek adına sessiz kalmayı tercih ediyordu ama bu noktada Hess'in söylediklerini düzeltme gereği duymuştu.

"Teknik olarak konuşmak gerekirse, dijital arşive sızmamıştı. Sistemde oturum açan bilgisayarlardan birindeki kullanıcı girişi çerezini yakalamış, sistem eski ve saldırıya açık olduğundan çerezi geri göndermek suretiyle sistemi aldatma imkânı bulmuştu. Asıl rezalet sistemin yıllar önce yenilenmemiş olması zaten."

"Neyse ne. Bekker, bir şekilde yıllar öncesine ait yüzlerce olay yeri fotoğrafına erişim sağlamış. Bunun ortaya çıkartılması da büyük bir şok etkisi yaratmış olmalı."

"Şok etkisi az kalır. Nükleer bomba dense yeridir" diye araya girdi Genz. "Herif, sözüm ona bizim dışımızda kimsenin erişim sağlayamayacağı bir yere erişmeyi başarmıştı. Kullanıcı verilerine bakıldığında, arşivde bulabileceği en berbat cinayetlerin bazılarına erişim sağladığı ortaya çıkmıştı üstelik."

"Benim anladığım da aynen böyle. Esasen kadın cinayetlerinden cinsel bir haz alıyor. Görünen o ki çırılçıplak soyulmuş ve uzuvları parçalanmış kadınların fotoğrafları en favorileri ama çocuklara, özellikle küçük yaştaki kız çocuklarına karşı işlenen suçların olduğu fotoğrafları da aramış. Bekker birtakım sadist dürtülerinin olduğunu ve fotoğraflara bakarken cinsel olarak uyarıldığını da itiraf etmiş. Yine de Kristine Hartung'un kılına bile dokunmadığını ısrarla belirtmiş, zaten o aşamada bunu yapmış olduğunu iddia edecek herhangi bir bulgu da yokmuş. Buraya kadar tamam mıyız?"

"Doğrudur. Bir çift ayakkabısını analiz edene kadar."

"Şu ayakkabı meselesini bir anlatsana bana."

"Aslında oldukça önemsiz. Dairedeki her şeyi kontrol ettik, bir gardırobun içinde gazetenin üstünde eskimiş, beyaz spor ayakkabılarına da baktık. Ayakkabının tabanındaki toprağı analiz ettiğimizde, Kristine Hartung'un bisikletiyle çantasının bulunduğu ormanlık arazideki toprak türüyle yüzde yüz eşleştiğini tespit ettik. Hiçbir şüpheye yer yoktu. Ama Bekker sonrasında yalan söylemeye başladı tabii ki."

"Yalan söylemeye başladı derken, ormanlık arazideki o noktayı ne zaman ziyaret ettiğini izah etmesinden mi bahsediyorsun?"

"Kesinlikle. Anladığım kadarıyla, kendisini olay yerlerine çeken bir şeyler olduğunu söylemişti. Arşivdeki fotoğraflar gibi. Kristine Hartung'un ortadan kaybolmasıyla ilgili haberi duyar duymaz arabaya atlayıp ormanlık araziye gitmiş. Bunu Tim Jansen'a ya da ötekilerden birine sorup öğrenebilirsin ama bildiğim kadarıyla diğer meraklı izleyicilerle birlikte polis kordonunun arkasında durup seyrettiği iddiasında bulunmuş ve olay yerinde bulunmaktan cinsel haz duyduğunu söylemişti."

"O kısma sonra geleceğim. Ama gerçek şu ki adam halen Kristine Hartung'u öldürmediğini savunuyordu. Davranışlarının nedenini açıklamakta genel bir sıkıntısı vardı, kısa süreli şuur kayıpları yaşadığını da kabul ediyordu ki bu da paranoid şizofreni teşhisinin bir parçasıydı. Ama siz üzerinde Kristine Hartung'un kanı olan aleti bulduktan sonra bile cinayeti işlediğini reddetmeye devam etmişti. Alet derken, garajda, arabasının hemen yanında bir rafın üstünde bulunan palayı kastediyorum."

Hess vaka dosyasındaki bir yeri bulup okumaya koyuldu.

"Jansen ve Ricks tarafından sorguya çekilip kendisine cinayet aletinin fotoğrafı gösterildikten sonra nihayet itirafta bulundu. Burada yazanlar aşağı yukarı doğru mu?"

"Sorgulama esnasında ne olup bittiğinden haberdar değilim ama geri kalan kısmı doğru gibi gözüküyor."

"Anlaşıldı. Artık gidebilir miyiz?" Thulin gözlerini dikmiş Hess'e bakıyordu. "Tüm bunlardan nereye varmak istediğini anlayamıyorum. Hiçbirinin konuyla uzaktan yakından alakası olmadığını görmüyor musun? Belli ki herif kafadan çatlağın tekiymiş, bir başka katil kirişi kırarken bu herifle ne demeye vakit kaybediyoruz ki?"

"Linus Bekker'ın sağlıklı biri olduğu iddiasında değilim. Ben herifin, birdenbire itirafta bulunduğu güne kadar doğruyu söylediğine inanıyorum sadece, mesele de bu zaten."

"Of, hadi ama, o kadar da değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Genz iyice meraklanmıştı, Hess parmaklarıyla vaka dosyasına hafifçe vurdu.

"Linus Bekker, Hartung olayından hemen önceki yıl, uygunsuz davranışlarından ötürü iki defa tutuklanmış. İlk tutuklama Odense'de bir öğrenci yurdunun arka bahçesindeyken gerçekleşmiş, birkaç yıl önce aynı yerde genç bir kadın tecavüze uğrayıp öldürülmüş. İkinci tutuklama ise Amager Common'da olmuş, burası da on yıl önce bir kadının, taksi şoförünün teki tarafından öldürüldüğü ve cesedin çalılıklara atıldığı bir yer. Bekker, her ikisinde de olay yerinde mastürbasyon yaparken görülmüş, ardından tutuklanarak ufak bir cezaya çarptırılmış.

"E, tüm bunlar her şeyi izah ediyor mu peki?"

"Hayır. Tüm bunlar bize Linus Bekker'ın, Kristine Hartung'un ormanlık alanda ortadan kaybolduğunu haberlerde duyar duymaz olayın gerçekleştiği yere gitmeye karar vermiş olabileceğini gösteriyor. Başkaları açısından pek de akıl sır ermeyecek bu durum, Bekker gibi eğilimleri olan biri için pekâlâ da anlamlı olabilir.

"Tamam ama Bekker en başta böyle olduğunu söyleme-

mişti ki. Masum olsa söylerdi. İşin daha da tuhaf yanı, biz spor ayakkabıları analiz edene kadar da bu açıklamayı yapmamış olması."

"Açıkçası bana o kadar da tuhaf gelmiyor. Belki ilk başta ayakkabılardaki toprak kalıntılarını bulamayacağınızı düşünmüştü. Nihayetinde aradan üç hafta geçmişti ve Linus Bekker'ı şahsen tanımasam da olay yerlerini ziyaret etme dürtüsünden bahsetmeyerek bir tür risk aldığını tahmin edebiliyorum. Ama sonrasında siz toprak analiziyle karşısına dikilince, gerçekleri söylemek durumunda kaldı."

Thulin ayağa kalktı. "Boşa uğraşıyoruz. Suçlu olduğu kanıtlanmış bir psikopatın çaresizlik içinde sunduğu birtakım mazeretlerin durup dururken neden gerçek olabileceğini varsaydığımızı anlayamıyorum. Dolayısıyla ben bakanlığa dönüyorum artık."

"Çünkü Linus Bekker ormanlık arazideydi. Hem de tam söylediği saatte."

Hess iç cebinden plastik bir dosya çekip çıkarttı. Dosyanın içindeki buruşmuş kâğıt öbeğini ona doğru uzatırken Thulin bunun, daha o sabah Odin'de koşusundan dönüp de kapıda belirdiği sırada Hess'in elinde gördüğü dosya olduğunu fark etti.

"Kraliyet Kütüphanesi, gazete makalelerini ve ilgili fotoğrafları kendi dijital arşivinde tutuyor, o akşam ormanlık arazide tam o bölgede çekilen fotoğrafların arasında buna rastladım. En üstteki baskıda, kızın kayıplara karışmasının hemen ertesi günü gazetelerin birinde çıkan makalede kullanılan bir fotoğraf var. Diğer baskılar ise yakın plan çekimler."

Thulin baskılardan oluşan küçük yığını dikkatle inceledi. En üstteki daha önce gördüğü bir fotoğraftı. Olayla ilgili neredeyse simgesel denebilecek bir fotoğraftı bu, olayın basın tarafından haberleştirilmesi sırasında kullanılmak üzere olay yerinde çekildiğini hatırladığı ilk fotoğraflardan biri-

nin bire bir boyutta kopyasıydı. Fotoğrafta, polis memurları ve köpekli arama ekipleriyle dolup taşmış, projektörlerin aydınlattığı ormanlık arazinin bir bölümü görünüyordu. Arama faaliyetlerini koordine etmekle meşgul ekiptekilerin suratındaki asık ifade, fotoğrafa bakanlara durumun ne denli önemli olduğu hakkında bir fikir veriyordu. Arka planda uzakta bir yerlerde, gazeteciler, fotoğrafçılar ve meraklı gözlerle bakan başka izleyiciler, polis kordonunun gerisinde toplanmışlardı. Thulin, tüm bunların vakit kaybından başka bir şey olmadığında söyleyip bir kez daha itiraz etmek üzereydi ki bir sonraki fotoğrafta onu gördü. Fotoğraftaki görüntü kumlu ve mozaikliydi. Yüzleri yakın plandan gösteren bir görüntüydü, Thulin bunun polis kordonun ardında bekleşen kalabalığa ait olabileceğini fark etti ansızın. Kalabalığın epey gerisinde, üçüncü ya da dördüncü sırada diğer insanların omuzlarının arkasına gizlenmiş gibi duran Linus Bekker'ın suratını ayırt etti. Görüntü büyütüldüğü için Bekker'ın gözleri siyah, bulanık çukurlar gibi gözükse de yüzünün şekli ve açık renkli, seyrek saçları şüpheye yer bırakmıyordu.

"Akla gelen soru elbette şu: Tam da o dakikalarda Kristine Hartung'un cesediyle birlikte, cesedi gömecek yer bulmak için kuzeye doğru direksiyon salladığını sonradan iddia ettiğine bakılırsa, aynı dakikalarda nasıl olup da orada polis kordonun ardında durabiliyor?"

"Kahretsin..."

Genz, ne diyeceğini halen kestiremeyen Thulin'in elinden fotoğraf tomarını almış inceliyordu.

"Neden daha önce bir şey söylemedin? Neden Nylander'a bir şey söylemedin?"

"Fotoğrafın çekildiği saati fotoğrafı çeken kişiyle tekrar kontrol etmek zorundaydım. Fotoğrafın kesinlikle o akşam çekilmiş olduğundan emin olmak istedim, bunun teyidini de yolda buraya gelirken alabildim ancak. Nylander meselesine

gelince, bu işi ilk önce ikimiz aramızda konuşursak daha iyi olur diye düşündüm."

"Ama bu durum Bekker'ı yine de temize çıkartmıyor. Teorik olarak Kristine Hartung'u önceden öldürmüş, cesedi arabaya saklamış ve kuzeye doğru yol almadan önce polisin çalışmalarını izlemek üzere ormanlık araziye geri gelmiş olabilir."

"Evet. Bu türden davranışlara daha önce de rastladığımız oldu. Ama dediğim gibi, eğer kızı gerçekten de parçaladıysa, şu palada hiçbir surette kemik tozuna rastlanmamış olması da ayrıca çekici. Dolayısıyla asıl gizemin başladığı nokta..."

"İyi ama Linus Bekker yapmadığı bir şeyi neden itiraf etsin ki? Nerden baksan mantıksız."

"Bir sürü sebebi olabilir. Bence bunu gidip bizzat kendisine sormamız lazım. Açıkçası, ben Kristine Hartung vakasındaki katilin şu an peşinde olduğumuz kişi olduğu kanaatindeyim. Ve eğer şansımız yaver giderse, Linus Bekker'ın yardımı dokunabileceğini düşünüyorum."

83

Slagelse şehir merkezine yaklaşık yüz kilometre daha vardı, GPS seyahat süresini bir saat 15 dakika olarak hesaplamıştı. Ama Thulin, psikiyatri hastanesiyle yüksek güvenlikli hapishanenin yer aldığı Gronningen yakınlarındaki eski fuar alanına doğru saptığında, daha bir saat bile geçmemişti.

Şehrin sınırlarından uzaklaşmak ve kızıl, sarı ve kahverenginin çeşit çeşit tonunun uçuştuğu sonbahar manzarasını gözler önüne seren çayırlık ve ağaçları izlemek iyi gelmişti. Renkler çok geçmeden kayıplara karışacak ve sonbaharın sadece gri tonlarındaki yüzü kendini gösterecekti. Thulin önünde uzanan manzaranın keyfini çıkartmaya çalıştıysa da aklı hâlâ Kriminal İnceleme'deki laboratuvarda konuşulanlara takılıydı.

Genz'le birlikte olan biteni zihinlerinde evirip çevirirlerken Hess de teorisini genişletmişti. Eğer Linus Bekker, Kristine Hartung'a karşı işlenmiş herhangi bir suç işlemediyse, o zaman birileri kasıtlı olarak şüpheyi onun üzerine çekmiş olmalıydı. Şüpheleri bir kez üzerine çekti mi, sabıka kaydı ve ruhsal durumu nedeniyle polisin radarına illa ki takılacak olan Bekker, pek çok açıdan ideal bir günah keçisiydi. Katil, ki Hess burada Linus Bekker'ı kast etmiyordu, bunu çok önceden, muhtemelen sırf Kristine Hartung'un öldürülmüş ve gömülmüş olduğu izlenimini yaratmak amacıyla baştan sona

planlanmış olmalıydı. Linus Bekker hakkında yapılan ve vakanın çözülüp sona erdirilmesine yol açan isimsiz ihbar şimdi şüpheli konumundaydı.

Hess, soruşturma hakkında ilk önce Genz'e birtakım sorular sormuş ve polisin Bekker'a yönelmesine vesile olan şu telefon konuşmasını merak ettiğini söylemişti. Teknik rapordaki detayları kontrol etmek üzere bilgisayarının başına koşan Genz, isimsiz ihbarın bir pazartesi sabahı hayli erken saatlerde sabit bir hat üzerinden iletilmiş olduğunu aktarmıştı. Görüşme, tüm çağrıları otomatik olarak kayıt altına alan 112 acil hattı üzerinden gerçekleşmemişti maalesef. İşin tuhaf yanı, çağrı Nylander'ın idari ofisindeki telefon hatlarından birisi aranarak yapılmıştı. Bu, bir başına düşünüldüğünde çok da şüphe uyandıran bir durum değildi, nihayetinde Nylander o dönemde medyada sık sık boy gösteriyordu, dolayısıyla vakanın takipçisi olan birilerinin ihbarı doğrudan Nylander'a yapmış olması pek de mantıksız değildi. İhbar, kaydı olmayan ön ödemeli kart takılı bir cep telefonundan yapılmıştı, dolayısıyla ihbarcının tespiti mümkün olmamıştı. İzleri bulmak imkânsız hale gelmişti. Raporda yazılanlara bakılırsa, ihbar telefonuna cevap veren sekreter, hattın öbür ucundaki kişinin, Linus Bekker'ın soruşturulması ve Hartung vakası ile ilgili olarak evinin aranması dışında başka bir şey söylemeyen "Danca konuşan bir adam" olduğunu ifade etmişti sadece. Linus Bekker'ın ismi tekrar edilmiş, ardından da hat kesilmişti.

Hess, Genz'den kriminal incelemeyi olabildiğince hızlı bir şekilde tekrar gözden geçirmesini istemişti. Tüm dikkatlerin Bekker üzerinde yoğunlaştığı dakikalarda, görünürde konuyla ilgisiz başka ihbarlar da gelmiş olabilirdi. Hess'i şu aşamada ilgilendiren de bu ihbarlardı. Genz bunun biraz zaman alabileceğini söylemiş ama denemeye değer düşüncesiyle derhal kolları sıvamıştı. Birileri çıkıp da Hartung raporun-

daki fiziksel ve ipucu niteliğindeki kanıtları neden kurcaladığını soracak olursa, onlara ne cevap vereceğini sormadan da edememişti.

"Bunları senden benim talep ettiğimi söyle, böylelikle senin başın derde girmez."

Thulin, bir an için bu durumda asıl kendisinin nasıl bir cevap verebileceğini düşündü. Bu son gelişmenin, Nylander'ın hiç de hoşnut olmadığı şeylere bir yenisini ekleyeceğinden hiçbir şüphesi yoktu. Yakalanacak olurlarsa bu, NC3'e transfer olma fırsatını da etkileyebilirdi. Öte yandan Nylander'ı arayıp haberdar etmeye de eli varmıyordu. Onun yerine, bakanlık binasında dosyaları gözden geçirerek Rosa Hartung'un potansiyel düşmanlarını bulmaya çalışan dedektiflerden birini aramıştı. Dosyada yer alan vakaların çoğunda yetkililere karşı beslenen güçlü nefret ve tiksinti dışında, elle tutulur hiçbir şey çıkmamıştı. Thulin, Hess'in Linus Bekker'la bir görüşme ayarlamak için uğraşma önerisini bu yüzden kabul etmişti. Ardından da Hess Bekker'ın tutulduğu yüksek güvenlikli hapishaneye telefon etmişti. Danışman psikiyatr o esnada bir toplantıdaydı ama Hess, psikiyatrın yardımcısına konuyu özetlemiş ve yola çıktıklarını, bir saate içinde orada olacaklarını bildirmişti.

"Buraya gelmek istediğinizden emin misiniz? Kendinizi tehlikeye atacağınızı düşünüyorsanız illa gelmeniz gerekmiyor."

"Sorun değil."

Thulin ziyaretin işe yaracağına halen pek inanmıyordu. Linus Bekker'ın suçu itiraf ettiğinde gerçekleri söylediği çok daha olası gibi geliyordu. Suçu işlemiş ve ormanlık arazide polis kordonunun ardında pekâlâ da boy göstermiş olabilirdi. Tanıdığı kadarıyla Tim Jansen da Martin Ricks de biraz sert davranmaktan çekinecek tipler değildi. Hatta şüphelinin itirafta bulunmak için birazcık cesaretlendirilmesi gerekiyorsa

daha da ileri gidebilecek adamlardı. Bu ikisi Linus Bekker'ı ne kadar sıkıştırmış olurlarsa olsunlar, Bekker'ın itirafını geri çekmek için önüne sonradan bir sürü fırsat çıkmıştı. Dolayısıyla itiraf neden düzmece olsundu ki? Bekker, yaşadığı iddia edilen şuur kayıplarına rağmen, olayın baştan sona parçalarının birleştirilmesine imkân verecek, yeterince detayı hatırlamıştı. Olay yeri tatbikatı yapılmasına razı olmuş, arabasıyla boş boş gezindiği o öğleden sonradan başlayıp, aynı günün akşamında spor çantalı bir kızın gözüne iliştiği andan kuzey ormanlarında kendini bir cesetle baş başa bulduğu ana kadar yaptığı her hareket detaylarıyla ortaya çıkartılmıştı. Cinsel saldırı ve boğma anını tarif etmiş, arabasında bir cesetle ne yapacağını bilmez halde dolaşıp durduğunu anlatmıştı. Mahkemede verdiği ifadede, kızın ailesinden özür bile dilemişti.

Tüm bunlar doğru olmalıydı; bunun dışındaki hiçbir şey gerçekçi değildi. Thulin'in, yüksek güvenlikli hapishanenin giriş kapılarının dışında arabayı durdurmadan önce aklından en son geçen düşünce buydu.

84

Psikiyatri hastanesinin yanı başında, kendine ait kare şeklindeki arsa üzerine yakın zamanlarda inşa edilen yüksek güvenlikli hapishanenin dört bir tarafı aralarında derin bir hendek bulunan altı metre yüksekliğinde iki sıra duvarla çevriliydi. İçeriye tek erişim noktası, güneydeki otoparkın bitişiğinde kapı sistemleriydi. Arabayı otoparka bırakan Thulin ve Hess ağır ana kapının gerisinde, panoramik kamerayla hoparlörün önünde duruyorlardı.

Thulin, Hess'in aksine yüksek güvenlikli hapishaneye ilk kez geliyordu ama buranın varlığından tabii ki haberdardı. En tehlikeli canilerin çoğu ülkenin aynı zamanda en büyük adli psikiyatri kurumu olan bu tesiste barındırılıyordu. İçerideki her biri diğerinden tuhaf otuz mahkûm, toplumun geri kalanına sürekli tehdit arz ettiklerine kanaat getirmek için özel birtakım sebeplerin bulunduğu nadir davalarda mahkemelerin başvurduğu bir önlem olan özel bir yargı hükmüyle tutuklanıp buraya konulmuştu. Söz konusu tehdidin bir akıl hastalığı neticesinde ortaya çıktığı hükme bağlandığından, bu kişiler psikiyatri hastanesi ile yüksek güvenlikli hapishanenin bir karışımı denilebilecek yüksek güvenlikli bir psikiyatri birimine konularak süresi kesinleşmemiş mahkûmiyetleri müddetince burada kontrol altında tutulmaktaydı. Hasta olarak anılsalar da aralarında katiller,

pedofiller, seri tecavüzcüler ve kundakçıların bulunduğu bu mahkûmların bazıları yola getirilemeyecek kadar hasta oldukları için topluma yeniden uyum sağlamaları hiçbir şekilde olası görülmüyordu.

Elektronik kapının açılmasıyla Thulin, Hess'in ardına düşüp kurşun geçirmez bir cam bölmenin ardında kendilerini bekleyen bir nöbetçinin bulunduğu, ilk bakışta boş bir garajı andıran kısma doğru ilerledi. Nöbetçinin hemen gerisinde, önünde bir dizi güvenlik monitörünü bulunan bir başka nöbetçi daha olduğunu gördüler. Görünüşe bakılırsa güvenlik monitörleri sadece gördüklerinden ibaret değildi. Thulin, talep edildiği üzere telefonunu, kemerini ve ayakkabı bağcıklarını teslim etti. Hess'ten ve kendisinden silahlarını da teslim etmeleri istendi ama Thulin'in en gücüne giden telefonunu bırakmak oldu. Öngöremediği bu durum sonucunda bakanlıkta çalışan meslektaşlarına ulaşma imkânı ortadan kalkmıştı. Vücut tarama sistemi sayesinde başkaca bir üst aramadan geçmesine gerek kalmadı. Ardından Hess'le birlikte bu kez başka bir kapının açılması için garajda beklemeye koyuldular. Binanın derinlerine doğru devam eden ve biri tamamen kapanmadan diğeri açılmayan bir dizi kapıdan geçerek ilerlediler. Odanın ucunda elektronik olarak açılan yekpare bir metal kapının yanında, yakasında "Hansen" yazılı bir yaka kartı bulunan iri yapılı bir hemşire erkek göründü.

"Hoş geldiniz. Beni takip edin lütfen."

Hapishane, aydınlık koridorları ve iç bahçeye bakan güzel manzarasıyla ilk bakışta modern bir eğitim merkezini andırıyordu. Tabii, mobilyaların çoğunun zemine ya da duvara vidalanmış olduğunu fark edene kadar. Sıradan hapishanelere özgü o anahtar şakırtıları burada da duyuluyordu, birbirlerine sinyalle bağlı kapı sistemlerinin de olağan hapishanelerdekinden bir farkı yoktu. Binanın derinliklerine doğru iler-

lerken koridorlardaki koltuklarda oturan, masa tenisi oynayan birkaç hasta gözlerine ilişti. Bazısının ilaç etkisi altında olduğu her halinden belliydi, çoğu parmak arası terlikle dolaşan tıraşsız adamlardı. Thulin'in denk geldiği hastaların yüzünde mahzun bir ifade vardı. Bu kahırlı halleri, Thulin'e daha çok huzur evi sakinlerini çağrıştırdıysa da gördüğü suratların bir kısmını basında çıkan fotoğraflarından tanımıştı. Karşısındaki bu insanların yüzleri ne denli çökmüş ve donuk gözükse de hepsinin çaldıkları yaşamları vicdanlarında taşıdıklarının farkındaydı.

"Bu gördüğüm en rahatsız edici şey. Bu zamana kadar neden buralara gelip görmemişim bilmiyorum."

Danışman Psikiyatr Weiland kendilerini gördüğüne hiç mi hiç memnun olmadı. Hess, ziyaret nedenlerini yardımcısına açıklamış olmasına rağmen, tekrar anlatmak zorunda kaldı.

"Üzgünüm ama onunla mutlaka konuşmamız lazım."

"Linus Bekker ilerleme kaydediyor. Ölüm ve vahşetle ilgili haberlere maruz bırakılamaz. Bu tür şeyler onun geriye gitmesine sebep olacaktır. Linus Bekker, her gün izlediği bir saatlik doğa programı dışında ne türde olursa olsun medyaya hiçbir surette erişimi olmasına izin verilmeyen hastalarımızdan biri."

"Ona daha önce bahsettiği şeyler hakkında sorular sormak istiyoruz sadece. Görüşmemiz çok önemli. Buna izin vermemeniz halinde, görüşme izni çıkartmak durumundayım ama yaşanacak herhangi bir gecikme birilerinin hayatına mal olabilir."

Thulin danışmanın bu cevaba hazırlıksız yakalandığını görebiliyordu. Kararsızlık kalıp bir müddet duraksadı, durumu kabullenmenin pek de hoşnut kalmadığı her halinden belliydi.

"Burada bekleyin. Eğer kendisi tamam derse, ne âlâ. Yal-

nız şu kadarını söyleyeyim, onu bir şey yapmaya zorlayacak değilim."

Danışman dakikalar sonra döndü. Hansen'a tamam anlamında başını sallayıp,yanlarından ayrılmadan önce Thulin ve Hess'e Linus Bekker'ın görüşmeyi kabul ettiğini söyledi. Hansen, göz ucuyla danışmanın arkasından baktıktan sonra, güvenlik önlemlerini anlatmaya koyuldu.

"Hiçbir surette fiziksel temas yok. Bekker'da en ufak bir tedirginlik dahi hissedecek olursanız, ziyaretçi odasındaki acil kordonunu çekmeniz gerekiyor. Herhangi bir durum olursa diye bizler kapının hemen dışında bekliyor olacağız ama normal koşullarda bir şey olmaması gerekir. Anlaşıldı mı?"

85

Ziyaretçi odası yaklaşık beş metreye üç metreye boyutlarındaydı. Parmaklık gerektirmeyen kalın, güçlendirilmiş pencereler sayesinde yemyeşil iç bahçe ile hemen ilerisindeki altı metrelik duvarlardan oluşan manzara göz alabildiğine izlenebiliyordu. Zemine sabitlenmiş köşeli, küçük masanın etrafına sert plastikten dört sandalye düzgünce yerleştirilmişti. Hemşirenin kapıya kadar eşlik ettiği Hess ve Thulin içeri girdiklerinde Linus Bekker sandalyelerden birine çoktan oturmuştu.

Şaşırtıcı derecede kısa boyluydu, en fazla bir altmış beş civarındaydı. Saçları yok denecek kadar az, genç bir adam duruyordu karşılarında. Çocuksu suratına rağmen bedeni yapılıydı. Vücut şekli az da olsa jimnastikçileri andırıyordu, üzerindeki gri eşofman altı ve beyaz tişörtten dolayı öyle görünüyordu belki de.

"Pencere kenarında oturabilir miyim? Pencere kenarında oturmayı severim de."

Bekker ayağa kalktı ürkek bir okul çocuğu gibi gözlerini dikmiş karşılarında duruyordu.

"Tabii ki. Nasıl istersen."

Hess kısaca kendinden ve Thulin'den bahsederken, Thulin onun cana yakın ve güvenilir bir etki bırakmak için uğraştığını fark etti. Tanışma faslını Bekker'a vakit ayırdığı için teşekkür ederek bitirdi.

"Vakitten bol ne var ki burada."

Bekker suratında en ufak bir ince alay olmadan söylemişti bunu, tebessüm eder gibi bir hali de yoktu. Sıradan bir cümle kurmuştu, gözlerini endişeyle kırpıştırıyordu. Thulin, zemine sabitlenmiş sandalyelerden birine, genç adamın tam çaprazına otururken Hess de onun yardımına ihtiyaç duydukları için buraya geldiklerini anlatmaya başladı.

"Ama ben cesedin nerede olduğunu bilmiyorum. Çok üzgünüm, size daha önce anlattıklarımdan başka hiçbir şey hatırlayamıyorum gerçekten de."

"Sakın bunun için endişelenme. Biz başka bir şey için geldik."

"Siz ikiniz vakaya bakmış mıydınız? Sizi pek çıkartamadım da."

Bekker biraz ürkmüş gibiydi. Kırpıştırıp durduğu gözleri samimi bakıyordu. Sandalyesinde sırtı dimdik oturmuş, tedirginlikten kızarmış ve tahriş olmuş tırnak etlerini kopartıyordu.

"Yok, biz vakaya bakmıyorduk."

Hess, yolda gelirken üzerinde karar kıldıkları uydurma hikâyeyi anlatmaya koyuldu. Europol rozetini çıkartıp göstererek Lahey'de görev yapan bir profil uzmanı olduğunu söyledi. Profil uzmanları, Linus Bekker gibi şahısların kişilik yapılarını ve davranışlarını ayrıntılarıyla irdelemek suretiyle benzer suçların çözülmesine yardımcı oluyorlardı. Hess, aralarında Thulin'in de bulunduğu Danimarkalı meslektaşlarının benzer bir departman kurmalarına yardımcı olmak üzere Danimarka'ya gelmişti. Kendilerini suç işlemeye götüren tepkisel davranış kalıpları hakkında bilgi edinmek üzere seçilmiş bazı tutuklularla görüşmeler gerçekleştiriyorlardı. Bekker'ın da bu görüşmelere katılacağını umuduyla buraya gelmişlerdi.

"Ama bana kimse sizin geleceğinizi söylemedi."

"Bir yanlışlık olmuş. Hazırlık yapabilmen için çok önce-

den sana haber verilmiş olması gerekirdi ama maalesef yanlış anlaşılmış. Yardım edip etmeme kararı tamamen sana ait. Eğer istemezsen gideriz."

Gözlerini pencereden dışarıya diken Bekker yeniden tırnak etlerini koparmaya koyuldu, Thulin hayır cevabı vereceğinden emin bir müddet duraksadı.

"Yardım etmek isterim. Bu önemli, yani başka insanlara yardım edebilmek, öyle değil mi?"

"Evet, kesinlikle. Teşekkürler, çok naziksin."

Hess sonraki birkaç dakikayı Linus Bekker hakkındaki bilgileri teyit etmekle geçirdi. Yaş. İkametgâh. Ailevi durum. Okul. Hangi elini kullandığı. Hastanedeki geçmiş tedavileri. Cevaplarını zaten bildikleri, sadece güven tesis etmek ve Bekker'ın kendini rahat hissetmesini sağlamak için yeniden sordukları zararsız ve konuyla alakasız sorular soruyordu. Thulin, Hess'in bu işlerin piri olduğunu, dahası uydurdukları hikâye hakkındaki kuşkularının yersiz olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı. Ama gösteri biraz zaman alıyordu, Thulin dışarıda fırtınalar koparken, bir zırva hakkında saçma sapan konuşup durdukları hissine kapılmıştı. Hess, en nihayet cinayetin bir gün öncesine gelebilmişti.

"O günden hayal meyal bir gün diye bahsetmiştin. Ancak parçalar halinde hatırlayabildiğini söylemiştin."

"Evet, kendimden geçmiştim. Hastalığım da beni sersemletiyordu, birkaç gün öncesinden de epey uykusuzdum zaten. Arşivdeki fotoğraflara bakarak çok vakit geçirmiştim."

"Şu arşive ne zaman merak saldın, anlatsana."

"Benimki bir nevi çocukluk hayaliydi. Öyle denilebilirse tabii. Demek istediğim, bu dürtüler epeydir vardı bende..."

Bekker durakladı. Thulin, gördüğü psikolojik tedavi sayesinde adamın kendindeki sadizm ve ölüm tutkusuna artık boyun eğmiyor olduğunu tahmin etti.

"Dahası işlenen suçlar hakkında yapılan belgesellerden

olay yerlerinde çekilmiş fotoğraflar olduğunu biliyordum. Bunların nerede tutulduğunu bilmiyordum sadece. Ta ki Kriminal İnceleme'nin sunucusuna sızana kadar. Sonrası zaten çorap söküğü gibi geldi."

Thulin adamın son söylediklerine tamamen katılıyordu. Güvenlik açığıyla ilgili olarak yapılan tek savunma, birileri kurbanların ve olay yeri fotoğraflarının tutulduğu dijital arşive girip de ne yapsın diye düşünülmüş olmasıydı. Engeli rahatça aşıp arşive sızmayı başaran Linus Bekker'a kadar elbette.

"Arşive erişim sağladığını kimseye söylemiş miydin?"

"Hayır. Arşive girmeme izin olmadığını biliyordum. Ama... Dediğim gibi..."

"Fotoğraflar ne hissettiriyordu sana?"

"Aslına bakarsanız fotoğrafların... Bana iyi geldiğini düşünüyordum. Çünkü bu sayede kendimi... Dürtülerimi kontrol edebiliyordum. Ama şimdi düşünüyorum da fotoğraflar bana hiç iyi gelmemiş. Beni heyecanlandırıyordu fotoğraflar. Tek bir şey düşündürüyordu bana. Temiz havaya ihtiyacım olduğu hissine kapıldığımı hatırlıyorum. Bu yüzden de arabaya atlayıp gidiyordum. Ama sonrası zor oluyordu, yani hatırlamak."

Bekker'ın mahcup gözleri Thulin'in gözlerini taradı, bakışları ne denli çocuksu ve samimi gözükse de Thulin'in tüyleri diken diken olmuştu.

"Böyle kendinden geçtiğini etrafında bilen biri var mıydı? Ya da kimseye bu durumundan bahsettin mi?"

"Hayır. O zamanlar kimseyle görüşmüyordum zaten. Evdeydim çoğunlukla. Dışarı çıktığımda da görüntüleri görmeye gidiyordum zaten."

"Ne görüntülerini?"

"Olay yeri görüntülerini. Yeni, eski. Odense'de örneğin, ha bir de Amager Common'da, şu tutuklandığım yerde. Ama başka yerlere de gittiğim oldu."

"Oralara gittiğinde de kendinden geçtiğin oluyor muydu?"

"Belki. Hatırlamıyorum. Demek istediğim, kendinden geçmek biraz da böyle bir şey."

"Cinayet günün geri kalanına dair ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Çok değil. Söylemesi zor, çünkü daha sonra anladığım şeylerle karıştırdığım zamanlar oluyor."

"Kristine Hartung'u ormanda takip edip etmediğini hatırlayabiliyor musun mesela?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Ama ormanı hatırlıyorum."

"Ama eğer kızı hatırlamıyorsan ona saldırıp öldüren kişinin sen olduğunu nereden biliyorsun?"

Bekker bir an şaşırdı. Sanki suçunu çok önce kabullenmiş de hazırlıksız yakalanmış gibi bir hali vardı.

"Çünkü... Bana öyle olduğunu söylediler. Dahası, öteki şeyleri de hatırlamamda yardımcı oldular."

"Kimler?"

"Kim olacak? Beni sorguya çeken memurlar. Bir şeyler bulmuşlardı, siz de biliyorsunuz. Ayakkabılarımın altındaki toprak. Kullandığım... Şey için kullandığım şu paladaki kan..."

"Ama o noktada sen hâlâ bunu yapmadığını söyleyip duruyordun. Palayı kendin mi hatırladın?"

"Hayır, ilk başta hatırlamadım. Ama sonrasında olaylar o noktaya işaret etmeye başladı."

"Aslında, pala ilk bulunduğunda, onu hiç görmemiş olduğunu söyledin. Birilerinin onu garaja, arabanın yanındaki rafa koymuş olması gerektiğini söyledin. Ta ki daha sonra yapılan bir başka sorgu esnasında itiraf edip sana ait olduğunu söyleyene kadar."

"Evet, doğru. Ama doktorlar hastalığımın bu şekilde bir etkisi olduğunu anlatmışlardı bana. Eğer paranoyak bir şizofrenseniz zihniniz gerçeklerle ilgili size oyun oynarmış."

"Yani, onu oraya kimin koymuş olabileceğini bilmiyorsun, eğer gerçekten de oraya konulduysa?"

"Ama birileri onu oraya koymadı ki... Ben yaptım. Galiba sorularınıza pek iyi cevap veremiyorum."

Linus Bekker kararsız gözlerle kapıya bakıyordu, Hess ona doğru eğilip bakışlarını yakalamaya çalıştı.

"Linus, gayet iyi iş çıkartıyorsun. O dönemde sana yakınlık gösteren biri var mıydı, bilmem lazım. Bazı olaylara nasıl tepki verdiğinden bilgisi olan biri. Güvenip sırrını açtığın, öylesine tanıştığın veya online yazıştığın birileri, veya..."

"Ama yoktu öyle biri. Ne istediğiniz anlamıyorum. Artık odama gitmek istiyorum sanırım."

"Endişelenme Linus. Eğer sen bana yardım edersen, o gün ne olup bittiğini, dahası Kristine Hartung'a tam olarak ne olduğunu ortaya çıkartabileceğimizi düşünüyorum."

Ayağa kalkmak üzere olan Bekker kuşkulu gözlerle Hess'e baktı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Kesinlikle. Kiminle temasa geçtiğini söylemen yeter."

Hess güven veren bakışlarla Linus Bekker'a bakıyordu. Linus Bekker'ın suratındaki mahcup, çocuksu ifadeden, Hess'in bir anlığına onu ikna etmiş olduğu hissine kapılmak mümkündü. Fakat o ifade birden kahkahaya dönüştü.

Linus Bekker tükürükler saçarak kahkaha atmaya başladı. Thulin ve Hess, kahkahalarını zapt etmek için boş yere uğraşan ufak tefek adama kaygılı gözlerle bakakaldılar. Neden sonra, suratında taşıdığı bir maskeyi çıkarmışçasına konuşmaya başladığında, ortada ne belirsizlikten ne de öfkeden iz kalmıştı.

"Gerçekten ne bilmek istediğinizi neden dosdoğru sormuyorsunuz ki? Saçmalamayı kesin de asıl konuya gelin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bekker, suratında alaycı sırıtışla gözlerini devirerek Hess'in konuşmasını taklit ediyordu.

"İşlemediğim bir suçu neden itiraf ettiğimi öğrenmek için yanıp tutuşuyorsun."

Thulin gözlerini Linus Bekker'a dikti. Az önce şahit oldukları dönüşüm afallatıcıydı. Adam tam bir kaçıktı. Zırdelinin tekiydi, Thulin danışman psikiyatrı içeri çağırmayı aklından geçirdi bir an, yanlarına gelip Bekker'ın kaydettiği ilerlemeyi kendi gözleriyle görsün istedi. Hess sakin kalmaya çalışıyordu.

"Tamam. Neden itiraf ettin o halde?"

"Defol git. Zaten bunu ortaya çıkarasın diye sana para veriyorlar. Seni ta Europol'den buraya benim ağzımdan bu bilgiyi alasın diye mi yolladılar gerçekten, yoksa bana az önce gösterdiğin rozet sahte miydi?"

"Linus, ne dediğini anlamıyorum. Ama eğer Kristine Hartung'la hiçbir ilgin yoksa, bunu söylemek için halen çok geç değil. Davanın mahkemede tekrar görülmesi için sana yardımcı olabiliriz."

"Ama benim yardıma ihtiyacım yok. Yasalara halen saygı gösteren bir toplumda yaşadığımızı varsayarsak, Noel'e kalmaz eve dönmüş olurum zaten. Veya Kestane Adam'ın hasat kaldırma işi biter bitmez."

Bekker ağzından dökülen kelimeler Thulin'in beynine bir balyoz gibi indi. Aynı balyoz taştan bir sütun gibi öylece mıhlanıp kalan Hess'in de beynine inmişti. Bekker biliyordu. Yapmacık bir gülümseme yayıldı yüzüne, Thulin hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışsa da odanın içine birden gece karanlığı çökmüş gibiydi.

"Kestane Adam mı?.."

"Evet. Kestane Adam. Burada bulunmanızın sebebi. Dünya tatlısı Hansen'cik, şu iriyarı olanı, ortak odadaki televizyonda hâlâ teleteksti takip edebildiğimizi unutmuş demek ki. Gerçi satır başına sadece 38 karakter geçiyor ama insan yazılanlardan bir anlam çıkartabiliyor yine de. Daha önce ni-

ye gelmediniz ki? Sizin şu patron kendisinin şu nazik, mühim vakasıyla vakit öldürmenizi istemedi, ha?"

"Kestane Adam hakkında ne biliyorsun?"

"*Kestane Adam, gelsene içeri. Kestane Adam...*"

Bekker ezgiyi alaycı bir sesle mırıldanıyordu. Hess sabrını yitirmeye başlamıştı.

"Ne biliyorsun diye sordum sana?"

"Artık çok geç. Sizin açık ara önünüzde. Zaten siz de onun için buradasınız ya, bana yalvarıp duruyorsunuz. Çünkü o başından beri sizinle dalga geçiyor. Çünkü ne yapacağınız hakkında en ufak bir fikriniz yok."

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Onun ne olduğunu biliyorum. Üstat o, üstat. Beni de başından beri kendi planının bir parçası yaptı. Aksi takdirde asla itiraf etmezdim."

"Onun kim olduğunu bize söyle, Linus."

"Onun kim olduğunu bize söyle, Linus."

Linus Bekker Hess'in taklidini yapıyordu yine.

"Peki ya kız?"

"Peki ya kız?"

"Neler biliyorsun? Kız nerede? Kızın başına ne geldi?"

"Ne önemi var ki? İyi vakit geçirmiş olsa gerek..."

Linus Bekker saf saf bakıyordu ama yüzüne tiksindirici bir gülümseme yayılmıştı. Thulin, Hess'in ayağa kalkıp üzerine hücum ettiği sırada müdahale etmeye fırsat bulamadı. Ama Bekker hazırlıklıydı, tam o esnada kordona asıldı. Alarm kulakları sağır eden bir sesle çalmaya başladı. Saniye geçmeden metal kapı açıldı ve geniş omuzlu adamlar paldır küldür içeri daldı. Linus Bekker de yüzünde yine şu ürkek ifade, mahcup okul çocuğu haline bürünüvermişti.

86

Kapı yavaş yavaş açılıyordu ama Hess'in bekleyecek sabrı yoktu. Thulin kurşun geçirmez camın ardındaki nöbetçiden eşyalarını geri alırken Hess'in kapıdaki daracık aralıktan sığışıp geçtiğini ve otoparka doğru ilerlediğini fark etti. Hess'in ardı sıra arabaya doğru yürürken soğuk, nemli rüzgârın yüzüne çarpmasıyla rahatladığını hissetti, temiz havayı içine çekip zihnini Linus Bekker'dan uzaklaştırmaya çalıştı.

Binadan apar topar çıkartılmışlardı. Danışman Psikiyatr Weiland ziyaretçi odasına dalıp, olan biteni derhal izah etmelerini istemişti. Bekker oldukça inandırıcı davranmayı başarmıştı. Sanki fiziksel ya da psikolojik bir darbeyle karşı karşıya kalmışçasına ürkek ve kaygılı bir tavırla Hess ve Thulin'in yanından uzaklaşmıştı. Weiland'a, Hess'in onu "yakasından yakaladığını", ardından da "ölüm ve cinayetle ilgili tuhaf sorular" sorduğunu söylemiş, psikiyatr da onun tarafını tutmuştu. Bekker'ın ileri sürdüğü şeylere itiraz etmeleri hiçbir işe yaramamıştı; yaptıkları konuşmayı kayda almayı ne Hess ne de Thulin akıl edebilmişti, zaten içeri girerlerken telefonlarını da nöbetçide bırakmışlardı. Arabaya atlayıp buralara kadar gelmek yeterince büyük bir fiyasko olmuştu zaten, otoparkın içinde arabaya doğru yürürken sesli mesaj kutusunu dinleyen Thulin'in canı daha da sıkıldı. İçeride oldukları sırada yedi kez aranmıştı, ilk mesajı

duyar duymaz şakır şakır yağan yağmurun altında arabaya koşmaya başladı.

"Derhal bakanlığa dönmemiz lazım. Gözden geçirmemiz gereken bazı dosyalar bulmuşlar."

Thulin arabanın yanına gidip kilidi açtı ama Hess yağmurun altında öylece duruyordu. "Bakanlığı boş ver şimdi. Katilin izini bizi yönlendirdiği hiçbir dosyada bulamayacağız. Bekker'ın dediklerini duymadın mı?"

"Psikopatın tekinin ipe sapa gelmeyecek şeyler söylediğini duydum sadece, sen de çılgına döndün."

Thulin kapıyı açıp direksiyona geçti, Hess'in tabancısıyla diğer eşyalarını yan koltuğa fırlattı. Göstergedeki saate göz ucuyla baktı, karanlık çökmeden şehre varamayacaklardı, büyükbabadan Le'ye bu akşam da bakmasını rica etmek zorunda kalacaktı. Hess daha tek ayağını içeri atmıştı ki motoru çalıştırıp aniden yola fırladı.

"Bekker, bizim buraya geleceğimizden emindi. Tutuklandığı günden beri bunu bekliyordu. Kimin peşinde olduğumuzu biliyor" dedi Hess, kapıyı hızla kapatırken.

"Hayır, bir halt bildiği yok. Linus Bekker sapık ruhlu bir cinsel suçlu o kadar, tek yaptığı biraz teletekst okumak. Bizi galeyana getirmek istedi, bir güzel de dalgasını geçti, sen de zokayı yuttun. Söylediği ipe sapa gelmez şeylere nasıl inanırsın, bir türlü anlamıyorum!"

"Kızı kimin alıp götürdüğünü biliyor."

"Bak bu konuda seninle aynı fikirdeyim. Kızı alıp götüren kendisi zaten. Kızın öldüğünü ve gömüldüğünü dünya alem biliyor. Bunu idrak edemeyen bir tek sen varsın. İşlemediği bir suçu ne halt etmeye itiraf etsin ki?"

"Çünkü suçu işleyen kişinin kim olduğunu aniden fark etti. Suçunu memnuniyetle üstleneceği birileri, kafadan çatlak birisi olduğundan bunun çok daha yüce bir planın parçası olduğu hissine kapıldı. Hayranlık duyduğu, kendine örnek al-

dığı birileri. Düşün bir bakalım, Linus Bekker kimi kendine örnek alır?

"Kimseyi! Herif kaçığın teki. İlgi duyduğu tek şey ölüm ve parçalayıp tahrip etmek."

"Tam üstüne bastın. Bekker'ın en değer verdiği şeyde uzman olan birileri. Gizlice sızdığı olay yeri fotoğraf arşivinde denk geldiği bir şey olmalı."

Hess'in söylediklerivle taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. Thulin frene asıldı, yağmurda zar zor ilerleyen büyük bir kamyonla çarpışmaktan kıl payı kurtuldular. Kamyonun ardından uzunca bir araç konvoyu yanlarından vınlayarak geçti. Thulin, Hess'in ona baktığını hissediyordu.

"Kusura bakma, biraz ileri gittim. Haksızdım. Ama eğer Linus Bekker yalan söylüyorsa Kristine Hartung'un başına neler geldiğini kimse bilmiyor demektir."

Thulin cevap vermedi. Gaza basıp hızlanırken telefonunu tuşlamaya başladı. Hess'in söylediklerinde haklılık payı vardı. Hem de sinir bozucu derecede. Telefon bir dakika kadar çaldı, sonunda Genz cevap verdi. Bağlantı epey kötüydü, seslere bakılırsa Genz de arabadaydı.

"Selam, ben de sana ulaşamadım bir türlü. Bekker'la görüşme nasıl geçti?"

"Ben de tam bunun için aradım ya seni. Herifin elde ettiği olay yeri fotoğraflarının hepsine ulaştın mı? Gizlice sızdığı fotoğraflara?"

Genz'in sesi şaşırmış gibi geliyordu.

"Sanırım ama yine de bir kontrol etmem gerek. Neden sordun?"

"Sonra anlatırım. Ama Bekker'ın en çok hangi fotoğraflarla ilgilendiğini öğrenmemiz lazım. En sevdiklerinin hangileri olduğunu tespit etmek mümkün olsa gerek. En çok tıkladığı görüntülerin bir listesini yap. Eğer varsa, sistemden indirdiklerini de ayrıca belirt. Bunların içinde önemli bir ipucu

olabileceğini düşünüyoruz, o yüzden olabildiğince çabuk elimizde olmalı. Bunların hiçbiri Nylander'ın kulağına gitmemeli, anlaştık mı?"

"Peki, tamam. Yalnız teknik ekiptekilere ancak geri döndüğümde ulaşabilirim. Jansen'ın haklı olup olmadığını görene kadar beklemem daha iyi olmaz mı?"

"Jansen derken?"

"Seni aramadı mı?"

Thulin birden tedirgin oldu. O sabah Nylander'ın ofisinden ayrıldıkları sırada yaşadıkları kısa karşılaşmadan beri Jansen aklından tamamen uçup gitmişti. Canlı cenaze gibi bir hali vardı adamın. İçine kapanmış ve suskunlaşmıştı. Nylander'ın onu konuşmak için çağırdığını görünce içine biraz su serpilmişti, onu eve gitmeye razı etmiştir diye ummuştu. Ama içinden bir ses, asıl meselenin bu olmadığını söylüyordu.

"İyi de Jansen niye arasın ki?"

"Şu Sydhavnen'daki adreslerle ilgili. Bir süre önce polis telsizinden çağrı yaptığını duydum, şüphelilerin içeride olabileceğine düşündüğünden destek kuvvet istiyordu."

"Şüpheliler mi? Ne şüphelisi? Jansen vakaya bakan ekipte bile değil."

"Evet, orası da doğru ama anlaşılan o ki kendisi bu durumdan haberdar değil. An itibarıyla katillerin saklandıklarını düşündüğü bir adrese baskın düzenlemekle meşgul."

87

Polis arabasının ön koltuğunda oturan Tim Jansen, mermileri kontrol ettikten sonra şarjörü Heckler & Koch marka tabancasının yuvasına geri sürdü. Destek kuvvetin gelmesine en az on dakika vardı, gerçi çok da umurunda değildi. Onları beklemeye niyeti yoktu. Ricks'in katili binanın içinde olabilirdi, Jansen içeridekiyle ilk karşılaşanın kendisinin olmasını veya sorgulamayı tek başına yapmayı tercih ederdi. Karakoldakiler en azından nerede olduğunu biliyorlardı artık, olur da başı belaya girer ve birileri içeri neden yalnız daldığını soracak olursa, başka şansının olmadığını, destek kuvvet gelmeden önce içeriye girmek zorunda kaldığını ileri sürebilirdi.

Jansen daha arabadan adımını atar atmaz rutubetli, soğuk rüzgâr yüzünü ısırdı. Sydhavnen'daki eski fabrika bölgesi devasa toptan satış yerlerinin, yeni kiralık depo binalarının, hurdalıkların ve sanayi tesislerinin arasına sıkışıp kalmış, sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen meskenden ibaret, karmakarışık bir yerdi. Jansen, rüzgârın savurduğu kum ve tozun arasında uzun adımlarla binaya doğru yürürken caddeden tek bir araba bile geçmemişti.

Caddeye bakan bina iki katlıydı, sıradan bir mesken gibi gözüküyordu ama Jansen binaya yaklaştığı sırada, bakımsızlıktan harap olmuş duvarda eksiden kalma kırık dö-

kük bir tabelanın asılı olduğunu, binanın eskiden kesimhane olarak kullanıldığını fark etti. Ana kapının hemen yanındaki vitrin içeriden siyah bir kumaş parçasıyla örtülüp içerisinin sokaktan görünmesi engellediğinden Jansen garaj yolunu geçip avluya girdi. Yola bakan binadan biraz daha gerideki geniş, dikdörtgen bina eski kesimhane olsa gerekti. Büyük kapıların altındaki yük indirip bindirme platformları, binanın etrafını çepeçevre sarıyordu. Kesimhanenin arazisi, biraz ileride, rüzgârdan devrildi devrilecek üç dört meyve ağacının bulunduğu, çitleri yıkık dökük bir bahçenin sınırında bitiyordu. Jansen ön taraftaki binaya doğru döndüğü sırada bir arka kapı olduğunu fark etti; burada hiçbir tabela yoktu ama kapının önünde bir paspas, hemen yanında da pörsümüş bir ladin fidanın dikili olduğu bir saksı duruyordu. Jansen elini kaldırıp kapıyı çalarken diğer eliyle paltosunun cebindeki Heckler & Koch'un emniyet kilidini açtı.

Jansen, Martin Ricks'in ölümünden bu yana günlerdir gerçeklik algısını kaybetmiş gibiydi. Polis köpekleri ambulansların yanıp sönen ışıkları altında hobi bahçelerinin her köşesini didik didik ararken, bunca yıllık ortağının bedenini gördüğünden beri böyleydi. Urbanplan'dan geldiğinde arkadaşını akıbeti hakkında hiçbir şey bilmiyordu, birdenbire akıl ermez bir şeye bakarken buluvermişti kendini. İlk başta ölümün solgunluğu üzerine sinmiş o bedenin meslektaşına ait olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ölüm denen şeyin Ricks'i ayağının dibinde öylece yerde duran bir tabanca kılıfına çevirebileceği de. Ama getirmişti işte. Ricks'in ortaya çıkıp da onu bunca zaman çakılların üstünde bıraktıkları için hesap soracağı ümidiyle saatlerce nafile beklemişti.

Ortak çalışmaya neredeyse rastlantı sonucu başlamışlardı ama Jansen'ın hatırladığı kadarıyla aynı kafada oldukları daha ilk günden belliydi. Ricks, kendisini tahammül edi-

lebilir bir ortak kılan özelliklerin hepsine sahipti. Öyle kıvrak zekâlı, hazırcevap biri olduğu söylenemezdi, hoşbeş etmek de pek kalemi değildi. Aslında uzun cümle kurduğu anlar bile nadirdi. Yine de onu bir kez yanınıza çektiysen kararlılık ve bağlılıkla çalışırdı. Dahası, Ricks'te neredeyse her şeye ve herkese karşı bir itimatsızlık vardı, mesleki anlamda ona çok katkı sağlayan bu kuşkucu tavrın asıl sebebi çocukluk yıllarında uğradığı zorbalık ve sindirilmişlikti muhtemelen. Neyse ki Jansen karşısındaki adamın potansiyelini nasıl ortaya çıkartabileceğini anında kavramıştı. Jansen işi yönlendiren beyin, Ricks onun bedeni olmuş, ikili bir süre sonra polislik mesleğine dair hiçbir halt bilmeyen amir bozuntularına ve hukuk müşavirlerine duydukları hoşnutsuzluk yüzünden kendiliğinden birbirlerine bağlanmış, tepelerindeki tiplerle de yıldızları hiç barışmamıştı. Oysa iki ortak birlikte o kadar çok sayıda motosiklet çetesi üyesini, Pakistanlıyı, karılarını dövmekten zevk alan ruh hastasını, tecavüzcü ve katili içeri tıkmışlardı ki emeklilik yıllarına kadar durmadan terfi ettirilip ödüllendirilseler yeriydi. Fakat toplum hayatında işler böyle yürümüyordu. Bu dünyada hak eden de etmeyen de aynı övgüyü alıyordu. İki ortak çoğu zaman bu eşitsizlikten yakınır, bar ve kulüp köşelerinde zil zurna sarhoş olana kadar kendi kendilerine kutlama yapar veya Dış Österbro'daki ufak genelevin kapısına dayanırlardı.

Hepsi geçmişte kalmıştı artık. Ricks'in alacağı tek teşekkür karakoldaki anma duvarındaki diğer isimlerin yanına kendininkinin de işlenmesi olacaktı. Jansen duygusallığa yatkın biri değildi ama önceki sabah işe geldiğinde, zihninde bu düşüncelerle sütunlu avludan yürüyüp geçerken duygularına yenik düşmüştü. İki gün evinden çıkmamıştı. Cinayetin işlendiği gece öyle büyük bir şok yaşamıştı ki Ricks'in hayat arkadaşını olan bitenden haberdar etmek dışında başka bir katkıda bulunamamış, gecenin ilerleyen saatlerinde uya-

nan karısı onu Vanlöse'daki karanlık kış bahçesinde kayıtsız bir halde otururken bulmuştu. Ertesi gün evdekiler bir doğum günü partisine gitmişler, o da oğullarının odasında ne zamandır monte edilmeyi bekleyen Ikea kitaplığı kurmaya koyulmuştu. Ama kurulum talimatları o kadar anlaşılmaz gelmişti ki saat on buçuk gibi ilgisi tamamen beyaz şaraba kaymıştı. Karısı öğleden sonra çocuklarla birlikte çıkıp geldiği sırada Jansen elinde bu kez votka-Red Bull, arka bahçedeki barakaya sendeleyerek giriyordu. Barakanın zemininde neden sonra kendine geldiğinde, toparlanıp derhal işe gitmesi gerektiğini fark etmişti.

Pazartesi günü yeniden işbaşı yapmıştı. Kendisi evdeyken karakoldakiler hedefe kilitlenip arı gibi çalışmışlardı; rastladığı herkes ona yakınlık göstermişti. Nylander, vakaya geri dönmesine izin vermemişti elbette, bunun üzerine o da giyinme odasına birkaç meslektaşını çağırarak, katilin izini sürerken önemli bir şey öğrenecek olurlarsa kendisine haber vermelerini istemişti. Kimisi buna pek razı gibi gözükmezken kimi de ona hak vermişti: Ricks, Hess ve Thulin işi yüzlerine gözlerine bulaştırdığı için hayatını kaybetmişti. Dahası, ikisinden biri, büyük olasılıkla da Hess basına bilgi sızdırmıştı. Hess'in Hartung vakasıyla ilgili şüphelerinin devam etmesi, Jansen'ın yüzüne bir tokat gibi inmişti, üstüne bir de Ricks öldürülünce çok daha büyük bir yara almıştı.

Jansen'ın iş arkadaşlarının o sabah bakanlık binasına göreve gönderilmesiyle çalışmaların hızı kesilmişti ne yazık ki. Jansen'ın devraldığı görevler ufak tefek işlerdi, bu yüzden göreve gitmek yerine arabasına atlayıp Greve'in banliyösüne doğru yola koyulmuş, yol üstünde bir büfede durup altılı bira almış, metro istasyonunun hemen yanı başında Ricks'in yaşadığı zemin kattaki küçük dairenin kapısını çalmadan önce birkaçını kafaya dikmişti. Ricks'in kız arkadaşı, gözyaşları içerisinde kapıyı açmış, Jansen'ı içeri davet etmişti. Jansen ken-

disine ikram edilen çaydan bir yudum almak üzereydi ki bakanlıktaki dedektiflerden biri telefonla aramıştı. Birkaç olasılık üzerinde durduklarından bahsetmişti. Dosyaları incelerken devlete, sisteme, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'na, hatta ve hatta tüm dünyaya nefret duymak için haklı sebepleri olan birkaç kişi dikkatlerini çekmişti. Jansen önüne sıralanan olasılıkları pür dikkat dinledi, vakalardan birinin ötekilere kıyasla çok daha güçlü sebepleri var gibi gözüküyordu. Hess ve Thulin'in bu yeni gelişmeden henüz haberdar olmadıklarından emin olduktan sonra telefonu kapatmış, Ricks'in kız arkadaşından özür dileyip yanından ayrılmış ve arabaya atlayıp soluğu Sydhavnen'deki adreste almıştı.

"Kim o?" diye seslendi biri kapının arkasından.

"Polis! Aç kapıyı!"

Jansen bir eliyle cebindeki tabancayı sımsıkı tutmuş, öteki eliyle kapıyı sabırsızlıkla yumrukluyordu. Kapının açılmasıyla kırış kırış olmuş bir surat, endişeli gözlerle kapının ağzında beliriverdi. Jansen şaşkınlığını bastırmaya çalıştı. Karşısında oldukça yaşlı bir kadın duruyordu, içeriden kesif bir sigara ve bozuk yiyecek kokusu geliyordu.

"Benedikte Skans ve Asger Neergaard'la görüşmem lazım."

Jansen bu isimleri bakanlıktaki meslektaşından almıştı, yaşlı kadın başını iki yana salladı.

"Burada yaşamıyorlar artık. Altı ay önce taşındılar."

"Taşındılar mı? Nereye?"

"Bilmiyorum. Söylemediler. Konu neydi?"

"Burada yalnız yaşıyorsun, öyle mi?"

"Evet. Ama benimle böyle senli benli konuşabileceğinizi söylediğimi hiç sanmıyorum."

Jansen bir süre duraksadı. Böyle bir cevap beklemiyordu. Yaşlı kadın öksürdü, üzerindeki hırkayı çekiştirerek kendini soğuktan korumaya çalıştı.

"Size yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Boş verin. Rahatsız ettim, kusura bakmayın. Hoşça kalın."

"Siz de hoşça kalın."

Jansen bir iki adım uzaklaşınca yaşlı kadın kapıyı kapattı. Kadının verdiği cevaba hazırlıksız yakalanan Jansen bir iki saniye ne yapacağını kestiremedi. Tam sıcak arabasına dönüp bakanlıktaki meslektaşını aramaya niyetlenmişti ki birinci kattaki pencerelerden birine takıldı. Gözüne çarpan şeyin tavanda asılı bir bebek dönencesi olduğunu fark etti. Genellikle beşiklerin üstüne takılan türden, küçük kuşlarla süslü bir dönence. Şayet yaşlı kadının dediği üzere Benedikte Skans ve Asger Neergaard buradan taşınmışlarsa, o zaman dönencenin burada ne işi var diye düşünmeden edemedi.

Kapıyı yeniden çaldı, bu sefer daha hızlı vuruyordu. Yaşlı kadın kapıyı nihayet açtığında, tabancasını çekip kadını yana iterek içeri girdi. Kadın çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Kararlı adımlarla dar koridordan geçip önce mutfağa, ardından da bir zamanlar dükkân görevi gören ön taraftaki odaya girdi. Odanın bomboş olduğunu görünce merdivene yönelmişti ki yaşlı cadı bu sefer önüne geçip yukarı çıkmasına engel olmaya çalıştı.

"Çekil önümden!"

"Yukarıda bir şey yok! Oraya öyle kafana göre çıkamaz..."

"Kes sesini de çekil önümden!"

Kadını paldır küldür itip merdivene seğirtti, yaşlı kadın arkasında ağlıyordu. Parmağı tetikte, tabancasını her an ateşlemeye hazır, kapıları tek tek açmaya başladı. İlk ikisi yatak odasıydı ama sonuncu kapı bir çocuk odasına açılıyordu.

Bebek dönencesi beşiğin üzerinde tatlı tatlı salınıyordu ama odanın geri kalanı bomboştu. Jansen bir an yanıldığı hissine kapıldı. Fakat kapının ardındaki duvarı fark ettiği an Martin Ricks'in ölümüne yol açan vakayı çözdüğünü anladı.

88

Akşam çökmüştü, bu saatlerde son araçlar da Sydhavnen'den ayrılır, sokaklar iyice tenhalaşırdı. Ama durum bugün pek öyle değildi. Bir zamanlar Kopenhag'ın en büyük kesimhanelerine ev sahipliği yapan virane binaların dış tarafındaki sokak, ellerinde alet kutularıyla dolanıp duran polis memurları ve kriminal inceleme uzmanlarıyla kaynıyordu. Arka arkaya dizilen polis araçları uzunca bir kuyruk oluşturmuştu, sokağa bakan binanın istisnasız her penceresinden göz kamaştıran projektör ışığı sızıyordu. Hess, birinci kattaki odada sorguya alınan yaşlı kadının ara sıra işitilen ağlaması talimat yağmurlarıyla, koşturup duranların ayak sesleriyle, telsizden yükselen cızırtılı mesajlarla, en çok da kapının kenarında konuşan Thulin ve Jansen'ın sesleriyle birbirine karışıyordu.

"Ama buraya gelmen için sana kim tüyo verdi?"

"Tüyo aldığımı da nereden çıkartıyorsun? Belki arabayla öylesine gezintiye çıkmıştım."

"O zaman ne halt etmeye aramadın?"

"Seni ve Hess'i mi? Sizi aramak ne halta yarayacaktı ki?"

Fotoğraf aşağı yukarı iki yıl öncesine ait olmalıydı. Beyaz beşiğin içinde, diş kaşıma halkası ile cılız bir tutam beyaz saçın yanı başında, yastığın üzerinde duran fotoğraf, siyah köşeli hoş bir çerçevenin içine yerleştirilmişti, çerçevenin camı

hayli tozlanmıştı. Fotoğraftaki genç anne kucağında battaniye sarılı bir çocuk, kuvözün yanında durmuş, kameraya gülümsüyordu. Kadının suratında zoraki bir ifade vardı, yorgun olduğu ve ayakta durmakta zorlandığı her halinden belliydi. Hess, kadının üzerinde halen kırışık bir hastane önlüğü olduğundan fotoğrafın doğumun hemen ardından hastanede çekilmiş olduğunu düşündü. Kadının gözlerinde en ufak bir sevinç belirtisi yoktu. Bir tutarsızlık vardı sanki, suratındaki ifadeye bakılırsa gerçeklerden kopmuş gibi bir hali vardı, sanki çocuk eline öylesine tutuşturulmuş, kadın da kendisine biçilen rolü provasız oynamaya çalışıyor gibiydi.

Fotoğraftaki Benedikte Skans'ın, Hess'in Thulin'le birlikte Magnus Kjær ve Sofia Sejer-Lassen hakkında Hussein Majid'le görüşmek üzere Rigshospital'ın pediatri bölümüne gittiğinde gördüğü, suratında temkinli bir ifade olan şu hoş görünümlü hemşirenin ta kendisi olduğuna şüphe yoktu. Fotoğrafın çekildiği tarihten bu yana saçı uzamış, yüz hatları oturmuş ve yüzündeki tebessüm yok olmuştu. Ama fotoğraftaki kadın, gördükleri o hemşireydi, Hess aradaki bağlantıyı anlamaya çalışıyordu.

Linus Bekker'la yaptıkları o konuşma, Thulin'le birlikte yüksek güvenlikli hapishaneden ayrıldıklarından beri kötü huylu bir tümör gibi Hess'in içinde büyüyordu. Tüm enerjisini ve dikkatini Bekker'ın gizlice sızdığı arşivdeki görüntülerden yararlanarak katilin izini sürme olasılığına odaklamıştı fakat birtakım yeni bilgiler gelmeye başlamıştı. İlki Genz'dendi, ardından bakanlıkta bıraktıkları dedektiflerden biri Jansen'ın destek kuvvet talebi üzerine apar topar Sydhavnen'e doğru yola çıkmıştı. Jansen'a tüyoyu verenin bakanlıkta dosyaları inceleyen dedektiflerden biri olduğunu anlamak çok da zor değildi ama şu an için bu detay, Benedikte Skans ve erkek arkadaşı hakkındaki şu son gelişmenin yanında son derece önemsiz kalıyordu.

"Neler buldunuz bakalım?"

Nylander henüz gelmişti, görünüşe bakılırsa Jansen, Thulin'le konuşmaları bölününce rahatlamıştı.

"Kira sözleşmesi Benedikte Skans adına. Yirmi sekiz yaşında, Rigshospital'da hemşirelik yapıyor. Erkek arkadaşından olan çocuğu Kopenhag Sosyal Hizmetler Departmanı tarafından 18 ay önce ellerinden alınmış. Çocuğun evlatlık olarak bir aileye verilmesi üzerine Benedikte Skans yasal yollara başvurmuş. Konuyu aynı zamanda medyaya da taşımış ve çok daha fazla sayıda çocuğun ailelerinin ellerinden alınması konusunda sosyal hizmetleri teşvik ettiği gerekçesiyle Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nı hedef alarak, aleyhinde konuşmuş."

"Rosa Hartung."

"Aynen. Medya tüm bu iftiralara inanarak meseleyi diline dolamış, çocuğun sosyal hizmetler tarafından haklı gerekçelerle ailesinden alındığı anlaşılana kadar da buna devam etmiş, ardından mesele gündemden düşüp unutulmuş. Anlaşılan o ki Benedikte Skans ve erkek arkadaşı meseleyi kendi gündemlerinden hiç düşürmemişler çünkü çocuk kısa bir süre sonra hayatını kaybetmiş. Sonrasında da Skans bir psikiyatri servisinde kilit altında tutulmuş ve bu bahara kadar da oradan ayrılmasına izin verilmemiş. Oradan çıktıktan sonra eski işine geri dönüp erkek arkadaşıyla birlikte buraya yerleşmiş ama duvardakilerden de görüldüğü üzere olan biteni hiç unutmamışlar."

Hess duvarı incelemekle meşguldü, dinlemiyordu. Anlatılanların çoğunu, bakanlıktaki dedektiflerden birinin getirdiği Kopenhag Sosyal Hizmetler'e ait vaka dosyası suretlerinden okumuştu zaten. Benedikte Skans, Tingbjerg'de geçirdiği genç kızlık dönemini esrar, gece hayatı ve kıyafet satan bir butikte bir türlü tamamlayamadığı stajyerlikle heba etmiş, ancak 21 yaşına geldiğinde Kopenhag'daki bir hemşirelik

okuluna kabul edilmişti. Hemşirelik eğitimini iyi dereceyle tamamlamış ve Tingbjerg'de okuduğu lisede kendisinden birkaç sınıf büyük olan erkek arkadaşı Asger Neergaard ile hemen hemen aynı zamanlarda tanışmıştı. Neergaard, Skans'la tanıştığı döneme kadar Slagelse'deki levazım birliğinde askerlik yapmış, ardından Afganistan'da görevlendirilmiş ve bir süre sonra Skans'la, yıkık dökük bu kesimhaneye yerleşerek yuva kurmuştu. Benedikte Skans Rigshospital'ın pediatri servisinde hemşire olarak çalışmaya başlamıştı, çift bu sıralarda çocuk sahibi olup ailelerini genişletme arayışı içine girmişti. Sosyal hizmetler uzmanının raporunda belirttiklerine bakılırsa, Benedikte Skans hamile kaldığında kaygılı birtakım davranışlar sergilemeye başlamış, kendine güven sorunları yaşamıştı. Yirmi altı yaşındayken beklenenden iki ay önce doğum yaparak bir erkek bebek dünyaya getirmiş, bebeğin prematüre olması annenin lohusalık psikozunu tetiklemişti. Sosyal hizmetler uzmanı, o tarihte 28 yaşında olan asker babanın olgunlaşmış tavırlar sergilemediğini, bebekle pek ilgilenmediğini, hatta Benedikte Skans bebekle ilgilenmesi için ısrarcı davrandığında arada bir agresifleştiğini tespit etmişti. Sosyal Hizmetler uygulamadaki farklı programlar vasıtasıyla aileye destek sağlama konusunda elinden gelen gayreti göstermiş ama Benedikte Skans'ın psikolojik sorunları daha da beter hale gelmiş ve nihayetinde kendisine bipolar bozukluk teşhisi konulmuştu. Sosyal Hizmetler birkaç hafta boyunca aileye ulaşamadığında polise başvurarak durumu iletmiş, polis de son derece yerinde bir kararla eve ani baskın yapmıştı. Baskında yedi aylık bebeğin her tarafı dışkı ve kusmuk içinde, beşiğinde baygın yattığı görülmüştü. Bebeğin yetersiz beslendiğine dair ciddi emareler de vardı. Hastaneye kaldırılan bebeğin kronik astımı ve gıda alerjisi olduğu ortaya çıkmış, mevcut alerjisinin anne babasının verdiği fındıklı çikolatayla çok da tehlikeli duruma geldiği anlaşılmıştı.

Baskınla çocuğun muhtemelen hayatı kurtarılmış olduğu halde Benedikte Skans öfkeden küplere binmişti. Basının kendisiyle yaptığı her görüşmede ailesine yapılan muameleye ne denli öfkelendiğini açık açık dile getirmişti. Haberlerde yer alan "Eğer ben kötü bir anneysem, başka bir sürü böyle anne daha var" şeklindeki sözleri vaka dosyasında da aynen alıntılanmıştı. Sosyal Hizmetler çocuğun uğradığı ihmali kamuoyuyla paylaşmadığından olsa gerek, Skans'ın anne olarak haklı birtakım gerekçeleri olduğu kanaati doğmuştu; ta ki Rosa Hartung devreye girip hem basına hem de Sosyal Hizmetler'e ilgili mevzuatın 42. maddesinin mümkün olduğunca katı bir şekilde yorumlanmasının çocukların menfaatine olduğunu hatırlatana kadar. Medya, söz konusu açıklamanın ardından sus pus olmuştu. Bir süre sonra da küçük çocuk, devlet himayesine alındıktan sadece iki ay sonra, akut akciğer hastalığından trajik bir şekilde hayatını kaybetmişti. Benedikte Skans, kendisini durumdan haberdar eden sosyal hizmetler uzmanına saldırmış, ayakta tedavi almak için sık sık yaptığı psikiyatr ziyaretleri, Roskilde'deki Sankt Hans Hastanesi'nde uzunca bir tedaviye dönüşmüştü. Hastaneden baharda taburcu edilmesinin ardından da deneme süresi şartıyla Rigshospital'daki eski işine dönmüştü.

Bu dehşet verici bir karardı çünkü kapının ardındaki duvar, genç kadının akıl sağlının hiç de yerinde olmadığını apaçık gösteriyordu.

Jansen "Ben kadınla erkek arkadaşının bu işte beraber olduklarını düşünüyorum" diyerek Nylander'a anlatmaya devam etti. "Kendilerine karşı adaletsiz bir yaklaşım sergilendiğini düşündükleri besbelli, bakanı zor durumda bırakmak, sistemi teşhir etmek ve çocuklarına iyi bakım vermeyen kadınları cezalandırmak için küçük, hastalıklı beyinlerinde bu planı yapmışlar. Görüldüğü üzere, planın en önemli parçasının kim olacağı baştan belliymiş."

Jansen bu konuda haksız değildi. Odanın bir tarafı hayatını kaybeden çocuğa anıt mezar gibi düzenlenmişken diğer ucu Rosa Hartung'u hedef alan patolojik takıntıyı açığa vuruyordu. Bakanın gazetede çıkan fotoğrafları, yas içindeki bakanın magazin muhabirlerince gizli çekilmiş görüntüleri de dahil kızının ortadan kaybolmasıyla ilgili manşetler soldan sağa doğru sırayla asılmıştı. "Parçalara ayrılıp gömülmüş"" veya "Kesilmeden önce tecavüze uğramış" benzeri satırların yer aldığı gazete kupürleri, siyahlar içindeki Rosa Hartung'u anma töreninde gözyaşlarına boğulduğu sırada gösteren fotoğrafın yanına alay edercesine iliştirilmişti. Bunları "Rosa Hartung kedere boğuldu" veya "Istırabından yataklara düştü" tarzında gazete başlıkları izlerken, bir süre sonra, daha ileri tarihli kupürler iliştirilmeye başlanmış, duvarın sağ tarafına doğru, muhtemelen üç dört ay öncesinde çekilmiş daha yeni görüntüler, "Hartung geri döndü" başlığının altına asılmıştı. Duvara raptiyelenen bir gazete makalesinde, bakanın ekim ayının ilk salı günü parlamentoya döndüğünde çekilmiş bir fotoğrafı kalemle yuvarlak içine alınmış, makalenin hemen yanına iliştirilen bir A4 kâğıdına bakanın kızıyla kendisini çektiği fotoğraflar yapıştırılmış, kâğıdın üstüne de "Tekrar hoş geldin. Öleceksin, sürtük" yazılmıştı.

Daha da endişe verici olanı, duvara iliştirilen gazete kupürlerinin belli bir noktadan sonra yerini fotoğraf silsilesine bırakmış olmasıydı. Bu kez gazetelerden kesilmiş değil baskısı alınmış birtakım fotoğraflar kullanılmıştı; sonbaharın başında, eylülün son günlerinde çekildikleri çok açıktı. Bakanın yaşadığı evin farklı açılardan çekilmiş fotoğrafları eşinin, oğlunun, bir spor salonun, makam aracının, makam odasının ve Christiansborg'un gözüktüğü fotoğrafların yanı sıra şehir merkezine giden yolları gösteren Google Haritalar çıktıları duvara asılmıştı.

Duvarda asılı olanlar kahrediciydi. Hess'in yüksek güven-

likli hapishaneden ayrıldıkları sırada zihnindeki parçaları yavaş yavaş birleştirerek oluşturmak üzere olduğu o narin iskambil kulesini yerle bir etmişti. Linus Bekker'a boşuna mı gitmişlerdi? Ne denli uğraşırsa uğraşsın parçaları tekrar yerine koyamıyordu. Ama içini kemirip duran tek şey bu değildi. Bir başka tehlikenin daha olduğu apaçık ortadaydı. Adını koyamasa da hemen yakınlarında bir şey, tam da meseleyi kontrol altına aldıklarını zannederlerken, hemen şimdi dikkat kesilmelerini gerektiren bir şey vardı... Nylander Jansen'a sorular sorarken Hess de duvarı gözleriyle taramaya devam ediyordu.

"Peki çift şimdi nerede?"

"Kadın birkaç gün önce Rigshospital'a telefon edip hasta olduğunu söylemiş, o tarihten beri de izine rastlayan olmamış, erkek arkadaşının nerede yaşadığını da bilmiyoruz. Hakkında en az bilgiye sahip olduğumuz kişi de o zaten. Evli değiller, bu yüzden her şey Benedikte Skans'ın ismine kayıtlı ama adamın evraklarını askeri kuvvetlerden talep ettik. Şu ana dek tespit ettiklerimiz istihbaratla paylaşıldı mı?"

"Evet. Bakan hanım güvende. Aşağıdaki kadın kimin nesi?"

"Asger Neergaard'ın annesi. Anlaşılan yaşlı kadın da burada yaşıyor. Oğluyla kız arkadaşının nerede olduklarını bilmediğini söylüyor ama sorgulamasını henüz tamamlamadık."

"Fakat genç çiftin cinayetlerden sorumlu olduğu kanaatindeyiz sanırım?"

Hess, daha Jansen cevap vermeden Thulin'in araya girdiğini duyduğu anda duvarda birkaç boş çivi olduğunun farkına vardı. Sanki fotoğraflardan biri alelacele çekiştirilip yırtılmış gibi çivilerden bir ikisinin ucuna ufak tefek kâğıt parçaları kalmıştı.

"Bunu henüz bilmiyoruz. Hemen bir sonuca varmadan önce bilmemiz gereken..."

"Başka neyi bilmemiz gerekiyor? Yapmayın yahu, gördük-

leriniz neyinize yetmiyor, her şey yeterince açık zaten" diye çıkıştı Jansen.

"Aynen öyle! Rosa Hartung'la ilgili her şey gözümüzün önünde, şu duvarda asılı ama öldürülen kadınlarla ilgili tek bir şey bile yok. Cinayetlerin asıl sorumlusu bu çift olsaydı, kurbanlar hakkında da bir iki ipucu olurdu bu duvarda ama yok!"

"Fakat kadın, kurbanlardan en az ikisine ve onların çocuklarına rastlamış olabileceği bir serviste hemşirelik yapmış. Bunun konuyla hiç ilgisi yok, öyle mi?"

"Hayır, ilgisi olmadığı söylenemez. Elbette ki bu çifti tutuklayıp sorguya çekmemiz gerekiyor ama sonuçlarını hesaba katmadan buraya baskın yapıp onları burada beklediğimizi dünya âleme ilan etmişken bu artık pek de kolay olmayacak!"

Hess, duvara iliştirilmiş olması gereken o fotoğrafı aramaya devam ederken arkadan Nylander'ın gayet soğukkanlı bir ses tonuyla lafa girdiğini duydu.

"Jansen'ın yetkileri çerçevesinde gayet doğru hareket ettiğini düşünüyorum, Thulin. Bekker'ın kaldığı hapishanedeki danışman psikiyatrın anlattıklarına bakılırsa –ki kendisi beni birkaç dakika önce arama nezaketini gösterdi– Hess ve sen, o sırada Linus Bekker'ı taciz etmekle meşgulmüşsünüz. Üstelik bunu yapmamanız için size özellikle talimat vermiş olduğum halde. Bir açıklamanız var mı?"

Hess, Thulin'i savunma zamanının geldiğinin farkındaydı ama bunun yerine Jansen'a dikti gözlerini.

"Jansen, sen içeri girmeden önce kadın buradaki bir şeyleri ortadan kaldırmış olabilir mi?"

"Siz ikiniz Linus Bekker'dan ne öğrenmeyi umuyordunuz?!"

Tartışma devam ederken Hess, "Ben olsaydım polis kapıya dayanmışken saklamak istediğim şeyi nereye tıkıştırırdım" diye düşünürek sağa sola bakınıyordu. Duvarın uzağın-

da duran bir şifonyeri öne çeker çekmez buruşturulup şifonyerin arkasına tıkıştırılmış bir fotoğraf yere düştü. Hızla eğilip fotoğrafı aldı ve eliyle düzeltti.

Hess'in Asger Neergaard olduğunu tahmin ettiği fotoğraftaki genç adam, baston yutmuş gibi dik duran, boylu poslu biriydi. Elinde bir dizi anahtar, bir arabanın yanında poz vermişti. Üzerinde gayet derli toplu gözüken koyu renk bir takım elbise vardı, yanında poz verdiği siyah araba zayıf gün ışığına rağmen yeni yıkanıp cilalanmış gibi pırıl pırıldı. Adamın üzerindeki takım elbise ve pahalı Alman malı araba, arkalarındaki şu yıkıldı yıkılacak gibi görünen kesimhaneyle taban tabana zıttı. Hess, Asger Neegaard'ın annesinin neden özellikle bu fotoğrafı ortadan kaldırmak istediğine ilk başta bir anlam veremedi ama sonra gözleri fotoğraftaki siyah arabaya takıldı, aceleyle duvara koşturup Rosa Hartung'un makam aracının olduğu fotoğrafla elindekini karşılaştırınca şüphe bulutları dağıldı. Bakanın makam aracı Asger Neergaard'ın fotoğrafta yanında durduğu aracın aynısıydı. Ama Hess daha ağzını açıp tek kelime edemeden, üzerinde her zamanki beyaz tulumuyla Genz başını kapıdan içeri uzatıverdi.

"Kusura bakmayın, böldüm. Eski kesimhane binasını aramaya henüz başladık da, sizlerin de görmeniz gereken bir şey var. Galiba odalardan biri, birilerini epey uzun süre tutsak etmek üzere donatılmış."

89

Akşamüstü olmuştu, Kopenhag'ın güneybatısındaki E20 otobanında trafik hayli yoğundu. Asger, sol şeridi boşaltmaları için kornaya asıldı ama önünde peş peşe seyreden birkaç geri zekâlı yağmurdan ötürü ısrarla dikkatli gittiğinden sabırsızlıkla orta şeride sokulup makas atarak öne geçti. Bakanın Audi A8 3.0 model makam arabasının güçlü motorunun hakkını ilk kez veriyordu. Dikkat çektiğine aldırmadan ilerliyordu; şu an asıl önemli olan kaçıp kurtulmaktı. Her şey ters gitmişti, Asger, polisin asıl peşine düşmeleri gereken kişilerin kendisi ve Benedikte olduğunun farkına varmasının an meselesi olduğunu biliyordu; hatta çoktan farkına varmış da olabilirlerdi.

Oysa 35 dakika öncesine kadar her şey saat gibi tıkır tıkır işliyordu. Suç esnasında başka bir yerde olduğunu dair kanıt olsun diye küçük piç kurusunun peşinden tenis salonuna kadar gidip antrenman öncesinde ortalıkta gezerek fileleri kontrol eden müdüre hızlıca bir merhaba demişti. Ardından veda edip arabayla spor salonunun arka tarafına geçmiş, çocuğun arkasından giderken özellikle aralık bıraktığı yan kapıdan tekrar içeri girmeden önce arabayı köknar ağaçlarının arasına park etmişti. Spor salonu o saatlerde epeyce boş olduğundan soyunma odalarına görünmeden girmek kolay olmuştu. Çocuk üstünü değiştirmekle meşgul olduğundan hiç-

bir şey işitmemişti ama ellerinde eldiven, yüzünde kar maskesiyle palyaço gibi görünen Asger cebinden kloroformu çıkartmak üzereyken yaklaşan ayak seslerini duymuştu. Gelen tesis müdürüydü, Asger adamla burun buruna gelmeden kar maskesini çıkartmayı becermişti fakat Gustav'ın odanın içinde olduğunu fark etmesi tuhaf kaçmıştı. Tesis müdürü ise onu gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"Hah, demek buradasın. Telefonda istihbarattan birileri var. Sana ulaşamadıkları için benden Gustav'ı bulmamı istediler, al şunu da kendin bir görüş onlarla."

Müdür, telefonu Asger'in eline tutuşturdu. Hartung'un küstah korumalarından biri Gustav'ı bakanlığa, annesinin yanına getirmesi talimatını verdi, acil bir durum söz konusuydu. Polis cinayet zanlılarının kaldığı yerin adresini bulmuştu. Adresin Sydhavnen'de terk edilmiş bir kesimhane olduğunu duyar duymaz Asger'in nefesi kesildi. Belli ki polisin aradıkları asıl kişinin kendisi olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Telefonuna cevap vermediği için sıkı bir azar işittikten sonra yanında yine küçük piç kurusuyla spor tesisinden ayrıldı. Peşlerindeki müdürün gözleri ikisinin üstünde olduğu için küçük velede bir de sevimli sevimli arabanın kapısını açmak zorunda kalmıştı. Gerçi artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Asger'in bakanlığa gideceği yoktu.

"Niye bu yoldan gidiyoruz? Annemin yanına buradan...

"Kapa o pis çeneni de telefonunu ver bana."

Arka koltukta oturan çocuk, tepki veremeyecek kadar afallamıştı.

"Telefonunu ver dedim! Sağır mısın, nesin!"

Gustav deneni yaptı, Asger telefonu aldığı gibi açık camdan fırlattı, telefonun ıslak asfaltın üzerine gürültüyle düşüp parçalandığını duydu. Asger çocuğun korkudan ödünün koptuğunun farkındaydı ama umurunda değildi. Onu şu an için endişelendiren tek şey Benedikte'yle beraber hangi cehenne-

me kaçacaklarıydı çünkü hiçbir aşamada somut bir kaçış planı yapmamışlardı. Asger, polis şüphelenmeden çok önce kaçıp gidebileceklerini sanmıştı ama hiçbir şey umduğu gibi gitmemişti. Beyni, korku ve telaş içinde uğulduyordu fakat Benedikte'nin onu affedeceğinden emindi. Planın suya düşmesi kendi suçu değildi. Benedikte anlayış gösterirdi, ikisi beraber oldukları müddetçe bir şekilde çaresine bakarlardı.

Asger, Benedikte'nin koyu renk gözlerine daha ilk baktığında bu hisse kapılmıştı. Tingbjerg'deki şu perdeleri eprimiş, yıkık dökük haldeki lisede tanışmışlardı. Benedikte'den birkaç sınıf büyük olan Asger o zamandan beri âşıktı ona. Birlikte okulu asmış, içkinin ve uyuşturucunun dibine vurmuş, çevre yolunun bariyerlerinin gerisinde sırt üstü çimlere gömülmüş yatarlarken dünya umurlarında değildi, ilk cinsel deneyimini Benedikte'yle yaşamıştı.

Ama Asger sağa sola dalaşmadan duramadığı için bir süre sonra okuldan kapı dışarı edilip de kendini Güney Jutland'da bir ıslahevinde bulduğunda ilişkileri başladığı gibi bitmişti. Neredeyse on yıl geçtikten sonra Benedikte'nin hastanedeki hemşire arkadaşlarından biriyle çıkıp geldiği Christiania'da bir hippi komününde yeniden karşılaşmışlar ve hemen ertesi gün birlikte yaşamaya karar vermişlerdi.

Asger, Benedikte'nin yanına kıvrılıp sokulmasına, erkeği tarafından korunup kollandığını hissetmesine bayılırdı. Oysa içten içe kadının kendisinden kesinlikle çok daha güçlü olduğunu bilirdi. Askeri kuvvetlerde olmak başlarda hoşuna gitmişti ama devriye aracı ve malzeme kamyonu şoförü olarak iki kez Afganistan'da görevlendirildikten sonra görevinden ayrılmıştı; ardından panik ataklar geçirmeye başlamış, gecenin kör vaktinde kan ter içinde, bitkin uyanır olmuştu. Benedikte her seferinde elini avuçlarının arasına alıp sıkı sıkıya tutmuş ve onu sakinleştirmişti. En azından bir sonraki atağa kadar. Nöbetten çıkıp eve geldiğinde serviste tedavisine

yardımcı olduğu çocuk hastalardan bahsedip dururdu, hastaneden çıkıp geldiği günlerin birinde artık bir ailesi olmasını istediğini söylemişti. Asger, aile kurmanın onun için ne çok anlam ifade ettiğini yüzünden okuyabiliyordu. Çok geçmeden birlikte yaşayabilecekleri ucuz ve geniş bir yer buldular. Kesimhaneden bozma bu kiralık ev kimsenin yaşamak isteyeceği türden bir yer değildi. Bir süre sonra Benedikte hamile kalınca Asger'i askeri kuvvetlerden eski bir arkadaşının adresinde kayıtlı göstermişlerdi. Böylelikle Benedikte, devletin bekâr ebeveynlere verdiği yardımdan yararlanabilecek, ellerine az da olsa bir para geçebilecekti.

Asger, doğumun ardından Benedikte'nin neler yaşadığını bir türlü anlayamamış, bir süre sonra her şeyin suçlusunun bebek olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bebeğin devlet himayesine alınması her ikisi için de büyük şok olmuştu elbette ama öte yandan Asger başından beri küçük çocuğa gerçek bir yakınlık hissetmemişti. Doğumun ardından eve üç kuruş fazla para getirebilmek için inşaatlarda işçilik yaparak canını dişine takıp çalışmıştı. Benedikte onun gözünde çok iyi bir anneydi; kalacak yeri olmadığı için yanlarına yerleşen, içki parası için öz oğluna yalvarıp duran kendi annesinden çok daha iyi bir anne olduğu kesindi. Benedikte, bebek ellerinden alındıktan sonra avukatlarla, gazetelerle ve televizyon kanallarıyla temasa geçmiş, Rosa Hartung denen şu anlayışsız kaltaktan yakınıp durmuştu ama sonrasında tüm çabaları boşa çıkmıştı. Gazetecilerin artık kendilerine yardım etmek istemediklerini gözyaşları içinde anlatmıştı. Bebek, kısa bir süre sonra akciğerleriyle ilgili bir rahatsızlıktan hayatını kaybetmiş, her şeyi değiştiren de bu olmuştu. Benedikte, sosyal hizmetler ofisindeki dangalaklardan biriyle dalaştığı için zorla bir kliniğe kapatılmış ve Asger her gün iş çıkışı arabayla Roskilde'ye kadar gidip onu yatırıldığı psikiyatri kliniğinde ziyaret etmişti. İlk başlarda çok fazla

ilaç etkisi altında olduğu için Benedikte'nin mimikleri dahi kaybolmuştu. Klinikteki kadın doktor her gelişinde Asger'e uzun uzun Benedikte'nin durumunu anlatıyor, Asger'in içinden ise dediklerinin tek kelimesini anlamadığı doktoru duvara çarpmak geliyordu. Akıcı okumakta her ne kadar zorlansa da bir süre sonra Benedikte'e gazete ve dergileri yüksek sesle okumaya başlamıştı. Gecenin bir vakti dönüp kesimhaneden bozma evin kapısını kapattığında kendini yalnız ve güçsüz hissediyordu. Televizyonun karşısında birkaç saat uyuyabilmek için sık sık içkiye sığınır olmuştu. Günler böyle geçip giderken, bakanın kızının geçen sonbahar aniden ortadan kaybolmasıyla birlikte ikisi de birazcık toparlanmışlardı.

Bakanın çocuğunu kaybetmesi, Benedikte'nin yüreğine su serpmiş, hatta epeyce yatıştırmıştı. Hatta Asger'in işten çıkıp kliniğe ziyaretine geldiği bir öğleden sonra, gazeteyi kendisi getirip okuması için eline tutuşturmuştu. O gün, soruşturmanın tamamlanıp davanın kapatıldığı gündü. Gazete makalelerinde davaya gün geçtikçe daha az yer verilir olmuştu, neyse ki Benedikte'nin yüzü tekrar gülmeye başlamıştı. Kar mevsiminin gelmesiyle hastanenin arkasındaki göl buz tuttuğunda, ikisi birlikte dışarıda uzun yürüyüşler yapmaya başlamışlardı. Baharın ilk aylarında, tam da Asger olup biten her şeyi geçmişe gömüp geride bıraktıklarını düşündüğü sırada, Hartung'un yaz tatilinin ardından görevine geri döneceğinin haberleri gazetelerde çıkmaya başlamıştı. Yazılanlara bakılırsa işe dönmeyi iple çekiyordu. Benedikte Asger'in elini avuçlarının arasına alıp sıkıca tutmuştu. Asger, Benedikte'nin eli elini sarmaladığı müddetçe, kendisinden ne isterse istesin yerine getireceğini biliyordu.

Benedikte klinikten taburcu olur olmaz plan yapmaya başlamışlardı. Akıllarına ilk gelen, Hartung'u isimsiz e-postalar ve mektuplarla tehdit etmek, evine girip ortalığı kırıp dökmek, hatta arabayla ezip yol kenarına fırlatıp at-

mak olmuştu. Ama Benedikte e-posta adresini bulmak için Rosa Hartung'un web sitesine girdiğinde, ekranda bakanlığın yeni bir şoför aradığını belirten bir ilana rastlamış, böylelikle planları biraz daha somutlaşmıştı.

Benedikte'nin Asger'in başvurusunu bizzat kaleme alıp göndermesinin üzerinden çok geçmeden bakanlıktaki bir yetkiliyle görüşmek üzere mülakata çağrılmıştı. Belli ki bakanlıktaki geri zekâlılar, Asger'in ne Benedikte'yle olan bağlantısından ne de Benedikte'nin medya üzerinden bakana atıp tuttuğundan haberdarlardı, muhtemelen Asger başka bir adreste kayıtlı olduğu için bu detayı atlamışlardı. Bakanlıktaki mülakatta Asger'in sağlam bir askeriye sicili olduğunun, ailevi yükümlülükleri olmadığı için esnek çalışabileceğinin altını çizmişler, ardından başvuruda bulunan tüm adayların niteliklerini inceleyerek bir istihbarat görevlisiyle sohbet tadında bir görüşme yaptırmışlardı. Bir süre sonra, işe kabul edildiğinin haberi geldiğinde Asger ve Benedikte, görevinin başına döndüğü ilk gün bakana hoş geldin demek maksadıyla gönderecekleri e-postanın ön hazırlığı olarak Hartungların kızının Facebook'ta buldukları fotoğraflarını derleyip kendilerince kutlama yapmışlardı.

Asger, yeni işine başladığı gün Rosa Hartung'la ilk kez karşılamıştı. Bakanı, Österbro'daki büyük lüks villasından almış, bakanın kibirli ve küstah tavırlarıyla emirler yağdırıp duran danışmanı Vogel'in suratına bir yumruk vurmamak için kendini zor tutmuştu. Aradan çok zaman geçmeden makam arabasının üstüne eski kesimhanede buldukları birkaç sıçanın kanıyla bir şeyler yazmışlardı. Tüm şu tuhaf cinayet vakalarının ve üzerinde gizemli parmak izlerinin yer aldığı kestane adamların birdenbire ortaya çıkıp Rosa Hartung'un bunların içine çekildiği dönemde, kinlerini kusmak için bir iki kargaşa yaratmışlardı. Buraya kadar olup bitenler Asger'in hoşuna gitmişti, Benedikte de durumdan hoşnuttu

ama bir süre sonra asıl bomba patladı: Rosa Hartung'un tüm dünyanın öldüğü ve gömüldüğünü sandığı kızı, gerçekte ölmemiş olabilirdi.

Kristine Hartung'un yaşıyor olabileceği fikri ikisini de kışkırtmıştı ama Rosa Hartung artık istihbarat ajanlarınca korunuyordu. Asger'in bile bakanın yanına yaklaşması imkânsızdı. Benedikte ise ona Rosa Hartung yerine şu küçük velet hakkında sorular sormaya başlamıştı. Odak noktasını değiştiren Asger, çocuğu kaçırmalarının çok daha dişe dokunur bir sonuç vereceğini kabul etmişti. Polisin, Gustav'ı kaçıran kişinin, peşine düştükleri katil olduğunu zannedebileceğini de aklından geçiren Asger, sinyal verip otobandan çıkarken, hem kendisinin hem de Benedikte'nin hakkında en ufak bir halt bilmedikleri suçlardan aranıyor olmalarını ironik buldu.

Yağmur arabanın ön camına iniyordu, anayolun kenarındaki cebe ulaştığında günün son ışıkları da gözden kaybolmuştu. O sabah Hertz'den kiraladıkları minibüsü nihayet görebiliyordu ama arabayı kasten 20 metre kadar uzağa park edip motoru durdurdu. Torpido gözünden eşyalarını çıkarırken başını çevirip göz ucuyla çocuğa baktı.

"Birileri gelip seni bulana kadar olduğun yerde kalacaksın. Olduğun yerde. Anladın mı?"

Çocuk ürkerek "Tamam" dercesine başını salladı. Asger arabadan indi, kapıyı çarparak kapatıp yolun karşısına, Benedikte'ye doğru koştu. Benedikte minibüsten zıplayarak inmiş, üzerinde ince bir jileyle ve kapüşonlu, uzun kollu kırmızı bir tişörtle yağmurun altında onu bekliyordu.

Pek sevinmiş gibi gözükmüyordu. İşlerin planladıkları gibi gitmediğini anlamış olsa gerekti, Asger olan biteni nefes almadan anlatmaya koyuldu.

"Önümüzde iki seçenek var, bebeğim. Ya buradan cehennem olup gideceğiz ya da doğruca polise gidip işler daha da

sarpa sarmadan olan biten her haltı anlatacağız. Ne düşünüyorsun?"

Benedikte cevap vermedi. Asger kiralık minibüsün kapısını ardına kadar açıp da anahtarları vermesi için elini uzattığında da cevap vermedi. Yağmurun altında öylece duruyor, nicedir yüzündeki tebessümü solduran, kahkahalarını boğan şu dingin, tehlikeli bakışlarla Asger'in arkasında bir yerlere bakıyordu. Asger, başını çevirip bakınca Benedikte'nin gözlerini diktiği yerde suratını endişeyle makam arabasının koyu renkli camına dayayan velet olduğunu fark etti. Benedikte'nin fikrini asla değiştirmeyeceğinden o dakikada emin oldu.

90

Rosa, başbakanın makam odasından çıkıp istihbarat ajanının ardı sıra merdivenden aşağıya inerken Steen'e cep telefonundan boş yere ulaşmaya çalışıyordu. Bekleyecek hali kalmamıştı, ona bir an önce ulaşması lazımdı. Tam şu an yüreğindeki telaşı bir tek o anlardı. Birkaç dakika önce istihbarat ajanı toplantıyı bölmüş ve polisin az evvel bir baskın gerçekleştirdiğini, katilin gizlendiği yerin bulunmuş olabileceğini haber vermişti. Rosa duygularını ne zamandır bastırmaya çalışıyordu ama Steen, Kristine'nin kestanelerin üzerindeki parmak izlerinin bir manası olması gerektiğine onu ikna ettikten sonra, o da ümitlenmeye başlamıştı. Polisin ortaya çıkardıkları nicedir bekledikleri gelişme olabilirdi; yine de içini huzursuz eden, sıkıntılı bir şeyler vardı.

Rosa, normal zamanlarda başbakanlığa ayrılan Prins Jörgens Gård adlı avluya açılan kapıya geldiğinde, bir sürü ajanın kendisini beklediğini gördü. İstihbarat ajanları bakanı hemen ileride duran koyu renkli araca yönlendirirken iki yanında siper oldular. Araba, 100 metre ilerleyip Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı binasının önünde durduktan sonra araçtan inip ana kapıya doğru yürüyen Rosa'ya aynı titizlikle eşlik ettiler.

Rosa, kapının hemen dibinde kamp kuran gazetecilerin sorularına aldırmadan içeri girdi, güvenlik görevlilerinin

yanından geçer geçmez Liu'nun kendisine yukarı kadar eşlik etmek üzere asansörün yanında beklediğini gördü. Kristine hakkındaki şu sansasyonel haberler medyada yer bulduktan sonra, medya mensupları herhangi bir yorumda bulunma niyeti olmadığı halde bakana ulaşmak için sayısız girişimde bulunmuştu. İlk başlarda Kristine'nin satış yaptığı tezgâh, arkadaşı Mathilde, kestaneden yaptıkları şu oyuncak adamlar ve hayvanlardan bahsettiği için kocası Steen'e öfkelenmişti. Kocasının alkole sığındığının farkındaydı, güçlü olduğunu göstermek için her gün inanılmaz çaba sarf ettiğini de biliyordu fakat adamcağız belki de kendisinden çok daha fazla yıpranmıştı. İlk iki cinayet mahallinde bulunan kestane adamların üzerindeki parmak izlerinin ne derece önemli olabileceğini aralarında tartışıp durmuşlardı. Gelişmelerin bir anlam ifade edip etmediğine, Mathilde ile Kristine'nin bunları gerçekten de bir yıl önce bizzat elleriyle yapıp yapmadıklarına kafa yormuşlardı ama Rosa ne söylerse söylesin Steen'i zapt edemeyeceğini anlamıştı. Belki de kimse adamcağızın yanında değildi, ne polis teşkilatında ne de evde onun söylediklerine kulak asan yoktu. Fakat adam nihayet karısını ikna etmişti. Kocasının yürüttüğü mantığa inandığından değil, daha ziyade bizzat kendisine inandığından ikna olmuştu çünkü Rosa kendisi de buna inanmak istiyordu. Steen bunca aydır içine düştüğü o çökmüş ruh halinden artık sıyrılmıştı. Kızlarının halen hayatta olduğuna gerçekten de inanıp inanmadığını titrek bir sesle sorduğunda evet dercesine başını sallamış ve ellerini avuçlarının arasına almış, Rosa da gözyaşlarına boğulmuştu. Belki altı aydan fazla bir süre sonra ilk kez sevişmişler, ardından Steen kafasındaki planı ona anlatmıştı. Rosa, sonuna kadar sebat edip edemeyeceğini, tüm bunları gerçekten de yapıp yapamayacağını bilmeden ona destek olmuştu. Fakat Steen, cuma akşamı haber saatinde ekranlara çıkmış ve Kristine'in halen hayatta oldu-

ğuna inandığını söylemişti. Tıpkı bundan bir yıl önce yaptığı gibi, insanlara bildiklerini paylaşma çağrısında bulunmuş ve kızlarını kaçıran şahıstan Kristine'i serbest bırakmasını istemişti. Rosa, programı Gustav'la birlikte izlemeye çalışırken, çocuğu da duruma elinden geldiğince hazırlamaya gayret etmişti. Ama olan biteni kavrayamayan Gustav öfkelenmişti. Rosa, çocukcağızın yaşadığı kafa karışıklığına da gösterdiği dirence de hak vermişti. Aldıkları karardan dolayı neredeyse pişman olmuştu. Aynı gece ilerleyen saatlerde, üçüncü bir cinayet mahallinde daha üzerinde yine parmak izi bulunan bir başka kestane adam bulunduğu bilgisi kendilerine ulaştırılmıştı. Gerek cinayet masası şefi gerekse Rosa'yla bugün görüşen iki dedektif beklenti içine girmemelerini söyledikleri halde aldıkları haberlerden sonra umutları biraz olsun tazelenmişti.

Steen'i haber kuşağında izleyen insanların iyi niyetli mesajlarının hiçbiri işe yaramadığı gibi Steen'in Kristine'in ortadan kaybolduğu gün gittiği yerleri, yaptığı şeyleri kendince araştırmasından da bir sonuç çıkmamıştı. Steen, bilmecenin çözülmesine yardımcı olabilecek yeni olasılıklar veya tanıklar bulma umuduyla bütün hafta sonunu Kristine'nin spor salonundan çıktıktan sonra gidebileceği tüm güzergâhları ayrıntılarıyla çıkarmaya harcamıştı. Mimar olduğu için Kristine'in çabucak gözden uzaklaştırılıp saklanmasına imkân verecek kanalizasyon sistemlerinin, yer altı yollarının ve trafo merkezlerinin tamamının planları elinin altındaydı. Kocasının yaptığı samanlıkta iğne aramaktan farksızdı ama Rosa onun kendini bu işe bu denli adamış olmasından etkilenmişti. Bizzat başbakanın kendisini kapıda karşılamasıyla gayet olumlu bir havada başlayan ama sonrasında hayli sıkıntılı geçen toplantıyı birkaç dakika önce yarıda kesmesine neden olan son gelişmelerden Steen'i bir an evvel haberdar etmek istiyordu.

"Hoş geldin, Rosa. Nasıl gidiyor?"

Başbakan kucaklayarak karşılamıştı Rosa'yı.

"Pek iyi değil, maalesef. Gert Bukke'ye yeni bir toplantı için defalarca ulaşmaya çalıştım ama geri dönmedi. Dolayısıyla, bir an önce diğer tarafla görüşmelere başlamamız gerekli diye düşünüyorum."

"Kastettiğim Bukke değildi. Şu an bizimle neden masaya oturmak istemediği belli zaten. Sen ve Steen'i kastetmiştim."

Rosa, sürüncemede kalan bütçe görüşmeleri hakkında başbakana bilgi vereceğini zannetmişti ama adalet bakanının da toplantıda olduğuna bakılırsa toplantının asıl gündemi düşündüğünden farklı olacaktı.

"Lütfen beni yanlış anlama. İçinde bulunduğun durumun inan farkındayız ama senin de bildiğin üzere, hükümet bu sene zaten bir miktar yara aldı. Üstelik mevcut durum, işleri daha da karıştırıyor. Steen'in medyada boy göstermesi adalet bakanının çalışmalarına imalı bir eleştiri olarak görülüyor. Bakan, Kristine'in başına gelen trajik olayın titizlikle araştırıldığını, her taşın altına bakıldığını, hatta senin de defalarca minnettar olduğu söylediğin üzere, size yardımcı olmak için her şeyin yapıldığını onlarca kez dile getirdi. Fakat şu sıralar bakanın itibarı hakkında ciddi şüpheler oluşmaya başladı."

"Bence bütün hükümetin itibarı" diye araya girdi adalet bakanı. "Bir süredir bakanlığın telefonları kilitlendi, gece gündüz susmak bilmiyor. Gazeteciler, haber alma özgürlüğü taleplerini her yerde dillendirir oldular, muhalefet davanın tekrar açılmasını talep ediyor, hatta bu konuyu özellikle resmi bir toplantıda ele almam için onlarca telefon geldi. Benim için hava hoş, toplantı yapıp durumu izah ederim ama bu sabah bizzat başbakandan dava hakkında yorum yapması istendi."

"Benim herhangi bir yorumda bulunma niyetim yok elbette ama bir baskı olduğu da muhakkak."

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Senden ricam adalet bakanının resmi sorumluluğuna ayak uydurup destek olman. Steen'in söylediği şeylere mesafeli dur. Bunun zor olacağının farkındayım ama bakanlık koltuğuna dönmene imkân tanırken sana duyduğum güvenin hakkını vermeni istiyorum."

Rosa duyduklarına öfkelenmişti. Davayla ilgili birtakım belirsizlikler olduğunda diretti. Başbakan bir orta yol bulmaya çalışmıştı. Başbakanın bu çabası adalet bakanının sinirlerini daha da bozmuştu ki toplantıyı yarıda kesmek zorunda kaldılar. Rosa'nın umurunda değildi. Ona kalırsa, ikisi de bu konuda diledikleri kadar itişip kakışabilirlerdi. Liu ile birlikte makam odasına geçerken Steen'in sesli mesaj kutusuna alelacele bir mesaj bıraktı.

"Nasıl gitti başbakanla görüşmeniz?" diye sordu Vogel.

"Boş ver, önemli değil. Asıl sen neler öğrendin?"

Vogel, iki istihbarat ajanı, Engells ve birkaç başka meslektaşı masanın etrafında toplanmıştı. Onlar durumun özetini geçerken Rosa da masaya oturdu. İstihbaratın Sydhavnen'daki evi kiralayan kişinin ismini 10 dakika önce bakanlığa bildirmesi üzerine Engells, Benedikte Skans ile ilgili dosyayı bulup getirmişti. Dosyayı tekrar inceleyip Rosa'ya özet geçmişlerdi ama Rosa dosyayı zaten hatırlamıştı. Engells ve Vogel olanlar hakkında teori üretmekte birbirleriyle yarışıyorlardı. Tam o sırada istihbarat ajanlarından birinin telefonu çaldı, adam da cevaplamak üzere odadan çıktı. Rosa diğer istihbarat ajanının kendisine Benedikte Skans'la, hatta kadının erkek arkadaşıyla yakın zamanlarda karşılaşıp karşılamadığını sorduğunu fark etti. Erkek arkadaşın henüz bir fotoğrafını bulamamışlardı ama Benedikte Skans'ın medyada çıkan bir sürü fotoğrafı vardı.

"İşte kadın bu."

Rosa, kadının öfkeyle bakan koyu renk gözlerini tanımış-

tı. Daha bir hafta önce kendisine lobide omuz atan kızdı bu. Üzerinde jile bir elbise ve kapüşonlu, uzun kollu kırmızı bir tişört vardı. Tam da makam arabasına kanla bir şeyler yazıldığı gün çarpışmışlardı.

"Bunu doğrulayabilirim. Kadını ben de gördüm."

İstihbarat ajanları Vogel'in az önce söylediklerini not alırlarken Engells vaka dosyasında yazanları okumaya devam ediyordu: Benedikte Skans'ın oğlu devlet korumasına alınmış ancak çocuk evlatlık verildiği ailenin yanında hayatını kaybetmişti. Rosa okunanları duyar duymaz içinin neden bu denli huzursuz olduğunu anlamıştı.

"Gustav nerelerde kaldı?"

Vogel elini tuttu. " Şoför onu getiriyor, yoldalar. Her şey yolunda, Rosa."

"Benedikte Skans hakkında başka neler hatırlıyorsunuz? O gün Christiansborg'da yanında başka birileri var mıydı?" diye kaldığı yerden devam etti istihbarat ajanı.

Ama Rosa'nın içindeki huzursuzluk hissi daha da artmıştı. Nedendir bilinmez, şoförün daha dün Gustav'ı tenise kendisinin mi yoksa Steen'in mi götüreceğini sorduğunu hatırladı birden. Ama donup kalmasına asıl yol açan şey, Engells'in söyledikleri oldu.

"Anlaşılan o ki şu erkek arkadaş, yani çocuğun babası hakkında fazla bir şey bilmiyoruz. Tek bildiğimiz şoför olarak Afganistan'da görevlendirilmiş olduğu ve adının da Asger Neergaard..."

Vogel de buz kesti, birbirlerine baktılar.

"Asger Neergaard mı?"

"Evet."

Rosa hiç vakit kaybetmeden cep telefonundaki uygulamayı kontrol ederken telaşla ayağa fırlayan Vogel oturduğu sandalyeyi devirdi. Rosa'nın kontrol ettiği, "Çocuğumu Bul" adlı uygulamayı Gustav'ın telefonun nereden sinyal verdiğini ta-

kip etmek için Steen'le birlikte geçen yıl yüklemişlerdi. Fakat GPS haritası bomboştu. Gustav'ın cep telefonu sinyal vermiyordu. Rosa daha ağzını açıp tek kelime edemeden istihbarat ajanı, elindeki telefonu kulağından indirerek kapıdan girdi. Rosa adamın suratını gördüğü an, tıpkı Kristine'nin ortadan kaybolduğu gün gibi, zeminin ayaklarının altından kaydığını hissetti.

91

Hess, konuşulanları bir süredir dinlemediğinin farkına varmıştı. Operasyon odasındaki uzun masada Thulin'in solunda oturuyordu, gözlerini avluya bakan pencereye dikmiş, kayıtsızca karanlığın bir örtü gibi kapladığı avluya bakıyordu. Etrafındaki insanlar, durumun ciddiyetini hatırlatıp duran stresli seslerin uğultusu arasında koşturuyorlardı. Hess böyle ortamların yabancısı değildi. Dünyanın neresinde olursanız olun, işin içine çocuk kaçırma olayı girdiğinde durum her zaman ciddiyet taşırdı, kurbanın tanınmış bir politikacının çocuğu olduğu durumlarda tek fark, ortamın çok daha gergin hale gelmesiydi.

Hartung'un makam arabası, beş saat kadar önce Kopenhag'ın güneybatısına uzanan otobanın kenarında bir cepte terk edilmiş halde bulunmuştu. Ne çocuktan ne de Benedikte Skans ve Asger Neergaard'dan bir iz vardı. Çocuğu kaçıranlardan da bir talep gelmemişti. Boş makam aracının bulunmasıyla Danimarka tarihinde görülen en büyük arama faaliyetlerinden biri başlatıldı. Sınır kapıları, havaalanları, tren istasyonları, köprüler, feribot terminalleri ve sahil boyları sıkı gözetim altına alındı, her noktaya devriyeler yerleştirildi. Hess, şehrin dört bir köşesine yayılan devriye araç filosunun sokaklarda kuş uçurtmadığını düşündü. Operasyon, istihbarat ve Kopenhag Emniyeti tarafından ortaklaşa yürütülüyor-

du, Sivil Savunma Kuvveti mensupları bile akşam yemeği sırasında aniden göreve çağrılmış ve kasvetli bir sonbahar gecesi iş başı yapmışlardı. Interpol ve Europol'ün yanı sıra Norveç, İsveç ve Alman emniyet teşkilatları da durumdan haberdar edilmişti, Hess'in tek umudu aramaların bu teşkilatları da işin içine katacak kadar sarpa sarmamasıydı. Uluslararası makamların kendileriyle temasa geçmesi, çocuğu kaçıran kişilerin farklı ülke sınırlarından geçtiği anlamına gelecekti, bu durumda da Gustav Hartung'u bulma olasılıkları önemli ölçüde azalacaktı. Özellikle de çocuğu canlı bulma olasılıkları. Çocuk kaçırma vakalarındaki genel kabul görmüş kural, takibin henüz hararetli olduğu ilk 24 saatte bulma olasılığının en yüksek seviyede seyrettiğine işaret ederdi. Her geçen gün, olasılık daha da azalırdı. Hess, bunu çocuk kaçırma olaylarını baz alan Lahey istatistiklerden gayet iyi biliyordu. Bir yıl önce Alman ve Fransız emniyet teşkilatlarının işbirliğini gerektiren, kendisinin de görev aldığı çocuk kaçırma olayını düşünmemeye çalıştı. Karlsruhe'de yaşayan iki yaşında bir çocuk ortadan kaybolmuş, Fransızca konuşan zanlı, çocuğun Almanya'da bir bankada yöneticilik yapan babasından 2 milyon avro fidye istemişti. Hess değiş tokuşta bizzat yer almış ama fidye olarak istenen paralar kararlaştırılan yerden alınmamıştı bile. Çocuğun bedeni bir ay sonra, banka yöneticisinin evine sadece 500 metre mesafede bir kanalizasyonda bulunmuştu. Otopside çocuğun kafatasının kırıldığı ve kaçırıldığı gün hayatını kaybettiği tespit edilmişti, çocuğu kaçıran adam muhtemelen kaçma telaşındayken çocuğu rögar kapağının yanında asfalta düşürmüştü. Polisler katili bulamamıştı.

Gustav Hartung'un ortadan kaybolma koşulları neyse ki farklıydı ve iyimser olmak için halen birtakım gerekçeler vardı. Dedektifler halihazırda Asger Neergaard'ın bakanlık ve Christiansborg'daki mesai arkadaşlarını sorgularlarken diğer-

leri de Benedikte Skans'ın Rigshospital'daki mesai arkadaşlarını sorguya çekiyordu. Şu ana dek hiç kimse çiftin çocukla birlikte nereye kaçmış olabileceğine dair bir şey söylememişti ama bu olasılığı yok saymak için henüz erkendi. Haber kuşaklarında Gustav Hartung'un görüntüleri yayınlanıp duruyordu, bu yüzden çocuğu kaçıran kişiler yanlarında çocukla ortalıkta dolaşamazlardı. Bunun iyi tarafları olduğu kadar sakıncalı tarafları da vardı. Ekranlarda dönüp duran görüntüler sayesinde vatandaşların çoğu kısa bir süre sonra Gustav Hartung'u tanır duruma gelecek ve çocuğa rastladıklarında yetkilileri haberdar edebilecekti. Ama bu durumun çocuğu kaçıran kişilerin üzerinde yoğun bir baskı yaratması da olasıydı, panikle karar almalarına ve vakanın ölümle sonuçlanmasına neden olma ihtimali de vardı. Konu üst düzey yetkililerle istihbarat ajanları arasında sert tartışmalara yol açtı. Fakat tartışmanın büsbütün anlamsız olduğu sonradan anlaşıldı çünkü Hartung ailesi çocuğun tehlikede olduğuna dair bir açıklama yayınlanmasında ısrar ederek tartışmalara noktayı koydu. Hess, ailenin kararını anlayışla karşıladı. Bundan bir yıl önce korkunç bir kâbus yaşayan anne baba, bir öncekinin izlerini henüz geride bırakamamışken kendilerini yeni bir kâbusun içinde buluvermişti. Her taşın altına bakılmalı, çalınmadık kapı bırakılmamalıydı. Hess, yanı başında duran Thulin'in o sırada Nylander'ın masanın üstünde bıraktığı cep telefonunun hoparlöründen Kriminal İnceleme'deki ofisinden bilgi aktaran Genz'in anlattıklarını sabırsız bir ses tonuyla böldüğünü duydu.

"Peki telefonlarının izinin sürülmesi? Bu konuda bir gelişme yok mu yani?"

"Hayır. Benedikte Skans da Asger Neergaard da bu öğleden sonra saat 4.17'den itibaren telefonları kapatmışlar, bu durumda söz konusu saati çocuğun kaçırıldığı saat olarak düşünebiliriz sanırım. Gerçi numarası tescillenmemiş başka telefonlarının olması muhtemel ama biz henüz..."

"iPad'leri ya da evlerindeki diz üstü bilgisayarlar? En azından bir iPad ile bir tane Lenovo dizüstü bilgisayar vardı. Uçak, feribot, tren bileti, artık hangisini aldılarsa, buna dair dijital bir makbuz olabilir. Ya da herhangi kredi kartı harcaması?"

"Dediğim gibi, henüz işe yarar bir bilgiye ulaşamadık. Lenovo'daki silinmiş dosyalara erişim sağlamak biraz vakit alabilir çünkü bilgisayar hasar görmüş, ayrıca..."

"Bu da demek oluyor ki hiçbiriniz bir halta bakmamışsınız. Genz, buna vaktimiz yok! Eğer Lenovo'da silinmiş dosya varsa, tek yapman gereken bir kurtarma programıyla hepsini yeniden çalıştırmak. Akıl alır gibi değil yahu, bunu da mı ben söyleyeceğim size."

"Thulin, Genz ne yaptığını biliyor. Genz, bir şey bulur bulmaz bana haber ver."

"Tabii ki. O halde işimin başına geri dönüyorum."

Nylander telefonu kapatıp cebine geri koydu. Thulin, tam ringe çıkmak üzereyken maça çıkamayacağı söylenen bir boksör gibi kalakalmıştı.

"Başka bir şey var mı? Devam edelim" dedi Nylander.

Jansen masanın üzerindeki not defterini Nylander'a doğru kaydırdı.

"Roskilde'deki psikiyatrla görüştüm. Hemen şu anda kullanabileceğimiz bir şey çıkmadı ama Benedikte Skans'ın çocuğun ölümünden sonra bir müddet keçileri kaçırmış olduğuna şüphe yok. Hastanedeki psikiyatrlardan biri kadının hastanede kaldığı sürede tamamen iyileşmiş olduğunda ısrarcı olsa da şiddet içeren davranışlar sergileme olasılığını yok sayamıyor. Muhteşem bir tespit, sağ olsun. Özellikle Skans'ın çocuk servisinde çalıştığını düşününce insanın içini pek bir rahatlıyor."

"Kadının nerede olduğunu bilmiyoruz yani. Peki ya Asger Neergaard?"

"Eski asker, 30 yaşında, 7 ve 11. Muharebe Grubu'nda şo-

för olarak iki dönem Afganistan'da görevlendirilmiş. Sicili düzgün ama kışladaki eski silah arkadaşlarından sorup soruşturmaya başlayınca, bazıları adamın askerlikten bıkmanın ötesinde birtakım sebeplerden askeri kuvvetlerden ayrıldığını söyledi."

"Geveleme de söyle."

"Bazıları ellerinin titrediğini, bazılarıysa onunla bir araya gelmekten kaçındığı söyledi. Sinirli bir ruh hali, agresif tavırlar, ayrıca travma sonrası stres bozukluğuna işaret eden bir iki belirti daha... Üstelik buna yönelik hiçbir tedavi de görmemiş. İstihbaratın nasıl olup da böyle bir adama makam şoförlüğü onayı verdiği, beni aşan bir konu ama bir iki kişinin defteri dürülür diye tahmin ediyorum."

"Konuştuğun hiç kimse adamın nerede olabileceğini bilmiyor, öyle mi?"

"Bilen yok. Annesi de bilmiyor. En azından bir bildiği varsa da söylemiyor."

"Öyleyse, toplantıyı burada kesip işimize devam edelim. Hiçbir halt bulmuş değiliz, bu da hiç hoş değil. Kaçırma olayının Hartung vakasındaki gerekçeyle ilintili olduğu şüphe götürmüyor, dolayısıyla tüm enerjimizi çocuğu bulmaya odaklamamız lazım. İşledikleri dört cinayeti araştırmak için kullandığımız istihbarat kaynağını şimdilik buraya yönlendireceğiz, ta ki çocuğu sağ salim bulana kadar."

"Eğer cinayetleri onlar işledilerse."

Hess toplantı boyunca ağzını ilk kez açmıştı. Kapının dibinde durmuş, içeri girmeyi bekleyen bir yabancıymış gibi kendisine bakan Nylander'a aldırmadan kaldığı yerden devam etti.

"Şu ana dek çiftin yaşadığı evde cinayetleri işlediklerini gösteren hiçbir somut delile rastlanmadı. Rosa Hartung'a ölüm tehdidinde bulundukları ve oğlunu kaçırma planları yapıp bunu gerçekleştirdikleri ise ortada. Ama üç kadı-

nın öldürülmesiyle ilgili herhangi bir kanıt yok, dahası Asger Neergaard'ın cinayetlerin en az birinde, cinayet saatinde başka bir yerde olduğuna dair kanıtı var. İstihbarata göre, Anne Sejer-Lassen'ın öldürülmesi esnasında Rosa Hartung ve sekreteriyle birlikte bakanlığın yanındaki avludaymış."

"Ama Benedikte Skans orada değildi."

"Evet, orada değildi ama bu onun Anne Sejer-Lassen'ı öldürdüğü anlamına gelmez. Zaten, ne gibi bir güdüleri olabilir ki?"

"Linus Bekker'a yaptığınız ziyareti savunmak için söylediğiniz ipe sapa gelmez şeyleri daha fazla dinleyecek değilim. Benedikte Skans ve Asger Neergaard bizim nazarımızda birinci derece şüpheli, o kadar. Sizin şu kısa gezintinizi de daha sonra konuşacağız zaten."

"Ama ben hiçbir şeyi savunmaya çalış..."

"Hess, eğer sen ve Thulin vaktinizi akıllıca kullanıp bakanlıktaki dosyaları incelemeye ayırmış olsaydınız Skans ve Neergaard'ın çevirdiği dolabı daha önce fark edebilirdiniz ki bu durumda da Gustav Hartung kaçırılıp alıkonulmamış olurdu! Şimdi ne demek istediğimi anladın mı?"

Hess sesini çıkarmadı. Bir süredir aynı şeyi kendisi de düşünüyordu, haklı bir sebebi olmasa da bir an kendini suçlu hissetti. Nylander, Jansen ve diğerleri peşinde odadan çıkıp giderken Thulin de arkasındaki sandalyenin sırtından paltosunu aldı.

"Şu an asıl önemli olan çocuğun bulunması. Eğer cinayeti onlar işlemediyse, kimin işlediğini araştırıp buluruz."

Thulin, Hess'in cevap vermesini beklemeden koridora çıktı. Bir müddet onu ardından izleyen Hess, bakışlarını cam bölmenin ardına çevirdiğinde dedektiflerin çözüme kavuşturulması an meselesi olan her davada ortamı etkisi altına alan o enerji ve kararlılıkla sağa sola koşturduklarını gördü. Ama kendisi zerre kadar bu hissi taşımıyordu. Kuklaları oynatan ipler halen başkalarının elindeymiş gibi hissediyordu. Oturduğu yerden kalktı, temiz hava almak için dışarı çıktı.

92

Asger, normalde karanlıktan rahatsız olmazdı. Gözleri karanlığa çabucak uyum sağlar ve arabayı şimdi olduğu gibi yağmur altında son sürat giderken bile sakin ve kontrollü kullanırdı.

Gece araba sürmeyi Afganistan'dayken ciddi ciddi sevmeye başlamıştı. Askeri birlikleri ya da levazım malzemelerini bir kamptan ötekine taşıma işi kimi zaman güneş battıktan sonra gerçekleştirilirdi. Asger'in birlikte mesai yaptığı diğer şoförler bu yolculukları tehlikeli bulsalar da o buna farklı bir deneyim gözüyle bakardı. Direksiyon başında olmayı oldum olası severdi. Sanki zihni sakinleşmeye başlar, yanından geçip gittiği manzaraların yarattığı ritimle bir dönüşüm geçirirdi. Ama Afganistan'dayken en çok geceleri araba kullanmayı sevdiğini fark etmişti. Etrafta bakacak çok az şey olduğu halde geceleri direksiyonda olmak bambaşkaydı. Etrafını saran karanlığın kendisini koruyup kolladığını düşünür, başka türlü eksikliğini çektiği o dingin ve dengeli ruh halinin karanlıkla birlikte geldiği hissine kapılırdı. Ancak şu an karanlıkta hiç de öyle hissettirmiyordu. Zifiri karanlık yolun her iki yanı da sık ağaçlarla çevriliydi, gözleri hiçbir şeyi seçemese de tehlikenin bir yerde pusu kurduğunu ve onu her an kıskıvrak yakalayabileceğini hissediyordu. Teninin her noktasına dikenler batıyor gibiydi, kulaklarındaki basınç da-

ha da artmıştı, gaz pedalına biraz daha asılırken, sanki kendi gölgesinden kaçmaya çalışıyordu.

Polis her tarafa barikat kurmuştu, bu yüzden ikide bir yön değiştirmek zorunda kalmışlardı. İlk önce Gedser'deki limana doğru yol aldılar, ardından Helsingör'dan kalkan İsveç feribotuna yöneldiler ama her iki denemelerinde de polis arabaları sirenleri çalarak son sürat onları sollayıp geçti, istikametlerinin neresi olduğunu tahmin etmek zor değildi. Asger bu kez feribot seferlerinin yapıldığı yarımadanın ucundaki limana, Sjællands Odde tarafına doğru bir rota belirledi. Great Belt Köprüsü çok göze batardı, dolayısıyla orayı kullanmak mümkün değildi. Ama Asger, pek ihtimal vermese de Jutland'a giden feribotun denetim altında tutulmayabileceğini düşünüyordu. Jutland yolu da barikatla kapatılmışsa ne yapacaklarına kafa yorup dururken zihni karmakarışık olmuştu. Bir sonraki adımlarının ne olacağını bilmez bir halde direksiyon sallarken, Benedikte suskun ve mahzun, yan koltukta oturuyordu.

Asger, şu arka koltuktaki ufak baş belasını yanlarına almaya en başından beri pek de taraftar olmamıştı ama Benedikte dediğim dedik tavrından ödün vermemişti. Benedikte'nin tutumunu anlayışla karşılıyordu bir yandan da. Yarı yolda vazgeçecek olurlarsa, her şey kuru gürültüden ibaret olacaktı; dahası bakan denen sürtük yaptıklarının nelere sebep olduğunu asla anlamayacaktı. Adaletli olan o sürtüğün de bu dünyada cehennemi yaşamasıydı, Asger çocuğu kaçırmış olmaktan bir nebze bile pişmanlık duymuyordu, velet annesine dua etsin ki halen hayatta ve minibüsün arkasında oradan oraya götürülüyordu.

Asger frene asıldı. Bir an için kaygan asfaltta minibüsün kontrolünü kaybeder gibi olmuştu, araç biraz hız kesince direksiyona ancak hâkim olabildi. Gözleri yolun ilerisinde, sırılsıklam ağaçların arasında parlayıp duran mavi ışık-

ları seçmişti, devriye arabalarını henüz göremiyor olsa da bir sonraki virajın ilerisinde kurulu bir barikatın ardında beklediklerinden adı gibi emindi. Yolun kenarına yanaşıp arabayı durdurdu.

"Ne halt ediyoruz biz yahu?"

Benedikte cevap vermedi. Asger tam aksi istikamete dönüp geldikleri yoldan geri dönerken ellerinde kalan seçenekleri art arda sıralamaya başladı.

Benedikte nihayet konuşunca dudaklarından başından beri duymayı umduğu şey dökülmedi. "Ormanlık alana gir. Bir sonraki sapak."

"Neden? Ormanın içinde ne işimiz var?"

"Ormana sap dedim sana."

Bir sonraki çıkışa vardıklarında, Asger ormanlık alana saptı, bir müddet sonra daha dar ve bozuk bir stabilize yolda ilerlemeye başladılar. Benedikte'nin aklından geçeni o an kavramıştı. Etraflarının sarılmış olduğunun o da farkına varmıştı elbette, dolayısıyla akla en uygun olanı yapıyorlardı şu an: Mümkün olduğunca ormanın derinlerine girmek ve fırtınanın dinmesini beklemek. Ordu mensubu olan Asger'di, bunu onun düşünmüş olması gerekiyordu ama çözüm üreten yine Benedikte'ydi. Üç dört dakika kadar gittikten sonra aniden Asger'den arabayı durdurmasını istedi, oysa Asger'ın niyeti ağaçlar yeterince sıklaşana kadar yola devam etmekti.

"Durdur arabayı. Durdur dedim, derhal."

Asger'in frene asılmasıyla araba sarsılarak durdu. Kontağı kapatmış ama farları açık bırakmıştı. Benedikte bir müddet kıpırtısız, öylece oturdu. Asger karanlıkta onun yüzünü seçemiyor, sadece nefes alıp verişini ve arabanın tavanına vuran yağmurun sesini duyabiliyordu. Benedikte minibüsün kapısını açmadan önce torpido gözüne uzanıp bir şeyler çıkarttı.

"Ne yapıyorsun? Burada durup harcayacak vaktimiz yok!"

Benedikte arabadan inip kapıyı çarptı, Asger şoför mahallinde bir müddet öylece oturup kendi sesinin yankısını dinledi. Farların ışığı altında Benedikte'nin minibüsün önüne doğru yürüdüğünü gördü, şoför tarafındaki kapının yanından geçiyordu ki içgüdüsel olarak kapıyı açıp aşağı indi.

"Ne yapıyorsun?"

Benedikte yanından geçip gitti, kararlılıkla minibüsün kayar kapısına elini uzattı. Asger, Benedikte'nin sağ elindeki keskin objenin pırıltısını o esnada fark etti. O sabah minibüsü Hertz'den teslim aldığında askerde kullandığı kamayı torpido gözüne koymuş olduğunu hatırladı. Benedikte'nin neyin peşinde olduğunun o an ayırdına vardı, şu piç kurusuna nasıl olup da acıdığına kendisi de şaşmıştı ama Benedikte'nin elini aceleyle yakaladı. Onu zapt etmeye çalışırken kadının ne kadar güçlü olduğunu, bunu yapmayı ne kadar istediğini hissetti.

"Bırak beni! Bırak dedim sana, bırak!"

Karanlıkta bir müddet boğuştular, Benedikte elinden kurtulmak için çabalarken Asger kamanın kasıklarında bir yeri deldiğini anladı.

"O küçücük bir çocuk! Bize hiçbir şey yapmadı ki!"

Yavaş yavaş kadını kendine çekmeyi başardı. Kolları gevşeyen Benedikte hıçkırmaya başladı. Ağlamaktan mecali kalmamıştı. Asger ormanın içinde ne kadar kaldıklarını kestiremiyordu, sanki sonsuza de öyle kalmışlardı. Ne zamandır bu kadar güzel bir anları olmamıştı. Benedikte'nin de bunu fark ettiğinden adı gibi emindi. Etraflarını saran çember iyice daralmıştı, yine de birlikteydiler ve birbirlerine yeterlerdi.

Karanlıkta Benedikte'nin yüzünü seçemiyordu ama gözyaşları yavaş yavaş diniyordu, kamayı elinden alıp yere fırlattı.

"Çocuğu bırakacağız. Sadece ikimiz olursak daha kolay olur, çocuk bulununca polisler çemberi biraz da daha gevşeteceklerdir. Tamam mı?"

Asger bir çözüm yolu bulacaklarından, her şeyi yola koyacaklarından emindi, Benedikte'nin vücudunu artık çok yakınında hissediyordu. Parmaklarını yüzünde gezdirip gözyaşlarını dudaklarıyla silerken Benedikte'nin başıyla onayladığını ve içli içli ağladığını gördü. Elleri halen ellerine yapışıktı. Asger boşta kalan eliyle minibüsün kayar kapısını çekmek için uzandı. Çocuğa hangi yöne gideceğini anlatırlarsa, birkaç saat sonra polis barikatına ulaşırdı, bu da ikisine gerekli olan vakti kazandırırdı.

Asger, yaklaşan bir ses duyunca irkilip dikkat kesildi. Uzaktan bir aracın sesi geliyordu. Eli hâlâ Benedikte'nin elinde, karanlığa, geldikleri istikamete baktı. Hemen hemen 50 metre ileride bir çift farın ışığı yoldaki su birikintisine vuruyordu, çok geçmeden her ikisi de kıpraşıp duran bir ışık huzmesi içinde kaldılar. Araba durdu, sürücü bir müddet ikisini izledikten sonra, motoru susturup farları söndürdü.

Yol artık büsbütün karanlıkta kalmıştı. O an Asger'in zihninden binlerce şey geçti. İlk başta gelenin sivil polis aracı olduğunu düşündü ama polis böyle bir durumda bu kadar sakin davranmazdı. Belki de bir çiftçi ya da orman görevlisidir diye geçirdi aklından. Fakat birilerinin gecenin bu vaktinde, ormanın içindeki stabilize yolu tepip de gelmesinin tek sebebinin, kendilerini bulmak olabileceğinin ayırdına vardı. Ama ormanın içine saptıklarını kimse görmüş olamazdı, telefonlarının takip edilmemesi için gereken ne varsa çok öncesinden halletmişti.

Asger, avucunun içinde Benedikte'nin elinin gerginlikten titrediğini hissetti. Arabanın kapısının açıldığını duyunca karanlığa doğru seslendi, cevap veren olmadı.

"Kim var orada?" diye tekrarladı Asger. Yaklaşan ayak seslerinden gelenin kim olduğunu çok geçmeden göreceğini anladı ve çimlerin üzerinde duran kamayı almak için can havliyle eğildi.

93

Thulin çöp kutusunu mutfak zeminine serdiği iki gazete ilavesinin üzerine boşalttı, çekmeceden bir çatal alıp yerdekileri deşelemeye başladı. Ellerine lastik eldivenler geçirmişti, çiftin nereye firar ettiklerine dair bir ipucu bulmak umuduyla çöpün içindeki buruşuk ve lekeli makbuzları açarken, bozulmuş yiyecek, sigara izmaritleri ve boş konserve tenekelerinden yükselen kesif koku burun deliklerine yapıştı. Genz ve beraberindeki Kriminal İnceleme ekibi günün erken saatlerinde evi baştan sona incelemişlerdi ama Thulin rastgele testler de yapmayı tercih ederdi. Fakat bu sefer bir şey çıkmadı. Günlük market alışveriş fişlerinin yanı sıra Asger Neergaard'ın Rosa Hartung'un makam şoförlüğünü yaparken giydiği kıyafetlere ait olması muhtemel kuru temizleme fişleri dışında bir şeye rastlamadı. Thulin çöpü gazete ilavelerinin üstünde bıraktı. Eski kesimhanenin yaşam alanı olarak kullanılan kısmındaydı, etrafta kendisinden ve yakınlarda bir yerde binaları gözleyen birkaç devriye görevlisinden başka kimse yoktu. Genz ve ekibindekilerin görevlerini noksansız yerine getirdiklerini kabul etmek gerekti. Genç çiftin kalabileceği başka bir yer olabileceğini gösteren herhangi bir işaret olmadığı gibi herhangi bir kaçış güzergâhı planladıklarını veya gizlenecek alternatif bir yer belirlediklerini akla getirecek de hiçbir şey yoktu. Eski kesimhanedeki soğuk depo-

ların birinde yere serili bir yatakla yorgan, seyyar bir tuvalet ve birkaç Donald Duck dergisi bırakıldığını mesainin ilk saatlerinde doğrulamışlardı. Belli ki Gustav Hartung'u burada tutmak niyetindeydiler.

Düşüncesi bile içini ürpertti. Buna karşın, Thulin genç çiftin yaşadığı eve bakarak soğukkanlı ve merhametsiz katillerle muhatap olduklarına dair bir iz bulunmadığı kanaatine vardı. En azından, kafasında canlandırdığı katillere benzemedikleri ortadaydı. Asger Neergaard'ın en başından beri eski bir silah arkadaşından kiralamış olduğu bir odada değil de burada yaşadığı görünüyordu; çıplak kadın figürleriyle dolu Japon manga çizgi romanlarına da. Fakat adamın eşyaları arasında rastladığı en uçuk şey de buydu. Öte yandan, yetmişli yılların komedi dizilerini ve Dirch Passer ile Ove Sprogöe'nin başrollerinde oynadığı eski Danimarka filmlerini seyretmekten keyif alması adamın karakteri hakkında daha fazla fikir veriyordu. Hepsi de güneşli ve yeşil toprakları, dalgalanan Danimarka bayraklarını resmeden dönem filmleriydi. Asger, toz içindeki DVD oynatıcısına yerleştirdiği filmleri, leş gibi bir deri kanepeye uzanıp yine eski püskü bir düz ekran televizyondan izlemişti ama bunların hiçbiri psikopat bir ruh haline ya da akıl hastalığına işaret değildi.

Benedikte'nin kişilik yapısına dair izler çok daha endişe vericiydi: Sosyal hizmetlerin çocukları devlet himayesine alma yetkisini detaylarıyla anlatan ders kitapları, sosyal refah mevzuatında yer alan kimi hükümlerin basılı olduğu kâğıtlar, onların üzerinde bu hükümlerin iyice tarandığını gösteren not ve yorumlar, ve çocukların korunması gibi konulara dair hukuki dergiler. Kadının oturma odasındaki çekmecelerde bulunan kişisel eşyalarının arasında, çiftin küçük oğulları hakkındaki davaya ayrılmış klasörlerin yanı sıra kadının yetkili makamlar ve mahkemenin kendisine atadığı avukatla yaptığı yazışmalar yer alıyordu. Sayfaların hemen

hepsine el yazısıyla birtakım notlar eklemişti, notların kimi okunamayacak kadar karmakarışıktı ama hepsinin yanına konulan soru işareti ve ünlemler, kadının içindeki öfke ve hayal kırıklığını yansıtıyordu. Çekmecelerde Benedikte'nin okul yıllarına ait albümler de vardı, fotoğrafların birinde, ardında yemyeşil bir çayırlığın uzandığı eğik bükük bir otoyol bariyerinin üstünde Asger Neergaard'la poz vermişlerdi. Albümlerin arasında hemşirelik eğitimi sırasında aldığı sertifika ve belgelerin yanı sıra katıldığı hamilelik ve doğum kurslarına katılım belgeleri de duruyordu.

Thulin, tüm bunları görünce Hess'le birlikte peşine düştükleri katillerin bu genç çift olduğundan daha da şüphelendi. Böyle bir çiftin, böylesine geniş kapsamlı bir cinayet soruşturmasından haftalarca kaçmayı başarmasına inanmak zordu. Thulin, baştan beri kuşkucu bir tavır sergileyen Hess'e hak verdi.

Thulin, Hess'in Nörrebro'daki evinin duvarlarını o sabah gördüğünde keçileri kaçırmaya başladığını düşünmeye başlamıştı. Hatta Hartungların kızının çok uzun zaman önce öldüğünü bir türlü kabullenemediğini düşünmüştü. Sırf o ısrar ettiği için Genz'in ofisine ve yüksek güvenlikli hapishaneye yaptıkları alışılmışın dışındaki ziyaretler de onun hakkındaki düşüncelerini pek de değiştirmemişti. Thulin, ne Hess ne de geçmişi hakkında fazla bir şey bilmediğini kendi kendine sık sık hatırlatırken Bekker ziyaretinin ardından Hess'e biraz daha az şüpheyle yaklaşmaya başlamıştı. Şimdiyse Hess'in haklını teslim ediyor, beraber tekrar Bekker'a gidip cinayetler ve Kristine Hartung hakkında bildiği ne varsa ortaya çıkarmak için onunla bir daha konuşmak istiyordu.

Ama her şeye rağmen şu an asıl önemli olan Gustav Hartung'du. Thulin bir şey bulma umuduyla yatak odalarındaki şifonyerlerin çekmecelerini altüst ettikten sonra aşağıya indi. Arabaya atlayıp doğrudan Kriminal İnceleme'ye gider-

se, biraz sıkıntılı gibi gözüken şu Lenovo bilgisayara el atıp Genz'e yardım edebilirdi. Merdivenin bitimindeki köşeden dönüp koridorda ilerlemeye başlamıştı ki belli belirsiz bir ses duyup durdu. Evin dışında bir yerlerde bir alarm çalıyor gibiydi. Duyduğu ses, araba alarmına kıyasla daha alt perdeden bir tondaydı ama araba alarmı kadar ısrarcıydı. Geri dönüp tam mutfağın önünden geçtiği sırada kesimhaneye giden koridoru fark etti. Koridor geçip karşısına çıkana kapıyı açtığında ses netleşti. Dikdörtgen şeklindeki geniş oda karanlıktı, elektrik düğmelerinin nerede olduğunu kestiremediği için bir müddet durdu. Şayet cinayetlerin arkasında genç çift yoksa, asıl katilin karanlıkta bir yerlerde saklanıyor olabileceğini düşündü ama bu kaygıyı savuşturmaya çalıştı. Katilin şu an burada boy göstereceğine inanması için bir sebep yoktu. Yine de silahını çıkartıp emniyet kilidini açtı.

Cep telefonun ışığında, eski kesimhanenin içerilerine doğru ilerlemeye başladı. Sesin geldiği yöne doğru gidiyordu, Gustav Hartung için ayrıldığını sandığı soğuk depo da dahil, peş peşe bir sürü soğuk deponun önünden geçti. Depoların birkaçı tavandan sarkan et kancaları haricinde tamamen boştu ama çoğu kutular ve eski ıvır zıvırla ağzına kadar doluydu.

Thulin en sondaki soğuk deponun kapısının yanında durdu. Duyduğu o ses içeriden geliyordu, kapı eşiğinden olsa olsa iki adım uzaktaydı ki Neergaard'ın burayı spor salonu olarak kullandığını fark etti. Cep telefonun solgun ışığında, içerideki hurdası çıkmış birkaç demir gülleyi, halteri, külüstür bisikleti, kum torbasını, çamurlu asker botlarını ve kirli kamuflaj üniformayı gördü. Spor yapmak için oldukça dar bir yerdi burası. Asıl dikkatini çeken şey ise içeriden yükselen kötü kokuydu. Kim bilir ne zamandır kullanılmayan bir kesimhanede olduğu halde diğer odaların hiçbirinde bozuk et kokusu almamıştı. Burasıysa felaket kokuyordu. Tam zih-

ninden bunları geçirirken köşede bir yerde bir kıpırtı fark etti. Telefonun ışığını hızla oraya tuttu, beyaz ışık huzmesinin altında kalan hayvanlar oralı olmadı. Dört beş sıçan, bahçe işlerinde kullanılan birkaç parça alet edevatla kapalı bir ütü masasının yanındaki köşede duran hurdası çıkmış mini buzdolabının dibinde deli gibi bir şey kemiriyordu. Sıçanlar buzdolabının kapağını tutan plastik contanın alt kısmını kemirdiklerinden olsa gerek, kapak hafifçe aralanmış, bu yüzden de buzdolabının ön yüzündeki gösterge yanıp sönmeye, uyarı sesi vermeye başlamıştı. Thulin buzdolabının yanına gitti, sıçanlar halen iş başındaydı. Neden sonra ayağıyla dürtünce bacaklarının arasından kaçıp dağıldılar. Ama biraz ötede durup ileri geri hareket ederek ciyaklamaya başladılar. Thulin büyük bir dikkatle kapağı sonuna kadar açıp buzdolabının içine bakınca içi kalktı, kusmamak için eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı.

94

"Kesinlikle eminsin, değil mi? Benedikte Skans 16 Ekim Cuma'dan 17 Ekim Cumartesi'ye kadar gece nöbetindeymiş, öyle mi?"

"Evet, yüzde yüz. Çalıştığı servisteki başhemşireden teyit ettirdim. Başhemşire de aynı gece nöbetteymiş."

Hess, Rosa Hartung'un makam odasının bulunduğu kata varmak üzereyken dedektife teşekkür edip telefonu kapattı. Saat gecenin neredeyse on biri olmuştu. Telefonların susmak bilmediği makam katındaki merkez ofise giren çıkanın haddi hesabı yoktu, herkesin sinirleri yıpranmıştı. Birkaç dedektif, personel sorgulamalarına devam ediyor, gözleri kan çanağına dönmüş iki kadın çalışan alçak sesle bir şeyler anlatıyor, bir yandan da burunlarını çekiyordu. Masaların üzerinde beyaz naylon poşetler içinde suşi paketleri duruyordu ama kimsenin paketleri açacak vakti olmamıştı.

"Bakan hanım odasında mı?"

Christiansborg'da görevli şoförlerin dinlenme odasından az önce ödünç aldığı iPad'ın şifresini ezberinde tutmaya çalışan Hess, yorgun olduğu her halinden belli olan bakanlık sekreteri başıyla onaylar onaylamaz makam odasına açılan maun kapılara yöneldi.

Thulin şu an için Hartungların küçük oğlundan daha önemli başka bir şey olmadığını söylemekte sonuna kadar

haklıydı. Hess, karakoldan çıkmış, arabaya atladığı gibi soluğu bakanlık binasında almıştı. Çiftin ne zaman ne yapacağı ve nereye saklanabileceği hakkında daha fazla bilgiye ulaşmak için Asger Neergaard ile her gün mesai yapan personelin sorguya çekilmesinde fayda vardı, Hess de yardım etmek için bakanlıktaydı. Fakat kısa süre sonra hiç kimsenin en ufak bir şey bilmediği anlaşıldı. Dedektifler işin sorgu kısmını çoktan tamamlamıştı, üstüne bir de Hess aynı insanlarla konuşunca ortaya yeni bir bilgi çıkmayacağı belliydi. Neergaard'ın bakanlıktaki kimseyle samimi bir ilişkisi yoktu, kimseye ne özel hayatından ne boş zamanlarında ne yaptığından ne de kendisiyle ilgili dikkat çekebilecek başka bir konudan bahsetmişti. Hess'in konuştuğu herkes sadece Asger'in kişilik yapısından bahsediyordu. Kimi yeni şoförün en başından beri bir tahtası eksik biri gibi davrandığını, tuhaf, sessiz hatta azıcık tehlikeli biri olduğunu söylüyordu ama Hess'e göre bu tanımlamaların hepsinde iş işten geçtikten sonra yapılan tespitlerin izi vardı. Televizyon kanalları saatlerdir Gustav Hartung'un kaçırılmasıyla ilgili haberlerle tüm ülkeyi bombardımana tutuyor, çocuğu kaçırdığı düşünülen kişilerin eşkâllerini veriyor, bu sansasyon yetmezmiş gibi zanlılardan birinin bizzat Rosa Hartung'un makam şoförü olduğunun ortaya çıktığını duyuruyordu. Hikâyenin ne denli ilgi çektiğini anlamak için bakanlık binasının dışındaki daracık meydana akın eden canlı yayın araçlarıyla gazeteci ordusuna bakmak yeterliydi. Ancak işin asıl olumsuz tarafı, Neergaard'ın karakteriyle ilgili en küçük bir ayrıntının bile bir süredir medya tarafından dallanıp budaklandırılıyor olmasıydı. Oysa Hess, bu açıklamaların Neergaard'ın içe dönük ve kendi halinde, kabuğuna çekilmiş biri olduğunu açıkça ortaya koyan kısımlarına daha çok itimat ediyor, dinlenme molalarını, Christiansborg'da şoförlere ayrılan dinlenme odasının sıcak ortamını tercih eden iş arkadaşlarının aksine

kanal kıyısında sigara içip telefonla konuşarak geçirdiğine daha çok inanıyordu.

Hess şoförlerin molalarda buluştuğu odayı ziyaret etmiş, kıdemli şoförlerden biri makam araçlarının geceleri mesai bitiminde park edildiği garajın kilit sistemini çalıştırabilmesi için Asger'e defalarca yardım etmek zorunda kaldığından bahsetmişti. Sırf bu bile Asger ile kız arkadaşının kurnazca tertiplenmiş Laura Kjær, Anne Sejer-Lassen ve Jessie Kvium cinayetlerini planlayacak kadar zeki olmadıklarını, cinayetlerin faili olmalarının uzak ihtimal olduğunu gösterir gibiydi.

Hess, Asger Neergaard'ın bir diğer mesai arkadaşının, yanlış hatırlamıyorsa enerji bakanının makam şoförünün kendisine gösterdiği, şoförlerin giriş yaptığı dijital mesai takvimine baktıktan sonra Asger'ın cinayetlerde parmağının olmasının çok daha uzak ihtimal olduğuna kanaat getirmişti. Şoförlerin mesai boyunca gidip geldikleri her yer sistem tarafından yakından izleniyor, şoförlerin de hangi saatte nerede olduklarını ve ne yaptıklarını söz konusu dijital kayıt defterine ayrıca işlemesi gerekiyordu. Hess, Asger Neergaard'ın mesai takvimindeki belli bir tarihe özellikle bakmış, ardından da bakanlık binasına dönmüştü. Yol üstünde Benedikte Skans'ın işyerine gönderilen dedektiflerden birine telefonla ulaşmıştı, Rosa Hartung'la görüşmek istediği konu da buydu.

Hess makam odasına girer girmez bakanın çok endişelendiğini, meraktan öldüğünü fark etti. Kadıncağızın elleri titriyor, kan çanağına dönmüş gözleri korkuyla bakıyordu, rimeli gözlerinin etrafına kapkara bulaşmıştı. Kocası da içerideydi, kulağında telefon, birileriyle görüşüyordu. Hess içeri girdiğinde telefonu kapatacak gibi oldu ama Hess yeni bir haber getirmediğini belirtircesine başını iki yana salladı. Rosa Hartung ve eşi kısmen Asger Neergaard hakkında sorulan sorulara cevap vermeleri gerektiğinden, kısmen de personelinin

son gelişmeleri takip etmelerine yardımcı olabileceği düşüncesiyle bakanlık binasında kalmayı tercih etmişlerdi. Hess de yalnız kalmayı istemediklerini tahmin ediyordu. Evlerinde bekleyecek olurlarsa korkularıyla yüz yüze kalacaklardı ama burada kendilerini bir şeyler yapıyor gibi hissedebiliyorlardı en azından; dedektiflere, yaptıkları her görüşmenin ardından bir sonuç çıkıp çıkmadığını soruyorlardı.

Steen Hartung telefon konuşmasına devam ederken Hess Rosa Hartung'un yüzüne bakıp toplantı masasını işaret etti.

"Şuraya oturup biraz konuşabilir miyiz? Cevap verebileceğinizi umduğum birkaç soru var da. Cevaplarınız bize epey yardımcı olacak."

"Son durum nedir? Şu an neler oluyor?"

"Korkarım yeni bir gelişme yok. Ama tüm emniyet teşkilatı seferber edildi, teşkilattaki tüm araçlar sokaklarda, tüm sınırlar gözlem altında tutuluyor."

Hess kadıncağızın gözlerindeki korkuyu görebiliyor, oğlunun hayatının tehlikede olduğunu bildiğini bakışlarından okuyabiliyordu. Ama konuşmayı daha az önce farkına vardığı konuya getirmesi gerekiyordu, bunun için de kadının her şeyden önce Hess'in yeni bir haberle gelmediğini kabullenmesi lazımdı. Hess, elindeki iPad'i masanın üstüne koydu.

"Makam şoförünüz Asger Neergaard, 16 Ekim Cuma akşamı saat 11.57'de kendi dijital kayıt defterine sizi bir davetten almak üzere Kraliyet Kütüphanesi'ne geldiği notunu düşmüş. Kayıt defterindeki notlara bakılırsa gece yarısı 12.43'e kadar sizi fuayede beklemiş, ardından da "Mesai bugün için bitti. Eve dönüyorum" şeklinde bir not yazmış. Bu doğru mu? Makam şoförünüz sizi fuayede bekledi ve makam aracınızla o saate kadar evinize götürmedi, öyle mi?"

"Bunun ne önemi var anlayamadım? Hem Gustav'la ne ilgisi var?"

Hess, bahsettiği tarihin üçüncü ve dördüncü cinayetlerin

işlendiği gece olduğunu hatırlatıp da kadını daha da altüst etmek istememişti. Eğer mesai kayıt defterindeki bilgiler doğruysa, Asger Neergaard'ın hem Jessie Kvium'u hem de Martin Ricks'i öldürmek üzere hobi bahçelerine vaktinde gelmiş olması, üstüne üstlük Hess'in Thulin'le birlikte olay yerine intikalinden önce, iki el ve bir ayağı ampüte edecek vakti bulmuş olması ihtimal dahilinde değildi.

"Bunun neden önemli olduğunu şu an için size söyleyemem. Ama o gece olanları düşünüp hatırlamaya çalışırsanız bize çok yardımcı olursunuz. Şoförünüzün sizi orada beklediği ve sizin de gece yarısı 12.45'e kadar makam aracınızla evinize dönmediğiniz doğru mu?"

"Açıkçası, mesai kayıt defterine neden böyle bir not düştüğünü hiç bilmiyorum. O gece davete gitmekten son anda vazgeçtim, dolayısıyla orada değildim."

"Orada değil miydiniz?"

Hess şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

"Hayır. Frederik, yani danışmanım Frederik Vogel benim adıma bir mazeret beyan etti."

"Orada olmadığınızdan emin misiniz? Asger Neergaard'ın yazdığına göre..."

"Eminim. Davetin verildiği mekân, bakanlığa pek de uzak olmadığı için Frederik'le yürüyerek gitmeye karar vermiştik. Ama davetten birkaç saat önce tekrar düşünüp konuştuk. Tam da eşimin televizyona çıkacağı geceydi, Frederik son anda iptal etmenin bir sorun yaratmayacağını düşünmüştü, açıkçası beni de rahatlatmıştı çünkü zaten Gustav'ın yanında olmak istiyordum."

"Ama Vogel sizin adınıza iptal ettiyse, neden mesai kayıt defterinde şoförün..."

"Bilmiyorum. Bunu Frederik'e sormanız gerekecek."

"Frederik nerede peki?"

"İlgilenmesi gereken bir şeyler vardı. Birazdan burada

olur zaten. Ama ben şu anda Gustav'ın bulunması için neler yapıldığını öğrenmek istiyorum."

Frederik Vogel'in geniş makam odası loştu, içeride kimse yoktu. Hess odaya girip kapıyı arkasından kapattı. Hoş bir odaydı. Bakanlık binasındaki kasvet verici, kişiliksiz ofislerden farklı olarak bir evin oturma odasını andıran, samimi bir havası vardı. Hess, kadınların çekici bulduğu, lüksü sıradan bir şeymiş gibi yansıtan mekânların tam da böyle olduğunu düşünmeden edemedi. Verner Panton aydınlatmalar, İskandinav yününden kabarık kilimler, üzerinde bir sürü minder bulunan İtalyan tasarımı alçak kanepeler... Odanın tek eksiği arka planda çalan bir Marvin Gaye şarkısıydı, Hess böyle şeyleri bir araya getirecek enerjiye asla sahip olamayacağından bir an için kıskançlık duyduğundan şüphelendi.

Hess, bakan danışmanın o akşam kaçıncı kez bir yerlere gittiğini de düşünmeden edemedi. Dedektiflerin 37 yaşındaki Frederik Vogel'i saat yedi sularında Asger Neergaard meselesiyle ilgili sorguya aldıklarını ve Vogel'in başka hiçbir bilgi veremediğini, duydukları karşısında sadece şok olduğunu biliyordu. Fakat sorgudan birkaç saat sonra Hess bakanlığa geldiğinde, sekreterin anlattıklarına bakılırsa danışman, bir iş için şehir merkezine gitmek üzere bakanlık binasından ayrılmıştı. Danışmanlığını yaptığı bakan bir krizin tam ortasındayken, üstelik medya tarafından kuşatılmışken Vogel'in bakanlık binasında olmaması Hess'e biraz şüpheli gelmişti.

Hess, Vogel hakkında pek de fazla bilgi sahibi değildi. Rosa Hartung Vogel'in başından beri kendisine müthiş bir destek verdiğini daha önce Hess'e anlatmıştı. Farklı kulvarlara yönelmeden önce Kopenhag'da yıllarca aynı okulda siyaset bilimi okumuşlar, ardından Vogel eğitimine gazetecilik okulunda devam etmeye karar vermişti. İkili yine de teması kesmemişler ve zamanla Vogel aile dostu olarak hayatların-

da yer almaya başlamıştı. Rosa'nın bakan olduğunda danışman olarak Vogel'i seçeceği besbelliydi. Vogel, Kristine'nin ortadan kaybolmasının ardından ailenin yaşadığı o zorlu dönemde, hem Rosa'ya hem de aileye muazzam bir destek vermiş, görevine geri dönme konusunda Rosa'yı teşvik eden, cesaretlendiren en önemli isim olmuştu.

"Sizin ve eşinizin kızınızın belki de halen yaşıyor olabileceğine dair umutlarınız hakkında ne yorumda bulunmuştu?" diye sormuştu Hess.

"Frederik'in fazlasıyla korumacı bir tarafı vardır, dolayısıyla ilk başlarda muhtemelen çok endişelenmiştir. Bakan olarak konumum itibarıyla. Ama şimdi sonuna kadar ikimizin arkasında."

Hess, çalışma masasının üzerini geçmişte kalan Benedikte Skans dosyasıyla ilgili haberlerin yer aldığı gazeteler ve izlenecek basın stratejileri hakkında el yazısıyla alınmış birtakım notlarla dolduran adam hakkında bir izlenim edinmek için etrafı biraz kolaçan etti. Masanın üzerinde dikkat çekecek başka bir şeye rastlamamıştı; ta ki masadaki MacBook'un faresine yanlışlıkla dokunana kadar. Vogel'in farklı ortamlarda çekilmiş görüntüleri dizüstü bilgisayarın ekran koruyucusundan birer birer geçmeye başladı: Vogel Brüksel'deki AB Genel Merkezi'nin dışındayken, Vogel Christiansborg'daki lobide Almanya şansölyesi ile tokalaşırken, Vogel New York'ta Dünya Ticaret Merkezi Anıtı önündeyken, Vogel ve Rosa Hartung BM'nin çocuk kampını ziyaret ederlerken. Resmi fotoğrafların arasında birdenbire Frederik Vogel ile Hartung ailesinin özel hayatlarını yansıtan görüntüler belirdi: Çocukların doğum günlerinde, hentbol maçlarında ve Tivoli'ye yapılan ziyaretlerde çekilen fotoğraflar. Vogel'in de bir parçası olduğu geleneksel aile fotoğrafları.

"Bakan hanımın sekreteri benimle konuşmak istediğinizi iletti."

Kapı ardına kadar açıldı, Vogel Hess'e bakıyordu. Bir müddet öylece baktıktan sonra tedbirli bakışlarını Hess'in yüzünü aydınlatan ekrana çevirdi. Üzerindeki palto yağmurdan ıslanmış, kahverengi saçları karman çorman olmuştu. Neden sonra elini başına götürüp saçlarını düzeltti.

"Durum nedir? Şoförü buldunuz mu?"

"Henüz değil. Gerçi sizi de bulamadık."

"Şehirde toplantılarım vardı. Medyadaki şu dangalakların burunlarını bu işe sokmamaları, olan biteni dillerine dolamamaları için uğraşıp duruyorum kaç zamandır. Şoförün kız arkadaşından bir haber var mı? Siz de bunca zamandır boş durmayıp bir şeyler bulmuşsunuzdur herhalde?"

"Biz de zamanımızı buna harcıyoruz. Aslında ben de sizden başka bir konuda yardım isteyecektim."

"Başka şeylere ayıracak vaktim yok pek. Çabucak halledersek sevinirim."

Hess, paltosunu üstünden çıkarıp sandalyenin üstüne atan Vogel'in telefonunu cebinden çıkarırken bilgisayarı parmağının ucuyla çaktırmadan kapattığını fark etti.

"16 Ekim Cuma akşamı Kraliyet Kütüphanesi'nde gerçekleşen bir davete katılmaktan bakanla birlikte vazgeçmişiniz. Davetten birkaç saat önce konuştuğunuzda size eşinin o akşam televizyona çıkacağından bahsetmiş. Siz de daveti iptal etmenin sorun olmayacağını söylemişsiniz."

"Muhtemelen öyle olmuştur. Yalnız, bakan hanımın herhangi bir programını iptal etmek için benim iznimi almasına gerek yok. Bu tür kararları kendisi alır."

"Ama bakan hanım genelde sizin tavsiyeleriniz doğrultusunda hareket ediyor sanırım."

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum açıkçası. Neden soruyorsunuz?"

"Önemi yok. Ama bakan hanım adına mazereti bildiren sizdiniz, değil mi?"

"Davet organize eden kişiyi arayan ve bakan adına iptal yapan bendim."

"Asger Neergaard'a bakanın davete katılmaktan vazgeçtiğini ve davet sonrasında makam aracıyla eve götürülmesine gerek kalmadığını da söylediniz sanırım?"

"Evet, söyledim."

"Makam şoförünün dijital mesai kayıtlarında o akşam çalışıyor olduğuna dair bir ibare yer alıyor. Gece yarısından aşağı yukarı saat 12.45'e kadar Kraliyet Kütüphanesi'nin fuayesinde mesai başında olduğunu, bakan hanımı makam aracıyla evine götürmek için davetin sona ermesini beklediğini belirtiyor."

"O herifin yazdığı şeye kim niye inanır? Hem ne belli, belki de o saatlerde yaptığı başka bir şeye kılıf olsun diye böyle bir kayıt girmiştir. Ona haber verdiğimden adım gibi eminim. Her neyse, Gustav Hartung kayıplara karışmış ve halen bulunamamışken böyle lüzumsuz işlerle uğraşmak vakit kaybı değil de nedir?"

"Pek de vakit kaybı olduğu söylenemez. Asger Neergaard'a o akşam bunu söylediniz mi yoksa söylemediniz mi?"

"Dediğim gibi, söylediğimden adım gibi eminim. Ya da belki başka birisi vasıtasıyla haber vermişimdir."

"Kim?"

"Bunun ne önemi var bir anlasam?"

"Ona söylememiş olmanız ve onun da fuayede beklemiş olması muhtemel o halde?"

"Eğer sürekli aynı şeyi sorup duracaksanız, benim gerçekten buna ayıracak vaktim yok bilesiniz."

"O akşam ne yapıyordunuz?"

Vogel kapıya yönelmişti ki birden durdu ve dönüp Hess's baktı.

"Kraliyet Kütüphanesi'ne kadar bakan hanıma eşlik etmeniz gerekiyordu diye düşünüyorum ama iptali gerçekleş-

tirdiğinizde başka şeylere vakit kalmış olsa gerek?"

Vogel'ın suratında alaycı bir tebessüm belirdi.

"Sandığım şeyi söylemiyorsunuz sanırım?"

"Peki siz ne söylediğimi sanıyorsunuz?"

"Tüm dikkatinizi bakanın oğlunun kaçırılmasına vermek yerine, bir suçun işlendiği belli bir zaman diliminde benim neler yapıyor olduğum hakkında ağzımı yokluyorsunuz, umarım ben yanlış anlamışımdır."

Hess, Vogel'i süzmekle yetindi.

"Eğer gerçekten ne yaptığımı bilmek istiyorsanız anlatayım, evime dönüp Steen Hartung'un çıktığı yayını izledim, ardından da yaptığı açıklamaların yaratacağı tepkiler için hazırlık yaptım. Evde yalnızdım, şahidim falan da yok, cinayet işleyecek, hatta bütün gece kestanelerle oyalanacak kadar da çok vaktim vardı. Duymak istediğiniz bu mu?"

"Peki ya 6 Ekim gecesi? Veya 12 Ekim saat altı suları?"

"Sanırım bunu avukatımın da hazır bulunduğu resmi bir görüşmede anlatsam daha iyi olacak. O zamana kadar da işimle ilgilenmek istiyorum. Siz de kendi işinize baksanız iyi olur."

Vogel başıyla selam verip kapıya yöneldi. Hess adamın çekip gitmesine izin verme niyetinde değildi ama tam o esnada telefonunun çalınca Vogel fırsattan yararlanarak çıkıp gitti. Telefonun ekranında Nylander'ın ismi gözüküyordu. Telefonu açıp tespit ettiği son gelişmeden ve Vogel hakkındaki şüphelerinden bahsetmeye karar vermişti ki Nylander önce davrandı.

"Nylander ben. Bakanlıkta ve Christiansborg'da yürütülen araştırmayı askıya almalarını söyle herkese."

"Niye?"

"Çünkü Genz, Skans'la Neergaard'ın izini buldu. Ben de destek kuvvetle birlikte oraya doğru yola çıkıyorum şimdi."

"Nereye doğru yola çıkıyorsunuz?"

"Batı Holbæk, ormanlık alanda bir yer. Genz, Lenovo'yu açmayı becerdi ve herifin posta kutusunda Hertz'den kiralanan bir minibüse ait bir fatura buldu. Şirketi arayıp sordu. Minibüsü Vesterport İstasyonu'ndan bu sabah kiralamışlar, Genz de minibüsün güzergâhını tespit etmeyi başardı. Hırsızlığı önlemek için şirketin kiraladığı tüm araçlara takip cihazı takılıymış. Herkesi durumdan haberdar et, sonra da karakola dönüp raporunu yaz.

"Peki ama, şeyi ne yapacağız..." Nylander telefonu çoktan kapatmıştı. Emeklerinin boşa gittiğini düşünen Hess, telefonunu cebine sokuşturup hızla kapıya yürüdü. Dedektiflerden birine Nylander'ın talimatlarını ilettikten sonra koridorun sonuna doğru aceleyle yürüdü, tam çıkmak üzereydi ki açık kapıdan bakanın makam odası gözüne ilişti: Vogel, Rosa Hartung'u avutur gibi kollarıyla sarmalamıştı.

95

Sağanak yağmura rağmen kuzeybatı Zilend'e ulaşmak sadece 40 dakikasını aldı, tabii bunda devriye arabasının yanıp sönen tepe lambalarının da etkisi vardı. Yine de yol hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Hess, ormanın kuytularına doğru kıvrılan kasvetli yolda geldiğinde sapması gereken dönemeci nihayet görebildi. Operasyon timine ait boş araçlar, ince çakıl dökülmüş patikanın yakınındaki yolun kenarında park etmişti. Hess, operasyon timinin hemen arkasına park etmiş devriye arabaların ilerisinde yağmurdan sırılsıklam olmuş iki polis memuruna rozetini gösterdikten sonra yola devam edebildi. Geçmesine izin verdiklerine göre operasyon sona ermiş olmalı diye düşündü. Sonucun ne olduğunu kestiremiyordu ama polis memurlarından bir ikisine sorup da vakit kaybetmeye niyeti yoktu, zaten anayolun orada görevlendirildiklerine bakılırsa operasyonun tam olarak nasıl sonuçlandığından haberdar olma olasılıkları pek yoktu.

Hess arabayı yol boyu son sürat sürmüş, çakıl döşeli patikadan aşağıya hızla inerken gaza daha fazla asılmamak için kendini zor tutmuştu. Nylander'ın karakola dönmesi için verdiği talimata kulak asmamış, hatta yolda Frederik Vogel denen adamı soruşturmaya karar vermişti. Galiba bunu çok daha önce yapmalıydı.

İçinden bir ses Asger Neergaard'ın 16 Ekim akşamı geç

saatlere kadar mesaiye kaldığını teyit edeceğini söylüyordu. Hess yine de Hartung'un sekreteriyle görüşmüş, kadın da Neergaard'ın gece yarısı saat yarım civarında arayıp kendisini uykudan uyandırdığını söylemiş, şoförün o saate kadar Kraliyet Kütüphanesi'nin fuayesinde beklediğini belirterek bakanın nereye gitmiş olabileceğini kendisine sorduğunu anlatmıştı. Şoförü son durumdan haberdar eden hiç kimse olmadığı için adamdan kendisinin özür dilediğini belirten sekreter, şayet Neergaard o gece gerçekten de fuayede beklediyse bunu başka şahitlerin de muhtemelen doğrulayacağını söylemişti. Eğer Benedikte Skans da aynı saatlerde Rigshospital'da gece nöbetindeyse, çiftin Jessie Kvium ve Martin Ricks'i öldürmüş olması olası değildi, bu da Vogel'in durumunu çok daha ilginç kılıyordu. Hobi bahçelerinde işlenen cinayetler esnasında başka bir yerde bulunduğu ispatlayabilecek gibi de görünmüyordu. Hess, Asger Neergaard'ı sorguya çekip Vogel'in diğer iki cinayet sırasında nerelerde olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Neergaard, Vogel ile Rosa Hartung arasındaki ilişki hakkında da bir şeyler dahi biliyor olabilirdi. Tüm bunların ardında Hess'in ve Thulin'in de daha önce farkına varmadıkları bir sebep vardı belki de. Hess, Kopenhag'dan ayrılıp yola koyulduğundan bu yana iki sefer ulaşmaya çalıştığı Thulin'i bir kez daha aramak istedi.

Çakıl patikada ilerlerken karşı yönden gelen araçların farları gitgide yaklaşıyordu. Hess, daracık yolda karşısında biten ambulansın geçebilmesi için ani bir hareketle yana kaçmak zorunda kalmıştı. Ambulansın sireni çalmıyordu, Hess bunun iyi bir şey mi kötü bir şey mi olduğunu kestiremedi. Ambulans ve hemen ardındaki sivil polis aracı yanından geçip giderken arka koltukta oturan Nylander'ı bir an için görür gibi oldu; tüm dikkatini vermiş, telefonda konuşuyordu. Arabayı sürmeye devam etti, destek kuvvetleri bölükler ha-

linde gerisingeri anayola yönelmeye başlamıştı artık. Yanlarından geçip gittiği polislerin dalgın yüzlerinden ölümü hissetti. Polis kordonun olduğu noktaya nihayet vardığında durumun hiç de umduğu gibi olmadığını fark etti.

Kordonun hemen ilerisinde daha fazla polis vardı, yaklaşık 10 metreye 10 metre bir bölge keskin projektörlerle aydınlatılmıştı. Alanın tam ortasında bagaj kapağında Hertz logosu bulunan bir minibüs göze çarpıyordu. Minibüsün ön kapılarından biriyle yandaki kayar kapısı açıktı, ön tekerleğin hemen sol tarafında üzeri beyaz çarşafla örtülü bir ceset yatıyordu. Yaklaşık 10 metre uzağında bir tane daha vardı.

Hess apar topar arabadan indi, sağanak yağmura ve keskin rüzgâra aldırmadan o tarafa seğirtti. Kalabalığın içinde fark ettiği ilk tanıdık Jansen oldu; araları pek iyi olmadığı halde doğruca ona yanaştı.

"Çocuk nerede?"

"Senin burada ne işin var?"

"Nerede dedim?"

"Çocuğun bir şeyi yok, iyi. Görünüşe bakılırsa burnu bile kanamamış, yine de kontrolden geçirilmesi için götürüyorlar şu an."

Artık toprağın üzerinde duran iki çarşafın altında kimlerin olduğunu bilmesine rağmen yine de yüreğinden bir ferahlama hissetti.

"Destek kuvvetindeki arkadaşlar çocuğu minibüste bulup çıkarmışlar. Her şey yolunda gitti, dolayısıyla sana burada ihtiyaç yok, Hess."

"İyi de neler olmuş ki burada?"

"Hiçbir şey. Onları bu halde bulduk."

Jansen, minibüsün ön tarafındaki cesedin üstündeki çarşafı kaldırdı. Hess'in Asger Neergaard olduğunu teşhis ettiği genç adamın gözleri açıktı, gövdesi kesici alet yaralarından kevgire dönmüştü.

"İlk bulgulara göre tahminimiz kadının kendini kaybettiği yönünde. Burası kurduğumuz barikatların birinden hemen hemen altı kilometre uzakta, dolayısıyla izlerini kaybettirmek amacıyla buraya geldiklerini düşünüyoruz ama kadın oyunun sonuna geldiklerinin farkına varmış olmalı. Orduya ait kamayı ilk olarak erkek arkadaşının üzerinde kullanıyor ardından da kendi şah damarını kesiyor. Biz buraya vardığımızda cesetler soğumamıştı, dolayısıyla olayın birkaç saat önce gerçekleştiğini düşünüyoruz. Sandığının aksine geberip gittiler diye içim soğumuş değil, tam tersine Ricks'e yaptıklarından dolayı 30 yıl boyunca yavaş yavaş çürüyüp gittiklerine şahit olmayı isterdim."

Hess, yağmur damlalarının yanaklarından aşağıya süzüldüğünü hissetti.

Jansen elinde tutup durduğu çarşafın ucunu bıraktı, çarşafın kenarından Neergard'ın cansız eli görünüyordu sadece. Hess, bir an için genç adamın elinin, olsa olsa 10 metre ötede, çamurun içinde boylu boyunca uzanan Benedikte Skans'ın çarşafın altındaki bedenine uzanmaya çalıştığını aklından geçirdi.

96

"Peki ne söylediler? Şimdiye kadar bir şeyler öğrenmiş olmalılar."

Rosa, sorduklarının yanıtlarının Frederik Vogel'de olmadığının farkındaydı ama ağzından böyle çıkıvermişti işte.

"İncelemə ve araştırma safhasındalar ama cinayet masası şefi mümkün olan en kısa sürede bizi haberdar..."

"Bunlar bana yetmiyor ki. Arayıp bir daha sor, Frederik."

"Rosa..."

"Neler olup bittiğini öğrenmeye hakkımız var!"

Vogel Rosa'nın suyuna gitmeye karar verdiyse de karakolu yeniden aramanın anlamsız olduğunu düşündüğü gözlerinden okunuyordu, Rosa da bunun farkındaydı. Yardım elini hiç esirgemediği için yüreğinin derinlerinde Vogel'e minnettardı, yöntemlerini hiç de benimsemediği zamanlarda bile onun için elinden geleni yaptığını biliyordu. Ona karşı hep de böyle olmuştu ama Rosa'nın beklemeye tahammülü kalmamıştı. Saat gece yarısını geçmiş, 1.37 olmuştu, Steen ve Vogel'le birlikte Gustav'ı Rigshospital'dan alıp eve getirmelerinin üzerinden 15 dakika geçmişti. Evin kapısında nöbet tutup gazeteci ordusunu yaklaştırmayan iki polisi sorularıyla neredeyse canlarından bezdirmişti ama adamcağızların bildiği bir şey yoktu. Kristine'le ilgili içini kavuran soruları sadece cinayet masası şefi yanıtlayabilirdi.

Rosa, yaşadığı sıkıntılı sürecin ardından bitap düşen Gustav'ın muayene için getirildiği Rigshospital'ın acil servisine Steen'le girdiği anda gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Rosa en kötüsünün olmasından korkmuştu, neyse ki oğlu zarar görmemişti, hatta ona sarılmasına izin bile vermişlerdi. Gözle görülür bir iki yarası vardı o kadar. Mutfakta, her zaman oturduğu köşede oturmuş, Steen'in az önce yaptığı ciğer ezmeli, kepekli sandviçi iştahla yiyen oğlunun ölümün kıyısından geçmiş olduğuna bir türlü inanamıyordu. Yanına gidip saçlarını okşamadan edemedi.

"Başka bir şeyler yemek ister misin? İstersen makarna yapabilirim ya da..."

"Yok, teşekkürler. Gidip FIFA oynamayı tercih ederim."

Rosa gülümsedi. Sıkıntılı bir durum olmadığına işaret eden bir cevaptı bu ama bilmediği o kadar çok şey vardı ki hâlâ.

"Gustav, tam olarak ne oldu? Başka ne dediler sana?"

"Anlattım ya."

"Bir daha anlat."

"Beni yanlarında götürüp minibüsün kapısını üzerime kilitlediler. Sonra epeyce yol aldık, asırlar sürdü gibi geldi bana. Sonra minibüsü durdurdular ve kavga etmeye başladılar ama o kadar yağmur yağıyordu ki ne dediklerini duyamadım. Sonra uzun bir süre sessizlik oldu, sonra da polisler gelip kapıyı açtılar, benim bildiklerim bu kadar."

"Peki tartıştıkları konu neydi? Kız kardeşin hakkında bir şey söylediler mi? Nereye gidiyorlardı?"

"Anne!"

"Gustav, bu çok önemli!"

"Hayatım, bir gelir misin lütfen?"

Steen, oğulları konuştuklarını duymasın diye Rosa'yı alıp oturma odasına götürdüyse de kadın bir türlü sakinleşememişti.

"Polis nasıl olur da çocuğumuzu kaçıranların nerede yaşa-

dığına dair en ufak bir iz bulamaz? Kızımızın nerede olduğunu nasıl olur da söyletmezler onlara? Bize neden tek kelime bir şey söylenmemesini aklım almıyor!!"

"Bunun bir sürü sebebi olabilir. En önemlisi, çocuğu kaçıranları artık ele geçirmiş olması. Kızımızı da bulacaklarından eminim. Bir an bile şüphe etmedim bundan."

Rosa, Steen'in haklı çıkmasını her şeyden çok istiyordu. Bir müddet onun kollarının arasına sığındı. Birazdan birilerinin onları izlediğini fark etti. Yüzünü çevirip baktığında Vogel'in kapının eşiğinde durduğunu gördü. Tam ağzını açıp bir şeyler soracaktı ki Vogel karakolu aramanın gereksiz olduğunu söyledi. Cinayet masası şefi de az önce gelmişti.

97

Nylander, kızlarının dosyasının nihayet çözüme kavuşturulduğunu Hartung ailesine bildirmek üzere dokuz ay kadar önce yine bu salonda olduğundan emindi ama mekânı hiç hatırlamıyordu. Durumun kendini tekrar ettiği hissine kapılmadan edemedi, bir an için cehennem denen şeyin tam da bu olduğunu düşündü. Aynı dehşet verici sahneleri tekrar tekrar oynamak zorunda kalmak cehennemden farksızdı. Ama Nylander bunun zorunlu bir ziyaret olduğunun, kapıdan dışarı adımını atar atmaz kendini çok daha rahatlamış hissedeceğinin farkındaydı. Zihninde daha şimdiden, karakola dönüp üst yönetime son durumu aktardıktan sonra yapacağı basın toplantısında söyleyeceklerini prova edip duruyordu. Bu toplantı, son iki haftadır gerçekleşenlerin aksine hafiften bir zafer rüzgârı estirecekti.

Böylesi bir sonuç, çok değil daha birkaç saat önce, yanında destek kuvvetleri ormanlık alana varıp da Benedikte Skans ve Asger Neergaard'ın bedenlerini yerde gördüğünde son derece uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. Bakanın oğlunun minibüsün içinde sağ salim bulunmuş olması onu elbette ki rahatlatmıştı ama çocuğu kaçıranların ikisinin de yanıt verecek durumda olmaması, davayı tek kalemde kapatabilmesi için gerekli açıklama ve itirafları asla alamayacağı anlamına geliyordu. Yine de sivil polis aracının arka koltuğunda

oturmuş, gözleri bakanın oğlunu taşıyan ambulansın üzerinde, gelişmeleri kuşkuyla karşılayacak kişileri nasıl susturacağını kara kara düşünürken Thulin aramıştı. Thulin'in son zamanlarda gitgide Hess'e benzemeye başladığı, kadının normalde olduğundan daha da sinir bozucu birine dönüştüğü düşünülürse, eski kesimhanedeki mini dolapta bulunanlar hakkında bilgi vermek için kendisini arayanın Thulin'in olması kaderin bir cilvesi olsa gerekti. Ama gelen bu haberle günü neredeyse dört dörtlük tamamlamıştı. Thulin'e vakit kaybetmeden Genz'i aramasını söylemiş, kanıtın sağlama alınması için gereken ne varsa derhal yaptırması talimatını vermişti. Telefonu kapattığında, ne basın toplantısında ne de karakolda kuşkularını dillendirecek olanlardan çekiniyordu artık.

"Gustav ne durumda, iyi mi?"

Nylander, salonda yanına gelen Steen ve Rosa Hartung'a sordu bu soruyu, Steen Hartung evet dercesine başını salladı.

"Evet. İyi gibi görünüyor. Bir şeyler yiyor şu an."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sizi pek de fazla meşgul etmeyeceğim. Buraya, cinayet dosyalarının bize göre artık kapandığını size bildirmek üzere gelmiştim, ayrıca bizlerin..."

"Kristine'le ilgili neler buldunuz peki?"

Rosa Hartung araya girip Nylander'ı susturmuştu ama o hazırlıklıydı, az önce aktardığı kısma yeniden dönüp, gayet sakin ve temkinli bir ses tonuyla kızları hakkında maalesef yeni bir gelişme olmadığını söyledi.

"Kızınızın ölümüyle ilgili hususlar geçtiğimiz yıl açıklığa kavuşturulmuştu, mevcut vaka da bu gerçeği değiştirmiyor. Size en başından beri anlatmaya çalıştığım üzere, bu ikisi birbirlerinden tamamen bağımsız olaylar zinciri. Ayrıca, soruşturmalarımız tamamlanır tamamlanmaz mevcut davayla ilgili olarak size eksiksiz bilgi verilecektir."

Nylander, her iki ebeveyni de kedere boğan hayal kırıklığını gözlerinden okuyabiliyordu, biri lafını bitirmeden öteki

soruyor, ikisi de daha fazla detay öğrenmek için çırpınıyordu.

"Peki ya parmak izleri?"

"Bunların bir anlamı olmalı mutlaka?"

"Çocuğu kaçıranlar ne söyledi peki? Onları sorguya almadınız mı?"

"Uğradığınız hayal kırıklığını anlayabiliyorum ama bizlerin yürüttüğü soruşturmaya da itimat etmelisiniz. Ekibimdekiler Gustav'ın bulunduğu aracın yanı sıra onu kaçıran kişilerin yaşadığı evi ve işyerlerini didik didik aradılar ama Kristine'in hayatta olduğunu gösteren bir işarete rastlamadılar. Aslına bakarsanız, oğlunuzu kaçıran kişilerin kızınızla ilgili olayla uzaktan yakından bir ilgisi olduğunu gösteren hiçbir emare yok. Onları bulduğumuzda çoktan intihar etmişlerdi maalesef. Muhtemelen tutuklanmamak ve ceza almamak için. Dolayısıyla onlardan yanıtını alabileceğimiz bir şey yok. Ama dediğim gibi, onları sorguya çekmiş dahi olsaydık, bize kızınızla ilgili yeni bir haber verebileceklerini gösteren en ufak bir işaret yok."

Nylander ikisinin de tutundukları dalı bırakmak istemediklerini gözlerinden okuyabiliyordu, Rosa Hartung'un bir sonraki çıkışı son derece sert ve agresif olmuştu.

"Ama pekâlâ da yanılıyor olabilirsiniz! Hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyorsunuz! Üzerinde kızımın parmak izlerinin olduğu kestane adamlar vardı, Kristine'e dair hiçbir iz bulamadığınıza bakılırsa belki de asıl katiller onlar değildir!"

"Aslına bakarsanız onların olduğundan eminiz. Hem de yüzde yüz."

Nylander, şehrin eski sanayi bölgesindeki kesimhanede o akşam buldukları, doğruluğundan şüphe edilemez kanıttan bahsetti. Bulunan kanıt ne zaman aklına düşse Nylander'ın içi sevinçten kıpır kıpır oluyordu ama daha sözlerini bitirir bitirmez Rosa Hartung'un içindeki son umut kırıntısını yerle bir ettiğini anladı. Karşısındaki kadının gözleri kendisi-

ne bakıyor ama görmüyordu, bu hale düşen bir insan evladının yaralarının günün birinde kabuk bağlayacağını hayal etmekte bile zorlandı. Onu böyle görmek içini burkmuş, canını sıkmıştı. Kadının ellerini avuçlarının arasına alıp, her şeyin düzeleceğini söylemek istedi. Hâlâ bir oğullarının olduğunu. Hâlâ bir aile olduklarını. Yaşamaya değer onca şey olduğunu. Fakat Nylander tüm bunların yerine, olan biteni nasıl açıklayacağını bilemediğini, üzgün olduğunu, üzerinde Kristine'in parmak izlerinin olduğu kestane adamların nasıl olup da katillerin eline geçtiğini bilmediğini ama bunun neticeyi değiştirmediğini mırıldanıp dururken buldu kendini.

Bakan hiçbir şeyi duyacak, dinleyecek halde değildi artık. Nylander gitmek için izin isteyip, arkasını dönebileceği ilk anı kollayarak alelacele salondan çıktı. Nihayet kendini ön kapının dışına atıp kapıyı ardından kapattığında, üst yönetimle yapacağı toplantıya daha yirmi dakika olduğu halde, soluk soluğa telaşla arabasına yöneldi.

98

Hess, tenha avlunun ıslak yer karolarının üstünde koşar adım yürüyordu. Polis karakolunun hemen girişindeki nöbetçi kulübesindeki televizyondan gece haberlerini duyabiliyordu. Rosa Hartung'un Dış Österbro'daki evinden canlı yayın yapılıyordu. Haberlere aldırmadan içeri girdi. Kubbeli binanın merdiveninden yukarı çıkıp departmana doğru koridorda hızla ilerlerken davanın kapanışını kutlamak için bira kutularının birer ikişer açıldığı gözüne ilişti. Oldukça uzun bir gün sona ermek üzereydi ama gün Hess için henüz bitmemişti.

"Nylander nerede?"

"Kendisi şu an bir toplantıda."

"Onunla konuşmam lazım. Çok önemli. Hemen!"

Karşısındaki adamın haline acıyan sekreter toplantı odasının kapısından girip gözden kaybolurken Hess dışarıda bekledi. Ayakkabıları çamur içinde kalmıştı, üstü başı yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Elleri tir tir titriyordu, yaşadığı telaştan mı yoksa son birkaç saattir ormanın iliklere işleyen soğuğundan mı titriyordu, kendisi de kestiremiyordu. Adli tabibin tek başına rahat rahat çalışmak için üstelemesine aldırmadan inatla başında dikilmişti. Neyse ki boşa kürek çekmemişti.

"Şu an vaktim yok. Basın toplantısı iki dakikaya başlıyor."

Toplantı odasının kapısında beliren Nylander içerideki kodamanlardan birkaçını henüz uğurlamıştı. Geçmiş de-

neyimleri, her polis şefinin kariyerinde bu anı iple çektiğini Hess'e öğretmişti. Dava dosyasının kapandığını kamuoyuna ilan edebilmek ve basının tası tarağı topladığına bizzat şahit olmak paha biçilebilir bir şey değildi. Ama basının karşısına çıkmadan önce Hess'in Nylander'a mutlaka söylemesi gereken şeyler vardı, o yüzden koridorda peşine takılıp davanın çözülmediğini anlatmaya koyuldu.

"Hess, senin böyle yapman nedense beni pek şaşırtmıyor."

"Her şeyden önce Benedikte Skans ile Asger Neergaard'ın cinayete kurban giden kadınları tanıdıklarına işaret eden herhangi bir şey yok. Bırakın öldürmeyi, o kadınların semtine uğradıklarını gösteren hiçbir şey çıkmadı yaşadıkları evdeki araştırmalardan."

"Bu konuda seninle aynı fikirde olduğumdan pek emin değilim."

"Dahası, o kadınları öldürmek için bir gerekçeleri de yoktu. Hatta, kurbanların ellerini ayaklarını kesmek için de bir gerekçeleri yoktu. İkisinin de tüm öfkesi Rosa Hartung'a yönelikti, topyekûn kadınlara ya da annelere öfkeli değillerdi. Teorik olarak Skans'ın hastanedeki görevi vasıtasıyla kurbanların çocuklarının tıbbi kayıtlarına ulaşması mümkündü, sosyal hizmetlere ihbarda bulunanlar gerçekten de Skans ve Neergaard ise, biz neden buna dair bir kanıt bulamadık?"

"Soruşturma henüz tamamlanmadı da ondan Hess."

"Üçüncüsü, Skans'ın da muhtemelen Neergaard'ın da Jessie Kvium ile Martin Ricks'in öldürüldükleri 16 Ekim gecesi suç mahallinden başka yerde olduklarına dair kanıtlar var. Neergaard'ın Kraliyet Kütüphanesi'nin fuayesinde beklediği ortaya çıkarsa, ikisi de o gece söz konusu cinayetleri işlemiş olamaz, bu da diğer cinayetleri de işlemiş olma olasılıklarının son derece zayıf olduğunu gösterir."

"Neler sayıklayıp durduğunu pek anlamış değilim ama kanıtın varsa memnuniyetle dinlemek isterim."

Nylander operasyonun yönetildiği odaya gelmiş, basın toplantısı için kâğıtlarına uzanmak üzereydi ki Hess yolunu kesti.

"Bitmedi, adli tabiple daha az önce görüştüm. İlk bakışta Benedikte Skans kendi şah damarını kesmiş gibi görünüyor ama hareketin oluş tarzını detaylarıyla ortaya çıkartınca, bunun doğal değil, hatta düzmece olduğu anlaşılıyor. Buna bakarak birilerinin intihar süsü vermek için çaba harcadığı yorumu da yapılabilir.

"Adli tabiple ben de görüştüm. Kadının bunu kendisinin yapmasının da aynı derecede mümkün olduğunu söyledi."

"Neergaard'ın vücudundaki kesici alet yaraları da Skans'ın boyunun uzunluğu dikkate alındığına biraz yukarıda kalıyor, dahası eğer kadın erkek arkadaşıyla birlikte ölmenin planlarını yaptıysa, ikisi ne demeye birbirlerinden on metre uzakta yatıyorlardı, sanki kadın kaçmaya çabalamış gibi değil mi?"

Nylander ağzını açıp bir şeyler söylemek üzereydi ki Hess fırsat vermedi.

"Madem tüm o cinayetleri işleyebilecek kadar yeteneklilerdi, o zaman çocuğu kolaylıkla takip edilebilen kiralık bir minibüsle kaçıracak kadar aptalca davranmazlardı herhalde!"

"Bu durumda ne yapılması gerektiğini düşünüyorsun, karar vermek sana kalsaydı ne yapardın?"

Hess, Nylander'ın sorusuna hazırlıksız yakalandı, konuştukça kendini fazla kaptırdığını hissedebiliyordu. Linus Bekker hakkında bir şeyler gevelerken ve olay yeri fotoğraflarının olduğu arşivi vakit kaybetmeksizin kontrol etmeleri gerektiğini söylerken buldu kendini. Günün erken saatlerinde Genz'den istediği materyalleri, bilişim uzmanlarından birine daha az önce hatırlatmıştı.

"Bir de Hartung'un danışmanı Frederik Vogel meselesi var. Onu da bir araştırmamız lazım, özellikle cinayetlerin işlendiği saatlerde başka yerde olduğuna dair kanıtı olup olmadığına bakmak gerekiyor!"

"Hess, anlaşılan telefonuna bıraktığım mesajı dinlememişsin."

"Ne mesajı?"

"Thulin, son gelişmeler hakkında bilgilendiriver kendisini. Benim vaktim yok."

Nylander tam kapıya yönelmişti ki Hess omzundan tutup durdurdu.

"Kestane adamların üzerindeki parmak izleri ne peki? Biz bu meselenin aslını astarını anlamadan önce basının karşısına çıkıp da davanın çözüme kavuşturulduğunu ileri süremezsin! Şu an bir yanlış yapacak olursan, cinayete kurban giden kadınların sayısı üçten dörde çıkabilir!"

"Benim yanlış yaptığım falan yok! Bunu o kaz kafasına sokamayan bir tek sensin!"

Silkinip kendini Hess'ten kurtaran Nylander, Thulin'e "Anlat her şeyi" dercesine bir işaret yapıp üstünü başını düzeltti. Hess, sorgular bakışlarını Thulin'e dikti. Bir an durakşayan Thulin fotoğrafları eline tutuşturdu. Hess'in gözleri en üstte duran fotoğrafa takıldı kaldı. Kesilmiş dört adet insan eli, bir buzdolabı rafının üzerinde üst üste duruyordu.

"Bunları Skans'la Neergaard'ın yaşadıkları yerde buldum. Eski kesimhane tarafındaki soğuk depolardan birinde, bir mini buzdolabının içinde..."

Hess ampüte edilmiş kadın ellerinin çeşitli açılardan çekilmiş fotoğraflarına şaşkınlıkla göz gezdiriyordu ki farklı bir fotoğrafa denk geldiğinde duruverdi: Bilek hizasından kesilmiş, maviye çalan bir kadın ayağı, sebzelik çekmecesinde Damien Hirst'ün* elinden çıkma bir enstalasyon gibi duruyordu.

Hess şaşkına dönmüştü. Bir müddet ne söyleyeceğini kestiremedi.

* İngiliz sanatçı ve koleksiyoner. (yay.n.)

"Ama... Tüm bunlar uzmanlar tarafından günün ilk saatlerinde nasıl oldu da bulunamadı? Bunların bulunduğu yer kilitli miydi? Ya birileri sonradan oraya koyduysa?"

"Hess, eve dön Tanrı aşkına."

Hess, kafasını kaldırıp da baktığında Nylander'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"Peki ama parmak izleri? Hartungların kızı... Eğer aramayı bırakırsak ve eğer kız ölmemişse..."

Nylander, Hess'i orada öyle afallamış bir halde bırakıp kapı aralığında gözden kayboldu. Hess, kendisini onaylayacağı düşüncesiyle bir saniye sonra göz ucuyla Thulin'e baktı. Ancak kadının ona merhametle baktığını fark etti. Hüzünlü gözleri anlayışla bakıyordu ama bunun Kristine Hartung ile ilgisi yoktu. Bu bakışların sebebi ne kayıplara karışan ve izi dahi bulunamayan bir kız ne de kestane adamların üzerindeki gizemli parmak izleriydi, tek sebep Hess'in kendisiydi. Hess, karşısındaki kadının gözlerinden, sağduyusunu ve muhakeme yeteneğini yitirdiğine inandığını okuyabiliyordu, içi korkuyla doldu çünkü kadının haksız olduğundan artık kendisi de pek emin değildi.

Kapıdan yalpalayarak çıkıp koridora yöneldi, Thulin'in arkasından seslendiği duydu. Sağanak yağmurun altında avluyu geçiverdi, arkasına dönüp bakmadığı halde pencereden kendisini izleyen Thulin'in bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Çıkışa varmadan koşmaya başladı.

30 Ekim Cuma

99

Hess'in hatırlayabildiği en erken kar yağışıydı bu. Henüz ekim ayının son günüydü ama kar kalınlığı şimdiden iki üç santime ulaşmıştı. Bükreş'e varana kadar idare eder umuduyla az önce bir Camel tüttürdüğü uluslararası terminalin yüksek yekpare pencerelerinin ardında kar halen atıştırıyordu.

Hess kar yağdığını 45 dakika kadar önce, evinin kapısını son bir kez kapatıp, aşağıda kendisini bekleyen taksiye binmek üzere ayaza kesmiş temiz havaya çıktığında fark etmişti. Merdivenden inip dışarı adımını atar atmaz gözleri gün ışığından kamaşmıştı, öylesine yokladığı iç cebinde güneş gözlüğünü bulduğuna sevinmişti, gözlüğü cebinde bıraktığını hatırlamıyordu. Gerçi, şu sıralar emin olduğu fazla da bir şey yoktu ya. İçki sonrası iğrenç bir sabaha uyandıktan, güneş gözlüğünü olması gereken yerde, eliyle koymuş gibi bulunca, hiç değilse günün ilerleyen saatlerinin daha iyi geçeceği hissine kapılmıştı. Taksinin içinde yol alırken sonbaharın yavaş yavaş toprağa karıştığını izlemek hoşuna gitmiş, güvenlik noktasından geçip havaalanındaki kozmopolit havayı daha da içine çektikçe, keyfi iyice yerine gelmişti. Dört bir yanı turistler ve tanımadığı insanlarla çevriliydi, hemen yanı başında anlamadığı onlarca farklı dilde sohbet eden insanları duydukça Kopenhag'ı geçmişe gömdüğünü hissetti. Kalkış saatlerini gösteren panoyu kontrol edip bineceği uçağın yolcu

almaya başladığını görünce sevindi. Uçuşlar henüz kar yağışından etkilenmemişti; bu da şansın ondan yana olduğunun bir diğer göstergesiydi. Yanında getirdiği üç beş parça eşyasını koyduğu el çantasını yerden alıp uçağa bineceği kapıya yöneldi. Havaalanındaki kıyafet mağazalarından birinin vitrininin önünden geçtiği sırada kendi görüntüsü gözüne ilişti, yanında getirdiği kıyafetlerle Kopenhag'da idare etmişti ama hiçbiri Bükreş'in hava koşullarına uygun değildi. Havaalanından kalınca bir parka ile bir çift Timberland bot satın alsa fena olmazdı ama içkinin verdiği mahmurluk ve ülkeden bir an önce çekip gitme arzusu baskın çıkınca Starbucks'tan kruvasan ve kahveyle yetindi.

Önceki akşam Freimann'ın sekreterinin telefonla arayıp tek yön Romanya biletinin alındığını bildirmesiyle Lahey'den yeşil ışık gelmişti. Kaderin garip bir cilvesi olsa gerek, Hess, gözden çıkartılıp Kopenhag'a sürüldüğü üç hafta öncesindeki halinden çok daha kötüydü artık. Son on gündür Kopenhag'ın dört bir yanındaki barların birinden çıkıp ötekine girer, kendini alkolle avutur olmuştu. Lahey'den telefon geldiğinde alkolden dili dolaşıyordu. Sekreter bir süre sonra telefonu Freimann'a aktarmış, neyse ki patronu da lafı pek uzatmamış, soruşturmanın lehine sonuçlandığı haberini verip kapatmıştı.

"Bununla birlikte sakın aklından çıkarma, eğer hakkında en ufak bir ihmal, emre itaatsizlik söylentisi çıkacak olur veya öyle ortalıktan kaybolursan, bu sefer tokmağı kafana öyle bir indirirler ki neye uğradığını şaşırırsın. Kopenhag'daki amirlerin hakkında olumlu konuşmanın yanı sıra son derece motive olduğun konusunda da güvence verdiler, dolayısıyla uyum sağlamakta zorlanacağını hiç sanmıyorum."

Hess, uzun cümleler kurmaktan kaçınarak kısa, olumlu yanıtlar vermekle yetinmişti. Nylander'ın yaptığı olumlu değerlendirmenin ardında Hess'in kendisine bulaşmadan

çekip gitmesi isteğinin yattığı apaçık ortadaydı ama bu saatten sonra bunu izah etmeye çalışmanın anlamı kalmamıştı. Hess, Lahey'den gelen mesajın tam olarak ne anlama geldiğini kavradıktan sonra François'ya telefon edip yardımları için teşekkür etmeyi akıl edebilmişti. Europol'deki o sakin, huzurlu kabuğunun içinde inzivaya çekilme olasılığı içini çok ferahlatmıştı. Bükreş üzerinden dolambaçlı bir yol çizdikten sonra elbette, ne idiği belirsiz bir başka otel odası ve Avrupa'da bir başka vakadan sonra.... Yine de her yer buradan evlaydı.

Ev konusunda da netice alınmış gibiydi. Gerçi sözleşme henüz imzalanmamıştı ama emlakçı evi almak isteyen birini bulmayı nihayet başarmıştı. Hess, küp gibi sarhoş olduğu günlerin birinde satış fiyatını 200 bin kron indirmeyi kabul etmesinin bunda epey payının olduğunu düşünmeden edemedi. Dairenin anahtarlarını önceki gece geç saatlerde apartman görevlisine teslim etmişti, onun da tıpkı Nylander ve karakol ahalisi gibi kendisinden nihayet kurtulacağı için derin bir oh çektiği belliydi. Hatta sevinçten etekleri zil çalarak Hess'in daireyi satmasına yardımı dokunacaksa, hafta içinde yerleri seve seve sistreleyip cilalayabileceğini ve evde bir iki tadilat yapabileceğini söylemişti. Hess, adama teşekkür etmekle yetinmişti, açıkçası ne yerlerin cilası ne de satış fiyatı umurundaydı, tek derdi şu boktan daireyi elinden çıkartmak ve bir daha asla geri dönmek durumunda kalmamaktı.

Hess'in eksik bıraktığı tek iş Naia Thulin'le olan şu garip durumdu, gerçi bu da o kadar önemsiz bir şeydi ki buna iş bile denilemezdi. Onu en son gördüğünde, Hartungların kızıyla ilgili teorilerinin tamamının Thulin'e dengesiz bir zihnin ürünü gibi geldiği izlenimini edinmişti. Sırf halletmesi gereken birtakım kişisel meselelerinden ötürü, Thulin'in kendisine gerçekleri olduğu haliyle muhakeme etmekten âciz biri gözüyle baktığının farkındaydı. Muhtemelen çok uzun za-

man önce birileri Thulin'in kulağına geçmişiyle ilgili bir şeyler, kendisi hakkında böyle düşünülmesine sebep olabilecek bir şeyler fısıldamıştı, belki de Thulin tespitlerinde haklıydı. Durum ne olursa olsun, Hess o geceden itibaren kestanelere de üzerlerindeki parmak izlerine de kafa yormayı, bunlara vakit harcamayı bırakmıştı. Vaka çözülmüştü, eski kesimhanede bulunan ampüte edilmiş uzuvlar bunu açıkça ortaya koyuyordu. Kaldı ki mobil biniş kartı telefonunda hazır, uçağa binmek üzere sırada beklediğine göre, vakanın çözümlendiği konusunda hiç de aynı fikirde olmadığını hatırlayıp durmak da tuhaf kaçıyordu. Kopenhag'da geçirdiği günlere dair aklından çıkartamayacağı şeyler Thulin'in keskin, kararlı bakışları olacaktı... Bir de vedalaşmak için onu aramamış olduğu gerçeği. Gerçi işin o kısmını telafi edebilirdi, uçağa binip 12B numaralı koltuğa otururken niyeti buydu en azından.

Yanındaki koltukta oturan işadamının hoşnutsuz bakışları Hess'e leş gibi içki koktuğunu ima etse de onun tek derdi koltuğa gömülüp bir iki saat uyku çekmekti. Kendi kendine, kesintisiz bir güzellik uykusunu garantileyecek, azıcık da enerjisini yükseltecek tek bir kadeh cin tonikle yetinme sözü vermişti ki telefonuna François'dan İngilizce bir mesaj geldi.

"Seni havaalanından alacağım. Doğruca genel merkeze gideriz. İnmeden önce vaka dosyasını mutlaka okumuş ol!"

Mesajın son kısmı Hess'in aklından uçup gitmişti ama dert değildi. Güzellik uykusunu erteleyip şimdi okumaya başlasa da olurdu. Bir haftadan fazladır bakmadığı gelen kutusunu gönülsüzce açtı, François'nın bahsettiği dosyayı almamış olduğunu fark etti. François gönderdiği ikinci mesajda hatanın Hess'te olduğunu yazmıştı.

"Bir daha bak. Vaka dosyasını ta akşam 10.37'de e-posta olarak yolladım sana, Danimarkalı tembel şerefsizlere benzedin iyice."

Hess, François'ın gönderdiği e-postayı neden alamadığını

nihayet anlamıştı. Başka bir e-postanın ekinde yer alan büyükçe bir dosya gelen kutusunun kapasitesini doldurmuş, diğer her şeyin gelmesini engellemişti. Dijital kriminal inceleme uzmanlarından birinin yolladığı bir e-postaydı bu, ekteki dosyada Linus Bekker'la yaptıkları görüşmenin ardından Thulin'in Genz'den derleyip toparlamasını istediği, Hess'in de aynı gece ilerleyen saatlerde uzmanlardan kendisine de ayrıca yollamalarını rica ettiği belgeler vardı. Aslına bakılırsa, Bekker'ın tutuklanma ve itirafta bulunma aşamasından önce, olay yeri arşivinde ilgisini en çok çeken görüntülerin bir kara listesiydi.

Hess, gelen kutusundaki e-postanın artık bir manasının kalmadığı düşüncesiyle tam silmek üzereydi ki merakına yenildi. Linus Bekker'la yüz yüze gelmek hoş bir tecrübe olmamıştı ama profesyonel açıdan bakıldığında adamın psikolojisi gerçekten enteresandı. Ayrıca Hess'in zamanı da vardı, daha bir sürü yolcu koltuklarını bulmak için koridorda geziyordu. Dosyanın üzerine tıkladı. Çok geçmeden, Linus Bekker'ın bakmaktan en keyif aldığı görüntüler boylu boyunca önüne serildi. Tek sıkıntı telefonun ekranının küçük olmasıydı, bir de o kadar fazla görüntü vardı ki...

Linus Bekker'ın kara listesi, cinayete kurban gitmiş kadınların yer aldığı olay yeri fotoğraflarından ibaret gibi görünüyordu ilk bakışta. Daha çok 25 ile 45 yaş arasındaki, muhtemelen çoğu çocuk sahibi kadınlardı bunlar. En azından sağa sola saçılmış duran ya da geri planda dikkat çeken plastik traktör, oyun kafesi, üç tekerlekli bisiklet ve benzeri nesnelere bakarak kurbanların çoğunun anne olduğu söylenebilirdi. Fotoğrafların bazıları siyah beyaz, çoğu renkliydi. Görüntüler bir bütün olarak ele alındığında, 1950'lerden Bekker'ın tutuklandığı tarihe kadar uzun bir zaman zarfında gerçekleşen cinayetleri gösteriyordu. Çıplak kadınlar, giyinik kadınlar, saçları koyu renk olanlar, açık renk olanlar, iriyarı ka-

dınlar, minyon kadınlar. Kimi kurşunlanmış, kimi bıçaklanmış, kimi boğazı sıkılarak, kimi suda boğularak, kimi de ölesiye dövülerek kurban edilmiş kadınlar. Tekinsiz, sadistçe bir karışımdı, Hess Linus Bekker'ın bunlardan cinsel haz duyduğunu zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Az önce yediği Starbucks kruvasanın boğazına kadar geri geldiğini hissetti, dosyayı alelacele kapatıp çıkmak yerine, eskiden kalma bir alışkanlıkla tekrar en başına kadar gelmişti ki indirdiği görüntülerin hacminin telefonunu zorladığını ve ekranın ilk sefer bakarken fark etmediği bir görüntüde donup kaldığını gördü.

Neredeyse 30 yıl öncesine ait bir fotoğraf duruyordu karşısında, bir banyoda çekilmişti, fotoğrafın altına daktilo harfleriyle düşülmüş notta, Mön Adası, 31 Ekim 1989 yazıyordu. Çıplak bir kadının vücudu mozaik zeminin üstünde biçimsizce kıvrılmış, yatıyordu. Cesedin her yanı pıhtılaşıp siyaha dönmüş kanla kaplıydı. Kadın muhtemelen 40 yaşlarındaydı ama kesin bir şey söylemek pek mümkün değildi çünkü yüzü tanınmayacak haldeydi. Hess'in asıl dikkatini çeken kadının uzuvlarının ampüte edilmiş olmasıydı. Bir kolu ve bir bacağı parçalanarak vücudundan ayrılmış, gövdesinden ayrı bir yere atılmıştı. Ampütasyon işinin tek bir darbeyle yapılmadığı belliydi, sanki zamanla sadece sahibine itaat etmeyi öğrenmiş ağır ve idaresi hayli güç bir balta marifetiyle gerçekleştirilmiş gibi duruyordu. Saldırının vahşeti, katilin kana susamış biri olduğunu ispatlıyordu, karşılaştığı manzara Hess'in daha önce gördüklerine hiç benzemese de fotoğrafın onu harekete geçmeye zorladığı hissine kapıldı.

"Sayın yolcular lütfen yerlerinizi alın."

Kabin ekibi son kalan el bagajlarını koltuk üstü dolaplara yerleştirmekle meşgulken, anonsu tamamlayan kabin amiri telefonu kokpitin yanındaki duvara geri taktı.

Banyodaki çıplak kadının fotoğrafının, olay mahallinde

çekilmiş bir dizi fotoğraftan ilki olduğu anlaşılıyordu, fotoğrafların altındaki Mön Adası, 31 Ekim 1989 ibaresinden görüldüğü kadarıyla aynı evde başka cinayetler de işlenmişti. Gençten bir erkek ve bir kız çocuğu mutfakta öldürülmüştü. Çocuk sobaya doğru biçimsizce düşmüş, kız ise başı lapa kâsesinin içinde, masanın öteki tarafına yüzüstü serilmişti. Her ikisinde de mermi yarası vardı. Hess fotoğrafları kaydırmaya devam etti, cinayet serisinin bir sonraki kurbanının yaşlıca bir polis memuru olması onu şaşırttı. Bedeni bodrum katta bulunan adamın suratından anlaşıldığı kadarıyla banyodaki kadın gibi o da baltayla öldürülmüştü. Olay yerinde çekilen fotoğrafların sonuncusu buydu, Hess parçalanmış uzuvları banyo zeminine saçılmış kadının fotoğrafına geri dönmek üzereydi ki polisin fotoğrafının yanında parantez içerisinde gösterilen rakama gözü takıldı. Fotoğrafın yanında "(37)" ibaresi yer alıyordu. Hess, bunun Linus Bekker'ın özellikle bu görüntüye kaç defa tıkladığını belirtmek üzere kriminal inceleme uzmanının not düştüğü bir ibare olduğunu fark etti.

"Tüm elektronik cihazlarınız lütfen kapatın."

Hess, koridor boyu ilerleyerek tüm yolculara aynı uyarıda bulunan kabin amirine tamam dercesine başını salladı. Bekker'ın cinayete kurban giden bir polis memurunun görüntülerine 37 kere bakmış olması Hess'e hiç de anlamlı gelmemişti. Özellikle de kadın kurbanlara bariz bir düşkünlüğü olan biri için bu çok manasızdı. Hess, fotoğrafların birkaçını hızlıca tekrar gözden geçirdi, bu sefer yanlarında yer alan küçük rakamlara özellikle dikkat etmişti. Ne var ki fotoğrafların hiçbirinde şu polis memurunun fotoğrafının yanındaki kadar yüksek bir rakam yoktu. Banyodaki kadının fotoğrafında bile "(16)" ibaresi vardı.

Hess midesinin düğümlendiğini hissetti. Bodrum kattaki polis memurunun fotoğrafında önemli bir ayrıntı olmalıydı.

Aklına gelen şeyi, kriminal inceleme uzmanının basit bir hata yapmış olma olasılığını bir müddet zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Kabin amirinin koridorun sonundan geri dönmekte olduğunu göz ucuyla fark etti, elindeki telefonun küçük ekranına içinden saydırmaya başladı. İlk seferinde gözden kaçırdığı detayları görmek için fotoğrafı, aldığı onca alkolün etkisiyle titreyen parmaklarıyla büyütmekten başka çaresi yoktu. Detayları bu şekilde yakalaması olanaksızdı. Bir müddet sonra gözleri damalı piksel görüntülerden başka bir şey seçemez olmuştu, Linus Bekker'ın neden özellikle bu fotoğrafın üzerinde durduğunu ele verecek ipucunu bu şekilde bulamazdı.

"Artık kapatın onu, lütfen!"

Kabin amiri bu sefer başında durmuş bekliyordu. Hess, görüntüyü polis memurunun tepesinde duran raflara odaklamak için parmaklarını ekrana hafifçe temas ettirirken pes etmek üzereydi. Derken bir anda kaskatı kesildi. Beyni ilk başta, gözlerinin neye bakıyor olduğunu algılayamamıştı. Neden sonra görüntüyü küçülttü, zaman adeta durmuştu.

Polis memurun cesedinin hemen yukarısında, bodrum kat duvarında kırıldı kırılacak üç raf vardı. Rafların üzerleri çocuk elinden çıkmışçasına acemi işi, küçük oyuncak bebeklerle doluydu: Kestane adamlar, kestane kadınlar, kestane hayvanlar. İrili ufaklı, kimi tamamlanmamış, kiminin kolu bacağı eksik, kimi toz pas içinde, kimi kirli onlarcası. Hepsi de kurşun askerler gibi, toplum dışına itilmişlerden oluşan devasa bir ordunun neferleri gibi, boş bakan gözleriyle, öylece suskun duruyordu.

Hess sebebini izah edemiyordu ama Bekker'ın bu fotoğrafa 37 kere bakmış olmasının nedeninin tam da bu olduğunu ansızın kavramıştı. Uçağın pistte ufak ufak hareket etmeye başladığını fark etti, başında dikilip duran kabin amirinin kendisini durdurmasına fırsat vermeden yerinden fırlayıp kokpite yöneldi.

100

Kopenhag Havaalanı'nın business yolcu salonu neredeyse bomboştu, yeni demlenmiş kahve ve fırından yeni çıkmış ekmeklerin baş döndürücü kokusu içerideki parfüm kokusuyla birleşmiş dışarı taşarken, Hess salona girmek için karşılama masasındaki hostesle beş dakikadan fazladır tartışıyordu. Yüzünde kusursuz bir makyaj, sürekli olarak tebessüm eden ve durumu anladığını belirtircesine nazikçe başını sallayan genç hostesin, çok önemli özel bir görevi ifa ettiğini anlatmaya çabalayan karşısındaki adamın ne dış görünüşünü ne de davranışlarını, elinde sallayıp durduğu Europol polis rozetiyle bağdaştıramadığı her halinden belliydi. Hostes, karşılama masasına çağırdığı Somali kökenli gençten bir güvenlik görevlisinin rozetin gerçek olduğunu doğrulaması üzerine insafa gelmiş ve Hess'in bekleme salonunun kutsal ortamına girmesine izin vermişti.

Hess içeri adımını atar atmaz bekleme salonunun arka tarafında misafirlerin kullanımına ayrılmış üç bilgisayarın yanında almıştı soluğu. İçerideki yuvarlak masaların başına oturmuş birkaç kişi ellerinde akıllı telefonları, düşük kalorili kahvaltılarını yapmakla meşguldü. Bilgisayar ekranlarının karşısındaki yüksek arkalıklı boş sandalyelere, iş seyahatine çıkan ebeveynlerin nadiren de olsa yanlarında sürüklediği çocukları dışında oturan başka birileri hiç olmuş muydu acaba?

Hess klavyelerden birinin başına geçmiş, Europol'ün güvenlik sisteminde oturum açılmasını beklerken içinden küfürler yağdırmaya başladı. Gelen kutusuna ulaşmak için sistemde gezinmek zorunda kaldığı için öfkeden burnundan soluyordu. Almanya'da bir yerlerde uzun ve yorucu bir aktarma yapmak zorunda kalacak olsa bile, neyse ki Bükreş'e gün içinde birkaç tarifeli sefer daha vardı ama geciktiği Freimann'ın kulağına gidecek olursa küplere binebilirdi. Hess yine de başka bir seçeneğinin kalmadığını düşünüyordu, zaten Bekker'ın kara listesini tekrar açıp da kestane adamları gördüğü anda Freimann tamamen aklından uçup gitmişti.

Neredeyse 30 önce çekilmiş fotoğraftaki suskun bebekler, büyük ekranda çok daha tekinsiz ve korkunç görünüyordu. Hess, farkına vardığı ayrıntının ne anlama geldiğini hâlâ kestirememişti. Bekker'ın bu görüntüye çok değer verdiği besbelliydi. O kadarı görüntüye tam 37 kez bakmış olmasından da görüntüdeki kurbanın bakmayı pek de yeğlemediği türden olması gerçeğinden de anlaşılıyordu. Peki ama bu görüntüye niye bu denli kıymet vermişti? Fotoğrafı ilk gördüğünde, yani yaklaşık 18 ay önce arşive sızdığında ne basında ne de başka bir mecrada kadınları öldüren ve suç mahalline kestane adamlar bırakan gizemli bir katilin bahsi geçmişti. Söz konusu katil, Bekker'ın fotoğrafa ilk baktığı sıralarda ortada bile yoktu, dolayısıyla bu açıdan bakıldığında Bekker'ın el yapımı onlarca kestane adamdan bu denli büyülenmiş olması pek de anlamlı değildi. Fakat Hess adamın görüntüleri büyülenmişçesine izlediğinden adı gibi emindi.

Bekker'ın görüntülere duyduğu ilginin, 1989 yılında Mön Adası'nda işlenen suçlar hakkında vaka dosyalarında okuduğu bir şeylerden dolayı tavan yapmış olabileceği aklına geldi birden. Zamanında vaka hakkında tutulmuş bir polis raporu Bekker'ın bu görüntüleri neden cazip bulduğunu izah edebilirdi belki. Kurbanları veya cinayetlerin işlendiği yeri tanı-

dığını fark etmiş olabilirdi veya cinayete kurban gitmiş polis memuruyla kestane bebeklerin görüntüsünü tekrar tekrar yoklamasına sebep olan birtakım bilgilere bir yerlerde denk gelmiş olabilirdi pekâlâ. Ancak Bekker'ın sızdığı belgelerin içinde Mön Adası'ndaki şu vakayla ya da başka herhangi bir vakayla ilgili tek bir dosya bile yoktu. Olay yerinde çekilmiş fotoğraflardan ibaret bir arşive sızmıştı, o kadar. Başka hiçbir şey yoktu. Polis raporları başka bir dijital arşivdeydi ve eğer hafızası Hess'i yanıltmıyorsa Bekker, cinsel eğilimlerini tatmin etmesine imkân veren şu özel arşiv dışında başka bir yere sızmamıştı.

Hess neler döndüğünü kavrayamıyordu. İçkinin bıraktığı o sersemlik halinin tekrar baş göstermesi yetmez gibi kokpitin kapısını deliler gibi yumruklayıp Almanca konuşan pilotu, uçaktan inmesine izin vermeye için zorladığına da pişman olmaya başlamıştı. Uçak çoktan Bükreş'e varmış olacaktı. Hatta rötar bile yapmamış olacaktı. Bakışlarını uçuş bilgilerini gösteren panoya çevirdi ama gözünün önünde Linus Bekker'ın suratı belirdi, kulaklarında ise attığı o kahkaha. Hess görüntülere bir kez daha göz atmaya karar verdi. En üstteki fotoğraftan başlayarak tüyler ürperten cinayetlerin tiksindirici görüntülerini kaydıra kaydıra tekrar inceledi. Her biri bir öncekinden daha gaddar manzaralar içeren fotoğraflara peş peşe baktı, özellikle bu görüntülerin Bekker'a neden böylesine keyif verdiğini halen anlayamıyordu. Bunun bir tür rahatsızlık olduğunu, ancak Bekker gibi sapık ruhlu birinin fark edebileceği bir ayrıntı olabileceğini aklından geçiriyordu ki ansızın ne olabileceğini anladı. Daha görmeden anlamıştı ne olduğunu. Anladığı şeyse hayalinde bile canlandıramayacağı kadar korkunçtu ve aynı zamanda o denli akla hayale gelmeyecek bir şeydi ki Linus Bekker'ı böylesine heyecanlandırmıştı.

Hess en başa dönüp, artık neredeyse ezberlediği görüntü-

lerin üzerinden tek tek geçti ama gözleri bu sefer başka bir şeye odaklanmıştı. Fotoğrafların öznesi kurbanlara değil geri kalan her şeyi; ön plandakileri, geri planda kalan yerleri, fotoğraftaki nesneleri, ilk bakışta önemsizmiş gibi görünen ne varsa onları incelemeye koyulmuştu. Dokuzuncu fotoğrafa geldiğinde aradığı şeyi buldu. Bir başka cinayet mahallinde çekilmiş bir fotoğrafın altında Risskov, 22 Eylül 2001 ibaresi vardı. İlk bakışta diğerlerinden bir farkı yok gibiydi. Yaklaşık 35 yaşında kumral bir kadın, müstakil bir ev ya da bir apartman dairesinin antresini andıran bir yerde cansız yatıyordu. Üzerinde koyu kahverengi bir etek, yırtılmış beyaz bir gömlek, ayaklarında ise yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Topuklardan biri kopmuştu. Fotoğrafın arka planında bir sürü oyuncakla portatif bir oyun parkı göze çarparken, sol taraftaki masanın iki kişi için özenle hazırlandığı görülüyordu. Ama yemeklere dokunulmamıştı bile. Kurbanın saldırganına karşı verdiği amansız mücadele görüntünün sağ tarafında kalan yerde yaşanmış, cinayet de muhtemelen aynı noktada işlenmişti çünkü o tarafta kalan her şey devrilmiş ve kana bulanmıştı. Ama fotoğrafta Hess'in asıl dikkatini çeken oyun parkıydı. Parkın korkuluğunda, bir çocuk çıngırağının hemen yanında asılı duran mahcup suratlı ufacık bir kestane adam.

Hess, kalp atışlarını kulaklarında hissetmeye başlamıştı. Pür dikkat bakmaya devam etti, gözleri alışmış gibiydi, sadece peşinde olduğu kalıbı seçmeye başlamıştı. Geri kalan her şey konu dışıydı; o minik oyuncak bebek dışında dünyada hiçbir şey kalmamıştı adeta, 23. fotoğrafa geldiğinde tekrar durdu.

"Nyborg, 2 Ekim 2015." Bu sefer, ufak, siyah bir arabanın içinde gençten bir kadının fotoğrafı. Arabanın ön camından çekilmiş. Sürücü koltuğunda oturan kadının vücudunun üst kısmı yolcu koltuğu tarafındaki bir çocuk koltuğunun üzeri-

ne yaslanmış. Kadının üzerinde, özel bir görüşmeye veya biriyle buluşmaya gidiyor ya da ya da o tür bir yerden dönüyor gibi şık bir kıyafet. Tek gözü sivri bir aletle delinip parçalandığı halde fotoğrafta neredeyse hiç kan görünmüyor, cinayet Risskov'dakine kıyasla çok daha kontrollü işlenmiş gibi. Fotoğrafın en göze çarpan yerinde, dikiz aynasında ufak bir kestane adam asılı. Sadece siluet olarak görünüyor olsa da orada öylece duruyor.

Geriye hemen hemen 40 fotoğraf kalmıştı ki Hess oturumu kapatıp ayağa kalktı. Zemin kata inen yürüyen merdivene doğru giderken neredeyse 30 yıllık bir zaman dilimine yayılan cinayetlerin aynı katil tarafından işlenmiş olamayacağını düşündü. İmkânsız bir şeydi bu. Birileri bunu fark ederdi mutlaka. Birileri bu konuda mutlaka bir şeyler yapmış olmalıydı. Aslına bakılırsa kestane adamın çok da dikkate değer bir tarafı yoktu, hele sonbahar mevsiminde. Belki de Hess görmek istediği şeyi görüyordu?

Öyle de olsa Linus Bekker'ın suratı gözlerinin önünden gitmiyordu. Araba kiralama şirketinin bankosunda kâğıtları doldururken de arabanın anahtarlarını beklerken de gözünün önünde hep onun suratı vardı. Bekker'ın kurduğu bağlantı bu olmalıydı. Kestane bebek, tekrar tekrar sahneye çıkan bir katilin ardında bıraktığı imzasıydı. Kiralık aracın anahtarlarını alıp otoparka koşarken kar her zamankinden daha yoğun yağmaya başlamıştı.

101

Thulin, ofisteki dolabını boşaltıp metal kapağı biraz sertçe kapattığı esnada kafalarını önlerindeki ekrandan kaldırıp kendisine bakan iki dedektifle göz göze gelmemeye çalıştı. Dikkatleri bugünün departmandaki son günü olduğuna çekmekten özellikle kaçınmıştı, şimdi de fark edilsin istemiyordu. Gerçi fark edilse ne olurdu ki? Mesai arkadaşları arasında özleyeceği kimse yoktu, muhtemelen kendisini özleyen de olmayacaktı. Zaten ilk günden beri böyle olmasını kendisi tercih etmişti, pılısını pırtısını toplayıp şu binadan çıkıp gidene kadar mümkün olduğunca fark edilmez biri olarak kalmak işine gelmişti açıkçası. Birkaç dakika önce şans eseri Nylander'a denk gelmişti, peşinde kuş sürüsü misali dolanan yardımcılarıyla, son zamanlarda onlarcasında boy gösterdiği basın toplantılarının bir yenisine katılmak için koridorda yanından geçip gitmişti. Bugünkü basın toplantısının bahanesi de adli tabibin yaptığı nihai incelemenin ve DNA analizlerinin sonucunun çıkmış olmasıydı. Thulin, asıl sebebin Nylander'ın sahne ışıkları altında olmaktan keyif alması olduğunu düşünmeden edemedi. Dışarıdan bakıldığında öyle görünüyordu en azından, böylesi ortamlar için biraz fazla parlak kaçan takım elbisesi üzerinde, adalet bakanının hemen yanı başında poz verirken veya yüce gönüllü bir tavır takınmaya çalışarak dedektiflerinin Sydhavnen'da yaptıkları ara-

manın soruşturmayı son derece önemli bir dönüm noktasına taşıdığının altını ısrarla çizerken bıraktığı izlenim buydu.

Nylander koridorda ilerlerken birden durmuş ve Thulin'e iyi şanslar dilemişti.

"Güle güle Thulin. Wenger'a selamlarımı ilet."

Kast ettiği kişi, Thulin'in NC3'deki yeni amiri Isak Wenger'dı. Thulin, Nylander'ın bu sözleri departmanlar arasındaki güç dengesinin artık değiştiği ve yaptığı tercihten pişman olacağı imasıyla söylediğine yordu. NC3'ün patronu cinayet dosyasını çözüme kavuşturmasından dolayı tebriklerini iletmek üzere o pazartesi günü kendisini bizzat telefonla arayana kadar, kariyer değişikliği yapmak üzere kendisinin harekete geçtiğini neredeyse unutmuştu.

"Ama arama sebebim bu değil. Bizimle çalışmayı halen istiyorsundur umarım."

Nihayetinde ne kendisi başvuruda bulunmuştu ne de Nylander onun için bir tavsiye mektubu vermişti ama Wenger görevi kendisine teklif etmişti. Eğer kabul edecek olursa, Wenger bürokratik detayları Nylander'la halledecekti, geç de olsa bir sonbahar tatili yapıp, ardından NC3'teki görevine başlayabilirdi. Tamamen Le ve kendisine ayırabileceği koskoca bir hafta vardı artık önünde. İşler bir bakıma umulduğu gibi gittiği halde, Thulin vakanın usulüne uygun bir şekilde tamamlanmadığı endişesiyle sinir bozucu bir huzursuzluğa kapılmış ve özellikle son birkaç günü içindeki tereddütleri yatıştırmakla geçirmişti.

Anne Sejer-Lassen ile Jessie Kvium'un kesilmiş ellerinin yanı sıra Jessie'nin ayağının eski kesimhanedeki mini buzdolabında bulunmuş olması öylesine su götürmez bir kanıttı ki Thulin gördüklerinin anlamlı başka bir açıklamasını bulamadığından, Nylander'ın yorumuna destek vermişti. Hess yine ikna olmamış ve birtakım cevapsız sorular sormaktan geri durmamıştı elbette ama genel kanı onun şahsi birtakım me-

seleleri yüzünden bunlara takılıp kaldığı yönündeydi.

Nylander'ın olaylara duygusuz bir bakış açısıyla yaklaşmış olmasının da bu izlenimde payı çoktu, Hess'in cinayet masasından ve dolayısıyla Kopenhag'dan ilk ayrılışının ardında kişisel bir trajedi yattığını Thulin'e çıtlatan da oydu. O zamanlar cinayet masasıyla bire bir ilgilenmediğinden konu hakkında pek de fazla bilgi sahibi değildi ama işin özünde, yaklaşık beş yıl kadar önce bir mayıs gecesi Hess'in 29 yaşındaki eşinin Valby'deki apartman dairelerinde çıkan yangında hayatını kaybetmiş olması yatıyordu.

Thulin, Hess hakkında öğrendiği bu yeni bilgilerden çok etkilenmişti. Veri tabanında arayıp bulduğu polis raporunda yangının sabah saat üç sularında başladığı ve büyük bir hızla yayıldığı yazıyordu. Bina tamamen boşaltılmıştı ama itfaiyeciler yoğun alevler yüzünden en üst kattaki daireye ulaşamamışlardı. Yangın nihayet söndürüldüğünde genç kadının kömüre dönmüş cesedi yatak odasında bulunmuş ve kadının o esnada Stockholm'de görevde olan kocası, "cinayet masası dedektiflerinden Mark M. Hess" durumdan telefonla haberdar edilmişti. Yangının çıkış sebebi bulunamamıştı. Hatalı kablolama, gaz lambası ve kundaklama olasılıklarının hepsi titizlikle araştırılmış fakat kesin bir sebebe ulaşılamamıştı. Kadın yedi aylık hamileydi ve çift bir ay kadar önce hayatlarını birleştirmişti.

Raporda okudukları Thulin'i altüst etmişti. Taşlar yerine oturmaya ve Hess'in karakterine dair pek çok şey ansızın anlamlı gelmeye başlamıştı, diğer yandan böyle bir şeyi tam anlamıyla anlayabilmek mümkün değildi. Ne olursa olsun, Hess'in sorduğu soruların üzerinde fazlaca durmanın da sorduklarını ciddiye almanın da bir manası kalmamıştı. Sabah saatlerinde emniyet müdür yardımcısının Nylander'a Hess'in Lahey'deki eski görevine iade edildiğini ve görevlendirildiği vaka için Bükreş'e doğru yola çıktığını söylediğini duymuş-

tu. İçinin ferahlamasının sebebi buydu belki de. Hess ülkeden ayrılıyordu demek, onun için en iyisi kesinlikle buydu. Thulin hafta boyunca defalarca ona ulaşmaya çalıştıysa da Hess hiçbir aramasına geri dönmemişti. Le'nin, "tuhaf gözlü adamın" *League of Legends*'da nereye kadar geldiğini görmek için eve uğrayıp uğramayacağını sorması üzerine canı daha da sıkılmıştı. Hastaneden taburcu edilip yetkililer kendisine uygun bir koruyucu aile bulana kadar bir yetimhaneye yerleştirilen Magnus Kjær'ın durumunu sormak için telefon ettiğinde de aynı sahneyi yaşamıştı. Görevlilerden biri çocuğun durumunun iyiye gittiğini ama şu "polisin" ne zaman ziyaretine geleceğini ikide bir sorduğunu söylemişti. Thulin buna ne cevap vereceğini bir türlü kestirememişti. Hess'i artık düşünmemeye karar vermişti, insanları bu şekilde umursamamak çoğu zaman kolayına gelirdi. Örneğin, Sebastian telefonuna daha halen mesaj bırakıp duruyor olmasına rağmen Thulin'in içinden onunla görüşmek hiç gelmiyordu.

"Naia Thulin?"

Yüzünü, üstü boş çalışma masasına çevirdiğinde bisikletli bir kuryenin kendisine baktığını fark etti, az önce kendince aldığı karara rağmen kuryenin elindeki çiçek buketini görür görmez aklına gelen ilk kişi Hess olmuştu. İsimlerini bilmediği sarı, turuncu ve kızıl renkli sonbahar çiçekleri. Çiçekler oldum olası onun için pek bir anlam ifade etmezdi. Kuryenin uzattığı dijital kalemle teslim aldığına dair imzasını attı. Kurye çocuk ayağında bisiklet ayakkabıları, paytak paytak yürüyüp dışarı çıkarken Thulin de mesai arkadaşlarının Nylander'ın basın toplantısının canlı yayını izlemek üzere kafeteryadaki televizyonun başında toplanmalarına şükrederek buketin üstüne iliştirilmiş kartı açtı.

"Koşu için teşekkürler. NC3'te bol şans. O masadan uzak dur?"

Thulin bir an gülümsediyse de Genz'in kartını kaldırıp çöpe

attı. Artık özgürlüğüne kavuşmak ve Le'nin okulundaki Cadılar Bayramı partisine yetişmek için merdivenden hızla aşağıya inerken elindeki buketi girişteki resepsiyon masasına bıraktı, çiçekler idari ofistekilerin hoşuna giderdi en azından.

Nihayet karakolun dışına atabilmişti kendini, kar hiç hız kesmemişti. Thulin NC3'te göreve başlamadan önce ayağını yerden kesecek bir araba ayarlamayı düşünemediği için kendine kızdı. Ayağındaki spor ayakkabılar şimdiden su içinde kalmıştı. Ana istasyona doğru, Bernstoffsgade'den yukarı koşmaya başladı, oradan metroya atlayıp Dybbölsbro durağında inecekti.

O sabah Genz'le buluştuğunda kar henüz başlamamıştı. Cinayet masasındaki son gününü Genz'in birlikte koşuya gitme davetini nihayet kabul ederek noktalamak istemişti. Artık mesai arkadaşı olmayacaklarına göre aralarındaki ahbaplığı pekâlâ böyle noktalayabilirlerdi. Thulin'in gün içinde yapacak başka işleri de vardı. Strandvejen Limanı boyunca koşmaya karar vermişlerdi, dolayısıyla Thulin saat 6.30'da yaşadığı binanın önünde Genz'le buluşmuştu. Thulin, Genz'in Nordhavn'ın epey rağbet gören yeni sitelerinden birindeki bu dairede oturacak maddi imkâna sahip olmasına şaşırmıştı ama bir yandan da onu gibi titiz ve kılı kırk yaran biri para pul işlerini de gayet iyi yönetiyor olmalı diye düşünmeden de edemedi.

Koşunun ilk kısmı gayet keyifli geçmiş, özellikle Öresund üzerinden güneşin doğuşunu seyretmek çok hoşlarına gitmişti, bu sırada soruşturma hakkında da bir iki satır konuşma imkânı bulmuşlardı. Benedikte Skans ile Asger Neergaard'ın intikam alma arzularının yaşadıkları trajedinin ardından zamanla nasıl da arttığından; hemşirenin istismara uğrayan çocuklar hakkında nasıl bilgi toplamış olduğundan, kendilerine kurban olarak

bu çocukların annelerini seçtiklerinden; çiftin isimsiz ihbarları göndermek için kendi bilgisayarları yerine Ukrayna'daki bir e-posta sunucusuna erişimi olan bir internet caféyi nasıl kullandığından ve mini buzdolabının içindekilerin kriminal incelemenin gerçekleştirdiği ön arama esnasında nasıl gözden kaçırılmış olabileceğinden bahsetmişlerdi. Kurbanların öldürülüp uzuvlarının kesilmesinde kullanılan kalın sopa ile testere halen bulunamamıştı ama hemşirelik yapan Benedikte Skans için bu aletleri ameliyathaneden çıkarmak pek de zor olmasa gerekti, aletlerin incelenme ve test süreci devam ediyordu.

Genz soruşturmadan elde edilen sonuçlara şüpheyle yaklaşılmasını gerektiren bir durum olmadığı düşüncesindeydi ama Thulin, onun aralarındaki sohbetten çok işin koşma kısmıyla meşgul olduğunu düşündü. Genz'in onu geride bırakmamak için bir süre sonra temposunu düşürmek durumunda kalacağı belliydi, işte Thulin tam da bu yüzden uzun koşulara çıkmaktan hoşlandığını söylediğine bin pişman olmuştu. Sekiz kilometre koşup geldikleri yoldan geri döndükleri sırada Genz'in epey gerisinde kalan Thulin, kendini Kenyalı bir atletin yedeğine alıp çektiği amatör bir koşucu gibi hissetmişti; Genz Thulin'le aralarında ancak birkaç metre kaldığında durumu fark edip yavaşlamayı akıl edebilmiş, sohbete de ancak böyle devam edebilmişlerdi. Thulin, ilk başlarda Genz'in beraber koşma bahanesiyle kendisine yakınlaşmak istediğini düşündüyse de fena halde yanıldığını şimdi anlıyordu. Adam laboratuvardaki işini ne denli tutkuyla yapıyorsa koşarken de o denli hırslı ve tutkuluydu.

Thulin koşunun geri kalan kısmında nefesini toparlayıp doğru düzgün konuşamamıştı bile. Ama Charlottenlund Kalesi önünde, kırmızı ışıkta durduklarında, üzerinde Hartungların kızının parmak izlerinin bulunduğu kestane adamların neden cinayet mahallilerinde bırakıldığını halen anlayamadıklarını belirterek uğradığı hayal kırıklığını açığa vurmuş-

tu. Genç çiftin yaşadığı yerde kestane adamlara dair en ufak bir iz yoktu, dahası Neergaard ve Skans'ın bunları ellerine nasıl geçirebildikleri de ayrı bir muammaydı.

"Tabii eğer Nylander dediklerinde haklı değilse ve çift bunları, Kristine Hartung'un kaybolmadan önce arkadaşıyla birlikte açtığı şu satış tezgâhından bir şekilde satın almadıysa" diye kendi fikirlerini açıklamıştı Genz.

"İyi de bu ne kadar olası olabilir ki? Steen Hartung, kızların o yıl kestane adam yaptıklarını bile hatırlamıyor."

"Belki de yanlış hatırlıyordur? Skans o aralar Roskilde'de tedavi görüyordu ama Neergaard pekâlâ kızların yaşadığı mahallenin oralarda dolaşmış ve ön hazırlıkları ta o zamandan yapmaya başlamış olabilir."

"Sonrasında da bir şey yapmaya fırsat bulamadan, işi kıl payı Linus Bekker'a mı kaptırdı yani, böyle mi düşünüyorsun? Rastlantı eseri neredeyse aynı zamanlarda?"

Genz omuzlarını silkip Thulin'e gülümsemişti.

"Bu benim teorim değil. Nihayetinde ben altı üstü bir kriminal inceleme uzmanıyım."

Şüpheleri ortadan kaldıran kesin cevabı muhtemelen asla bulamayacaklardı ama şu kestane adam meselesinde halen yerine oturmayan, insanı rahatsız etmeye devam eden bir şeyler vardı. Sanki gözden geçirmeyi unuttukları ya da dikkate almayı atladıkları bir şeyler vardı. Bir süre sonra Genz'le birlikte en nihayet Svanemöllen İstasyonu'na vardıklarında kar yağmaya başlamıştı, Thulin ayakları kaya kaya peronun sundurmasına sığınırken Genz de koşusuna devam etmiş, parkın etrafında kısa bir tur atmıştı.

"3A'ya bakmıyorum da?"

"Sınıfa bir bakın. Gürültüyü takip ederseniz bulursunuz."

Üstündeki karları silkeleyen Thulin, Cadılar Bayra-

mı etkinlikleri için süslenmiş olan öğretmenler odasında oturan iki öğretmenin önünden geçip ilerledi. Dybbölsbro İstasyonu'nun hemen yakınlarındaki okula tam zamanında varmış, bundan böyle hep vakitli geleceğine kendi kendine söz vermişti. Bugüne kadar okuldaki birçok etkinliğe ya çok geç gelmiş ya da hiç katılamamıştı. Sınıftan içeri girdiğinde birkaç velinin suratlarında büyük bir şaşkınlıkla kendisine baktığını fark etti. Veliler, duvar boyunca sıralanmış, oyulmuş balkabaklarının yanında dizilmiş beklerken, çocuklar üzerlerinde Cadılar Bayramı kostümleriyle neşe içinde bir oraya bir buraya koşturuyordu. Cadılar Bayramı aslında ertesi gündü ama hafta sonu okul kapalı olacağı için partinin bugün yapılmasına karar verilmişti. Kızlar cadı, erkeklerse canavar kostümleri giymişlerdi, çoğunun suratında ölümü hatırlatan maskeler vardı. Maskelerin her biri birbirinden korkunçtu, velilerden bazıları maskeli çocuklar yanlarından hızla geçip giderken korkmuş numarası yapıyor, çığlık atıyorlardı. Thulin'le hemen hemen aynı yaşlarda olan öğretmen de tıpkı kızlar gibi cadı kıyafetini tercih etmiş, siyah renkte dekolte bir elbise, siyah file çoraplar ve siyah ayakkabılar giymişti. Kireç beyazı makyajı, kırmızı ruju ve başında siyah sivri şapka ile tam bir cadı görünümündeydi. Bu haliyle Tim Burton filmlerinden fırlamış bir karakteri andırıyordu, sıradan bir cuma öğleden sonrasında, özellikle babaların neden çok daha keyifli olduklarını anlamak için fazla bir hayal gücüne gerek yoktu.

Thulin, velilerin ve kana susamış minik canavarların arasında ne Le'yi ne de büyükbabayı seçebildi, ortadan yarık bir kafatasından alın kısmına doğru sızan sarı beyin parçalarından oluşan plastik zombi maskesini neden sonra fark edebildi. "Bitkiler Zombiler'e Karşı" adındaki bir oyundan esinlenerek üretilmiş bu plastik maske, Le'nin dün Thulin'i çeke çeke götürdüğü Skindergade Caddesi'ndeki çizgi romanlar satan

dükkanda beğendiği tek kostümdü. Ufaklık büyükbabasının yanında duruyor, adamcağız da beyin parçaları boynundan aşağıya kaymasın diye kafatasını düzeltiyordu.

"Merhaba anne. Benim olduğumu anladın mı?"

"Hayır, neredesin seni göremiyorum?"

Thulin etrafa bakındı, arkasını dönüp bakınca Le'nin yüzündeki plastik maskeyi çoktan kaldırdığını, ter içinde kaldığını, mutluluktan ışıl ışıl olmuş bir suratla ona baktığını gördü.

"Balkabağını partiye taşıyıp en önde içeriye giren benim."

"Harika. Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sonuna kadar kalıp seyredecek misin yani?"

"Tabii ki."

"İstersen şu beyni biraz da ben tutayım da kalp krizi geçirip ölmeyesin?" diye sordu Aksel, Le'nin alnındaki terleri silerken.

"Sorun değil, büyükbaba."

Le, boynunda zombi maskesi sınıfın öbür ucuna koşturup, iskelet kostümü giyen Ramazan'ın yanında aldı soluğu.

"Her şey yolunda mı?"

Aksel gözlerini dikmiş Thulin'e bakıyordu, Thulin yaşlı adamın karakoldaki son gününü merak ettiğini gözlerinden okumuştu.

"Evet, gayet iyi. Her şey sonuçlandı, bitti."

Aksel tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki öğretmen ellerini çırparak velileri susturdu. "Evet, artık başlıyoruz! Çocuklar, hepiniz şöyle benim yanıma gelin bakalım," dedi şen şakrak bir ses tonuyla, ardından da velilere döndü.

"Parti için öğretmenler odasına geçmeden önce, çocuklar sonbahar hakkında hazırladıkları haftalık projelerinin sunumunu yapacaklar. Hazırladıkları üç projeyi sizlere sunmak için gerçekten de sabırsızlanıyorlar!"

Çocukların öğretmenleriyle hazırladıkları süsler bu kez parti için asılmıştı, aile ağacı posterleri de duvarlara iliştirilmiş-

ti. Thulin daha önce sadece bir sınıf etkinliğine katılabilmişti. Çocuklar sirkle ilgili bir gösteri sergilemişti, skeçlerden birinde üzerlerinde aslan kıyafeti, emekleyerek tam üç kez bir çemberin içinden geçmişlerdi. Velilerin kendilerini kaybetmişçesine alkışlamalarını gören Thulin'in tüyleri diken diken olmuştu.

Bu seferki de pek farklı değildi. Sunuma başlayan ilk ekip, ormandan topladıkları dal parçaları ve kızıl-sarı yaprakları bir araya getirdikleri posterleri gösteriyor, veliler de yüzlerinde koca birer tebessüm, gösteriyi cep telefonlarının kameralarının ardından izliyordu. Thulin, kızıl-sarı yaprakları Laura Kjær'ın, Anne Sejer-Lassen'ın ve Jessie Kvium'un dehşet verici görüntüleriyle bağdaştırmayı bırakmasının çok uzun zaman alacağının farkına varmıştı. Bir sonraki grubun sunumu olan sınıfça yapılmış kestane bebek koleksiyonu keyfini daha da kaçırmıştı.

Sıra, nihayet sıra Le'nin grubuna geldi. Le, Ramazan ve yanlarında birkaç çocuk, öğretmen masasının yanına kadar gidip kestanelerin aynı zamanda yenebileceğini söyleyerek sunumlarına başladı.

"Ama ilk önce kestanelerin ortasına bir kesik atmanız gerekir! Yoksa fırında patlarlar! 225 dereceye ısıttığınız fırında pişirdikten sonra, tereyağı ve tuz ekleyip yiyebilirsiniz!"

Le cıvıl cıvıl bir sesle anlatıp duruyordu. Thulin duydukları karşısında şaşırıp kaldı. Gözü savaş oyunlarından başka bir şey görmeyen küçük kızının mutfakla ilgili şeylere en ufak bir ilgi duyduğunu daha önce hiç görmemişti. Birkaç kâse fırınlamış kestane velilerin arasında elden ele dolaşırken, öğretmen söyleyeceklerini unuttuğu her halinden belli olan Ramazan'a döndü.

"Söyle bakalım Ramazan, kestaneleri fırınlayıp yemeden önce neye dikkat etmemiz gerekir?"

"Doğru kestane cinsini seçmeniz gerekir. Kâselerin içindekilere yenebilir kestane denir."

"Aynen söylediğin gibi. Kestanelerin pek çok türü vardır ama sadece bazıları yenebilir."

Öğretmenin söylediklerini başıyla onaylayan Ramazan, anne ve babası gururdan koltukları kabarmış bir şekilde gülümserken, kendisi de öteki velilerin sevecen bakışlarının tadını çıkartırken, kâseden bir kestane alıp katır kutur yemeye koyuldu. Öğretmen, velilerin yedikleri kestaneleri çocukların nasıl hazırladıklarını anlatmaya başlamıştı ama Thulin artık dinlemiyordu.

"Bir sürü kestane çeşidi var derken ne kastediyorsunuz?"

Soru hem çok geç yöneltilmiş, biraz da budalaca kaçmıştı. Öğretmen şaşırıp Thulin'e bakarken velilerden birkaçı da kahkahalarla gülmeyi kesip başlarını çevirdi.

"Ben sadece iki çeşit kestane olduğunu sanıyordum. Yenebilir olanlar, bir de kestane adam yapımında kullanılanlar?"

"Hayır, aslında pek çok kestane çeşidi var. Şimdi Ramazan sizlere..."

"Bundan emin misiniz peki?"

"Hem de gayet eminim. Şimdi sıra geldi..."

"Kaç çeşit?"

"Kaç çeşit ne?"

"Kaç farklı çeşitte kestane var yani?"

Sınıfta çıt çıkmaz olmuştu. Veliler bakışlarını bir Thulin'e, bir öğretmene çeviriyorlardı, çocuklar bile ses çıkarmıyordu. Thulin'in sorduğu son soru haşin ve bir o kadar da sorgular gibiydi, baştaki kibar tavrından eser yoktu. Öğretmen, yüzünde tereddütlü bir tebessüm, duraksayıp bocaladı; neden böyle sınava çekildiğini anlayamamıştı.

"Açıkçası hepsini bilmiyorum. Ama birkaç tür yenebilir kestane var, örneğin Avrupa kestaneleri ve Japon kestaneleri gibi, bir de at kestanesinin farklı türleri var. Dolayısıyla, örneğin..."

"Şu kestane hayvanları hangi türünden yapıyorsunuz peki?"

"Aslında, bütün türlerden. Ama bu civarda en yaygın olanları at kestanesi."

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Velilerin bakışları Thulin'in üzerindeydi, o ise ifadesiz bir suratla öğretmene bakıyordu. Bir ara göz ucuyla kızının yüzünü görür gibi oldu, Ona hayatının en utanç verici anını yaşıyor gibi bakıyordu. Fakat birkaç saniye sonra Thulin sınıftan ayrılmıştı bile. Çıkış kapısına doğru koridorda hızla koşarken, Cadılar Bayramı partisi tam gaz devam ediyordu.

102

"Bir daha koşmak için bana meydan okumaya geldiysen, söyleyeyim haftaya ancak kapışabilirim seninle."

Genz gülümseyerek ona baktı. Thulin devasa laboratuvardan içeri girdiğinde, ayaklarının dibinde dikdörtgen bir alet çantası ve küçük boy bir valiz olan Genz su geçirmez bir montu üzerine geçirmekle meşguldü. Thulin, kendisini kapıda karşılayan görevliden, Genz'in olay yeri incelemeden henüz döndüğünü ama hafta sonunda Herning Fuar Merkezi'nde yapılacak konferansa katılmak için yola çıkmak üzere olduğunu öğrenmişti. Buna rağmen görevliye dil döküp Genz'i görmenin bir yolunu bulmuştu. Okulun önünde atladığı takside gelirken defalarca telefon etmiş ama ama ona başaramamıştı, Genz'i departmanda bulduğuna sevinmişti fakat belli ki pek de uygun bir zamanda gelmemişti.

"Yok, onun için gelmedim. Yardımına ihtiyacım var."

"Arabaya inerken yolda konuşsak olur mu?"

"Kurbanların yanında bırakılan şu kestane adamlar, üzerinde Kristine Hartung'un parmak izleri olanlar, ne tür kestanelerdi onlar?"

"Ne tür derken?"

Genz halojen lambaları birer birer söndürmeye başlamıştı ama bir an durup dik dik Thulin'e baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Thulin merdivenden koşarak çıktığı için soluk soluğa kalmıştı, nefesini hâlâ toplayamamış olduğunu fark etti.

"Kestane kestanedir diye kestirip atmamak lazım. Onlarca kestane çeşidi var, bunlar hangi türdü diye soruyorum?"

"Öyle ezbere hatırlayamam ki."

"At kestanesi miydi?"

"Niye soruyorsun? Ne oldu?"

"Belki de sadece kuruntudur benimki. Sen hatırlayamıyor olabilirsin ama laboratuvar raporlarının birinde yazılıdır mutlaka."

"Mutlaka yazılıdır tabii ama ben de tam çıkmak..."

"Genz, önemli bir şey olmasa rica etmezdim senden. Şimdi bakabilir misin lütfen?"

Genz, derin bir iç çekip büyük ekranın karşısındaki koltuğa oturdu. Birkaç saniye sonra sisteme girmişti, Thulin koltuğun hemen arkasında durmuş, duvara monte edilmiş ekrandan Genz'in yaptıklarını adım adım takip ediyordu. Önce bir klasöre tıkladı, klasörün içindeki farklı numaralar verilmiş raporları ekranda kaydırarak ilerledi, sonrasında raporlardan birini seçip iki kez tıkladı. Raporda sayfalar dolusu sayı ve analiz vardı, raporun içeriğine hâkim olduğu her halinden belli olan Genz, ilgili kısmı eliyle koymuş gibi buldu ve "Tür ve Köken" başlıklı paragrafın üzerine geldi.

"İlkinde, yani Laura Kjær vakasında, parmak izi yenebilir bir kestane üzerindeymiş. *Castanea sativa x crenata* olarak bilinen bir türmüş bu. Tamam mısın?

"Peki ötekiler?"

Genz gözlerini ayırmadan Thulin'e bir müddet "Bu yaptığın hiç de komik değil" der gibi baktı.

"Hadi ama, önemli dedim ya sana!"

Genz dijital masaüstünü tekrar araştırmaya başladı, bir başka raporun üstüne gelip çift tıkladı, ardından aynı işlemleri üçüncü bir kez daha yaptı.

"Diğer vakalarda da sonuç aynı imiş. *Castanea sativa x crenata.* Tamam mı artık?"

"Eminsin değil mi? Hiç şüphe yok yani?"

"Thulin, analizin bu kısmını benim asistanlarım halletmişti çünkü ben o esnada parmak izine odaklanmıştım, dolayısıyla elbette garanti veremem."

"Ama asistanlarının peş peşe üç sefer yanılma olasılıkları da yoktur herhalde?"

"Hayır, bu olası değil. Zaten hiçbiri kestane konusunda uzman olmadığı için, normal uygulamada kestane türünün belirlenmesi için bir uzman bulunur. Onların da böyle yaptığını sanıyorum. Şimdi, sakıncası yoksa tüm bunların ne anlama geldiğini bana anlatır mısın?"

Thulin ağzını açmadı. Takside gelirken iki kişiyi aramıştı: biri Genz diğeri de Steen Hartung'du. Hartung telefonda donuk bir sesle konuşmuştu. Thulin yüreğine bıçak gibi saplanan bir suçluluk duygusuyla, rahatsız ettiği için özür dileyerek lafa girmiş, raporunu bitirmek üzere olduğunu, Kristine ve arkadaşının oyuncak bebekleri yapmak için kestanelerini kullandıkları evin bahçesindeki şu kestane ağacının hangi tür olduğunu bir türlü hatırlayamadığını söylemişti. Hartung şaşkınlık emaresi dahi gösteremeyecek kadar ruhsuz konuşuyordu, Thulin sadece formalite icabı sorduğunu söyleyince de fazla yorum yapmaksızın cevap vermişti. Bahçelerindeki büyük kestane ağacı at kestanesi ağacıydı.

"Anlatırım. Bir sorunumuz var demek. O uzmana ulaşıp görüşmemiz lazım. Hem de acilen."

103

Deer Park'ın kırmızı giriş kapısı ile Peter Lieps Hus Restoranı arasında kalan arazi, bembeyaz bir yorgan misali karla örtülüydü. Rosa Hartung sabun gibi kaygan asfalt yol yerine çakıl taşı kaplı patikadan koşmayı tercih etmişti. Patikanın sonuna ulaştığında, yılın bu zamanı kapalı tutulan eğlence parkına takıldı gözleri. Hayaleti andıran, terk edilmiş oyuncakları bir müddet izledikten sonra sağa dönüp ağaçların sıkı dallarının siper olduğu ve dolayısıyla yerde bir milim bile karın olmadığı patikalardan birine yöneldi. Bacakları çoktan yorgunluktan isyan etmişti ama temiz ve soğuk havanın kederli ruh halinden silkinmesine yardım edeceği umuduyla kendini koşmaya zorlamıştı.

Dış Österbro'daki evinden neredeyse on gündür çıkmamıştı. Kristine'i tekrar görme umudunun gerçeklikten kopuk olduğunu anladığında bakanlık görevine geri dönmek için kendinde topladığı o gücü de tamamen yitirmişti. Tıpkı geçen kış ve baharda olduğu gibi her şey bir kez daha kasvete bürünmüş ve önemini yitirmişti. Bu zaman zarfında kendisine son derece anlayışla yaklaşan Vogel, Liu ve Engells'in bakanlığa geri dönmesi için teşvik edici çabaları da hiç fayda etmemişti. Evden dışarı adımını atmamıştı, yakın çalışma arkadaşları aksini iddia etseler de Rosa bakanlık makamındaki günlerinin sayılı olduğunun farkındaydı. Gerek başbakan

gerekse adalet bakanı kaygılarını dile getiren nazik birtakım açıklamalarda bulunsalar da perde gerisinde Rosa'nın parti içinde defterinin dürüldüğüne şüphe yoktu. Aradan biraz zaman geçsin, ya başbakanın talimatlarına uymadığı ya da fazlasıyla dengesiz davrandığı gerekçesiyle bakanlıktan alınacağı kesindi ama bu saatten sonra Rosa'nın hiç de umurunda değildi.

Öte yandan, içindeki ıstıraba aldırış etmemeyi beceremiyordu, o sabah uğradığı psikiyatrı tekrar antidepresana başlamasını tavsiye etmişti. Bunun üzerine eve döner dönmez, tıpkı evden çalıştığı dönemde öğle yemeklerinden sonra yaptığı gibi kendini zorlayarak da olsa koşuya çıkmıştı. Endorfin ruh halini biraz olsun düzeltir umuduyla özellikle bugünden sonra koşma işini sıkı tutmaya karar vermişti. Belki bu sayede gücüne kavuşur ve ilaçlara tekrar bel bağlamaktan kurtulabilirdi.

Koşuya çıkmasının bir diğer sebebi de nakliyecilerin Kristine'nin eşyalarını almak üzere gelecek olmalarıydı. Psikiyatrının, kızının eşyalarından tamamen kurtulması yönündeki tavsiyesini kabullenmekte çok uzun zamandır zorlanıyordu ama geçmişi ardında bırakmak böylelikle daha kolay olacaktı onun için. Sembolik bir eşik, demişti psikiyatrı, hayatına devam edebilmesine katkı sağlayacak bir adım. Rosa da bunun üzerine nakliye firmasını çağırmış, Kristine'nin yatak odasından toparlanacak eşyalarını evdeki yardımcısına göstermişti. Dört büyük kutu dolusu kıyafet ve ayakkabı, çalışma masası, bir de Rosa'nın sık sık üzerine oturduğu yatağı. Yardımcı kadına eşyaların bağışlanacağı Nordre Frihavnsgade'deki hayır kurumu mağazasının telefon numarasını veren Rosa, kısa süre sonra kutu ve mobilyaları teslim etmek üzere bir kamyonetin mağazaya geleceğini söylemesini istemiş, ardından da arabasına atlayıp Deer Park'a doğru yola koyulmuştu.

Yolda giderken Steen'e telefon edip aldığı karardan onu da haberdar etmeyi düşündüyse de o an bunu göze alamamıştı. Karı koca artık nadiren konuşuyorlardı. Cinayet Masası'ndaki adam çok açık sözlü ve kesin konuşmuştu ama Steen umudunu korumaya devam ediyor, Rosa da eşinin bu haliyle artık baş edemiyordu. Bir süre önce avukattan Kristine'nin ölüm belgelerini göndermesini isteyen kendisi olduğu halde, şimdi de imzalamayı reddediyordu. Rosa, Steen'in kızlarının ortadan kaybolduğu gün uğramış olabileceği her yeri kapı kapı dolaştığını biliyordu. Aslında durumu Steen'in iş ortağı Bjarke çıtlatmıştı kulağına; ofisin her köşesinin kanalizasyon sistemlerini, yerleşim alanlarını ve yol ağlarını gösteren planlarla dolup taştığından endişeyle bahsetmiş, Steen'in işiyle en ufak bir ilgisi olmayan bu planları inceleyip her sabah nereye gittiğini söylemeden ofisten çıkarak arabasına atladığını anlatmıştı. Bjarke, önceki gün peşine düşmeye karar vermiş, bir süre sonra da onu spor tesisinin yakınlarında, evlerin bulunduğu bir bölgede, huzursuz huzursuz dolanırken bulmuştu. Ama Rosa'ya telefon açıp tüm bunları anlattığına muhtemelen pişman olmuştu çünkü kadıncağız en ufak bir tepki vermeyip durumu uysallıkla kabullenmişti. Steen'in arayışları boşuna ve anlamsızdı ama anlamsız olan o kadar çok şey vardı ki artık. Karı koca birbirlerine destek olmak, Gustav'ı düşünmek zorundaydılar ancak şu an bunu yapacak gücü kendilerinde bulamıyorlardı.

Rosa, koşmaya başladığı noktaya, yani kırmızı kapıya nihayet geri dönebildiğinde yorgunluktan bitap düşmüştü. Sırtı terden sırılsıklam olmuş, şimdi de adeta buz kesmişti, burnuna gelen ter kokusundan da rahatsız olmuştu. Nefes alıp verdikçe ağzından dumanlar yükseliyordu, arabasının yanına gitmeden önce sırtını bir müddet tahta kapıya dayayıp, dinlenmek ve nefesini toparlamak zorunda kalmıştı. Eve dönüş yolunda, Knud Rasmussen heykeliyle Arne Jaconsen

benzinliğinin yanından geçip giderken, tepesindeki kalın bulutların arasında minicik bir aralık ilişiverdi gözüne. Hava kısa süreliğine açmış, bulutların arasından sızan güneş ışığının altında parıldayan kristal tanelerinden oluşmuş bir halı misali önünde uzanan bembeyaz örtü, gözünü almaya başlamıştı. Arabayı bir müddet gözlerini kısarak sürmek zorunda kaldı. Evin garaj yoluna saptığında nefes alıp verişinin evden ayrıldığı andakinden çok daha farklı olduğunun ayırdına vardı. Artık biraz daha sakin nefes alabiliyordu; soluğu sanki diyaframının en ucuna kadar iniyor, boğazıyla göğsü arasında bir yerlerde tıkanmıyordu. Arabadan inerken, nakliye kamyonetinin geniş tekerleklerinin karın üstünde bıraktığı izleri fark etti, taşıma faslının bitmiş olması az da olsa içini rahatlattı. Eskiden kalma bir alışkanlıkla evin arka tarafına, çamaşır odasının kapısının olduğu tarafa yöneldi. Koşuya çıktığı zamanlarda, tozlu topraklı, çamurlu ayaklarıyla ön taraftaki antreyi kirletmemek için eve hep bu kapıdan girerdi. Koşu sonrasındaki rutin esneme hareketlerini yapacak hali kalmamıştı. Tek istediği bir an önce eve girmek ve Kristine'in eşyalarının sonsuza dek gittiği duygusuna yenik düşmeden önce kanepenin üstüne çöküp oracıkta kalmaktı. Üzerinde tek bir ayak izi bile bulunmayan taze kar yığını ayaklarının altında çatırtıyla ezildi, arka taraftaki verandanın etrafından dolanmak üzereydi ki duruverdi.

Birileri kapının önündeki paspasın üzerine bir şeyler bırakmıştı, Rosa ilk başta ne olduğunu anlamadı. Bir adım daha yaklaşınca narin bir taç veya süs eşyası gibi bir şey olduğunu fark etti, Noel öncesindeki dört haftalık dönemde oldukları aklına geldi, kim bilir belki de etrafı bembeyaz örten kar nedeniyle böyle düşünmüştü. Yerden almak üzere eğilene kadar da kestane adamlardan yapılma bir süs olduğunu anlayamamıştı. El ele tutuşmuş kestane adamlardan oluşan bir taç...

Rosa korkuyla geri çekilip temkinli gözlerle etrafına bakındı. Görünürde hiç kimse yoktu. Yaşlı kestane ağacı da dahil bahçedeki her şey karlar altındaydı, hiçbir şeye el değmemişti, yerdekiler sadece kendi ayak izleriydi. Paspasın üstündeki süse tekrar baktı, dikkatlice yerden alıp eve girdi. Bunca zamandır şu kestane adam meselesi o kadar çok gündeme gelmiş, ne anlam ifade ettiği o kadar fazla sorulmuştu ki sayısını kendisi bile unutmuştu, Kristine ve Mathilde'nin yemek masasının başında her sene emek emek yaptıkları kestane oyuncaklar dışında başka hiçbir bağlantı aklına gelmemişti. Oysa, ayağında ıslak koşu ayakkabıları, yardımcısına seslenerek merdivenden koşarcasına birinci kata çıkarken tamamıyla farklı bir ruh hali içinde ve çok daha tedirgindi. Hissettiklerini pek de yerli yerine oturtamıyordu.

Rosa, yardımcısını Kristine'in odasında buldu, kutularla mobilyaların götürülmesinin ardından bomboş kalan odanın halısını süpürmekle meşguldü. Rosa'nın elektrik süpürgesinin fişini çekmesiyle korkudan sıçrayan kızcağız kadının elinde tuttuğu küçük tacı neden sonra gördü.

"Alice, bunu kim bıraktı dışarı? Bu şey nasıl geldi buraya?"

Yardımcı kızın hiçbir şeyden haberi yoktu. Rosa'nın elindekini daha önce de hiç görmemişti, çamaşır odasının kapısının dışına ne zaman bırakıldığına da bilmiyordu, kimin bırakmış olabileceğini de. "Alice, bu çok önemli diyorum sana!"

Rosa tekrar tekrar soruyor, şaşkınlıktan allak bullak olan kızın mutlaka bir şeyler görmüş olması gerektiğinde ısrar ediyordu ama kız, Rosa koşuya çıktığından beri bir tek nakliyecilerin geldiğini, onlar dışında gelen giden birini fark etmediğini anlatmaya çalışıyordu. Rosa, kızcağızın göz pınarlarına biriken yaşları görene kadar bağırmaya başladığının, kızın cevabını bilmediği soruları çaresizce sorup durduğunun ayırdına varamadı.

"Alice, özür dilerim. Gerçekten özür dilerim."

"Polisi arayabilirim. Polisi aramamı ister misiniz?"

Rosa'nın gözleri, halen içini çeke çeke ağlayan yardımcısına sarılabilmek için yere bıraktığı küçük taca takıldı. Kestaneden yapılmış beş oyuncak bebek, çelik telle bağlanmıştı. Polisin kendisine gösterdiği oyuncak bebeklere benziyordu hepsi de ama Rosa ikisinin kalan üçünden daha uzunca olduğunun yeni farkına varmıştı. Uzun olanlar anne babaydı sanki. Kestane anne baba, tıpkı bir çemberin içinde dans eden bir aile gibi kestane çocukların ellerini tutuyordu.

Rosa aniden idrak etti. Tacı hatırlamıştı, onca kapı dururken neden bu kapıya bırakılmış olduğunu da kavradı, böylelikle herkesten önce kendisi görecekti. Tacı ilk gördüğü anı ve onu kendisine kimin verdiğini hatırlıyordu; neden verdiğini de. Her şey apaçık ortadaydı fakat içindeki ses sebebin bu olamayacağını söyleyip duruyordu. Nedeni bu olamazdı. Üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki.

"Hemen polisi arayacağım Rosa. Polisi çağırmak en doğrusu."

"Hayır! Polis istemiyorum. Ben iyiyim."

Rosa kollarıyla sarmaladığı Alice'i bıraktı. Hızlıca aşağıya inip soluğu arabasında aldı, evden uzaklaşırken birilerinin kendisini izlediği hissine kapıldı; o birileri çok uzun zamandır onu izliyor olmalıydı.

104

Arabayla şehir merkezine gitmek her zamankinden daha uzun sürdü sanki, sonu gelmek bilmeyen aksaklıklar da cabası. Rosa bulduğu her fırsatta şerit değiştirdi, önce Triangle'da, ardından da Castle Gardens civarında kırmızı ışığa rağmen yaya geçitlerini geçti. Hatıralar birer ikişer zihnine hücum ediyordu. Bazılarını çok net hatırlayabilirken bazıları öyle cansız, bölük pörçük ve karmaşıktı ki parçaları ancak zihninde sonradan birleştirdiğinde bir anlam ifade ediyorlardı. Bakanlık binasına vardığında dikkatleri üzerine çekmemek için arabayı nereye park edebileceğini hesapladı, uygun bir yer bulduktan sonra da hızla arka taraftaki girişe gitti. Giriş kartını yanına almayı unuttuğunu ancak o an fark etti ama neyse ki nöbetçi sorun çıkarmadı, eliyle geçebileceğini işaret etti.

"Liu, yardımına ihtiyacım var."

Rosa, makam odasından içeri girdiğinde, sekreterinin bir süre önce göreve başladıklarında kendisiyle tanıştırdığı genç yaşlardaki iki kadın personelle toplantı halinde olduğunu gördü. Liu, Rosa'yı ansızın karşısında görünce afallamış, toplantıyı yarıda kesmişti.

"Evet, tabii ki. Toplantıya sonra devam ederiz."

Liu, dışarı çıkarlarken Rosa'yı meraklı bakışlarla göz ucuyla süzen iki kadını bu sözlerle başından savdı. Rosa'nın

koşu kıyafetlerinin halen üzerinde olduğunu o an fark etti. Üstü başı neredeyse ıslak, ayakkabıları da çamur içindeydi.

"Bir şey mi oldu? İyi misiniz?"

Liu'nun endişeli halleriyle uğraşacak vakti yoktu.

"Vogel ve Engells neredeler?"

"Vogel bugün hiç uğramadı ama sanırım Engells bina içinde bir toplantıda. İkisini de çağırayım mı?"

"Hayır, sorun değil. Muhtemelen biz kendimiz de buluruz. Bakanlığın, sosyal hizmetlerin koruyucu aileler ve koruma altına alınan çocuklarla ilgili tuttuğu kayıtlara erişimi var, değil mi?"

"Evet, var. Neden?"

"Koruyucu bir aile hakkında bilgiye ihtiyacım var. Odshredded Belediyesi'ne ait bir kayıt arıyorum. Muhtemelen 1986'da yapılmış bir giriş olmalı ama pek emin değilim."

"1986 mı? Açıkçası pek sanmıyorum o yıla ait kayıtların dijital hale..."

"Bir bak diyorum sana, bulmayı bir dene! Anlaşıldı mı?"

Liu'nun bozulduğu her halinden belliydi, Rosa tavrından ötürü pişman olmuştu.

"Liu, nedeni sormaman lazım. Bir şey sorma, sadece bana yardım et."

"Tamam, peki."

Liu, masanın üzerinde açık duran dizüstü bilgisayarının başına geçerken Rosa minnetkâr gözlerle ona baktı. Odsherred Belediyesi kayıtlarına girmek için şifresini yazıp erişim iznini beklerken Rosa bir sandalye çekip ekranı daha yakından görebileceği bir noktaya yerleşmişti bile.

"Koruyucu ailenin soyadı Petersens idi" dedi Liu'ya. "Odsherred'da, Kirkevej 35 numarada yaşıyorlardı. Babanın adı Poul, öğretmen. Annenin adı ise Kirsten, çömlekçi."

Liu, Rosa'nın söylediği bilgileri hızla giriyor, parmakları klavyenin üzerinde adeta uçuyordu.

"Bir şey gelmedi ekrana. Kimlik numaraları var mı sizde?"

"Hayır, yok ama evlatlık bir kızları olduğunu hatırlıyorum. Rosa Peterson." Liu, Rosa'nın kendisine verdiği kimlik numarasını ekrana girmeye başlamıştı ki, aniden duraksayıp bakışlarını Rosa'ya çevirdi.

"Ama bu Rosa sizsiniz, değil mi?"

"Evet. Sen sadece aramaya devam et. Konunun ne olduğunu sana söyleyemem. Bana güvenmek zorundasın."

Liu tereddütle de olsa başıyla onaylayıp aramaya devam etti. Aradıkları bilgi birkaç saniye sonra ekranda belirdi.

"Rosa, kız bebek. Doğum yeri Juul Andersen. Koruyucu aile Poul ve Kirsten Petersen tarafından evlatlık olarak alınmış."

"Tamam, şimdi onların kimlik numaralarını kullanarak 1986'daki bir vakayı bulmaya çalışacaksın."

Liu, Rosa'nın dediklerini yerine getirerek tekrar arattı ama birkaç dakika boyunca uğraştıktan sonra bir şey çıkmıyor dercesine başını iki yana salladı.

"1986'ya ait herhangi bir bilgi gelmiyor ekrana. Dediğim gibi, tüm bilgilerin dijital hale getirilmesi henüz tamamlanmış, bu yüzden belki de..."

"O zaman 1987 yılını ya da 85'i bir dene. Ailemize katılan bir erkek çocuğu olmuştu, bir de onun kız kardeşi."

"Erkek olanın ismi sizde var mı? Veya..."

"Hayır, bende hiç bilgi yok. Zaten uzun süre kalmamışlar. Birkaç hafta, bilemedin birkaç ay."

Liu, Rosa konuşurken tıkır tıkır bir şeyler yazmaya devam etti, derken klavye tıkırtıları kesildi. Gözleri ekrana sabitlenmiş bakıyordu.

"Bir bilgiye ulaştık, sanırım. 1987. Toke Bering. Ve ikiz kız kardeşi Astrid."

Rosa, Liu'nun üzerinde bir dosya numarasıyla birkaç sayfa kadar yazı bulunan bir sayfaya ulaştığını görebiliyordu. Kullanılan yazı karakteri eskiden kalmaydı, dosyanın ori-

jinal halinin daktiloyla yazıldığı anlaşılıyordu. Dosyadaki isimler Rosa'da herhangi bir çağrışım yapmamıştı, evlatlık çocukların aslında ikiz olduğu gerçeği de. Ama aradıklarının onlar olduğundan emindi.

"Buradaki bilgilere bakılırsa, nakledilmeden önce ikisi de üç ay kadar sizinle birlikte kalmış."

"Nakledilmiş derken, nereye? Onlara ne olduğunu öğrenmem lazım."

Liu, Rosa'nın ekrana daha yakından bakıp eski dosyayı bizzat okuyabilmesi için yana çekildi. Rosa okumaya koyuldu. Sosyal hizmetler uzmanının daktiloyla yazdığı üç sayfa yazıyı okumayı bitirdiğine, bütün vücudu titriyordu.

"Rosa, neler oluyor? Bu halin hiç hoşuma gitmedi. Steen'i çağırayım mı? Ya da..."

Rosa hayır dercesine başını salladı. Biraz soluklanınca kendini metni yeniden okumaya zorladı. Bir kere daha okumak istemişti çünkü metnin içinde kendisine bir mesaj olduğunu düşünüyordu. Kestane bebeklerden yapılma tacı bırakan kişinin kendisinin farkına varmasını istediği bir şeyler olmalıydı o metinde. Yoksa artık çok mu geçti? O korkunç mesaj, tüm bu olanların tek sebebinin bu olduğu manasına mı geliyordu? Cezası, hayatının geri kalanı boyunca bu bilgiyle yaşamak zorunda kalacak olması mıydı?

Rosa, bir sonraki adımda neler yapacağına işaret eden ipuçlarını bulma telaşıyla bu sefer tüm detayları kavramaya çalışarak okudu. Ve birden her şeyi kavradı. Bakışları, ikizlerin alınıp götürüldüğü yerin adına kilitlendiğinde anlamıştı ne yapması gerektiğini. Apaçık duruyordu önünde. Gitmesi gereken tek yerin orası olduğundan adı gibi emindi. Orası olmalıydı.

Dosyada yazan adresi ezberlemeye çalışarak ayağa kalktı.

"Rosa, mesele nedir bana söyler misin lütfen?"

Rosa, Liu'ya cevap vermedi. Çalışma masasının üzeri-

ne koyduğu telefonuna bilinmeyen bir numaradan gönderilen mesajı yeni fark etmişti. Mesaj bir emojiden ibaretti, büzüştürülmüş dudakların önünde duran bir işaretparmağı. Kristine'in başına neler geldiğini öğrenmek istiyorsa sessiz kalması gerektiğini anlamıştı.

105

Kar lapa lapa yağıyordu artık, Hess'in arabanın ön camından görebildiği tek manzara, uçsuz bucaksız beyazlık ve belirsizlikti.

Kar küreyicilerin yol boyunca adeta mekik dokuyarak açık tuttuğu otobanda seyretmek nispeten daha kolay olmuştu ama E47'den ayrılıp Vordingborg'a uzanan köy yoluna saptığından beri önünde seyreden arabalara çarpmamak için saatte 20 kilometre hıza düşmek zorunda kalmış, ağır ağır ilerler olmuştu.

Kopenhag'dan ayrılıp Zilend tarafına doğru ilerlerken hem Risskov hem de Nyborg yerel emniyet teşkilatlarına telefon etmiş ama tam da endişe ettiği üzere fazlaca bir yardım alamamıştı. 2001 yılında Risskov'da işlenen cinayet hakkında elde edilen bilgiler oldukça kısıtlıydı. Suç 17 yıl öncesinde kaldığı için, Aarhus emniyetindekiler sorduğu soruları baştan savma cevaplarla geçiştirmiş, telefonda üç kişiye aktarılmış, derdini bir de onlara aktarmak zorunda kalmıştı. Neyse ki kadın bir polis memuru haline acıyıp dosyaya bakmıştı. Dosya çok uzun zaman önce çözümsüz olarak rafa kaldırılmıştı. Telefonun ucundaki kadın dosyanın içeriğine hâkim değildi ama dava dosyasının belirli kısımlarını telefonda sesli okuyabilirdi. Kadının okuduklarının hiçbiri işe yaramadı. Laboratuvar teknisyeni olarak çalışan kurban, bekâr bir an-

neydi, cinayetin işlendiği akşam, yemeğe bir arkadaşını davet ettiği için bir yaşındaki kızına bakacak birilerini ayarlamıştı. Yemek saatinde eve gelen arkadaşı, kadıncağızı bıçaklanmış bir halde oturma odasında bulmuş ve polisi çağırmıştı. Cinayetin üstünden iki yıl geçmesinin ardından soruşturmanın önceliği azaltılmış, şüpheli birilerinin kalmaması ve takip edilecek başkaca bir ipucu olmaması nedeniyle dosya rafa kaldırılmıştı.

2015'te yaşanan Nyborg vakasında ise farklı bir durum söz konusuydu. Kurban, üç yaşındaki bir erkek çocuk annesiydi ve soruşturma halen bir şekilde yürütülüyordu. Asıl şüpheli, kurbanın bir zamanlar erkek arkadaşı olan çocuğun babasıydı. Hakkında tutuklama emri çıkartılan adamın Tayland'da bir yerlerde gizlendiği düşünülüyordu. Görünüşe bakılırsa, cinayetin sebebi kıskançlık ve para meselesiydi. Çocuğun babasının birtakım "motosiklet çetesi bağlantıları" vardı, bölge polis müfettişinin teorisi, adamın kurbanı arabasına kadar takip ettiği ve kadının aşk yaşadığı evli profesyonel futbolcuyla gizli buluşmasını gözetlediği yönündeydi. Ardından eve dönüş yolunda arabayla sıkıştırdığı kadını zorla yan şeride yanaştırmış ve ne olduğu tespit edilemeyen bir aletle saldırmış, sol gözünü delerek beynini darmadağın etmişti. Hess, kurbanın şimdilerde Pattaya'da olduğu tahmin edilen eski erkek arkadaşının, yakın zamanda başkentte vuku bulan cinayetleri işlemiş olabileceğine ihtimal vermediğinden, telefonun ucundaki müfettişe başka şüphelilerin olup olmadığını sormuştu. Cinayete kurban giden kadınla yakın arkadaş, erkek arkadaş veya akrabalık ilişkisi olmayan ama kadının bir şekilde bağlantılı olduğu birileri var mı diye sormuştu. Ama müfettiş aynı görüşte değildi. Hess, adamın kendisine yöneltilen soruları işine yönelik dolaylı bir eleştiri olarak algıladığını hissedince çok da üstüne gitmemeye karar vermişti. Bunun yerine, kurbanın arabasının dikiz

aynasında asılı duran oyuncak bebeğe getirmişti konuyu.

"İnsanları sorguya alıp onlara olay yerine ait görüntüleri gösterdiğinizde, fotoğraflarda fark ettikleri herhangi bir nesne karşısında tereddüde düşen, o nesnenin oraya ait olmadığını düşünen birileri oldu mu peki?"

"Bunu nasıl bilebilirsiniz? Neden soruyorsunuz?"

"Bu kişinin kim olduğunu söyleyebilir misiniz bana?"

"Kurbanın annesi dikiz aynasında asılı olan kestane adamı gördüğünde şaşırmıştı. Kızının çocukluktan beri kabuklu yemiş alerjisi olduğunu söylemişti. O yüzden biraz tuhaf gelmişti kadına."

Yarım kalmış işlerden, yanıtlanmamış sorulardan pek hoşlanmayan müfettiş, bu gizemli durumu çözmek uğruna epey didinmişti. Çocuğun anaokulunda yapılan sorgulama neticesinde, birkaç hafta önce sınıflardan birinde kestaneden oyuncak yapma faaliyeti gerçekleştirildiği anlaşılmıştı. Dolayısıyla annenin, çocuğunun kendi elleriyle ürettiği süslemelerden birini, alerjisi olmasına rağmen arabasına asması pek de anlaşılmaz bir şey değildi. Öğrendiği bilgiler karşısında Hess'in tüyleri diken diken olmuştu. Müfettişin teorisi kulağa gayet mantıklı gelse de gerçeğin bu olabileceğine bir an olsun inanmamıştı. Ama aylardan eylül ya da ekim oldu mu kestaneden yapılma oyuncaktan bol bir şey olmazdı ortalıkta. Bu neden burada kestane bebeğin ne işi var diye sorgulamak kimin aklına gelirdi ki? Muhtemelen hiç kimsenin. Hess, sorduğu sorunun yeni bir kuşkunun kapılarını aralayarak müfettişin geçmiş muhasebesini yapmasına yol açtığını düşünüp konuyu telaşla kapadı. Zihninden geçenler birer teoriden ibaretken alarm zillerini çalmanın gereği yoktu.

Söz konusu iki vakayı da şu an için fazlaca deşemeyeceğini anlayan Hess, Mön'deki vakayı konuşabileceği birilerini bulma umuduyla güneye doğru yol almaya başlamıştı. Neyse ki Mön, Danimarka'nın en güneyindeki Vordingborg'un sı-

nırları içinde kalıyordu, en azından saatler boyunca direksiyon sallaması gerekmeyecekti. Ama yola koyulduğuna şimdiden pişman olmaya başlamıştı. Aynı sebepten ne Thulin'le ne de Nylander'la henüz temasa geçmemişti, Vordingborg polis karakolunun girişindeki kaygan basamakları tırmanırken onları aramak zorunda olup olmadığını zihninde tartıyordu. Havaalanında her şeyin birdenbire netleştiği o andan beri ne denli zorlu bir işe soyunduğunun farkındaydı. Kadınları onlarca yıl boyunca öldüren ve şiddet kullanarak korkutan kişinin aynı adam olduğu ortaya çıkacak olsa bile katilin bu suçları işlediğini kanıtlamak suçların işlendiği süreden daha uzun zaman alabilirdi. Ve tabii eğer gerçek buysa.

Vordingborg karakolunun hayli yoğun danışma masasına yanaşan Hess, kendinden emin bir tonda yalanlarını peş peşe sıralayarak Kopenhag Cinayet Masası'nda görevli olduğunu ve bölge emniyet amiriyle görüşmek istediğini söyledi. Karakol çok hareketli bir gün geçiriyordu. Görünüşe bakılırsa her şey keşmekeş içindeydi, içeri giren çıkanın haddi hesabı olmadığı gibi görevliler de bir oraya bir buraya koşturuyor, kimse kendisiyle ilgilenmiyordu, neyse ki yardıma hazır birileri Hess'i koridorlardan birine yönlendirmiş ve Brink'i bulmasını söylemişti.

Hess, karmakarışık, açık plan bir ofisten içeri girdiğinde kızıl saçlarının çevrelediği yüzü çiçek bozuğu içinde kalmış, neredeyse 100 kilo ağırlığında, 60 yaşlarında bir adamın bir yandan telefonla konuşurken tek eliyle montunu üstüne geçirmeye çalıştığını fark etti.

"Madem çalışmıyor, o hurda yığınını olduğu yerde bırak o zaman. Ben de çıktım, geliyorum şimdi!"

Adam telefonu kapattı, yana çekilme gereği dahi duymaksızın Hess'i ezercesine geçerek ve çıkış kapısına yöneldi.

"Brink'le görüşmek istiyordum ama?"

"Görüyorsun çıkmak üzereyim. Pazartesiye kadar beklemen gerekecek."

Hess polis rozetini çıkartmak üzere hamle yapmıştı ki adam yanından geçip, montunun fermuarını çekiştirerek koridora yöneldi.

"Ama konu çok önemli. Bir vaka hakkında birkaç sorum olacak ve..."

"Eminim öyledir ama hafta sonu tatilim başladı. Danışmaya sor. Yardımcı olacak birileri çıkacaktır. Hoşça kal!"

"Danışmaya sorabileceğim bir konu değil. 1989'da Mön'de gerçekleşen bir cinayetle ilgili."

Brink'in iri gövdesi koridorun orta yerinde kalakaldı. Bir müddet sırtı dönük durduktan sonra yüzünü çevirip Hess'e baktı, hayalet görmüş gibiydi.

106

Polis müfettişi Brink 31 Ekim 1989 tarihini asla unutmayacaktı. Polis memuru olarak şahit olduğu onca şey, o gün hafızasına kazınanların yanında solda sıfır kalırdı. Kar taneleri süzülerek inerken loş ışıklı makam odasında Hess'in tam karşısında oturan tıknaz adamın, aradan geçen onca yıldan sonra, şu anda bile yüreği sızlıyordu.

Dedektif Brink 29 yaşına basacağı günün öğleden sonrasında Müfettiş Marius Larsen'ın yaptığı yardım çağrısı üzerine apar topar Örum'un çiftliğine gitmişti. O günlerde herkesin "şerif" diye hitap ettiği Larsen, bir iki komşusunun Örum'un hayvanlarının kendi arazilerinde başıboş gezdiğine dair şikâyetleri üzerine arabaya atlayıp Örum'u bulmaya çiftliğe gitmişti. Daha önce de aynısı olmuştu. Kırk yaşlarında, çoluk çocuk sahibi bir adam olan Örum, ufak çiftliğini çekip çevirirken bir yandan da yarı zamanlı olarak feribot terminalinde çalışıyordu. Çiftçilikten pek anladığı yoktu, zaten ne çiftçilik geçmişi vardı ne de bir şeyler öğrenmeye hevesi. Etraftaki herkes onun sırf üç kuruş fazla para kazanmak için hayvan yetiştirdiğini söylüyordu. İcra yoluyla yapılan açık artırmada çiftliği çok ucuza kapatmış, çiftlikteki tüm hayvanlar, ahırlar ve otlaklar pazarlığa dahil olduğundan, bunları sermaye yapıp para kazanmanın yollarını aramıştı. Ama maalesef işler hiç de umduğu gibi gitmemişti. As-

lına bakılırsa, ne zaman Örum'dan laf açılacak olsa herkesin aklına ilk gelen "para", daha da doğrusu "parasızlık" olurdu. Bazıları Örum ve karısını koruyucu aile başvurusu yapmaya iten şeyin parasızlık olduğu görüşündeydi. Örum'un çiftliğine ne zaman bir çocuk ya da genç birileri gönderilse, peşinden mutlaka bir çek gelirdi. Yıllar içinde aile bunu enikonu geçim kaynağı haline getirmişti. Küçük bir yerleşim yeri olan Mön'de yaşayan diğer insanlar, Örumların yufka yürekli ve sosyal konulara hassas bir çift olmadığını muhtemelen sezinlemişlerdi ama öte yandan Örum ailesinin himayesine verilen çocukların kendilerine sunulan ortamdan ve çevresel koşullardan fayda görecekleri düşünülüyordu. Çocuklar tertemiz bir havada, geniş bir arazide hayvanlarla iç içe yaşayabileceklerdi. Dahası, çiftlikteki işlerin ucunu tutarken öğrendikleriyle gün gelip kendi ekmeklerini ellerine alabileceklerdi. Örumların evlatlık ve biyolojik çocuklarını kasabadaki akranları arasında ayırt etmek çok kolaydı çünkü hepsinin üstünde başında sınıf arkadaşlarına göre çok daha eski püskü kıyafetler olur, genellikle de mevsime uygun giyinmezlerdi. Aile fertlerinin hepsinde içe kapanıklık ve insanlardan uzak kalma eğilimi olduğu doğruydu doğru olmasına ama etraftaki herkes, ailenin özellikle evlatlık çocuklarının sergilediği o ürkek, çekingen halleri, zavallıların talihsiz geçmişlerine yoruyordu. Dolayısıyla, kasaba halkı Örum ailesinden pek hazzetmese de aile belli bir itibar görüyordu çünkü işin içinde para olsa da olmasa da hayatlarında tutunacak bir dalı olmayan çocuklar için nihayetinde iyi bir şey yapıyorlardı. Örum'un feribot terminalinde görev başındayken ya da limanın kenarında park ettiği ahı gitmiş vahı kalmış, külüstür Opel'inin içinde otururken şişelerce birayı gövdeye indirdiği de doğruydu ama o kadarı da olsundu artık.

Brink, yaklaşık 30 yıl kadar önce, yanına bir meslektaşını alıp, şerifin gönderilmesini istediği ambulansla çiftlik ara-

zisine vardığında, ikilinin tüm bildikleri bu kadardı. Traktörün arkasında rastladıkları domuz leşi, kendilerini evde bekleyen katliamın alameti olmuştu. Örum'un ergenlik çağındaki iki çocuğu kahvaltı masasında vurularak öldürülmüş, anneleri de banyoda doğranmıştı, bodrum katında ise Marius Larsen'ın henüz soğumamış bedenini bulmuşlardı. Annenin yüzüne baltayla defalarca vurulmuş, kadın orada can vermişti.

Örum ortalıkta yoktu. Külüstür Opel'i ambarda duruyordu ama adam kaybolmuştu. Larsen son bir saat içerisinde öldürülmüş olduğuna göre Örum fazla uzağa gitmiş olamazdı, Brink ve yanındaki meslektaşı aramadık yer bırakmamışlar ama izini bulamamışlardı. Ta ki olayın üstünden üç yıl geçip de çiftliğin yeni sahibi tamamen rastlantı sonucu Örum'un cesedini, çiftliğin hemen gerisindeki kireç kuyusunda bulana kadar. Anlaşılan, Örum av tüfeğiyle hayatına son vermişti. Brink ve diğer polis çiftliğe gelmeden hemen önce intihar etmiş olmalıydı.

Kriminal İnceleme'ye göre kireç kuyusundaki tüfek, mutfaktaki çocuklarla bahçedeki domuzu öldürmekte kullanılan tüfekti. Bu tespitle tüm taşlar yerine oturmuş, vaka çözülmüştü.

"Peki mesele neydi? Örum neden böyle bir şey yapmıştı?"

Hess bir süredir önündeki küçük kâğıtlara birtakım notlar almakla meşguldü, oysa şimdi kafasını kaldırmış, bakışlarını masanın karşı tarafında oturan polisin üzerine dikmişti.

"Kesin olarak bilemiyoruz. Vicdan azabıdır belki de. Evlatlık çocuklara yaptıkları şeylerden dolayı olduğunu düşündük.

"Evlatlık çocuklar mı?"

"İkizler. Bodrum katta bulduğumuz çocuklar."

Brink ilk önce biri kız diğeri erkek olan ikizlerin hayatta olup olmadığını hızlıca kontrol etmişti. Ambulanstakiler çocuklarla ilgilenirken Brink ve diğer polis arkadaşı olay ye-

rine intikal eden diğer polislerle birlikte Örum'u arama çalışmalarını başlatmışlardı. Brink, neden sonra bodrum kata yeniden indiğinde içerisinin aslında son derece tuhaf olduğunun farkına varmıştı.

"İçerisi zindan gibiydi. Sağda solda asma kilitler, pencerelerde demirler, birtakım kıyafetler, üç beş ders kitabı ve bir yatak. O yatağın ne için kullanıldığını duymak bile istemezsin. Kırık dökük bir gömme dolabın içinde bir yığın VHS kasete rastladık, sonrasında da neler olup bittiğini öğrendik."

"Peki neler olup bitiyormuş?"

"Bunun ne önemi var ki?"

"Önemli de ondan."

Brink bakışlarını ona dikip derin bir iç çekti.

"İkizlerden kız olan tacize ve tecavüze uğramış. Daha çiftliğe geldikleri gün başlayan olaylar, orada kaldıkları süre boyunca da devam etmiş. Türlü türlü sapkınlık. Örum'la veya ailenin genç çocuklarıyla... Örum ve karısı kendi çocuklarını da zorla alet etmişler bu işlere. Hatta kasetlerin birinde kızı domuz ahırına çekiştire çekiştire götürüp orada..."

Brink sessizliğe büründü. Kulaklarını ovuşturup, gözlerini kırpıştırmaya başladı, Hess karşısındaki adamın gözlerinin dolduğunu fark etti.

"Aslında pek de dayanıksız biri değilimdir. Ama küçük oğlanın araya girip müdahale etmesi için anneye çığlık çığlığa yalvaran sesi halen kulaklarımda . . ."

"Peki anne ne yapıyor bunun üstüne?"

"Hiçbir şey. Görüntüleri kaydeden o zaten."

Brink yutkunarak devam etti.

"Bir başka kasette annenin küçük oğlanı bodruma kilitlediği ve her şey bitene kadar orada oturup kestane adam yapmasını söylediği görülüyor. Çocuk da çaresiz, deneni yapıyor. Belli ki, her seferinde de yapmış. Bodrum kat o lanet oyuncak bebeklerle dolup taşmıştı."

Hess, görüntüyü zihninde canlandırmadan edemedi. Üvey annesi tarafından bodrum katta bir odaya kilitlenen küçücük bir çocuk, duvarın hemen öte tarafında tacize uğrayan kız kardeş... Ve kızcağızın kulakları tırmalayan sesi... Hess, tüm bu yaşananların ufacık bir çocuğun zihninde ne izler bırakabileceğini, ruhunda ne yaralar açabileceğini düşünmeden edemedi.

"Dosyayı görmek istiyorum."

"Neden?"

"Detayları sana söyleyemem ama o küçük oğlanla kızın şimdilerde nerede olduklarını bulmam gerekiyor. Hem de hiç vakit kaybetmeden."

Hess acelesinin olduğunu göstermek istercesine ayaklanmış ama Brink oturduğu yerden kıpırdamamıştı bile.

"Slagelse'deki şu yüksek güvenlikli hapishanede tutulan bir mahkûmun profilini çıkardığın için olmasın?"

Brink tek kaşını kaldırmış, kendisini aptal yerine mi koyduğunu sorarcasına gözlerini Hess'e dikmişti. Hess'in karakoldaki adama yaptığı açıklama böyleydi. Sil baştan bir senaryo uydurmaktansa eski senaryoyu devam ettirmenin daha kolay olacağını düşünmüş ve ne tuhaftır ki şu 1989'daki Mön vakasına ait belli bir görüntüye takıntılı olan, halihazırda yüksek güvenlikli bir hapishanede tutulan Linus Bekker adında bir akıl hastasının profilini çıkarma konusunda Danimarka polisine yardımcı olduğunu söylemişti. Gerçek amacı hakkında ne kadar az şey söylese o kadar iyi olacağını düşünmüştü.

"Buna bir son vermenin zamanı geldi artık sanırım. Cinayet masasındaki amirinin adını ver bana."

"Brink, bak bu çok önemli."

"Bir halta yaramayacak bir şey için sana niye yardım edeyim ki? Kız kardeşimin arabası kara saplanmış durumda ve ben ona yardım edecek yerde yarım saattir seninle uğraşıyorum."

"Çünkü meslektaşın Marius Larsen'ı öldüren kişinin Örum olduğundan emin değilim. Aslına bakacak olursan, ötekileri de."

Karşısında oturan polis kendisine dik dik bakıyordu artık. Hess, adamın inanmadığını belirtircesine kahkahalarla güleceğini sandı. Ama Brink en ufak bir şaşkınlık göstermeden kendisine cevap verdiğinde, Hess az önce dudaklarından dökülen sözlerle karşısındaki adamdan çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissetti.

"Katil erkek çocuk olamaz. O zaman da bu olasılığın üzerinde durmuştuk ama imkânsız. Çocuk 10-11 yaşında ya var ya yoktu."

Hess cevap vermedi.

107

Mön'de yaşanan katliama ait vaka dosyaları oldukça kapsamlıydı. Vordingborg polis karakolundaki arşivin dijitalleştirme süreci yeterince ilerlemiş olduğundan Hess, Mön dosyasını, etrafındaki diğer dosyaların içindeki tozlu raporlar gibi tek tek karıştırmak yerine ekrandan okuyabiliyordu. Aslında basılı raporları okumak çok daha tercih ettiği bir yöntemdi. Telefondaki bekleme müziğini sabırsızlıkla dinlerken gözleri karşısındaki raflara takıldı, ülkenin dört bir yanında devletin arşiv köşelerinde, resmi kayıt defterlerinde ve sunucularında unutulup kalmış nice ıstırap, insana dair nice acı var kim bilir diye düşünmeden edemedi.

"Bekleyenler arasında yedinci sıradasınız."

Brink, bodrum kata kadar kendisine eşlik etmiş, üzerinde kutular ve klasörler dizili olan boydan boya raflarla dolu kirli, ilkel bir odadan ibaret olan arşivin kapılarını ona açmıştı. Arşiv odasında pencere yoktu, içerisi çubuk şeklinde, Hess'in en son lisede okurken gördüğü cinsten, eski moda floresan lambalarla aydınlatılıyordu. Odanın hali, bodrum katlardan ve yer altındaki odalardan ne kadar nefret ettiğini hatırlattı Hess'e.

Brink'in anlattıklarına bakılırsa Mön vakasının kapsamı o kadar genişti ki birkaç yıl önce başlatılan süreçte dijital hale getirilen ilk vaka dosyalarından biri bu olmuştu: Arşiv-

de alan kazanmak istemişlerdi. Dolayısıyla Hess'in dosyayı, odanın bir köşesinde uğultuyla çalışan köhne bilgisayardan okuması gerekiyordu. Brink yardım etmeyi teklif etmiş, neredeyse arşivde onunla kalmakta ısrarcı olmuştu ama Hess belgeleri kimse tarafından bölünmeden, tek başına incelemeyi tercih ediyordu. Bu esnada telefonu birkaç kez çalmıştı, arayanlar arasında François da vardı, Hess'in Bükreş'e inen uçakta olmadığını artık fark etmişti muhtemelen.

Belgelerin içinde özellikle aradığı şeyin ne olduğunu bilmesine rağmen detaylara saplandı. Memurların ikizlerle ilk karşılaştıkları anı okuduğunda dehşet içinde kaldı. İkizleri birbirlerine sıkı sıkıya sarılmış bir halde bodrum katın bir köşesinde bulmuşlardı, oğlan kollarıyla kız kardeşini sarmalamıştı, küçük kız şoka girmiş gibi duyarsız gözlerle bakıyordu. Çocuk ambulansa götürüldükleri sırada kız kardeşinden ayrılmamak için yırtınıp durmuş, "vahşi bir hayvan" gibi etrafa saldırmıştı. Bodrum kat, çocukların uğradıkları istismar ve vahşetin kanıtlarıyla doluydu, hastanede yapılan muayene de durumu teyit etmişti etmesine ama olan biteni çocuklara teyit ettirmek mümkün olmamıştı. Küçük çocuk sorgu esnasında tamamen suskun kalmış, tek kelime bile etmemişti. Öte yandan, küçük kız, kendisine sorulan soruları pek de anlamaksızın ama çekinmeden cevaplayıp geçmişti. Sorgu sürecinde hazır bulunan psikiyatr, küçük kızın bir tür paralel evrende yaşadığının altını çizerek başına gelenleri muhtemelen bu şekilde baskılamaya çalıştığını açıklamıştı. Davaya bakan yargıç, çocukların mahkeme huzuruna çıkmamaları yönünde bir karar almış, çocuklar da henüz dava görülmeden ülkenin farklı yerlerindeki bakıcı ailelerin yanlarına gönderilmişlerdi. Yetkili makamlar, ikizlerin geçmişlerini geride bırakmalarına ve sıfırdan yeni bir hayata başlayabilmelerine yardımcı olacağı düşüncesiyle, kardeşlerin birbirlerinden ayrılmalarına karar vermişti. Hess'e göre,

yetkili makamlar pek de akıl kârı bir karar almamışlardı.

Hess'in bilgisayarın yanı başındaki küçük kâğıtlara ilk düştüğü not ikizlerin adı olmuştu; Toke ve Astrid Bering. Hemen yanına da kimlik numaralarını not etmişti. Bu iki bilgi dışında çocukların geçmişlerine dair pek de başka bir şeye rastlamamıştı raporlarda. Sosyal hizmetler uzmanının bıraktığı kısa nota bakılırsa 1979 yılında, Aarhus'taki bir doğumevinin merdiven boşluğunda terk edilmiş halde bulunmuşlardı. Henüz birkaç haftalık olan bebeklere doğumevinin ebelerince isim verilmişti. Sosyal hizmetler uzmanının bıraktığı notta fazlaca detaya girilmemiş, ikizlerin katliamdan iki yıl önce Kestane Çiftliği'ne yollanmadan önce başka bakıcı ailelerin yanında yaşadıkları belirtilmişti. Örum'un çiftliği bu isimle anılıyordu. Hess, okuduğu her yeni satırda olan biteni anlamlandırmaya bir adım daha yaklaştığını hissediyordu. İkizlerin şu an nerede yaşadıklarını bulmak için kimlik numaralarını polis kayıtlarına girdi.

"Bekleyenler arasında üçüncü sıradasınız."

Emniyet teşkilatı tarafından yürütülen çalışmalarla bağlantılı olabilecek çeşitli veri tabanlarına çapraz erişim imkânı sunan kapsamlı polis kayıtları, bir şahsın nerede, ne zaman yaşadığını gösterir. Her bir kayıt, şahsın ikamet ettiği adresleri ve o adreslerden ayrıldığı tarihleri kronolojik olarak göstermenin yanı sıra şahsın medeni durumuna, herhangi bir suça karışıp karışmadığına, tutuklanıp tutuklanmadığına, sınır dışı edilip edilmediğine veya emniyet güçlerinin dikkatini çekecek türde işlere girip girmediğine dair bilgileri barındırır.

Fakat Hess'in rutin bir araştırma kapsamında kontrol ettiği bu kayıtlar yepyeni bir gizemin kapılarını aralamıştı.

Veri tabanındaki bilgilere göre, 12 yaşındaki Toke Bering, devlet gözetimindeki kimsesiz çocuklar yurdunda bir müddet kaldıktan sonra Langeland'da yaşayan bir koruyu-

cu ailenin yanına gönderilmişti. Ardından Als'de yaşayan bir başka ailenin yanına, sonrasında da üç farklı koruyucu ailenin yanına yerleştirilmiş, 17 yaşına bastıktan kısa bir süre sonra da izi kayıtlardan tamamen kaybolmuştu. Kayıtlarda, kimlik numarasıyla bağlantılı hiçbir ikamet adresi bulunamadığı gibi akıbetine dair herhangi bir bilgi de yer almıyordu.

Şayet Toke Bering hayatını kaybetmiş olsaydı, bunun mutlaka sisteme not düşülmüş olması gerekirdi ama anlaşılan sistem dahilinde takibi bırakılmıştı. Hess, bunun mutlaka bir açıklamasının olması gerektiğini düşünerek ulusal veri tabanı merkezini aramış fakat telefona çıkan kadın Hess'in kayıtlarda gördüklerinin dışında bir bilgi verememiş, Toke Bering'in en iyi olasılıkla ülkeden ayrılmış olabileceği tahmininde bulunmuştu.

Hess, fırsattan istifade Toke Bering'in kız kardeşi hakkında bir şeyler sormuş ama kadın Hess'in kayıtlarda bulduğu bilgiler dışında bilgi verememişti. Astrid Bering, Kestane Çiftliği'nde yaşadığı dönemin ardından birkaç koruyucu ailenin yanına yerleştirilmişti. Ancak sosyal hizmetler uzmanlarıyla çocuk psikologları küçük kızla ilgili stratejilerini bir noktada değiştirmiş olacaklar ki kızı koruyucu aile sisteminin dışına çıkarıp genç yaştaki akıl hastalarının barındırıldığı çeşitli bakımevlerine göndermişlerdi. Astrid Bering'in adresi, 18 yaşından 27 yaşına kadar olan dönemde hiçbir surette kayıtlarda görünmüyordu, bu onun söz konusu dönemde yurtdışında olduğu anlamına gelebilirdi ama 27 yaşından sonra akıl hastalarının tutulduğu bakımevlerinden birinden ötekine gönderilip durmuştu. Yaklaşık bir yıl öncesinde, 38 yaşındayken kayıplara karışana kadar da bakımevinden bakımevine gezmişti. Hess, Astrid'in kayıtlarda görünen son adresine ulaşmıştı ancak taburcu edilmesinin ardından değişen bakımevi yönetiminin, Astrid Bering'in

nereye gitmiş olabileceğine dair en ufak bir bilgisi yoktu.

"Bekleyenler arasında ikinci sıradasınız."

Bu noktada tıkanıp kalan Hess zorlu yolu seçmişti: İkizlerin yanlarında kaldığı koruyucu ailelerin hepsini tek tek aramış, aradan geçen zaman zarfında çocuklardan herhangi biri hakkında haber alıp almadıklarını ve nerede olabileceklerine dair bir fikirleri olup olmadığını sormuştu. Araştırmalarına kronolojik sırayla, Kestane Çiftliği'nden önce yanında kaldıkları ailelerden başlamış ama yaptığı iki telefon görüşmesinden de bir şey çıkmamıştı. İkizlerin yanında kaldığı ebeveynler yardım etmeye hazır gibi görünseler de yanlarından ayrılmalarından sonra çocuklarla hiçbir temasları olmadığından, işe yarar bir şey öğrenmek mümkün olmamıştı. Dolayısıyla Hess bu sefer de çocukların gönderildiği koruyucu ailelerin üçüncüsüne ulaşmanın derdine düşmüştü.

"Odsherred Belediyesi, Aile Hizmetleri Departmanı, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Odsherred'de yaşayan koruyucu aile Petersenlerin eskiden kullandığı sabit telefon hattı kapalı olduğundan Hess belediyeyi aramıştı. Telefonun ucundaki görevliye kim olduğunu söylemiş, Odsherred Kirkevej 35 numarada ikamet eden Poul ve Kirsten Peterson'ın aradığını belirterek, çiftin 1987'de bakımını üstlendiği ikizler hakkında kendisine bilgi vereceklerini umduğunu da eklemişti.

"Yukardakine doğrudan bağlanabiliyorsanız ne âlâ" demişti telefonun ucundaki ses. "Ekranda gördüğüm bilgilere bakılırsa, Poul ve Kirsten Petersen hayatta değiller. Adam yedi yıl önce hayatını kaybetmiş, eşi de ondan iki yıl sonra."

"Peki ölüm sebepleri?"

Hess mesleki alışkanlıkla sormuştu bunu ama telefonun ucundaki bezgin ses buna ilişkin bilgilerin ekranında olmadığını söylemişti. Karı kocanın yetmiş dokuz ve yetmiş dört yaşlarında olduklarına ve birkaç yıl arayla vefat ettiklerine

bakılırsa, pek de dikkat çekici bir sebep olmasa gerek diye eklemeden duramamıştı.

"Peki ya çocuklar? Anne babanın vefat ettiği tarihlerde, hayatta olan çocukları var mıymış?"

Hess, çift hayatta olmasa da biyolojik çocuklarının ya da evlatlık edindikleri çocukların kardeşlik ilişkisini sürdürmüş ve birbiriyle teması kesmemiş olabilecekleri olasılığıyla sormuştu bunu.

"Hayır, görebildiğim kadarıyla yok."

"Anladım, teşekkürler. Hoşça kalın."

"Ah, bir saniye. Bekleyin. Çiftin, ikizlerden önce de bakımını üstlendikleri bir çocuk varmış. Kayıtlara bakılırsa kızı yasal olarak evlat edinmişler. Rosa Petersen."

Hess, telefonun ucundaki sesin az önce söylediklerini aklına yazarken telefonu kapatmak üzereydi. Rastlantı olabilirdi elbette, içinden bir his bu isme sahip binlerce insan olduğunu söylüyordu. Ama yine de.

"Rosa Petersen'nin kimlik numarası var mı sizde peki?"

Hess, görevli kadından kimlik numarasını aldıktan sonra, bilgisayarından kontrol edene kadar hatta kalmasını rica etti. Aradan bir dakika geçmemişti ki veri tabanını taramış ve Rosa Petersen'nin 15 yıl önce evlendiğini ve eşinin soyadını aldığını öğrenmişti. Artık hiç kuşkusu kalmamıştı: Bahsi geçen bu Rosa Petersen, Rosa Hartung'du. Hess koltuğunda kımıldanıp duruyordu artık.

"Sizdeki kayıtlarda ikizlerin Petersen ailesinin yanında kaldığı döneme ilişkin bir not var mı?"

"Hiçbir şey yok. Tek görebildiğim Petersenlerin ikizlere yaklaşık üç ay kadar baktıkları."

"Neden daha uzun bir süre kalmamışlar ki?"

"Buna dair bir bilgi yok. Benim de mesaim bitti zaten."

Sosyal hizmetler uzmanı telefonu kapattığında ahize halen Hess'in kulağındaydı. İkizler, Odsherred'da Petersen-

ler ve evlat edindikleri kızları Rosa'yla birlikte sadece üç ay yaşamışlardı. Sonrasında ise Mön'de yaşayan Örum ailesinin yanına gönderilmişlerdi. Hess daha fazlasını bilmiyordu ama bağlantının bu olduğundan adı gibi emindi: Petersenler, Kestane Çiftliği'nin bodrum katındaki erkek çocuk, kurbanların yanında bırakılan kestane adamlar, oyuncak bebeklere benzeyecek şekilde uzuvları kesilen kurbanlar, gerçek insan uzuvlarıyla kendi kestane adamını yapan bir katil.

Zihninin içinde dönüp duran görüntülerle taşları yerine oturtmaya çalışan Hess'in parmakları titremeye başlamıştı. Her şey gelip Rosa Hartung'a dayanıyordu, hem de en başından beri. Parmak izleri onları Rosa Hartung'a yönlendirmişti, hem de defalarca. Hess sebebini anlayamasa da başından beri aradığı şeyin bu olduğunu anlamıştı. Olayın iç yüzünü kavrar kavramaz ayağa fırladı ancak bir sonraki aşamada ne olacağı kafasına dank edince her şey birden karanlığa gömüldü.

Vakit kaybetmeden Rosa Hartung'u aradı. Çalma sesi bir müddet sonra yerini sesli mesaja bırakınca telefonu kapattı. Tekrar denemek üzereydi ki bilinmeyen bir numaradan arandı.

"Brink ben. Rahatsız ettiysem, kusura bakma. Etraftakilerden biraz sordum soruşturdum ama ikizlerin akıbetinin ne olduğunu bilen yok."

"Tamamdır Brink, şu an vaktim yok."

Brink, bölge halkından sorup soruşturma konusunda Hess'e yardımcı olabileceğini söylemişti, Hess de adamı sırf başından savmak için sesini çıkartmamıştı. Ama rapor vermek için ikide bir arayıp durması sinir bozucuydu.

"Dahası sistemde de pek bir bilgi yok, özellikle şu oğlanla ilgili hiçbir şey yok dense yeridir. Kız kardeşimin en küçük kızı ikizlerle aynı sınıfta okumuştu, ona sordum ama birkaç yıl önce sınıfça düzenledikleri mezunlar günü için aramış, ikisine de ulaşamamış."

"Brink, acelem var!"

Hess telefonu apar topar kapatıp, Rosa Hartung'un telefonunu bir kez daha çaldırdı. İçinde bir huzursuzluk, bilgisayarın başına dikilmiş telefonun açılmasını sabırsızlıkla bekleyip durdu ama yine cevap veren olmadı. İçinden Steen'i aramayı geçirdiği sırada telefonuna bir mesaj geldi. İlk başta mesajın Rosa Hartung'dan geldiğini düşündü, ama mesajı yollayan Brink'ti.

"5A sınıf fotoğrafı, yıl 1989. İşini görür mü bilmem. Yeğenim fotoğrafın çekildiği gün, kızın hasta olduğu için okula gelmemiş olabileceğini söylüyor, ama çocuk fotoğrafın solunda en uçta."

Hess vakit kaybetmeden mesajın ekindeki fotoğrafı açıp incelemeye koyuldu. Solmuş fotoğrafta yirmi öğrenci bile yoktu, taşra okulu olduğu için öğrenci sayısı fazla olmasa gerekti. Öğrencilerin bir kısmı ayakta dizilmiş poz verirken, diğer öğrenciler ayaktakilerin önünde yan yana sandalyelere oturmuşlardı. Hepsinin üzerinde pastel renkli kıyafetler vardı; kızların bazılarının saçları permalı, omuzları vatkalıydı, erkek öğrencilerin ayaklarında Reebok ayakkabılar, üstlerinde ise Kappa ya da Lacoste kazaklar vardı. Öndeki sırada, kulağına büyük küpeler takmış bronz tenli bir kız, üzerinde 5A ibaresi olan ufak bir tabela tutuyor, öğrencilerin çoğu sanki birileri, muhtemelen fotoğrafçı daha az önce komik bir şaka yapmışçasına, kameraya gülümsüyordu. Ama daha bakar bakmaz asıl dikkat çeken, fotoğrafın sol tarafında, en uçta dikilen erkek öğrenciydi. Yaşına göre pek de uzun bir çocuk sayılmazdı. Diğer erkek çocuklar kadar gelişmiş bir vücut yapısı yoktu, aslında üstü başı darmadağınık biraz da kılıksızdı. Ama bakışları insanın içine işliyordu. Suratında boş bir ifade, gözlerini dosdoğru kameraya dikmiş, bakıyordu, az önceki şakayı duymayan sanki bir tek oydu.

Hess gözlerini dikip dikkatle baktı. Saçlar, elmacık ke-

mikleri, burun, çene, dudaklar. Ergenlik döneminde inanılmaz değişim gösteren bütün özellikler. Fotoğraftaki çocuğu bir yerlerden tanıyor gibiydi ama bir yandan da kim olduğunu tam olarak kestiremiyordu; ta ki fotoğrafı iyice büyütüp, ekranda çocuğun sadece gözleri görünene kadar. Anlamıştı kim olduğunu, bu kadar bariz ama bir o kadar da imkânsız bir şeydi bu. Taşlar yerine oturup da her şeye idrak ettiğinde aklına ilk gelen, mücadele için artık çok geç kalındığı olmuştu.

108

İncecik ayak bilekleri o kadar narindi ve yüksek topuklu ayakkabılarına öylesine yakışıyordu ki basın toplantıları sona erdiğinde, salondan ilk onun çıkmasına izin verir, koridor boyu, önünde salına salına yürürken seyretmeye doyamazdı. Kadın önünde yürürken bir anda dönmüş ve bir şeyler anlatmaya başlamıştı, Nylander "Anladım" dercesine başını salladıysa da zihnini asıl meşgul eden şey kadınla yaşamayı ne zamandır kafasına koyduğu kaçamağı nasıl başlatabileceğiydi. İlk adımı günün ilerleyen saatlerinde pekâlâ atabilirdi. Belki, tren istasyonunun yakınlarındaki otellerinin birinin barına bir kahve içmeye davet eder, oturup gelecekten konuşurlardı biraz. Bunca zamandır gösterdiği gayretler için teşekkür eder, lafı emniyet teşkilatına iletişim danışmanlığı hizmeti vermeyi düşünüp düşünmediğine getirerek sohbeti koyulaştırırdı. Ama eğer burnu doğru kokuyu aldıysa, karısının organize ettiği şu rutin cuma buluşmaları için mecburen eve gidip, içkileri birbiri ardına mideye yuvarlamadan önce, yukarıdaki otel odalarının birinde bir iki saat takılmaları işten bile değildi. Nylander karısını –en azından aile hayatını– halen seviyor olduğuna çok uzun zaman önce karar vermişti ama karısı, çocukların koşturmacasına, okul aile birliğinin angarya işlerine, bunlar da yetmez gibi göstermelik yaşantılarını sergilemeye kendini bu denli kaptırmışken, özgürlüğünün keyfini gizli gizli çı-

kartmakta bir sakınca görmüyordu. Özellikle de bugün, bitirdiği o zorlu haftanın ardından nihayet bir ödülü hak ettiğini düşünüyordu.

Basın toplantılarının en sonuncusu da sona ermiş, vakanın sonucunu kamuoyuyla paylaşma faslını nihayet bitirebilmişlerdi, üstelik netice tam da Nylander'ın istediği gibiydi. Çoğu insan medya üzerinde sorumluluk sahibi ve itimat edilen biri izlenimi uyandırmanın ne denli hassas bir denge meselesi olduğunun farkında değildi ama Nylander enine boyuna tartılarak yapılmış bir kamuoyu açıklamasının, konuyu gerek polis karakolu gerek savcılık makamı gerekse Adalet Bakanlığı'nda nezdinde bambaşka gündemlere taşımakta hayli işe yaradığını çok önce fark etmişti. Nylander teşkilat içindeki konumunun, ekranlarda ve medya platformlarında boy gösterdiği her dakika daha da güçlendiğinin farkındaydı. Kendisini eleştirip duranlar ağızlarının payını almış, öylece kalakalmışlardı. Fazlasıyla ön plana çıkıp ilgi odağı haline geldiğini düşünenler varsa da umurunda değildi artık. Dikkatleri Hess ya da Thulin'e çekmek çok gerekli olmasa da ekibindekilere, özellikle de Tim Jansen'a övgü yağdırmakta şahsen son derece cömert davrandığını düşünüyordu. Kurbanların kesilmiş uzuvlarını bulup çıkartanın Thulin olduğunu inkâr edecek değildi ama Linus Bekker'ı görmeye giderek talimatlarına karşı gelen de oydu. NC3'e gidecek bile olsa Thulin'den kurtulmanın iyi olacağını daha bu sabah içinden geçirmişti. Başında olduğu departman yakın zamanda muhtemelen bir sürü yeni dedektifle dolup taşacaktı. Thulin denen şu ufak tefek, tuhaf hatunun her ne kadar kimsede rastlanmayan değişik tarafı olsa da bundan böyle emrinin altında onun gibi öyle çok tip olacaktı ki.

Öte yandan, Hess hakkında söyleyebileceği tek bir iyi şey yoktu. Gerçi, Europol'deki yüksek rütbeli taifeye ondan bahsederken özellikle göklere çıkartmıştı ama bunu yapmasının tek

sebebi ondan kurtulmak istemesiydi. Adam vaka sonuçlandığından beri karakola bir kez olsun uğramadığı gibi tamamen kendi sorumluluğunda olan rapor yazma işiyle bile uğraşmamıştı. Nylander da rapor işini Thulin ve diğerlerine vermek zorunda kalmıştı. Nylander, böyle sorumsuz birinin dönmemek üzere ülkeden çekip gidiyor olması iyi haber diye içinden geçirirken Hess'in onu cep telefonundan aramasına çok şaşırmıştı.

Aklından ilk geçen telefonu açmamak olmuştu tabii ki ama sonra Hess'in neden aradığını fark edince, birdenbire içinden konuşmak gelmişti. Daha birkaç dakika önce, mesai arkadaşlarından biri Europol'den Fransız bir adamın aradığı, Hess'in kararlaştırıldığı halde neden henüz gelmediğini bilen birileri var mı diye sorduğu bilgisini vermişti. Ama Nylander anlatılanları doğru dürüst dinlememişti bile, umurunda da değildi zaten. Ama nedense şimdi, Hess'in Bükreş uçağını nasıl olup da kaçırdığını süklüm püklüm açıklamaya çalışmasını, sırf paçayı kurtarabilsin diye Lahey'i arayıp bir mazeret göstermesi için kendisine yalvar yakar olmasını dinlemek istiyordu. Hess denen bu sorumsuz herif kovulmayı sonuna kadar hak ediyordu. Telefonu açarken Nylander'ın tek endişesi, bu herifin yeniden başına kalmaması için ne yapması gerektiğiydi.

Konuşma, üç dakika otuz sekiz saniye sonra sona ermişti. Nylander'ın bakışları ekranda beliren konuşma süresine kilitlenmiş, hissizleşmişti. Gitgide derinleşen bir uçurum açılıvermişti sanki ayaklarının altında. Beyni, Hess'in telefonu kapatmadan önceki ifşaatını reddediyor olsa da yüreğinin derinlerinde bir yerde, anlatılanların doğru olabileceğini biliyordu. İletişim danışmanın, o bir içim su dudaklarını büzerek kendisine halen bir şeyler anlatıyor olduğunu fark ettiyse de koşar adım fırlayıp gitti. Soluğu departmanda alır almaz da ilk gördüğü dedektifin yakasına yapıştı. Operasyon timini toplayın. Rosa Hartung'u bulun. Hem de derhal!

109

Steen Hartung'un kapı kapı dolaşıp kızını sorduğu banliyö mahallesinde kar olanca şiddetiyle yeniden başlamış, adam paçalarına kadar ıslanmıştı. Bu soğukta içini ısıtan tek şey, yanına aldığı küçük şişelerin içindeki alkoldü ama yanındakiler neredeyse bitmek üzereydi, bir ara Bernstorffvsej Caddesi üzerindeki benzin istasyonuna uğrasa iyi olurdu. Karlar altında kalmış bir başka bahçe yolundan yorgun argın tırmandı, Cadılar Bayramı için hazırlanmış üzerleri karla örtülü bir dizi balkabağının daha yanından geçip bir başka kapının daha zilini çaldı. Kapının açılmasını beklerken omzunun üzerinden şöyle bir etrafına bakınıp karda bıraktığı ayak izlerini, uçuşup duran iri kar tanelerinin adeta bir kar küresinin içine hapsettiği mahalleyi izledi bir süre. Kapıların bazıları açılıyor, bazıları açılmıyordu; bu kadar beklediğine bakılırsa bu da kapalı kalacaklardan biriydi. Tam sırtını dönmüş, bahçeye uzanan basamaklardan iniyordu ki ardında kalan kapının açıldığını duydu. Üzerine dikilen bakışlar tanıdık gelmişti. Karşısındaki yabancı biriydi ama Steen'e gözleri adamı bir yerden ısırıyor gibi gelmişti. Boş bir umudun peşinde saatlerdir mahallede oradan oraya dolaşmaktan yorgun düşmüş, artık kendinden şüphe eder olmuştu. Tüm bu arayışlarının tek amacının içini yakıp kavuran bu acıyı dindirmek olduğunun farkına varmıştı artık. Haritaları, yerle-

şim planlarını ne zamandır satır satır inceliyor, olabilecek her yeri kapı kapı dolaşıyordu ama içten içe tüm bunların boşuna olduğunu anlamaya başlamıştı.

Kapının eşiğinde beliren gözlerin içine bakarak neden geldiğini kekeleyerek anlatmaya koyuldu. Olan biteni şöyle bir özetledikten sonra, karşısındaki adamın geçen yılın 18 Ekim'inde, öğleden sonra kızını bu mahallede görmüş olabileceğini umut ettiğini, kızının tam bu sokaktan bisikletiyle geçtiğini hatırlayıp hatırlamadığını sordu. Steen sorularını sıralarken elindeki fotoğrafı da göstermişti kapıdaki adama; kızının yüzü kar tanelerinin ıslattığı fotoğrafta dağılmış bir maskara gibi karaltı halinde görünüyordu artık. Ne var ki Steen daha lafını tamamlayamadan kapıdaki adam kafasını iki yana sallamaya başladı. Steen bir an duraksayıp yeniden soracak oldu, adamın başını bir kez daha sallayıp kapıyı kapatmaya yeltenmesi üzerine kendini kaybediverdi.

"Seni daha önce gördüğümü hatırlıyorum. Kimsin sen? Seni gördüğüme eminim!"

Steen'in sesinden adama güvenmediği anlaşılıyordu, sanki bir zanlıyı tespi etmiş gibiydi. Ayağını kapının arasına koyup adamın kapıyı kapatmasına engel oldu.

"Ben de seni hatırlıyorum. Bunda da bir gariplik yok. Pazartesi günü de kapımı çalıp aynı soruları sordun."

Steen'in adamın haklı olduğunun farkına varması pek uzun sürmedi. Utanç içinde kapı eşiğinden geri çekilip sokağa doğru ilerlerken, arka arkaya özürler sıraladı. Kapıdaki adamın arkasından seslendiğini, iyi olup olmadığını sorduğunu duydu ama dönüp de cevap vermedi. Önünde uzanan bembeyaz girdabın içine kendini atıp son sürat koşmaya başladı, sokağın ucuna park ettiği arabasının yanına gelene kadar da durmadı. Ayağı kayıp yere kapaklandı, arabanın kaportasına tutunarak toparlanıp kendini koltuğa bıraktı. Karlar altında kalmış arabanın kasvetli loşluğunda çocuk

gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. İç cebindeki telefon titreşip duruyordu ama ilk başta hiç umursamadı. Neden sonra arayanın Gustav olabileceği aklına gelince eliyle yoklayarak telefonu buldu, ekrana baktığında birkaç defa aranmış olduğunu gördü. Bir anda içini bir korku kapladı. Telefonu açtı ama arayan Gustav değildi. Hattın öbür ucunda evdeki yardımcı kız vardı, Steen'in aklına ilk gelen tek kelime etmeden kapatmak oldu. Fakat Alice, telaş içinde bir şeyler geveliyor, Rosa'yı vakit kaybetmeden bulmaları gerektiğini, kötü bir şeyler olduğunu söyleyip duruyordu. Ne demek istediğini tam anlayamamıştı ama kulağına çarpan "kestane adamlar" ve "polis" kelimeleri, Steen'i banliyö mahallesinde yaşadığı kâbustan çıkarmış, bir başka kâbusun içine atıvermişti.

110

Sirenlerini çala çala ilerleyen üç polis minibüsü trafiği açıyordu. Nylander minibüslerin arkasında konvoy yapmış arabaların birindeydi, şehirden çıktıklarından beri kafa patlatmış, Hess'in telefonda öne sürdüğü bağlantı dışında bir bağlantı bulmaya çalışmıştı. Hess'in kendisine yolladığı sınıf fotoğrafını kim bilir kaçıncı seferdir pür dikkat inceliyordu. Ne var ki sol uçtaki o çocuksu suratı tanıdığı halde, bir türlü inanamıyordu.

Polis minibüsleri Kriminal İnceleme departmanının binasına yaklaştığı sırada zanlının dikkatini çekmemek için sirenler kapatılmış, minibüsler binanın dışına dizilir dizilmez ekipler önceden kararlaştıkları üzere gruplara ayrılmıştı. Binanın etrafı 45 saniye içinde sarıldı, meraklı bakışlarla dışarıyı süzen çalışanlar küp şeklindeki binanın pencerelerine birer ikişer üşüşürlerken Nylander, kar fırtınasının arasında zorlukla ilerleyerek, olağan hareketliliğindeki ana giriş kapısından içeri girdi. Danışmanın olduğu kısımda hafif bir asansör müziği yükseliyor, masanın üstündeki meyve sepetinin başında sohbete koyulmuş çalışanlar birbirlerine hafta sonu planlarından bahsediyordu. Eğilip doğruldukça mis gibi limon kokan parfümüyle kendilerini karşılayan güler yüzlü danışma görevlisi, Genz'in laboratuvarında olduğunu ve apar topar bir toplantıya girdiğini söyler söylemez Nylander,

Hess'in söylediklerine kulak asıp da ortalığı birbirine kattığı için kendi kendine küfretmeye başladı.

Laboratuvar önlüklerini giymiş kriminal inceleme uzmanları cam bölmelerle ayrılmış çalışma istasyonlarından kafalarını kaldırmış meraklı gözlerle kapıya bakarlarken, dışardaki kar çamur nedeniyle ziyaretçilerin kullanması için kapının girişine konulmuş mavi galoş sepetinin yanından geçip giden Nylander, peşinde üç dedektifle doğrudan laboratuvara yöneldi. Laboratuvar Nylander'ın sık sık uğradığı bir yerdi, elde edilen kanıtların raporlarda yer aldığı veya telefon görüşmelerinde anlatıldığı gibi olduğunu ne zaman kendi gözleriyle de görmek istese soluğu burada alırdı.

Fakat içerisi bomboştu. Genz'in laboratuvarın hemen bitişiğindeki özel çalışma ofisi de boştu. Her iki odada da olağan hallerinden farklı bir durum olmaması biraz olsun içini rahatlattı. Her şey yerli yerinde ve derli toplu duruyordu, içinde birkaç yudum kahve kalmış plastik bir bardak büyük ekranın önündeki masanın üzerine bırakılmıştı.

Kendilerine laboratuvara kadar eşlik eden danışma görevlisi patronunun yerinde olmamasına pek de şaşırmamıştı, Genz'i bulacağını söyleyerek yanlarından ayrıldı. Nylander, danışma görevlisi kapıdan çıkar çıkmaz, Hess'e hayatı nasıl dar edeceğinin, onun kariyerini nasıl baltalayacağının hesaplarını yapmaya koyulmuştu. Hess denen herifin gözünü korkutmasına izin vermiş, onun dediklerine inanıp koca bir çam devirmişti. Hess bunun bedelini mutlaka ödeyecekti. Genz geldiğinde durumu izah ederdi nasılsa. Kahkahalarından fırsat bulduğunda fotoğraftakinin kendisi olmadığını söylerdi. Kendisine hiçbir zaman Toke Bering diye hitap edilmediğini, intikam planını hayata geçirmek için yıllarını harcamadığını ve Hess'in iddia ettiği üzere psikopat bir katil olmadığını söylerdi.

Ama tam o sırada gördü. Laboratuvarın tam ortasında

durmuş, gözleriyle etrafı tararken bakışları Genz'in ofisine ve masasının üstünde duran nesnelere takıldı, içeriye ilk göz attığında bunların hiçbiri dikkatini çekmemişti. Genz'in kimlik kartı, anahtarları, iş telefonu ve bina giriş kartı bomboş masanın üzerine düzgünce dizilmişti, her şeyden el etek çekmişçesine ve bir daha asla kullanılmayacakmışçasına... Ama Nylander'ı asıl dehşete düşüren bu değil, eşyaların hemen yanı başında duran kibrit kutusunun üzerine yerleştirilmiş, masum gözlerle bakan minik kestane adamdı.

111

Hess, telefonda nihayet Nylander'la bağlantı kurabildiğinde otobanın son dönemecine girmiş, Kopenhag yönünde yola devam ediyordu. Kim bilir kaçıncı kez ulaşmaya çalışıyordu ama geri zekâlı herif ancak şimdi lütfedip cevap veriyordu telefonlarına; pek de hoş sohbet bir havada olmadığı her halinden belliydi.

"Yine ne var? Meşgulüm!"

"Buldun mu onları?"

Laboratuvar bomboştu. Peşine düşenleri karşılamak üzere ardında bıraktığı şu imza dışında, Genz'in yerinde yeller esiyordu. Emrindeki personelin tamamı ilk başta onun Jutland'da bir konferansta olduğu için ortalıkta görünmediğini düşünmüştü ama sorup soruşturduktan sonra Genz'in hiç uğramadığını anlamışlardı.

"Peki ya ev adresi?"

"Biz de şu an evinin oradayız. Nordhavn'da yeni bir sitenin içinde oldukça geniş bir çatı katı. Ama evi de bomboş; bildiğin tamtakır. Ne bir mobilya var ne de ardında bıraktığı başka bir şey. Parmak izini bile bulacağımızı sanmam."

Hess lapa lapa yağan karın altında otobanda ilerlerken 20 metre ötesini bile göremiyordu, yine de gaz pedalına biraz daha asılmadan edemedi.

"Ama Rosa Hartung'u buldunuz, öyle değil mi? Tüm bu olup biten onunla ilgili. Ayrıca ve olur da Genz..."

"Hiçbir halt bulamadık. Görünen o ki kimse kadının nerede olduğunu bilmiyor, telefonu da kapalı, o yüzden izini sürüp yerini de tespit edemiyoruz. Kocası da hiçbir şey bilmiyor ama evlerindeki yardımcı kızın söylediğine bakılırsa, evin arka kapısının önünde kestane adamlardan yapılma süse benzer bir şey bulduktan sonra arabasına atlayıp gitmiş."

"Ne tür bir süs?"

"Ben görmedim."

"Genz'in izin sürebiliyor muyuz peki? Telefonu veya arabasındaki..."

"Hayır. Telefonunu ofisinde bırakmış. Ayrıca Kriminal İnceleme'ye tahsisli arabalarda da takip cihazı yok. İşe yarar başka önerilerin var varsa alayım?"

"Laboratuvarındaki bilgisayar? Thulin'i bulun da şifresini kırsın, içinde ne var ne yok öğreniriz böylece."

"Çoktan bir ekip görevlendirdik, bilgisayarı açmaya çalışıyorlar."

"Hemen Thulin'i bulup getirin! O şıp diye hallediverir, iki saniyesini bile..."

"Thulin de yok ortalarda."

Nylander'ın söyledikleri, Hess'i kaygılandırdı. Hess, onun ve beraberindekilerin yankı yapan merdiven boşluğu gibi bir yerlerde basamaklardan indiklerini duydu. Genz'in boş dairesinde yaptıkları aramanın sona erdiğini tahmin etti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlaşılan, Genz'e bakınmak için Kriminal İnceleme'ye uğramış, sabah erken saatlerde de onunla görüşmüş. Garajda arabasını park eden uzmanlardan biri, ikisinin arka merdivenden birlikte indiğini gördüğünü, Genz'in arabasına binip birkaç saat önce yola koyulduklarını söylüyor. Tüm bildiğimiz bu kadar."

"Birkaç saat önce mi? Thulin'e telefonundan ulaşmaya çalışmışsındır herhalde?"

"Açmadı. Telefonunun Kriminal İnceleme binasının dışında bir çöp tenekesinde bulunduğu bilgisi geldi az önce."

Hess frene asılıp karla kaplı otobanın hizasındaki emniyet şeridine doğru yöneldi. Peşinden gelen araçlar can havliyle kornalarına asılırken, orta şeritten gelen bir kamyonetin altına girmekten kıl payı kurtulup emniyet şeridine girmeyi ve arabayı durdurmayı başardı.

"Genz'in ne işine yarayacak ki Thulin. Onu bir yerlerde indirmiş olabilir. Belki de evindedir ya da şeyin yanına uğramıştır belki..."

"Hess, çoktan her yere baktık. Thulin ortalarda yok. İşime yarayabilecek bir bilgi var mı elinde? Herifin nerede olabileceğine dair bir fikrin?"

Hess sorulan soruyu duymuştu. Otobandan seyreden araçlar gök gürültüsünü andırır bir sesle yanı başından geçiyor, arabayı sarsıyordu. İnme geçiriyormuşçasına kaskatı kesilmişti, kendini toparlayıp harekete geçmeye çabalıyordu ama hareket eden tek şey, ön camın üzerinde ileri geri kayıp duran sileceklerdi.

"Hess!"

"Hayır. Bilmiyorum."

Hess, bir araba kapısının hızla kapandığını duydu, ardından hat kesildi. Telefonu neden sonra kulağından indirebildi. Yanından geçip giden arabalar karları kürercesine arabasının üstüne sıçratıyor, silecekler inatla ileri geri hareket ederken gıcırdıyordu.

Onu aramalıydım diye geçirdi içinden. Daha havaalanındayken, bir şeylerin ters gittiğini anlar anlamaz onu aramalıydım diye düşünmeden edemedi. Aramış olsaydı, Thulin şu an Bekker'ın bakmaktan en hoşlandığı olay yeri fotoğraflarını incelemekle meşgul olacak ve Genz'i görmeye hiç gitmeyecekti. Ama aramamıştı işte, boğazına düğümlenip kalan hisler, aramamasının ardında kendisinin bile kabullenmekte

zorlandığı çok daha fazla sebebin olduğunu söylüyordu.

Hess, hislerini bir yana bırakıp olan biteni bir mantık silsilesi içinde tahlil etmeye çalıştı. Henüz çok geç kalmamış olabilirdi. Thulin'in Genz'i neden ziyaret ettiğine dair en ufak bir fikri yoktu ama eğer onunla aynı araca kendi isteğiyle bindiyse, onun gerçekte kim olduğunu bilmediği için binmiş olsa gerek diye düşündü. Dolayısıyla Genz'in ona zarar vermesini gerektirecek bir durum olmadığı gibi, aslına bakılırsa onu bir an önce de başından savmayı isteyecektir. Tabii eğer Thulin yeni bir şeyler bulup da yardım etmesi için Genz'in yanına özellikle gitmediyse.

Bunu düşünmek bile korkunçtu. Fakat Thulin, Genz'in koyulduğu yolda önüne çıkan ufak bir tümsekti sadece, şu aşamada dikkatini ona yoğunlaştırmazdı. Onun bütün meselesi Rosa Hartung'du, en başından beri de Rosa Hartung olmuştu. Rosa Hartung ve geçmiş.

Hess birden ne yapması gerektiğini kavradı. Aklına gelen şey karanlığa kurşun sıkmaktan farksızdı, mantıklı bir düşünceden ziyade bir sezgiydi ama diğer olasılıklar ya pek mümkün görünmüyordu ya da Nylander ve Kopenhag'daki dedektiflerin aklına çoktan gelmişti. Omzunun üzerinden şöyle bir göz atıp, yanından vınlayarak geçerken arabasının üzerine simsiyah olmuş karlar püskürten, konvoy halindeki araçların sis lambalarına dikti gözlerini. Birkaç saniyelik bir ara bulur olmaz, en azından yanaşık düzen ilerleyen bir sonraki araç yığının yoldan çekilmesine yetecek kadar fırsat bırakıp bariyerlerin hemen dibindeki boşluğa sığışmayı hedefleyerek gaz pedalına sonuna kadar asıldı ve otobanı savrularak geçti. Tekerlekler kızak gibi kayıyordu, bir an arabanın lobut gibi kendi ekseninde döneceğini düşünmeden edemedi. Tekerlekler neden sonra asfalta tutunup araç toparlayınca refüjü geçip, ters yöndeki şeride girebildi. Girdiği şeritte ilerleyen araçlara bakmamıştı bile, kornaya var gücüyle

abanıp iki kamyonetin arasındaki boşluğa sığışıverdi, en sağ şeride ulaştığında arabayı ancak toparlayabilmişti.

Hess geldiği yoldan gerisingeri dönüyordu. Birkaç saniye sonra saatte 140 kilometre hıza ulaşmış, sol şeridi tamamen kapatmış, son gücüyle gaza basıyordu.

112

"Koruluğa doğru yola koyulmak için güzel bir gün ama görebildiğim kadarıyla alelade kayın ağaçlarından başka bir şey yok buralarda."

Genz böyle deyince Thulin otomobilin camlarından dışarıya daha dikkatle bakmaya başladı, dediğinde haklıydı. Ortalıkta kar olmasa bile, kestane ağaçlarını ayırt etmek muhtemelen çok zor olacaktı, Mön'ün çoktan bembeyaz bir örtüyle kaplandığı aklına gelince kestane ağaçlarını görmenin gitgide daha imkânsızlaştığını düşünmeden edemedi.

Epeyce rüzgâr alan daracık bir köy yolunda ilerliyorlardı, direksiyonun başında oturan Genz göz ucuyla kolundaki saate baktı.

"Olsun yine de denemeye değdi. Ama artık köprü tarafına yönelsek iyi olur. Seni Vordingborg'daki tren istasyonuna kadar bırakırım, oradan da Jutland'a devam ederim. Olur mu?"

"Tabii."

Thulin buralara kadar boşu boşuna geldiklerini düşünerek sırtını koltuğa dayadı.

"Kusura bakma seni de boş yere oyaladım."

"Hiç dert değil. Dediğin gibi, zaten yolumun üzerindeydi."

Thulin soğuktan donduğu ve yorgunluktan bitap düştüğü halde Genz'e gülümsemeye çalıştı.

Kriminal İnceleme'deki uzmanın kestane türünün tespiti

için kendilerine yardımcı olan uzmanı bulması çok uzun sürmemişti.

Kopenhag Üniversitesi Doğa Bilimleri Fakültesi'nde Botanik Profesörü olan Ingrid Kalke 35 yaşında ya var ya yoktu, profesör olmak için hayli gençti. Ama ince yapılı kadın alanına çok hâkimdi. Ofisinde Skype üzerinden konuşurlarken, kendisinden türünün tespit edilmesi istenen kestanelerin Danimarka'da yaygın şekilde rastlanan at kestanelerinden farklı bir tür olduğunu tekrar teyit etmişti.

"Bu oyuncakların yapıldığı kestaneler yenebilen türden kestanelerdir. Normal koşullarda buranın iklimi bu türlerin yetişmesi için oldukça soğuk olsa da çevrede bir iki yerde, örneğin Limfjord taraflarında birkaç ağaç görebilirsiniz. Kesin konuşmak gerekirse, bu tür kestaneler *castanea sativa x crenata* olarak bilinen Avrupa ve Japon kestanelerinin melez bir türüdür. Bunlar ilk bakışta göze Marigoule cinsi gibi gelirler, gerçi Marigoule pek görülmedik bir tür değildir. Asıl nadir görülenleri bunların Bouche de Betizacs türüyle çaprazlanmış olanlarıdır. Botanikçilerin çoğu, bu belli bu türe ülkemizde artık rastlanmadığı görüşünde, ben de en son yıllar önce duymuştum bu ağaçlardan bahsedildiğini. Söylendiğine göre belli bir mantar türü son birkaç ağacın da kurumasına yol açmış. Ama daha önce de bunları anlatmıştım sanırım?"

Genç profesör, kendisiyle iletişime geçen uzmana tüm bu bilgileri aktardığını söyledi. Thulin, kadının bunları hatırlattığı sırada Genz'in sessiz kaldığını fark etti. Başında bulunduğu departmanın söz konusu bilgileri polise şimdiye kadar iletmediğinden mahcup olduğu her halinden belliydi.

Thulin, profesöre son bir soru daha sormamış olsa araştırma burada noktalanabilirdi.

"Peki bu bahsettiğiniz Marigoule-Betizac türü Danimarka'da en son nerede görülmüş?"

Profesör Ingrid Kalke bu hususu da meslektaşlarından bi-

riyle gözden geçirmişti elbette; bu tür kestane ağaçlarından en son kayıt altına alınanları Mön civarındaki yerlerdeydi. Genç profesör söz konusu türün neslinin artık tükenmiş olduğunun altını özellikle bir kez daha çizdi. Thulin, bu türe adanın hangi farklı bölgelerinde rastlandığını yine de dikkatle not almıştı. Profesöre teşekkür edip görüşmeyi bitirdikten sonra da az önce duydukları ayrıntının neden bu denli önemli olduğunu pek anlayamayan Genz'i ikna etmek için epey zaman harcamıştı.

Thulin durumu Genz'e izah etmeye koyulmuştu; üzerinde Kristine Hartung'un parmak izleri bulunan kestaneler profesörün dediği gibi at kestanesi cinsi değilse, cinayet mahallinde bulunan kestane adamlar, kızın tezgâhında sattıklarından gelmiş olamazdı ki bu durumda kestane adamların yapımında kullanılan kestanelerin nereden geldiği ilk başta düşünüldüğünden çok daha gizemli bir hale bürünüyordu. Bunu, Benedikte Skans ile Asger Neergaard'ın bu cins kestanelerden yapılma kestane adamları bir şekilde elde etmiş olabilmeleriyle açıklamanın da mantıklı bir tarafı kalmamıştı artık. Hele üzerlerinde Kristine Hartung'un parmak izlerinin olması işleri iyice sarpa sardırdığından, Nylander'ın davayı yorumlama biçimi de şüphe uyandırır hale gelmişti. Öte yandan, Thulin söz konusu kestane cinsine Danimarka'nın bir iki bölgesinde, özellikle Mön civarında bir iki yerde yakın zamanlarda rastlanmış olmasının işe yarayacağını düşünerek seviniyordu. Bu kestane cinsi, botanik uzmanının iddia ettiği kadar nadir bir tür ise bir zamanlar rastlandığı bölgeler soruşturmayı yepyeni bir kulvara yönlendirebilirdi. Hatta katil veya Kristine Hartung hakkında yepyeni bir bilgiye ulaşılmasına imkân sağlayabilirdi.

Genz, bu aşamada Thulin'in cinayetlerin halen çözülmemiş olma olasılığına inandığını fark etmişti. Hess'in şüphelerinde haklı olabileceğini düşünüyor olsa gerekti. Birilerinin,

cinayetleri genç çiftin üzerine yıkmış olabileceğini düşünüyordu besbelli.

"Bunlara inanıyor olamazsın. Şaka mı yapıyorsun?"

Genz ilk başta kahkahalarla gülmüş ve kestane ağaçlarına bakmak üzere onu Mön'e götürmeye itiraz etmişti. Thulin, eğer Jutland'a gidiyorsa, Mön'ün yolların üstünde olduğunda ısrar ettikten sonra da pek yanaşmamıştı. Aşağı yukarı böyle geçmişti aralarındaki konuşma. Thulin'in ne olursa olsun oraya gideceğini anlayana kadar tüm ısrarlarına rağmen olmaz dercesine kafasını sallamıştı. Sonrasında pes ederek tamam demişti. Thulin de kısmen, o gün altında arabası olmadığı için, kısmen de olur da kestane ağaçlarından birine rastlayacak olurlarsa kestanenin türünü belirlemesine Genz'in yardım edebileceğini düşünerek teşekkür etmişti.

Ama maalesef işler hiç de Thulin'in umduğu gibi gitmemişti. Gerçi Genz, yolu hızla kat etmiş, lapa lapa yağan kara rağmen bir buçuk saat içinde oraya varmışlardı ama uzmanın kendilerine söylediği bölgelere ulaştıklarında, karşılarına ya karlar altında kalmış ağaç kütükleri ya da yeni konut sitelerine alan açmak için ağaçların kesildiği araziler çıkmıştı. Thulin, son bir deneme yapmak üzere Genz'i anayoldan ayrılıp Zilend köprüsü tarafına gitmeye ikna etmişti, saptıkları yol onları bir tarafta koruluğun öte tarafta uçsuz bucaksız arazilerin olduğu bir köy yoluna çıkarmıştı. Ne var ki, karın şiddetini artırmasıyla ilerlemekte epey zorlanmışlar, Genz devam etmeye hevesli olduğu halde, planlarından vazgeçmeleri gerektiğini bir süre sonra anlamışlardı.

Thulin'in aklına kızı ve Aksel gelmişti birden. Okuldaki parti saatler önce bitmiş olmalıydı, arayıp yolda olduğunu haber vermeye karar verdi.

"Telefonumu gördün mü?"

Paltosunun ceplerini üstten yokladı, ardından ceplerini iyice karıştırdıysa da bulamadı.

"Hayır. Ama kestanelerin Mön'deki nadir ağaçlardan gelmiş olma olasılığı ve buna rağmen Hartungların evine nasıl geldiğine dair bir teorim var. Falezleri görmek için ailecek Mön'ü ziyaret etmiş olabilirler, eve götürmek üzere bir iki kestane toplamışlardır belki de?"

"Evet, belki de."

Thulin'in aklı telefonundaydı, cebinden en son Genz'in laboratuvarındayken çıkartmış, sonra da masasının üstüne bırakmıştı. Yanına almayı unuttuğuna inanamıyordu. Normalde hiç unutmazdı. Tam ceplerini tekrar yoklamak üzereydi ki gözleri yol kenarındaki bir şeye takıldı. Bir an emin olamadı ama görüntü öylece sabit, karşısında duruyordu, zihnini bambaşka yöne sevk eden şeyin ne olduğunu neden sonra anlamıştı.

"Dur! Dur burada! Dur!"

"Neden?"

"Sen dur sadece! Dur!"

Genz nihayet frene basmış, araba bir süre kaydıktan sonra durmuştu. Thulin kapıyı hızla açıp, kendini sessizliğin kollarına bıraktı. Akşamüstü olmuş, güneş batmak üzereydi. Sağ tarafında kar ve gökyüzünün ufuk çizgisinde bütünleştiği yere kadar göz alabildiğine tarlalar uzanıyordu, sol tarafında ise olanca karanlığı ve kasvetiyle koruluk vardı. Yolun hafif sırt yaptığı noktanın biraz ilerisinde heybetli bir ağaç duruyordu. Öteki ağaçlardan çok daha uzundu. Gövdesi fıçı kadar kalın, yüksekliği 20 belki de 25 metreydi. Dalları hantal ve biçimsizdi. Görünüşü hiç de kestane ağacına benzemiyordu. Dallarını kaplayan kar dışında büsbütün çıplak ve yapraksızdı ama Thulin emindi. Buz gibi havada ezilen karlara basarak ağacın yanına yaklaştı, dallarının altında yürüdü, ayaklarının altındaki ufak yuvarlakları da o an hissetti, dalların altında fazla kar birikmemişti. Ellerinde eldiven yoktu, yerdeki karları çıplak elleriyle hafifçe deşeleyip yere düşmüş kestaneleri avuçlarının arasına aldı.

"Genz!"

Genz'in arabanın yanında öylece durup beklemesine, kendisi gibi heyecan duymamasına sinir olmuştu. Kestanelerin üstündeki karları temizledi, sol avucunun içinde duran buz gibi soğuk, koyu kahverengi yuvarlaklar, üzerinde Kristine Hartung'un parmak izlerinin bulunduğu kestanelere benziyordu. Thulin, botanikçinin anlattığı ayırt edici özellikleri hatırlamaya çalıştı.

"Gel de şunlara bir bak. Bunlar olabilir!"

"Thulin, aynı kestaneler bile olsa, bu bir şeyi kanıtlamaz. Hartunglar falezleri görmek için buraya gelmiş, eve dönerken de bu yolu kullanmış olabilirler. Kızları buralardan kestane toplamış olabilir."

Thulin cevap vermedi. Arabayla yanından ilk geçtiklerinde ağacı fark etmemişti ama şimdi ağacın dalları altında dururken koruluğun pek de düşündüğü kadar sık olmadığını görüyordu. Ağacın arka tarafında bir yol uzanıyor, koruluğun derinlerine doğru kıvrılıp gidiyordu. İlerideki karlar hiç bozulmamıştı.

"Hadi arabaya binip aşağıya doğru gidelim. Bir bakalım, bir şey var mı?"

"Neden? Aşağıda bir şey yok ki"

"Gitmeden bilemezsin ki. En fazla kara saplanıp kalırız."

Thulin, arabaya doğru yürümeye başladı. Genz, şoför tarafındaki kapının yanında duruyor, gözleriyle Thulin'i takip ediyordu. Thulin yanından geçip arabanın diğer tarafına giderken, bakışları koruluğun içine uzanan dar patikanın epey aşağısında, görünmez bir noktaya takıldı.

"İyi, peki. Madem istiyorsun."

113

Sonbahar, 1987

Küçük çocuğun elleri kir içindeydi, tırnaklarını altına toprak dolmuştu. Elinde beceriksizce tuttuğu tığ ile kestanenin üstüne delik açmaya uğraşıp duruyordu, Rosa'nın nasıl yapılacağını göstermesi gerekti. Öyle saplamayacaksın, delik açıp oyacaksın. Tığı döndüre döndüre ittirecek, kabuğu delip içine geçene kadar da devam edeceksin. Boyun kısmı için ilk önce kestanelerinin ikisinde de birer delik açman lazım, sonra yarım bir kibrit çöpünü sıkıca deliğe yerleştirip öteki kestaneyi de üstüne takacaksın. Bu bitince tığla bu sefer kolların ve bacakların takılacağı yeri delip oyman gerekiyor. Ama epey derin oyuklar açman lazım ki kibrit çöplerini sağlamca yerleştirebilesin.

İlk bitiren küçük kız olmuştu. Oğlanın parmakları sanki çok kaba ve duyarsız gibiydi, kestaneleri kim bilir kaçıncı defadır elinden ıslak çimlerin üzerine düşürmüş, Rosa da her seferinde yerden alıp bir daha yapmayı denesin ona uzatmıştı. Rosa da kız da küçük çocuğun beceriksiz hallerine gülüyorlardı. Ama alay etmek için değil, zaten çocuk da gülüşmelerine alay gözüyle bakmıyordu. Yani, belki de ilk başlarda, Anne ile Baba'ya kestane toplamak için büyük kestane ağacının altındaki çalıların arasında oturup ilk birkaç denemeyi

yaptıklarında. Sonrasında da tıpkı şimdi yaptıkları gibi arka bahçeye gitmiş, sarılı kırmızılı yaprakların kapladığı eski oyuncak evin basamaklarında oturmuşlar, Rosa kestaneleri elinde evirip çeviren küçük çocuğa kahkahalarla gülmüştü. Küçük çocuk da kız kardeşi de ürkmüş gibi görünüyorlardı, Rosa ikisine de içtenlikle yardım etmiş, ufaklıklar neden sonra kahkahalarında bir kötü niyet olmadığını anlamışlardı.

"Kestane adam, gelsene içeri, kestane adam, gelsene içeri..."

Rosa'ydı bu... Bir yandan şarkıyı mırıldanıyor, bir yandan da küçük çocuğa ne yapmasını gerektiğini gösteriyordu. Çocuk son kestane adamını da nihayet tamamlayabilmişti, yaptıkları öteki kestane adamların yanına ahşap rafa bunu da koyabilirlerdi artık. Rosa ikizlere ne kadar çok kestane adam yaparlarsa, yolun kenarında açtıkları tezgâhta sattıklarında o kadar çok para kazanabileceklerini söylemişti. Rosa'nın daha önce hiç kardeşi olmamıştı, ikizlerin yanlarında sürekli, hatta belki yılbaşına kadar bile kalmayacaklarını bilse de bunu aklına getirmek istemiyordu. Sabahları uyandığında yanı başında onları görmek öyle keyifliydi ki. Okula gitmek zorunda olmadığı cumartesi ya da pazarları sabah erkenden kalkıyor, Anne ile Baba'nın yatak odasının karşı tarafındaki misafir odasına gizlice giriyordu, ikizleri mışıl mışıl uykularından uyandırsa bile seslerini çıkarmıyorlardı. Gözlerini elleriyle ovuşturup daha az önce mışıl mışıl uyuyan kendileri değilmiş gibi Rosa'nın o gün ne yapacaklarını söylemesini heyecanla bekliyor, oynamayı önerdiği oyunların kurallarını can kulağıyla dinliyorlardı. İkizler pek fazla konuşkan değillerdi, farklı bir oyun önerdikleri de yoktu ama Rosa olsun varsın diye düşünüyordu. Aklına gelen oyun fikirlerini onlara anlatmayı her zaman iple çekiyordu, çoğu zaman "Aaa!", "Vaay" ya da "Hımm, şimdi anladık ne olduğunu" diye tepki veren Anne ve Baba dışında başka izleyicileri olduğunda sanki hayal gücü daha bir coşuyor, eğlenceli fikirler ve icatlarla dolup taşıyor gibiydi.

"Rosa, birazcık buraya gelebilir misin?"

"Şimdi olmaz, Anne, oynuyoruz."

"Rosa, hadi gel. Uzun sürmez."

Rosa çimenliğin üstünden koşturup, babasının her zaman patates fideleriyle bektaşi üzümü fidanları arasına bıraktığı bahçe küreğinin yanından geçip sebze bahçesine girdi.

"Ne oldu?"

Çamaşır odasının kapısının yanında kıpırdanıp duruyor, bir an önce oyuna dönmek için sabırsızlanıyordu. Ama annesi ayağındaki yağmur çizmelerini çıkarıp içeri girmesi gerektiğini söylemişti. Rosa anne ve babasını yüzlerinde daha önce rastlamadığı tuhaf bir tebessüm, çamaşır odasının içinde kendisini beklerken görünce şaşırmış kalmıştı. Orada durmuş, üçünü birlikte bahçede oynarlarken izlemişlerdi muhtemelen.

"Toke ve Astrid'le birlikte oynamak hoşuna gidiyor mu?"

"Evet. Ne oldu, ne söyleyecektiniz? İşimiz var."

İkizler onu oyuncak evde beklerken, üzerinde yağmurluğu çamaşır odasının içinde öylece durup beklemek canını sıkmıştı. Eğer kestane adamları hepsini bu sabah tamamlamayı becerebilirlerse, garajdan meyve sandıklarını çıkarıp öğlene kalmadan şu tezgâh işini halledebilirlerdi. Kaybedecek bir dakikaları bile yoktu.

"Toke ve Astrid'in yanımızda kalmalarına karar verdik, böylelikle temelli bizimle yaşayacaklar. Sen ne dersin?"

Babasının hemen arkasında duran çamaşır makinesi uğultuyla çalışmaya başladı, iki yetişkin de gözlerini dikmiş kendisine bakıyorlardı.

"İkisi de zor bir dönem geçirdiler. Güzel bir yuvaya ihtiyaçları var, baban da ben de aradıkları yuvanın burası olduğunu, yanımızda kalmalarının iyi olacağını düşünüyoruz. Tabii eğer sen de istersen. Ne dersin?"

Rosa anne babasının sorduğu soruya hazırlıksız yakalan-

mıştı. Ne istediğini bilmiyordu ki. Çavdar ekmeğinden atıştırmalık bir şeyler ister misiniz diye çağırdıklarını zannetmişti. Bal kabağı ya da birkaç Marie bisküvisi. Ama sordukları soru bu değildi. Ağzı kulaklarında tebessüm eden ikiliye bekledikleri yanıtı vermişti o da.

"Evet. İyi olur."

Daha cevabını duyar duymaz ikisi de yağmurdan çamur içinde kalmış bahçeye atmışlardı kendilerini, annesi ayağında yağmur çizmeleri, babası parmak arası terlikler dolanıp duruyorlardı bahçenin içinde. Mutlu oldukları her hallerinden belliydi. Üzerlerine paltolarını geçirmek şöyle dursun, birer kalın kazak geçirmeyi bile akıl edemeden, oyun evinin basamaklarında oturmuş, halen ellerindeki kestanelerle uğraşan ikizlerin yanında almışlardı soluğu. Rosa kendisine söylendiği üzere çamaşır odasının kapısının yanında bekliyordu. Ne konuştuklarını duyamıyordu ama Anne ve Baba ikizlerin yanına ilişmiş, usul usul konuşuyorlardı ikisiyle de. Rosa bulunduğu yerden ikizlerin yüzünü seçebiliyordu. Küçük kız birdenbire Baba'ya yapışıp kocaman sarıldı. Ardından oğlan ağlamaya başladı. Öylece oturmuş, ağlıyordu. Anne oğlanı kollarının arasına alıp rahatlatmaya çalıştı. Derken Anne ile Baba birbirlerine bakıp Rosa'nın daha önce gördüğünü hiç hatırlamadığı kocaman bir tebessümle gülümsediler. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Damlalar sicim gibi inerken Rosa kapının yanında duruyor, ötekiler oyuncak evin küçük damının altına sığışmış, kahkahalarla gülüyorlardı.

"Kararınızı anlayışla karşılıyoruz. Neredeler?"
"Misafir odasında. Gidip onları getireyim."
"Kızınız nasıl peki?"
"İdare eder, mevcut koşullara bakılırsa."

Rosa muftak masasının başında oturuyordu ama koridorda konuşulanları gayet net duyabiliyordu. Anne hafifçe aralık kapının önünden geçip misafir odasına doğru gitmişti. Baba eve gelen adam ve kadınla birlikte koridorda kalmıştı. Rosa, dışarıda yol kenarına yanaşan beyaz arabadan inerlerken onları mutfak penceresinden izlemişti. Koridordaki sesler giderek dinginleşmiş, bir süre sonra Rosa'nın anlamını çözemediği fısıltılara dönüşmüştü. Son bir haftadır o kadar çok fısıldaşma olmuştu ki evin içinde. Rosa tüm bunların artık sone ermesini istiyordu. Her şey şu hikâyeyi onlara anlattıktan sonra başlamıştı. Hikâyeyi nereden duymuştu hatırlamıyordu bile. Belki de kreşte duymuştu, yani o zamandan kalma bir şeydi galiba. Berit adında bir kızın, her tarafı minderlerle dolu oyun odasında yaşananları kendilerine anlatmasından sonra büyüklerin verdiği tepki daha dün gibi aklındaydı. Küçük kız sınıfındaki oğlanlarla birlikte güzel güzel oynuyordu, derken oğlanlardan biri onun kukusunu görmek istemiş, hatta gösterirse elli kuruş vereceğini söylemişti. Berit açıp göstermiş, sonra da başka görmek isteyen var mı diye sormuştu. Oğlanların çoğu istemiş, Berit de oğlanların bir sürü parasını almıştı. İsterlerse bir şeyler de sokabilirlerdi, fazladan 25 kuruş karşılığında tabii.

Büyükler paniğe kapılmışlardı, her hallerinden belliydi. O gün oyun odasında yaşananların ardından bir fısıldaşmadır almış yürümüş, en çok da ebeveynler tuvalette kendi aralarında fısıldaşmışlardı. Aradan çok geçmeden de bir sürü yeni kural koymuşlardı, hiçbiri eğlenceli olmayan bir sürü kural. Rosa olan biteni neredeyse tamamen unutup gitmişti. Ama bir akşam, Anne ve Baba bütün gün alışveriş yapıp, aldıkları iki yeni karyolayı kurup, duvarlarını boyadıkları misafir odasına yerleştirdikten sonra, hikâye durup dururken aklına gelmiş, o da bir an bile düşünmeden evdekilere anlatıvermişti.

İki ufak siluetin, boyunlarını bükmüş, geçip gittiklerini

kapıdaki çatlağın arasından görmüştü. Baba'nın çantalarını çoktan çıkarıp koyduğu ön kapının dışındaki basamaklarda ayak seslerini duymuştu. Koridorda Anne'nın eve gelen kadına çocukların bundan sonra nereye gönderileceğini sorduğu çalınmıştı kulağına.

"Henüz yeni bir yer bulamadık ama çok uzun sürmez diye umuyoruz."

Büyükler veda etmiş, Rosa da odasına girmişti. İkizleri görmek istemiyordu çünkü karnına bir sancı saplanıyordu. Sanki içeride bir düğüm varmış gibi acıyordu içi. Ama hikâyeden çark edemezdi artık, çünkü laf ağızdan çıkmıştı bir kere. Üstelik böyle bir konuda yalan söylemek kabul edilebilir bir şey değildi. Bundan böyle duygularını içinde tutmak zorundaydı, kimseye de asla anlatmamalıydı. Yatağının üzerine bıraktıkları hediyeyi neden sonra gördüğünde, içi acıyla kavruldu. Kestaneden yapılma beş bebek, sanki el ele tutuşmuşlarcasına bir halka içinde duruyordu. Çelik bir telle birbirlerine tutturulmuşlardı, bebeklerden ikisi ötekilere göre daha büyükçeydi, sanki yanlarında üç çocukları, bir anneyle baba.

"Tamamdır, Rosa, artık gittiler..."

Rosa anne ve babasının yanından yıldırım gibi fırladı. Ön kapıdan fırlayıp dışarı koştuğu sırada ikisinin de arkasından şaşkınlık içinde seslendiğini duydu. Beyaz araba kaldırım kenarından daha yeni hareket etmiş, hemen ilerideki dönemece doğru yavaş yavaş hızlanıyordu. Rosa ayağında çorapları, var gücüyle koştu arabanın arkasından, ta ki tamamen gözden yitip gidene kadar. Son gördüğü şey oğlanın kömür karası gözleriydi, bakışlarını dikmiş arka camdan ona bakıyordu.

114

Koruluğun içerilerine doğru kıvrılan yola sapıp hızını artırdığında hava neredeyse kararmıştı. Kar yeniden yağmaya başlamış, Rosa'nın farların aydınlığında zorlukla seçtiği, belli belirsiz tekerlek izlerinin üstünü neredeyse tamamen örtmüştü. İlk başta çok hızlı gidip sapağı kaçırmış, yolu sormak için civardaki evlerden birine uğramak durumunda kalmıştı. Mön'e daha önce hiç gelmemişti, gerçi gelmiş olsaydı bile, değişen bir şey olmayacaktı. Evdeki kadının verdiği yol tarifine uyup geldiği yoldan gerisingeri dönerken, büyük kestane ağacı ile koruluğun içerisine kıvrılan yan yolun tamamen dikkatinden kaçtığının farkına varmıştı. Yol, yapraklarını dökmüş yaşlı ağaçlarla heybetli köknarların arasında yılan gibi kıvrılıyor, keskin virajın biri bitiyor öteki başlıyordu. Tekerlek izlerini takip edebildiği için hızını koruyabiliyor ve kara saplanmadan ilerleyebiliyordu. İzler gitgide silikleşip, lapa lapa yağan kar üzerlerini tamamen örttüğünde paniğe kapıldı. Etrafta ne bir çiftlik evi vardı ne de birileri. Ortalıkta hiçbir şey görünmüyordu, tek görebildiği yol ve ilerisindeki koruluktu. Eğer bir hata yapıp yine yanlış tarafa saptıysa her şey için çok geç olabilirdi.

Rosa tam da kendinden şüphe etmeye başladığında ileridеki koruluğun alabildiğine önünde uzandığını ve yolun birdenbire etrafı heybetli ağaçlarla çevrili geniş bir çiftlik arazi-

sine doğru ilerlediğini fark etti. Önünde uzanan manzara hiç de hayal ettiği gibi değildi. Bakanlıkta okuduğu raporda yazılanlara göre yıkılmaya yüz tutmuş, bakımsız ve çirkin bir yerle karşılaşmayı bekliyordu ama görüntü hiç de öyle değildi. Tablolardan fırlamış gibi duran huzurlu bir manzara uzanıyordu önünde. Rosa arabayı durdurup motoru kapattı, aceleyle arabadan inip karların üzerine basarken kapıları kilitlemeyi tamamen unuttu, etrafına bakınırken kafasını her çevirdiğinde nefesi buharlaşıyordu.

Çiftlik evinin iki kanadı vardı, sazdan yapılma çatılar iki katlı binayı örtüyordu. İlk bakışta özenle yenilenmiş bir kır evini andırıyordu. Ama binanın beyaz alçı sıvalı ön cephesi son moda dış mekân aydınlatmalarıyla donatılmış, ışıkların parıltısı Rosa'nın durduğu avluyu gündüz gibi aydınlatmıştı. Sazdan çatının altında göze çarpan deliklerde Rosa'nın kapalı devre kamera sistemi olduğunu fark ettiği küçük cam mercekler görünüyordu. Beyaz tirizlerle bölünmüş pencerelerden görebildiği kadarıyla girişteki odanın içinde şömine alevlerini andıran bir şeyler titreşiyordu. Rosa, ön kapının üzerinde asılı tabelada derli toplu siyah harflerle yazılı "Kestane Çiftliği" ibaresini neden sonra fark ettiğinde doğru yere geldiğinden emin olabildi. Beklemeye sabrı kalmamıştı artık. Avazı çıktığı kadar bağırdı, soluklanıp nefesini dışarı verdiği sırada, seslendiği ismin avlu boyunca yankı yaparak ağaçların arasında kaybolduğunu işitti.

"Kristine!"

Çiftliğin arka tarafındaki ağaçların arasından bir karga sürüsü havalandı. Kâh karların üzerine pike yapan kâh evin kanatları üzerinde uçuşan kuşların en sonuncusu da gözden yittiğinde, Rosa ahır kapısının yanı başında bir siluet durduğunu fark etti.

Uzun boylu bir adamdı, bir seksen beş civarında görünüyordu. Üzerinde önü açık, su geçirmez bir ceket, bir elinde içi

çıra dolu mavi bir metal kova, öteki elinde bir balta orada öylece duruyordu. Oldukça zarif ve dinç bir yüzü vardı, ilk başta onu tanıyamamıştı.

"Buldun demek. Hoş geldin."

Adamın sesinde gözlerim yollarda kaldı diyen bir tını vardı adeta, neredeyse cana yakın bir tonda konuşuyordu, kısa bir an gözlerini dikip baktıktan sonra avluyu boydan boya geçip ön kapıya doğru yürümeye başladı, ayaklarının altında ezilen karların gıcırtısından başka bir ses duyulmuyordu.

"O nerede?!"

"Her şeyden önce çiftlik eski halinden çok farklı göründüğü için özür dilemek istiyorum. Oysa satın aldığımda aklımdaki ilk plan, sırf sen görebilesin diye eski halini koruyarak tadilattan geçirmekti ama düşününce çok iç karartıcı geldi."

"O nerede diye sordum sana!"

"Burada değil. İstersen içeri girip bakabilirsin."

Rosa'nın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Gerçek üstü bir anın içinde yaşıyor gibiydi, hızlı hızlı soluk alıyordu. Adam ön kapıda bir müddet durduktan sonra geriye çekilip kapıyı ardına kadar açtı, botlarındaki karları silkelerken misafirini nezaketle davet etti.

"Hadi içeri geç Rosa. Şu işi halledip kurtulalım artık."

115

Rosa, karanlık, soğuk evin koridorlarında kızının ismini haykırdı. Koşar adım merdivenden üst kata çıkıp, eğimli çatının girinti çıkıntıların altında aranıp durdu. Ama boşuna. Ortalıkta hiçbir şey yoktu. Ne bir mobilya ne bir özel eşya vardı. Her şeyin üzerine sinen o vernik ve yaş tahta kokusu vardı bir tek. Tadilattan yeni geçmiş, bomboş bir evdi burası, sanki zaten hep boşmuş gibiydi. Merdivenden aşağı inerken adamın sesini duydu. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu, çok eskide kalmış bir ninni. Rosa ne olduğunu anladığında kanı çekildi. Antrenin kapısından geçip salondan içeri girdiğinde adam sırtı dönük, yere çömelmiş, sobadaki tutuşmuş çıraları demir bir çubukla karıştırıyordu. Hemen yanındaki mavi kovanın içinde balta duruyordu, Rosa tek bir hareketle baltayı kavradı. Ama adam kılını bile kıpırdatmamıştı. Kafasını kaldırıp Rosa'ya baktığında hâlâ çömeliyordu, Rosa titremeye başlayan ellerini baltanın üzerinde sabit tutmaya çalışarak tetikte bekliyordu.

"Ona ne yaptın, söyle."

Sobanın kapağını kapatıp, sürgüsünü yavaşça yerine oturttu.

"O, şu an çok güzel bir yerde. Öyle derler ya hani?"

"Ona ne yaptığını sordum!"

"Bana hep böyle dediler, kız kardeşimi ne zaman soracak

olsam, herkes böyle dedi. Kaderin cilvesi bir yerde. Önce ikizleri bir bodruma kapatırsın, koca onlara canı ne çekerse yaparken annecik de boş durmaz, her şeyi kaydeder. Ardından çocukları birbirlerinden koparırsın, yıllar boyunca birbirlerinden tek satır haber alamazlar çünkü onlar için en iyisinin bu olacağını olacağına hükmetmiştir birileri."

Rosa ne diyeceğini bilemedi ama adam yerinden doğrulurken baltayı daha sıkı kavradı.

"Ama şu 'güzel bir yerlerde' ifadesi pek teselli etmiyor insanı. Bana kalırsa, en kötüsü de bilmiyor olmak. Sence de öyle değil mi?"

Karşısındaki adam akıl hastasıydı. Rosa'nın buraya gelirken aklından geçirdiği her şey faydasızdı. Soğukkanlı bakışlarını üzerinde gezdiren bu gözlere hiçbir mantık, hiçbir strateji ve hiçbir plan işlemezdi. Rosa bir adım yaklaştı.

"Ne istediğini bilmiyorum. Umurumda da değil. Kristine'e ne yaptığını ve onun nerede olduğunu söyleyeceksin bana. Duyuyor musun beni?"

"Söylemezsem n'aparsın? Bununla mı girişirsin bana?"

Kayıtsız bir tavırla baltaya baktı, Rosa göz pınarlarının dolduğunu hissetti. Haklıydı adam. Baltayı asla kullanmayacaktı çünkü kullanırsa yaparsa asla öğrenemezdi. Ne kadar çabaladıysa da gözyaşları yanaklarına süzülmeye başladı. Tam o sırada adamın yüzünde gölge gibi bir tebessümün belirdiğini fark etti.

"Bu kısmı neden atlamıyoruz? Ne öğrenmek istediğini ikimiz de biliyoruz, ben de anlatmak istiyorum zaten. Tek sorun öğrenmeyi ne kadar istediğin."

"Her şeyi yaparım. Ne istiyorsan söyle. Tek duymak istediğim..."

Adam atik davranmış, Rosa da dibine kadar sokulmasına tepki vermeye fırsat bulamamıştı. Islak, yumuşak bir şeylerle yüzüne bastırır bastırmaz keskin bir koku burun delikleri-

ni yakıp kavurdu. Elinden kurtulmaya çabaladıysa da adam o kadar güçlüydü ki nefesi kulağının dibindeydi artık, bir şeyler mırıldanıyordu.

"Hepsi geçti, bak. Nefes al. Az sonra hepsi bitip gidecek."

116

Kör edici, keskin bir ışık. Gözlerini kırpıştırıp aralamaya çalıştı, gördüğü ilk şey beyaz tavan ve bembeyaz duvarlardı. Sol tarafında, duvarın uzağında, ışıkta iyice parlayan alçak bir çelik masa olduğunu seçebilmişti, karşı duvarda yanıp duran monitörleri fark edince hastanede olduğunu düşündü. Bir hastane yatağının üzerinde uzanmış yatıyor olmalıydı, gördüklerinin hepsi rüya olsa gerekti, toparlanıp oturmaya çalıştıysa da yapamadı. Üzerinde yattığı şey bir yatak değildi. Ameliyat masasındaydı, duvarın oradaki masa gibi çeliktendi bu da. Çıplak kolları ve bacakları gergince aralanmış, masaya tutturulmuş deri kayışlarla sıkıca sabitlenmişti. Gördüğü manzara karşısında avazı çıktığı kadar bağırmak istemişti ama başını masaya sabitleyen kayış tam ağzının üzerinden geçirildiğinden, tek yapabildiği boğuk ve anlaşılmaz sesler çıkarmak olmuştu.

"Hah, selam. İyi misin?"

Rosa sersemlemişti, adamı göremiyordu.

"Merak etme etkisi on dakikaya kadar geçer. Bunu pek kimse bilmez ama sıradan at kestanelerinde eskülin diye bir madde olur, doğru kokteyli yaptığında kloroformu aratmayan, etkili bir zehirdir bu."

Rosa'nın gözlerini ileri geri hareket ettirmeye çalıştı ama adamın halen sadece sesini duyabiliyordu.

"Her neyse, daha yapacak çok işimiz var, o yüzden bundan sonra gözünü açık tutmaya çalış. Anlaştık mı?"

Adam birdenbire görüş alanına giriverdi, üzerinde beyaz plastik bir iş tulumu vardı. Bir elinde taşıdığı dikdörtgen alet çantasını alçak çelik masanın üzerine yerleştirdi, masaya eğilip çantanın kilidini açarken Rosa, Kristine'nin hikâyesinin, onca yıl arayıp durduktan sonra Rosa'yı haberlerde görüp kim olduğunu anladığı gün başladığını anlatmaya koyuldu.

"Aslına bakarsan seni asla bulamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Ama parlamentonun arka koltuklarında oturan, kıdemsiz politikacının tekiyken birdenbire Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'na getirildin. Kaderin şu cilvesine bak. Seni tam da şu atama sayesinde bulabildim."

Rosa, adamın üstündeki beyaz tulumun polis teşkilatındaki uzmanların giydiği tulumlardan olduğunun farkına vardı birden. Adam ağzına beyaz bir maske, başına mavi bir bone geçirmişti; plastik eldivenli elleriyle alet çantasının kapağını açtı. Rosa güçlükle de olsa başını sola çevirmiş ve alet çantasının içindeki straforda iki oyuk seçebilmişti. İlkinin içinde ne olduğunu adamdan dolayı göremiyordu ama arkalarda bir yerlerde parlayan metal bir çubuk olduğunu görebiliyordu. Çubuğun bir ucunda aşağı yukarı yumruk büyüklüğünde, üzeri ufak, sivri çivilerle kaplı metal bir top takılıydı. Çubuğun öteki ucunda ise bir kulp vardı ama kulpun sona erip, sopanın bitmesi gereken yerde, metal kısım, beş ya da altı santim uzunluğunda tığ şeklinde bir çıkıntı yapıyordu. Rosa var gücüyle kendini çekip deri kayışlardan kurtulmaya çalıştığı sırada adamın Odsherred Belediyesi'ndeki eski bir dosyaya ulaştığını söylediğini duydu, kız kardeşiyle birlikte Kestane Çiftliği'ne neden gönderildiğini nihayet o zaman anlayabilmişti.

"O zamanlar masum, ufacık bir kız çocuğuydun elbette,

gecikmiş bir mutluluğu hazmetmeye çalışan küçücük bir çocuk. Ama o minik yalanını kendinden hep uzak tuttun, ekranlarda boy gösterip geceleri altını ıslatan zavallı çocuklar hakkında ahkâm kesmeye başladın, o mağrur suratından okuyabiliyordum olan biteni tamamen unuttuğunu."

Rosa haykırmaya başladı. Adama gerçeğin bu olmadığını anlatmak istiyordu ama çıkardığı seslerin vahşi bir hayvanınkinden farkı yoktu. Adamın ilk oyukta duran objeyi yerinden çıkardığını göz ucuyla fark etti.

"Öte yandan, sadece senin ölüp gitmen fazlasıyla merhametli olurdu. Benim asıl istediğim, sebep olduğun ıstırabın nasıl bir şey olduğunu göstermekti. Ama nasıl yapacağımı kestiremiyordum bir türlü. Ta ki bir kızının, üstelik hemen hemen o zamanlar kız kardeşimin olduğu yaşlarda bir çocuğunun olduğunu öğrenene kadar. Bu fikri asıl aklıma sokan da aşağı yukarı aynı yaşlarda olmalarıydı, sonra arkası geldi. Günlük rutinlerinizi –söylemeye gerek var mı bilmem, özellikle Kristine'nin her gün yaptıklarını– incelemeye başladım. Kızın pek de zeki veya ilginç biri olmadığı, kaymak tabaka hayatın nimetleriyle şımartılan nazlı bir çocuk olduğu için plan yapmak da pek zor olmadı. Sonrasında tüm yapmam gereken, sonbaharın gelmesini beklemek oldu. Hazır aklıma gelmişken sorayım, ona kestane adam yapmayı sen mi öğrettin?"

Rosa kendini toparlamaya çalıştı. Görüş alanına giren ne bir pencere ne merdiven ne de kapı vardı ama yine de düzenli olarak bağırmaya başladı. Ağzını kapatan deri kayış çıkardığı gürültüyü boğup duyulmasına engel olsa da odanın içini kaplıyor ve bir şekilde Rosa'ya kendini kurtarmak için gayret etme gücünü veriyordu. Sesin birdenbire çok daha yakınında olduğunu hissetti. Adam hemen yanı başında durmuş, bir şeyleri kurcalıyordu.

"Seyretmesi gerçekten de çok özel ve çok keyifliydi. O sıralarda bundan nasıl faydalanacağımı bilmiyordum ama onun,

arkadaşıyla birlikte yol kenarında onları satıyor olmasının dokunaklı bir tarafı vardı. Harekete geçmeden önce bu manzara yüzünden birkaç gün kendimi tuttum aslında, yoksa daha öncesinde defalarca yaptığım gibi spor salonundan çıktığı anda onun peşine düşüyor, takip ediyordum. Sonra bir gün evinizden sadece birkaç sokak ötede, onu durdurup Rådhuspladsen yolunu tarif etmesini istedim ki onu kamyonete atabileyim. Ona uyuşturucu verdim, polisi meşgul edecek bir şeyler olsun diye de bisikletiyle spor çantasını ormanlıkta bıraktım. Sonrasında basıp gittik. Şu kadarını söyleyeyim, çok terbiyeli yetiştirilmiş bir çocuk. Karşısındakine çabuk inanan, cana yakın... İster inan ister inanma, insan ancak doğru düzgün ebeveynlerin elinde yetiştiğinde böyle biri olup çıkabilir."

Rosa ağlıyordu. Göğüs kafesi, boğazına kadar tırmanıp zembereklerinden kurtulmaya çalışan hıçkırıklarıyla inip kalkıyordu. Burada olmayı hak ettiği duygusuyla boyun eğmişti. Her şey onun kabahatiydi, cezasını da hak ediyordu. Her ne yaşanmış olursa olsun, kendi küçük kızına göz kulak olamamıştı.

"Eh, devam edelim öyleyse. İşin tuhafı bu hikâye dört bölümden oluşuyor ve biz daha ilkindeyiz. Şimdilik bir ara verelim, kalanını da daha sonra anlatırım. İyi fikir, değil mi?"

Birdenbire tiz bir ses yükseldi, Rosa başını çevirip ne olduğunu görmeye çalıştı. Çelik ya da alüminyumdan yapılmış gibi duran alet aşağı yukarı bir ütü büyüklüğündeydi. İki kulpu ve metal bir tabanı vardı, uç kısmına kaynakla tutturulmuş, testereyi andıran tırtıklı bir yüzey takılıydı. Rosa'nın az önce duyduğu o tiz sesin aletin önündeki hareketli bıçaklardan geldiğini anlaması uzun sürmedi. Kolları ve bacaklarının masaya neden o şekilde bağlanmış olduğunu, elleri ve ayaklarının neden masanın köşelerinden sarkık halde durduğunu o an anladı. Bileğine dayalı testere kemiklerine saplandığında ağzını kapatan deri kayışın altında çığlık atmaya başladı.

"İyi misin? Beni duyabiliyor musun?"

Ses uzaklardan bir yerden geliyor gibiydi, keskin beyaz ışık gözlerinin önünde bir kez daha şimsek gibi çaktı. Tam olarak nerede olduğunu anlamaya, bilincini yitirmeden önce neler olup bittiğini hatırlamaya çalışıyordu. Bir an için, başka hiçbir şey olmadığı hissine kapılarak içi rahatlamıştı ki sol tarafındaki felç halinin ayırdına vardı. Kafasını çevirip bakınca paniğe kapıldı. Laboratuvarlarda kullanılan türden, siyah plastikten yapılma genişçe bir kıskaç, sol elinin olması gereken yerdeki açık yaradan fışkıran kanı durduruyordu, yerdeki mavi kovanın içinde de parmağı andıran bir şeyler görür gibi oldu.

"Hikâyenin ikinci bölümü bu bodrum katında başlıyor. Sen, bir şeylerin ters gittiğini yavaş yavaş anlar gibi olduğunda, Kristine ve ben çoktan buraya gelmiştik."

Adam elinde yine o alet ve mavi kovayla masanın öteki tarafına geçerken Rosa adamın sesine kulak kesilmişti. Üzerindeki beyaz tulum kan revan içindeydi, Rosa'nın kanı, adamın ta omzuna, oradan da ağzını kapatan maskeye kadar sıçramıştı.

"Onun böyle ortadan kaybolmasının ülkenin dört bir yanında fırtınalar kopartacağının farkındaydım, dolayısıyla bu duruma kendimi hazırlamıştım. Bu bodrum kat, o zamanlar şimdikinden farklıydı, öyle bir düzen kurdum ki birileri buralara kadar evi tespit etse bile, nerede olduğunu bulamayacaktı. Ama Kristine, bu bodrum katta uyandığında epey şaşırmıştı. Korkmuştu demek daha doğru olur. O minik nazik eline ufacık bir kesik atmak durumunda olduğumu ona izah etmeye çalıştım, onun DNA'sını kullanarak polisin dikkatini başka birilerinin üzerine çekebilecektim böylelikle. Açıkçası epey cesur davrandı. Ama burada çoğu zaman bir başınaydı maalesef. Çünkü benim Kopenhag'daki işimin başında olmam gerekiyordu. Onun kendini nasıl hissettiğini merak edi-

yorsundur mutlaka. Üzgün olup olmadığını, korkup korkmadığını... Dürüstçe cevap vermek gerekiyorsa, evet üzgündü ve korkuyordu. Evine, senin yanına dönmesine izin vermem için yalvarıp yakardı. Çok dokunaklıydı ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmüyor tabii, bir ay kadar sonra fırtına dindiğinde veda etmenin vakti de gelmişti."

Duydukları kolundaki acıdan çok daha fazla ıstırap vermişti. Rosa hıçkıra hıçkıra ağlıyordu yine, göğüs kafesi yırtılırcasına hıçkırıyordu.

"Bu da ikinci bölümdü. Şimdi bir ara daha vereceğiz. Bu sefer bu kadar uzun süre bilincini kaybetmemeye çalış, oldu mu? Tüm günümü sana ayıramamam."

Mavi kovayı sağ elinin altına yerleştirdi, Rosa durması için yalvarıyordu ama ağzından çıkan tek ses anlamsız gürültülerden ibaretti. Alet vızıldamaya başladı, testerenin bıçakları hareket ediyordu, testere ağzı bileğine gömülürken can çekişerek bağırdı. Kemiğin üzerinde kayan testerenin açtığı kesiğe oturan bıçağın kesmeye başlamasıyla vücudu tavana doğru kavis yaparak yay gibi gerildi. Akla hayale sığmayacak bir acıydı yaşadığı. Alet ara ara ansızın durduğunda ve tamamen kapandığında dahi devam ediyordu üstelik. Rosa'nın boğuk çığlıklarını bastıran bir alarm sesi duyuldu, adamın yaptığı işi yarıda bırakıp dikkat kesilmesine neden olan da bu ses olmuştu. Alet halen elinde, karşı duvardaki monitörlere çevirmişti başını, Rosa adamın nereye baktığını takip etmeye çalışıyordu. Ekranların birinde hareket halinde bir şeyler olduğunu seçebilmişti sadece, kapalı devre kamera sisteminin aktardığı görüntüleri izlediğini sonradan anlayabildi. Uzakta gözüken bir şey yavaş yavaş görüntüye giriyordu. Yaklaşan bir arabaydı belki de. Her şey karanlığa gömülmeden önce aklından geçen en son şey bu olmuştu.

117

Thulin kurtulmaya çabalıyor, başına aldığı darbeden sızan kan, debelendikçe yüzüne yayılıyordu, bayılmamak için derin derin, kuvvetli nefes almak zorundaydı. Başının etrafındaki siyah bez bant öyle baştan savma sarılmıştı ki sadece tek burun deliğinden nefes alabiliyor, elleri de bağlı olduğundan bandı çekip çıkaramıyordu. Bagajın içinde yan dönmüş, yatıyordu, ciğerlerine yeterince oksijen çeker çekmez bagaj kilidinin olduğunu düşündüğü noktayı diziyle bir kez daha itti. Bütün kasları gerilmiş, bagajın arka duvarına yasladığı boynu ve başının arka kısmından destek alarak var gücüyle bastırıyordu. Burun deliğinden sümükle karışık kan geldiği halde pes etmeden devam etti, kilidi diziyle defalarca ittirdi. Kilidi eğmeyi bir türlü başaramadığı gibi diz kapağının hemen altında oluşan yaranın, içine vida giriyor gibi derinden sızladığını hissetti, oksijensizlikten bitap düştüğünde can havliyle nefes almaya çalıştı ama bir müddet sonra teslim olup kendinden geçti.

Thulin o halde bagajda ne kadar kaldığını kestiremiyordu. Duyabildiği tek şey, uzaklarda bir yerden gelen makine vızıltısının arasına karışmış kadın çığlıklarıydı, son birkaç dakika bu yüzden geçmek bilmemişti. Çığlık sesleri son derece boğuktu, muhtemelen kadının ağzı bir şeylerle kapatılmıştı, ses de derinlerde bir yerden, bir havalandırma bacasından

geliyor gibiydi, yine de Thulin şimdiye dek bu denli yürek parçalayan bir ses duymamıştı. Mümkün olsa da elleriyle kulaklarını kapatabilseydi... Bu çığlıklara yol açan şeyin ne olduğunu gözlerinin önüne getirebiliyordu ama elleri de ayakları da bağlıydı, hatta elleri o kadar sıkı bağlanmıştı ki artık tamamen uyuşmuştu.

Kendine geldikten sonra, nerede olduğunu bir müddet kestiremedi. Katran karası bir siyahlık etrafını sarıyordu ama bedenine temas eden kenar köşeyi ve tepesindeki soğuk, metal yüzeyi hissedince bir arabanın bagajında olabileceğini anladı. Genz'le birlikte geldikleri arabanın bagajındaydı muhtemelen. Korulukta birdenbire gördükleri açıklıktan avluya doğru yol alırlarken tüm dikkatini çiftlik evine vermişti. Arabadan inmiş, bakışları avluyu çevreleyen heybetli kestane ağaçlarının üzerinde, ayak basılmamış karların üzerine basmıştı. Ön kapının hemen üzerindeki tabela gözüne ilişir ilişmez de beylik tabancasını çıkarmıştı. Sazda yapılma çatılı çiftlik evi kasvetli bir karanlık içinde önünde uzanıyordu, bu ıssız haliyle tekinsiz bir his bırakıyordu insanda. Eve yaklaştıkça dış mekân aydınlatmaları birer ikişer yanmaya başlamış, CCTV kameralarının da o an farkına varmıştı. Kapı kilitliydi, içeride ne birisi vardı ne de görülecek bir şey, ama doğru yerde olduğundan adı gibi emindi.

Thulin, çiftlik evinin etrafında dolanmaya, içeri girecek başka bir yer var mı diye bakınmaya başladı, tam zemin kattaki bir pencereyi kırıp sürünerek içeri girmeye niyetlenmişti ki Genz birdenbire arkasında belirmiş ve ön kapının oradaki paspasın altında bir anahtar bulduğunu söylemişti. Thulin pek şaşırmadığı gibi böyle bir olasılığı ilk başta kendisinin akıl etmesi gerektiğini düşünerek için için hayıflanmış, ardından da birlikte eve girmişlerdi. İçeri ilk gelen Thulin olmuş, içerideki kesif vernik ve yaş tahta kokusunu daha koridora adım atar atmaz almıştı. İnsanda sanki sil baştan inşa

edilmiş bir ev, daha önce hiç yaşanmamış bir yermiş izlenimi bırakıyordu. Ama avludan bakıldığında gözükmeyen oturma odasının köşesindeki sobanın yanına varır varmaz içeride birilerinin olduğu belli olmuştu. Beyaz bir çalışma masasının üzerinde iki dizüstü bilgisayar duruyordu, masanın üstü elektronik ekipmanlar, cep telefonları, kâseler dolusu kestane, zemin planları, yuvarlak dipli deney tüpleri ve laboratuvar ekipmanlarıyla doluydu. Masanın yanı başında yerde birkaç benzin bidonu vardı. Duvara Laura Kjær, Anne Sejer-Lassen ve Jessie Kvium'un fotoğrafları iliştirilmişti. Rosa Hartung'un fotoğrafı ise en tepeye yerleştirilmişti, ayrıca kendisiyle Hess'in paparazilerce çekilmiş fotoğrafları andıran görüntüleri de duvarda asılıydı.

Karşılaştığı manzara karşısında Thulin'in tüyleri diken diken olmuştu. Tabancasının emniyet kilidini açarken evin geri kalanını aramaya niyetlenmiş, telefonu yanında olmadığı için de Genz'den Nylander'ı durumdan derhal haberdar etmesini istemişti.

"Maaleesf bunu yapamam, Thulin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir misafir bekliyorum, rahat rahat çalışmam lazım."

Genz oturma odasının kapısından içeri henüz adım atmıştı. Avlunun ışıkları arkasında halen yandığından Thulin yüzünü tam olarak seçemiyor, sadece siluetini görebiliyordu. Evinin karşısındaki iskele kurulu binanın brandasının ardında gördüğü silueti hatırlayıverdi birdenbire.

"Ne söylediğinin farkında mısın sen? Derhal ara!"

Genz'in elinde bir balta olduğunun ayırdına vardı. Sanki kolunun bir uzantısıymış gibi, elinin ucunda kayıtsızca tutuyordu.

Thulin bir an gözlerini dikip baktı. Genz'in az önce söylediklerinin anlamını ancak kavrayabildi, ondan yardım istemekle ne denli feci bir hata yapmış olduğunu şimdi şim-

di anlıyordu. Elindeki tabancayı ona doğrultmak üzere kolunu kaldırmasıyla Genz'in baltayı üzerine savurması bir oldu. Thulin kafasını geriye kaçırmayı başarmıştı ama bu yeterli olmadı; gözlerini yeniden açtığında başında uğultulu bir ağrı, kendini karanlık bagajın içinde bulmuştu. Onu kendine getiren duyduğu sesler olmuştu. Genz'in ve çılgına dönmüşçesine bağıran bir kadın sesi geliyordu kulağına; sanki Rosa Hartung'un sesiydi duyduğu. Avludan yükseldiğini düşündüğü sesler bir müddet sonra kesilmiş ama çok geçmeden bu sefer boğuk çığlıkları duymaya başlamıştı.

Thulin nefesini tutup kulak kesildi. Makinenin sesi kesilmişti. Aynı şekilde çığlıklar da, bu sessizliğin bir süre sonra aynı işkenceden kendisinin geçeceği anlamına mı geldiğini bir türlü kestiremiyordu. Evde onun yolunu bekleyen Le ve Büyükbaba aklına düştü, küçük kızını belki de bir daha hiç göremeyebileceği düşüncesi sardı tüm benliğini.

Derken sessizliğin içinde gitgide yaklaşan bir motorun gürültüsünü duydu. İlk başta kulaklarına inanamadı ama bir müddet sonra bunun avluya yaklaşmakta olan bir arabanın sesi olabileceği aklına geldi, araba durup da kontak kapatıldığında, iyice emin oldu.

"Thulin!"

Onun sesini tanımıştı. Aklına ilk gelen bunun imkânsız olduğuydu. Burada olamazdı, çok uzaklarda bir yere gitmek üzere çoktan yola koyulmuş olmalıydı, ama onun öyle ya da böyle burada olabileceği gerçeği Thulin'in içini umutla doldurmuştu. Thulin'in çıkarabildiği ses varla yok arasındaydı. Sesini bu şekilde duyurması imkânsızdı, en azından bagajın içinde tıkılıyken onun avludan kendisini duyması pek mümkün değildi, o yüzden var gücüyle karanlığın içinde tekmeler savurmaya başladı. Tekmelerden biri bagajın kenarına bir yere denk gelmiş, içi boş bir yerden yankılanan bir ses hisseder gibi olmuştu, var gücüyle aynı noktayı defalarca tekmeleyip durdu.

"Thulin!"

Sesinin son perdesinde halen bağırıyordu. Ses gitgide zayıflayıp uzaklaştığında onun evin içine girmiş olabileceğinin ayırdına vardı. Genz, onun gelmiş olduğunun farkına varmış olmalıydı, aksi takdirde makineyi asla durdurmazdı. Thulin artık kesinkes emindi, karanlığın içine tekmeler savurmaya devam etti.

118

Ön kapı kilitli değildi, Hess'in zemin katla üst katın boş olduğunu anlaması uzun sürmedi. Tabancasının emniyet kilidi açık, birinci kat merdivenlerinden hızla aşağıya inerek karanlık evin içinde dolandı, ıslak ayakkabılarıyla geniş yer döşemelerinin üzerindeki bıraktığı izler dışında evde herhangi bir hayat belirtisi yoktu. Oturma odasına girip de sobanın yanındaki çalışma masasının üzerini görünce etrafa dikkatle göz gezdirdi. Cinayete kurban giden üç kadınla, Rosa Hartung, Thulin ve kendisinin fotoğraflarının duvara iliştirilmiş olduğunu fark edince kulak kesilip etrafı dinlemeye başladı. Hiçbir ses yoktu. Kendi nefesi dışında başka hiçbir ses duyulmuyordu ama soba hala sıcaktı, Genz'in varlığını evin her köşesinde hissedebiliyordu.

Çiftliğin görüntüsü karşısında hayrete düşmüştü. Eski polis raporunda bahsi geçen şu bakımsız, yıkılmaya yüz tutmuş virane binayla uzaktan yakından ilgisi yoktu, karşılaştığı sürpriz telaşlanmasına sebep olmuştu. Avluya adım atar atmaz üzeri neredeyse tamamen karla kaplı olduğu halde Rosa Hartung'un arabasını fark etmişti, kadın neredeyse bir saattir burada olmalıydı. Nedense Genz ve Thulin'in birlikte geldikleri araç ortalıkta gözükmüyordu. Genz arabayı ya bir yere saklamıştı ya da tamamen başka bir yerde bırakmıştı. Hess "Umarım ilkidir" diye geçirdi içinden. Evin yakını-

na varır varmaz CCTV kameralarını fark etmişti, ön cephenin yukarısına yakın bir noktaya çok sayıda kamera yerleştirilmişti, bu durumda eğer Genz içerideyse Hess'in geldiğini mutlaka biliyor olmalıydı. Bu yüzden hiç tereddütsüz seslenmiş, önce Thulin'in ardından da Rosa Hartung'un ismini haykırmıştı. Eğer yakınlarda bir yerdelerse ve eğer hayattalarsa onu duyma olasılıkları vardı. Ama ne bir ses ne bir seda vardı. Hess içeriye sinen uğursuz sessizliği dinliyor, nefes almaya çekiniyordu.

Daha önce girip kolaçan ettiği halde, olay yeri arşivinde gördüğü o eski fotoğrafı zihninde canlandırmaya çalışarak tekrar mutfağa seğirtti. Cinayete kurban giden iki genç çocuk dağınık mutfak masasının birer yanında oturuyorlardı ama Hess'in ilgilendiği bu değildi. Görüntünün arka planında olduğunu hatırladığı kapıydı asıl bakındığı şey. Marius Larsen ile ikizlerin bulunduğu bodrum kata açılan kapı, fotoğrafta gözüken o kapı olmalı diye düşünmüştü ama şu haliyle Ikea'da sergilenen teşhir mutfaklardan farksız, yenilenmiş mutfağın ortasında dururken kapının yerini tespit edemiyordu. Mutfağın farklı noktalarına duvarlar örülmüş, açılar tamamen değişmişti. Mutfağın tam ortasına, üzerinde krom davlumbazlı altı gözlü bir set üstü ocağın bulunduğu hiç kullanılmamış bir ada konulmuş, diğer kısımlara da Amerikan tarzı bir buzdolabı, çift kapaklı iki adet dolap, porselen bir evye, bir bulaşık makinesi ile üzeri halen plastik filmle kaplı büyükçe bir fırın yerleştirilmişti. Ortalıkta kapıya benzer bir şey gözükmüyordu, çamaşır odasına uzanan koridor dışında, görünen o ki bodrum kata inen bir kapı yoktu.

Ön taraftaki antreye dönen Hess bodruma açılan bir kapı veya yerde bir zemin kapağı bulma umuduyla hem merdivenlere hem de merdivenlerin alt kısmına dikkatle bakındı. Ama ne bir kapı ne bir kapak vardı. Hess bir an için halen bir bodrum kat var mı acaba diye düşünmeden edemedi.

Genz, ya da ismi artık her ne karın ağrısıysa onun, ikiziyle birlikte bu evde yaşarlarken başlarına gelenleri asla hatırlatmasın diye çok uzun zaman önce betonla doldurup bodrumu tamamen kapattırmış olabileceğini düşündü.

Uzaklardan bir gümbürtü geldi. Hess çıtını çıkarmadan kulak kesildi ama sesin ne olduğunu da nereden geldiğini de anlayamadı. Dışarıdaki lamba ışığının altında seçilen kar tanelerinin haricinde görünürde hareket eden bir şey yoktu. Tekrar mutfağa koşturdu, bu sefer çamaşır odasına kadar ilerlemeye ve arka kapıdan çıkıp, bodrumla ilgili sorularına yanıt bulabileceği herhangi bir pencere ya da hava bacası benzeri bir şey var mı diye binanın öteki tarafını kolaçan etmeye niyetlenmişti. Ama tam mutfak adasının yanından geçerken aniden durdu. Aklına çok basmakalıp bir düşünce gelmişti. Beyaz dolaplardan ilkine doğru yürüdü, eski fotoğraftan hatırladığı kadarıyla bodruma inen merdivenler aşağı yukarı bu noktadaydı. Dolabın iki kapağını da açtı, karşısında boş raflardan başka hiçbir şey yoktu. Bitişikteki dolabın kapağını açar açmaz gözüne beyaz bir kapı kolu ilişti. Dolabın rafları ve arka paneli kaldırılmış, yerine doğrudan mutfak duvarının içine yerleştirilmiş beyaz çelikten bir kapı konmuştu. Boş dolabın içine girip beyaz kapı kolunu indirdi, ağır kapının dışa doğru açılmasıyla gizli bir merdiven ortaya çıktı.

Tahminen üç metre kadar aşağıda beton basamakların sonlandığı noktada, keskin bir beyaz ışık huzmesinin zeminde biriktiğini fark etti. Bodrum katlardan ne kadar nefret ettiğinin o an ayırdına vardı. Odin Park'taki, Laura Kjær'ın garajındaki, Urbanplan ve Vordingborg polis karakolundaki bodrum katlar, şimdi de burası. Tabancasının emniyet kilidini açıp, gözlerini bodrum katın zemininden bir an ayırmadan basamaklardan adım adım indi. Beş basamak inmişti ki bir şeyler görüp durdu. Bir sonraki basamağın üzerinde bir

şeyler vardı, plastikten yapılma, buruşturulup atılmış, yapış yapış bir şey. Tabancasının ucuyla dürtüp bakınca yerde duran şeyin, olay yerine gittiklerinde hepsinin ayaklarına geçirdiği mavi plastik galoşlardan olduğunu fark etti. Tek fark bunun kullanılmış ve kanla lekelenmiş olmasıydı. Merdivenin aşağısında kalan önündeki basamaklara doğru baktığında kanlı ayak izlerinin yukarı yöneldiğini ama galoşun atıldığı basamaktan daha öteye gitmediğini fark etti. Gördüklerinin manasını şimdi kavrıyordu. Dönüp yüzünü yukarı çevirdi ama siluet çoktan kapı aralığındaydı. Sarkaç gibi vızıldayarak inen balta kaşını sıyırarak geçmeden hemen önce Hess'in zihninde cinayete kurban giden polis memuru Marius Larsen belirdi.

119

Büyükannesinin evinin altındaki bodrum kat her yanından rutubet alan, küf kokusundan girilmeyen bir yerdi. Taş zemin oldum olası yamru yumruydu, tavandan sarkan, yıpranmış, kumaş kaplama kabloların ucundaki iptidai, siyah porselen duylara takılı çıplak ampuller pürüzlü duvarlara kasvetli bir ışık verirdi. Darmadağınık eşyaların yığıldığı tekinsiz odalar ve koridorlardan ibaret bir keşmekeş ve karmakarışık bir dünya, iki katı birbirinden ayıran kapının ardındaki dünyadan tamamen farklı bir evren.

Zemin katta her şey sararmıştı. Sakil mobilyalar, çiçekli duvar kâğıtları, alçı sıvalı tavanlar, perdeler ve büyükannesinin ince, uzun purolarının yaydığı keskin koku. Büyükannesinin evden çıkartılıp huzurevine götürüldüğü güne kadar üstünden kalkmadığı oturma odasındaki minderli katlanır sandalyenin yanı başındaki Krenit kâsede üst üste biriken küller piramit şeklini almıştı. Hess orada olmaktan nefret ederdi ama aşağısı daha da beterdi. Ne bir pencere vardı ne de hava girecek en ufak bir açıklık. Büyükannenin katlanır sandalyesinin yanındaki ufak konsollu masaya yeni bir şişe daha getirmek için ne zaman aşağıya inse, karanlığın içinde geriye doğru mecburen zikzak yaparak adımını attığı o sarsak merdiven... Başka herhangi bir çıkış yolu olmayan bir bodrum.

Kestane Çiftliği'nin bodrum katında, çocukluğundan kalma tiksinme ve panik duygusuyla gözlerini açmıştı Hess. Birisi öfkeden kudurmuşçasına yüzüne vurup duruyordu, tek gözünün üzerinden oluk oluk kan geldiğini hissediyordu.

"Burada olduğunu kim biliyor? Cevap ver bana!"

Hess yerde çekiştirile çekiştirile bir duvarın dibine götürülmüş, iki büklüm kenara iliştirilmişti. Elinin tersiyle suratına indiren Genz'di. Üzerinde naylondan beyaz bir tulum vardı, ağzını kapatan kan lekesi içindeki maske ile başındaki mavi bonenin arasından sadece gözleri seçilebiliyordu. Hess kendini korumaya, onu başından savmaya çalışmıştı ama bu mümkün gözükmüyordu. Elleri, kablo kelepçesini andıran bir şeyle arkadan sımsıkı bağlanmıştı.

"Hiç kimse."

"Parmağını uzat yoksa kesip atarım. Uzat dedim sana!"

Genz'in yakasından tutup Hess'i yere yapıştırmasıyla üzerine eğilmesi bir oldu. Yanağının zemine sıkıca bastırılmasını fırsat bilen Hess gözleriyle odayı tarayıp tabancasına bakındı, tabanca yerde ama birkaç metre ilerisindeydi. Genz'in başparmağını bir telefonun üzerine çekiştirip bastırdığını hissetti, üzerinden kalkıp ekrana baktığı sırada da telefonun kendisine ait olduğunu fark etti. Genz'in biraz sonra yine saldırıya geçeceğini bildiği için kendini hazırladıysa da başının yanına inen tekme yüzünden neredeyse yine kendinden geçecekti.

"Dokuz dakika önce Nylander'ı aramışsın. Muhtemelen avluda, arabadan inmeden hemen önce."

"Doğru, ya. Unutmuşum."

Aynı taraftan bir tekme daha indi suratına, ağzına dolan kanı boğulmamak için bu sefer tükürmek zorunda kalmıştı. Bundan böyle alaycı cevaplar vermemeye karar vermişti, öğrendiği bilgi işine de yaramıştı açıkçası. Avludan içeri girdikten sonra Rosa Hartung'un arabasını tanıyıp Nylander'ı arayalı dokuz dakika olduysa, Brink'in kalabalık bir polis kuv-

veti eşliğinde Vordingborg'dan çıkıp gelmesi pek de uzun sürmezdi. Elbette lapa lapa kar yağıyor olmasa.

Hess ağzına dolan kanı bir kez daha tükürdü, ayağının dibindeki kan gölünün kendisine ait olamayacağını ancak bu sefer fark edebildi. Yerdeki sızıntıyı bir müddet gözüyle takip ettikten sonra kendini bir kolun ucunda görünen geniş ve açık bir yaraya bakarken buldu. Rosa Hartung, ameliyathanedeymiş gibi, çelik bir masanın üzerinde hareketsiz yatıyordu, bileğinde, sol elinin olması gereken yerde, plastik bir kıskaç takılıydı. Sağ bileği de aynı şekilde kesilmişti. İşlem yarıda kalmıştı, ama yerdeki mavi kova hemen aşağısında hazır duruyordu. Kovanın içindekilerin gözüne ilişmesiyle Hess'in midesi yeniden altüst oldu.

"Thulin'e ne yaptın?"

Ama Genz artık ortalıkta görünmüyordu. Bir dakika kadar önce telefonu Hess'in kucağına fırlatıp atmış ve odanın öteki tarafına doğru gitmişti. Hess bir yandan ayağa kalkmaya uğraşıyor bir yandan da kulağı Genz'in odanın dibinde çıkardığı takırtılarda, ne yaptığını kestirmeye çalışıyordu.

"Genz, vazgeç artık. Kim olduğunu biliyorlar ve elleriyle koymuş gibi bulacaklar seni. O nerede?"

"Hiçbir şey bulamayacaklar. Genz'in kim olduğunu unuttun herhalde sen?"

İçeriyi bariz bir benzin kokusu sarmıştı, derken Genz elinde benzin bidonu yeniden gözüktü. Bidonun içindeki sıvıyı çoktan duvarlara sıçratmaya başlamıştı, Rosa'nın yanına vardığında kadının uyuşuk vücudunun üzerine bolca serpip odanın geri kalanına dökmeye devam etti.

"Takdir edersin ki Genz'in kriminal inceleme konusunda hatırı sayılır bir deneyimi var. Buraya vardıklarında Genz'den geriye hiçbir kanıt kalmamış olacak. Genz tek bir amaç için yaratıldı, o amacın ne olduğunu anladıklarında fırsatı çoktan ellerinden kaçırmış olacaklar."

"Genz, söylediklerime kulak ver..."

"Hayır, önce bu faslı bir es geçelim de. Bir zamanlar bu evde neler olup bittiğini şans eseri öğrenmişsin, sakın benim için üzüldüğünü, bana acıdığını söylemeye falan kalkma. Teslim olacak olursan çok daha hafif bir cezayla kurtulursun diye maval da okuma bana, bu zırvalara hiç gerek yok."

"Sana acıdığım da yok, üzüldüğüm de. Bu psikopat halin muhtemelen doğuştan. Tek üzüldüğüm o bodrumdan bir şekilde dışarı çıkabilmiş olman."

Genz bir müddet seyretti onu. Yüzünde hafif tebessüm belirdi, biraz da şaşırmış gibiydi. Ne var ki Hess, kendini hazırlamaya fırsat bulamadan üçüncü tekmeyi suratının tam ortasına yedi.

"Senin defterini çok önce dürmeliydim. Hobi bahçelerinde, gözlerini Kvium denen kaltağın üzerine dikmiş, sırtın dönük öylece ayakta dururken başını ezmeliymişim kesinlikle."

Hess biraz daha kan tükürdükten sonra diliyle ağzının içini yokladı. Ağzında demir tadı vardı, üst çenesindeki birkaç diş yerinden oynamış gibiydi. Demek katil hobi bahçelerinin kuytusunda bir yerlerde onları izliyormuş, Hess bunu hiç hesaba katmamıştı.

"Açıkçası senin ipe sapa gelmez biri olduğunu düşünmüştüm. Herkes senin başarısız, kendini beğenmiş bir sersem olduğundan, Europol'den sürüldüğünden bahsediyordu ama sonra ne olduysa birdenbire işe dört elle sarılır oldun, domuzları arçalayıp incelemeler, yok efendim Linus Bekker hakkın.l · konuşmak istemeler falan. Gözümü ayırmamam gereken kişinin sadece Thulin olmadığını anlamam uzun sürmedi. Ha bu arada, ikinizi gördüm, Urbanplan'daki şu ufak gezintinize çıkmadan önce nasıl evcilik oynadığınıza şahit oldum. O ufak sürtüğe abayı yaktığına bahse girerim. Haksız mıyım?"

"Nerede o?"

"Açıkçası, evcilik oynadığı ilk kişi sen değilsin. Gözlediğim kadarıyla evine giren çıkan pek eksik olmazdı ama korkarım pek tipi değilsin. Yine de endişelenme, gırtlağını kesmeden önce selamını iletirim kendisine."

Hess, Genz benzin bidonunu üzerine boşaltınca baştan aşağıya sırılsıklam oldu. Gözleri yanıyor, zaten yara bere içindeki kafası aldığı yeni yaralar yüzünden sızlıyordu, bidonun içindekiler bitine kadar nefesini tuttu. Başını silkeleyerek benzin damlalarından kurtulmaya çalıştı, nihayet gözlerini açtığında Genz'in üzerindeki tulumu çıkarmış olduğunu fark etti; tulumu, maskeyi ve boneyi dertop edip yere fırlatmıştı. Odanın uç tarafında beyaz bir çelik kapının önünde duruyordu, muhtemelen beton basamaklara oradan da mutfağa uzanan kapıydı bu gördüğü. Elinin birinde bir kestane adam vardı, elindekini havaya kaldırıp Hess'in tam gözünün önünde tutmasıyla oyuncak bebeğin kibrit çöpünden yapılma kolunu kibrit kutusuna sürtmesi bir oldu. Kibrit kıvılcımla alev aldı. Alev yeterince büyür büyümez oyuncak bebeği yerde birikmiş sıvının üzerine fırlatıp, kapıyı arkasından kapattı.

120

Koltuğun sırtının gürültüyle çatırdayıp ileri kaymasıyla arabanın iç kısmında bir girinti oluştu. Thulin, onca uğraştan sonra nihayet ışık yüzü görebilmişti. Bedeni bagajın, baş kısmı girintinin içinde bir müddet öylece uzandı, ter içinde kalmış, yorgunluktan bitap düşmüştü. Yüzünü çevirip, başını hafifçe kaldırarak sağ tarafına baktı, arka camdan dışarıyı görebiliyordu artık. Avludaki lambalardan sızan dar ve dikey ışık şeridinden, arabanın ambarın hemen içine park edildiğini anladı.

Uğraşsa da bagaj kilidini açamayacağını anlamış, kilidin olduğu noktayı ittirirken sırtının üst kısmıyla koltuktan kuvvet alıp durdukça, koltuğun sırt duvarının eğilmeye başladığını fark etmişti. Kendini arka koltuğa biraz daha yanaştırmak için dizlerini dayayıp yeniden ittirmeye başladı. Elleri ve ayaklarını saran bez bandı kesecek bir şeyler bulabilirse, zamanında yetişebilirdi. Eve hâkim olan o ölüm sessizliği dayanılır gibi değildi, içeri girebilse, hatta bir de tabancasını bulsa, o zaman ikiye bir olurlardı. Kaldı ki Hess de akılsız değildi. Ne yapıp edip çiftliğe yetiştiyse, işin içinde başından beri Genz'in olduğunu anlamıştı mutlaka, dolayısıyla dikkatli olması gerektiğinin de farkındadır diye düşünmeden edemedi. Bir anda parlayan alevlerin çatırtılarını duymadan hemen önce Thulin'in zihninden geçen son şey bu olmuştu. Tıp-

kı aniden esen şiddetli bir rüzgârın şişirerek patlattığı bir yelkenli misali, alevler de ha patladı ha patlayacaktı. Alevler Thulin'in çok da uzağında değildi. Muhtemelen evin içinde bir yerlerde, bir süredir çıt sesi bile çıkmıyor olsa da, çığlıkların geldiği yerde yükseliyordu belki de.

Thulin nefesini tutup kulak kesildi. Evet, gürleyen alevlerin çıkardığı sesti kulağına gelen, duman kokusunu da yavaş yavaş almaya başlamıştı. Kıvrıla kıvrıla gövdesini arka koltuğa geçirmeye uğraşırken beynini patlatıyor, yangının durup dururken nasıl çıktığını anlamaya çalışıyordu. Odada, masanın yanı başında gördüğü iki benzin bidonunu hatırladı ansızın. Daha odaya adımını atar atmaz bidonların farkına varmıştı ama sonrasında hem duvarda gördüğü fotoğraflar hem de Genz dikkatini dağıtmıştı. Şayet bu yangın Genz'in planladığı senaryonun bir parçasıysa, Hess için felaketin habercisi olmalıydı. Gövdesini sarsarak arka koltuğa biraz daha yerleştirmiş, yanlamasına uzanabilmek için bedeninin alt kısmını top gibi yukarı çekmişti. Dirseklerinden kuvvet alarak nihayet oturmayı başarmıştı, bağlı ellerine rağmen kapı koluna uzanacak duruma gelmişti. El ve ayaklarındaki bağlardan kurtulmanın yolunu çoktan bulmuştu, kendini kurtarır kurtarmaz koşarak eve girmeyi aklından geçiriyordu ki ambar kapısının arasındaki ufak açıklıktan onun geldiğini fark etti birdenbire.

Benzin bidonlarından bir tanesi elinde ön kapıdan çıkıyordu, sonuncu basamağa gelene kadar da bidonun içindekileri yere dökmeye devam etti. Boşalan bidonu kapıya doğru fırlatıp kibriti çaktı, sırtını çabucak dönüp ambara seğirtmeden önce de kibriti yere attı. İçeridekilerle işi bitmiş, doğrudan kendisine yönelmişti artık. Thulin, Genz'in arkasında yangının amansız bir hızla evin her tarafını sardığını tahmin ediyordu. Pencerelerde gözüken alevler o ambarın kapısına ulaşana dek tavana kadar yükselmiş, Genz artık bir siluet olarak ancak seçilebilir olmuştu.

Thulin, Genz'in ambar kapılarını yana sürükleyip açtığı anda kendini şoför koltuğunun arkasına atmayı becerdi. Azgın, titrek alevlerin ışığıyla etraf aydınlanınca olabildiğince kıvrılarak koltuğun arkasına sindi. Arabanın ön kapısını açıp koltuğa yerleşen Genz'in ağırlığını yanaklarında hissedebiliyordu artık. Genz, anahtarı yerleştirip motoru çalıştırdı, araba karla kaplı avluda hareket etmeye başladığında Thulin sıcağın etkisiyle patlayan ilk camların şangırtısını duydu.

121

Hess'in çoktandır ölümü umursadığı yoktu. Yaşamaktan nefret ettiğinden değil, var olmak sancılı bir şey olduğundan. Ne yardım alma arayışına girmiş ne de az sayıdaki dostuna sığınmıştı. Kendisine verilen tavsiyelere de kulak tıkamıştı. Tek yaptığı kaçıp gitmekti. Belirsiz bir karanlık ardına düşmüş onu kovalarken, o da ardına bile bakmadan kaçmıştı, açıkçası kimi zaman da işe yaramıştı. Avrupa'nın bilinmeyen köşelerinde, zihnini yepyeni fikirler ve zorlu görevlerle meşgul edip her şeyden uzaklaştığı minik sığınaklar. Ama peşindeki o karanlık hep geri gelmişti. Yıllar içinde yavaş yavaş biriken hatıralar ve ölü yüzlerle. Kimsesi yoktu, hatta kendi bile yoktu, bir şükran borcu varsa o da yaşayanlara değildi, dolayısıyla ölüm beklenmedik bir anda kapısını çalsa da onun için hava hoştu.

Ne zamandır böyle hissediyordu ama bodrum katta sıkışıp kalmış durumdayken duyduğu his bu değildi.

Genz kapıyı hızla çarpıp çıktığında yangın yayılmaya başlamış, Hess de hiç vakit kaybetmeden Rosa Hartung'un arkasında, yerde durduğunu gördüğü kanlar içinde kalmış alete doğru emeklemişti. Aletin ne amaçla kullandığını anlamak hiç zor olmamıştı, bileğini saran kablo kelepçelerini elmas dişli bıçakların arasına yerleştirip kesip atması bir dakikasını almadı. Ayaklarındaki bağlardan da aynı şekilde

kurtulup odanın artık neredeyse yarısını kaplayan alevler Rosa'ya doğru ilerlerken telefonunu ve tabancasını yerden aldı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Siyah duman bulutu çoktan tavana yükselmişti, Hess sinsice yaklaşan alevleri kollayarak deri kayışları birer birer çözdü, elinden geldiğince hızlı davranıyordu. Yerden yükselen alevler tam da çelik masaya sıçramak üzereyken Rosa'nın külçe gibi vücudunu tuttuğu gibi yana çekti, alevlerden kurtardığı kadını Genz'in benzin dökmediği köşeye taşımayı başarmıştı.

Ama alevler çok kısa bir süre soluk almalarına izin verdi. Yangın, duvarları kaplayan sunta levhalara sıçramış, kısa süre sonra tavanı da sarmıştı, kendisi de Hartung da benzine batmış durumdaydılar. Alevlerin bulundukları köşeye sıçraması, içerdeki ısının korkunç derecelere yükselip ikisini birden alevlere boğması an meselesiydi. Çıkabilecekleri tek yer Genz'in az önce gözden kaybolduğu kapıydı ama kapıyı açmanın imkânı yoktu. Kapının kulpu öyle ısınmıştı ki Hess'in tenini korumak için sırtından çıkarıp kulpa sardığı ceket alevler içinde kalmıştı. Tavana yakın seviyedeki siyah duman bulutu gitgide kalınlaşarak aşağıya çöküyordu. Fakat tam o esnada dumanın, karşı duvarı kaplayan panellerin hizasında bir eklenti yerine doğru ufak helezonlar halinde emildiğini fark etti. Testereyi kaptı, elmas bıçakları gördüğü o açıklıktan sokup manivela kolu gibi kullandı. Daha ilk denemede panelin köşesinde parmaklarını sokabileceği kadar bir gedik açmayı başardı, ardından da asıla asıla paneli yerinden söktü.

Hess paneli koparıp attığında içe bakan kısmında iki demir parmaklık bulunan bir bodrum penceresiyle karşılaştı, dışardaki karanlıkta ancak arka farlarını fark ettiği bir arabanın avludan hızla geçip gittiğini gördü. Ani bir refleksle asıldığı demir çubukları var gücüyle çekerken, ümitsizliğe kapılarak artık ölümden kaçışının olmadığını düşünmeye başladı. Yüzü-

nü alevlere ve ayağının hemen dibinde yatan Rosa Hartung'a çevirip kadının kesik kolunu görünce, aklına bir fikir geldi. Testereyi yerden kapıp pencereye koştu, aklına ilk gelen şey, kemikten pek de fazla kalınmış gibi görünmeyen demir çubukları testereyle kesmekti. Testerenin bıçakları demir çubuklardan ilkini kolayca kesti, üç darbenin ardından demirler tamamen yerinden çıktı. Hess, pencereyi açtı.

Sırtı alevlerin sıcaklığından yana yana Hartung'u yerden kaldırıp pencere pervazına yerleştirdi, kendini yukarı doğru çekip kadının yanından sürüklenerek geçti. Kadını da çeke çeke pencereden sırtüstü çıkarken, alevlerin sıcaklığını halen ensesinde ve kıyafetlerinde hissediyordu, pencerenin önünde yığılmış karlara sırtüstü düştüğünde az da olsa rahatlamıştı.

Öksürükten boğulurcasına ayağa kalkıp Rosa Hartung'u avlunun ilerisine çekmeye başladı. Tüm bedeni alev almış gibi yanıyordu, tek istediği kendini karların içine atmak ve ciğerlerinde kalan öksürüğü dışarı atarken bedenini soğutmaktı. Ama alevler içinde kalmış çiftlik evinden en fazla 20 metre uzaklaştıktan sonra Hartung'u taş bir duvara dayadı ve var gücüyle koşmaya başladı.

122

Thulin'in içi içini yiyor, bir an önce harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. Şoför koltuğunun arkasında, karanlıkta iki büklüm, tüm dikkatini arabanın hızına ve hareketlerine vermiş, ormanlık yolun neresinde olduklarını kestirmeye çalışarak Genz'in dikkatinin en çok dağılacağı anı kolluyordu. Kar ve puslu hava ondan yanaydı. Genz yola odaklanmak zorundaydı. Yolun önlerinde kapkara uzandığı yetmez gibi kar seviyesi en az beş on santimi bulmuştu. Elleri ve ayakları halen bağlıyken Genz'in hakkından nasıl gelebileceğini tartıp duruyor ama harekete geçmediği her saniye aleyhine işliyordu. Çiftliğe mümkün olabildiğince çabuk geri dönmesi gerekiyordu. Araba ambardan çıkıp avludan ayrıldığından beri cesaret edip kafasını doğrultamamış, camdan dışarı bakamamıştı. Alevlerin şiddetini olduğu yerden bile hissedebiliyordu.

Thulin arabanın ansızın yavaşladığını anladı. Sanki geniş bir viraja girmek üzereydiler, vücudundaki tüm kaslar yay gibi gerilmişti. Anayolun hemen hemen ortalarına denk gelen uzun virajda olduklarını anladı. Aniden sırtını dikleştirip, bağlı ellerini kararlılıkla havaya kaldırarak şoför koltuğuna doğru bir kement gibi geçirmeye çalıştı. Gösterge panelinin belli belirsiz aydınlattığı dikiz aynasındaki gözler, tahmininden çok daha çabuk fark etmişti onu. Genz sanki hazırlıklı gibiydi, ellerini hızla savuşturup sert bir darbey-

le Thulin'in kollarını geri ittirdi. Thulin pes etmeyip tekrar giriştiğinde pedalları ve direksiyonu bırakıp yüzünü ona çevirerek başına art arda darbeler indirmeye başladı. Kaymaya başlayan araba nihayet durdu, motor rölantide çalışırken Thulin arka koltuğun üstüne kıpırtısız yığılmış, nefessiz kalmıştı.

"Takdir etmeliyim ki cinayet masasında gözümü üzerinden ayırmam gerektiğini düşündüğüm tek kişi sendin. Bu da, senin hakkında her şeyi bildiğim anlamına geliyor. Canını dişine takmış çabalayıp yavru bir domuz gibi terlerken saldığın koku da buna dahil. İyi misin?"

Sorduğu soru anlamsızdı. Yola çıktıklarından beri orada olduğunun farkındaydı. Thulin bir an ağzının üzerindeki bandı dürttüğü bıçağı boğazına saplayacağını sandı. Ama bantta bir kesik açmakla yetinmiş, Thulin de bağlı ellerine rağmen bandı azıcık aralayıp biraz olsun nefes alabilmişti.

"Neredeler? Onlara ne yaptın?"

"Ne yaptığımı zaten biliyorsun."

Thulin halen arka koltukta yatıyordu, soluk soluğa kalmıştı, çiftliğin tutuşan hali gözlerinin önünden gitmiyordu.

"Hess'in pek de öyle hayatta kalma arzusu yok gibiydi. Ha bu arada sana selam söyledi, şuracıkta gırtlağını kesmeden önce ileteyim selamını. Teselli olur mu, bilmem."

Thulin gözlerini yumdu. Yüreği kaldırabileceğinden fazlasıyla dolup taşmıştı. Hess ve Rosa Hartung için gözyaşı dökmeye başladı ama özellikle Le için ağlıyordu, en ufak bir suçu olmayan masum çocuk evde kalakalmıştı.

"Peki ya Hartungların kızı? Onu da mı sen?"

"Evet. Gerekliydi."

"Ama neden?"

Thulin sesi cılız ve kırılgan çıkmıştı, nefret ediyordu bu hale düşmekten. Bir an sessizlik kapladı ortalığı. Derin bir nefes sesi duydu, gözlerini Genz'in siluetine çevirdiğinde

adamın gözlerini karanlığa dikmiş öylece baktığını fark etti, dalıp gitmiş gibiydi. Fakat düşüncelerden sıyrılıp, yüzünü Thulin'e çevirmesi uzun sürmedi.

"Uzun hikâye. Yapacak çok işim var, zaten senin de uyuman lazım."

Bıçağı tutan elini hareket ettirmeye başladığında Thulin elleriyle siper alıp kendini korumaya çalıştı.

"Geeeeeeeeeenz!"

Feryadı andıran çığlık sessizliği yırtmıştı ama Thulin duyduğu o boğuk sesi tanıyamamıştı. Uzaklardan geliyordu, sanki koruluğun derinlerinden ya da aşağıda, epey uzaklarında bir yerden. Genz gerilmişti, direksiyonu çığlığın geldiği yöne kırıp ışık hızında ilerlemeye başladı. Thulin Genz'in yüzünü seçemiyordu ama inanamayan gözlerle bir şeylere bakıyor gibiydi. Ön camdan yolun karşı tarafındaki ışık huzmesinin sonunu görebilmek için didindi. Koltukta nihayet toparlanıp bakabildiğinde, Genz'in neden o halde olduğunu anladı.

123

Göğüs kafesi neredeyse yarılacak gibiydi, kalbinin atışları sızlayan kaburgalarına çekiç gibi vuruyordu. Soluğunun havada bıraktığı beyaz, düzensiz bulutlar gözlerinin önünde birbirine karışırken, soğuktan kolları titremesine rağmen önünde duran arabaya nişan almaya çalışıyordu. Arabayla arasında en az yetmiş beş metre vardı, Hess daha birkaç dakika önce kömür karası koruluğun içinden bir yaşayan ölü gibi yalpalayarak çıktığı noktada, arabanın ön farlarından yansıyan ışığın önünde, yolun tam ortasında dikiliyordu.

Koruluğun bir kısmını, yanıp tutuşan çiftlikten yükselen alevler aydınlatmıştı. Arkasında çılgınca büyüyen alevlerin parıltısında, ağaçların uzun gölgelerini takip ederek hep aynı yöne koşmuştu. Çiftlikten koruluğa uzanan yolun düz bir çizgiden ziyade devasa bir C harfini andıran bir yay çizerek en nihayetinde anayolla birleştiği aklında kalmıştı, kestirmeden gidip arabadan önce anayola varmayı umut etmişti. Fakat koruluğun derinliklerine doğru adım atar atmaz alevlerden yansıyan ışık giderek azalmıştı. Bir müddet karın parlaklığıyla işe yarasa da koruluktaki ağaçlar çepeçevre etrafını sarınca körlemesine koşmuştu. Ağaçların hatları koyu gölgeler gibi belli oluyordu ama her yer karanlıktı. Karşısına ne engel çıkarsa çıksın tek bir yönde ilerlemeye karar vermişti. Karın içine defalarca tepetaklak gömülmüş, en sonunda ne-

reye koştuğunu bile algılayamaz hale gelmişti. Tam o esnada, sol tarafında, epey uzakta bir yerde, güçsüz bir ışık gözüne çarptı. Işık, bir müddettir önündeydi, epey uzaktaydı ama halen hareket halindeydi. Fakat bir süre sonra birden yavaşladı. Hess nihayet anayola ulaştığı sırada arabanın geride kaldığını, farları açık, motoru çalışır halde durduğunu fark eti.

Arabanın neden durduğunu anlayamamıştı, açıkçası umurunda da değildi. Genz ön camın ardında bir yerlerdeydi ama Hess hemen harekete geçmek niyetinde değildi. Rüzgâr ağaçların dalları arasından usul usul esiyordu, silahını doğrultmuş inatla yolun ortasında duruyorken beklenmedik bir yel oldu ve bir telefon çaldı. Sesin kendi telefonundan geldiğini sonradan fark etti. Gözlerini arabaya dikmiş bakarken, şoför tarafında belli belirsiz bir ekran ışıltısı olduğunu gördü. Gözlerini arabadan ayırmadan, telefonunu tereddütle cebinden çıkardı.

Karşı taraftaki ses hissiz ve donuktu.

"Hartung nerede?"

Hess, direksiyonun ardındaki kişiyi karaltı halinde seçebiliyordu. Duyduğu soru, Genz'in asıl ve tek derdinin Rosa Hartung'a işkence etmek olduğunu aklına getirmişti, sesinin olabildiğince sakin çıkması için soluğunu kontrol altına almaya çalıştı.

"İyi durumda. Avluda oturuyor, kızına ne yaptığını anlatman için seni bekliyor."

"Yalan söylüyorsun. Onu oradan çıkarmayı becerdiğini hiç sanmıyorum."

"Yaptığın o testere var ya, kemikten fazlasını kesiyor, bilesin. Akıllı bir kriminal inceleme uzmanı, ardında öyle bir şey bırakmaması gerektiğini düşünmeliydi. Sence de öyle değil mi?"

Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu. Hess, Genz'in neler olup bittiğini, söylediklerinde gerçek payı olup olmadığını

anlamak için bodrum kata bakacağını düşündü. Polisin çiftliğe doğru çoktan yola koyulduğundan emindi ama yine de bir an Genz'in çiftliğe dönmesinden endişe etti.

"Başka bir gün onun ziyaretine gideceğimi söyle o zaman. Şimdi yolumdan çekil, Thulin elimde."

"Çok da umurumdaydı. Arabadan in ve kolların yanında yere uzan."

Sessizlik.

"Genz, arabadan in dedim sana!"

Hess arabaya ve arabanın içinde görebildiği tek noktaya nişan aldı. Fakat direksiyonun ardında parlayan ekran sönmüş, hat kesilmişti. Hess, ilk başta buna bir anlam veremedi. Adından araba gürledi, motor devri gaz pedalına köküne kadar basılmış gibi yükseldi. Tekerlekler karda fırıl fırıl dönmeye, egzoz dumanı kuyruk lambalarının kırmızı ışığında yükselmeye başladı. Lastikler sonra zemine tutununca araba ok gibi öne fırladı.

Hess telefonu fırlattığı gibi nişan aldı. Araba üstüne doğru geliyor, gitgide hızlanıyordu. Bir el silah attı, sonra bir el daha, ardından üçüncü kez. İlk beş atışta radyatörü hedef almış ama elleri titrediği için vuramamıştı. Silahı iki eliyle sımsıkı kavrayarak bir daha denedi, defalarca ateş etti, kendine güveni gitgide azalıyordu. Arabayı görünmez bir kalkan koruyor gibiydi, aralarında yaklaşık otuz metre kadar kaldığında, eğer içerideyse yanlışlıkla Thulin'i vurabileceği aklına geldi. Parmağı tetikte kaskatı kesildi. Tabancasını havaya kaldırmış yolun ortasında öylece dururken motorun gürültüsünü duyuyor ama işaretparmağını bir türlü kıpırdatamıyordu. Arabanın neredeyse üzerinden geçip gidecekti. Kendini yolun kenarına fırlatacak vakit kalmamıştı. Son anda ön camın gerisinde bir hareketlenme gözüne ilişti, ardından araba yoldan çıktı. Sağ kalçasının hizasından yıldırım hızıyla geçen motor kapağının sıcaklığını hissetmesiyle arabanın

yolun karşısına uçtuğunu görmesi bir oldu. Korkunç bir ses yayıldı. Metalin kâğıt buruşmasını andıran sesi, şangırtıyla inen camların sesi, motorun gürültüsü kulakları tırmalarken, radyodan gıcırtılar yükselmeye, ardından arabanın kornası ötmeye başladı. Birbirine dolanmış iki siluet ön camdan fırlamış, sahipsiz oyuncaklar gibi ağaçların dallarına takılmıştı. Havada kıvrımlar çizdikleri sırada birbirlerine sımsıkı sarılmış gibi gözükseler de bir süre sonra elleri birbirlerinden kurtulur kurtulmaz biri yay çizerek uçmaya devam ederken, diğeri gümbürtüyle ağaçlara çarpıp, karanlıkla bir oldu.

Hess koşmaya başladı. Motor kapağı bir ağaç kütüğüne dolanmış, ön farlar halen yanıyordu, Hess'in gördüğü ilk şey heybetli ağaçtaki siluet oldu. Çengel gibi kıvrılmış kalın bir dal göğüs kafesinden çıkmış, bacakları boşlukta sallanıyordu. Hess'i fark eder etmez, ona odaklandı.

"Bana... Yardım et..."

"Kristine Hartung nerede?"

Fal taşı gibi açılmış gözlerle Hess'e bakıyordu artık.

"Genz, cevap ver bana."

Çok geçmeden hayat belirtisi kalmadı. Ağacın gövdesine yanaşmış, neredeyse ağaçla bütünleşmiş bir halde sallanıyor, kafası öne düşmüş, kolları, tıpkı elleriyle yaptığı bebekler gibi yanlarından sarkıyordu. Hess, Thulin'in ismini haykırarak çaresizlik içinde etrafa bakınırken, karlara gömülü kestanelerin ayaklarının altında çatırdadığını hissetti.

3 Kasım Salı

124

Üç arabadan oluşan küçük konvoy rampadan aşağıya inip feribot terminalinden ayrılırken güneş doğuyordu. Rostock bir hayli soğuk ve rüzgârlıydı. Konvoy, birkaç saat uzaktaki varış noktasına doğru yola koyulmuştu. Hess, en sondaki arabanın direksiyonundaydı, yolculuğun sonunda neyle karşılaşacağını pek kestiremese de uzaklaşmak iyi gelmişti. İnsanların, yaşanan durumla ilgili sorumluluklarından alelacele sıyrılmalarıyla polis karakolunun tamamına, özellikle birkaç departmana son birkaç gündür genel bir yılgınlık hâkim olmuştu. Neyse ki otobanda yol alırlarken kasım güneşi yüzünü göstermiş, pırıl pırıl parlıyordu. Hess de teşkilat içinde dönüp duran tüm o çamur atma girişimleri ve günah keçisi arayışlarından uzakta, sıkboğaz edilmeksizin iç huzuruyla radyoyu açtı.

Genz'in Kestane Adam olduğunun ortaya çıkması herkeste şok etkisi yaratmıştı. Kriminal İnceleme Departmanı'nın sorumlusu sıfatıyla çalışma arkadaşlarına öteden beri ışık tutan bir rehber olmuştu, çömez öğrencileri arasında daha halen onun görevini kötüye kullandığına ve yitip giden pek çok hayatın vicdani sorumluluğunu taşıdığına inanmakta zorlananlar vardı. Karşı görüştekiler ise Genz'e gereğinden fazla yetki verildiğini, onun da bunu kötüye kullandığını söylüyordu. Ancak eleştiriler ve vicdan muhasebesi bununla

kalmamıştı. Medya da konuyu diline dolamıştı elbette. Eleştiri oklarının hedefinde, yeteneklerinden yararlanmak üzere Genz'i büyük yetkilerle donatıp bir an olsun ondan kuşku duymayan cinayet masası vardı. Genz'in o pozisyona terfi ettirilmesinden sorumlu oldukları için üst yönetim de aynı şekilde eleştirilerden payını alıyordu. Eleştirilerin odağındaki asıl isim, adalet bakanı ise yapılan tüm bu hataların sonuçları hakkında konuşmaktan, en azından Simon Genz'in yaptıklarına teşkilat olarak bir açıklama getirilene kadar şimdilik kaçınmıştı.

Medyanın kopardığı yaygara karşısında Hess ve öteki dedektifler, olayın eksik yönlerini toparlamaya ve yanıtlanmamış soruların cevabını bulmaya odaklanmışlardı. Hess'i asıl şaşırtan şey, Genz'in soruşturmayı bu derece yönlendirmeyi başarmış olmasıydı. Thulin'le ikisini üzerinde parmak izi bulunan küçük kestane adama daha en başından nasıl yönlendirdiğine, bu şekilde Rosa Hartung'u nasıl işin içine çekip harekete geçirdiğine; Erik Sejer-Lassen'a giden ve içinde Laura Kjær'ın cep telefonu bulunan paketin peşine düşürdüğü Thulin'le Hess'i bununla oyalarken kendisinin o sırada Sejer-Lassen'ın karısına Klampenborg'da nasıl da saldırdığına; emniyetin ve diğer ilgili makamların sistemin yetersizliği ile karşı karşıya kalması için sosyal hizmetlere isimsiz ihbarlarda bulunmadan önce Rigshospital'ın pediatri kliniği veri tabanına gizlice sızıp Laura Kjær, Anne Sejer-Lassen ve Jessie Kvium'un çocuklarına neler olduğunun araştırılmasına zemin hazırlayacak bilgileri nasıl elde ettiğine –ki Olivia Kvium'un da evde geçirdiği bir kaza neticesinde hastanede yattığı sonradan ortaya çıkmıştı– katil için Urbanplan'da kurulan tuzak konusunda nasıl uyanık davrandığına; Thulin ve Hess'in Linus Bekker'a yaptıkları ziyaret yüzünden kendini köşeye sıkışmış hissederek, olay yeri incelemesi yapmak üzere görevli olarak gittiği Skans ve Neergaard'ın yaşadığı eve

kesik uzuvları nasıl bıraktığına hayret etmişti. En önemlisi de Genz'in kiralık kamyonetteki takip cihazından faydalanarak korulukta genç çifti takip etmiş ve Nylander'ı arayıp çifti nerede bulabileceklerinin bilgisini vermeden önce iki şüpheliyi de öldürüp ortadan kaldırmış olmasıydı. Ortaya çıkarılanların hepsi de son derece tatsız şeylerdi, muhtemelen çok daha fazlası da vardı. Özellikle de Kristine Hartung'un bir yıl önce ortadan kaybolmasında Genz'in ne gibi bir parmağının olduğunu halen soruşturuyorlardı, soruşturma tamamlandığında kim bilir daha neler ortaya çıkacaktı.

Soruşturma Genz'in kişisel geçmişine dayandığında, Hess'in veri tabanında daha önce bulduğu bilgiler incelenmiş ve araştırma genişletilmişti. Kimsesiz ikizler, Örum çiftliğinden ayrılmalarının ardından ayrı ailelerin yanına yerleştirilmiş, sosyal hizmet yetkililerinin artık 17 yaşına gelen Toke Bering'in yanına yerleşebileceği başka bir bakıcı aile bulamaması üzerine, delikanlı Batı Zilend'de bir yatılı okula gönderilmişti. Besbelli ki kader, sonradan Toke Bering'in yüzüne gülmüştü. Okulda eğitim gören yoksul çocukların yararına yıllar önce bir vakıf kurmuş olan yaşlı başlı, çocuksuz bir işadamı onu evlat edinmişti. Genz soyadını taşıyan işadamı, çocuğa yepyeni bir hayata başlama imkânı tanıyarak onu Soro'de elit bir lisede okutmuştu. Yeni yaşamına Simon Genz ismiyle adım atan çocuk okul hayatında kendini hızla kanıtlayarak başarılı olmuştu. Ancak yaşlı adamın sosyal deneyi sadece yüzeysel bir başarıdan ibaretti. Genz Aarhus'ta işletme ve IT alanında lisans eğitimi aldığı sıralarda, 21 yaşındayken Risskov vakası üzerinde çalışan bir laboratuvar asistanıyla iletişime geçmişti. Aarhus Emniyeti'nden talep edilen vaka dosyalarının daha detaylı incelenmesinin ardından "Yolun karşısındaki yurtlardan birinde kalan Simon Genz adında bir öğrencinin, kurbanın eski erkek arkadaşını cinayetin işlendiği gün muhtemelen görmüş olmasıyla ilgili olarak bil-

gisine başvurulduğu" ortaya çıkmıştı. Bir diğer ifadeyle, kurbanın evinin tam çaprazında yaşayan Genz, aslında kendisinin işlediği bir cinayetin çözülmesi için bizzat yardım etmeyi önermişti.

Velisi kısa bir süre sonra kalp krizinden öldüğünde, Genz hatırı sayılır miktarda bir mirasa konmuş ve kucağında bulduğu özgürlükten yararlanarak başkente taşınıp kriminal inceleme uzmanı olmak gibi mütevazı bir hedefin peşinde Polis Akademisi'ne geçiş yapmıştı. Yeteneği ve alana duyduğu ilgi kısa sürede fark edilmişti. Anlaşılan departmanda ilk öğrendiği şeylerden biri kimlik numaralarının tutulduğu ulusal veri tabanına gizlice nasıl sızabileceği ve Toke Bering'le ilintilendirilmemek için kendisine ait bilgileri nasıl değiştirebileceği olmuştu. İlerleyen zamanlarda kariyer basamaklarında kaydettiği yükseliş, olay yeri fotoğraflarında kestane adam figürlerinin görülmesinden ötürü 2007 ila 2011 yılları arasında işlenen, ancak çözülememiş iki kadın cinayetinin daha dosyasının şimdilerde yeniden açılmasının gündeme geldiği dikkate alındığında, çarpıcı ama bir o kadar dehşet vericiydi.

Alanında oldukça yetkin bir uzman olarak isim yaptığı 2014 yılından başlayarak Alman Federal Emniyet Teşkilatı'nın yanı sıra Londra Emniyet Müdürlüğü Dedektiflik Masası'nda görev yapmış ama yaklaşık iki yıl önce Kopenhag'daki Adli Tıp Departmanı'nın başına geçmesi teklif edildiğinde her iki görevi de bırakmıştı. Göreve talip olmasının asıl nedeni, yakın zamanda Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı koltuğuna oturtularak ülke çapında tanınan bir isim haline gelen Rosa Hartung'la ilgili planlarını hayata geçirmek için kendi konumundan yararlanacak olmasıydı muhtemelen. Vakit kaybetmeden Kestane Çiftliği'ni satın almış, mirastan arta kalan parayla çiftliği sil baştan yenilemiş ve geçtiğimiz sonbahar ağaçlardan yapraklar dökül-

meye başlar başlamaz stratejisinin ilk kısmını uygulamaya geçirmek ve Rosa Hartung'dan intikamını almak üzere hazırlıklarını tamamlamıştı. Adli Tıp Departmanı'nın başkanı olarak soruşturmada elde edilen her türlü kanıtın kontrolünü elinde tutmak onun için hayli kolay olmuştu. İlk başta Kristine'nin zorla kaçırıldığı yeri tamamen yanlış bir noktaya yönlendirecek delili ayarlamış, kısa bir süre sonra da Linus Bekker'ın tutuklanmasına yol açan kanıtı yerleştirmişti. Hafta sonu Genz'in laboratuvardaki bilgisayarını inceleyen Thulin, onun Linus Bekker'dan ve polisler farkına varmadan çok önce Bekker'ın olay yeri fotoğraflarının olduğu arşive erişimi olduğundan da haberdar olduğunu ortaya çıkarmıştı. Genz teşkilatta kimseye bundan bahsetmediği gibi Linus Bekker'ın tam da aradığı günah keçisi olabileceğini fark etmiş olmalıydı. Polise isimsiz ihbarda bulunmadan önce Bekker'ın yaşadığı dairenin garajına o kanlı palayı yerleştirmek Genz için çocuk oyuncağıydı. Sonrasında Bekker'ın suçu işlediğini itiraf etmesi Genz'in hiç de beklemediği bir ödül olmuş olsa gerekti. Aslında yeterince kanıt bulunduğu için son derece gereksiz bir itiraftı.

Hess açısından en önemli sorun, Genz'in neredeyse yok denilebilecek kadar az sayıda kişisel eşyası arasında Kristine Hartung'a gerçekte ne olduğunu ele verilebilecek en ufak bir ize rastlanmamasıydı. Kristine Hartung'a dair ne varsa ya silinmiş, ya tahrip edilmiş ya da Kestane Çiftliği'nin kalıntılarının da açıkça gösterdiği üzere, yanıp kül olmuştu. Hess ilk başlarda, koruluktaki enkaz halindeki arabada bulunan iki cep telefonundan medet ummuş ama telefonların her ikisinin de yeni olduğu ve sadece bulundukları gün kullanıldığı anlaşılmıştı. Öte yandan arabanın GPS geçmişinden, Almanya'nın kuzeyindeki Rostock'un güney doğusunda kalan belli bir bölgeye defalarca gittiği bilgisine erişilmişti. Genz'in geçmişte Alman poli-

siyle çalışmaları dikkate alındığında ilk başlarda pek de önemli gibi gözükmeyen bu ayrıntı, Hess'in, Falster ve Lolland'den yola çıkan Danimarka feribotlarının önceki gün öğleden sonra yanaştığı limanlarla temasa geçmesiyle, Rostock rotası hayli ilginç gözükmeye başlamıştı. Koyu yeşil renkte kiralık bir araba, Rostock'taki feribot terminalinde halen –aslına bakılırsa Genz'in kestane ağacının dallarına savrularak öldüğü cuma gününden bu yana– alınmayı bekliyordu. Alman araç kiralama firmasıyla görüşen Hess arabanın bir kadının adına kiralanmış olduğunu öğrenmişti.

"*Der Name der Vermieterin ist Astrid Bering*"* demişti hattın öteki ucundaki ses.

Soruşturma bu gelişmenin ardından hız kazanmıştı. Hess, Alman emniyetindeki tanıdıklarını süratle devreye sokmuş ve dolambaçlı birkaç araştırmanın ardından Genz'in ikiz kız kardeşinin şimdilerde Almanya'da yaşıyor gözüktüğü anlaşılmıştı. Alman emniyeti araştırmalarını derinleştirerek kadının yaşıyor olabileceği bölgeyi tespit etmişti. Tüm bulgular Rostock'tan arabayla yaklaşık iki saat uzaklıkta, Polonya sınırına pek de uzak olmayan Bugewitz adındaki küçük bir köyün dışındaki bir araziyi işaret ediyordu. Hess, daha önce incelediği veri tabanından ikiz kız kardeşin, yaklaşık bir yıl önce psikiyatri kliniğinden taburcu edilmesinin ardından izini kaybettirdiğini hatırlıyordu. Ama aradan geçen süre zarfında, ikiz kardeşi Genz'le temas kurduysa –ki Genz'in arabasındaki GPS geçmişi buna işaret ediyordu– bu durumda Kristine Hartung'un akıbeti hakkında tek bilgi sahibi olabilecek kişi bu kadın olmalıydı.

"Thulin, uyan."

Yan koltuktaki dertop yığının içinde bir telefon çalmaya başlamıştı, Thulin üzerine örttüğü muflonlu paltonun altın-

* "Kiralayan kişinin adı Astrid Bering."

dan kafasını çıkarıp çapaklanmış gözlerini aralamaya çalıştı.

"Almanlar olabilir. Direksiyonda olduğum için bir şeyler bulacak olurlarsa seni aramalarını söylemiştim. Yine de istersen telefonu uzat da ben konuşayım."

"Çürüğe çıkmış gibi bir halim mi var? Ayrıca Almancam mükemmeldir."

Thulin, sabahın bir köründe uyanmak zorunda kaldığı için aksiliği halen üstünde, paltonun ceplerini yoklayarak telefonu bulmaya çalışırken Hess de alaycı alaycı gülümsüyordu. Thulin, iki yerden kırılmış sol kolu askıda, yara bere içinde kalmış yüzüyle enkaz gibi gözüküyordu. Gerçi Hess'in de ondan aşağı kalır tarafı yoktu, yüzleri gözleri bu halde, yarım saat kadar önce feribotta kahvaltı yaparlarken oldukça sevimli bir çift görüntüsü vermişlerdi. Arabaya tekrar bindiklerinde, Thulin biraz kestirmesinin bir mahzuru olup olmadığını sormuş, Hess de itiraz etmemişti. Cumartesi öğleden sonradan beri her ikisi de gece gündüz demeyiş, çalışmıştı. Amirleri davayı sonuçlandırıp kendilerini toparlamaları için ikisine de birkaç gün süre tanımıştı. Hess, Thulin'in bu süre zarfında gözünü pek de kırpmadığını tahmin edebiliyordu. Bir yandan Thulin'e büyük minnet duyuyordu çünkü eğer arabanın içinde oldukları sırada Genz'i tekmelememiş olsaydı, arabanın altına kalıp ezilmesi an meselesiydi. Hess, Genz'in asılı kaldığı ağacın gerisinde, uzak bir noktada Thulin'i kendinden geçmiş halde karların içinde bulduğunda, aldığı yaraların ciddi olup olmadığını anlayamamıştı. Yaklaşan ilk siren sesinde Thulin'i kaptığı gibi yerden kaldırmış, acil müdahale araçlarının seyir halinde ilerlediği anayola kadar taşımış ve karşısına çıkan ilk ambulansla en yakın hastaneye ulaşmasını sağlamıştı.

"Evet. *Gut*... Tamam, anladım... *Danke*."

Thulin telefonu kapattığında gözlerine bir hayat pırıltısı yerleşmişti.

"E, ne dediler?"

"Operasyon timi, gideceğimiz adresten beş kilometre uzakta bir otoparkta bizi bekliyor olacak. Bölge sakinlerinden biri evde kesinlikle bir kadının yaşadığını söylemiş, verdiği tarife bakılırsa kadın Astrid Bering'in yaşlarındaymış."

"Ama?"

Hess, Thulin'in suratındaki ifadeden daha fazlası olduğunu okuyabiliyordu ama iyi mi kötü mü olduğunu kestirememişti bir türlü.

"Kadın kendi kabuğuna çekilmiş biriymiş, pek kimseye sokulmazmış. Yanında 12-13 yaşlarında bir çocukla ormanda bir iki sefer yürüyüşe çıktığını görenler de olmuş. Şu ana kadar kadının kendisinin zannettikleri bir erkek çocukla..."

125

Güneş, buzlu camın ardında parlıyordu. Ayağının dibindeki hasır paspasın üstüne koyduğu çantalarla koridorda dikilen Astrid, bisikletleriyle gezintiye çıkan aileye görünmeden kapıyı açıp hızla dışarı çıkmak için, evden biraz daha uzaklaşmalarını sabırsızlıkla bekliyordu. Evle hurdası çıkmış küçük Seat arabanın durduğu garajın arası en fazla 15 adımdı ama o heyecandan yerinde duramıyordu. Bir an önce eve geri dönmek ve başka bir bisikletli ya da araba daha evin yakınlarından geçmeden önce Mulle'u alıp çıkmak istiyordu.

Astrid gece pek uyumamıştı. Neredeyse bütün gece gözünü kırpmamış, neler olmuş olabileceğini düşünerek sabahı zor etmişti. Nihayet saat 6.15 civarında erkek kardeşinin sıkı tembihlerine kulak asmamaya ve evden çıkmaya karar vermişti. Kilerin kilidini açmış, Mulle'u nazikçe sarsarak uyandırmış ve kendisi kahvaltıyı hazırlarken onun da kalkıp üstünü başını giyinmesini söylemişti. Kahvaltıda bugün sadece birkaç reçelli kraker bir de Mulle için küçük bir elma vardı. Geçen haftadan beri alışverişe gidip de ortalıkta gözükmekten çekinmişti. Çantaları geçen cumadan beri hazırdı, erkek kardeşinin oraya gelir gelmez çıkmaya hazır olmalarını söylediği günden beri bekliyorlardı. Ama gelmemişti. Astrid gözleri yollarda bekleyip durmuştu, eviyenin üstündeki mutfak penceresinden soluğunu tutarak köy yolunu göz-

lemiş, zaman zaman karanlığın içinde beliren araba farlarına dikkatle bakmıştı. Ama arabaların hepsi de etrafı uçsuz bucaksız arazi ve korulukla çevrili ıssız evin yanından geçip gitmişti. Bir yandan endişe ve korku içindeydi ama bir yandan da sanki içi ferahlamış gibiydi, yine de bir gün daha beklemek dışında başka bir şey yapmaya cüret edemiyordu. Sonra bir gün daha, ardından bir gün daha. Erkek kardeşi, normalde sabah akşam gayet düzenli telefon açar, her şeyin olması gerektiği gibi gidip gitmediğini kontrol ederdi ama geçen cuma sabahından beri hiç aramamıştı. Telefon numarasını bilmediği için kendisi de onu arayamıyordu. Erkek kardeşi, yıllar önce bunun çok tehlikeli olacağını söylemiş, Astrid de onun belirlediği düzeni kabullenmişti. Tıpkı onun getirdiği neredeyse her türlü öneriyi sineye çekip kabullendiği gibi... Çünkü güçlü olan da erkek kardeşiydi, doğru hamlenin ne olacağını bilen de.

İkizi elinden tutmamış olsaydı, Astrid çok uzun zaman önce uyuşturucu ve alkol batağına saplanmış, kendinden nefret eden biri olup çıkardı. Kız kardeşini sağlığına kavuşturmayı bir kez daha denesinler, yeni tedavi stratejileri uygulasınlar diye yılmadan usanmadan bakımevleri ve tedavi merkezlerinin kapısını aşındırmış, doktor ve terapistlerle defalarca bir araya gelmiş, onların kız kardeşinin zihnindeki tahribatın boyutlarını kendisine açıklamalarını her seferinde sabırla dinlemişti. Astrid, kendi ıstırabının erkek kardeşinin de ıstırabı olduğunu o zamanlar anlayamamıştı. Gücünün nelere yetebileceğini, neler yapabileceğini biliyordu elbette. O gün Örum'un çiftliğinde kendi gözleriyle şahit olmuştu buna ama kendi ıstırabı yıllar boyunca onu öyle tüketmişti ki erkek kardeşininkini iş işten geçtikten sonra ancak fark edebilmişti.

Erkek kardeşi, bir yıl kadar önce tedavisi için bir başka klinikte yattığı sırada bir gün çıkıp gelmiş, onu klinikten alıp arabayla gezdirmişti. Feribota binmek üzere terminale doğ-

ru yola koyulmuşlar, feribottan indikten sonra da Rostock'un güneyinde bir yerlere, onun adına satın aldığı küçük köy evine gitmişlerdi. Astrid oraya vardıklarında şaşkına dönmüştü, nedendir bilinmez o gün o küçük evi de etrafı saran sonbahar renklerini de çok büyüleyici bulmuştu. Gördükleri karşısında afallamış, erkek kardeşinin gösterdiği sevgi ve ilgiye minnettar kalmıştı. Ta ki evi neden satın aldığını ve ne için kullanılacağını söyleyene kadar.

Erkek kardeşi yanından ayrılmış ve gecenin kör vaktinde uyuşturucu etkisindeki küçük kızı arabanın bagajında oraya getirmişti. Astrid dehşete düşmüştü. Bir ay önce kliniğin ortak alanındaki televizyonda gördüğü kızın yüzünü tanımıştı, zaten erkek kardeşi de kızın annesinin kim olduğunu adeta bir zafer kazanmışçasına kasılarak söylemişti. Astrid, aklından geçirdiği plana karşı çıkınca öfkeden küplere binmiş ve eğer bakımını üstlenmezse kızı oracıkta öldürmek zorunda kalacağını söylemişti. Ardından da kızı özel olarak yaptırdığı kilere kapatıp hiçbir şey söylemeden evden ayrılmıştı. Evin her tarafında yeterince kamera olduğunu, attıkları en ufak adımı görebildiğini ise sonradan söylemişti. Astrid öteden beri ikizinden çekinirdi. Bodrum katta elinde balta, o polisin cesedi başında dikildiğini gördüğü günden beri çok daha korkar olmuştu.

İlk başlarda kızdan olabildiğince uzak durmuş, ona yakınlaşmamıştı. Kızın yanına günde sadece iki kez uğruyor, kilerin kapısını açıp yemeğini vermekle yetiniyordu. Ama kızın hıçkırıkları dayanılır gibi değildi, zavallıcığın keder dolu hali, zorla alıkonulduğu zamanları hatırlatıyordu Astrid'e. Bir müddet sonra kızın kilerden çıkmasına ve mutfakta kendisiyle birlikte yemek yemesine izin verir olmuştu. Oturma odasında oturup Alman kanallarından birinde gösterilen çocuk programını izlemesine de izin vermeye başladı. Astrid aynı çatı altında yaşayan iki mahkûm oldukları hissine ka-

pılmaya başlamıştı, sanki ikisi birlikteyken zaman çok daha hızlı geçiyordu ama küçük kız kaçmak için bir seferinde kapıya hamle yaptığında önünü kesip onu tekrar kilere kapatmak zorunda kalmıştı. Etrafa komşu namına kimsecikler yoktu, dolayısıyla gürültü patırtı çıkması sorun değildi ama yine de yaşananlar hiç hoş değildi. Astrid kıza acıdığının farkına o zaman varmıştı. O yüzden, kutlamaya mecalinin olmadığı Noel ve Yeni Yıl'ın hemen ardından kızla birlikte günlük rutinler oluşturmaya karar vermişti, böylelikle zamanlarını daha anlamlı bir şekilde geçirebileceklerdi.

Güne kahvaltıyla başlıyorlar, ardında da ders çalışıyorlardı. Astrid yakınlarındaki büyük kasabalardan birine gittiğinde pembe bir kalem kutusuyla matematik ve İngilizce ders kitapları almış, mutfak masasının başında elinden geldiğince kıza bir şeyler öğretmeye çalışmıştı. Rastladığı bir web sitesinden yararlanarak kıza Danimarka edebiyatı öğretmeye başlamış, kız da keyifle katılarak emeklerine karşılık vermişti. Sabahları üç ders yapıyorlar, ardından birlikte pişirdikleri öğle yemeğini yiyorlardı. Yemekten sonra yine ders vaktiydi. Genellikle oturma odasında yaptıkları üstünkörü beden eğitimi dersiyle günü bitiriyorlardı. Birlikte ilk kahkahalarını da beden eğitimi derslerinde atmışlardı. Oturma odasının içinde dizlerini çeke çeke koşmaya çalışırlarken ikisi de o kadar şapşal görünüyorlardı ki. Böylce martın sonlarına gelmişlerdi, Astrid bunca yıldır hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu kendini. Ona sevimli geldiği için kıza Mulle ismini vermişti. Erkek kardeşi en az haftada bir geldiğinde evin havası değişirdi. Astrid de Mulle da odadan içeri sanki bir cellat girmiş gibi ürkekleşip sessizleşirlerdi. Adam ikisinin arasında bir bağ oluştuğunu hissetmiş, kameralar kızı ne denli özgür bıraktığını ele verdince Astrid'in karşısına dikilip on defalarca azarlamış, yetmemiş telefonda da paylamaya devam etmişti. Üçü birlikte oturup yemek yediklerin-

de eve genellikle bir sessizlik çökerdi. Erkek kardeşi yüzünde hüzünlü bir ifade bir köşede oturmuş Mulle'un tabakları toparlayıp bulaşığı yıkamasını seyrederken, Astrid tetikte bakışlarla ikizinin hareketlerini takip ederdi. Neyse ki olumsuz bir şey yaşanmamıştı. Mulle yazın bir kez daha kaçmaya kalkınca erkek kardeşi sadece bir kez vurmuştu kıza, neyse ki sadece tokat atmakla yetinmişti.

Bu olay yaşanmadan önce, hava öyle ısınmıştı ki içerde oturmak neredeyse imkânsızlaşmış, onlar da beden eğitimi de dahil olmak üzere tüm dersleri evin arka tarafındaki verandada yapmaya başlamışlardı. Mulle, günlerden bir gün korulukta yürüyüşe çıkıp çıkamayacaklarını sormuş, Astrid de bir sakınca olmadığını düşünmüştü. Koruluk neredeyse uçsuz bucaksızdı, dahası birine nadiren rastlanırdı. Zaten Danimarka'dan oldukça uzaktaydılar, üstelik Mulle da buraya geldiğinden çok farklı görünüyordu artık. Saçları kısacık kesilmişti, üstü başı da erkek çocuklarınınki gibiydi. Ama erkek kardeşinin iyi niyet gösterip izin verdiği yürüyüşlerin birinde Mulle yine kaçmaya yeltenmişti. Korulukta yürüyüş yapan başkalarını gördüklerinde hep yaptıkları gibi eve doğru yola koyulmuşlar ama Mulle bir şekilde elinden kurtulup, yürüyüş yapan yaşlıca bir çifte yetişmeye çalışmıştı. Astrid kendini kaybetmiş gibi davranan kızı eve gidene kadar çekiştirmek zorunda kalmıştı. Aralarında bir şeylerin yaşandığı kameralara da yansımıştı. Birkaç saat geçmeden çıkıp gelen erkek kardeşi, kızı bir ay süreyle cezalandırmıştı. Tam 30 gün boyunca kilerde kapalı kalacak ve sadece tuvalet için çıkmasına izin verilecekti. Astrid, cezası biter bitmez kızı arkadaki verandaya çıkarmış ve bulabildiği en büyük dondurmayı eline tutuşturmuştu. Yaptıklarının kendisini ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını söylemiş, Mulle da ondan özür dilemişti. Astrid kızın çelimsiz bedeni sarmadan edememişti. Sonrasında her şey yolunda gitmiş, derslere ve fiziksel fa-

aliyetlerine yoğunlaşmışlardı. Astrid bunun sonsuza dek böyle sürüp gitmesini öyle çok arzu ediyordu ki... Ama sonbahar gelip çatmış, erkek kardeşi de yanında kestanelerle çıkagelmişti.

"Burada kal, Mulle. Bir dakikaya gelirim."

Bisikletli aile gözden kaybolmuştu, Astrid ön kapıyı açıp iki elinde birer çantayla soğuk ve temiz havaya çıkmıştı. Zihni, arabayı hızlı kullanırlarsa ne kadar uzaklaşabilecekleriyle meşgul, garaja doğru koşturuyordu. Plan yapmaya vakti olmamıştı, genelde erkek kardeşi uğraşırdı böyle şeylerle ama şimdi kendi başına kalmıştı. Yine de Mulle yanında olduğu müddetçe her şey yolundaydı. Birbirlerine ne kadar bağlanmış olduklarını fark etti, kızın bir zamanlar başka bir yuvasının olduğunu unutalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Belki de erkek kardeşinin ortalıklarda olmaması iyi bir şeydi. Aslında içten içe hep korkmuştu, her şey sona erdiğinde ikizinin kıza bir şeyler yapacağı endişesi yüreğinin derinliklerinde yer etmişti.

Garaja yüzünü dönüp eldivenli bir elin ağzını kapattığı sırada aklından en son geçirdiği şey bu olmuştu.

"Wie viele gibt es im Haus?!"

"Das Mödchen, wo ist sie?!"

"Antworte!" *

Ellerindeki çantaları kopartırcasına çekip almışlardı, Astrid şoktan ne karşı koyabilmiş ne de cevap verebilmişti. Uzun boylu, yüzü gözü yara bere içinde, gözleri birbirinden farklı renkte bir adam Danca konuşmaya başlayınca kekeleye kekeleye kızı alamayacaklarını söyleyebilmişti sadece. Boğazına bir yumru oturmuş gibiydi, gözyaşları süzülmeye başlamıştı fakat karşısındaki adam onu dinlemiyordu bile.

* "Evde kaç kişi var?!"
"Kız, o nerede?!"
"Cevap ver!"

"O nerede?" diye sorup duruyordu adam. Diğerlerinin ellerinde tabancalar, yüzlerinde meymenetsiz maskelerle eve zorla girmek üzere olduklarını fark ettiği anda karşısındaki adamın duymak istediğini söyleyebilmiş, ardından adamın ayaklarının dibine, karoların üstüne baygın düşmüştü.

126

Bir daha asla oraya dönme niyetinin olmadığı, mutfağın şu bomboş haline bakınca bile anlaşılıyordu. Üzerinde paltosuyla yer yer kabarmış, lekeli muşambayla kaplı masanın başında taburede oturmuş, kendi başına dışarı çıkması yasak olduğundan annesinin gelip onu almasını bekliyordu.

Aslında gerçek annesi değildi ama kadın kendisine Astrid yerine "anne" demesini istemişti. Özellikle de dışarıda oldukları zamanlarda. Gerçek anne ve babasıyla küçük erkek kardeşini halen hatırlıyordu, onları bir gün görebilmenin hayalini kuruyordu hep. Ama hayal kurmak acı veriyordu, kaçıp kurtulmayı başarana kadar da kendisine ne söyleniyorsa onu yapmayı kabullenmişti. Kaçmayı hem gerçek hayatta hem de hayalinde defalarca denemişti ama hiç işe yaradığı olmamıştı. Fakat şimdi böyle tetikte oturup pencereden dışarıya, garaja doğru bakarken tuhaf bir umut gelip yerleşmişti içine.

Birkaç gün önce başlamış olmalıydı bu umut dalgası, adam bir türlü çıkıp gelmeyince umutlanmıştı. Anne her şeyi derlemiş toparlamış, ona deneni yapmış, şu an kendisinin oturduğu bu taburede beklemeye başlamıştı. Ama adam gelmemişti. Ne ertesi gün ne de daha sonraki gün. Anne her zamankinden daha gergin ve tereddütlü gözüküyordu. Bu sabah yanına gelip kendisini uyandırdığında, bir karar verdiğini sesinin tonundan hemen anlamıştı.

En iyisi kaçmaktı belki de. Nefret ettiği bu evden, o adamdan da her adımını takip eden kameralarından da kaçıp kurtulmak. Ama nereye kaçacak, neye sığınacaktı? Belki de daha kötü bir şeyin kucağında bulacaktı kendini? Aklına gelen fikri eğrisiyle doğrusuyla tartmaya henüz cesaret edememişti. Aslında o umut dalgası birkaç gün önce kendi kendine doğmamıştı, aralık duran ön kapıdan şu an sızan o incecik gün ışığıydı kendisini umutlandıran; bir de Anne'nin halen geri dönmemiş olduğu gerçeği.

Gözlerini garajın dışındaki boş alandan ayırmaksızın ayaklarını yere dikkatlice indirip ayağa kalktı. Bu, belki de son şansıydı. Tavanın köşesinde kameranın kırmızı ışığı yanıp söndü, çekine çekine yürümeye başladı.

127

Nylander, Alman operasyon timinin yanında, bir ağacın dibinde durup Kristine Hartung'un ilerideki küçük, ahşap evin içinde olup olmadığının ortaya çıkarılmasını beklemekten son derece hoşnutsuzdu. Geçen cuma gününden beri, her şey gitgide daha da kontrolünden çıkıyor gibiydi, aslında işler tam da o gün altüst olmuş, deyim yerindeyse defteri dürülmüştü. Kalan itibarı da canlı yayında iki paralık olmuştu. Otel odasına atıp baştan çıkarma hayalleri kurduğu iletişim danışmanının dolduruşuna gelen patronları, hatalı karar verdiğini kabullenmesi konusunda büyük baskı yapmışlardı. Davanın çözülmesinde Hess ve Thulin'in hakkının teslim edilmesi gerektiğinin altını ısrarla çizmekten de geri durmamışlardı.

Nylander'ın gözünde bu durum hayalarının kopartılıp polis karakolunun dış duvarına çivilenmesi ile aynı şeydi. Yine de söyleneni yapmış, ardından da kendi emrindeki ekibin ve uzmanların, Hartungların kızına dair bir iz bulmak umuduyla Genz'in ardında bıraktığı birkaç şahsi eşyasına el koymasını uzaktan izlemek durumunda kalmıştı. Oysa, çok değil daha birkaç gün önce, kameraların karşısına geçip vakayla ilgili her şeyin nihayet sonuca vardığını dile getiren de, son noktayı koyan da kendisi olmuştu.

Deyim yerindeyse kendisini gırtlağına kadar boka batmış

gibi hissediyordu, ayakları geri geri gitse de sabah şafak sökerken Kopenhag'dan yola çıkan üç araçlık konvoya binmişti. Dananın kuyruğu çok yakında kopacaktı, Nylander da öldürücü darbenin gelip gelmeyeceğini ancak o zaman öğrenebilecekti. Kristine Hartung evde değilse, hasarın üstesinden gelinebilirdi, bu takdirde kızın durumu muhtemelen gizemini korur, o da basının karşısına geçip lafı döndürüp dolaştırabilirdi. Yok eğer Kristine Hartung evdeyse, işte o zaman kızılca kıyamet kopardı. Tabii eğer birilerinin, kendi dışında birilerinin Genz gibi bir psikopatın önde gidenini bu denli önemli bir göreve getirmek suretiyle hataların en büyüğünü işlediğini ileri sürerek, kendi hatasının tamamen mazur görülebilir olduğuna herkesi ikna edip sorumluluğu başkasının üstüne yıkmayı beceremezse.

Alman operasyon timi evin etrafını sarmış, adamlar ikili gruplar halinde yavaş yavaş eve doğru ilerlemeye başlamıştı. Bir iki adım atmışlardı ki aniden durular. Ön kapı ardına kadar açılmış; sıska, çelimsiz bir siluet dışarı fırlamıştı. Nylander gözlerini ayırmadan izliyordu. Bakımsızlıktan uzamış otların birbirine karıştığı bahçede çiy damlalarıyla ıslanmış çimlerin ortasına gelip durmuş, gözlerini dikip onlara bakmıştı.

Herkes donakalmıştı. Yüz hatları çok farklıydı. Epeyce boy atmıştı, mahzun bakışlarında bir yabanilik vardı. Ne var ki Nylander yüzlerce kez fotoğrafını gördüğü kızı görür görmez tanımıştı.

128

Çok uzun sürmüştü, Rosa bunun kötüye işaret ettiğini düşündü. Anayolun üzerinden göremiyorlardı ama köy evinin, yüksek ağaçlarla çalılıkların olduğu koruluğun diğer tarafında, 500 metre ilerde olduğu söylenmişti. Güneş parlıyordu ama Alman emniyetine ait iki büyük polis minibüsünü kendilerine siper ettikleri halde rüzgâr iliklerine kadar işliyordu.

Rosa ve Steen, emniyet güçlerinin Almanya'da bir kanıtın izini sürdüğü bilgisini alır almaz gelmekte ısrar etmişlerdi. Görünüşe bakılırsa, katilin kız kardeşi Polonya sınırı yakınlarında bir köy evinde yaşıyordu, katilin Kestane Çiftliği civarında bir orman yolunda kaza geçirmeden önce kız kardeşini görmek üzere yola koyulduğuna dair işaretler vardı. Kız kardeşin katille suç ortaklığı yapmış olma olasılığı kuvvetli görünüyordu, kadın Kristine hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi. Rosa ve Steen ümitlerini bağlayacak başka hiçbir ipucu kalmadığından, özellikle de katil artık kendini savunacak durumda olmadığından, ne olursa olsun konvoya katılmakta ısrar etmişlerdi.

Rosa'nın ameliyatların ardından hastanede gözünü açar açmaz sorduğu ilk şey bu olmuştu. Steen'in gözyaşıyla ıslanmış yüzünü bakmış, o kâbus gibi bembeyaz bodrumda değil de hastanede olduğunu fark eder etmez adamın bir şey söyleyip söylemediğini sormuştu. Başını iki yana sallamakla yeti-

nen Steen'in bakışlarından o an için bunu pek de umursamadığını okumuştu. Adamın Rosa'nın hayatta kaldığına şükrettiği her halinden belliydi, kadın aynı hisleri Gustav'ın gözlerinde de okuyabiliyordu. Uğradığı işkence ve aldığı ağır yaralar kocasını da oğlunu da yıpratmıştı. Sol kolunun ucundaki kıskaç, aşırı kan kaybetmesine engel olmuş ve hayatta kalmasını sağlamıştı ama kopan eli alevlerin arasında kül olup gitmişti. Doktorlar hissettiği sızının zamanla azalacağını söylemişlerdi. Tedavide belli bir aşamaya gelindiğinde, özel olarak yapılmış bir protez takılacağını, zamanla buna da alışacağını belirterek, kendi görüntüsüne ve elinin yerinde duran bandaja ne zaman gözü takılsa bunu hatırlamasını, protezini de hiç yadırgamayacağını anlatmışlardı.

İşin garip yanı, başına gelenlerin hiçbiri Rosa'nın umurunda değildi. Yaşadıklarından ötürü ne kedere kapılmış ne de sarsılmıştı; hatta bunun önemsiz bir fedakârlık olduğunu düşünüyordu. Kızı uğruna her şeyini verebilirdi. Zamanı geri döndürebileceğini ve Kristine'i kurtarabileceğini bilse, yerine geri diktikleri sağ elini de, her iki ayağını hatta hayatını bile verebilirdi. İçini kemirip duran suçluluk duygusuyla hastane yatağında mahvolmuştu, uzun zaman önce, kendisi de küçücük bir kız çocuğuyken işlediği günah yüzünden gözyaşları içinde kendini suçluyordu. Hepsi kendi suçuydu, yetişkin hayatının büyük bir kısmını sebep olduklarını telafi etmeye harcadıysa da işe yaramamıştı. Tam tersine, Kristine ödemişti tüm bunların bedelini, üstelik onun kızı olmak dışında hiçbir suçu olmadığı halde. Sebebin bu olduğunu biliyor olmak korkunçtu. Steen, bunun için kendi kendine eziyet etmemesi gerektiğini anlatmaya çalışmıştı ama Kristine yoktu artık, onu kendilerinden koparıp aldığını söyleyen adam da. Rosa'nın keşke o adam onun yerine beni alıp gitseydi diye düşünmediği bir an bile yoktu.

Üzüntü ve vicdan azabıyla kıvranırken, önceki gece poli-

sin operasyon yapacağı haberini almışlardı. Gün doğmadan Almanya'ya yola koyulacak konvoyda yerleri hazırdı. Birkaç saat sonra Alman polis minibüslerinin beklediği otopark alanına vardıklarında, Steen Danimarkalı ve Alman emniyet yetkililerinin yaptıkları bilgi alışverişi esnasında, söz konusu adreste yaşayan kadının yaz aylarında yanında bir çocukla görülmüş olduğuna dair bir şeyler öğrenmişti. Çocuğun, Kristine'in yaşlarında olduğu sanılıyordu. Ne var ki Danimarkalı yetkililer hiçbir bilgiyi teyit etmemişlerdi, operasyon için harekete geçildiğinde Rosa ve Steen yanlarında iki Alman yetkili, konvoydaki arabaların yanında kalmışlardı.

Rosa, Kristine'nin hayatta olabileceği düşüncesine inanmaya bile cesaret edemediğini aniden kavradı. Bir kez daha ümitlenmiş, kendini olmayacak bir düşe, boş bir hayale kaptırmıştı, ümitleri, hayalleri her an paramparça olabilirdi. Haberi aldıkları gece, yataktan kalkıp seyahat için hazırlandığı sırada Kristine'nin üzerinde gördüğünde tanıyabileceği kıyafetleri özellikle seçtiğini fark etmişti. Şu koyu renkli blucini, yeşil kazağı, kaç sonbahardır giydiği ceketi giymiş, Kristine'nin her zaman "pofuduk botlar" diye bahsettiği içi kürklü botları geçirmişti ayağına. Üzerine illa ki bir şeyler geçirmesi gerektiğini düşünerek kendi kendine bahaneler üretse de, bunları seçmesinin tek bir sebebi vardı. Bugünün evladını yeniden görebileceği gün olacağını umut etmeye başlamıştı, Kristine'e doğru koşup onu sımsıkı sarmalayıp ve öpücüklere, sevgiye boğacağı gün bugündü, öyle hissediyordu.

"Steen, eve gitmek istiyorum. Eve dönsek iyi olacak sanırım."

"Ne?"

"Arabanın kapısını aç. O, içerde değil."

"Daha dönmediler bile."

"Evden uzun süre uzak kalmamalıyız. Gustav'ın yanında olmak istiyorum."

"Rosa, burada kalıyoruz, o kadar."

"Kapıyı aç! Ne dediğimi duydun mu? Kapıyı aç!"

Rosa kapı koluna asılacak oldu ama Steen anahtarla açıp arabaya binmesine izin vermedi. Tam o esnada Rosa'nın arkasında bir karaltı ilişti gözüne, Rosa da bakmak için aynı yöne döndü.

Ağaçların ve çalıların iç içe geçtiği koruluğun arasından iki kişi kendilerinin olduğu tarafa doğru geliyordu. Yol boyu ayakkabılarına yapışan çamurdan olsa gerek, ayaklarını biraz fazla havaya kaldırarak anayolda dizili polis arabalarına doğru yürüyor, yavaş yavaş araziye yaklaşıyorlardı. Gelenlerden biri şu kadın polisti, adı Thulin olan. Thulin'in elini tutmuş yanında yürüyen öteki ise, ilk bakıldığında erkek izlenimi veren, 12-13 yaşında bir çocuktu. Kısa saçlı ve hırpani kılıklıydı. Kıyafetleri bir korkuluğun üzerine geçirilmişçesine üzerinden dökülüyordu, çamur deryasının ortasında tökezlemeden yürümek zor olduğundan gözlerini yerden ayırmıyordu. Ne var ki çocuk bakışlarını yerden kaldırıp, bir şeyleri aranırcasına, Steen'le birlikte yanında durdukları arabalara doğru gözlerini dikip baktığında, anlamıştı Rosa. Gördükleri karşısında midesine yumruk yemişçesine sarsılmıştı, Steen'in de kendisiyle aynı şeyi görüp görmediğinden emin olmak için başını çevirip baktığında, kocasının yüzünün allak bullak olduğunu ve gözyaşlarının yanaklarından aktığını gördü. Koşmaya başladı. Arabaların yanından uzaklaşıp araziye doğru koştu, koştu. Gözlerine inanabilmesi ancak Kristine'nin yanındaki kadın polisin elini bırakıp ona doğru koşmaya başlamasıyla mümkün olabildi.

4 Kasım Çarşamba

129

Sigaranın tadı her zamanki gibi gelmemişti Hess'e, içerinin o kozmopolit ortamına girmeye de pek acelesi yoktu, gerçi şu sıralar eskisine göre daha keyif alıyordu böyle ortamlardan. Havaalanındaydı, sicim gibi yağan yağmura rağmen Terminal 3'ün giriş kapısında durmuş, Thulin'in gelip gelmeyeceğini merak ederek etrafa bakınıyordu.

Dün yaşanan duygu dolu anların etkisindeydi hâlâ, bir an için aklından çıksa bile, birilerinin cep telefonunda ya da iPad'inde açtığı bir haber ekranı gözüne ilişir ilişmez hatırlayıveriyordu o duygusal anları. Hartung ailesinin kızlarıyla yeniden bir araya gelmesi, bir süredir Simon Genz hakkında yazılıp çizilen şeyleri gölgede bırakmıştı. Günün en büyük haberi buydu, bu denli büyük puntolarla manşet olabilecek bir diğer haber herhalde Ortadoğu'da yeni bir savaşın patlak vermesi olurdu. Anne babayı, rüzgârın tozu dumana kattığı arazinin ortasında kızlarıyla sarmaş dolaş bir halde gördüğünde Hess bile gözyaşlarını tutmakta zorlanmıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Odin'e gittiğinde yatağa neredeyse baygın düşmüş, yıllardır ilk kez kesintisiz on saat uyumuştu.

Ne zamandır unuttuğu bir zindelik hissiyle yataktan kalkmış, arabaya atladığı gibi oldukça gecikmiş bir sonbahar tatili yapan Thulin ve kızının yanına gitmiş, hep birlikte Magnus Kjær'ın gönderildiği sosyal hizmetler kurumuna doğru

yola koyulmuşlardı. Magnus'un eski üvey babası Hans Henrik Hauge, aynı hafta sonu Jutland'de bir mola yerinde trafik polisleri tarafından yakalanıp tutuklanmıştı ama Hess'in Magnus'u ziyaret etmek istemesinin sebebi bu değildi. İki çocuk, Le ve Magnus, ortak ilgi alanları *League of Legends* sayesinde çok çabuk kaynaşmışlardı, onlar aralarında sohbet ederlerken Thulin ve Hess sosyal hizmetlerdeki bölüm şefiyle görüşmüş, çocuğa iyi bir koruyucu aile bulunduğunu öğrenmişlerdi. Gilleleje'de yaşayan aile on yıldır koruyucu ailelik konusunda tecrübeliydi, Magnus'tan bir iki yaş büyük bir erkek çocuğu yıllar önce himayelerine almışlar, şimdi de erkek ya da kız fark etmez, oğullarına bir kardeş istiyorlardı. Aile ve Magnus bir süre önce ilk kez bir araya gelmiş, buluşma gayet iyi geçmişti. Fakat Magnus daha sonrasında, seçme şansı olsaydı "şu gözleri değişik polisle" yaşamayı tercih edeceğini söylemişti durup dururken. Kimse neden bahsettiğini anlayamamıştı ama Thulin, Le ile birlikte yürüyüşe çıktığında Hess ve Magnus birlikte oyun oynayarak vakit geçirmişlerdi. Oyunun büyük ödülü kuleyi ele geçirip, koca bir minion sürüsünü yok ettikten sonra, üstüne bir de şampiyonluk kazanmışlar ve Hess üzerinde telefon numarasını yazdığı bir kâğıdı Magnus'un eline tutuşturup yanından ayrılmıştı. Son bir kez daha bölüm şefiyle görüşerek çocuğun gönderileceği koruyucu ailenin yeterince iyi olduğu konusunda içini rahatlatmak istemiş, ardında gönül rahatlığıyla oradan ayrılmıştı.

Bilim Müzesi'nin kafeteryasında Thulin'le birlikte oturup günün balığını tatmışlar, Le Işık Labirenti'ne gerisingeri girmeye uğraşırken onlar da çocuklu ailelerin o hengâmeli gürültüsünün arasında kafeteryada oturmaya devam etmişlerdi. Thulin de o da Hess için bir sonraki durağın Bükreş olduğunun farkındaydılar ama şu son birkaç gündür aralarında yaşanan yakınlık ve doğallık, sohbeti ansızın tuhaf bir yere taşımıştı. Hess, Thulin'in koyu renk gözlerinin derinliğin-

de kaybolmuş, bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Tam o esnada, küçük kız nasıl olduysa birdenbire çıkagelmiş ve Aslan Mağarası'na gitmek için ikisini birden çekiştirmeye başlamıştı; mağaradaki kutuya kafalarını yerleştirip avazları çıktığı kadar bağırmış, hangisinin daha şiddetli kükrediğini ölçmüşlerdi. Sonrasında Thulin'in gitme vakti gelmişti fakat ayrılırlarken veda etmek için havaalanına geleceğini söylemişti. Hess de zihni bu keyifli düşünceyle meşgul, apartman görevlisi ve emlakçıyla buluşacağı Odin Park'a geri dönmüştü.

Hess'in aksine, emlakçının hiç keyfi yoktu. Österbro'da çok daha "güvenli" bir yer bulan alıcı evi satın almaktan son dakikada vazgeçmişti. Bu son gelişme, Hess'den çok Pakistanlı apartman görevlisinin canını sıkmışa benziyordu. Hess apartman görevlisine teşekkür edip anahtarları teslim ettikten sonra havaalanına doğru yola koyulmuş, yolda bir ara içi öyle kıpır kıpır olmuştu ki taksiciye Vestre Mezarlığı'nda durmasını söylemişti.

Bu, Hess'in mezarı ilk ziyaret edişiydi. Mezarın tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu ama mezarlık müdürlüğündeki görevliler ufak bir koruluğa inen patikayı işaret edip mezarın yerini tarif etmişlerdi. Mezarın bunca zamandır korktuğu kadar hüzünlü bir görüntüsü vardı. Yosun tutmuş bir taş, birkaç yeşil bitki ve çakıl taşları kendini suçlu hissettirmeye yetmişti. Hess koruluktan bir çiçek kopartıp çakıl taşlarının üzerine yerleştirdi, ardından alyansını çıkarıp mezar taşının altına gömdü. Karısı bunu yapmasını yıllar önce isterdi ama şimdi bile öyle zor gelmişti ki. Mezarın başında öylece durup, uzunca bir zamandır ilk kez hatıralarının zihninde canlanmasına izin verdi, çıkış kapısına doğru yürürken içeri girdiğinden çok daha hafiflemiş hissediyordu kendini.

Bir başka taksi daha su sıçratarak Terminal 3'ün önünden geçip gitmişti, Hess sigarasını söndürüp sırtını yağmura döndü. Belli ki Thulin gelmeyecekti, belki böylesi daha iyiy-

di. Yersiz yurtsuz birinden farkı olmadığını, hayatında hiçbir şeyin doğru düzgün gitmediğini düşünmeden edemedi. Elini cebini sokup telefonunu çıkardı. Güvenlikten geçmek üzere yürüyen merdivenlere doğru ilerlerken bir yandan da biniş kartını aranıyordu ki telefonuna bir mesaj geldiğini fark etti.

"İyi yolculuklar" yazıyordu mesajda. Mesajın kimden geldiğini görünce, eklentideki görüntünün üzerine tıkladı.

İlk başta ne olduğunu anlayamamıştı. Bir çocuğun elinden çıktığı her halinden belli olan garip görünüşlü kocaman bir ağaç, dalların üzerine yapıştırıcıyla tutturulmuş fotoğraflar; kendisi, bir muhabbet kuşu ve bir hamster... Kahkahalarla gülmüştü. Hem de olanca içtenliğiyle. Güvenlikten geçene kadar defalarca baktı telefondaki görüntüye, halen gülüyordu gördüklerine.

"Gönderdin mi? Görmüş müdür?"

Thulin'in telefonu elinden bırakmış, posteri mutfak çekmecelerinden hangisinin içine tıkıştırsam diye bakınıyor, Le de dikkatli gözlerle onu izliyordu.

"Evet, gönderdim. Şimdi git de büyükbabaya kapıyı aç."

"O buraya ne zaman dönecek?"

"Hiç bilmiyorum, hadi git de kapıyı aç!"

Le, ağır adımlarla koridora çıkıp, çalıp duran kapıya doğru yürüdü. O fotoğrafı göndermek garip geçen bir günün son noktasıydı Thulin'in gözünde. Hess ve Le ile birlikte küçük Kjær'ın ziyaretine gitmek yeterince dokunaklıydı zaten, Le'nin ısrar kıyamet onları Bilim Müzesi'ne gitmeye ikna etmesi de pek işe yaramamıştı. Thulin, müzenin aile cehennemini andıran kafeteryasında, avaz avaz bağırarak konuşan çocukların ve beslenme çantalarının ortasında, kendi hayatının da etraflarını saran onlarca ailenin tekdüze yaşantılarından bir farkı kalmayacağını görmüş, tehlikenin yaklaştığını hissetmişti. Hess'in böyle biri olmadığını biliyordu ama sanki

dilinin ucunda bir şey varmış da söyleyemiyormuş gibi gözlerini gözlerine dikmiş, öyle bir bakmıştı ki Thulin, müstakil evler, emekli aylıkları ve koca bir palavradan ibaret çekirdek aile hayatını düşünmeden edememişti. Saniyeler sonra hava-alanına uğrayacağını söylemişti oysa tek derdi bir an önce o ortamdan kurulup, eve kapağı atmaktı.

Eve döndüklerinde Le, Hess'in Aslan Mağarası'ndayken kendi telefonuyla çektiği fotoğraflardan birini bastırması için Thulin'e epeyce ısrar etmişti. Bu da yetmemiş, Hess'in fotoğrafını okulda yaptıkları aile ağacı posterine yapıştırmak istemişti.

Thulin gönülsüzce yapmıştı kızının istediklerini. Ama postere yapıştırılmış fotoğrafı görür görmez Hess'in, dalların üstünde, en az yanı başında duran hayvanlar kadar doğal göründüğü düşünmüştü. Le'nin Hess'e gönderelim diye tutturduğu fotoğraf da buydu zaten.

Thulin mutfak çekmecesinin başında tereddütle dikiliyor, bir yandan da gülümsemeden edemiyordu. Le'nin Büyükbaba'ya kapıyı açtığını duyduğunda posteri mutfak duvarına iliştirmeye karar vermişti. Öyle çok da göze çarpan bir yere değil ama. Davlumbazın hemen yanına bir yere. Sadece bir iki günlüğüne, o kadar.

130

Linus Bekker ciğerlerine temiz havayı çekip duruyordu ancak gökyüzü koyu ve kasvetli bulutlarla doluydu. Slagelse İstasyonu'ndaki platformda kimsecikler yoktu, yüksek güvenlikli hapishaneden yanına almak istediği özel eşyaları, ayağının dibindeki küçük sırt çantasındaydı. Hapishaneden yeni tahliye edilmişti, sevinmiş ve rahatlatmış olması gerekiyordu ama kendini hiç de öyle hissetmiyordu. Özgürdü artık. Peki ya bundan sonrası?

Yaşadığı onca acı, çektiği onca ıstırabın bir telafisi olmasını gerektiğini söyleyen avukatı, hakkını arayarak tazminat talep etmesini önermişti. İçinden bir ses bunu yapmasını söylüyordu. Gerçekte işlediği tek suçun, yani arşive sızmanın cezasını bunca zamandır fazlasıyla çekmişti. Para hiç de fena olmaz, diye geçiriyordu içinden ama paranın uğradığı hayal kırıklığını gideremeyeceğini de biliyordu. Dallanıp budaklanan şu Kestane Adam davası hiç de umduğu gibi sonuçlanmamıştı. Geçen yıl yapılan ve çarkın önemli bir dişlisi olduğunun farkına vardığı sorgulamadan bu yana, keyfi gayet yerindeydi. Cinayette kullanılan palayı garajına kimin koymuş olabileceğine dair ilk başlarda hiçbir fikri yoktu ama dedektifler karşısına dikilip kendi garajının rafında bulunan kesici aletin fotoğrafını belki milyonuncu kez gözüne sokarak itiraf etmesi için baskı yaptıklarında, fotoğrafın arka planında

kestaneden yapılma şu küçük oyuncağı fark etmişti. Linus olaylar arasında bir bağlantı kurmuş ve kendince bir sonuca varmıştı. İtirafta bulunmuş, yüksek güvenlikli hapishanede geçirdiği cehennemden farksız her gün, sonbaharın gelmesini ve Kestane Adam'ın bir sonraki adımının su yüzüne çıkmasını dört gözle beklemişti. Cinayet haberleri art arda gelmeye başladığında onca zaman beklemeye değdiğini düşünmüştü fakat hızlı başlayan eğlence nedense fiyaskoyla sonuçlanmış ve Kestane Adam, kendisine duyduğu güven ve inancı hiç de hak etmeyen, her şeyi yüzüne gözüne bulaştıran, beceriksiz bir amatöre dönüşmüştü.

Tren platforma yanaştı, Linus Bekker sırt çantasını yerden alıp bindi. Cam kenarı koltuklardan birine yerleşirken hayatın sıkıcı tekdüzeliğinin her şeye gölge düşürmeye devam ettiğini düşünüyordu; ta ki kucağında minik kızıyla tam çaprazındaki koltukta oturan bekâr anneyi fark edene kadar. Kadın yüzünde bir tebessümle, onu başıyla nazikçe selamladı. Bekker da gülümseyerek kadının ince davranışını karşılıksız bırakmadı.

Tren platformdan ayrılmış, uzaklaşıyordu. Koyu bulutlar yavaş yavaş dağılırken Bekker da öyle ya da böyle zaman geçirmenin bir yolunu bulabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Teşekkür

Danish Broadcasting Corporation'da medya başkanlığı yaptığı sırada tanıştığım, beş altı yıl kadar önce *Politiken*'de kıdemli dijital editörlük yaptığı sırada beni polisiye roman yazma konusunda cesaretlendiren ilk isim olan Lars Grarup.

Bu hayalin peşinden gitmem için Lars Grarup ile birlikte bana dil döken Politikens Forlag'un başındaki isim Lene Juul. Bu zorlu göreve girişmeye nihayet cesaret edip kolları sıvadığımda, yarı yolda tıkanıp kalmıştım ama Lene bana duyduğu inancı asla kaybetmeksizin ihtiyaç duyduğum zamanı da ara verme lüksünü de tanıdı.

Yapımcı ve edebiyat aşığı Emilie Lebech Kaae. En ihtiyaç duyduğum zamanlarda bana verdiği müthiş destek ve aşıladığı iyimserlik için.

Arkadaşlarım Roland Jarlgaard ve Ole Sas Thrane. İlk taslağı okudukları ve yazmaya devam etmem için bana sürekli ilham verdikleri için. IT konusundaki engin bilgileriyle de katkısını esirgemeyen Ole'ye özel bir teşekkür borçluyum.

Senaryo yazarı Michael W. Horsten, ilk denemelere başladığım tecrübesiz zamanlarımda bana kulak verdiği için. Nina Quist ve Esther Nissen, araştırma konusunda yardımlarını esirgemedikleri için. Meta Louise Foldager ve Adam Price, paylaştığımız çalışma alanında istisnasız her gün bana sabrettikleri için.

Kız kardeşim Trine, verdiği muhteşem destek ve duyduğu güven için.

Yayın temsilcim Lars Ringhof, engin tecrübesi, ileri görüşleri ve tüm harika tavsiyeleri için.

Politikens Forlag'daki editörüm Anne Christine Andersen. Tez canlı, güç beğenen ve inanılmaz zeki bir editör olduğu için.

Suzanne Ortmann Reith, öğreticiliği ve bulaşıcı nüktedanlığı için.

En büyük teşekkür eşim Kristina'ya. Bana olan sevgisi ve *Kestane Adam*'a inanmaktan asla vazgeçmediği için.